

Giới thiệu Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên

Truyện Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên của tác giả Diên Thiên thuộc thể loại truyện xuyên không với những ân oán giang hồ khốc liệt và tàn bạo.

Chuyện cũng bắt nguồn từ những người bạn chơi chung với nhau, là những cao thủ võ lâm xưng bá thiên hạ.

Nhưng chỉ vì một sơ suất thôi mà khiến kẻ thì lưu lạc giang hồ, kẻ bất vô âm tín. Năm năm sau, người mất tích xuất hiện trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thất Thạch Môn. Sao Sinh phụ lời hẹn ước ban đầu? (1)

edit & beta: Phong Tuyết

Tấm màn che trong đình bị gió mưa ngoài trời thổi bay. Con mưa trút xuống tựa như đang rửa sạch bụi chốn hồng trần.

Lúc này mưa xuân đang rơi tí tách, Thất Thạch Môn ở Vân Sơn sơn cốc khắp nơi đều phủ một lớp sương khói mỏng, phòng ốc, hành lang và đình nghỉ chân đều bị cơn mưa không báo trước này che giấu trong mưa bụi mênh mông.

Đưa mắt nhìn ra, sườn núi xanh biếc, khe suối trắng bạc, cánh hoa đào thấm chút nước mưa, sau giờ Ngọ không còn ai bận rộn nữa, chỉ nghe thấy mưa phún từng giọt, từng giọt rơi trên lá ngô đồng, phát ra những âm thanh nhỏ vụn.

Phong cảnh núi sông trước mắt thật đẹp, cho dù là nha hoàn lao động chân tay không biết chữ nghĩa khi đứng trước cảnh tượng này cũng phải làm ra vẻ lắc đầu ngâm thơ, chỉ sợ lãng phí mất cảnh sắc tình thơ ý họa ấy.

“A...”, tiểu nha hoàn canh giữ đầu hành lang không nhìn được vượn vai: “Gần đây giang hồ thật là nhám chán...”, nàng ngáp một cái rồi nói. Lời còn chưa dứt, phía sau gáy đã bị đánh một cái rõ đau, khiến nàng vội vàng đưa tay xuyt xoa.

“Nha đầu chết tiệt kia! Ngươi không muốn sống nữa sao?”, một nha hoàn áo xanh ôm bộ quần áo quất lên: “Nói nhỏ thôi, Trữ Đô đại nhân mà nghe được, không chặt xương của ngươi mới là lạ!”.

“Được rồi, tỷ tỷ, muội... muội biết sai rồi! Tỷ đừng nói ra, ngàn vạn lần xin đừng nói ra!”, tiểu nha hoàn ôm đầu, nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Hôm nay điểm tâm khuya của muội sẽ đem hết cho tỷ, tỷ đừng nói ra được không?”. Nàng nghĩ đến cặp mắt lạnh như băng của Trữ Đô đại nhân, không nhịn được rùng mình một cái, vội vàng nắm lấy tay của nha hoàn kia năn nỉ: “Tỷ tỷ...”.

Bộ dạng của nàng khiến cho nha hoàn áo xanh phải bật cười, đưa hai tay giữ lấy mặt nàng nói: “Nha đầu kia, xem ngươi kia, bị dọa thành bộ dạng này còn ra thể thống gì nữa? Trữ Đô đại nhân cho dù có muốn chặt xương ngươi ra còn phải hỏi ý kiến Môn chủ”. Nàng cảm y phục trên tay đưa cho tiểu nha hoàn một nửa, vừa đi vừa cười nói: “Môn chủ của chúng ta tấm lòng từ bi nhân hậu, ngươi đã bao giờ thấy Môn chủ trừng phạt hạ nhân chưa?”.

“Hả...”, tiểu nha đầu cái hiểu cái không mơ màng đáp một tiếng, tay chân luống cuống nhận lấy y phục, sau mới ngơ ngác hỏi: “Tỷ tỷ, Môn chủ là người như thế nào? Tất cả mọi người đều nói Môn chủ là... rất tốt, rất tốt, thật sự sao?”. Nàng không được học nhiều, từ ngữ tốt nhất có thể hình dung tới chỉ có thể là bốn chữ này.

“Aiz...”, ánh mắt của đại nha hoàn kia ánh lên một tia âm đạm, nhưng lại thấy ánh mắt ngây thơ sùng bái của tiểu nha hoàn, liền sang sang cười nói: “Đúng vậy, Môn chủ của chúng ta trên giang hồ có lai lịch và địa vị rất lớn...”.

Hai người vừa cười vừa nói đi về phía bắc dãy hành lang, vừa tới một chỗ ngoặt, thân ảnh đã bị sương mù che kín, biến mất trong màn mưa mờ ảo.

Đội tiếng bước chân của ai người đó không còn nữa, Trữ Đô đứng trên mái hiên nhà mới từ từ quay đầu nhìn chủ nhân bên cạnh. Thấy nàng vô tư lự uống trà, một đôi mắt loan sáng như ánh trăng, nụ cười chân thành, tâm tình có vẻ rất hài lòng, Trữ Đô không nhìn được thờ dài một tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Chủ thượng... người ngắm cảnh như vậy đã đủ chưa?”.

“À, chờ thêm một chút đi, khó lắm mới có được một hôm trời mưa”, Song Tĩnh cười híp mắt đáp lại, thông thả ung dung nhấp một ngụm trà trong tay, tiếp tục thưởng thức cảnh sắc trước mắt.

Làm gì có người nào ngồi trong mưa ngắm cảnh thế này? Trữ Đô nhú mày, hai ngón tay xoa xoa thái dương, than thở vận mệnh không may. Bỗng nhiên có cảm giác gió lại lớn hơn một chút, liền mở lời khuyên nhủ: “Chủ tử, hay là chúng ta tới đình bên kia được không?”, nàng đưa tay chỉ vào mạn đình cách đó không xa.

“Không cần, không cần”, Song Tịnh lắc lắc đầu, nhếch môi cười một tiếng: “Ồ đây rất tốt, đình viện không có cao như vậy”.

Nhưng thế này có phải là rất kỳ quái hay không? Trữ Đô thiếu chút nữa ngửa mặt lên trời than thở.

Chính xác mà nói, hai người đứng trên mái nhà ngắm phong cảnh không có gì là bất thường cả, nhưng vấn đề là, hiện tại trời đang mưa kìa!

Hơn nữa, nàng còn phải cầm một cái ô che cho chủ tử, trong khi đó chủ tử lại thanh cao ngồi trên chiếc ghế gỗ quý giá thưởng trà!

Nếu cảnh tượng này mà bị người khác nhìn thấy rồi truyền ra bên ngoài, Thất Thạch Môn biết đi lại như thế nào trên giang hồ a a a! Trữ Đô không ngừng nhăn nhó suy nghĩ.

“Trữ Đô...”, Song Tịnh đang nhàn nhã thưởng thức trà bỗng nhiên nhân nhật mở miệng: “Như lời nha hoàn kia vừa nói, người đã phạt người rất nặng à?”, không chờ người bên cạnh trả lời, nàng đã thờ dãi, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười nhạt: “Cũng được, thân thể này của ta coi như đã vô dụng, sống ở Thất Thạch Môn danh chấn thiên hạ, không cần dùng võ mà uy hiếp, ở trên giang hồ chưa chắc đã có người dám nghị luận bàn tán”.

Nàng nhìn thuộc hạ đang cúi đầu không nói lời nào bên cạnh, nửa là trấn an, nửa là ra lệnh nói: “Môn chủ giống như ta, đừng nói là người làm, ngay cả người bên cạnh cũng không tránh được có ý kiến, bọn nha đầu còn nhỏ chưa hiểu chuyện, lời chúng nói cũng đúng, không cần bận tâm”.

Trữ Đô cúi đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên vẻ lạnh nhạt khổ sở, nhưng nàng chỉ trầm mặc trong chốc lát, sau đó vẫn kính cẩn đáp lại: “Thuộc hạ biết sai, tuân thủ phân phó của Môn chủ”.

“Biết sai là tốt rồi”. Song Tịnh khôi phục bộ dạng cười tủm tỉm, giống như con mèo rúc vào bên trong chăn lông, chỉ lộ ra gương mặt và hai tay, rất thoải mái vừa uống trà vừa ngắm cảnh.

Thấy cả người nàng bị chặn bồng bao bọc lấy, tựa như chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể khiến cho nàng đổ bệnh nặng, Trữ Đô cảm thấy ngực bắt đầu đau nhói.

Trước kia lúc tập võ, vô luận là dưới cái nóng mùa hè hay mùa đông giá rét, Song Tịnh quanh năm cũng chỉ mặc áo đơn giản chịu đựng, lạnh lắm thì hắt hơi vài cái, lúc nóng thì uống nhiều nước. Hiện tại đừng nói là áo đơn, cho dù là mùa hè cũng phải mặc nhiều quần áo, chỉ sợ thời tiết biến đổi, người lại gục xuống.

Ánh mắt Trữ Đô âm trầm. Mấy năm trước, thiên hạ làm gì có ai không muốn thấy phong thái tuyệt thế của Môn chủ Thất Thạch Môn?

Song Tịnh, cái tên đó cũng từng là truyền kỳ lộng lẫy nhất chốn giang hồ.

Năm năm trước, khi còn chưa thừa kế Thất Thạch Môn, Song Tịnh xuống núi học tập, kết giao cùng giang hồ hậu bối, trở thành những người bạn sinh tử có nhau.

Đi cùng nàng còn có Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành – Huyền Sinh, Lâu chủ Trọng Trọng Lâu – Triệt Thủy, Đường chủ Tử Vi Đường – Thiên Sa.

Quả thực là tuổi trẻ can đảm không biết sợ, bốn người bọn họ đã đem Giang Nam mệnh mông sông nước phổ thành một bài ca hào hùng đầy khí phách có một không hai trên giang hồ; dọc theo đường đi, tiếng thom bay xa, ngay cả các anh hùng đại hiệp danh chấn giang hồ cũng từng tán dương không ngớt.

Ngày xưa Bảo chủ Phi Ảnh Bảo uống ba chén rượu, khuôn mặt đầy vết sẹo khế lắc đầu, vỗ trán mà than rằng: từ nay giang hồ suy bại cũng dựa vào bốn người bọn họ.

Thiếu niên anh hùng, tài tử giai nhân, trên giang hồ tất cả mọi chuyện lớn nhỏ, đến tay bọn họ đều có thể biến chiến tranh thành tơ lụa*, hóa giải tội lỗi vì tương hòa.

*biến chiến tranh thành tơ lụa: dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau.

Sau đó thì sao?

Là một trận chiến huyết quang gió lốc danh chấn giang hồ.

Đạo quang kiếm ánh loáng qua một cái, chỉ là không đành lòng nhìn thấy kết cục.

Song Tịnh thân mang trọng thương trở lại Thất Thạch Môn, tuy là giữ lại được mạng, nhưng từ đó mang bệnh, một thân võ công trở nên vô dụng.

Mấy người khác, có người chết, có người bị thương, từ đó bốn tẩu nơi xa xôi, kết thúc một đoạn truyền kỳ của thời đại.

Oai hùng ngày xưa đã rơi vào quá khứ, bị thời gian phủ bụi.

Từ đó, ở Thất Thạch Môn chỉ còn lại một cô gái sắc mặt tái nhợt, chỉ khi nhìn vào con người sáng rực kia mới có thể thấy lại cảnh tượng lộng lẫy xa xưa ấy.

“Đừng rồi, Trữ Đô...”, bỗng nhiên Song Tĩnh nhẹ giọng nói: “Ngươi có biết hôm nay ta lên trên này là để làm gì không?”.

Môn chủ không phải là vụng trộm thử khinh công, nhưng chỉ nhảy lên một cái thôi đã nằm úp trên đó không cử động được đó sao? Trữ Đô cố kìm nén ánh mắt của mình. Lúc nàng tìm được chủ thượng, Song Tĩnh đang xoa lưng cần rằng muốn đứng lên, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy thuộc hạ phía trước đang nhìn mình không chút biểu tình, liền tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: ta muốn ngắm cảnh! Chính vì thế mà Trữ Đô phải đem ghế, cầm ô, lại dâng trà, ngoan ngoãn trở thành pho tượng trên nóc nhà làm bạn của nàng.

“Thuộc hạ không biết”, Trữ Đô đáp, đúng như bản phận của một thuộc hạ.

“Ta nghĩ, từ nơi này có thể dễ dàng nhìn thấy cửa chính”, Song Tĩnh vừa uống một ngụm trà, thanh âm nhẹ nhàng tựa như lời lầm bầm.

Nghe đến đó, Trữ Đô sùng sốt, sau đó cắn chặt môi dưới để bản thân không bật lên tiếng thờ dài.

Thật ra thì, lấy võ công của Song Tĩnh, nàng vốn đã không thể bị thương.

Nhưng nàng lại đỡ thay cho người đó một chương.

Người đó chính là Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành, Huyền Sinh.

Môn chủ Thất Thạch Môn thích Huyền Sinh, đó là chuyện tình trên giang hồ không ai không biết.

Lần đầu tiên gặp Huyền Sinh, Song Tĩnh đã quyết định cho dù là đi xuống cứu tuyền nàng cũng phải đi cùng hắn.

Nàng là cô gái đơn thuần thẳng thắn như vậy, đương nhiên vào lúc nguy hiểm sẽ che chắn cho hắn, không sợ thân mạng trọng thương, cũng chẳng sợ tan xương nát thịt.

Nhưng, thiếu niên kia vẫn võ song toàn, cùng Song Tĩnh bất phân cao thấp, có thể nói là giang hồ đệ nhất thiếu hiệp, sau khi được người Bán Nguyệt Thành đón về trị thương đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

Thất Thạch Môn đã phái người đi tìm nơi thiếu niên kia rơi xuống, cho dù có nhận được tin người chết cũng tốt, nhưng Bán Nguyệt Thành là bang phái thân bí nhất trên giang hồ, ngay cả Thiên Hạ Sạn nắm trong tay bao nhiêu tin tức trên giang hồ cũng không thể tìm được một chút tin tức nào của hắn.

Có đôi khi, Trữ Đô trong lòng chứa đầy hận ý với hắn.

Nếu như không chết, tại sao hắn lại không đi tìm Môn chủ?

Không phải là chưa từng nghe qua lời đồn đại, thiếu chủ Bán Nguyệt Thành và Môn chủ tương lai Thất Thạch Môn, giang hồ lúc ấy không biết bao người mơ ước được như họ.

Nghe nói, bốn người họ từng đánh một trận với đệ tử của Hoa Thường Đường trên núi Bạch Ngọc, lúc đầu, Song Tĩnh rơi vào thâm cốc dưới vách núi, mọi người quay đầu lại nhìn, còn chưa kịp kêu lên, Huyền Sinh đã nhảy xuống, tới nửa đường ôm lấy nàng, xoay người đâm kiếm vào vách núi, hai người mới được cứu.

Nghe nói, Song Tĩnh trên đường đi bị bệnh nặng, Huyền Sinh đi suốt đêm tới Ngưng Sương Môn cầu y, Môn chủ cố ý làm khó, muốn hắn để lại một ngón tay mới bằng lòng cứu. Thiếu niên không chút suy tư vung đao lên, may sao được ngăn cản kịp thời, nếu không cũng đã uống cho một đời thiếu hiệp.

Nghe nói Cẩm thành mở hội cử hiền tài, hắn uyển chuyển thổi sáo, nàng ung dung gảy đàn, tấu đến nửa khúc, hai người nhìn nhau cười một tiếng, vút nhạc khí cho đồng bạn bên cạnh, đồng thời rút ra trường kiếm múa theo. Lúc đó, hắn một thân bạch y như sương, nàng một thân áo đỏ thắm như lửa, nghiêng một thành người, say một đời giang hồ.

Nhưng là, nếu đã như vậy... nếu như hắn còn sống, vì sao chưa đến tìm nàng?

Nếu như lúc đầu không phải muốn bên nhau tới bạc đầu giai lão, vì sao lại nhảy xuống vách đá, vì sao dùng mệnh đổi mệnh?

Hắn làm bạn với nàng trăm ngày, nàng đợi hắn năm năm.

Nếu như một ngày nào đó Môn chủ không còn thích nam nhân này, nàng nhất định dùng một kiếm đâm chết hắn. Trữ Đô luôn nghĩ như vậy.

“Trữ Đô, môn chủ!”, bỗng nhiên ở phía dưới truyền đến tiếng hét. Trữ Đô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt chợt lóe, một nữ tử đã nhảy tới trước mặt nàng, xoay người kính cẩn hướng về phía Song Tĩnh hành lễ nói: “An Hành bái kiến Môn chủ, có việc gấp cần bẩm báo!”.

“A, An Hành, điểm tâm của ta đâu?”, Song Tĩnh mỉm cười hỏi, hoàn toàn không chú ý đến nửa lời phía sau của nàng.

“Ồ đây, ở đây... hắc hắc...”, An Hành cầm cái ô nhanh chóng lại gần, từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc khăn tay bọc điểm tâm đặt lên trên bàn, vừa đặt vừa nói: “Đã có điểm tâm, môn chủ”.

“Ừm...”, Song Tịnh lập tức ăn hết chỗ điểm tâm An Hành mang tới, vừa nhai vừa trầm tư: “Ừm... cái này là táo, bên trong còn có... thứ chua chua này... là cái gì?”.

“Là nho!”, An Hành giống như dâng được vật quý nói: “Môn chủ thấy thế nào? Ăn ngon chứ ạ?”.

“Ừ, rất ngon, lần sau cho thêm chút đường trắng nữa là được”, Song Tịnh gật đầu nói: “Đúng rồi, mang tới cho ta cuốn sách, ánh sáng nơi này cũng không tệ lắm”.

Còn phải đứng trên nóc nhà chờ người đọc sách xong sao? Trữ Đô quay đầu nhìn nhó nhìn chủ nhân, không nhìn được muốn dựa lưng vào tường, nhưng nàng quên mất là mình đang ở trên nóc nhà. “A...”, nàng trực tiếp ngã lộn xuống.

Hai người còn lại cũng bối vì thanh âm thất thanh này mà quay lại, An Hành nhanh chóng giương ô ra che cho chủ nhân.

“Trữ Đô?”, Song Tịnh lên tiếng hỏi han: “Người làm sao vậy?”.

“Nô tỳ không sao!”, phía dưới truyền tới âm thanh tức giận của Trữ Đô: “An Hành, không phải người có chuyện gấp cần cầm báo sao?”, nàng vừa xoa lưng vừa xấu hổ hỏi.

“À, cũng đúng”, An Hành lúc này mới nhớ tới, nở nụ cười chân thành nhìn Song Tịnh: “Môn chủ, có người mới tới”.

“Sao?”, Song Tịnh khẽ nhíu mày, kể từ sau khi nàng trọng thương rất ít người tới gặp, người trên giang hồ cũng biết chuyện xảy ra năm xưa nên không mấy người đến xin cầu kiến. Ánh mắt nàng bỗng nhiên sáng ngời, vội vàng hỏi: “Người ở đâu tới? Có chuyện gì?”.

“Là một thiếu niên, hắn nói là tới xin Nguyệt Nha La Anh của Môn chủ”.

“Cái gì?”, Song Tịnh bỗng nhiên đứng lên, cái bàn cùng chiếc chén đặt trên gối nàng vì thế mà rơi xuống dưới, phía dưới truyền đến âm thanh kêu đau thâm thiết.

“Người nói hắn muốn thứ gì?”, nàng nắm chặt cánh tay của An Hành: “Hắn muốn... muốn Nguyệt Nha La Anh của ta?”.

“Vâng, hơn nữa, hắn còn nói, không gặp được Môn chủ sẽ không về...”.

“Ôm ta xuống! Maul!”, không đợi được An Hành nói hết lời, Song Tịnh đã vội vã muốn xuống dưới, chân nàng vừa trượt, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, được An Hành một tay ôm, một tay che ô, không để cho bất kỳ hạt mưa nào rơi xuống người nàng.

“Môn chủ?”, Trữ Đô đang nghiêng răng tròn mắt xoa xoa vết thương bị đồng đồ vật rơi vào, vội vàng chạy theo Song Tịnh.

Khi đó mưa nhẹ rơi, Song Tịnh nhìn những cánh hoa trong mưa, phảng phất thấy được tình cảnh ngày xưa.

Huyền Sinh thương tích đầy mình ngồi dưới tán cây, vì băng bó vết thương cho nàng mà đưa tay kéo một mảnh vải điều, thuận theo đó kéo luôn cả miếng ngọc bội bất ly thân, giắt bên eo của nàng, cười nhạt nói: “Vật này nàng cầm lấy, nếu ngày nào đó chúng ta cãi nhau mà ta không chịu nhường, ta sẽ lấy có mượn vật này để gặp nàng”.

Nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, nàng cố hết sức chạy thật nhanh đến phòng khách, chỉ cảm thấy trái tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cuối cùng, cuối cùng hắn cũng đã tới.

Không uống năm năm này nàng vẫn ngốc nghếch chờ đợi, đau khổ tương tự...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Thất Thạch Môn. Sao Sinh phụ lời hẹn ước ban đầu? (2)

edit & beta: Phong Tuyết

Nói đến Thất Thạch Môn, trên giang hồ không thể không nhắc đến một câu:

“Tài tử phong lưu kiêu hùng hiệp

Qủy họa cân quốc* tiểu phạt tăng

Vạn lý thiên thu lâm thiên hạ

Từ hải thất thạch mãn thiên nhai”.

*Quý họa cân quốc: giai nhân thủy mị, xinh đẹp

Câu thơ này ý nói tất cả mọi thứ trong thiên hạ đều từ Thất Thạch Môn.

Bởi vì tuyết phiếm, hồng tâm, thanh ngọc, cửu lân, cương từ, hải quang, tổ ti, đều là vũ khí được Thất Thạch Môn chế luyện, nên mới có câu như vậy.

Ba năm trước đây, tiền Môn chủ qua đời, trao vị trí cho cháu gái Diệp Song Tĩnh.

Bởi vì Thất Thạch Môn truyền nghề, không truyền võ, môn hạ cũng có rất ít đệ tử tập võ, trên giang hồ lúc đó thấy Thất Thạch Môn được một cô gái trẻ không còn võ công tiếp nhận, không tránh được có suy nghĩ ngu xuẩn, muốn lên núi đoạt lấy vài thứ vũ khí tuyệt thế. Thật không ngờ được, bọn họ còn chưa tới được đại môn đã bị mười tám đệ tử học võ duy nhất của Thất Thạch Môn cùng Trữ Đô và An Hành một chương đánh bay thẳng xuống núi.

Muốn đánh được Thất Thạch Môn không phải chuyện dễ dàng, trên giang hồ từ đó không còn ai dám vọng tưởng. Huống chi, Thất Thạch Môn còn có chỗ dựa là Trọng Trọng Lâu và Ngưng Sương Môn, bất luận kẻ nào cũng không dám xâm phạm.

“Oa... nơi này thật đẹp”, Lục Trà mở to hai mắt đánh giá chung quanh thờ dài nói: “Người nói xem có đúng không, chủ tử?”.

“Cỏ xanh, nước xanh, ánh nắng vàng dịu nhẹ, thâm cốc nhiều loại thạch đá hiếm thấy”, thanh sam nam tử bên cạnh lạnh nhạt nói, nhìn rừng hoa bụi trúc khắp tứ phía, non xanh nước biếc, màn sương bao quanh những cây tùng, bất giác khẽ mỉm cười: “Giang hồ đều nói Thất Thạch Môn cảnh đẹp như mộng, là nơi đẹp nhất trên giang hồ, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Nghe chủ tử nói như vậy, tên tùy tùng bên cạnh cảm thấy có chút không đồng ý, bất giác khẽ nói: “Nhưng nơi này so với nhà chúng ta...”.

“Lục Trà...”, thanh sam nam tử ngắt lời hắn: “Chú ý lời nói...”.

Tùy tùng kia lẽ lười không dám nói tiếp, đi theo người hầu dẫn đường tới đại sảnh phía trước. Hạ nhân bưng lên trà và điểm tâm rồi lui xuống.

Hai người nhìn khắp tứ phía, chỉ thấy cách bài trí rất đơn giản mộc mạc, nhưng lại vì sự đơn giản mà để lộ một không gian rộng.

Hai cái ghế trên đầu đều bằng gỗ đàn hương, cũng không điêu khắc quá tinh xảo, phía trên không hề bày biện bình hoa, sàn nhà lát gạch bạch ngọc khắc những bức trang màu xanh lá, trong vắt như gương, trên tường không treo vật trang trí, chỉ có ở chính giữa bên trên treo một câu hoành phi với nét chữ tinh tế: “Thao qua yển vũ*”.

*Thao qua yển vũ: cất thương vào bao, không dùng võ lực.

Lục Trà thấy thế, suýt nữa bật cười thành tiếng, lại bị chủ nhân ngăn lại, đành cúi đầu uống trà.

Lúc này thanh sam nam tử bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt thông dong biến mất, lẳng lặng chờ đợi, quả nhiên không lâu sau đó, ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập vang tới, hắn đang định xoay người hành lễ, lại nghe thấy...

“Cộp!”.

“A... đầu của ta!”, Song Tĩnh ôm đầu kêu than trước cửa.

Thì ra là nàng vì quá vui mừng mà khi chạy tới cửa đã không kịp dừng, trực tiếp đụng phải cánh cửa.

Hai tùy tùng phía sau thuận thực lấy ra khăn tay giúp nàng xoa vết đau, một hồi sau mới thấy đỡ, liền đứng về phía sau nàng.

Huyền Sinh sững sờ đứng yên tại chỗ, chỉ thấy người nọ ngo ngắc ngắc đầu lên.

Ánh mắt thông tuệ, khuôn mặt thanh tú, cô gái kia thanh khiết trong suốt như mưa bụi mờ ảo, cho dù cái trán sưng đỏ, chân mày nhíu chặt, nhưng hai tròng mắt lại phảng phất nụ cười dịu dàng. Hắn giật mình thất thần, bất giác khẽ cúi đầu, không lường trước được nàng lại đi tới:

“Tại sao bây giờ huynh mới tới?”, Song Tĩnh tiến lại gần Huyền Sinh, hai tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn, còn muốn nói gì đó nhưng lại nghẹn ngào. Nàng cắn môi dưới, cố gắng không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt vẫn từng giọt rơi xuống, rớt trên y phục của Huyền Sinh.

“...?”. Vốn là nam tử lãnh khốc hững hờ, bỗng nhiên đứng sững ngay tại chỗ. Đối với cô gái trước ngực đang khóc mà nước mắt nước mũi đều lau trên người mình, hắn hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, thật giống như ngày xưa nước mắt của Nghiêm Tuấn khiến Thành Liễu ngạc nhiên tới si ngốc. Nhưng đợi một hồi lâu như vậy cũng không thấy đối phương buông ra, hắn liền cứng ngắc đứng yên tại chỗ, không biết nên làm sao.

Không nghe thấy những lời nói nhỏ nhẹ mình đã mong ngóng, Song Tĩnh ngẩng đầu, có chút nghi ngờ, vừa lúc gặp phải con ngươi đen sâu thẳm kia, không khỏi ngây dại, một hồi lâu mới nói: “Huyền Sinh, vì sao huynh không nói lời nào?”.

“...”. Ta nên nói cái gì?

Huyền Sinh mấp máy miệng, thấy tất cả mọi người trong phòng đều đang nhìn hắn, liền nhẹ nhàng đẩy cô gái trong ngực ra, lấy sắc mặt bình tĩnh, cúi đầu xuống, mái tóc dài đen như thác nước xõa sang hai bên, thanh âm tôn kính: “Tại hạ Huyền Sinh, bái kiến Thất Thạch Môn Môn chủ”.

Lời vừa nói ra, toàn đại sảnh rơi vào trạng thái chết lặng.

Song Tĩnh nhất thời đơ người, ngơ ngác nhìn hắn, nước mắt vẫn chảy ròng trên mặt.

Người đầu tiên kịp phản ứng là Trữ Đô. Chỉ nghe một tiếng quát, mũi chân nàng điểm một cái, khuôn mặt đầy tức giận tung một chưởng hướng thẳng về phía ngực Huyền Sinh. Đối phương sững sốt, lập tức nghiêng mình, xoay người hết trái rồi phải tránh được ba chiêu của nàng. Nhưng Trữ Đô đang tức giận, mỗi chiêu xuất ra đều vô cùng hiểm ác, khiến Huyền Sinh vốn chỉ muốn thủ, thì thoảng cũng phải xuất chiêu mới tránh được bị thương.

“Người làm gì vậy?”, Lục Trà bên cạnh vừa tức giận vừa sợ hãi, vội vàng muốn rút kiếm định xông lên che chở cho chủ tử, nhưng còn chưa kịp xuất thủ, chỉ nghe “bình” một tiếng, Trữ Đô xoay một vòng đánh vào chuôi kiếm của hắn, khiến tay hắn run lên, suýt chút nữa buông kiếm đâm thẳng vào chân mình, rồi lại nghe thấy một âm thanh thanh thúy vang lên, Huyền Sinh dùng hai ngón tay bắt lấy thanh kiếm, một tay khác chộp lấy bả vai của Trữ Đô.

“Dừng tay!”, An Hành bên cạnh kịp thời kêu lên. Nàng nhìn khuôn mặt tái nhợt của Môn chủ, khuôn mặt ôn nhu tươi cười ngày thường bỗng trở nên lạnh như băng, không còn bộ dạng ngây thơ như khi này: “Trữ Đô, lui ra!”.

“Hừ!”, Trữ Đô hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, tay nắm chặt thành nắm đấm đè nén sự tức giận, cắn môi đi tới bên cạnh Song Tĩnh, khuôn mặt thịnh nộ hướng về phía Huyền Sinh.

“Khiến cho thiếu hiệp chê cười”, An Hành tiến lên khom người nói: “Muội muội của chúng ta mạnh động lỗ mãng, kính xin các hạ bỏ quá cho”.

“Không dám”, Huyền Sinh nhướn mày, lạnh nhạt nói: “Phong cách tiếp khách của Thất Thạch Môn đúng là khác người”, lời nói tuy là châm chọc, nhưng không tránh được vẻ ngạc nhiên.

Hắn ở Ngung Sương Môn cũng đã từng gặp cảnh kỳ quái như vậy. Ở đại sảnh nơi đó, hắn vừa nói ra mục đích, Ngung Sương Môn Môn chủ lập tức kinh ngạc, phu nhân hắn rất nhanh đã lao vọt ra từ sau bình phong, mắng hắn một trận, cuối cùng thờ dài nói, cứ người thì được, nhưng muốn cứu được người, chỉ cần lấy được Nguyệt Nha La Anh của Môn chủ Thất Thạch Môn, trần được dị thảo, ngay cả tiên dược của Ngung Sương Môn cũng có thể đem đi.

Hắn biết Ngung Sương Môn có quy củ, khi tới cửa phải thực hiện yêu cầu của Môn chủ, liền không quản ngại ngày đêm chạy tới đây, tuy có đoán được rằng Môn chủ Thất Thạch Môn sẽ rất khó chơi, nhưng không ngờ được lại có màn mở đầu như thế này.

“Các hạ có phải là Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành, Huyền Sinh?”, An Hành nhíu mày, nghi ngờ hỏi.

“Chính là tại hạ”, Huyền Sinh thoảng rùng mình, cau mày đáp.

“Vậy người... người... chẳng lẽ đây là lần đầu tiên người tới Thất Thạch Môn?”, Trữ Đô bên cạnh mở to đôi mắt, kinh ngạc nói: “Người không biết... ai là Môn chủ của chúng ta?”.

Đây chẳng phải là lời nói thừa sao? Thanh sam nam tử liếc nhìn nàng một cái, nhưng vẫn hữu lễ đáp: “Đúng vậy. Không biết tại hạ có thể gặp Môn chủ hay không?”.

“Tỳ nữ mạo muội hỏi, thiếu chủ vì sao muốn lấy Nguyệt Nha La Anh của Môn chủ?”, An Hành cảm giác được Song Tĩnh đang vùi chặt lấy cổ tay của mình, liền cố gắng trấn định hỏi.

Chỉ thấy Huyền Sinh sững sốt, vốn là khuôn mặt lạnh lùng lại xuất hiện sự lo lắng: “Tại hạ đến Ngung Sương Môn cầu y, yêu cầu của Môn chủ là muốn có Nguyệt Nha La Anh của Môn chủ...”.

“Huynh vì sao lại tới Ngung Sương Môn?”, Song Tĩnh bất ngờ thốt lên, đôi mắt nhìn về phía Huyền Sinh.

Huyền Sinh khẽ đảo mắt, đôi con ngươi đang nhìn nàng bỗng nhiên rũ xuống, lạnh nhạt nói: “Vị hôn thê của tại hạ bệnh nặng nên tới Ngung Sương Môn cầu cứu”.

Lời còn chưa nói xong đã nghe thấy một tiếng kêu lớn, Huyền Sinh đưa mắt lên nhìn, thấy cô gái sắc mặt tái nhợt đứng ở giữa bỗng nhiên phun ra một ngụm máu đỏ, bắn lên không trung như một đóa hoa kiều diễm.

“Môn chủ!”, Trữ Đô đang yên lặng bỗng kêu lên, hai người vội vàng đỡ lấy nàng, An Hành nhanh chóng lấy thuốc ra cho nàng, lại bị nàng ngăn lại.

“Ta không sao”, Song Tĩnh thở hồn hển nói. Hai tùy tùng liếc mắt nhìn, đánh kính cẩn lui xuống, lẳng lặng đứng yên phía sau.

“Các hạ là Môn chủ Thất Thạch Môn?”, Huyền Sinh sững sốt, không thể tưởng tượng được Môn chủ Thất Thạch Môn lại chính là cô gái khóc ròng trong lòng ngực hắn.

“Người đến Thất Thạch Môn, lại không biết Môn chủ là ai, vậy mà còn đòi Nguyệt Nha La Anh?”, Trữ Đô không nhịn được chen miệng nói.

“Trừ Đô!”, An Hành lên tiếng khiển trách muội. Trừ Đô không cam lòng cúi đầu xuống.

“Tại hạ lần đầu đi lại chốn giang hồ, chưa từng nghe nói tới đại danh của Môn chủ, thực vô lễ, kính mong Môn chủ thông cảm!”, Huyền Sinh đúng là bị những lời nói của Trừ Đô khiến cho xấu hổ, đối với cô gái ốm yếu trước mắt cũng có kính trọng, bất giác ôm quyền thành khăn nói.

“...Lần đầu đi lại chốn giang hồ...?”, Song Tĩnh lẩm bẩm nói, con mắt ngơ ngác nhìn khuôn mặt vô cùng thân quen của Huyền Sinh, ánh mắt thâm sâu bình tĩnh vẫn như ngày xưa, nhưng lại không thể khiến cho nàng có chút cảm giác an tâm.

“Lần đầu đi lại chốn giang hồ?”, nàng bỗng nhiên bật cười: “Lần đầu đi lại chốn giang hồ? Ha ha ha...”, nàng không nhịn được cười lớn: “Ha ha ha... người còn nói... người lần đầu đi lại trên giang hồ? Ha ha ha... thật là quá buồn cười”, nàng dường như sắp ho ra máu, che miệng ho một tiếng, nhưng vẫn không ngừng được tiếng cười: “Lần đầu đi lại trên giang hồ... A, Triệt Thủy và Thiên Sa nếu như nghe thấy, chắc là sẽ cười chết... Ha ha ha...”. Nàng đang cười, bỗng rơi lệ.

Huyền Sinh nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu, thấy khuôn mặt cô gái trước mắt tái nhợt, nụ cười tươi sáng nhưng nước mắt lại trào ra, nếu như đứng bên ngoài trời mưa, chỉ sợ rằng sẽ biến mất ngay sau mà sương mù mờ mịt.

“Vậy còn người?”, Song Tĩnh đưa mắt nhìn Lục Trà đang há hốc miệng ở bên cạnh, cười đến buồn bã: “Người cũng là lần đầu tiên đi lại trên giang hồ sao?”.

“Ách? Ách? Cái gì?”, Lục Trà không nghĩ tới nàng sẽ hỏi đến mình, nhất thời lắp bắp, nhưng Song Tĩnh đã quay đầu đi.

“Muốn có Nguyệt Nha La Anh của ta là có thể”, nàng cười nói: “Nhưng phải lấy giúp ta một vật”.

“Cái gì?”, Huyền Sinh ngẩng đầu nhìn nàng, quên mất cả lễ nghi.

Song Tĩnh đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, như thể xuyên qua núi non trùng điệp, xuyên qua cả màn mưa bụi mênh mông, dừng lại nơi một thảm cỏ xanh vàng màu nắng.

“Tòa Tâm Đồng Kính của Trọng Trọng Lâu Lâu chủ”.

Còn nhớ, một ngày trời mưa dày, lúc đó còn chưa có thương tích, chưa trải qua khổ sở bị thương, bốn người trốn thoát từ Kiếm Nhu sơn trang, chạy một hồi thật lâu mới nằm ngón ngang bên bờ hồ thờ đốc.

“A... mệt mỏi quá... đã lâu lắm rồi chưa chạy lâu như vậy...”, Triệt Thủy cả người mệt mỏi gục trên mặt đất, thở không ra hơi nói.

“A, thiên hạ... đệ nhất đại tặc sơn trang... quả nhiên... danh bất hư truyền”, Song Tĩnh thở hổn hển nói, có chút thiếu kiên nhẫn, lập tức lấy ra món đồ bọn họ đã lấy, lại thấy là một cái gương cùng một miếng ngọc bội.

“Có nhầm hay không?”, nàng bắt đầu kêu to: “Mất thời gian ba ngày, thì ra là bảo vật của Nhu Kiếm sơn trang lại là hai thứ này?”.

“Chắc là có lai lịch lớn lắm?”, Thiên Sa thấy vậy tò mò nhìn nói: “Bằng không...”.

“Bằng không bọn họ cũng sẽ không phái nhiều người như vậy đuổi theo?”, Triệt Thủy cười híp mắt, vừa nói vừa đứng dậy.

“Làm sao thế?”, Song Tĩnh không hiểu nhìn hán, còn chưa kịp phản ứng gì đã có cảm giác bản thân mình bị xách lên.

“Bọn chúng đuổi tới, đi thôi!”, Huyền Sinh lạnh nhạt nói, kéo Song Tĩnh theo.

Bên tai vang lên thanh âm của Thiên Sa: “Aiz, nếu không chúng ta trả lại cho bọn chúng đi, thật phiền toái, suốt đường đi đều bị đuổi giết!”.

“Làm sao có thể như thế?”, Triệt Thủy cách đó không xa cười to: “Đây là lần đầu tiên chúng ta chứng kiến tranh đấu giang hồ, và năm sau sẽ cảm thấy nó có giá trị!”.

Xưa kia nắm tay đi khắp muôn nơi, những kỷ niệm vui vẻ ngày xưa ấy giờ chỉ như giấc mộng xa xăm.

Quay đầu, roi trên mặt đất là cảnh xuân tươi đẹp năm nào.

Là ai nói mong muốn được cùng nhìn dòng nước chảy dài, là ai đứng cửa trông về phía chân trời xa xăm đau khổ chờ đợi...

Song Tĩnh cảm thấy toàn thân đau đớn, trước lúc té xỉu chỉ thấy khuôn mặt ngạc nhiên nghi ngờ của Huyền Sinh..

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Thất Thạch Môn. Sao Sinh phụ lời hẹn ước ban đầu? (3)

edit & beta: Phong Tuyết

Năm khúc núi cao đều bị mây mù bao phủ xung quanh, mưa bụi giăng kín khắp núi rừng.

Trời đã về đêm mà mưa vẫn cứ rơi tí tách.

Con mưa này không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

Song Tịnh ngơ ngác nhìn trần nhà, cảm thấy từng cơn đau truyền tới trong hốc mắt khô khốc, mũi cay cay, nhưng không hề có giọt nước mắt nào rơi xuống.

Thôi được, đã mấy năm qua nàng có thể khóc, có thể cảm thán, có thể buồn bã, cũng có thể tức giận, tất cả đều đã phát tiết cả rồi, nàng bây giờ không thể khóc, không thể náo loạn, không biết nên làm sao cả.

Song Tịnh nhủ vậy, vừa trở mình đã kéo chăn phủ kín lên người mình.

Trên chăn còn vương mùi nắng ấm, nghĩ hồi lâu, lại muốn kéo chăn lên một chút. Toàn thân nàng lúc này đều cảm thấy lạnh giá như băng.

Từ ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng, nàng đoán được qua ánh nền trong phòng. Nghe được có tiếng hít thở trong không khí, Song Tịnh cười khổ một tiếng, chui đầu vào trong chăn.

Cảm giác, thị giác, thính giác của nàng vẫn rất nhạy, nhưng một thân suy nhược bệnh tật có những thứ này cũng vô dụng.

Sớm biết như thế, ban đầu thà rằng chết đi.

“Cách”.

Cửa được mở ra rất nhẹ, Song Tịnh nhắm hai mắt lại, nghe được tiếng người kia khẽ đặt thứ gì đó xuống bàn, sau đó bắt mạch cho nàng, qua một lúc lâu mới thở dài rón rén đi ra ngoài.

“Môn chủ thế nào rồi?”, quay lại thấy khuôn mặt lo lắng của Trữ Đô tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bật khóc được.

“Không sao, mạch khá ổn định, có lẽ là do bị kích thích nên quá mệt mỏi mà ngắt xui”, An Hành đẩy nàng ra ngoài, thấp giọng nói: “Hiện tại Môn chủ chỉ là đang ngủ thôi, muội đã an bài xong cho Huyền Sinh thiếu hiệp rồi sao?”.

“Tên kia...!”, nghe thấy tên của hắc Trữ Đô liền không nhịn được tỏ ra tức giận, không đành lòng nhìn Song Tịnh trong phòng một cái, oán hận nói: “Đã lên đường đi Trọng Trọng Lâu rồi”.

“Cái gì?”, An Hành thấp giọng kêu lên, vội vàng lôi nàng ra xa khỏi cửa phòng Môn chủ: “Đã đi rồi? Có quay trở về không?”.

“Đó là đương nhiên, không phải hắc còn phải mang cái gương gì đó về đây sao?”, Trữ Đô tức giận nói, nhìn khuôn mặt lo lắng của tỷ tỷ, ngừng một chút mới không cam lòng hừ một tiếng: “Tỷ yên tâm đi, muội đã nói với Phượng đại ca và Đức tỷ tỷ, để cho hai người đó giúp đỡ hắc trên dọc đường”.

An Hành nghe được thở phào nhẹ nhõm.

Do là nơi rèn binh khí, Thất Thạch Môn chỉ có mười tám đệ tử biết võ nghệ, nhưng tất cả đều là thuộc hạ mà thôi.

Mặc dù ít người, nhưng thân thủ của bọn họ xét trên giang hồ đều là đứng đầu.

“Phải hai người bọn họ đi, tỷ yên tâm rồi”, An Hành thở dài, ánh mắt ngưng lại: “Còn những người khác đâu? Đều gọi tới đây đi, tỷ còn có việc phân phó”.

“Tỷ tỷ muốn cho người điều tra chuyện mất trí nhớ kia sao?”, Trữ Đô thấp giọng xuống hỏi.

“Ừm. Trên giang hồ xảy ra chuyện gì chúng ta đều biết”, ánh mắt An Hành băng lạnh lại: “Muội không cảm thấy kỳ lạ sao? Huyền Sinh thiếu hiệp biến mất lâu như vậy, giờ vì sao lại xuất hiện? Bán Nguyệt Thành có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”.

“Này...”, Trữ Đô trầm mặc chốc lát: “Chuyện này thì liên quan gì tới chúng ta? Cái tên kia không phải đã quên Môn chủ, muốn thành thân với người khác sao? Bán Nguyệt Thành thế nào, muội không thêm bận tâm!”. Nàng vừa nói, ánh mắt vừa đỏ lên, có chút kích động giận dữ: “Tốt nhất là Bán Nguyệt Thành bị phá hủy luôn đi, hủy rồi cũng chưa chắc bằng được với thương tâm của Môn chủ”.

An Hành thở dài, vỗ vỗ bả vai của muội muội, lắc đầu nói: “Muội cho rằng đơn giản như vậy sao? Đi thôi, chúng ta triệu tập mọi người đi”.

“Trữ Đô...”

Bỗng nhiên trong nhà truyền tới tiếng gọi nhỏ, hai người vội vàng xoay người chạy vào.

“Môn chủ... Môn chủ thế nào rồi? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?”, Trữ Đô thoáng cái liền vội tới bên giường Song Tịnh hỏi han.

“Người vừa mới nói... hẳn đã đi rồi?”, khuôn mặt Song Tịnh tái nhợt nhìn nàng hỏi.

Trữ Đô sùng sốt, nhưng vẫn gặt đầu: “Đúng vậy Môn chủ, hẳn việc này không thể chậm trễ nên nhân lúc trời chưa tối đã đi, nô tỳ đã phái người đi theo rồi”.

“Ra là vậy”, Môn chủ Thất Thạch Môn nhân nhật lên tiếng, không hề biểu cảm gì cả, bình tĩnh trầm mặc, lông mi khẽ rũ xuống, không nói lời nào.

Hai thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, nhưng không hề dám nói gì, chỉ có thể đứng nguyên ở bên cạnh. Thấy nàng trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng thở dài, ngẩng đầu lên cười một tiếng: “Chuẩn bị đồ đạc, chúng ta xuống núi”.

Lời vừa nói ra, hai thị nữ nhất thời sững sờ, qua một hồi lâu Trữ Đô mới thốt lên: “Gi cơ à?”.

“Chuẩn bị xe, chúng ta đi Trọng Trọng Lâu”. Âm điệu của Song Tịnh vô cùng kiên định.

“Vị vị vị... vị sao?”, Trữ Đô thiếu chút nữa bật khóc thành tiếng, vội vàng kéo tay nàng hỏi: “Chủ thượng, nô tỳ đã phái Phụng ca ca và Đức tỷ tỷ đi theo, tên kia tuyệt đối sẽ không mất tích lần nữa, không phải hẳn còn phải mang cái gương trở lại sao?”.

“Ta biết, nhưng mà...”, Song Tịnh không nhịn được thở dài, trong giọng nói vì bao hàm quá nhiều tình cảm mà lộ ra vẻ trấn định: “Muốn gặp được Triệt Thủy không phải là chuyện đơn giản, ta không nghĩ hẳn lại lên đường nhanh như vậy. Nếu như... nếu như hẳn xông vào Trọng Trọng Lâu mà bị thương thì sao?”.

Hai vị tùy tùng trong lòng chua xót, nhất thời đều không nói nên lời.

Rõ ràng là chính Môn chủ yêu cầu hẳn đi lấy cái gương, hiện tại lại lo lắng cho hẳn sao?

Mặc dù trong lòng buồn thương nhưng không thể suy nghĩ cho hẳn: nếu như hẳn bị thương thì sao? Nếu như hẳn gặp bất trắc thì sao? Nếu là hẳn không quay trở về nữa, nàng biết làm sao bây giờ?

“Môn chủ...”, An Hành nhẹ giọng khuyên nhủ: “Thân thể của người không thể chịu đựng được việc bôn ba trên xe ngựa, hơn nữa bên Trọng Trọng Lâu, chúng ta cho bộ câu đưa tin không phải là nhanh hơn sao?”.

“Chính là như vậy! Môn chủ, người cứ yên tâm nghỉ ngơi tại đây, hẳn rất nhanh sẽ tới!” Trữ Đô vội vàng gặt đầu khuyên nhủ.

“Những lời như vậy ta đã nghe rất nhiều suốt năm năm nay rồi”, Song Tịnh nhân nhật đáp: “Hẳn rất nhanh sẽ tới, hẳn không có quên người, hẳn tuyệt đối không xảy ra chuyện gì...”, nàng lắc đầu nói: “Nhưng hiện tại bất đồng”.

Nàng quay đầu cười một tiếng, con ngươi trong mắt sáng lên: “Ta sẽ không đợi chờ thêm nữa”, nàng hướng mắt về phía màn đêm mưa bụi: “Trữ Đô, An Hành, các người có biết dưới chân núi là cảnh tượng như thế nào không?”.

Trữ Đô và An Hành nhìn nhau, lắc đầu không biết.

“Một dòng nước xuôi theo núi non trùng điệp”, Song Tịnh mỉm cười: “Sau khi mưa tạnh, hoa đào bên bờ sẽ thấm nước mưa, lấp lánh như ánh sao trên trời, có người chèo thuyền vội vàng, xuyên qua bờ bãi cỏ lau đi về phía mặt hồ rộng rãi, bên bờ kia có nhiều người, có nhà trọ, có thuyền câu, sau cơn mưa không khí nhẹ nhàng khoan khoái, ngẩng đầu nhìn lại phía sau núi là núi, phía sau mây có mây, núi mây trùng trùng... chính là như vậy”.

“Ta không nên ở mãi nơi này, giang hồ mới là chốn ở của ta”, Song Tịnh ngẩng đầu, ánh mắt kiên định: “Hiện tại, ta cần phải quay trở về rồi”.

Hai tùy tùng không biết nên nói điều gì.

Năm đó hai nàng tập võ ở Thất Thạch Môn, sau khi Song Tịnh bị thương quay trở về mới biết vị này chính là thiếu chủ của mình. Trước đó, các nàng chưa từng thấy tư thế oai hùng của nàng.

Nhưng hiện tại, nhìn bộ dạng cô gái bình tĩnh ngồi trên giường nói về thời ấy, phảng phất có thể tưởng tượng ra Môn chủ lúc đó vô cùng tao nhã. Chỉ sợ nàng luôn đơn bạc mảnh mai như một trang giấy nhưng vẫn có khí chất giang hồ, mấy năm qua đều không thể che lấp đi.

“Tại hạ... tuân thủ phân phó của chủ thượng”, An Hành cúi đầu kính cẩn nói: “Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị xe và hành lý. Có điều...”, nàng do dự một chút, lời nói ngập ngừng không thể ra khỏi miệng, nhưng vẫn nhấn mạnh lên tiếng: “Nhưng nếu... nếu là Huyền Sinh thiếu hiệp cố ý quên mất chủ thượng... thì phải làm sao?”.

“An Hành!”, Trữ Đô bên cạnh vội vàng lên tiếng cắt đứt lời của nàng, tức giận: “Tỷ đang nói gì thế? Tại sao có thể nói như vậy với chủ thượng?”.

“Ta không biết”, Song Tịnh bình tĩnh nói, nụ cười trên môi không hề miễn cưỡng.

Lúm đồng tiền trên má hiện ra: “Đi tới đâu hay tới đó, năm xưa ta cũng đã rời Thất Thạch Môn rồi”.

Nhưng người không còn là Song Tĩnh năm đó nữa.

An Hành thiếu chút nữa thốt lên như vậy, nhưng lại không cất được lời, đành thở dài đi chuẩn bị đồ đạc cùng muối muối.

Đợi cho hai người lui xuống, Song Tĩnh mới đề cho nỗi sợ hãi cuốn lấy bản thân.

Lời nói của An Hành như vẫn còn văng vẳng đâu đây.

Nếu như hấn cố tình quên mất nàng, nàng biết làm sao đây?

“Nhưng ta thực không biết bọn họ là ai”, Huyền Sinh lạnh lùng đáp lại câu hỏi của tùy tùng.

“Thật sao? Nhưng thiếu chủ, các nàng thoát nhìn đều rất quen thuộc với thiếu chủ”, hai mắt Lục Trà sáng lên: “Ánh mắt của Môn chủ Thất Thạch Môn nhìn người giống như... giống như...”, vội vàng im miệng.

Mấy chữ cuối cùng hấn không dám nói ra khỏi miệng, Bán Nguyệt Thành ai ai cũng biết Nhị thiếu chủ nghiêm túc chính trực, cho nên nửa câu còn lại: “Giống như là yêu người”, hấn không dám nói.

“Lục Trà...”, quả nhiên giọng nói hơi hột kia đã mang theo nét uy nghiêm: “Ngươi theo ta đã nhiều năm như vậy, đã khi nào ngươi thấy ta rời khỏi Bán Nguyệt Thành nửa bước chưa?”, Huyền Sinh liếc mắt nhìn tùy tùng bên cạnh, lạnh lùng hỏi.

Nhưng trước đó người đã từng làm gì, thuộc hạ không hề hay biết a. Lục Trà lè lưỡi thầm suy nghĩ. Nhìn sắc mặt chủ tử đen lại liền hỏi: “Chủ tử, Trọng Trọng Lâu là ở đâu?”.

“Trọng Trọng Lâu sao?...”, Huyền Sinh nhú mày, sắc mặt nghiêm trọng.

Không phải hấn chưa từng nghe tới cái tên này.

Giang hồ có ba đại bang phái: Trọng Trọng Lâu, Phong Đái Các và Hồng Học Bảo.

Có bài thơ đã viết rằng: Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu. Nhưng Trọng Trọng Lâu vừa vận ngược lại.

Lâu các cao có tới bảy tầng, bên trong to lớn rộng rãi, đều là mê cung pháp trận, thoát nhìn tưởng như vô biên vô hạn, vì vậy cũng có người gọi nơi đó là ‘Vô Tế lâu’*.

*Vô Tế lâu: vô tận lâu.

Giang hồ nhân sĩ, người đã đi vào đó thì vô số, nhưng tới được tầng cao nhất gặp Lâu chủ thì số người chỉ đếm trên đầu ngón tay. (Trong mười năm trở lại đây, chỉ có ba người bái kiến được Trọng Trọng Lâu Lâu chủ, đó chính là Thất Thạch Môn Môn chủ Diệp Song Tĩnh, Bán Nguyệt Thành Nhị thiếu chủ Huyền Sinh, cùng với Ngân Diện công tử Hoa Vô Ngôn. Dĩ nhiên điều này Huyền Sinh căn bản không biết).

Nghe nói, Trọng Trọng Lâu tổng cộng có bảy trạm gác, phân ra làm mười bốn cửa, hai mươi một đường, hai mươi tám phòng, cùng ba mươi lăm hành lang. Có điều, trước tiên phải đánh bại bốn mươi hai đệ tử canh giữ bên dưới mới có thể bắt đầu xông vào.

“Lợi hại như vậy?”, Lục Trà ở bên cạnh liếc nhìn chủ tử: “Cái kia... Thiếu chủ... Cái này... Chắc chắn là thuộc hạ đánh không lại rồi?”, cho nên người cứ đi một mình, ta đứng chờ ở bên ngoài là được.

Huyền Sinh ngược mi, liếc về mặt kinh hoàng của tùy tùng, bất giác cười nhạt: “Đương nhiên là như vậy”.

“Nhưng... Bọn họ lợi hại như thế...”, Lục Trà có chút lo lắng. Thiếu chủ nhà hấn chưa từng đánh nhau với ai, mặc dù trong Bán Nguyệt Thành cũng là cao thủ số một số hai, nhưng trong giang hồ lắm người tài cao này, nếu như thiếu chủ bị thương, hấn làm sao có thể đưa thiếu chủ trở về... như vậy chẳng phải là chết chắc sao? Thà rằng cứ chết trong Trọng Trọng Lâu, cũng có thể ghi danh che chắn cho thiếu chủ.

“Điều này ngươi đừng lo lắng quá!”, Huyền Sinh cười nhạt, nét mặt anh tuấn tiêu sái bỗng hiện lên sát khí: “Bất quá chỉ là một cái lâu mà thôi”.

Hấn xem thường cười một tiếng, thúc ngựa chạy thật nhanh.

Ánh trăng sáng trên đầu chiếu rọi cả màn đêm đen.

Con đường vận mệnh dưới chân đã lặng lẽ mở rộng ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Trọng Trọng Lâu. Cảnh xuân tươi đẹp thiếu niên không hề lưu tâm (1)

edit & beta: Phong Tuyết

Ngày xuân tiết trời ấm áp gió êm dịu, tấm màn cửa bên lầu khẽ đung đưa.

Ngày đã sang lâu rồi đám người Trọng Trọng Lâu mới bắt đầu mở công việc lu bù.

Đêm qua chè chén say sưa, tha hồ vui chơi tới quá khuya, Lâu chủ ngủ thảnh thơi khi mặt trời phơi mờ mới chịu bò dậy.

Bữa trưa đặt tại phòng bếp cũng đã nguội lạnh, bọn hạ nhân không thể làm gì khác hơn là đi chuẩn bị đồ ăn mới, ai cũng biết Lâu chủ thân thiện ôn hòa, nhưng yêu cầu về thức ăn và những sở thích trong cuộc sống lại biến thái khó chiều, vì vậy bọn họ không dám lâu la, vội vàng mang thức ăn tới, chỉ sợ Lâu chủ đói bụng mà làm loạn.

Cầm Quan bụng bữa trưa cùng hộp cơm chạy hừng hực trên hành lang, bọn người hầu phía sau nàng không biết vô công, không còn cách nào khác là đầu đầy mồ hôi đuổi theo, nàng cũng không quản, tự mình vượt ngang vượt dọc, thiếu chút nữa đã ngã một người ở chỗ rẽ.

“Người nhìn người, nhìn người đi! Còn ra thể thống gì nữa không?”, còn chưa đứng vững, trước mắt đã có người trực tiếp quát mắng.

Một cánh tay đưa ra gõ đầu nàng liên hồi, Cầm Quan trợn mắt đứng đó chờ hấn mắng xong gõ xong, nhưng không nhìn được, hất cánh tay đó ra, nhíu mày nói: “Hành, hành, hành, Lâm Bạch Vân, coi như là ta thua người được không? Phàm người bớt dùng sức, bớt mắng mỏ được không, không thấy ta đang bụng hộp cơm sao?”.

“Người!”, Bạch Vân nhìn nữ tử hung hãn trước mặt, không khỏi nhất thời chán nản: “Rõ ràng là người đang chạy loạn trên hành lang, còn suýt chút nữa đụng phải người ta, người hung dữ cái gì?”.

“Àm ỉ muốn chết! Lâu chủ đói bụng, hậu quả người có gánh vác được không? Há?”, Cầm Quan hung hăng ngắt lời hấn.

“Người! Người... Người!”, Bạch Vân tức đến mức khuôn mặt trắng bệch, nhưng nghĩ đến khuôn mặt đen lại lúc đói của chủ thượng, không thể làm gì khác ngoài việc phân nộ nghiêng người nhường đường, nhưng suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy thật mất mặt, thoáng cái đã tiến lên, túm lấy hộp cơm, chen qua lối đi, điểm huyết của Cầm Quan: “Đi đi đi, người bạn gì cứ làm đi, chân tay luống cuống thế làm sao mang cơm được cho Lâu chủ?”.

“Lâm Bạch Vân... Người!”, Cầm Quan nhất thời đứng ngây người không nói được gì, nhìn hộp cơm trên tay bị đoạt đi, hai mắt tức đến muốn phun ra lửa, nhưng lại không thể làm gì, chửi ầm lên: “Người thật hèn hạ! Lát nữa ta tố giác với Lâu chủ!”.

“Xuyt! Đừng nói to, mất trật tự!”, Bạch Vân dùng chân giải huyết đạo cho nàng, bĩu môi nói: “Được, chúng ta cùng đi, ta còn có việc phải bẩm báo với Lâu chủ, người cũng phải nghe!”.

“Hử?”, Cầm Quan lập tức quên sạch tình huống vừa xảy ra, tò mò nhìn hấn: “Chuyện gì mà bí mật vậy? Có phải có chuyện lớn gì xảy ra không? Hử? Chuyện gì, chuyện gì? Nói cho ta nghe đi...”, nàng thế nhưng lại lờ lợ vạt áo của Bạch Vân làm nũng.

“Aiz, người thật là phiền, lát nữa nghe sẽ biết chứ sao. Mau, giúp ta mở cửa!”, Bạch Vân không nhìn được nói.

Đào mắt thấy hai người đã tới bên ngoài một cái cửa lớn, Cầm Quan đánh một chuông, cửa chậm chạp được mở ra.

“Chủ thượng... đã thức dậy rồi sao?”.

“A, Bạch Vân, Cầm Quan, ngày mới tốt lành nhé”. Trước mặt, một nam tử vận bạch y trắng như tuyết lười biếng nằm trên ghế đá, quay đầu cười với bọn họ.

Người đó có một đôi mắt đa tình đào hoa, khi liếc mắt đều toan tính quyền uyển đưa tình, khuôn mặt mặt mũi mỗi tuần mỹ bởi vì lười nhác mà có cảm giác tà ác, mái tóc dài chấm đất, so với nữ nhân còn mê hồn hơn vài ba phần.

“A... Chủ thượng, ngày mới tốt lành nha, hôm nay thời tiết thật đẹp!”, ánh mắt Cầm Quan lập tức trở nên ấm áp, hoàn toàn không hề giống với bộ dạng khi nãy. Nàng nhảy vài bước, nhào tới bên cạnh hấn, tựa như con mèo liếm liếm người hấn: “Chủ thượng, đêm qua có mơ thấy Cầm Quan hay không?”.

“A, có chứ có chứ. Mỗi đêm ta đều mơ thấy Cầm Quan mà”, Triệt Thủy cười híp mắt xoa đầu nàng nói, lại quay đầu: “Ngày tốt lành nhé Bạch Vân”.

“Lâu chủ, đã buổi trưa rồi!”, Bạch Vân sắc mặt đen sì đem hộp cơm đặt trên bàn, phân phó hạ nhân dọn thức ăn xong mới quay người lại, nhẩn nại hỏi: “Người đang chuẩn bị diễn kịch sao?”.

Đại sảnh trước mắt, mọi thứ bày biện xung quanh đều đã thay đổi.

Chỉ thấy trên trần nhà treo nửa vầng trăng lấp lánh ánh sáng, vô số khói trắng bay lượn xung quanh, lại có rất nhiều chân bông mềm mại đặt trên mặt đất tạo thành mây trắng, còn có một bồn cây nhỏ bị mang vào, một thị vệ tay cầm rìu, sắc mặt kính cẩn đứng ở bên cạnh.

“Cái này, chính là Nguyệt Cung của Hằng Nga đấy!”, người đang mặc nữ trang của Hằng Nga, Lâu chủ Trọng Trọng Lâu Triệt Thủy cười híp mắt nói.

“Còn mấy nàng kia thì sao?”, Bạch Vân phát hiện ra mấy thị nữ trong phòng đứng ngay ngắn thành hàng, trên đầu các nàng còn đeo... tai thỏ... .

“Đương nhiên là đám thỏ chế thuốc của Hằng Nga rồi!”, Triệt Thủy thuận tay cầm lấy đồ trang sức đặt trên bàn đeo vào: “Khả ái không?”.

Khả ái cái đầu! Bạch Vân thiếu chút nữa bật ra khỏi miệng lời đó, nhưng vẫn quyết định không nói ra, cho nên khuôn mặt nhăn nhó hồi lâu mới nói: “Hằng Nga có nhiều thỏ trắng như vậy sao?”.

“Tại sao không có? Nhiều thỏ càng tốt chứ sao? Ta thích thỏ, đúng rồi, ngày mai giúp ta chuẩn bị nhiều thỏ hơn để nuôi”, Trọng Trọng Lâu Lâu chủ miệng liến thoắng nói.

“A, thỏ, thỏ, Cẩm Quan cũng muốn làm thỏ!”, nữ tử nằm trên đầu gối hấn giờ tay hoan hô, thuận tay cầm một đôi tai thỏ đeo lên: “Chủ thượng, Cẩm Quan trông có giống thỏ không?”.

“Rất giống, rất giống nha! Cẩm Quan cảm thấy như thế nào? Sống giữa một bầy thỏ trắng, cảm giác thật tuyệt phải không?”, Triệt Thủy vui vẻ nói, dường như mọi thứ đã trở thành thật: “Đến lúc đó ta cũng sẽ mặc y phục không khác thỏ cho lắm, đeo tai thỏ cắn củ cải đỏ, thật khả ái nha...”, đôi mắt hấn sáng ngời như ánh sao nói.

Ách... Ngươi cho rằng đây là nơi nào? Bạch Vân thực sự muốn ném thẳng cái gối vào mặt hấn, nhưng vẫn phải giữ lễ phép nói: “Lâu chủ, mời dùng cơm”.

“A, giúp ta đổi thành củ cải đỏ đi...”, Lâu chủ gật gật đầu: “Ta có chủ ý này”, nhìn hấn nói.

“Đổi thành củ cải đỏ đi, củ cải đỏ!”, Cẩm Quan bên cạnh cũng ồn ào hòa theo.

Bạch Vân dựa vào tường, bắt lực.

Có ai nghĩ tới một trong những người đứng đầu, nắm vững cương hồ trong tay, Trọng Trọng Lâu Lâu chủ lại là một kẻ biến thái mỗi ngày đều thích giả dạng người khác không? Chuyện này mà truyền ra ngoài cương hồ thì làm sao còn chút mặt mũi nào?

Còn nhớ ngày hôm trước hấn tới, Lâu chủ đang giả thành bộ dạng của Dương quý phi, quay đầu nhìn về phía hấn với vẻ thương tha yếu điệu, khiến hấn suýt nữa phun ra máu tươi cộng thêm mỡ bụng tự sát. Hấn thật cảm thấy có lỗi với sự phụ và phụ thân của Triệt Thủy, thật có lỗi với lời dặn dò trước kia của Lâu chủ, thật có lỗi với các đệ tử trong Lâu a a a!

“Bạch Vân, ngươi nói có được không? Chúng ta hôm nay ăn củ cải đỏ được không?”, người đó căn bản không để ý tới việc hấn đang vô cùng bức tức, lên tiếng hỏi.

“Củ cải đỏ cái đầu!”, hấn phản nộ: “Mau tới ăn cơm, ta còn có chuyện cần báo!”, hấn chỉ tay về phía trước hét lên.

“Ồ... ngươi thật hung dữ!”, Triệt Thủy cắn cắn chiếc khăn tay lụa trắng trong tay úy khuất nói, bản thân rất không tình nguyện đi tới phía trước cái bàn, bắt đầu thút tha thút thít ăn cơm: “Ngươi ta rất muốn ăn củ cải đỏ, cho ta ăn củ cải đỏ đi mà!”. Hai cái tai thỏ trên đầu hấn một cái cụp xuống về đáng thương, một cái đứng thẳng tại chỗ. Bọn thị nữ đứng trong phòng ngay lập tức chạy tới bên cạnh, đứng ngay phía sau hấn cúi đầu, mấy cái tai thỏ trên đầu cũng rủ xuống.

“Thế này là thế nào?”, Bạch Vân xoa xoa thái dương nhìn cảnh tượng trước mắt, rốt cuộc quyết định không nhìn gì hết, nhú mày nói: “Lâu chủ, tại hạ có việc cần bẩm báo!”.

“Ồ... nếu ngươi muốn đeo tai thỏ giống như ta thì không cần xấu hổ như vậy đâu...”, Triệt Thủy vui vẻ ngẩng đầu lên, cầm lấy đồng đồ trang sức bên cạnh đưa tới trước mặt hấn.

“Nói đùa cái gì vậy?”, Bạch Vân một chương đánh bay tất cả, trên trán hấn lên gân xanh: “Ngươi nghe cho rõ đây! Đêm qua có người đánh vào đây, hiện nay đã tới đường thứ hai mươi mốt rồi!”.

“...!”, miếng bánh bao sặc trong cổ họng, Triệt Thủy bị nghẹn thở không ra hơi, gương mặt tuần tú chuyển hồng, đám thị nữ phía sau vội vàng chạy tới khê xoa xoa lưng cho hấn.

“Ngươi nói... có người trong vòng một ngày đánh bại bốn mươi hai người, thông qua ba mươi lăm hành lang, hai mươi tám phòng, hiện tại đã tới đường thứ hai mươi mốt rồi?”, Triệt Thủy lau miệng, liếc mắt nhìn về phía Bạch Vân. Đám người phía sau cả kinh, lập tức quỳ rạp xuống đất, kính cẩn cúi đầu.

“Người từ đâu tới?”, âm thanh Lâu chủ bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, tuy là mỉm cười nhưng ánh mắt đã lóe lên chút tia sáng.

“Không rõ lai lịch, người mặc thanh sam, tay cầm song kiếm, tuổi ngang ngửa với Lâu chủ. Trên người không mang trang sức”, Bạch Vân lắc đầu nói: “Lâu chủ có muốn trực tiếp...”.

Hắn còn chưa nói hết đã nghe thấy một tiếng động lớn vang lên, Triệt Thủy tựa hồ như đang ngồi trên ghế bồng nhảy dựng lên, khuôn mặt đột nhiên trắng bệch, hai mắt tròn to: “Song... song kiếm? Có phải là một kiếm đen một kiếm trắng hay không?”. Thấy Bạch Vân kinh ngạc gật đầu, hắn kích động nói: “Có phải hắn cao hơn ta một chút, tóc dài kết thành đuôi ngựa cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt lạnh lùng, tốc độ vô cùng nhanh không?”, hắn hưng phấn cầm chặt tay Bạch Vân.

Bạch Vân bị đau không có cách nào nói nên lời, người hầu bốn phía đều trầm mặc không tiếng động. Đã rất lâu rồi chưa ai thấy Lâu chủ mang tâm trạng hi vọng vô thường như vậy. May sao Bạch Vân vẫn kịp tỉnh táo, kính cẩn nói: “Bẩm chủ thượng, chính xác là hai kiếm một trắng một đen...”, hắn bỗng nhiên ngậm miệng, nhất thời ngẩng đầu lên nói: “Là Dạ Thiên Kiếm?”.

“Dạ Thiên Kiếm...”, Triệt Thủy lâm bầm lập lại, vẻ mặt bỗng trở nên vui mừng như điên: “... Bán Nguyệt Thành vùng kiếm, Diêm vương cũng sợ hãi suốt ngày đêm... Ha ha ha, Dạ Thiên Kiếm! Là Dạ Thiên Kiếm!”.

Hắn vừa nói vừa hùng hổ chạy ra ngoài, y phục cũng không kịp đổi, áo bào dài trắng giống như mây bay trên hành lang, từ nơi xa thật xa cũng nghe thấy tiếng hét của hắn: “Dạ Thiên Kiếm! Dạ Thiên Kiếm! Người tốt cuộc đã tới!”.

“Hử? A! Chủ thượng! Xin chờ một chút!”, Bạch Vân một hồi lâu mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo.

Muốn gặp người khác, trước tiên phải tháo đôi tai thỏ ra đã!

Như vậy rất là mất thể diện!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 5: Trọng Trọng Lâu. Cảnh xuân tươi đẹp thiếu niên không hề lưu tâm (2)

edit & beta: Phong Tuyết

“Choang!”, song kiếm gặp nhau, tóe ra vô số tia lửa, chỉ thấy hai thân ảnh lướt qua nhau rồi rơi xuống về hai phía cách xa nhau.

Ánh mặt trời chói chang, trăm hoa khoe sắc xung quanh, ong bướm bay từng cặp, liêu nhệ rủ, quả là một không gian tuyệt đẹp.

Huyền Sinh đứng dậy, gió nhẹ thổi qua, một màn mưa hoa trắng lá tả rơi xuống. Hắn ngẩng đầu lên, vừa lúc có mấy cánh hoa thấp thoáng rơi xuống. Hắn vuốt mấy cánh hoa, thu kiếm cười nhạt: “Đa tạ!”.

“Ha ha... ha ha...”, người phía sau miễn cưỡng nặn ra nụ cười, cau mày nói: “Kiếm pháp của các hạ... thật nhanh!”.

Huyền Sinh khề cau mày: “Kiếm này rất sắc bén, không hề mong tổn thương tiền bối, xin tiền bối lượng thứ”, nói xong liền xoay người, kéo ống tay áo bước lên trói chặt đối phương: “Đắc tội”.

“Người cho rằng... Không đủ thương ta... người có thể qua được hay sao?”, người nọ thờ dõc, cười nói: “Ngậy thơ như thế, làm sao có thể bảo vệ được mình trên giang hồ?”.

“Tại hạ không có chí lớn như vậy”, Huyền Sinh lạnh nhạt nói: “Tại hạ học kiếm pháp chỉ để hộ thân. Trừ phi có người tìm tới tận cửa, nếu không sẽ không tự tìm phiền toái...”, hắn vừa nói vừa nhìn sợi dây trói: “Được rồi, có khó chịu không?”.

Đối phương nhìn hắn chằm chằm, quay đầu lại liếc kiếm trên tay hắn, một hồi lâu mới thờ hờn hờn nói: “Người là Bán Nguyệt Thành Nhị thiếu chủ, Huyền Sinh?”.

“...”, Huyền Sinh nhú chặt mày: “Chính là tại hạ”.

Bán Nguyệt Thành, một nơi vô cùng xa lạ.

Không có ai biết nó ở đâu, hoặc là làm sao để tới đó, nhưng trong truyền thuyết, một người nếu muốn tới, nhất định sẽ tìm được đường. Bởi vì nơi đó, là chốn giang hồ quy tụ.

Một khi qua được cửa thành, vào bên trong rồi sẽ không có ai ngăn cản.

Trước mắt hoa đào nở rộ, từ đó không có yêu hận ân oán, danh dự kiêu ngạo, chỉ có dương liễu núi xanh mây trắng, hoa đào khắp núi, bầu trời xanh lam, cho đến khi chết già yên giấc ngàn thu, không bao giờ... được bước ra thành khỏi một bước.

Cho nên, khi Huyền Sinh đi ra ngoài giang hồ, phải giấu diếm thân phận của mình, tránh cho kẻ thù của Bán Nguyệt Thành lần la tìm tới, tránh luôn một đồng phiền toái.

Nhưng, trong tình huống bây giờ, tại sao tất cả mọi người đều dường như là đã biết hắn? Huyền Sinh không nhịn được nói: “Tiền bối làm sao biết được?”.

“Bán Nguyệt Thành vung kiếm, Diêm vương cũng sợ hãi suốt ngày đêm”, người nọ cười, cắn răng đứng dậy nói: “Đây là câu nói mấy năm trước giang hồ từng đồn đại, thiếu hiệp chẳng lẽ không biết tên của mình trong giang hồ đã nổi như sấm bên tai sao?”.

“Ta...”. Cái gì? Huyền Sinh sửng sốt, đang muốn trả lời, phía sau lại truyền đến tiếng cười sang sảng, nửa thoải mái, nửa giận dỗi.

“Ngươi còn biết tới tìm ta sao?”.

Quay đầu sang, chỉ thấy trong màn hoa mưa, một nam nhân mặc áo bào trắng, nở nụ cười rất tươi nhẹ nhàng bước đến.

Bốn phía là màu nắng rực rỡ, người đó vận áo trắng tinh khiết như mây, hoàn toàn làm lu mờ ánh sáng xung quanh.

Người phía sau vội vã quỳ xuống: “Quỳ Diện bá kiến Lâu chủ!”.

Triệt Thủy kéo Huyền Sinh lại, đánh liên tiếp mấy chưởng vào lưng hắn, cười mắng: “Tiểu tử này, ngươi làm sao vậy? Hại ta lo lắng gần chết, giờ ngươi mới vắc mặt tới tìm ta?”. Hắn nhìn trái nhìn phải, cuối cùng thờ dãi: “Được, được, khí sắc không tệ, hại ta lo lắng lâu như vậy, Bán Nguyệt Thành không hề lộ chút tin tức nào ra...”.

Huyền Sinh im lặng, trầm mặc nhìn người trước mặt.

Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ trong đại sảnh nơi này có treo bức họa của hắn nên ai cũng nhận ra hắn sao?

Hắn lễ phép rút khỏi bàn tay của Triệt Thủy, lui một bước về phía sau, kính cẩn ôm quyền nói: “Tại hạ Huyền Sinh, bá kiến Lâu chủ!”.

“Huyền... Huyền Sinh?”, Triệt Thủy kinh ngạc nhìn hắn, bàn tay dừng lại giữa không trung: “Ngươi... ngươi làm sao thế?”.

“Tại hạ có việc thỉnh cầu, mạo muội xông vào Trọng Trọng Lâu, kính xin Lâu chủ tha thứ”, Huyền Sinh nhú mày nói, vừa nói vừa hơi lui về phía sau.

Triệt Thủy há hốc miệng ngăn người tại chỗ, thấy đôi phương ánh mắt bình tĩnh, lễ phép mà kính cẩn duy trì tư thế hành lễ, không khỏi kinh hãi: “Huyền Sinh! Ngươi đang nói cái gì thế? Ngươi không nhận ra ta sao? Ta là Triệt Thủy mà!”. Hắn tiến về phía trước một bước, nắm chặt lấy hai vai của Huyền Sinh: “Ngươi... ngươi ngươi... ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng làm ta sợ! Ngươi...”.

“Lâu chủ hắn là đã nhận lầm người”, Huyền Sinh lãnh đạm đáp: “Huyền mỗ có việc muốn nhờ, việc này không thể chậm trễ, hy vọng Lâu chủ có thể nói chuyện cùng”.

“Huyền Sinh...”, lẳng lặng nhìn hắn trong chốc lát, xác nhận hắn không hề nói đùa, Triệt Thủy vô cùng ngỡ ngàng: “Ngươi... ngươi không nhớ rõ ta sao?”.

Người trước mặt, vẫn bộ dạng lạnh lùng như cũ, ngay cả cách ôm quyền cũng giống hệt như trong trí nhớ, tư thế thẳng, thái độ chừng chạc. Hắn vẫn mặc thanh sam, giống như loài trúc cao nhã, ánh mắt thâm thúy trầm tĩnh, không chút gợn sóng, cũng không chút tâm tình.

Rõ ràng là Huyền Sinh, nhưng lại không phải là hắn nữa.

Triệt Thủy đứng yên tại chỗ, không nói nên lời.

Hắn không phải chưa từng nghĩ tới bộ dạng của bọn họ sau khi gặp lại, nhưng là lúc đó hắn là Huyền Sinh và Song Tĩnh đã thành thân, đã có hài tử, sau đó ba người sẽ ngồi uống rượu ngon dưới ánh trăng, không say không về, đàm tiếu về quá khứ huy hoàng ngày xưa.

Nhưng... nhưng... hiện tại, chuyện gì đang xảy ra?

Huyền Sinh không phải là người thích nói dối.

Còn nữa, bộ dạng này của hắn, Song Tĩnh gặp lại sẽ như thế nào?

Chỉ thấy ánh mắt Triệt Thủy chợt lóe, cắn răng rút kiếm đâm thẳng về phía Huyền Sinh.

Mọi người chạy theo phía sau Triệt Thủy chỉ cảm thấy có một trận cuồng phong ào tới, những cánh hoa chung quanh rồi rít bay lượn, âm thanh leng keng thanh thúy vang lên, tới lúc ngẩng đầu nhìn lên, hai người đã giao thủ được mấy chiêu rồi.

Trọng Trọng Lâu Lâu chủ một kiếm hướng tới vai phải của Huyền Sinh mà đâm, đôi phương hơi lùi một bước, trường kiếm thoắt cái đưa lên ngăn lại, kiếm của Triệt Thủy lại mềm mại như rắn, cổ tay vừa chuyển kiếm quang đã loang loáng, trong chốc lát hướng tới ngực của Huyền Sinh.

Huyền Sinh khẽ cau mày, thấy bên trái chợt lóe ánh sáng, nghiêng người, kiếm lướt qua xoẹt mất mấy sợi tóc của hắn. Hắn đưa tay phải ra, dùng kiếm đưa tới gần cổ tay cầm kiếm của Triệt Thủy. Đối phương nhủu mày, tay hơi nới lỏng một chút, Huyền Sinh cầm chặt cổ tay Triệt Thủy, tay còn lại đưa kiếm trắng đặt lên cổ hắn, mũi kiếm ép thẳng vào cổ họng.

Chung quanh mọi người đều trầm mặc, bởi vì động tác của hai người thực sự quá nhanh, bọn họ chỉ có thể thấy duy nhất tình huống Lâu chủ bị người kia đưa kiếm kề cổ.

Bạch Vân nhếch mép, một tay để sẵn ở thân kiếm, chuẩn bị tùy thời cơ mà ứng chiến.

“Lại có thể khiến cho ta sử dụng cả song kiếm, các hạ thật không đơn giản!”, Huyền Sinh lạnh lùng nói.

Sắc mặt Triệt Thủy dần dần trắng bệch lại, không phải bởi tức giận hay nhục nhã mà trong lòng trào lên một nỗi bi thương không cách nào diễn tả được. Hắn bật cười buồn bã, một hồi lâu sau mới nói:

“Năm xưa lúc chúng ta gặp nhau, ở tình huống này, ngươi cũng nói y hệt như vậy”.

“...”. Ánh mắt Huyền Sinh căng thẳng, thiếu chút nữa buông bạch kiếm, tay hắn chậm rãi đưa xuống, chân mày càng lúc càng nhíu chặt, lắc đầu nói: “Lâu chủ, các ngươi đều nhận lầm người rồi”.

“Huyền Sinh, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với ngươi? Mất ký ức sao? Chuyện xảy ra lúc nào? Là do trận chiến năm ấy sao?”, Triệt Thủy buông vũ khí trong tay, khuôn mặt mang theo ưu thương, nhìn hắn nói.

“Ta chưa từng rời khỏi Bán Nguyệt Thành”. Đối phương lắc đầu đáp: “Không biết các ngươi đang nói gì nữa, năm đó, có thể là đã có người giả mạo ta xuất hiện trên giang hồ”.

“Người kia chẳng lẽ lại giống ngươi như đúc sao? Cùng một tình huống lại có thể nói ra một lời giống hệt nhau sao?”, Triệt Thủy nắm chặt tay phủ nhận: “Ánh mắt, cử động, ngữ khí cũng có thể giống ngươi? Cho dù là kẻ bất chước lợi hại thế nào, cũng không thể làm được như vậy. Huống chi...”, hắn nhìn thẳng vào Huyền Sinh: “Ngươi không cảm thấy trí nhớ của mình không đầy đủ sao?”.

“Ta chưa từng có cảm giác như thế...”, Huyền Sinh lạnh nhạt quyết đoán trả lời, lùi về phía sau một bước, ôm quyền nói: “Tại hạ thật sự có việc gấp cầu xin Lâu chủ tương trợ...”.

“Lâu chủ!”, bỗng nhiên từ phía sau truyền tới thanh âm vội vàng gấp gáp, hai người quay đầu lại, thấy Cẩm Quan đang cấp tốc chạy tới.

“Chuyện gì?”, Triệt Thủy không kiên nhẫn hỏi.

“Lâu... Lâu chủ... Có người cầu kiến”, Cẩm Quan nuốt nước miếng, có chút khản trương.

“Trọng Trọng Lâu khi có người vào sẽ đóng cửa mười ngày, Cẩm Quan... ta nghĩ ngươi biết điều này”. Ánh mắt Triệt Thủy chợt lóe, nhủu mày nhìn nàng nói.

Cẩm Quan bị hắn nhìn như vậy, có chút kinh hãi, lập tức quỳ rạp xuống đất cắn răng nói: “Thuộc hạ biết tội, nhưng... Người tới là Môn chủ Thất Thạch Môn”.

“Cái gì?!”.

Trọng Trọng Lâu Lâu chủ không khỏi sợ hãi, luống cuống giống hệt như một hải tặc, cuống quýt không biết nên làm sao: “Nàng làm sao có thể rời núi?... Người đâu! Lập tức chuẩn bị kiệu, xuống nghênh đón Thất Thạch Môn Môn chủ. Cẩm Quan, phân phó người trong phòng bếp chuẩn bị đội lệnh, sửa sang lại phòng hào hạng nhất, lập tức mang trà ngon lên...”, hắn gấp gấp đưa mắt nhìn quanh, không tự chủ được kéo tay áo Huyền Sinh hỏi:

“A Huyền, chuyện ngươi đến đây, Song Tĩnh không biết sao? Ngươi hẳn là không nên để cho nàng thấy bộ dạng này của ngươi phải không?”.

Huyền Sinh sững sờ, bỗng nhiên nhớ tới bộ dạng Song Tĩnh khóc tới đứt ruột đứt gan trong ngực hắn, bất giác có chút không tự nhiên, khụ một tiếng nói: “Chính là Thất Thạch Môn Môn chủ yêu cầu tại hạ tới đây”.

Triệt Thủy nghe vậy, cảm giác như có tiếng sấm đánh ầm ầm bên tai, bỗng nhiên cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Trọng Trọng Lâu. Cảnh xuân tươi đẹp thiếu niên không hề lưu tâm (3)

edit & beta: Phong Tuyết

Đại sảnh tiếp khách của Trọng Trọng Lâu xa hoa hơn Thất Thạch Môn rất nhiều, những cột đá to thẳng đứng bên trong đều có khắc đầy cảnh sắc giang sơn mỹ lệ, trên chiếc bàn làm bằng gỗ từ đàn bầy biện bộ đồ pha trà tinh xảo, một vài bức họa quý được treo trên tường, thấy vậy Song Tĩnh không ngừng than thở, cúi đầu nhìn xuống, dưới chân là sàn nhà lát đá Thanh An, khiến nàng nhớ lại quá khứ đã từng vất vả đi đào đá này để làm vũ khí.

Lúc Triệt Thủy đuổi đến đại sảnh, Thất Thạch Môn Môn chủ đang thư thả mặc áo lông ngồi trên giường êm uống trà, mỉm cười nhìn ra xung quanh, trên đầu đeo hai cái tai thỏ lấy của thị nữ bên cạnh.

Nghe được tiếng bước chân dồn dập, Song Tĩnh vừa ngẩng đầu đã thấy Triệt Thủy cuống quýt chạy tới.

Trọng Trọng Lâu chủ thấy nàng ngẩng đầu lên, có chút sững sốt, sau đó bước chân chậm lại, chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, ánh mắt nhìn nàng không hề chớp.

Song Tĩnh mỉm cười, hai mắt híp lại thành hình trăng khuyết, rất vui vẻ nhìn bạch y nam tử trẻ tuổi đang bước tới bên cạnh nàng. Nàng nhếch miệng cười một tiếng: “A Triệt... Muội tới thăm huynh”.

“Tiểu Tĩnh...” Triệt Thủy không biết phải nói gì, vẻ cột nhà hay uy nghiêm của một Lâu chủ khi này giờ đã không còn nữa, hắn có chút sợ hãi đi tới bên cạnh nàng, khi còn cách nàng một chút thì dừng lại, cẩn thận nhìn nàng, lo lắng hỏi: “Tiểu Tĩnh, muội đi đường xa như vậy hẳn là rất mệt mỏi, thân thể vẫn khỏe chứ? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?”. Hắn nhìn loại trà nàng đang uống, bất giác cau mày, quay đầu nói: “Là ai dâng trà này lên? Mang trà Hàn Lộ Băng của ta ra cho Môn chủ!”.

“A Triệt, không cần, muội không còn yếu như trước kia nữa...”, Song Tĩnh phát tay một cái, không hiểu vô tình hay cố ý nhủ mảy: “Huynh như vậy... muội cảm thấy có vẻ xa lạ...”.

Nghe vậy, sắc mặt Triệt Thủy bỗng trắng bệch, đột nhiên cảm thấy đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, không thể làm gì hơn là áp a áp ứng đứng bên cạnh nàng. Thấy chén trà của Song Tĩnh đã cạn, hắn đưa tay định rót trà cho nàng.

Song Tĩnh khẽ thở dài: “A Triệt, huynh đang làm cái gì thế? Vì sao không ngồi xuống? Huynh thật muốn giữ khoảng cách với muội sao?”.

Lời còn chưa dứt chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng. Âm thanh đó chính là Triệt Thủy đánh rơi cả chén trà và nước, đang cuống quýt thu dọn.

Song Tĩnh muốn nói điều gì đó nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Triệt Thủy như sắp khóc, nhất thời lại trầm mặc.

Ánh mặt trời yên tĩnh chiếu vào, hoa văn màu lá điều khắc trên sàn nhà loang loáng tựa như sóng nước, nhìn lâu mà có cảm giác như lệ sắp rơi ra khỏi khóe mắt.

Đại sảnh hiện giờ không hề giống với ngày xưa.

Xa hoa mỹ lệ hơn, cũng rộng lớn hơn, bài biện bố trí nhiều hơn.

Mà bọn họ cũng không còn giống như trước.

Không biết từ khi nào giữa hai người đã bắt đầu để ý rất cẩn thận, đã không còn đùa giỡn cãi nhau vô tâm vô phé như trước.

Cảm giác được Triệt Thủy đang đi tới ngồi xuống bên cạnh nàng, Song Tĩnh nhấp một ngụm trà, lạnh nhạt nói: “Huynh Sinh đã đến rồi?”.

“Ừ...”, Trọng Trọng Lâu chủ suy nghĩ nửa ngày mới nói được một câu như thế.

“Thật sự là huynh ấy?”.

“Ừ”.

“Thật sự mất trí nhớ?”.

“...Thật”.

“Ra là thật...”, Song Tĩnh nhàn nhạt nói, thổi thổi trà nóng trong tay, làn khói nhẹ nhàng bay lên che đi nét mặt của nàng.

“Tiểu Tĩnh... Sao muội lại yêu cầu hắn tới đây?”. Do dự hồi lâu, Triệt Thủy gắng hỏi.

“Muội còn tưởng rằng... huynh ấy có điều gì khổ tâm nên muốn giấu diếm muội, cho nên muội mới yêu cầu như vậy vì muội nghĩ huynh ấy có thể sẽ để lộ vài sơ hở với huynh”, Song Tĩnh nhấp trà, thấp giọng nói: “Nhưng tới đây rồi thì biết đúng là đã mất trí nhớ thật”.

Nàng đặt chén xuống, dựa người vào ghế, ánh mắt lạnh nhạt nhưng trầm ổn, ánh mặt trời in trong mắt nàng dịu dàng lấp lánh, không hề có chút lo lắng, giống như một mặt hồ yên tĩnh.

“Thật ra thì, A Triệt... Chúng ta cũng không trở về ngày xưa được nữa rồi”. Một hồi lâu nàng mới chuyển hướng sang nam tử bên cạnh, bình tĩnh nói.

“Cho dù Huyền Sinh không mất trí nhớ, muội cũng không còn là Song Tịnh một thân công phu cao cường, vô lo vô ưu tiểu ngao giang hồ như trước kia nữa, huynh cũng không còn là Trọng Trọng Lâu công tử Triệt Thủy hăng hái không buồn không lo nữa... Quá khứ đích thật đã qua rồi...”, nàng nhẹ nhàng nói.

Triệt Thủy im lặng, nghe giọng nàng mờ ảo trống rỗng.

“Tiểu Tịnh... Ta...”, khuôn mặt nam tử bình thường vốn oai hùng bỗng chuyển sang sợ sệt, ánh mắt đau thương nhìn cô gái bên cạnh, bộ dạng nhiều lời ngày xưa không còn, muốn nói điều gì đó nhưng cứ mở miệng lại không có cách nào nói ra, thật lâu sau mới lắp bắp nói:

“Ta... thật sự xin lỗi muội... Ta không biết nên làm thế nào để bù đắp lại cho muội... Huyền Sinh hiện tại như thế này... Việc xảy ra năm xưa, ta làm sao cũng không thể báo đáp lại muội...”.

“Đủ rồi!”, Song Tịnh liếc mắt nhìn hắn, nhướn mi nói: “Thật đúng là xa lạ, huynh còn muốn nói lời này bao nhiêu lần nữa?”.

“Nhưng...”.

“Đừng âm ỉ nữa, Đổ Triệt Thủy, huynh để cho muội yên tĩnh một chút được không?”, nàng xoa xoa chân mày không kiên nhẫn nói.

Triệt Thủy biết lúc nàng mang cả tên lẫn họ của hắn ra gọi tức là đang tức giận thực sự, lập tức im miệng, ưỡn khuỷu cúi đầu, bất an nghịch nghịch đầu ngón tay. Cẩn thận liếc sang Song Tịnh, trong lòng vẫn không nhịn được có chút khó chịu.

Năm năm trước, Trọng Trọng Lâu có nội loạn, thúc thúc của Triệt Thủy giết tiền Lâu chủ, muốn đoạt vị.

Trong Lâu chia ra hai phái, ủng hộ hai người đứng đầu.

Khi đó Triệt Thủy đang cùng với bốn người Song Tịnh du sơn ngoạn thủy bên ngoài, biết được tin tức lập tức trở về, tụ tập sáu mươi thuộc hạ trung thành xông vào bên trong, thẳng đến nơi cao sâu nhất Trọng Trọng Lâu.

Kết quả trận đánh oanh liệt giang hồ kia chính là Triệt Thủy vững vàng ngồi lên vị trí Lâu chủ của hắn, lại khiến Song Tịnh và Huyền Sinh sống chết không rõ, bắt đầu năm năm đau khổ chờ đợi của Môn chủ Thất Thạch Môn.

Đối với chuyện này, Triệt Thủy vĩnh viễn không có cách nào an lòng, không thể quên đi được. Từ đó, Trọng Trọng Lâu vẫn luôn bảo vệ Thất Thạch Môn, giúp Thất Thạch Môn không hề có tổn thương hay khiêu khích gì.

“Hiện tại... bây giờ nên làm gì?”.

Song Tịnh cúi đầu lăm bắm cắt đứt dòng suy tưởng của Triệt Thủy, hắn rút cục hoàn hồn, sừng sốt hồi lâu mới hỏi: “Đúng rồi, Huyền Sinh tới Thất Thạch Môn làm gì?”.

“...”, ngập ngừng một lát, Song Tịnh hít sâu một cái, thông thả nói: “Huynh ấy tới Ngưng Sương Môn vì hôn thê của huynh ấy bị bệnh, tỷ tỷ của muội yêu cầu phải lấy được ngọc bội Bán Nguyệt của muội cho nên huynh ấy mới tới”.

“?! Hôn thê?”, Triệt Thủy sừng sốt, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của người trong cuộc, hắn há hốc miệng nhưng không nói được gì. Qua một lúc lâu mới nói: “Sau đó muội yêu cầu hắn tới Trọng Trọng Lâu để xác định rốt cuộc hắn có mất trí nhớ hay không?”.

Song Tịnh trầm mặc gật đầu, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, lăm bắm nói: “Hiện tại phải làm thế nào mới được?”.

Dưới vẻ mặt vô cùng bình tĩnh không chút xao động kia là vô vàn những suy nghĩ đang tranh giành nhau.

Nàng cả đời thông tuệ cơ trí cũng không lường tới được sẽ có kết cục thế này.

Người đó treo đeo vượt núi tới tìm nàng, lại là vì một người con gái khác. Từ đó, trong hồi ức của hắn không hề có một chút bóng dáng của nàng, suốt hai mươi năm cũng chỉ chứa một người khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Giống như là mất đi tất cả.

Trong thiên địa này, không còn mong đợi, không còn hy vọng, thậm chí không có hắn nữa.

Cho nên, giang sơn không còn là giang sơn, thiên địa không còn là thiên địa, ngay cả nhớ lại cũng không có chút tin tức nào.

Thật sự, ban đầu thà rằng chết đi cho rồi.

“Gọi Huyền Sinh tới đây đi”, Song Tịnh thở dài, nhẹ giọng nói: “Muội giao ngọc bội cho huynh ấy là được”.

“Hả? Cái gì?”, Triệt Thủy kinh ngạc nhìn nàng: “Nhưng nhưng nhưng... nhưng như vậy...”.

“Không thì biết nên làm sao?”, Song Tịnh lạnh nhạt nói, xoay đầu nhìn hấn: “Huỳnh ấy vì nàng ta, có thể xông vào Trọng Trọng Lâu, muội làm sao có thể cự tuyệt?”.

“Nhưng cái đó không nhất định là tình yêu!”, Trọng Trọng Lâu chủ vội vàng nói: “Muội cũng biết Huyền Sinh sống tình nghĩa, cái này không thể hiện được là hấn yêu người kia...”.

“Có phải hay không thì cũng có sao? Huyền Sinh hiện tại cũng không còn là Huyền Sinh nữa...”, Song Tịnh ngắt lời hấn, thờ dài nói: “Thời đại thuộc về bốn chúng ta... đã kết thúc từ năm năm trước, muội hấn là... nên ý thức được điều này từ lâu...”.

“Tiểu Tịnh...”, Triệt Thủy không thể nói được gì, đành phân phó hạ nhân mời Huyền Sinh tới đại sảnh, ngồi yên lặng một bên không nói một lời.

Ánh sáng trên nền nhà chậm chạp di động, Triệt Thủy đưa mắt nhìn, biết rằng khi ánh sáng kia biến mất, bọn họ càng lúc càng cách xa thế giới năm năm trước kia.

Khi đó, vẫn là lúc thiếu niên hăng hái, không hề sợ chuyện trên giang hồ, lúc đi bộ, lúc cưỡi ngựa thần tốc, một bầu rượu tưới nổi buồn muôn đời, một kiếm có thể kháng cự trăm vạn sự.

Song một thời huy hoàng lại biến mất như hoa khói vậy, hưng thịnh nhưng tịch mịch, như là ánh sáng ngọc bội phát ra rồi lập tức vụt tắt.

Để lại cho hấn, cho nàng cũng chỉ là những vết thương không cách nào xoa dịu được, không thể nào không nhớ lại được. Nhưng Huyền Sinh, lại cứ như vậy quên đi, thật dễ dàng, có điều chưa biết như vậy là tốt hay là xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Trọng Trọng Lâu. Cảnh xuân tươi đẹp thiếu niên không hề lưu tâm (4)

edit & beta: Phong Tuyết

Nhất thời hai người đều ngồi yên lặng, trơ mắt nhìn quá khứ huy hoàng biến mất không chút dấu vết.

Lúc Huyền Sinh và Lục Trà lúc tới đại sảnh, nhìn thấy bộ dạng trầm mặc của hai người ngồi trên ghế mà không khỏi chết khiếp. Song Tịnh còn đeo trên đầu hai tai thỏ không hề phù hợp với nét mặt của nàng, thấy vậy Lục Trà không khỏi bật cười, bị Huyền Sinh điểm nhẹ một cái, lập tức đau đến trào nước mắt, cúi đầu đứng một bên gạt lệ.

“Bái kiến Môn chủ, Lâu chủ”, Huyền Sinh lễ phép ôm quyền bái kiến.

“Huyền Sinh...”, Triệt Thủy thấy bộ dạng Song Tịnh như thể tâm hồn đã bay đi mất, liền ho hai tiếng mở miệng: “Ngươi đối với chuyện đã qua, chẳng lẽ không có chút tò mò nào sao?”.

Huyền Sinh sững sốt, lắc đầu: “Tại hạ sau khi mời được thần y Ngưng Surong Môn sẽ trở về Bán Nguyệt Thành lập gia thất, đến chết cũng sẽ sống ở nơi đó, đối với những chuyện trên giang hồ đều không biết, cũng không nhiều chuyện, biết cũng chỉ là điều thừa, còn cần làm gì?”.

Triệt Thủy nhìn hấn, nháy mắt mấy cái, tránh không được thờ dài thêm lần nữa.

Rõ ràng chính là Huyền Sinh, câu trả lời như vậy hấn có thể đoán được.

“Ta đi cùng ngươi”, Song Tịnh bỗng nhiên ngắt đầu nói một câu.

“Cái gì?”, hai người cùng đồng thanh lên tiếng.

“Ta nói, ta sẽ cùng ngươi tới Ngưng Surong Môn”.

“Muội điên rồi!”, Triệt Thủy nhảy dựng lên kích động nói: “Thân thể của muội làm sao chịu đựng được?”.

“Cho dù có được Bán Nguyệt ngọc bội của muội, tỷ tỷ cũng chưa chắc đã đồng ý chữa bệnh”, nghĩ đến tính tình của tỷ tỷ, Song Tịnh không nhận được khe xoa xoa huyết thái dương: “Cho nên, ta sẽ đi cùng ngươi”.

Thật ngốc nghếch! Triệt Thủy suyt chút nữa tức giận hét lên, nhưng phải che giấu lại, ho hai tiếng khuyên nhủ: “Ta cảm thấy vẫn không tốt, thân thể của muội không nên bôn ba... Viết thư không phải sẽ tốt hơn sao? Đem mọi chuyện nói với Song Thanh tỷ không phải là được rồi sao?”.

“Tỷ tỷ sẽ cho rằng đó là giả dối, cho rằng muội bị ép buộc”, Song Tịnh rất nghiêm túc trả lời: “Sau đó đem Huyền Sinh đi thí nghiệm”.

Triệt Thủy trầm mặc, một hồi lâu, không nói gì gật đầu.

Nói cũng đúng, nghĩ tới Ngưng Sương Môn Môn chủ phu nhân tính tình nóng nảy, không chừng còn chưa xem xong thư đã một cước đạp thẳng Huyền Sinh ra khỏi cốc, nhưng nếu quả thực để cho Song Tịnh đi... có thể sau này Song Thanh sẽ tức giận tới đập nát Trọng Trọng Lâu mất.

Triệt Thủy dựa tường, người bạn Lâu chủ này quả thực chưa tốt.

“Môn chủ, tại hạ cũng cảm thấy đường xá xa xôi, nhìn thể trạng của Môn chủ lúc này, liệu có nên viết thư không?”, Huyền Sinh cũng không nhịn được nhún mày hỏi.

“Ngươi lo lắng cho ta?”, ánh mắt Song Tịnh sáng ngời, ngẩng đầu hỏi.

“...”, thật ra thì ta không muốn lên đường cùng ngươi. Huyền Sinh trầm mặc, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì đó: “Có điều, Lâu chủ có giữ ngọc bội Bán Nguyệt không?”.

“Nếu như ta giao ngọc bội cho ngươi, ngươi sẽ đáp ứng cho ta lên đường cùng ngươi chứ?”, Song Tịnh mỉm cười hỏi.

“Cái này...”, Huyền Sinh nhất thời mờ mịt, vẫn có chút khó khăn: “Nhưng thân thể của Môn chủ...”.

“Như vậy đi, ta mang theo An Hành và Trữ Đồ, ngươi căn bản không cần lo lắng tới thể trạng hay an nguy của ta... Đã được chưa? Ngươi đáp ứng, ta sẽ giao ngọc bội cho ngươi”, dù sao cái tỷ tỷ muốn cũng không phải là ngọc bội này, Song Tịnh mỉm cười ranh ma nói.

“Cái này...”, Huyền Sinh có chút hoài nghi nhìn bộ mặt cười tươi rộ của nàng, cảm giác giống như một đoá hoa sắp nở, mơ hồ cảm thấy kinh sợ. Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu: “Được, như thế, làm phiền Môn chủ”.

Có làm phiền gì đâu! Ngươi rõ ràng là bị gạt! Nàng rõ ràng là vì muốn đi cùng ngươi kia! Triệt Thủy thiếu chút nữa một chương đánh bay chén trà, hần lập tức đứng lên, kiên quyết nói: “Không được không được, Tiểu Tịnh, ta tuyệt đối không cho muội đi xa như vậy...”, nếu như muội xảy ra chuyện gì, bị tỷ tỷ muội biết được ta không bảo vệ cho muội, ta có mấy cái đầu cũng không có đủ cho nàng đá.

“A Triệt...”, Song Tịnh quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời trong suốt mở to nhìn hần, dùng giọng nói uy khuất sợ hãi hỏi: “Ý của huynh là, để muội sống ở Thất Thạch Môn cả đời, vĩnh viễn không rời đi sao?”.

Trọng Trọng Lâu Lâu chủ nhất thời hoá đá, vẫn duy trì tư thế không nói ra lời như trước.

“Được rồi, huynh đã không phản đối, muội sẽ giao ngọc bội cho Huyền Sinh”, Song Tịnh rất vui vẻ lấy một cái túi trong tay ra, bất quá lại nghĩ tới điều gì đó: “... Ngươi sẽ không lạng lè rời khỏi chứ?”.

Huyền Sinh thờ dài, khuôn mặt lạnh lùng đã có chút thay đổi nhỏ.

Hần cười nhạt, phảng phất như gió mát thoảng qua, ánh mắt hiện lên chút ôn nhu, nhẹ nhàng cúi đầu, khom người hành lễ:

“Huyền mỗ một lời nói ra, tứ mã nan truy, nguyện cùng Môn chủ tới Ngưng Sương Môn”.

Khi đó, hoàng hôn đang vừa lúc tà tà, trên người nam tử lãnh khốc kia bỗng nhiên được bao phủ trong ánh sáng vàng.

Mấy sợi tóc con trên mặt hần bay phát phơ, dáng vẻ cười ôn hoà giống như cảnh trong mơ xuyên qua không gian tới xuất hiện trước mắt nàng.

Song Tịnh nhìn, bất giác mờ mịt.

Vẫn một người đó, mang nàng một thân đầy vết thương bước trong hoàng hôn, cắn răng nói: “Song Tịnh, ta không cho phép muội xảy ra chuyện, muội phải chờ ta giết sạch bọn chúng, sau đó chúng ta cùng tới hoàng tuyền...”, khi đó lưng nàng bị đánh tới huyết nhục mơ hồ, chỉ khẽ động một chút cũng sẽ đau, một đường xóc nảy đau tới nước mắt trào ra như suối, nhưng nghe nói như vậy vẫn phải bật cười.

Người trong hồi ức cùng người trước mắt thật giống, ánh hoàng hôn khi đó cũng giống. Hần, lúc ấy đã nói ra lời thề biển cạn đá mòn.

Song Tịnh thất thần chốc lát, khụ một tiếng, lấy ra vật nằm trong bao vải: “Ừ...”, nàng tận lực che giấu âm điệu của mình: “Đây là ngọc bội Bán Nguyệt, mong ngươi giữ gìn cẩn thận”, dù sao đó cũng là vật ngươi tặng cho ta.

“Đa tạ Môn chủ”, Huyền Sinh ôm quyền tạ ơn, bước chân đến nhận lấy.

Bỗng nhiên, tình cảnh biến đổi đột ngột!

Vút!

Hần cảm thấy bên cạnh có một trận gió điên cuồng thổi qua, bên tai vang lên âm thanh kỳ lạ, liền không hề nghĩ ngợi, xông tới che chắn phía trước Song

Tịnh. Đồng thời, Triệt Thủy ở bên cạnh đã ngậy lên, bạch quang chợt loé, kiếm bên hông đã được rút ra, vọt tới đâm thẳng qua bả vai Lục Trà, dính hẳn lên vách tường.

Nhưng vật trong tay Lục Trà đã bắn ra!

“A!”.

“Huyền Sinh!”.

Song Tịnh cảm thấy máu toàn thân dường như đông băng lại, nàng mở to hai mắt nhìn Huyền Sinh về mặt thông khô đê nén từng tiếng rên rỉ.

“Huyền Sinh! Huyền Sinh!”.

Thân thể của hắn che phía trước ghế nàng ngồi, hai tay bấu lấy tay vịn ghế, mặt dừng lại bên cổ nàng, hai người gần nhau tới mức có thể nghe được hơi thở lẫn nhịp tim đập.

“Huynh bị sao vậy? Bị thương ở đâu?”, nàng vội vàng hỏi, lo lắng tới mức suýt rơi lệ, đôi tay không chút khí lực ôm lấy hắn, toàn thân run rẩy.

“Hả?”, Triệt Thủy bên cạnh kinh ngạc lên tiếng: “Cái kia... khi này... ta rõ ràng đã gạt đi mấy thứ đó rồi mà...”.

“Ha ha”.

Song Tịnh đỡ lấy Huyền Sinh, từ bờ vai hắn thò đầu ra nhìn, quả nhiên thấy trên sàn nhà xanh biếc có ba chiếc ngân châm, nhưng vẫn không nhận được lo lắng, vội vàng hỏi: “Huynh bị thương ở đâu? Có phải trên người trúng ám khí không?”.

“Ta... khụ...”, Huyền Sinh khó khăn ngẩng lên, trên khuôn mặt lạnh lùng có chút bức tức: “... Ta... lúc xông lên, đầu gối đụng phải cái ghế”.

“...”

“...”

Về mặt Song Tịnh cứng đờ, buồn cười nhưng cũng không cười nổi, không thể làm gì hơn là ngậy ngốc nhìn về nam tử trước ngực.

“Như vậy...”, Triệt Thủy khôi phục tinh thần trước.

Hắn quay người nhìn về Lục Trà bị dính trên tường, máu trên bả vai chảy ròng ròng xuống mặt đất, nở nụ cười đầy sát khí: “Ta thật sự muốn biết tủy tủy này của ngươi là từ đâu tới?”.

Hắn cười tiến lên, cầm tay Lục Trà, nhẹ giọng hỏi: “Còn nữa, ngươi ẩn mình bên cạnh Huyền Sinh nhiều năm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Hử?”.

Huyền Sinh nghe vậy, đang muốn ngăn cản lời nói của Triệt Thủy nhất thời ngừng lại.

Ai ai cũng biết phía sau Thất Thạch Môn là Trọng Trọng Lâu, chuyện này ngay cả hắn ẩn cư nơi Bán Nguyệt Thành cũng biết được.

Vì vậy, ở Trọng Trọng Lâu mà ám sát Thất Thạch Môn chủ là chuyện vô cùng điên cuồng. Hắn bình thường không có nghĩ tới, nhưng hiện tại lúc này lại toàn thân mồ hôi lạnh. Cho dù thế nào, hắn cũng rất có khả năng chỉ biên một vở kịch, gạt Song Tịnh ra khỏi Thất Thạch Môn để hạ thủ, nhưng hai người trước mặt này lại không hề nghi ngờ gì cả, hoàn toàn tin tưởng hắn.

Đây là tại sao?

Chẳng lẽ lúc trước, hắn thực sự cùng bọn họ sống chết có nhau?

Đối mặt với hai con người không chút nghi ngờ tin tưởng hắn, hắn lần đầu tiên nghi vấn chuyện quá khứ của mình.

Một mặt khác, tuy tủy bên cạnh Huyền Sinh lúc này không còn giữ vẻ mặt yếu đuối nữa, lạnh lùng nhìn Trọng Trọng Lâu chủ một cái, nở nụ cười quỷ dị, quay mặt đi chỗ khác.

Triệt Thủy kịp thời nắm được cảm của hắn, cười lạnh nói: “Sao? Muốn cản lối sao? Không dễ dàng như vậy đâu. Ta... ghét nhất cảm giác bị lừa gạt...”, hắn cười nói, chỉ nghe rắc một tiếng, khuôn mặt Lục Trà biến sắc, gắt gao cắn môi.

Song Tịnh đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một ngón tay của hắn đã bị lật ngược lại nằm trên mu bàn tay.

“Ta biết ngươi là con chó trung thành, cho dù có cho ngươi chịu phạt cũng chưa chắc đã khai ra điều gì, có phải không?”, nụ cười của Triệt Thủy vẫn rất chân thành, hắn cầm kiếm trên bả vai tủy tủy kia, từ từ xoay tròn: “Cho nên, ta thành toàn cho ngươi”.

Hắn điểm liên tiếp trên người Lục Trà ba cái, cười lạnh nói: “Bắt đầu từ bây giờ, ngươi đã không thể nói chuyện, nhưng ta đã ổn định tâm mạch của ngươi... Ngươi sẽ được xuống ngay, hưởng thụ hậu quả của việc lừa gạt ta, của ý nghĩ muốn tổn thương Thất Thạch Môn Môn chủ”.

Không nhìn từng giọt mồ hôi nhỏ giọt trên trán Lục Trà, hắn nói xong cũng phất tay áo xoay người, giận tái mặt quát lên: “Bạch Vân, Cẩm Quan!”.

Mấy âm thanh đập gió vang lên, trước cửa lập tức xuất hiện hai nhân ảnh, song song ôm quyền nói: “Có thuộc hạ!”.

“Mang xuống, vứt hẳn cho lão Thất bên kia, có thể hỏi được gì thì hỏi, không nói thì để cho bọn họ đùa vui một chút!”, Triệt Thủy hững hờ ra lệnh, nhúu mày nhìn người trên tường.

Trọng Trọng Lâu có bảy tầng lầu, chỗ Lâu chủ ở chính là nơi cao nhất, bên dưới là các bộ phận cơ mật của các bang phái thần bí.

Lục Trà đương nhiên biết chuyện này, khuôn mặt hắn tràn đầy hận thù nhìn Triệt Thủy một cái, quay đầu nhìn về phía chủ tử đã hầu hạ năm năm, hừ lạnh một tiếng, mặc cho Cẩm Quan và Bạch Vân kéo ra ngoài.

“Chậm đã!”, bỗng nhiên Huyền Sinh lên tiếng ngăn cản.

Song Tịnh cùng Triệt Thủy không nhịn được cùng bật cười, bọn họ sớm biết hắn sẽ lên tiếng ngăn cản.

“Mời mời mời, đừng khách khí!”, Song Tịnh cười híp mắt, dùng tay ra hiệu với hắn nói.

Thấy Triệt Thủy không hề đề phòng mình, Huyền Sinh chậm rãi đi tới trước mặt tùy tùng của mình.

Hắn lẳng lặng chăm chú nhìn sắc mặt đau đớn của Lục Trà, một hồi lâu, mới thờ dãi: “Bệnh của Thiệu Hoa có liên quan tới người sao?”, Thiệu Hoa là tên vị hôn thê của hắn, hắn chăm chú nhìn người trước mắt, giống như là muốn nhìn thấu cả con người ấy.

Song Tịnh phía sau hơi nheo nheo mày.

Lục Trà không nói, chỉ nở một nụ cười quỷ dị, có lạnh lùng giễu cợt, thù hận khinh khi, nhưng vẫn lắc đầu.

Huyền Sinh yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, thờ dãi: “Được, ta tin người”.

Thấy ánh mắt Lục Trà hiện lên chút kinh ngạc, Huyền Sinh lạnh nhạt nói: “Chỉ e là mấy năm qua người đều nguy trang, ta biết có lúc người nói dối, có lúc cũng thật tâm”, hắn chuyển hướng Triệt Thủy: “Người này cũng có tình chủ tử, cầu xin Lâu chủ cho hắn toàn thân”, nói xong lại ôm quyền hành lễ.

“A a a a, A Huyền, người đừng hành lễ với ta... Người muốn hắn toàn thân, ta đáp ứng là được...”, Triệt Thủy luống cuống chân tay, cấp tốc bước tới đỡ hắn lên.

“Mấy năm vừa qua, đa tạ”, Huyền Sinh hướng tới tùy tùng đang tái mặt khẽ gật đầu, xoay người sang chỗ khác không nhìn nữa.

Lục Trà mấp máy miệng, muốn nói điều gì đó, nhưng lại không lên tiếng được, hắn nhìn bóng lưng quen thuộc kia một lần cuối cùng thật lâu, cúi đầu.

“Được rồi!”, Triệt Thủy cười mím võ tay, phân phó với hai thuộc hạ: “Đã nghe thấy chưa? Nhất định phải toàn thân, khuôn mặt phải còn nguyên!”.

Người cho rằng đang bán thịt heo sao? Bạch Vân rất muốn hỏi hắn một câu như vậy, nhưng vẫn lắc đầu, rút bỏ kiếm khiêng Lục Trà đi.

“Được rồi, trở lại chủ đề khi nãy”, Song Tịnh chờ tới khi có người đến dọn dẹp sân nhà mới quay đầu lại, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra, cảm chén trà lên, cười cười, hai cái tai thỏ trên đầu khẽ rung: “Chúng ta ba ngày sau lên đường, được không?”.

“Nhưng... ta còn nhiều chuyện phải xử lý ở đây...”, Triệt Thủy phất tay cho bọn hạ nhân ra ngoài.

“Ồ, mắc mớ gì tới huynh?”, Song Tịnh lười biếng hỏi: “Bệnh của Trọng Trọng Lâu chủ nặng đến vậy sao?”.

“A a a, Tiểu Tịnh, muội định ném ta lại một mình ở nơi này sao?!”.

“Nhưng huynh đi theo chỉ tăng thêm phiền toái! Chúng ta không nên đi chung, huynh hiểu chứ?”.

“Nhưng Song Thanh tỷ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta!”.

Huyền Sinh nhìn thấy hai người giống như sắp cãi nhau đến nơi, không nhịn được xoa xoa thái dương, cau mày hỏi: “Xin hỏi... Hai vị thật không có ý định muốn tra cứu nguyên nhân ý đồ của Lục Trà khi nãy sao?”.

Hai người đang cãi nhau hăng hái đồng thời ngừng lại, nụ cười ranh ma:

“Huyền Sinh à, cho dù chúng ta có hỏi, hắn cũng không trả lời đâu...”, Song Tịnh cười đắc ý lắc lắc đầu ngón tay.

“Có thể mai phục bên cạnh người lâu như vậy, ẩn nhẫn nhiều năm mới tới Trọng Trọng Lâu hành thích người, tuyệt đối là nhân vật lợi hại...”, Triệt Thủy gật đầu nói.

“Cho nên không cần phải lãng phí thời gian tra hỏi, dù sao đối phương cũng thất thủ rồi, nói cách khác, bọn họ không còn cơ hội rồi...”, Song Tịnh mỉm cười nói, cầm lấy một miếng điểm tâm bên cạnh, hùng hồn tuyên bố: “Cứ quyết định như vậy, ba ngày sau lên đường!”.

Q.1 - Chương 8: Ngưng Sương Môn. Tâm sự trong lòng trời đất không hay biết (1)

edit & beta: Phong Tuyết

Năm người gắng sức leo lên đường núi quanh co.

Mặt trời đã đứng bóng, hiện tại đang là đầu mùa xuân, mặc dù ánh mặt trời không quá chói chang nhưng mọi người đi đã lâu, không khỏi toàn thân đầm mồ hôi.

Triệt Thủy lau mồ hôi trên trán, không nhìn được nhìn về phong cảnh bốn phía.

Ngưng Sương Môn nằm trong Vân Loan Cốc, nơi sâu nhất ở Lăng Hà sơn.

Ngẩng đầu nhìn lại, những dãy núi phía sau trùng điệp như đang dựa vào nhau say ngủ, vô luận là xuân hạ thu hay đông, nơi đây luôn được mây mù bao quanh, ngàn rãnh vạn khe đều bao phủ trong những đám mây cuộn cuộn. Mây (vân) nhiều như biển, sương mù như vịnh (loan) nên nói đây mới có tên là Vân Loan Cốc.

“Vân hà như hải già sơn tự”*, Triệt Thủy không nhìn được ngâm nga một câu thơ.

* Câu thơ ý nói mây mù nhiều như biển che khắp núi non.

Một biển mây trải rộng hàng vạn khoảnh*, hoặc trong như gương, hoặc dâng như nước thủy triều, hoặc cuộn cuộn như sóng. Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu vào từng cây tùng xanh, từng cây phong đỏ trong cốc, khắp nơi đều là cảnh sắc xanh biếc xanh thắm hay đỏ ngầu ngập chìm trong màn sương trắng, đưa mắt nhìn giống như là lạc vào cảnh tiên trong mơ vậy.

*Khoảnh: rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hecta

Nhưng là...

“Môn chủ, người có thể dừng cựa quậy trên lưng ta được không?”.

“Nga, được rồi”.

“Cũng đừng cựa quậy trên vai ta...”.

“Nga, tốt thôi...”.

“Ở trên cổ ta cũng không được!”.

“...Tốt thôi!...”.

“Môn chủ...”, Huyền Sinh thật sự muốn ném cô gái trên lưng xuống đáy cốc, trên trán hần lúc này đã nổi gân xanh: “... Người cho ta là đầu giường sao?!”.

Nghe được tiếng quát nhẹ phía sau, hai nữ tùy tùng cùng Triệt Thủy hơi dừng lại một chút, nhưng lại cho rằng không có chuyện gì, tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì đường núi cong lại chật hẹp nên bọn họ phải bỏ xe ngựa mà đi bộ, thân thể của Song Tĩnh đương nhiên không thể chịu đựng được việc leo núi nên mấy người xung quanh đều thay phiên công năng.

Đột nhiên tới khi đến phiên Huyền Sinh, nàng nhất quyết không chịu xuống, đầu liên tục lắc nguầy nguậy, tứ chi xiết chặt lấy Huyền Sinh: “Không muốn, không muốn, tránh ra! Ai dám kéo ta xuống ta sẽ cắn người đó! Ta tuy không có võ công nhưng hàm răng rất sắc đấy!”.

Lời nói này đều khiến mọi người ngạc nhiên, lập tức xoay người, mừng rỡ có thể một thân tiêu sái nhẹ nhàng, thông dong lên núi.

Nhưng Huyền Sinh ở phía sau dường như đã biến thành món đồ chơi mới của Song Tĩnh, mặt lạnh mặc cho nàng vuốt ve đùa nghịch.

Đi tới buổi trưa, ngẩng đầu đã có thể thấy cửa lớn Ngưng Sương Môn, mọi người thấy đã trưa rồi, liền ngồi ngay tại chỗ, chuẩn bị bữa trưa, nghĩ ngợi chốc lát rồi sẽ tiếp tục lên đường.

Song Tĩnh vô cùng không tình nguyện trèo xuống khỏi lưng Huyền Sinh, nhưng thấy phong cảnh đẹp xung quanh, không đợi Huyền Sinh đuổi thẳng lưng đã kêu lên một tiếng, nhanh chân chạy về phía rừng cây, An Hành và Từ Đồ cả kinh vội vàng chạy theo.

Thân thể của người thật sự không tốt sao? Huyền Sinh nhìn thấy Song Tĩnh giống như con sơn dương nhảy loạn khắp nơi, trên trán lại nổi gân xanh. Hắn hừ lạnh một tiếng, bắt đầu chậm rãi đi lại ở xung quanh, thả lỏng tứ chi. Triệt Thủy ngồi một bên mỉm cười, cẩn thận nhóm lửa.

Bọng họ lên trên vách núi này bỗng phát hiện một vùng đất bằng phẳng, xung quanh bốn phía cũng là sườn núi bằng phẳng nhỏ thấp, phía sau là vách núi đá, có hơn mười thác nước nhỏ đổ xuống, truyền tới bên tai những tiếng nước chảy róc rách.

Huyền Sinh đi tới đi lui, bất giác bị cảnh mây trắng lượn lờ, cảnh sắc xanh tươi trước mắt hấp dẫn. Hắn đứng ở chỗ cao, quan sát cảnh dưới chân mà không nhận được ngâm thơ: “Đào quyền hải môn thạch...”.

“Vân hoành thiên tế sơn...”, Triệt Thủy ở phía sau hắn tiếp lời, cười híp mắt nói: “Lần cuối cùng ta cùng người tới Ngưng Sương Môn, người cũng đứng ở chính nơi này ngâm câu thơ đó”.

Đào quyền hải môn thạch/ Vân hoành thiên tế sơn: Sóng cuộn cửa biển/ Mây bay qua núi về phía chân trời.

“...”.

Huyền Sinh chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, ngồi xuống ngưng mắt nhìn Song Tĩnh đang chạy nhảy cách đó không xa, nhẹ giọng hỏi: “Nếu như lời của các người là thật... Vậy, tại sao ta lại mất trí nhớ?”.

Đại gia, ta cũng rất muốn biết nguyên nhân đây ạ! Triệt Thủy vô cùng buồn bã, nhưng vẫn đem phong ba năm năm trước ở Trọng Trọng Lâu giải thích cho hắn:

“... Vì thế, lúc đó người và Tiểu Tĩnh đều bị thương rất nặng, người được Bán Nguyệt Thành đón về, còn Song Tĩnh trở về Thất Thạch Môn dưỡng thương. Song Tĩnh phải mất hơn nửa năm mới sống lại, còn người...”, thanh âm của hắn có chút ảm đạm: “Đến giờ chúng ta mới biết là người còn sống. Trọng Trọng Lâu và Thất Thạch Môn đã phái rất nhiều người ra ngoài tìm kiếm tung tích của Bán Nguyệt Thành, nhưng thật sự là... quá khó khăn để tìm ra được...”.

Huyền Sinh không nói gì, nhìn nam nhân trước mắt cùng cúi đầu như bộ dạng hài tử làm sai chuyện gì đó, không khỏi có chút khó chịu.

Hắn giương mắt nhìn về hai tùy tùng của Song Tĩnh, không nhận được hỏi: “Ta cùng Thất Thạch Môn Môn chủ...?”.

“Người rất nuông chiều nàng”. Triệt Thủy không chờ hắn nói hết đã chen ngang, ngẩng đầu lên cười nói: “Rất khó tưởng tượng tới bộ dạng lúc nuông chiều người khác của kẻ băng lạnh như đá giống người đứng không? Nhưng người thật vô cùng vô cùng không... Thường rất cưng chiều nàng, trước kia lúc ta thấy bộ dạng đó của người cũng không nhận được muốn đá cho người mấy phát đấy!”.

Hắn cười hắc hắc, lại nói tiếp:

“Có một lần kẻ thù Bán Nguyệt Thành tìm tới tận cửa, trói Tiểu Tĩnh bắt đi, khi đó trên người nàng đang có thương tích, chúng ta cũng lo lắng vô cùng, nhưng còn chưa kịp phản ứng, người đã xông ra ngoài, một người một ngựa giải quyết luôn mười lăm tên, kết quả bản thân cũng bị trọng thương, mặc dù cứu được Tiểu Tĩnh trở lại nhưng cả hai người đều cùng nằm trong phòng rên rỉ. Ha ha...”.

Bởi vì đắm chìm trong hồi ức thú vị kia, Triệt Thủy không tránh được vẻ khua tay múa chân nói cười.

Song, Huyền Sinh nhìn khuôn mặt cao hứng phấn chấn của hắn, trong lòng lại không có chút gợn sóng.

Hắn không nhớ những việc đó.

Nhắm mắt lại, chỉ có thể nhớ tới Bán Nguyệt Thành đầy hoa cỏ và ánh mặt trời rực rỡ.

Sống trong cốc hoà bình, không có thù hận ân oán, chỉ có đồng ruộng trải dài, sông suối chảy qua sườn núi, nhân nhả đi chơi sông qua ngày.

Căn bản không có chút máu tươi hay đá thương, đao quang kiếm ảnh nào cả.

Chỉ sợ đối phương đã từng là người quan trọng như vậy, nhưng trong hồi ức lại không thể tìm được chút bóng dáng nào của nàng.

Nhưng...

Tâm trí hắn, trái tim hắn mặc dù không nhớ rõ, nhưng mỗi tế bào trên thân thể dường như vẫn còn nhớ.

Giống như lúc thấy Lục Trà xuất thủ với nàng, hắn căn bản không hề suy tư gì cả, đến khi hoàn hồn thì bản thân đã che phía trước nàng rồi.

Hoặc là như lúc mới xuống xe, nàng không cẩn thận dẫm lên mép váy vương chân một chút, những người bên cạnh không có để ý đến, nhưng chính hắn

lại vọt tới bên người nàng, vươn tay ra đỡ lấy nàng. Dưới con mắt đầy ngạc nhiên của Song Tĩnh hần mới phát hiện ra mình vừa làm như vậy, nhưng động tác đó phảng phất cũng giống như là điều đương nhiên với hần.

Giống như, trong cơ thể hần có cái gì đó nói cho hần biết, cho dù là mất đi tính mạng cũng phải bảo vệ cô gái trước mắt.

“Chuyện kia... Thất Thạch Môn Môn chủ là trợ giúp Lâu chủ trong trận đánh đó nên mới bị trọng thương, từ đó mới mắc bệnh sao?”.

Đội sau khi Triệt Thủy tiếp tục hưng phấn nói về chuyện đã qua xong, Huyền Sinh nhàn nhạt nhìn về phía Song Tĩnh đã bị hai tùy tùng bắt được hỏi.

Nàng đang ngẩng đầu bĩu môi, để cho Trữ Đô và An Hành lau mồ hôi côi bốt y phục cho mình. Khuôn mặt tái nhợt đã có chút sắc khí, đỏ bừng, thoát nhìn thật giống như những bông hoa đại rực rỡ kia, Huyền Sinh nhìn mà rất muốn cười.

“...”.

Triệt Thủy há hốc miệng, câu “Là vì cứu người nên nàng mới bị thương nặng, hơn năm năm chờ đợi cuối cùng đổi lấy một câu ta không nhớ người” cố gắng thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được, đành cúi đầu che giấu, mỉm cười nói: “Người có biết chúng ta gặp nhau như thế nào không?”.

Người hỏi như vậy không phải là hỏi thừa rồi sao? Huyền Sinh không nhận ra hần né tránh vấn đề của mình, ngược mắt chờ đợi Triệt Thủy nói tiếp.

“Chúng ta cùng quen biết Song Tĩnh, lúc đó chúng ta rời khỏi Trọng Trọng Lâu thì gặp phải cô nàng gây họa này”, Triệt Thủy nở nụ cười, giọng nói đầm ấm

“Lúc đó có cuộc tranh cãi giữa Phi Ảnh Bảo và Từ Vi Đường. Phi Ảnh Bảo nói Từ Vi Đường trộm đồ của bọn họ, Từ Vi Đường lại nói là Song Tĩnh trộm, cho nên cả ba bên tranh cãi quyết liệt...”, hần dừng lại, suy nghĩ một chút về tình cảnh lúc đó, trầm ngâm chốc lát mới nói:

“Thật ra thì... Khụ... Chỉ có Phi Ảnh Bảo và Từ Vi Đường gây ầm ĩ, còn Song Tĩnh thì ngồi một bên rất yên lặng chuyên tâm ăn uống”.

Ta cũng biết! Huyền Sinh thàn thốt mồ hôi.

“Sau khi nàng ăn no liền vỗ bàn quát một tiếng nói Tốt lắm, trong vòng ba ngày ta sẽ tìm được vật bị mất, sau đó các người phải giảng hoà với nhau, thế nào?”, Trọng Trọng Lâu chủ vừa nói vừa bắt chước cử chỉ lúc đó của nàng:

“Hai bên không hề nghe theo, đặc biệt là bên Phi Ảnh Bảo kia, cho rằng như vậy là quá thuận lợi cho Từ Vi Đường rồi, nhưng cuối cùng vẫn bị Song Tĩnh thuyết phục, có điều thời hạn rút ngắn lại chỉ còn một ngày một đêm”. Hần nghĩ đi nghĩ lại, bất giác cười: “Mọi người đều nói đúng là tuổi trẻ không biết sợ, bây giờ nghĩ lại thấy nàng thật to gan lớn mật, làm gì có ai nhàn rồi đi quản những việc như vậy? Sau đó nàng cũng đi lục soát, phát hiện ra vật kia quả nhiên là do Từ Vi Đường trộm”.

“Thế còn người của Phi Ảnh Bảo...?”.

Triệt Thủy lắc đầu mỉm cười: “Nha đầu kia rất lợi hại, không hiểu vì sao lại mời Đường chủ và Bảo chủ của hai bên tới, phát hiện ra nội bộ hai bên cùng bày ra âm mưu, muốn Phi Ảnh Bảo và Từ Vi Đường đánh nhau, diệt trừ một số người bất lợi với mình ở trong phái”, mỗi lần nói đến đây hần đều nở nụ cười, có cảm giác vô cùng hả hê:

“Chuyện này truyền khắp cả giang hồ, cả hai bên đều mất hết thể diện. May sao hai vị Đường chủ và Bảo chủ cũng biết phân biệt phải trái, giảng hoà với nhau, từ đó Phi Ảnh Bảo và Từ Vi Đường không hề đối địch, mà thanh danh của Song Tĩnh cũng từ đó mà nổi lên”.

“Sau đó thì sao?”, thấy Triệt Thủy không nói hết, Huyền Sinh bất giác nhú mày hỏi: “Sau đó thì như thế nào?”.

Triệt Thủy sững sốt, bất giác trầm mặc.

Sau đó?

Sau đó bọn họ cùng Từ Vi Đường Đường chủ – Thiên Sa sinh từ chi giao.

Sau đó bắt đầu những năm tháng huy hoàng của bốn người họ, sau đó hết thảy đều kết thúc sau trận chiến kia.

Đáy mắt Triệt Thủy tràn ngập đau thương, từ xa nhìn lại, vẻ mặt cũng đầy bi thương. Huyền Sinh muốn nói điều gì đó, lại thấy Song Tĩnh chạy trở về, chỉ vào một lối nhỏ cách bọn họ không xa kêu lên:

“A! Tỷ tỷ phái người tới đón chúng ta!”.

Hai người nhẹ quay đầu, chỉ thấy một cái kiệu màu vàng nhỏ, đang được mấy đệ tử áo lam cước bộ nhẹ nhàng mang trên vai, nhanh chóng tiến lại gần.

Triệt Thủy rên rỉ một tiếng, bỗng nhiên muốn chạy đi trốn..

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Ngưng Sương Môn. Tâm sự trong lòng trời đất không hay biết (2)

edit & beta: Phong Tuyết

Sương mù giăng khắp mọi nơi, tạo thành tầng tầng lớp lớp mây mù bao phủ quanh núi.

Thất Thạch Môn và Ngưng Sương Môn, đời đời kiếp kiếp không thể phân ly.

Nói về thiên hạ đệ nhất Thần Y Môn này, vài chục năm trước cũng là do Thất Thạch Môn một tay nâng đỡ mà nên.

Bởi vì trên giang hồ, người bị đả thương bởi vũ khí do Thất Thạch Môn chế tạo ra quá nhiều, khi đó Môn chủ cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, liền phái trưởng nữ đi bá một vị thần y lâm sự, sau đó đi khắp giang hồ trị thương cứu người. Sau đó cấp tiền giúp nàng gây dựng nên cả một Môn, lấy tên vị ân sư kia, đặt là Ngưng Sương Môn.

Lúc đó người trong thiên hạ muốn học y thuật cũng giống như việc học tập trước kia, không phân biệt nam nữ, không phân biệt tuổi tác, duy chỉ dựa vào lòng từ bi cùng với sự chăm chỉ học hỏi để cứu giúp thiên hạ, vì vậy mà nơi đó từng là thánh địa thiên hạ đệ nhất, được giang hồ kính ngưỡng gọi là “Hoa Đà Môn”.

Mà cũng từ đó, Thất Thạch Môn đều phái tất cả con trai trưởng nữ tới Ngưng Sương Môn để học y thuật.

Diệp Song Thanh chính là đệ tử giỏi nhất thế hệ này của Ngưng Sương Môn, sau lại thành thân cùng Thiếu chủ thanh mai trúc mã, trở thành Môn chủ phu nhân. Bởi vì lúc ấy nàng thấy Thiếu chủ xinh đẹp mà bỏ trốn theo nên trách nhiệm nặng nề thừa kế Thất Thạch Môn rơi trên vai muội muội Diệp Song Tịnh, vì vậy, Song Thanh luôn luôn thương yêu sủng ái muội muội hơn bất kỳ ai, ước gì có cả thiên hạ để tặng cho nàng.

Cho nên, lần này nàng phái kiểu nhỏ tới cũng không hề để ý tới bốn người khác, đón một mình Song Tịnh lên núi, để mặc bốn người còn lại đói bụng không có gì ăn.

Huyền Sinh không chút biểu cảm, cũng không có chút ai oán, mặt không đổi sắc, tư thái ưu nhã ăn cơm, xong xuôi chậm rãi thông thả lên núi.

Lúc mọi người toàn thân đầy mồ hôi tới được đại sảnh Ngưng Sương Môn, thấy Song Tịnh đang không ngừng chơi đùa trên xích đu, bên cạnh nàng là Môn chủ phu nhân cao quý nhã nhặn đang uống trà.

Triệt Thủy trong lòng lo lắng, đang lúc định quỳ rạp xuống rung rung cầu xin phu nhân tha mạng thì ánh mắt Diệp Song Thanh lại nhẹ nhàng đảo qua phía hắn, khiến hắn vội vàng chạy ra trốn phía sau Trữ Đồ.

Đang lúc hai nữ tùy tùng khinh bỉ nhìn hắn, Diệp Song Thanh đã chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh họ nở nụ cười, nhưng trong ánh mắt lại không có chút vui sướng nào cả:

“Hoan nghênh các vị tới Ngưng Sương Môn, các vị đi đường đã cực khổ rồi”.

Nàng là một nữ tử rất xinh đẹp, tuổi ước chừng lớn hơn Song Tịnh khoảng ba, bốn tuổi, khuôn mặt như hoa phù dung, lông mày lá liễu, đôi môi đẹp như hoa hồng, mắt gọn sáng, lúc đưa qua đưa lại thật quyến rũ mà không mất đi vẻ ưu nhã, gót sen nhẹ nhàng bước, xem ra vợ chồng Diệp thị có bao nhiêu ưu điểm thì tất cả đều tụ tập trên người nàng rồi, nhưng thấy mắt hạnh của nàng nhẹ quét, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Triệt Thủy, như có như không nhẹ giọng nói:

“Đỗ Lâu chủ thật là nhân nhả, còn có thời gian đi chơi, trong lúc cấp bách còn có thể cùng muội muội tới đây bá phòng, thật là đã làm phiền rồi”. Nói xong đôi lông mày hơi nhướng lên, như cười mà lại như không cười nhìn hắn (muội muội của ta cũng vì một đôi xú nam nhân như các người mà bị thương như thế này, người lại còn để cho nàng ra ngoài sao?).

Triệt Thủy làm sao có thể không rõ ý của nàng, nhưng cũng chỉ có thể cười nói pha trò: “Phu nhân thật là... Thật là đã quá lời rồi, theo Môn chủ tới đây bá phòng, ta không hề cảm thấy mệt chút nào, hơn nữa còn rất vui...”, hắn lấp bắp đáp lại. (Lúc muội muội người quyết định rồi, người có thể khuyên được nàng sao?)

Triệt Thủy mặt mày ửng đỏ nhìn về phía Song Tịnh, lại thấy nàng giống như bị cuốn thành miếng nem rán, chỉ lộ ra khuôn mặt tươi cười đang vui vẻ gặm bánh rán hành trên tay.

“Nhưng Trọng Trọng Lâu bận rộn như vậy, thật là đã quấy rầy Lâu chủ rồi...”, chân mày Song Thanh nhíu lại, sắc mặt có chút khó coi, âm điệu lại có vẻ đậm đậm đáng yêu.

“Không không không không... Phu nhân nói quá lời rồi, Trọng Trọng Lâu rất tốt, không hề bận rộn việc gì cả...”, Triệt Thủy đáng thương liên tục lắc đầu đáp, thiếu chút nữa đã nằm sấp trên mặt đất luôn rồi.

“Không hề bận việc gì nên mang theo Tiểu Tịnh đi chơi khắp nơi phải không? Nếu lỡ như xảy ra chuyện gì... Đổ Triệt Thủy người có mấy cái đầu để bồi tội với Thất Thạch Môn và Ngưng Sương Môn, hả? Tay nghề của Diệp gia thất truyền, người có mấy cái đầu để bồi tội với giang hồ, hả?”, khẩu khí của Song Thanh bỗng nhiên thay đổi, nhưng nụ cười chân thành, lời nói ưu nhã thân thiết lại chuyển sang Huyền Sinh ở bên cạnh:

“Còn người nữa, Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành, tất cả mọi chuyện cần nhớ người đều quên hết rồi, tại sao còn tới nơi này? Hà?”. Nàng vẫn mỉm cười nói:

“Cho dù người đã quên mọi chuyện, chẳng lẽ người nhà người cũng quên sao? Vị hôn thê của người nếu thật sự quan trọng như lời người nói, vậy để cho Đại thiếu chủ Bán Nguyệt Thành đến cầu ý là được rồi, hết lần này tới lần khác to gan tới Ngưng Sương Môn khiến cho Tiểu Tịnh nhà ta thương tâm, Bán Nguyệt Thành rốt cuộc tình tâm ở chỗ nào?...”.

“Tỷ...”, Song Tịnh ngồi bên cạnh lạnh nhạt lên tiếng: “Đừng nói nữa...”.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tỷ đã nhìn hết lần này đến lần khác rồi! Muội xem muội đấy...”, Song Thanh nghe như vậy, nụ cười trên môi cũng không còn giữ được nữa, bỗng nhiên dậm chân, giận đến mức đưa ngón tay trở thẳng vào Huyền Sinh: “Người này rốt cuộc có bao nhiêu điều tốt lành mà muội lại hy sinh vì hắn nhiều như vậy? Võ công bị phế ta không nói, năm năm thanh xuân đều lãng phí cho hắn, muội đổi lấy được cái gì, hả?”, lại chuyển hướng nhìn Huyền Sinh, cả giận nói:

“Nhị thiếu chủ, muội muội ngốc của ta khẳng định một mực muốn làm trâu làm ngựa cho người không sao, nàng ngốc nghếch, nhưng ta không ngốc! Ta cho người biết, người cho rằng năm năm này đổi lại một câu đã quên của người là được sao... không có cửa đâu!”.

Nói thật hay!!!

Triệt Thủy hưng phấn đến mức phải đứng lên vỗ tay, không nhìn được hai mắt sáng bừng lên, đây chính là những lời ta muốn nói với Huyền Sinh a a a!

“Người cứ sang một bên! Chờ một lát nữa ta tính sổ với người sau!”. Song Thanh một khi đã trở mặt, sợ là ngay cả sư phụ cũng phải nhìn sắc mặt của nàng mà hành xử, tiến lên một cước đá thẳng Triệt Thủy về chỗ ngồi, lại hướng về phía Huyền Sinh tức giận gầm lên: “Người hãy nghe cho kỹ! Nếu như hôm nay người không cho muội muội của ta một câu trả lời thỏa đáng, cho dù Bán Nguyệt Thành có đến đây khai chiến, Ngưng Sương Môn cũng nhất định sẽ không cứu vị hôn thê của người!”.

“...”. Huyền Sinh nhất thời sững sờ, nhìn vị Môn chủ phu nhân tức giận kích động trước mắt, ngay cả nỗi giận cũng quên luôn.

Hắn nhìn về phía nữ tử sắc mặt tái nhợt ngồi trên xích đu, hai tròng mắt của nàng rất bình tĩnh, giống như đang chờ đợi câu trả lời của hắn, nhưng lại không có chút nào giống với vẻ mong đợi nóng lòng, chẳng qua là rất tò mò câu trả lời của hắn mà thôi.

Nhìn như vậy, hiện tại hắn chợt hiểu ra.

Nhớ lại lúc mình nhắc tới Thiếu Hoa, Ngưng Sương Môn Môn chủ cùng Song Thanh vô cùng kinh ngạc và tức giận, lúc hắn nói không nhận ra nàng, Trữ Đồ cũng tức giận quát lên, lúc hắn hỏi vì sao nàng lại bị thương, Triệt Thủy kinh hoàng lúng túng che giấu... Thì ra là, hiện tại nàng bị như vậy, là bởi vì hắn sao?

Thật sự có một người vì hắn mà bỏ qua một thân võ công cao cường, sức khỏe, hơn nữa lại chờ đợi một thời gian lâu như vậy?

Nhưng hắn thật sự không nhớ rõ điều gì cả.

Trong hồi ức của hắn, không có chút gì liên quan tới nàng, một chút cũng không có.

Nếu như có thể nhớ được, hắn là chuyện tốt đúng không?

Hắn bình tĩnh nhìn về phía nàng.

Nàng vẫn giống như vậy, im lặng không chút động đậy nhìn hắn.

Cả đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều hết nhìn trái lại quay phải xem hai người bọn họ.

Huyền Sinh bỗng nhiên nhớ lại Bán Nguyệt Thành, nơi cánh đồng lúa mạch lớn trong sơn cốc.

Khi còn nhỏ đứng ở cánh đồng đó hắn đã ngẩng đầu lên hỏi mẫu thân vì sao lúc đó không rời đi, trời đất rộng lớn bên ngoài nhất định sẽ rất tốt đẹp, mẫu thân chỉ mỉm cười. Mẫu thân mỉm cười tựa như ánh dương, ôn nhu vô về hắn nói nếu lưu lạc bên ngoài giang hồ, khi phụ thân hắn trở về sẽ không tìm được họ.

Hắn trầm mặc.

Bởi vì lo lắng người kia sẽ kinh hoàng nên tình nguyện bỏ ra thời gian mấy năm để chờ đợi sao?

Rõ ràng là chỉ chờ đợi trong vô vọng.

Làm sao lại có người ngốc như vậy?

Nhìn Song Tịnh nháy mắt mấy cái với hắn, hắn cảm thấy giống như có kim châm nhẹ nhàng đâm vào ngực, đau đớn vô cùng, không khỏi khẽ nhíu mày.

“Nghe nói có khách từ xa tới?”.

Bỗng nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói hùng hậu sang sảng của nam nhân, mọi người nhìn ra, chỉ thấy có một nam tử cao lớn anh tuấn đi vào, bọn đệ tử đứng phía ngoài cửa rớt rít khom người hành lễ, ngay cả Song Thanh cũng vội vàng đứng dậy nghênh đón, mọi người liền biết đây chính là Ngưng Sương Môn Môn chủ, Mộ Dung Cần.

“A Cần!”, như thể thấy được ánh nắng ấm áp rực rỡ, Song Thanh muốn dựa vào trượng phu để tìm một chút cảm giác hạnh phúc, lập tức bỏ lại bộ dạng như cạp mẹ khi này, biến thành con chim nhỏ nép vào hắn làm nũng.

“Thanh nhi, khách tới ở đâu?”, Mộ Dung Cần rất sùng ái nắm tay nàng, đi tới phía trước Huyền Sinh ôm quyền: “Thiếu hiệp đi đường vất vả, Cần có việc gấp, không thể nghênh đón, xin thứ lỗi”.

“Không dám, Huyền mỗ bái kiến Môn chủ”, so với phu nhân dễ phát hỏa kia, Huyền Sinh hiển nhiên thích Môn chủ ôn hòa nho nhã này hơn, ánh mắt vốn lạnh lùng trở nên hòa hoãn hơn rất nhiều.

“A Triệt, tại sao ngươi lại ngồi ở trong góc đó?”, xoay người thấy Triệt Thủy co mình nơi góc tường, không có lấy một chút bộ dạng hô phong hoán vũ của Lô chủ, Mộ Dung Cần rất kinh ngạc hỏi.

Triệt Thủy đưa ánh mắt đáng thương nhìn thoáng qua Song Thanh ở phía sau Mộ Dung Cần, lại bị hung hăng trừng mắt trở lại, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi nói: “Các người có thấy góc tường này rất đẹp không... ta rất thích nơi này...”.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Mộ Dung Cần đương nhiên đoán được mới vừa rồi đã có chuyện xảy ra, hắn cười nhạt, vội vàng đẩy Triệt Thủy và Huyền Sinh lên ghế trên, cũng phân phó người dẫn Trữ Đồ và An Hành đi nghỉ ngơi. Nhìn thấy người dâng trà và điểm tâm lên mới cẩn thận lấy từ trong lồng ngực một thứ, nhẹ vỗ vỗ Song Tịnh sắp ngủ mất bên trong chiếc chăn ấm, ôn nhu nói: “Tiểu Tịnh, ăn cái này đi”.

“Vâng...”, Song Tịnh không hề suy nghĩ nhận lấy thứ đó, rót trà uống cùng thứ đó, sau đó lại đưa tay cầm một chiếc bánh rán hành, cắn một miếng lớn, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn người phía trước.

“Ngaoan...”, Ngưng Sương Môn Môn chủ cười cười xoa đầu nàng, giống hệt như an ủi một con cún con vậy.

“Tốt!”, xoay đầu lại, thấy bộ dạng mờ mịt nhìn hắn của mấy người xung quanh, Mộ Dung Cần cười ôn hòa, bắt đầu nói chính sự: “Nhị thiếu chủ, bệnh của vị tiểu thư kia, ta đã phái du y* của chúng ta tới xem rồi”.

*du y: đại phu hay đi đây đi đó để chữa bệnh

Mặc dù Ngưng Sương Môn không còn để ý tới chuyện giang hồ, nhưng vẫn chữa trị cho người của các môn phái, lần trước Huyền Sinh có lưu lại địa chỉ, Mộ Dung Cần liền dùng chim bồ câu truyền tin để những du y lân cận vùng đất đó thăm dò.

Hắn lấy từ trong tay áo một phong thư được viết rất cẩn thận, khẽ nhíu mày nói: “Nói thật, độc như vậy thật sự rất hiếm thấy. Cũng không phải là bệnh bẩm sinh, hơn nữa là bị kẻ thù hãm hại”. Thấy Huyền Sinh định mở miệng, hắn khoát tay áo, lạnh nhạt ngăn cản lời giải thích của hắn nói: “Ta chỉ nói bệnh trạng, đối với ân oán giang hồ của quý môn phái không hề có hứng thú”, nhìn tờ giấy trong tay, hắn nhíu mày nói:

“Bệnh của vị tiểu thư này, hẳn là bỗng nhiên phát tác, rồi thân thể nhanh chóng suy yếu, ngày càng lụn bại, giống như người si ngốc, sau đó ngủ thật say, cả ngày chỉ ngủ mê man. Thi thoảng tỉnh lại có thể rất hăng hái nói vài câu, nhưng không tới thời gian uống cạn một chén trà lại chìm vào giấc ngủ. Nhị thiếu chủ, ta nói có đúng không?”.

Huyền Sinh ôm quyền: “Môn chủ nói rất đúng”.

“Chẳng lẽ... là u doanh thảo?”, Song Thanh ngồi bên cạnh không nhịn được nói chen vào, nhìn về phía trượng phu hỏi.

Mộ Dung Cần gật đầu, sắc mặt nghiêm túc: “Ta cũng nghĩ như vậy, độc phù hợp với bệnh chứng như vậy, cũng chỉ có nó. Chẳng qua...”, về mặt hắn ngưng lại nhìn về phía Huyền Sinh: “Nếu một người sắp tâm muốn đưa đối phương vào chỗ chết, chắc chắn sẽ không chỉ dùng u doanh thảo, dã tâm của người này không lường được... Ngươi nên báo cho người của Bán Nguyệt Thành cẩn thận một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 10: Ngưng Sương Môn. Tâm sự trong lòng trời đất

không hay biết (3)

edit & beta: Phong Tuyết

Huyền Sinh sùng sốt: “Ý Môn chủ muốn nói là”.

“Ta cũng không rõ”, Mộ Dung Căn lắc đầu: “Chủ ý ban đầu của kẻ hạ độc rõ ràng không phải là muốn vị tiểu thư đó phải chết, ta nghĩ hẳn là có liên quan đến Bán Nguyệt Thành...”.

“Độc này phải giải như thế nào?”, Song Tĩnh đang ngăn người đột nhiên cất tiếng hỏi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía trước như cũ.

“Độc do u doanh thảo gây ra...”, Mộ Dung Căn thở dài, không nhịn được đưa tay xoa xoa chân mày: “Chỉ có thể dùng hoa bách nhất để giải, nhưng loài hoa này hiện tại đã không còn nữa, cho nên phương pháp giải duy nhất đó là lấy độc trị độc”.

“Vậy... Môn chủ có loại cỏ này?”, Huyền Sinh trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi.

Mộ Dung Căn lắc đầu: “Đã không còn... Hơn nữa... U doanh thảo năm mươi năm mới nảy mầm một lần, vô cùng quý hiếm”. Thấy sắc mặt của Huyền Sinh ngày càng trầm trọng, hắn vội vàng trấn an: “Có điều Nhị thiếu chủ đừng quá lo lắng, năm nay chính là mùa sinh trưởng của loại cỏ này”. Hắn vỗ vỗ bả vai Huyền Sinh: “Ta đã phái du y đi chăm sóc cho vị tiểu thư kia, như vậy người sẽ có thời gian đi hái cỏ”.

“Hoa này... phải chăng là nở ở một nơi rất xa?”. Nhìn thấy dáng vẻ tươi cười ôn nhu của Mộ Dung Căn, Triệt Thủy bỗng nhiên có một dự cảm rất xấu, hẳn dù sao cũng vẫn cảm thấy vị Môn chủ lễ nghi nho nhã này kỳ thực không được hòa ái như vẻ bề ngoài, có thể thành hôn cùng Diệp Song Thanh hẳn hẳn còn phải nguy hiểm hơn ngàn lần.

“Không chỉ rất xa”, Mộ Dung Căn thận trọng gật đầu nói: “Ở gần vùng ranh giới phía đông Giang Bắc, vào sâu bên trong chính là Thủy Li cốc, hơn nữa u doanh thảo cần phải sinh trưởng đến một mức độ nhất định mới có thể hái”.

“Hả?”, Triệt Thủy nghe vậy, vô cùng kinh ngạc: “Vậy... Vậy làm sao để phân biệt được khi nào có thể hái, khi nào không thể hái? Chẳng lẽ nó phải tự gắn một tấm mộc bài là ‘thỉnh hái ta’ hay sao?”.

Toát mồ hôi, hẳn biết Mộ Dung Căn đang đùa giỡn Huyết Sinh.

“Đương nhiên không phải...”. Diệp Song Thanh ở bên cạnh phụ quân lắc đầu, nhìn hắn với ánh mắt ‘ngươi là đồ ngốc sao?’, nói: “Quan trọng nhất chính là phải có máu của một người đã từng ăn tiêm mộc căn, nếu máu của người đó được u hồn thảo dung nạp thì có thể hái để giải độc”.

“Vậy...”, Huyền Sinh nhú mày, đầu óc như căng ra, không biết bọn họ là có ý khiến mình khó xử hay nói thật lòng nữa: “Môn chủ có biết đã có những ai từng ăn tiêm mộc căn không?”.

Lúc này Mộ Dung Căn đạo đức giả bỗng nhiên để lộ một nụ cười giống như hồ ly. Hắn trưng ra vẻ mặt tuấn mỹ, nụ cười vô tội, tay nhẹ nhàng chỉ lướt qua chỗ bên cạnh Huyền Sinh một lát, sau đó thẳng tắp chỉ sang hướng Song Tĩnh đang ngậy người, cười mờ ám: “Thứ nàng vừa mới ăn chính là tiêm mộc căn đấy...”.

“...”.

Ta thừa biết tâm tư của hắn không có đơn giản như vậy!!! Triệt Thủy tay vịn vào thành ghế, ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt chột lạnh như băng của Huyền Sinh, Song Tĩnh kinh ngạc đến nỗi bộ dạng mơ hồ như hóa ngọc, lại còn thêm cả sự tức giận của Song Thanh, cả ba người đều không nhịn được mà nhìn sang nụ cười vô tội của Ngưng Sương Môn Môn chủ.

“A Căn...”, trong thanh âm của Song Thanh đã có ý tức giận: “Chàng...”.

“Môn chủ phải chăng cảm thấy tiêu khiển tại hạ là một chuyện rất hay?”, Huyền Sinh cắt ngang lời nàng, thấp giọng cả giận nói.

Đúng vậy. Mộ Dung Căn suýt nữa buột miệng nói ra hai chữ này, mặc dù thấy vẻ mặt tức giận của nam tử kia nhưng vẫn mỉm cười như cũ, còn thoải mái tựa lưng vào chiếc ghế sau lưng, tay bưng tách trà lên, nhấp hai ngụm trà rồi mới nhàn nhả nói: “Nhị thiếu chủ, dựa vào việc Song Tĩnh của chúng tôi năm năm trước đỡ thay người một chương kia, còn người mấy năm qua lại chẳng hề quan tâm, cho dù ta đem U doanh thảo người đem về được để làm thành thuốc bồi bổ cho nàng cũng không tính là quá phận”.

Huyền Sinh đang muốn nói gì đó nhưng Mộ Dung Căn lại khoát tay áo: “Ta hoàn toàn có thể không cần nói cho người chuyện này, cứ để người trực tiếp đi tìm thảo kia có phải tốt hơn chăng?”.

Về mặt tức giận của Huyền Sinh có vẻ giảm ra chút ít: “Vậy là vì sao...”.

“Bởi vì ta không tin tưởng Bán Nguyệt Thành”. Trong nụ cười thản nhiên của Mộ Dung Căn lại mang một vẻ rất nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Huyền Sinh:

“Các hạ quả thực đúng là mất trí nhớ, nhưng tất cả mọi người trong Bán Nguyệt thành chắc hẳn đều biết đến chuyện xảy ra năm năm trước, nếu thực sự muốn xóa sạch chuyện trước kia thì vì sao bọn họ lại một lần nữa cho người xuất hiện trên giang hồ?”. Lời nói băng quơ nhẹ nhàng nhưng trên khuôn mặt

ôn hòa lại có vẻ như bức bách người ta phải lui vài bước, vô cùng nghiêm túc:

“Như vậy, chỉ ít thì có thể giúp cho vị hôn thê của người có thể khỏi bệnh, mà Tiểu Tịnh của chúng tôi cũng được bình an”.

“...”. A! Thực sự là một kế hoạch khôn khéo của lão hồ ly, Triệt Thủy ở bên cạnh ngược mắt lên nhìn thẳng mà không khỏi sợ hãi than thở.

Nhìn sang Song Tịnh, thấy vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh, đôi mắt lại đắm đắm nhìn xuống sàn nhà, tựa hồ như mọi chuyện không hề liên quan đến mình. Đang định sờ trán nàng xem có chuyện gì không thì Huyền Sinh lại lạnh lùng hỏi:

“Vậy cảm phiền môn chủ nói cho ta biết làm thế nào để tìm được loại thảo này, ngày mai ta sẽ lập tức khởi hành”.

“Đương nhiên là như vậy”, Mộ Dung Cẩn lại khôi phục nét mặt cười tủm tỉm “Kỳ thực ta đã chuẩn bị chu đáo mọi thứ cho người từ sớm, bản đồ, xe đi đường, đều rất tiện lợi nha. Trong thời gian người đi vắng ta sẽ phái người tới chăm sóc cho vị hôn thê của người, người không cần phải bận tâm”.

Huyền Sinh khẽ nhủ mảy, hiển nhiên là vẫn còn chưa hết giận, nhưng vẫn thân nhiên mà ôm quyền hành lễ: “Đa tạ môn chủ”.

“Ta đi cùng người”. Song Tịnh trước giờ vẫn luôn giữ im lặng bỗng nhiên lên tiếng, bình tĩnh quay đầu nhìn hấn: “Ta cùng người đi. Không phải người cần máu của ta để xác định xem U doanh thảo có thể mang về dùng được hay không sao?”.

“Ta không đồng ý!”. Song Thanh và Triệt Thủy đồng thời nhảy dựng lên nói. Song Thanh tiến đến trước mặt Song Tịnh khuyên nhủ: “Không được, muội đang ở trong tình trạng như thế này, không được đi đâu cả!”.

“Sông Đông Lâm cách nơi này ít nhất cũng phải hơn chục ngày đường phải không?”, Triệt Thủy thờ dãi, lắc đầu nói: “Tiểu Tịnh, người từ Thất Thạch Môn chạy đến Trọng Trọng Lâu, lại vội vàng hùng hục tới đây, chắc hẳn đã rất...”.

“Nếu...”, Song Tịnh ngắt lời Triệt Thủy, hàng lông mi dài tĩnh lặng rủ xuống phía trên đôi đồng tử trong như mặt nước, không có chút gợn sóng: “Nếu như... người tới đây hôm nay không phải Huyền Sinh, mà là Thiên Sa..., A Triệt, huynh sẽ làm thế nào?”.

Triệt Thủy nhất thời sững sờ bất động, nhìn sang Song Tịnh ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn hơn.

Từ Vi Đường Đường chủ, Trầm Thiên Sa.

Lúc ấy, nàng là một trong bốn người bạn họ, là truyền kì tuổi trẻ nhất, Trầm Thiên Sa.

Là người Đỗ Triệt Thủy yêu thương nhất.

Chỉ là, nữ tử ôn hòa thiện lương, xinh đẹp như hoa mùa xuân, hoạt bát như tiếng ca ngày hè, thanh tao nhã nhặn như làn gió mùa thu, ấm áp như ánh nắng ngày đông kia, năm năm trước ở trên tầng cao nhất của Trọng Trọng Lâu, vì cứu Triệt Thủy mà rơi xuống rồi chết.

Lúc đó, hấn ôm nàng ba ngày ba đêm không chịu buông tay, chảy hết nước mắt của cả một cuộc đời, nhưng dù thế nào cũng không thể cứu sống được người đã mất năm xưa.

Cho nên, nếu bây giờ người trở về là Thiên Sa, hấn sẽ làm thế nào?

Triệt Thủy căn bản là không thể trả lời, bởi vì, hấn cũng giống như Song Tịnh, không quan tâm đến thân mạng bệnh nặng, cũng chẳng quản đường xá xa xôi, không cần biết là chân trời góc bể, chỉ cần luôn ở bên cạnh nhau là được.

“Vậy được rồi!”. Bỗng nhiên Mộ Dung Cẩn phá tan không khí trầm mặc, dùng sức vỗ bàn cười nói: “Cứ quyết định như vậy đi!”.

Quyết định như thế nào cơ? Tất cả mọi người đều lặng yên nhìn hấn.

“Ta thấy Tiểu Tịnh cùng Nhị thiếu chủ hẳn đã rất mệt rồi, các người mau về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta cùng Thanh nhi và Đỗ Lâu chủ còn có một vài chuyện cần nói. Buổi tối sẽ tiếp đãi mọi người, hắc hắc...”. Ngưng Surong Môn Môn chủ vỗ tay gọi người đến dẫn mọi người về phòng tạm nghỉ ngơi, hoàn toàn không để ý đến Song Tịnh còn muốn nói gì đó, chỉ là hướng mắt về phía nàng trấn an: “Nhanh đi đi, không phải là đã tạo cơ hội cho các người có thời gian ở cùng một chỗ rồi hay sao?”.

“Há? A... Đúng vậy!”. Vốn dĩ muốn lưu lại để thuyết phục tỷ tỷ, nhưng vừa nghe vậy, nàng căn bản không cần người khác đỡ, vội vàng nhảy lên lưng Huyền Sinh rồi đi ra ngoài.

Không chờ bọn họ ra khỏi cửa, Song Thanh xoay người nhìn về phía Mộ Dung Cẩn:

“Chàng thật sự cảm thấy để cho nàng đi là một chuyện tốt sao?”. Tuy rằng chưa hết tức giận nhưng Song Thanh hiểu từ trước đến nay phụ quân của mình làm việc luôn can trọng, luôn luôn yêu mến, muốn bảo vệ muội muội của mình, vì vậy chỉ là nàng nghỉ hoặc muốn nghe giải thích.

Mộ Dung Cẩn thờ dãi, vỗ về mái tóc dài của thê tử, ôn nhu nói: “Nàng vừa mới bắt mạch cho Tiểu Tịnh, có thấy gì khác thường hay không?”

Song Thanh lắc đầu, trầm tư nói: “Không có gì khác, nhưng thật ra khí sắc đã tốt lên không ít...”, ngăn người: “Không lẽ là vì Huyền Sinh?”.

Ngưng Sương Môn Môn chủ chỉ cười mà không đáp, lãnh đạm nói: “Có còn nhớ đến bệnh trạng của Giang thị phu nhân không ở Sư Đầu thôn không?”.

“Cái gì vậy? Các người đang nói cái gì thế?”, Triệt Thủy ngồi bên cạnh nghe mà không hiểu gì, vừa thoát khỏi hồi ức về những ngày đã trôi qua khó khăn khi không có Thiên Sa bên cạnh, hoàn toàn không rõ tình huống khi ấy.

“Vài năm trước, khi chúng ta còn là du y, trong Sư Đầu thôn có một vị phu nhân bị bệnh nặng, chúng ta đều cho rằng nàng sẽ không sống nổi quá mười ngày. Phu quân của nàng đi làm ăn ở phương xa, nhận được tin này liền lập tức trở về kịp thời”. Song Thanh chậm rãi nói, nhìn ra bên ngoài thấy Song Tĩnh đang cố gắng ra sức mà vượt lên phía trước Huyền Sinh.

Trong đình viện, dường như nghe được bước chân vội vàng nhưng yếu ớt phía sau mình, Nhị thiếu chủ của Bán Nguyệt Thành bước chậm lại, đứng ngay giữa một khoảng nắng, hơi hơi nghiêng đầu chờ đợi nữ tử phía sau.

“Người kia cơ bản chỉ là vợ chồng ‘tương kính như tân’, bởi vì thể tử bị bệnh nặng nên người làm phu quân mới cảm thấy áy náy, tình cảm tốt dần lên nên vị phu nhân đó có thể sống hơn ba năm sau mới qua đời”.

“Như vậy... là vì có liên quan đến tâm tính, cho nên bệnh trạng của thân thể mới có thể tốt lên từng ngày?”. Triệt Thủy suy nghĩ nửa ngày cuối cùng mới đi đến được một kết luận.

“Phải. Chính xác là như vậy, rất nhiều bệnh bị ảnh hưởng bởi tâm tư con người. Ví như Tiểu Tĩnh, lúc trước bản thân bị trọng thương, nguyên khí hao tổn nhiều, hơn nữa, Huyền Sinh lại sống chết không rõ, với những việc đã cùng trải qua với các người... Có thể sống sót tới giờ, quả thực là một kỳ tích”. Song Thanh nhìn bóng dáng muội muội khuất dần, không nhịn được nói: “Mà hiện tại... thấy Huyền Sinh đã trở về, cho dù là hấn đã mất trí nhớ thì phải chăng cũng vẫn cảm thấy sau cơn mưa trời lại sáng ư?”.

“Vậy... ý của Thanh tỷ là đồng ý cho Tiểu Tĩnh đi sao?”. Triệt Thủy cũng theo tầm mắt của nàng nhìn ra bên ngoài, thấy Song Tĩnh đang không nề nhoe lôi kéo áo bào của Huyền Sinh, đôi phương rõ ràng không kiên nhẫn nhưng lại không đành lòng cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là đành thờ dài một tiếng, cúi mình xuống, mặc cho nàng ôm giống như ôm chần mà trèo lên lưng.

“Ta cũng không biết...Aiz”, Song Thanh bắn khoăn lo lắng nói, mắt hướng nhìn về phía trượng phu của mình.

Đột nhiên, Mộ Dung Cẩn lại nhíu mày: “Ta thấy, hai người không nên ích kỷ như vậy”.

Thấy hai người kinh ngạc không hiểu nhìn nhau, hấn vừa quay đầu lại, đi xa dần về phía sau vừa thần nhiên nói: “Nên nghĩ cho tâm tính của Song Tĩnh một chút. Lúc trước từ trên chỗ cao như vậy mà ngã xuống, rõ ràng là chỉ vì muốn đi tìm Huyền Sinh, sau đó là thể trạng của bản thân không cho phép nàng làm vậy, cũng không muốn mọi người phải lo lắng mà ở lại Thất Thạch Môn, phải dựa vào Trọng Trọng Lâu mới có thể duy trì bảo vệ được môn phái, với một con người mang ngao khí và tính tình trước kia, có thể im hơi lặng tiếng nhẫn nại như vậy thực không dễ dàng”.

Hấn liếc nhìn hai kẻ kinh ngạc đến ngây người một cái, cười tủm tỉm, hấn không chút lưu tình mà lại tâm huyết nói tiếp: “Thỉnh thoảng cũng nên nghĩ đến cảm nhận của người khác chứ? Rõ ràng có thể đi có thể nhảy, lại bởi vì sự áy náy của mọi người mà trở thành phế nhân”.

“...”. Hai người như bất động, ánh mắt ngây ngốc nhìn hấn.

“A...”. Mộ Dung Cẩn đưa tay ra phía sau vỗ vỗ cái lưng đã mỏi, nhìn lên bầu trời xanh bao la không gọn chút mây cảm thán: “Rốt cuộc là vì muốn tốt cho người ta hay là muốn được tha thứ, ta cũng thực sự không hiểu...”.

Không để ý hai con người đang ngăn ra, hấn ôn nhu xoay người về phía thể tử cười cười, nụ cười chân thành, rực rỡ như ánh nắng: “Ta còn có việc phải lo, nàng thu xếp cho Lâu chủ và tiểu muội đi, được chứ?”. Nói xong nhấc chân ung dung rời đi, bỏ lại hai người với khuôn mặt tái nhợt.

“...”.

“...”.

Vẫn là Triệt Thủy định thần lại trước, phá tan bầu không khí yên tĩnh, khẽ ho: “Ta nói... Phu quân tỷ...”.

“Nói chuyện thật đúng là hại não...”, Song Thanh day day ấn đường* nói.

*ấn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Ngưng Sương Môn. Tâm sự trong lòng trời đất không hay biết (4)

edit: Phi Anh

beta: Phong Tuyết

Ngung Surong Môn có rất ít khách nhân.

Ừm, được rồi... Thật ra thì, Ngung Surong Môn có rất ít người.

Hầu hết du y ở đây đều đến các vùng xung quanh hành y cứu người, những đệ tử còn lại cũng đang chuyên tâm nghiên cứu y học. Về phần người đến cửa cầu y, làm gì có ai có tâm tình lưu lại dùng một bữa cơm đâu?

Vì vậy, ngoại trừ Song Tịnh chỉ dùng được một chút điểm tâm, Huyền Sinh bắt luận cái gì đều có thể ăn, Triệt Thủy bởi vì không có nha hoàn mỹ nữ phụng bồi nên chẳng có tâm tình ăn uống, ngấm lại khi đến đại sảnh, chỉ có duy nhất Mộ Dung Cẩn muốn thể hiện bản thân là một Môn chủ phong độ đối xử tốt với khách nhân là hưng phấn lạ thường.

Một bầu không khí kỳ quái diễn ra trong bữa cơm.

Một bên Mộ Dung Cẩn và Huyền Sinh vừa khen tặng vừa mời rượu lẫn nhau, hai nam nhân rõ ràng một người ca ngợi và một người khiêm tốn trả lời, nhưng hết lần này tới lần khác lời nói lại trái ngược với biểu cảm trên mặt. Mộ Dung Cẩn mặc dù nói “Lời đồn đại trên giang hồ không thể tin, tại hạ cũng không phải là Hoa Đà tái thế”, nhưng nét mặt rõ ràng là “A a a a, ta rất lợi hại, ta rất lợi hại nha, ca ngợi ta a, ca ngợi ta a!”. Mà Huyền Sinh cứ ôm quyền nói “Môn chủ không cần khiêm tốn, Môn chủ đích thực hiểu biết rộng, anh minh quyết đoán...”, nhưng biểu hiện trên mặt lại là “Nha, phiền chết người nha!”.

Diệp Song Thanh trầm mặc ăn cơm, nghiêm túc lo lắng xem xét có nên để muối muối đi xa hay không, cái chân gà trong miệng đã bị cắn nát cả đầu khớp xương vẫn không hề hay biết.

Triệt Thủy thì vui đầu vào bát cơm, dọc đường đi hần đã dùng hết lương khô mang theo, thức ăn xung quanh bàn đều bị hần cho vào bát.

Chỉ có Song Tịnh ngồi bên cạnh hần là phi thường chăm chú và cố gắng ăn cơm, thi thoảng hai má phồng lên ngẩng đầu nhìn Huyền Sinh một cái, sau đó lại lập tức thống khổ cúi đầu ăn thức ăn trong bát.

Ngung Surong Môn tuy nằm ở nơi sơn cốc nhưng không giống với Thất Thạch Môn, cảnh sắc hữu tình tao nhã, sơn cốc nằm sâu bên trong những thác nước và khe núi, ở đây ngẩng đầu hay cúi đầu đều chỉ thấy một màn sương bàng bạc. Trên đầu là bầu trời đêm rộng mênh mông với vô vàn ngôi sao sáng, dưới chân là hàng ngàn hàng vạn những dãy núi dốc bị mây mù che phủ, thật là một nơi nằm trên chín tầng núi xanh đón gió cản nắng.

Song Tịnh ngẩng đầu, đưa tay về một vầng trăng trắng bạc, cong cong kiên cường nằm ở giữa không trung, tuy là tỏa ánh sáng trong vắt, nhưng lại như kim châm đâm vào lòng người, có điểm đau nhói. Vừa mới cúi đầu thờ dài, sau lưng đã có một tấm áo khoác choàng lên vai.

“Nếu Thiên Sa còn tại thế... sẽ nói muối không biết chiều có thân thể, sợ rằng lại bị nàng mắng”. Triệt Thủy cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy ánh sao bạc, cười nói.

Song Tịnh không nói gì, lặng lẽ nhìn khoảng không trước mắt.

Con đường vào núi, có tiếng nước chảy róc rách, tiếng côn trùng, tiếng chim hót, chợt xa chợt gần vang lên.

Đi trên con đường chìm trong làn sương mỏng, nhìn ngắm những dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Rõ ràng chính là màn đêm yên tĩnh, nhưng có thể mơ hồ cảm thấy, phảng phất như có thứ gì đó sắp xé rách sự bình thản và vẻ yên lặng này, giống như sóng lớn cuộn tới vậy.

Hai người bọn họ đều có cảm giác như thế. Chỉ sợ rằng một khi ra khỏi Ngung Surong Môn rồi sẽ bị cuốn vào một hồi phong ba đang âm thầm xảy ra, sợ rằng, Bán Nguyệt Thành, Ngung Surong Môn, Thất Thạch Môn, Trọng Trọng Lâu đều không thoát khỏi quan hệ.

Đối với điều này, Triệt Thủy cười nhạt một tiếng, Song Tịnh điềm nhiên như không.

“Thích khách ngày đó, có tra khảo được gì không?”. Bỗng nhiên Thất Thạch Môn Môn chủ thân nhiên hỏi.

“Không có tin tức gì. Ta đã nói tiêu tử kia sẽ không chịu nói gì mà”. Triệt Thủy nhẹ nhàng ngắt một cành hoa đưa lên mũi, thờ ơ đáp lại.

“Ừ”. Song Tịnh không tỏ thái độ gì, con ngươi trong trẻo phản chiếu ánh trăng đêm, bỗng nhiên khiến người ta có một loại cảm giác kiêu ngạo mà lạnh lùng: “Thật không biết Bán Nguyệt Thành lại đang có chủ ý gì đây?”.

Người bên cạnh nghe vậy, chậm rãi đặt cành hoa xuống, nét cười trên mặt dần dần biến mất, có hơi thở băng lạnh chậm rãi lan tỏa.

Bất quá Song Tịnh lại nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn về phía hần: “Chắc là, chỉ có thể trông cậy vào một nơi, đúng không?”.

Triệt Thủy ngẩn người, sau đó vừa cười nói: “Muội muốn nhắc tới Thiên Hạ Sạn?”.

“Nha, đúng vậy a”. Song Tĩnh nháy mắt mấy cái, vịn vẹo mấy đầu ngón tay nói: “Kể từ ngày đầu tiên muội đến Trọng Trọng Lâu, tính đến nay cũng đã hơn mười ngày rồi đúng không? Hẳn là huynh không có phong tỏa tin tức, cho nên, từ lúc tin tức truyền đi đến bây giờ, Thiên Hạ Sạn chắc chắn cũng đã hành động, nếu như ngày mai muội hạ lệnh mang sinh lễ tới, bọn họ hẳn là rất nhanh sẽ có đáp án cho chúng ta. Lâu nhất thì...”, nàng tính toán một chút: “Cuối tháng là có thể biết được là người nào”.

“Ừ...”, Trọng Trọng Lâu Lâu chủ gật đầu, nhưng vẫn mang theo nghi hoặc: “Có điều, Thất Thạch Môn có nhiều tiền như vậy sao?”.

“A! Tiền không là vấn đề, tiền không là vấn đề...”, Song Tĩnh vội vàng khoát tay nói. Đương lúc Triệt Thủy nghĩ Thất Thạch Môn thật là lợi hại, quả nhiên danh bất hư truyền a, trăm năm cơ nghiệp truyền lại tới bây giờ mà còn rất nhiều tiền vốn thực sự là không dễ dàng thì bỗng nàng nói một câu: “... Bởi vì muội bị hành thích ở Trọng Trọng Lâu nên tiền này đương nhiên nên là huynh phải trả rồi”.

Triệt Thủy lập tức hóa đá, ngấm lại giá của Thiên Hạ Sạn, rốt cục nhìn không được mà che mặt.

Thiên Hạ Sạn, viết tắt của “Khách sạn (khách điểm) đệ nhất thiên hạ”. Đây là nơi buôn bán tin tình báo trong giang hồ.

Có người nói, trong tứ hải, bất luận có ngọn cỏ nào bị gió lay, hay trong chốn giang hồ bất luận điều gì xảy ra, Thiên Hạ Sạn đều biết. Muốn biết được tin tức, chỉ cần xuất đủ tiền là được, nhưng Thiên Hạ Sạn có chịu bán hay không, đó là một chuyện khác. Giang hồ ân oán rất nhiều, hắc bạch lưỡng đạo muốn hỏi thăm sự tình, không phải điều gì cũng có thể tiết lộ. Thiên Hạ Sạn ở giang hồ có địa vị vững chắc đã qua trăm năm cũng phải biết xử sự đúng mực.

“A Triệt, có phải là huynh nghĩ muội rất ngốc không?”. Trầm mặc một lúc, Song Tĩnh đột nhiên hỏi một câu không liên quan đến vấn đề vừa nói chút nào.

Muội bây giờ mới hỏi ý kiến của ta thì có ích lợi gì a. Triệt Thủy vốn muốn trả lời như vậy, nhưng chỉ đành thờ dài một cái, nhìn không được xoa xoa ấn đường: “Sẽ không, ta không cảm thấy như vậy”.

Rõ ràng là câu trả lời có lẽ, nhưng không ngờ Song Tĩnh lại thờ phào nhẹ nhõm, kéo chiếc áo khoác trên người, cúi đầu, có chút không dám nhìn Triệt Thủy.

Gió thổi nhẹ qua, lúc mặt trời lặn là lúc hoa nở, mùi hương thơm dịu dàng bay ra từ nhụy hoa.

Phía sau có thanh âm những ly rượu cộng vào nhau náo nhiệt truyền tới, xem ra ngay cả Diệp Song Thanh cũng gia nhập tiệc rượu rồi.

“Thế nhưng sau này phải làm sao đây?”, Triệt Thủy hỏi hột hột, ngẩng đầu lên nhìn, đúng là năm tháng không làm thay đổi được ánh trăng bạc, vẫn ôn nhu trong trắng chiếu vào dãy núi. Mây trắng tách lại hợp, không phân biệt được đâu là sương đâu là mây. Nhìn cảnh sắc trước mắt mới phát hiện, thì ra bọn họ lại nhỏ bé như vậy.

“Tìm được u doanh thảo, sau đó thì sao? Huyền Sinh có thể hồi phục ký ức hay không, chúng ta hoàn toàn không có nắm chắc, Tiểu Tịnh...”, không còn về cọt nhà nữa, Triệt Thủy bình tĩnh khuyên Song Tĩnh, nét mặt không che giấu được sự lo lắng.

Một lần bị rấn cấn, cả đời sợ dây thừng. Vô luận là hấn hay là nàng cũng không thể một lần nữa chịu đựng mất mát.

Lòng bọn họ đã tràn đầy thế lương rồi.

Trọng Trọng Lâu và Thất Thạch Môn không quan tâm tới chuyện trên giang hồ không phải là do nhân lực suy sụp, mà là bởi vì, cảnh còn người mất, mỗi lần nhắc đến chuyện kia đều khiến bọn họ phải rơi lệ. Huyền Sinh mất trí nhớ, Song Tĩnh bị thương, Thiên Sa chết thảm. Triệt Thủy mỗi lần nghĩ đến đều thất hồn lạc phách, phảng phất còn có thể thấy Thiên Sa bị thương từ trên lầu cao rớt xuống, Song Tĩnh bị đánh học máu, còn Huyền Sinh hôn mê bất tỉnh.

Bọn họ đều không thể thua được.

“Thế nhưng, nếu như không thử... A Triệt, lần này nếu để Huyền Sinh trở lại Bán Nguyệt Thành, muội có thể sẽ không còn được nhìn thấy huynh ấy nữa...”, Song Tĩnh thấp giọng nói: “Bán Nguyệt Thành ở đâu, ngay cả Thiên Hạ Sạn cũng không điều tra ra được... Ký ức của muội... rất nhanh sẽ mờ nhạt... Sau này nếu như muội nhớ tới huynh ấy, ngay cả hình ảnh cũng không rõ thì làm sao bây giờ?”. Thanh âm của nàng càng nói càng nhỏ, đoạn cuối cơ hồ nghe không rõ, cảm giác mờ ảo tựa như chính là lời gió thì thầm vậy.

Triệt Thủy im lặng.

Hôm nay tâm tình của hắn khác thường, chỉ đáp lại bằng một tiếng thờ dài.

Trên thế gian này, mang một chữ tình thì không thể thoát khỏi một chữ si. Nhưng mặc dù biết người trong cuộc si, những người đứng xem cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nếu như người tới là Thiên Sa, hẳn cũng sẽ làm như vậy, đuổi theo sau không chùn bước. Dù cho nàng nhớ lại và trái tim không dành một chút gì cho hắn, hắn cũng sẽ vẫn lặng yên đứng phía sau nàng, vì nàng mà khuấy động một mảnh trời.

Hắn là như thế, Song Tĩnh cũng là như thế, hôm nay nếu đổi lại là Huyền Sinh hoặc Thiên Sa, bọn họ cũng sẽ như vậy.

Thiên hạ nhất định có một người như vậy, khiến cho thế giới của một người rực rỡ nhiều màu sắc khi nhìn thấy người đó, cam tâm tìm kiếm người đó

trong thế gian rộng lớn, tình nguyện chờ đợi trong biển người mênh mông, năm tháng trôi qua, sông cạn đá mòn cũng lặng yên đứng bên cạnh phụng bồi.

Song Tịnh gặp Huyền Sinh, hắt gặp Thiên Sa. Vì vậy, cho dù là chân trời góc bể, bọn họ cũng phải đuổi theo đường họ đi.

Như con thiêu thân lao đầu vào lửa, hóa thành tro tàn cũng cam tâm tình nguyện.

“Không sao, Tiểu Tịnh”. Hắt nghe được thanh âm của mình kiên định vang lên, trước mắt dường như phảng phất thấy được bóng dáng Thiên Sa dịu dàng cười với hắt để lộ hai má lúm đồng tiền ngày xưa, hắt có chút hoảng hốt mỉm cười: “Ta sẽ đi cùng muội”.

“Ài?”, Song Tịnh kinh ngạc ngẩng đầu: “... Cái gì?”.

“Àiz, muội đã quên rồi sao? Trước đây ta từng nói, muội đi đến đâu, ta sẽ đi đến đó, không phải sao?”. Dường như là có chút ngượng ngùng, Triệt Thủy vội vã cúi đầu ho khan một tiếng đáp.

Triệt Thủy và Song Tịnh, kỳ thực đã biết nhau từ rất sớm.

Khi còn chưa chính thức là người kế thừa Trọng Trọng Lôu và Thất Thạch Môn, hai người trong lúc luyện võ đã bỏ ra ngoài, tranh đấu với nhau bên bờ sông, thiếu niên bị thiếu nữ ném tới giữa sông, toàn thân ướt đầm đứng lên, nhưng lại không tức giận hay phẫn nộ chút nào, trái lại lại nở nụ cười vang, vung tay hất nước về người thiếu nữ, môi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, nói:

- Rất tốt nha, lần này thực sự chơi rất vui mà.

- Đúng vậy a, Thất Thạch Môn có ta mới thú vị như vậy nha – thiếu nữ cười, hất nước đáp.

- Sau này khi ta ra ngoài, nhất định sẽ đi tìm ngươi, đi theo ngươi khẳng định có chuyện vui để chơi.

- Nha, vô liêm sỉ như nhau thôi... – Song Tịnh cười, tránh được một tảng đá Triệt Thủy ném tới, lại đứng lên, ánh mắt long lanh phảng phất gọn sóng lấp lánh. Nàng quay đầu lại cười nói:

- Cũng tốt, chúng ta liền cùng nhau đi giành chính quyền chứ.

Cùng nhau.

Giành chính quyền.

Song Tịnh ngẩng đầu, thấy đôi mắt Triệt Thủy tràn ngập ý cười.

Phảng phất như thời gian trôi ngược, trở về thời niên thiếu trước kia.

Dưới chân là đường dài nghìn dặm, là núi cao vạn trượng, nước sông cuộn cuộn, theo muôn ngàn nẻo đường chảy về phía đại dương mênh mông.

Trong nháy mắt, năm xưa mơ hồ trôi qua, trong đó có tử vong, có ly biệt, có quên lãng, cũng có đau thương.

Cho dù đã đi qua một vòng lớn, nhưng khi làm lại tất cả, một lần nữa đứng ở điểm xuất phát, bên cạnh vẫn là người này, nói, ta nguyện ý cùng ngươi khuấy động thiên hạ.

Bỗng nhiên dũng khí liền tăng lên gấp trăm lần, toàn thân đều là sức mạnh.

Nguyên lai năm tháng chúng ta đi qua, dù cho nước lũ hung mãnh, cũng có người đứng ở bên cạnh ta.

Giống như Trọng Trọng Lôu, vĩnh viễn đều ở sau lưng Thất Thạch Môn.

Hoàn hảo, hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Thiên Hạ Sạn – Bình yên thoáng chốc đã xa vời (1)

edit: Thủy Thanh

beta: Phong Tuyết

Hàng liễu xanh khẽ lay động trong đêm mùa xuân trên dòng sông.

Sáng sớm ngày xuân, ánh bình minh chiếu rọi từng tia sáng xuống mặt đất, từ xa nhìn lại, bình nguyên trước mắt trải qua mấy đêm mưa liên tiếp giống như đã được gột rửa sạch sẽ, không gian tinh khiết đến nỗi dường như có thể nhìn thấu hết mọi màu sắc. Cỏ cây xanh biếc gọn thành từng đợt sóng kéo dài đến tận chân trời, xung quanh đều là hương thơm của hoa lá, thực là một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngẩng đầu là bầu trời cao ngàn dặm khôn cùng hòa với mây trắng bao phủ xung quanh đỉnh núi, ngoảnh đầu là con đường đi quanh co uốn lượn vô tận.

“La la la...”, Song Tịnh tựa đầu vào cửa sổ của xe ngựa, ngược nhìn bầu trời hát ngâm nga.

“Sương mù thông dong che phủ công tre, rừng núi mờ mờ ảo ảo, một vị tiên gia nho nhỏ. Lầu cao hiện ra sau mây trắng, trúc xanh trước song cửa, từng hạt chu sa lấp lánh dưới đáy giếng...”.

Tiếng ca uyển chuyển véo von giữa thảo nguyên trời xanh mây trắng truyền ra ngoài, khiến hai nam nhân đang đánh xe không nhận được đều nở nụ cười, nhất thời tâm tình thoải mái, ánh mắt nhàn nhá nghiêng lại, tựa vào phía sau hưởng thụ thời tiết trong lành.

Nàng đột nhiên dừng một chút, nhấp ngụm trà rồi tiếp tục:

“Năm nẫu đất chỉ có một loại dưa, trong lều cỏ bên thôn nhỏ có người thương trà. Không nhiều, hoa tường vi nở, hoa lê tàn... A!... Hoa lê đã tàn!... Hoa lê tàn rồi, hoa lê tàn rồi...”.

Mấy câu cuối cùng kia hẳn là ra sức để kéo dài ra, kéo đến vỡ cả cổ họng, giống như tiếng kêu thảm thiết, Triệt Thủy cùng Huyền Sinh nhất thời tối mặt, thiếu chút nữa ngã xuống khỏi xe.

“Àm ĩ muốn chết!!!”, Triệt Thủy không chút khách khí quát người ở phía đằng sau, chỉ nghe âm thanh kia bỗng nhỏ xuống, nhưng một lát sau lại dần dần cất tiếng hát vang.

“Aizzz...”, Triệt Thủy xoa huyết thái dương lắc đầu: “Thật sự là không được một khắc bình an a...”.

Bọn họ ba ngày trước xuất phát từ Ngưng Sương Môn, mặc dù có nghĩ đến sẽ nhanh chóng gặp phải Lục Trà cùng địch nhân và thích khách, nhưng không ngờ vừa rời khỏi Lăng Hà sơn, liền có người lập tức tìm đến. Vì thế, lúc ban đầu vốn là muốn ung dung thoải mái mà đi, nhưng bắt buộc đi lại trở thành con đường lánh nạn.

Triệt Thủy cùng Huyền Sinh cũng không nghĩ đến chuyện sẽ đại khai sát giới, nhưng một mặt phải bảo toàn được thảo dược trong xe ngựa và nữ tử luôn nằm trên nhuyễn tháp (chiếc giường mềm) lăn qua lăn lại kia, một mặt lại phải đánh nhau kỷ thực có chút khó khăn, vì vậy hai người đành phải đi thật nhanh thẳng tới một con đường nhỏ, tránh được phiền toái xung quanh.

Cũng may, tuy Song Tịnh buộc Trữ Đô và An Hành phải quay trở về Thất Thạch Môn, nhưng vẫn phái Hòa Phượng cùng Bạch Đức âm thầm theo sau quan sát, Bạch Vân và Cẩm Quan của Trọng Trọng Lâu cũng truyền lệnh cho thủ hạ bảo vệ ba người này, cho nên bọn họ hiện tại mới có thể vô cùng nhàn nhá đi chơi như vậy, phỏng chừng là bởi vì những thích khách đến từng người một đều đã bị thủ hạ của ba người thu dọn sạch sẽ.

Tiếng ca của Song Tịnh vẫn bay bổng xung quanh: “Đá đầu than, kiếm môn quan, lên trời không bằng đi đường khó khăn. Thế sự tuần hoàn, tàn tạ, người đã già mới nhàn rồi...”.

Nàng dừng lại một chút, sau đó không ngoài dự đoán mà bắt đầu hát loạn:

“Vua ban chiếu phải nhờ lời hát của ông tiều mới được biết đến. Mai đình mười hai lan can, nhà tranh hai ba gian a a a a!!!”.

“...”, Triệt Thủy đầu đập vào xe ngựa, kêu rên rĩ, mặt Huyền Sinh cũng đã tái xanh, nhưng không nói lời nào, tiếp tục đi.

“A a a, mai đình mười hai lan can, nhà tranh hai ba gian. Nhìn xem, quả là một vùng đất tốt... La la la la ... La la la la... Một vùng đất...”, chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, tiếng ca của người ở phía sau đột nhiên dừng lại.

Triệt Thủy và Huyền Sinh cùng liếc mắt nhìn nhau, Triệt Thủy lập tức quay đầu: “Tiểu Tịnh? Muội không sao chứ?”.

“Muội không sao, chỉ là khát nước...”, từ phía sau truyền đến âm thanh va chạm của bình trà. Song Tịnh không chút để ý kêu đau nói: “Aizzz, muội thật đói bụng... muội muốn tắm rửa...”.

“Muội ngủ một chút trước đi đã”, Triệt Thủy cười nói: “Chờ chút nữa khi tới Tế Liễu trấn rồi, chúng ta sẽ tìm một chỗ thật tốt để tạm nghỉ ngơi”.

“Ừm...”, Song Tịnh đáp lại một tiếng, lại nghe thấy Huyền Sinh thấp giọng nói với Triệt Thủy gì đó, hai người tán gẫu linh tinh vài câu, liền bắt đầu nhàn nhá nói chuyện phiếm.

Nàng lúc này mới chậm rãi lui về phía sau một chút, tách khỏi cái lưới đao sáng lạnh lập lòe đang uy hiếp ở trên cổ một chút, nhìn người trước mắt hỏi: “Cái kia... Ta có thể ngồi xuống không hả?”.

Nữ tử trước mắt đang khẽ chặt lưới đao trên cổ nàng ngạc nhiên mở to mắt.

Người nọ tựa hồ không thể che dấu được phong thái như diễm hỏa trên người, mặc dù dùng khăn che mặt đen che đi mũi và miệng, nhưng lộ ra bên ngoài là một đôi mắt to sáng lấp lánh như ánh sao sáng ngời, trực tiếp nhìn thẳng vào Song Tịnh. Chỉ thấy mặt nàng như đóa phù dung, làn da như tuyết,

tóc như thác nước, hàng lông mày tinh tế như liễu. Đôi mày hơi nhếch lên nhìn Thất Thạch Môn Môn chủ, có một con dao găm hình mặt trăng lưỡi liềm đang kề trên cổ Song Tĩnh, chỉ cần một cái trở tay là có thể làm cho máu tươi của nàng phun ra ba thước.

“Ta hỏi ngươi, ngọc bội Bán Nguyệt của ngươi ở đâu?”, Nàng dùng vài phần lực siết tay, hỏi.

“...”. Song Tĩnh không nhìn được trọn tròn mắt.

Là như thế nào đây? Hiện tại ngọc bội Bán Nguyệt của nàng là vật phẩm nhất định phải có trên giang hồ sao? Vì sao những bang phái nóng nảy tiến đến ám sát mấy ngày hôm nay đều dùng câu này để mở màn cho lời thoại? Ngày đó Lục Trà ra tay cũng là đúng thời điểm nàng mang ngọc bội giao cho Huyền Sinh.

Haiz, thực là phải điều tra xem nguyên do vì sao ngọc bội này đáng giá như vậy.

“Ngươi có nói hay không!”, vị tiểu mỹ nhân trước mắt tức giận hỏi.

“Ừ phải, ta nói ta nói...”. Nàng đáp cho có lệ, vừa suy xét vừa quan sát người kia.

Cô gái này mới chừng mười tám, mười chín tuổi nhưng kinh công quả thực rất cao, tuy thân thể đã từ lâu không tập võ nhưng lỗ tai cùng khả năng cảnh giác của nàng vẫn cực cao. Người trước mắt có thể ung dung thản nhiên mà chạy vượt theo được xe ngựa, tiến vào từ thùng xe của nàng, quả đúng là kẻ sinh sau hơn hẳn bậc đàn anh.

“Nói!!!!”, tiểu cô nương thấy mắt nàng nhanh như chớp đảo qua đảo lại mà cái gì cũng không nói, bất giác gấp đến mức giậm chân, hung hãn nhìn nàng nói: “Ngươi có tin ta lập tức cho cổ ngươi nở hoa hay không?”.

Phải là đầu óc nở hoa chứ! Song Tĩnh trong lòng mặc dù khinh thường nhưng ngoài mặt lại mang bộ dáng vô cùng sợ hãi, vội vàng xua xua hai tay: “Được, được, được... Ta nói ta nói, cái kia... Chắc...”. Nàng bắt đầu cúi thấp mặt xuống, lắc đầu hết sang phải lại sang trái: “Cái kia... Bán Nguyệt ngọc bội sao?... Ta dường như... Chắc... không có Bán Nguyệt ngọc bội đâu...”.

“Ngươi bớt giờ trò đùa bốn với ta đi!”, Tiểu mỹ nhân giận giữ hét lên một tiếng: “Ngươi có tin ta lập tức cắt đầu ngươi hay không?”.

“Ừ ừ... ta tin ta tin”. Song Tĩnh mang bộ dáng bị dọa cho kinh hãi, nhưng trong lòng lại thầm vui mừng.

Ngươi cứ tiếp tục quát to đi, tiếp tục quát to đi, ta không tin hai nam nhân phía trước không nghe thấy thanh âm của ngươi.

Nàng vừa nghĩ đến đến vừa trung ra bộ dạng như bị dọa cho phát khóc.

Người trước mắt nàng tiếp tục đe dọa: “Vậy ngươi còn không mau nói!”.

Nhưng không đợi Song Tĩnh mở miệng, quả nhiên như nàng dự đoán, chỉ nghe thấy thanh âm mảnh vén lên, Huyền Sinh ghé nửa thân mình vào: “Môn...?”.

Hắn đột nhiên im miệng, nhìn thấy tư thế gần sát lại nhau cực kỳ mờ ám giữa hai nữ tử đang cùng hướng mắt về phía hắn, mà nữ tử trên cổ bị kề một con dao nhỏ còn cười tủm tỉm phát phát tay về phía hắn:

“A... Huyền Sinh, có phải đánh xe mệt mỏi quá không?”.

Huyền Sinh với tốc độ cực nhanh, không để cho đối phương kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng ‘đỉnh’ vang lên! Một tiếng này, tay của nàng kia bị một cái gì đó thật mạnh đánh tới, nàng bị đau liên buông tay, dao còn chưa chạm tới mặt đất, một trận gió từ phía trước cuộn tới, đánh thẳng vào bả vai nàng!

“A!” Nàng kịp thời lùi lại một bước, một chương vung ra để ngăn cản, lại cảm thấy sức lực nhất thời bị đối phương khống chế, cánh tay bị bẻ ngược, lập tức kêu đau không ngớt: “Ô!”.

Nàng nhất thời đỏ mặt, nhưng vẫn không muốn lùi bước, giương mắt nhìn đối phương, lại thấy Song Tĩnh đã được Huyền Sinh bảo vệ ở phía sau lưng, hai nam nhân kia ánh mắt sắc lạnh uy nghiêm nhìn về phía nàng, không chút biểu cảm nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

“... Không hổ danh là Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành, tốc độ quả nhiên danh bất hư truyền”. Nàng ta nhếch khóe miệng, lạnh lùng cười nói.

“Không dám nhận”. Huyền Sinh đáp lại rất ngắn gọn rõ ràng, hơn nữa âm điệu bình thản vô cùng, dường như là tức giận.

Song Tĩnh ở phía sau lưng hắn, nhìn không được nở nụ cười như con mèo ăn vụng thành công đắc ý, a a a a a, thích khách đến nhiều một chút đi, nhiều hơn một chút nữa đi, nhìn Huyền Sinh anh hùng cứu mỹ nhân quả thực rất thoải mái mà. Nàng dựa sát trên lưng Huyền Sinh, hai tay nhân cơ hội ôm chặt lấy thắt lưng hắn mà thoải mái cảm thán một tiếng.

“Môn chủ... Xuống dưới!”. Cảm thấy mặt nàng cọ sát trên lưng mình, nam nhân phía trước không thể nhìn được nữa bèn lạnh giọng ra lệnh.

“Rồi... Được thôi...”, Song Tĩnh bĩu môi, rất không tình nguyện rời khỏi lưng hắn, lại kiễng chân ngó qua vai hắn, đánh giá về mặt cảnh giác của nữ tử này một lát, liền cười tủm tỉm nói: “Ta nói, A Huyền này, ngươi buông tay ra đi... Nàng sẽ không đối với chúng ta không ra gì đâu”.

“...?”. Hai người trước đồng thời kinh ngạc hướng tầm mắt lên nhìn nàng.

Song Tịnh ngồi xuống bên cạnh nhuyễn tháp, thân nhiên rót một chén trà, nhấp một ngụm, cười hi hi nói: “Ta nói có đúng không? Mai Hoa Đường Đường chủ của Thiên Hạ Sạn, Lâm Mai Hoa?”.

Về mặt của Lâm Mai Hoa hơi trùng xuống một chút, nhưng vẫn là biểu hiện hoài nghi và cảnh giác, nàng nhủ mảy, tức giận nhìn về phía Song Tịnh nói: “Người làm sao biết được ta là ai?”.

“Ta vì sao không thể biết?”, về mặt đối phương đây vô tội nhìn về phía nàng: “Đường chủ sẽ không cho là thiên hạ này còn có thủ hạ của người có tin tức trên giang hồ chứ?”. Thấy Lâm Mai Hoa khẽ nhếch miệng, nàng cười một tiếng nói: “Cho dù ta không biết, nhưng vào đầu hạ mà trên người còn tỏa hương hoa mai, cũng chỉ có người mà thôi”.

“Đáng giận!”. Lâm Mai Hoa không nhịn được dậm chân, hung hăng liếc nhìn Song Tịnh một cái, lùi lại phía sau, Song Tịnh ngồi xuống đối diện xoa cánh tay vừa mới bị Huyền Sinh đã thương, vừa xoa vừa chu miệng thổi, trừng mắt hướng về phía nam nhân kia.

Thấy thế, Huyền Sinh khom người nhặt thanh đao trên mặt đất lên, suy nghĩ một lát vẫn là không trả lại cho Lâm Mai Hoa, chính mình cũng ngồi xuống giữa, lại quay đầu nhìn đi nhìn lại Song Tịnh ở bên cạnh, thấy trên cổ nàng xuất hiện một vết máu cực nhỏ, giống như là vết bị một tờ giấy cứa, lập tức không khỏi nhíu mày, ngồi xổm xuống bắt đầu lục tung mọi thứ tìm thuốc bột.

Song Tịnh không quan tâm đến hấn, chuyển chén trà qua cho Lâm Mai Hoa: “Đường chủ vì sao muốn tìm Bán Nguyệt ngọc bội này?”.

“Sao?”. Mai Hoa ngẩng đầu lên, nghe nói như thế liền cắn môi dưới, kiên quyết quay đầu đi chỗ khác, không chịu lên tiếng.

Lại là một đũa nhỏ kỳ quặc đây, Song Tịnh lắc đầu thở dài: “Này, Đường chủ, Thiên Hạ Sạn sẽ không thể nào không biết, hiện tại người cũng giống như tất cả mọi người, đều muốn có được ngọc bội này cùng với chiếc gương kia của Trọng Trọng Lâu sao?”. Nàng không chút để ý nhìn nhanh ra phong cảnh phía sau cửa sổ, một tay chống cằm: “Muốn ta giao ngọc bội cho người, chẳng phải cần một lý do sao?”.

“...”. Mai Hoa vẫn cắn môi dưới, không nói lời nào. Nàng nhìn sang Huyền Sinh ở bên cạnh, vẫn thấy hấn nhíu mày cúi đầu tìm thuốc mỡ trong rương, đối với mọi chuyện xung quanh đều không có hứng thú.

Quay đầu, thấy Thất Thạch Môn Môn chủ đang ngồi xiêu vẹo trên nhuyễn tháp, dùng một lớp áo da lông thật dày bao lấy chính mình, giống như con mèo sưởi ấm dưới ánh nắng mặt trời đang lười biếng mà nhìn về phía nàng.

Một lúc lâu sau, tuyệt thế nữ tử kia mới chậm rãi mở miệng, âm điệu lạnh như băng: “Tam tỷ của ta tháng trước đã bị ám sát, hung thủ có thể chính là một trong những kẻ đang tìm kiếm ngọc bội Bán Nguyệt”. Nàng nhanh chóng liếc nhìn Song Tịnh một cái, thấy về mặt nàng không chút biểu tình, nhìn không được nắm chặt bàn tay thành nắm đấm.

“Tam tỷ của ta trước khi chết, có năm người cùng nhau đến mua tin tức, nhưng nàng lại cự tuyệt một người, mà tin tức người đó tới mua, chính là chuyện về ngọc bội này.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Thiên Hạ Sạn – Bình yên thoáng chốc đã xa vời (2)

edit: Phi Anh

beta: Ely & Phong Tuyết

“Là như vậy à...”, Song Tịnh im lặng trong chốc lát rồi mới thân nhiên đáp lời. Sau đó quay lại nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Đề thuận tiện dò la tin tức, Thiên Hạ Sạn chia làm tám đường, lấy tên theo tám loài hoa. Chiều theo quy định của Thiên Hạ Sạn, những tin tức có thể làm dấy lên những ân oán giang hồ không cần thiết thì không nhất thiết phải tiết lộ. Mỗi đường chủ đều có quyền không bán tin tức, nhưng một khi cự tuyệt, cần phải thông báo ngay cho bảy đường chủ khác, đồng thời giải thích rõ nguyên do. Nếu được thông qua, bảy đường khác cũng sẽ phong tỏa tin tức. Ngược lại, nếu không được thông qua thì chi đường cự tuyệt bán tin tức sẽ phải cung cấp miễn phí thông tin mà người mua yêu cầu.

Nói cách khác, cho dù một đường chủ cự tuyệt, còn có thể chờ vài ngày, xem hồi đáp của những người khác.

Nghĩ tới đây, Song Tịnh không nhịn được nhìn về phía Mai Hoa, đối phương dường như hiểu nàng đang nghĩ gì, lắc đầu nói: “Bảy đường khác đều đã quyết định phong tỏa tin tức của Bán Nguyệt La Anh; nhưng đám sát thủ này, trước khi Tam tỷ của ta nhận được hồi đáp đã hạ độc thủ rồi”.

Sao? Song Tịnh nhướn mày, nóng ruột như vậy ư?

Nàng chậm rãi rót một ly trà, nghiêng đầu tựa vào cửa sổ xe đang lắc lư mà uống.

Kỳ thực nàng cũng chưa biết rõ nguồn gốc của ngọc bội này và chiếc gương mà Triệt Thủy đang cầm kia. Cũng không ngờ được rằng hai đồ vật mà bọn họ ngày đó vì ưa thích mạo hiểm mới lấy trộm lại là căn nguyên khiến đám thích khách sống chết muốn cướp đoạt. Bọn họ càng muốn cướp, nàng càng không cho. Nhưng không chừng đến một ngày nào đó tâm tình nàng tốt lại sẽ cho một người trông thuận mắt.

Hon nữa, hai vật kia đối với thời tuổi trẻ sôi nổi của bọn họ mà nói là những vật kỷ niệm hết sức quan trọng.

Chuyện tới hôm nay, cũng chỉ có chúng mới có thể minh chứng cho tình bằng hữu thuận hòa đã từng có của bốn người bọn họ.

Thế nhưng, lai lịch của hai vật này hẳn không tầm thường, vậy nguồn gốc của chúng là từ đâu?

Nàng còn tưởng rằng những người tìm tới cửa kia là để hạ bệ danh tiếng trước kia của mình trên giang hồ. Hóa ra là vì chiếc gương và ngọc bội, hai vật này quan trọng đến mức nào mà khiến đường chủ của tám đường Thiên Hạ Sạn phải phong tỏa tin tức vì không muốn gây ra tranh chấp?

Chuyện này thật là thú vị!

Song Tịnh nghĩ mà cười híp mắt, quay đầu, lại cảm thấy có ngón tay ấm áp trên cằm mình.

Trước mặt, Huyền Sinh một tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, một tay nghiêm túc thay thuốc cho vết thương trên cổ nàng. Ánh sáng chiếu rọi nửa khuôn mặt hắc, đôi mày đang nhíu lại che giấu vẻ xấu hổ, nhưng vẫn đặc biệt chăm chú, kiên trì giúp nàng xoa thuốc.

Động tác này cực kỳ ôn nhu, thân nhiên như làn gió nhẹ thổi vào mặt hồ gợn sóng, ấm áp như ánh mặt trời chiếu rọi ngày đông. Xe ngựa cũng không ổn định, lắc la lắc lư, làm cho nước trà hơi hơi sánh ra, nhưng hẳn không mấy may lay động, ngón tay vững vàng di chuyển trên làn da của nàng, ánh mắt điềm tĩnh, bình thản.

Nàng nhìn, bất giác hoảng hốt. Dường như nghĩ ra được điều gì nhưng lại để vuột mất. Chỉ có thể nín thở mà ngẩng đầu nhìn hắc, mặc cho bốn phía âm thanh huyền ảo, tất cả đều nhạt đi, chỉ còn hắc cùng vàng sáng xung quanh hai người, thật yên bình.

Thế nhưng...

Ánh mắt Huyền Sinh đột ngột biến đổi, như tỉnh lại từ trong mộng, đồng tử trong suốt chậm rãi khôi phục lại sự sáng ngời, lúc này mới ý thức được bản thân mình đang làm gì.

Cúi xuống nhìn lại, đúng là Song Tịnh cười, biểu cảm giống như một đóa hoa đang nở rộ hết sức đắc ý, còn bản thân mình thì tay trái đang giữ lấy cằm nàng, tay phải thì đang ở trên cổ người ta xoa xoa.

“...!”. Giống như đầu ngón tay đụng phải lửa, hắc bỗng nhiên thối lui một bước, nhưng lại vướng vào cái hòm thuốc phía sau, tất cả những chai lọ trên hòm đều rơi xuống, hắc tránh để thân người ngã xuống vách tường trước mặt, lại gặp đúng lúc xe đi qua chỗ mấp mô nên bị rung lắc mạnh, cơ thể hắc nghiêng về phía cửa sổ bên cạnh, vì bất ngờ mà chân không đứng vững lại ngã nhào một cái...

Hai thiếu nữ đang ngồi im trong xe ngựa, cứ như vậy ngẩn ra mà nhìn Bán Nguyệt Thành Nhị thiếu chủ, thân mình nghiêng từ bên này sang bên khác của xe ngựa, sau đó... liền đổ vào song cửa sổ mà ngã lộn ra ngoài.

Bình một cái.

Triệt Thủy đang đánh xe phía trước còn tưởng là hành lý bị rơi ra, không khỏi thò đầu về phía sau nhìn xem, liền thấy khuôn mặt Huyền Sinh ngày thường vốn lạnh như băng là thế lại đang tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“...A...”.

Như là thấy trâu mọc thêm cánh bay qua trước mặt, Triệt Thủy kinh ngạc đến mức há miệng, ngay cả bật cười ha hả cũng quên mất.

Nhưng ngay sau đó, Song Tịnh bên trong xe ngựa lại nghiêm nghị quát: “A Triệt!”.

Triệt Thủy ngoảnh đầu lại, lập tức cảm giác được...

...sát khí!

Phản xạ thân thể theo bản năng, đầu ngón chân nhón một cái lao đi, phóng thẳng vào trong thùng xe kéo Song Tịnh bảo vệ ở phía sau.

Cùng lúc đó, Mai Hoa ở một bên thoát cái đã đứng ở phía trước cửa sổ Song Tịnh vừa mới tựa vào, tay cầm hai thanh đoản kiếm còn chưa kịp rút ra khỏi vỏ đã nghe thấy tiếng vun vút từ phía xa vọng lại.

Vô số mũi tên như cuồng phong bão táp lao tới phía xe ngựa.

P phía trước cửa sổ, Mai Hoa vung tay lên như nước chảy gió cuốn, ngân quang của hai thanh đoản kiếm thoát cái tạo thành một tấm lá chắn trong không

trung. Chỉ nghe tiếng vũ khí va chạm không ngừng, tia lửa bắn ra xung quanh, hàng trăm mũi tên bắn tới đều bị đánh bay giống như chạm phải một tấm khiên vô hình.

Bên này, Triệt Thủy cũng ngăn chặn để tên không bắn tới từ phía sau. Đột nhiên, Triệt Thủy cảm thấy xe ngựa hơi trùng xuống, hẳn liền biết Huyền Sinh đã nhảy lên nóc xe.

Song Tịnh được Triệt Thủy bảo hộ ở phía sau, nàng ôm lấy đầu gối cuộn mình trong góc, tựa vào tường xe mà yên lặng quan sát.

Tên bắn như mưa, ngoại trừ chỗ ba người bọn họ thì toàn bộ xung quanh đều bị tàn phá.

Lại nữa! Thanh âm từ xa vọng tới, chỉ thấy bầu trời đột nhiên tối sầm, hàng ngàn mũi tên đông nghìn nghịt đã che lấp ánh nắng mặt trời vừa nãy còn rực rỡ.

Trong khoảnh khắc, Triệt Thủy nhảy qua cửa sổ phía sau, bay lên nóc xe đứng bên cạnh Huyền Sinh.

Lâu chủ Trọng Trọng lâu hai mắt nhắm chặt, khoe miệng hơi cười, ngày thường vẫn hay cợt nhả là vậy mà giờ đây chỉ nghe xoát một tiếng, giữa hai tay hẳn không biết từ lúc nào xuất hiện hai chiếc quạt lông.

Tên bắn như mưa, xé gió phá không mà rơi xuống.

Triệt Thủy mở mắt ra.

Nam nhân kia một thân y phục trắng, tóc đen như suối nước, đôi mắt khép hờ như đang say, nụ cười dịu dàng như nước, ung dung bắt đầu múa quạt lông trên tay. Tức khắc dường như có mây vạn bông tuyết tới tập từ tay hắn bay ra, hình thành một vòng xoáy vĩ đại, quăng toàn bộ tiền kia ra ngoài.

Huyền Sinh thấy thế liền nhủ thầm nói: “Lâu chủ, nơi này giao cho ngươi!”.

“Sao? Được...”. Triệt Thủy ngoái đầu lại cười, nụ cười ôn nhu khiến Huyền Sinh thấy mà phát run.

Hiện tại đâu phải lúc có thể vui vẻ chứ?!

Song Tịnh cảm thấy xe ngựa lại rung động, vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Huyền Sinh đang nhanh chóng lao đi theo hướng sườn núi.

Mưa tên nhất thời hòa hoãn, trên núi yên lặng chỉ trong chốc lát, rồi lập tức lại có hàng trăm mũi tên đều hướng đến thân người Huyền Sinh lao tới.

Nam tử khẽ cười nhạt, đáy mắt tỏa ra sát khí lạnh lẽo, giống như ma quỷ Tu La*.

*Tu La : giống như quỷ thần, có pháp lực, tượng trưng cho chiến tranh và hủy diệt

Xoát!

Song kiếm trên lưng ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm sắc bén một đen một trắng ánh ra hàn quang nơi địa ngục. Đó chính là Dạ Thiên kiếm.

“Bán Nguyệt thành vùng kiếm, Diêm Vương cũng phải sợ hãi suốt ngày đêm”.

Hai câu này đã sớm theo thanh danh của song kiếm mà truyền khắp thiên hạ. Song Tịnh chợt nhớ tới đoạn sau của câu thơ này. Năm năm trước, khi bọn họ một đường xông vào Trọng Trọng Lâu, trên giang hồ đồn đại dần dần đem hai câu dưới thêm vào.

Hai câu sau đó là...

Một đám người mai phục tại đỉnh núi, chỉ thấy có một trận gió thoáng qua, mở mắt ra thì Huyền Sinh đã đến trước mặt bọn chúng.

Gió nổi lên, tiếng cò cây xào xạc.

Một áng mây trôi qua, hoàn toàn che khuất ánh sáng ảm áp.

Mấy người mai phục tại đỉnh núi chỉ cảm thấy một bóng dáng mờ nhạt thoáng qua, dù thân phận sát thủ khiến bọn họ nhạy cảm hơn so với người thường nhưng một thoáng kia đã là quá dài.

Huyền Sinh bay vọt lên, giống như hùng ưng mạnh mẽ, dòng sát ý giống như mưa rơi phủ hoàn toàn lên bọn chúng.

Không khí xung quanh đều nghịch chuyển, các nhánh cây cỏ đều hướng về phía Bán Nguyệt Thành Nhị thiếu chủ uốn cong xuống.

Trong khoảnh khắc này, rừng cây mang hơi thở ảm áp của ánh mặt trời tràn đầy, dường như bị một đao bổ rạn nứt, điên cuồng gào thét trước sự lạnh lẽo của trời băng đất tuyết.

Soạt.

Song đao lóe sáng, máu đỏ văng khắp nơi.

Bạch kiếm là ngày, giống như kim long ngao du trên thiên giới.

Hắc kiếm là đêm, giống như ma quỷ ngân nga dưới địa ngục.

Mũi chân Huyền Sinh điểm xuống, giương tay gơ kiếm, thân ảnh màu đen thoát ần thoát hiện như múa lao vào tấn công đám sát thủ.

Trong chốc lát, giống như có vô số phiến băng lạnh từ trên người hắt bắn ra, mấy người vây quanh hắn còn chưa tới gần nhưng lại có thể cảm thấy kiếm khí lạnh buốt lướt qua xung quanh mình.

Một hồi giết chóc ác liệt nhưng khi nhìn thoáng qua giống như chỉ là sự xoay tròn và lên xuống nhẹ nhàng không gì sánh được.

Một đám sát thủ mở to hai mắt nhìn động tác của nam tử kia, những dòng máu bắn ra xung quanh càng làm khuôn mặt trắng nổi bật, hai tay cầm kiếm trầm tĩnh nhưng không mấy may chần chừ.

“Đường tới hoàng tuyền thấy huyền y, dù gặp tam sinh thạch* cũng không duyên phận”. Song Tĩnh không cảm lòng được mà nhẹ giọng thì thầm.

Chính là nói Bán Nguyệt Thành Nhị thiếu chủ, Huyền Sinh.

*Tam sinh thạch (đá tam sinh): Trong truyền thuyết dân gian từ xa xưa kể rằng: Người ta sau khi chết muốn được đầu thai trở lại làm người, linh hồn người chết phải đi xuống Âm Ty Địa Phủ, nơi có cõi U Minh Hoàng Tuyền, đi đến Vong Xuyên Hà (Sông Lãng Quên) đi qua cây cầu bắc ngang sông là cầu Nại Hà, qua hết cầu Nại Hà sẽ đến Vọng Hương Đài, nơi đó có một lão bà phân phát Mạnh Bà Thang (Canh Mạnh Bà) cho các Vong Hồn.

Đầu cầu Nại Hà cũng có một tảng đá lớn được gọi là “Tam Sinh Thạch” trên đó có ghi lại tiền kiếp hậu sinh của mỗi Linh Hồn. Trước khi đầu thai Linh Hồn sẽ lên Vọng Hương Đài để một lần cuối nhìn lại gia quyến của mình, sau đó uống Mạnh Bà Thang sẽ quên sạch các chuyện vui buồn ở kiếp trước... Một kiếp trăm luân mới lại bắt đầu...

Tam Sinh là Phật Giáo nói Kiếp Sống Trước, Cuộc Sống Hiện Tại và Kiếp Sống Tương Lai... Lý Thuyết Phật Giáo cho rằng trong Vô Minh Sinh Mệnh là vĩnh hằng, cho nên Sinh Mệnh có Luân Hồi, Chuyển Thế. Kiếp trước là nhân, hiện đời là Quả, tương lại là Duyên. Nhân Duyên tụ hợp, nợ tình, oan trái... đều ghi rõ trên Tam Sinh Thạch. “Tam Sinh Hữu Hạnh”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Thiên Hạ Sạn – Bình yên thoáng chốc đã xa vời (3)

edit: Thủy Thanh

beta: Ely & Phong Tuyết

“Đường xuống hoàng tuyền gặp huyền y, liền cùng tam sinh thạch vô duyên”. Song Tĩnh bất giác khẽ thì thầm.

Huyền y đó chính là Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành, Huyền Sinh.

Nhóm sát thủ mai phục nhìn Huyền Sinh một lần vung tay đã hạ sát mấy người, bất giác giật tím mắt, bèn nhất tề xông lên. Huyền Sinh lại nở một nụ cười, nhưng nụ cười đó ẩn chứa sát khí lạnh lẽo. Hắn lấy tốc độ cực nhanh phóng thẳng về hướng đám sát thủ, lướt qua kẻ nào liền ra chiêu như chớp tập trung vào từng phần bả vai, cánh tay, thắt lưng, bụng, đầu gối của những kẻ đó.

Âm thanh răng rắc vang lên, không ít kẻ gào thét ngã xuống đất, nhưng trong nháy mắt lại có kẻ tiến lên thay thế.

Một tên trong bọn hét to một tiếng xông lên, trên tay hắn cầm vũ khí cong hình trăng non, phần lưỡi làm thành răng cưa sắc nhọn. Hắn từ phía trước Huyền Sinh, nghiêng người sang một bên ý định muốn chém đứt cánh tay trái của đối thủ.

Không ngoài dự liệu, Huyền Sinh nghiêng người sang bên, Dạ kiếm quét ngang một đường từ trái sang phải, phần chuôi kiếm bằng gỗ đánh thẳng vào ngực kẻ nọ. Lưỡi kiếm theo đà lướt xuống lấy luôn một cánh tay của tên sát thủ.

Còn chưa xoay người, bên cạnh lại có hai người một trái một phải cùng nhau xông lên.

Người bên phải kia trong tay cầm trường kiếm, một chiêu còn chưa xuất ra, chuôi kiếm của Huyền Sinh đã đánh vào trên cánh tay hắn, kẻ nọ chỉ cảm thấy một trận đau nhức, trường kiếm trên tay thì rơi xuống đất. Thiên kiếm của Huyền Sinh quay trở lại chém thẳng xuống, quét từ mặt kẻ đó xuống tới

ngực vẽ ra một đường, máu tươi bắn ra như suối, một nhát này đã đủ để lấy mạng hắn. Chỉ e nếu Huyền Sinh dùng sức một chút thì kẻ đó đã bị chém thành hai nửa.

Hiện tại xung quanh chỉ còn một vài người.

Bọn chúng thấy đồng bọn bị đánh hạ, bất giác hoảng hốt, nhưng lại e ngại dù mang thương tích trở về cũng bị phạt nặng, cũng liều mình liều chết hét lớn một tiếng, hai tay nâng đao xông tới chặn đầu.

Huyền Sinh cười lạnh, thu hồi Dạ Kiếm, nghiêng người tránh được, chuyển tới sau lưng mấy người kia. Một tay hướng tới nắm lấy bả vai một tên sát thủ, lật thân hẳn lại, một chưởng đánh cho hắn toàn thân là máu, thấy hắn còn chưa ngã xuống, lại phân theo hai bả vai, ngực, bụng xuất ra vài chưởng, kẻ nọ lúc này mới phun ra một mồm đầy máu, kêu rên trên đất.

Lại xoay người, dùng sức phi thanh kiếm về phía trước. Thiên kiếm thẳng tắp bay vọt về phía trước như một nét ngang, liên tiếp đâm xuyên qua hai người rồi cắm chặt vào thân cây. Máu đỏ tươi của máu uốn lượn chảy xuống, cùng màu xanh biếc của cỏ hòa quyện thành một sắc thái vô cùng tà mị.

Gió thổi mây bay, ánh mặt trời lặn nửa chiếu rọi trên mặt đất.

Cỏ cây bốn phía thân lá ngã rạp lại lặn nửa khôi phục bộ dáng thẳng đứng.

Thân ảnh của Huyền Sinh tựa như pho tượng, toàn thân toát lên vẻ trầm tĩnh, đôi vai như muốn gánh cả bầu trời.

Ánh nắng buông xuống, phủ lên bờ vai, cánh tay, trên mái tóc dài của hắn tựa như toàn thân hắn đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

Qua một hồi lâu xem xét hắn mới chịu nhắm mắt, hô hấp thật sâu, bước lên phía trước rút thanh kiếm lên.

Đột nhiên, phía sau có thanh âm của tiếng hô hấp nặng nề vang lên.

Huyền Sinh không kịp xoay người, lại nghe thấy một tiếng leng keng véo von, như có gì đó bắn về phía hắn, là một mũi tên bị chặt gãy.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy kẻ sát ngay trước mặt là một sát thủ đang chống đỡ hơi thở cuối cùng, hàm chứa oán niệm nhìn hắn, cung tiễn trên tay suy sụp rơi xuống.

Quay đầu nhìn lại, bốn phía yên tĩnh, cũng không có một người nào?

Là ai?

Hai chữ này còn chưa hoàn toàn nảy lên trong suy nghĩ, ngực hắn bỗng nhiên cảm thấy một trận ghệt thở đau đớn, toàn bộ tay chân đều lạnh lẽo, như có một bàn tay bóp chặt tim, làm cho hắn vô duyên vô cớ đứng dậy khản trương.

Chẳng lẽ là Song Tĩnh?

Hắn nhìn xuống chân núi, chỉ thấy chiếc xe ngựa bị tên bắn trúng giống như một con nhím, cũng không thấy bóng dáng của Song Tĩnh đâu. Trên nóc xe cũng không thấy bóng dáng Triệt Thủy đứng ở đó. Trong lòng hắn bất an, vội vàng nhảy vọt xuống, bay thẳng đến chỗ chiếc xe bị biến đổi hoàn toàn kia.

“Tiểu Tĩnh! Ngươi không bị sao chứ?”. Ở bên trong xe, Triệt Thủy vẻ mặt lo lắng kêu tên Song Tĩnh, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hô hấp khó khăn, không khỏi tay chân hoảng loạn, lại không biết nói thế nào cho phải, chỉ có thể nắm cho nàng dùng sức nắm chặt lấy cổ tay mình, tay kia đặt ở sau lưng nàng truyền nội lực ổn định tâm mạch.

Mới vừa rồi hắn nhìn thấy có một mũi tên từ xe bay ra, vốn dĩ tưởng có kẻ địch xông vào bên trong xe, nhưng vừa xuống dưới đã thấy Song Tĩnh toát đầy mồ hôi lạnh, cảm cung thờ dốc.

So với để cho hắn nhìn thấy một xe toàn sát thủ thì cảnh này còn kinh hãi hơn.

Mũi tên kia, hơn phân nửa là bay đến trợ giúp Huyền Sinh. Nhưng xe này và chỗ hắn ở trên sườn núi thì khoảng cách ít nhất cũng phải mười trượng, tên này bắn ra, không biết đã làm hao tổn bao nhiêu tinh lực của nàng. Nghĩ đến cũng đủ thấy giết mình.

“A Triệt...”, Song Tĩnh khuôn mặt tái mét, miễn cưỡng mỉm cười, đẩy tay hắn: “Cái lọ màu xanh lam..... đến lấy cho muội”. Nói xong liền hướng mắt sang đồng chai chai lọ lọ đổ vỡ.

Triệt Thủy vội vàng đứng dậy, đột nhiên suy nghĩ điều gì đó bèn kêu Mai Hoa đứng bên cạnh: “Ngươi! Lại đây, giúp ta ổn định mạch tượng của Tiểu Tĩnh!”.

“Hừ! Đâu có chuyện gì liên quan tới ta!”. Mai Hoa hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn tiến đến nâng Song Tĩnh dậy, đưa tay ổn định đại huyết trên lưng nàng.

“Đa tạ”. Thất Thạch Môn môn chủ nhìn nàng mỉm cười, sắc mặt tái nhợt dựa sát về phía nàng.

Mai Hoa cong miệng: “Các người thật đúng là phiền toái, những kẻ muốn giết các ngươi cũng thật không tầm thường”. Nàng hướng sang chiếc xe ngựa đã bị cắm đầy mũi tên, lắc đầu: “Chà... xem tên này, làm tinh xảo như vậy, khẳng định là người của Phi Ưng Bảo”.

“?” Triệt Thủy và Song Tịnh nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn nàng.

“Phong kính giác cung minh

Tương quân liệt vị thành

Thảo khô ung nhân tật

Tuyết tần mã đề khinh”.

(Tạm dịch:

Cung khảm sừng ngân nga trong gió

Cùng vị tướng quân sẵn bắn ngoài thành

Ung nhân rọi qua miền sơn dã

Vó ngựa đạp trên miền đất tuyết)

Chính là nói đến Phi Ưng Bảo.

Theo truyền thuyết ngày xưa, bang phái này là do một Đại tướng quân vong quốc một tay lập thành, đệ tử đều là những hảo hán hăng hái làm việc nghĩa, thời loạn thế thì giúp đỡ người nghèo thoát khỏi khổ khổ, bênh vực kẻ yếu, ở trên giang hồ có phần được mọi người tôn kính. Không ngờ, thời tiền hoàng tại vị, do điều tra ra bang phái này có ý định diệt triều phục quốc, liền âm thầm phái một lượng rất lớn người ngựa đi loại trừ thế lực này, thời điểm Song Tịnh và đám người lưu lạc trên giang hồ, Phi Ưng Bảo đã bế môn không còn chút liên quan đến chuyện thiên hạ.

“Phi Ưng Bảo?” Triệt Thủy vừa hỏi vừa đem chén trà cho Song Tịnh, lại thật cẩn thận đỡ nàng uống thuốc, hẩn nhứu mày nhìn mũi tên: “Trọng Trọng Lâu và Thất Thạch Môn xưa nay cùng Phi Ưng Bảo không thù không oán, huống hồ, chúng ta cùng Tô bảo chủ của Phi Ưng Bảo từng có giao tình, mặc dù không tính là thâm sâu nhưng cũng coi như là bằng hữu...” Hẩn nhớ đến sự phóng khoáng dũng mãnh của vị Bảo chủ kia, bất giác nhứu mi nghi hoặc.

“Ta đây cũng không biết...” Mai Hoa nhún nhún vai, nhở một mũi tên cầm trong tay xem đi xem lại: “Ta chỉ là đem những gì ta biết nói cho các người, về phần các người có ân oán gì...”, nàng cười hắc hắc: “Chẳng lẽ ta tìm hiểu được sao?”.

Triệt Thủy không nói gì, lúc này trong xe ngựa rung lên thật mạnh, hai người còn chưa kịp rút vũ khí ra, liền thấy Huyền Sinh một tay vịn xe ngựa, khăn trương hỏi han: “Các người... không sao chứ?”. Hẩn vừa thở dốc vừa quan sát hai người đang đứng, bộ dạng rõ ràng là vừa một mạch từ trên núi lao xuống, thấy Triệt Thủy không sao, lại quay đầu nhìn về hướng Song Tịnh ở một bên, sắc mặt lập tức cứng lại.

“Môn chủ?”. Huyền Sinh trong lòng căng thẳng, lại nhìn đến cây cung bên chân nàng, liền hiểu được căn nguyên sự việc.

Nhìn nàng đã mệt đến mức ngủ thiếp đi, khuôn mặt thanh tú tái nhợt không có chút huyết sắc, trong lòng Huyền Sinh chợt gọn sóng, tuy nhiên khuôn mặt hẩn thần nhiên giãn ra.

Như vậy đúng là ‘dừng cảm quên thân’ mà.

Hẩn nhớ rõ thời điểm bản thân từ dưới đất chuẩn bị nhảy lên nóc xe, thoáng nhìn qua thấy nàng đang che ở phía trước cửa sổ. Rõ ràng ở mặt trước đã có Mai Hoa ngăn chặn mũi tên, ở giữa cũng có Triệt Thủy chống đỡ, nhưng nàng vẫn hướng về phía trước cửa sổ, chính mình che chắn một phía.

Hẩn bỗng nhiên nghĩ đến hình ảnh con thiêu thân lao đầu vào lửa, biết là chết vẫn cam tâm tình nguyện.

Nếu ở nơi khác nghe nói đến chuyện của nàng, hẩn hẳn sẽ cười nàng ngu ngốc. Nhưng người kia chân chính xuất hiện trước mặt của hẩn, nguyện ý vì hẩn nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng, nguyện ý vì hẩn bất chấp nguy hiểm thì không cách nào không thờ dài thương tiếc.

Hẩn vốn cho rằng, bản thân Song Tịnh chỉ là mượn cơ để rời khỏi Thất Thạch Môn đi khắp nơi du ngoạn. Nhưng chuyện tới bây giờ, sự dừng cảm quên mình của nàng cùng với những hành động kim lòng không được của bản thân đều làm cho hẩn không thể không tin rằng, nữ tử này và quá khứ của mình, thật sự từng có một đoạn hồi ức không thể quên.

Một nỗi chua xót không thể không nhận ra đang dần lan tràn trong lòng.

Triệt Thủy đứng một bên đang muốn nói gì, thấy Huyền Sinh nét mặt phức tạp đang nhìn hai mắt từ từ nhắm của Song Tịnh, trong lòng không khỏi thờ dài. Đang định quay đi lại thấy nam tử bên cạnh im lặng ngồi xuống.

Huyền Sinh nghiêm túc chuyên chú quan sát khuôn mặt Song Tịnh.

“Huyền Sinh.... người đừng nhìn ta như vậy a....”, Song Tịnh cố gắng kéo căng mắt, nhìn thấy nét mặt chăm chú cùng dáng vẻ lo lắng của hẩn, không khỏi mỉm cười yếu ớt, lại cố gắng mở miệng: “Ta hiện tại.....thực xấu mà....”.

Huyền Sinh nhú mảy, không tự chủ được liền nắm lấy bàn tay đang che mặt của nàng, trong lòng nhẹ thở dài, liền đặt tay trên lưng nàng nhằm truyền khí lực cho nàng, tay kia đỡ lấy gáy của nàng đang tựa vào cửa nhẹ nhàng vỗ, âm điệu lạnh lùng lại chứa thương tiếc: “Lần sau không thể tùy tiện hành sự”.

Âm điệu dịu dàng như vậy lại mang theo thương tiếc cùng xót xa ân hận.

Song Tịnh cơ hồ là dựa đầu vào trước ngực hắn. Huyền Sinh vẫn tuân thủ lễ nghi, hai người vẫn có một khoảng cách, nhưng nàng lại cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp. Bờ vai cùng dựa vào nhau, trên mặt như có hương vị của cát bụi gió thổi dịu êm.

Nàng nờ nọ cười, nhìn không được ngáp một cái, không để ý lễ nghi mà dựa đầu cọ vào ngực hắn.

Trên xiêm y còn lưu hương vị của ánh mặt trời. Nam nhân này luôn luôn như thế, vẫn luôn mỉm cười trước giông tố, vỗ vỗ nàng rồi hơi nhú mảy nói, lần sau không thể như thế.

Toàn bộ tứ chi vốn lạnh như băng chậm rãi nóng dần lên, nàng muốn nói gì đó, lại cảm thấy trong đầu nặng nề không thể phát ra, đành phải nghĩ đến những ấm áp của quá khứ đã qua, nhẹ nhàng thoải mái thở ra.

Thôi được, thôi được.

Cho dù hắn hoàn toàn không nhớ lại, cho dù hắn bỏ rơi nàng năm năm, cho dù hắn đối với nàng như người dưng...

Hiện tại thân thể hắn vẫn còn như cũ.

Bất kể vì hắn mà bệnh nặng quán thân, bất kể vì hắn mà bốn ba giang hồ nguy hiểm, bất kể cái gì mà ân oán cừu hận...

Chỉ cần hắn có thể ở bên cạnh nàng, như thế năm tháng liền trôi qua bình lặng, bốn mùa đều như mùa xuân.

“Ta nói...”, ngay lúc bầu không khí thực màu hồng phấn, trong lòng hoa đào nở rộ, Lâm Mai Hoa ngồi vắt chân nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã cắt đứt hai người bọn họ: “Ngươi có thể hay không chờ lát nữa lại tiếp tục buồn nôn? Hiện tại là thời khắc mấu chốt mà! Chúng ta hẳn nên đi khỏi nơi này trước? Phía sau không biết có hay không có người truy đuổi tới!”.

Lời này đích xác đã nhắc nhở cả một đám người vẫn đang chìm đắm trong suy tư. Triệt Thủy phản ứng lại, lập tức nhảy dựng lên kêu oang oang: “Này! Cái gì gọi là chúng ta nên đi khỏi nơi này? Ngươi và ta không phải là cùng một nhóm? Không phải sao?”. Hắn có thể đánh cuộc, những người đó khẳng định là theo dấu vết của nữ tử trước mắt này mới có thể đuổi giết tới tận đây.

“Ngươi đi chết đi!” Hoa Mai đá cho hắn một cước, nổi giận đùng đùng quát mắng: “Ta có ý tốt nhắc nhở các ngươi! Hơn nữa, ta không cùng các ngươi thì cùng với ai? Cùng các ngươi mới an toàn a!”.

Triệt Thủy cả đời chưa từng gặp nữ tử nào nóng nảy như vậy, lại thấy nàng nói có lý, bất giác ngăn người tại chỗ, hoàn toàn há hốc mồm: “.....Ngươi.....Ngươi ngươi.....Ngươi thực sự cùng đi với chúng ta?”.

“Như thế nào? Khó chịu hả?”. Hoa Mai thanh âm lớn hơn hướng về phía hắn quát, nếu ngươi dám cự tuyệt thì lão nương sẽ đánh cho ngươi không còn bộ dạng con người.

“Này.....”. Triệt Thủy không biết làm sao nhìn về phía Huyền Sinh, thấy vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, chính là yên lặng thu dọn gì đó bên cạnh, nhẹ nhàng khom người ôm lấy Song Tịnh đã ngủ. Bất giác thấp giọng quát quăng: “A.....A Triệt? Chúng ta thật sự mang theo.....” Xú bà nương? Ba chữ phía sau này hắn tự nhiên chưa nói ra được.

“Đi trước nói sau. Vị cô nương này nói rất đúng, chúng ta không thể nán lại đây, lập tức sẽ có người đuổi theo!”. Huyền Sinh lạnh nhạt nói, rút trong bọc ra một tấm thảm mỏng đem bao lấy Song Tịnh đang rất không lịch sự ngủ chây cả nưốc miêng, trong lòng thì nghĩ, hay là đem trùm luôn cả mặt của nữ tử này lại, để tránh khỏi trên quần áo của mình bị dính nước miếng mà quăng nàng ra giữa không trung.

“A a a a, thật sự là.....”. Triệt Thủy thấy hắn như thế cũng không có ý kiến gì, trừng mắt liếc Hoa Mai một cái, chỉ bực hành lý nói: “Ngươi có thể đi cùng, còn không mau.....”. Hắn bỗng nhiên nghẹn họng, ánh mắt hai người cứng lại, thoáng nhìn nhau, lập tức nhanh chóng nhảy qua cửa sổ phóng ra bên ngoài, hướng sườn núi lao đi.

Trong gió truyền đến tiếng vó ngựa cách đó không xa, vừa nhanh chóng vừa tràn ngập nộ khí hướng về phía họ.

Song Tịnh mông lung mở mắt, nhìn cảnh vật lùi vội ở phía sau, bên tai tiếng gió gào thét, nàng lười biếng mang theo dấu hỏi chấm nhìn về phía Huyền Sinh, đã thấy nam tử kia hơi hơi buông xuống hai tròng mắt, ôn nhu nói: “Ngủ đi, tỉnh lại sẽ ở trong chăn bông ấm áp”.

“Huyền Sinh.....”. Nghe vậy Song Tịnh cười yếu ớt, dựa đầu trên cằm hắn, cơ hồ nghe không được thanh âm thờ dài:

“.....Ta tình nguyện không mặc xiêm y tỉnh lại trong ngực ngươi”.

Cánh tay run lên, Huyền Sinh thiếu chút nữa đem nàng quăng xuống đất. Trong lòng hắn, Song Tịnh lại có cảm giác đặc ý, miễn cưỡng ngáp một cái, giống con mèo cọ cọ trong ngực hắn, nặng nề ngủ thiếp đi.

Bóng dáng ba người cấp tốc xuyên qua rừng cây bên sườn núi.

Chân trời màu vàng, cánh rừng thảo nguyên bát ngát mang màu xanh trải dài, sơn cốc cũng dần lùi lại phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Lê Hoa cốc – Gia trang sâu thẳm giữa tầng mây

Edit: Phi Anh

Beta: Ely

Bỗng nhiên mưa gió ngợp trời.

Tiếng gió thổi len lỏi lấp đầy từng góc ngách nơi khách điểm Lâm Giang, bên ngoài cửa sổ, vốn là đang chìm đắm trong buổi chiều ngập nắng đột nhiên gió thổi bụi mù. Chốc chốc lại có người qua đường một nhọc xách theo túi to thắt lớn bước vào, không phải rũ rũ mái tóc rối loạn thì cũng là dụi dụi cát trong mắt.

Cành cây bị gió lớn va đập phát ra tiếng lộp bộp, mây đen nơi chân trời cuộn cuộn thành từng tầng lớn dần bao phủ khắp nơi. Mặt trời chiều chưa hoàn toàn bị che giấu, vẫn thân nhiên bừng sáng bên trong cái u tối đang dần xâm chiếm, sắc vàng óng ánh say lòng người như tan biến dần.

Huyền Sinh ngồi trên ghế bên cạnh giường Song Tĩnh, lẳng lặng nhìn nàng.

Ánh nắng le lói còn sót lại chiếu đến, tàn nhẹ trên khuôn mặt bình thản còn đang say ngủ của nàng, mạ lên một màu vàng đậm nhiên ấm áp.

Lòng hần bỗng nhiên có một cảm giác hết sức bình an, giống như khi chạy đến phòng nấu thân lúc còn bé, ngồi lên xích đu bên trong bọc thảm lông dày mà đọc sách. Khi đó, không gian cũng tràn ngập sắc vàng rực rỡ, những hạt bụi nhỏ li ti bay lượn trong không trung, dường như có thể nghe được âm thanh chúng xoay tròn.

Trút bỏ hết những tàn bạo kinh hoàng sau vụ truy sát vừa rồi cùng những ân oán cừu hận giang hồ, thời khắc này, chỉ có hần và người thiếu nữ ấy, thời gian chậm rãi trôi qua.

Nhưng mà...

“Ta mặc xác!” Lâm Mai Hoa dùng một chưởng vỗ bàn, cái bàn gỗ vỡ tan tành rơi từng mảng xuống đất, nàng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nó trong phút chốc, lúc này

mới ngẩng đầu lên tiếp tục quát: “Lão nương đã nói là không biết tại sao Thiên Ứng Bảo truy đuổi rồi, ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần nữa!”

Triệt Thủy ở bên cạnh cũng cực kỳ hùng hồn mà thét lại, thế nhưng vì hai má bị đồ ăn chất kín, cho nên thanh âm cũng biến dạng: “Yên ạ ạn ác uoi ó ái ì ông yết ú? (Thiên Hạ Sạn các ngươi có cái gì không biết chứ?)” nhấp một ngụm nước trà: “Ngày cả việc bình thường như thế mà cũng không biết được, còn giả hồ đồ?” Hơi chớp mắt: “Không phải là ngươi cùng một giuộc với bọn chúng đây chứ?”

“Khốn kiếp!” Chỉ nghe bang một tiếng, Mai Hoa tức giận thẳng tay lật bàn, may mắn là com trong bát đều đã ăn sạch, cho nên Triệt Thủy cũng không nhảy dựng lên đánh lộn với nàng.

Nàng chỉ vào mũi lâu chủ Trọng Trọng Lâu, gầm lên giận dữ: “Ngươi ngu ngốc đến vậy sao? Hà? Nào tàn rồi à? Đầu óc bị mũi tên xuyên thành đậu hũ rồi sau đó bị nuốt mất rồi có đúng hay không?! Tra xét tư liệu cần thời gian, thời gian nha! Thời gian, ngươi có hiểu hay không?! Vừa bị người ta truy sát chạy đến nơi khi họ có gậy này lảnh nạn, ta còn chưa kịp phát ra lệnh tra xét, làm sao có thể biết rõ ràng được?”

Hai mắt nàng phun lửa, lại nghĩ đến cái gì đó: “Còn nữa, ngươi vừa nói cái gì, ta có phải cùng một giuộc với bọn chúng hay không? Ta khinh!” Nàng thật hừ một cái: “Ta có nhiều thời gian như vậy sao? Ta rảnh rồi đến thế à? Ta không có việc gì lại đi đem sinh mạng quý giá của mình ra vui đùa làm chi? Ngươi nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện ngồi ở chỗ này cãi nhau với ngươi hả?! Há?!”

Triệt Thủy há hốc mồm nhìn nàng, cho tới bây giờ hần chưa từng gặp nữ tử nào có khẩu khí ghê gớm như vậy, khí thế hùng hực như thế, sừng sốt cả nửa ngày trời mới phản ứng lại, cũng nhảy dựng lên hét lớn: “Này này này, ta hoài nghi như vậy cũng là có lý chứ, chúng ta dọc đường chưa từng xảy ra chuyện gì, thế nào mà vừa gặp ngươi đã bị bắn như con nhím? Há?!”

“Vận khí của các ngươi liên quan gì đến ta chứ?!”

“Đương nhiên là có liên quan, ai nói không có?!”

“Ta nói không có! Ai dám nói có?!”

“Ta nói có, ai dám nói không có!”

“Ta nói...”

Huyền Sinh yên lặng nhìn Song Tịnh trước mắt ôm cánh tay hắn làm gối, không nhìn được mà cảm thán trong lòng, ở tình huống thế này mà vẫn có thể ngủ say quả thực là người vĩ đại phi thường.

Mãi đến sau khi hai người kia gần như muốn đứng lên đánh lộn, hắn mới chậm rãi xoay người: “Các ngươi...” Hai kẻ đang dùng ánh mắt giết người nhìn đối phương cùng quay đầu lại, ánh mắt hung hăng nhìn về phía hắn, ngay cả Huyền Sinh cũng nhìn không được mà run lên trong lòng, nhưng nét mặt vẫn như không có việc gì: “Muốn đem tin tức chúng ta ở chỗ này cho mọi người đều biết sao? Thật vất vả mới thoát khỏi đám người phía sau đây nhỉ?”

“...”

“...”

Nghe hắn nói thế, hai người kia mới ngừng mồm cãi lộn vô nghĩa, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương. Lại cùng lúc: “Hừ!” Quay đầu dựng lại cái ghế bị bọn họ quăng đi hoặc đập đổ, sắc mặt xám đen mà ngồi xuống.

Huyền Sinh thờ dãi trong lòng, hắn bỗng nghĩ nếu như lúc này Song Tịnh tỉnh lại thì hắn là tình cảnh không bé tắc như vậy, cho dù nàng ấy đa số thời gian đều có chút vô tâm vô phẩy, nhưng lại có loại khí chất bình tĩnh cùng trấn định, có thể khiến mọi người ở đây cảm thấy có chút áp bách mà ngoan ngoãn nghe nàng nói. Thoáng nhìn môn chủ Thạch Thất Môn đang ngủ say như chết ở bên cạnh, hắn day day ấn đường mở miệng: “Mai Hoa đường chủ, có thể nói cho chúng ta tin tức ngươi biết không?”

“Tin tức ta biết?” Con tức của Mai Hoa còn chưa tiêu tán hết: “Về lai lịch khối Bán Nguyệt ngọc bội này và cái gương kia, ta cũng không biết nhiều...”

“Vậy sao?” Huyền Sinh nhướn mày, hiển nhiên không tin lời nàng nói.

“Là thật.” Mai Hoa thở dài, mày chau lại, đối với việc này cũng bức vô cùng: “Ngươi nghĩ rằng Tam tỷ của ta vì sao bị hại? Chuyện nàng biết có khi còn không nhiều bằng ngươi, kỳ thực nàng vẫn chưa cự tuyệt trả lời đề nghị của đối phương. Chỉ biết rằng Bán Nguyệt La Anh cùng với Tỏa Tâm Đồng Kính mấy năm trước bị các ngươi ăn trộm từ Kiếm Nhu sơn trang, còn về lai lịch và tầm quan trọng của chúng cũng hoàn toàn không biết gì cả.”

“À...” Triệt Thủy giống như nghĩ tới cái gì, vẻ mặt phiền não nhìn về phía Mai Hoa: “Đây là vấn đề vô cùng rắc rối, Thiên Hạ Sạn không gì không biết, nhưng đường chủ một phương bị giết rồi mà không có manh mối về sát thủ? Hắn lẽ nào không lưu lại bất kỳ dấu mối nào sao?”

“Ngươi nghĩ rằng ta ngu ngốc như vậy sao?” Giọng điệu của Mai Hoa rất không tốt, nàng nguyền rủa một tiếng: “Có đầu mối thì ta còn ở đây với các ngươi làm gì? Trực tiếp tìm người ta tính sổ luôn cho rồi. Thế nào cũng...” Nàng bực mình khoát khoát tay: “Ta chỉ biết ba việc. Thứ nhất, hiện tại chỉ ít có ba nhóm người truy sát các ngươi, thứ hai, theo tình huống hôm nay mà xem xét, Thiên Ưng Bảo không thoát khỏi liên quan; thứ ba, lai lịch hai vật này... chỉ ít cũng có một trăm đến hai trăm năm lịch sử...”

“Một đến hai trăm năm?!” Triệt Thủy ngạc nhiên nhìn nàng, sững sờ: “Lâu đến vậy?”

Mai Hoa gật đầu, sắc mặt ngưng trọng: “Ừ, ta đã đến thư các của tông đường điều tra... Hai vật này trong ghi chép, chỉ có vài nét bút đảo qua như có như không: Bán Nguyệt La Anh, cỡ bàn tay, trong suốt sáng long lanh, nhẵn bóng, quấn quanh bảo vệ nó là vật được trạm hình hoa tường vân, như trăng rằm sáng trong giữa trời đêm. Triều Nhật Đồng Kính, còn gọi là Tỏa Tâm Đồng Kính, hình tròn, mặt kính chia làm hai phần, phía trong có khắc hoa văn hình mây ngũ sắc, ngoài có cảnh trí bốn mùa, tượng trưng cho một năm, giống y như thật, hoạt bát sống động. Hai vật đều là của Thiên Hiệp Lâu dâng tặng bảo chủ Vạn Anh Bảo nhân lễ mừng sinh nhật.

“Thiên Hiệp Lâu?”

“Vạn Anh Bảo?”

Huyền Sinh và Triệt Thủy đều sững sờ, cùng lúc mở miệng truy vấn.

“Hai bang phái này không phải...”

“... không phải đã suy sụp từ triều đại trước?” Triệt Thủy tiếp lời nói thêm.

“Đúng.” Mai Hoa gật đầu: “Thiên Hiệp Lâu và Vạn Anh Bảo đều đã suy tàn từ một trăm đến hai trăm năm trước.”

“Vậy nói cách khác, có thể lai lịch hai vật này còn lâu hơn...” Triệt Thủy dừng một chút, mặt chau mày ủ oán giận nói: “Như vậy chẳng khác nào không biết gì cả...”

“Ngươi quả thật ngu ngốc!” Mai Hoa trừng hắn một cái nói: “Tin tức chỉ có vài chữ đã tiết lộ rất nhiều, tuy không rõ ràng lắm, nhưng tra xét lại, tổng thể đã có cái gì đó hiện ra.”

“Đường chủ chuẩn bị bắt đầu điều tra từ Thiên Hiệp Lâu và Vạn Anh Bảo sao?” Nghe xong rồi lặng im trong chốc lát, Huyền Sinh đạm nhiên mở miệng hỏi.

“Còn hơn thế. Ta còn phải điều tra những bang phái đã lưu lại hai vật này, sợ rằng lần này cần tìm hiểu lâu dài ...” Mai Hoa than thở, nghĩ tới cái gì lại quay đầu: “Cho nên ta quyết định đi cùng các người.”

“Vì sao?!” Triệt Thủy bỗng chốc tròn mắt, bức tức nói: “Người không thể ở lại trong Mai Hoa đường tra xét tư liệu à?!”

“Việc này để cho thủ hạ đi làm là được rồi! Ta lúc nào cũng mỗi giờ mỗi khắc cần tin tức mới, cần phải ở bên cạnh các người mới có thể có được!” Mai Hoa chớp mắt, cảnh cáo nhìn về phía hắn, ý nói một khi làm ta tức giận, lão nương sẽ đem người đập bẹp: “Hơn nữa, như vậy đối với các người cũng có lợi đấy chứ! Chỉ ít cũng không cần thắc mắc vì sao bị truy sát!”

Ta thà rằng không hiểu tại sao bị truy sát cũng không muốn cùng mọi người la sát là người ở cùng một chỗ! Triệt Thủy đang muốn gào lên như vậy, lại nghe thấy một tiếng rên rất nhỏ vang lên, liền vội quay đầu lại, vui mừng nói: “Tiểu Tịnh? Người tỉnh rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Lê Hoa cốc – Gia trang sâu thẳm giữa tầng mây (2)

Edit: Thủy Thanh

Beta: Ely

Huyền Sinh cũng quay đầu lại, chỉ thấy nàng từ từ mở to mắt, chớp chớp, sau đó một bàn tay day trên trán, hoảng hốt tựa như muốn nhớ lại điều gì đó. Nàng quay đầu nhìn về phía hắn, một lúc lâu sau lại mỉm cười.

“Huyền Sinh.”, Song Tịnh nhẹ giọng gọi.

Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành thấy khuôn mặt nàng không chút khí sắc, vẫn tái nhợt như trước mà thân thể thì gầy yếu dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào, lại nghĩ đến nàng vì cứu mình mà không màng nguy hiểm, trong lòng cảm thấy rất áy náy. Cảm giác này cứ như sợi tơ quấn quýt trong ngực, khiến hắn bất giác nở một nụ cười, lại đáp lại nàng một câu với vẻ ôn nhu hiếm thấy mà chính hắn cũng chưa nhận ra: “Sao? Đã tỉnh chưa? Có muốn ăn chút gì đó hay không?”

“Không cần.” Song Tịnh giống như một con mèo nhỏ vùi đầu vào trong cánh tay đã bị nàng biến thành chiếc gối bắt đầu cọ cọ vòng quanh, làm nũng đủ rồi mới ngẩng đầu lên, cười tủm tỉm nói: “Người gạt ta”.

“Sao?”, Huyền Sinh hơi nhíu mày, tuy là thu lại nụ cười nhưng đáy mắt vẫn đang ôn hòa bình tĩnh nhìn nàng, mặc cho cánh tay của mình bị Song Tịnh coi như là tấm giặt quần áo mà cọ qua cọ lại.

“Ah!” Song Tịnh có chút ngượng ngùng, nhanh chóng nhìn sang Triệt Thủy ở bên cạnh và vẻ mặt tức ói của Mai Hoa đang nhìn hai người bọn họ, xấu hổ cúi đầu, một lúc lâu sau mới vận vẹo thân mình nói: “Người nói. ... Người nói. Người nói muốn để cho ta tỉnh lại trên thân thể... không mặc ... quần áo của người.”.

“.....”.

Đây chính là người nói mà!!!

Huyền Sinh thiếu chút nữa vùng một tay quăng nàng ra ngoài cửa sổ rồi. Hắn vốn nghĩ rằng ít nhất thì Diệp Song Tịnh cũng sẽ xử sự như người bình thường trong tình trạng bệnh nặng và suy yếu như vậy. Nhưng hiển nhiên, hắn đã sai, vô cùng sai.

Mai Hoa ở bên cạnh nhìn không được mà run lấy bầy, toàn thân nổi đầy da gà, chuẩn bị đứng dậy đi tìm chút gì ăn. Vừa rồi mới cùng Triệt Thủy cãi nhau một hồi còn mệt hơn lúc đánh nhau với kẻ địch, nàng ngáp một cái rồi hướng phía cửa đi ra, lại nghe tiếng Song Tịnh nhẹ giọng gọi phía sau:

“Thỉnh Đường chủ dừng bước”.

“Để làm gì?”, trong lúc đối tự nhiên về mặt Mai Hoa không có chút gì gọi là hòa nhã, miệng cong lên hướng về phía nữ tử đang cố ngồi dậy ở trên giường kia.

“Người thật sự muốn đi cùng với chúng ta?”, Song Tịnh nhìn nàng, tươi cười xoa hai tay vào nhau, ánh mắt trong veo. Nhưng Mai Hoa lại không biết do đâu mà rùng mình.

Không biết vì điều gì, nàng cảm thấy ngưỡng mộ.

Đệ tử của Thiên Hạ Sạn vốn từ nhỏ đã được bồi dưỡng sự nhạy cảm và ý thức cảnh giác, cho nên, dù Song Tịnh đang nửa nằm nửa ngồi thì nàng vẫn cảm thấy ẩn sau thanh âm mềm nhẹ kia là sự uy nghiêm và áp lực.

Nữ tử nhọt nhọt kia, cho dù đã bị phế đi võ công cùng bệnh nặng kéo dài, nhưng nàng cũng chính là Thất Thạch Môn Môn chủ, người mà mười sáu tuổi đã vang danh khắp thiên hạ.

Bản thân mình lại là hậu bối trên giang hồ, phải tỏ vẻ tôn trọng và kính nể.

Nghĩ đến đây, Mai Hoa nâng đôi mắt lên, hơi hơi cúi đầu, thanh âm kính cẩn: “Phái”.

“Vi sao?”, Song Tịnh than nhẹ một tiếng, tựa vào chiếc gối sau lưng, thản nhiên hỏi.

“Đề báo thù, ngoài ra còn muốn rõ chân tướng”. Không có vẻ qua loa và mất kiên nhẫn, Mai Hoa khôi phục vẻ bình thường như khi ở trên đường, lạnh lùng nghiêm cẩn, nàng liếc mắt nhìn nhanh Huyền Sinh một cái nói: “Bán Nguyệt Thành nhị thiếu chủ bắt buộc phải đi tìm thuốc, khiến cho nguoi cùng Trọng Trọng Lâu lâu chủ đều từng người rời khỏi bang phái trọng yếu liên quan đến giang hồ, phải hái được thảo dược đúng lúc chỉ có ở một nơi xa xôi như vậy, các vị cho dù võ công cao cường thiên hạ vô địch, trên đường lại mang theo Môn chủ trọng bệnh, tóm lại sẽ có lúc sợ hãi để người ta xuống tay, cướp đi Bán Nguyệt La Anh và Tỏa Tâm Đồng Kính”. Nàng mỉm cười: “Chẳng lẽ môn chủ không muốn biết ai là kẻ hèn hạ đứng đằng sau bàn cờ này sao?”.

“Vây, Đường chủ cho rằng, kẻ đứng sau màn này chính là hung thủ sát hại lệnh ti sao?”.

Mai Hoa lắc đầu: “Điều này ta thực không rõ, chuyện trên giang hồ từ trước đến nay luôn phức tạp lại thay đổi thất thường, nói không chừng là có người nhân cơ hội này làm loạn, cũng có thể có kẻ muốn lên lút làm chuyện sau lưng rồi đổ cho người khác. Chỉ là Nếu thực sự có kẻ thù, hẳn là sớm hay muộn cũng sẽ tìm tới cửa đúng không? Huống hồ, về lai lịch của hai vật phẩm này, Thiên Hạ Sạn nếu không điều tra ra rõ ràng thì sao dám xứng với cái danh Thiên hạ đệ nhất khách điểm?”. Nàng cười nhẹ nhàng băng quơ, trong hai tròng mắt hiện lên tia giáo hoạt.

Song Tịnh không có chút kinh ngạc, ngược lại cũng tươi cười thản bí giống vậy, nhìn nàng một lát, liền lập tức lấy lại vẻ vô tâm vô phế bình thường cợt nhả: “Tốt lắm, về sau mong Đường chủ chỉ giáo nhiều hơn”.

“Không dám không dám, Môn chủ khách khí rồi”. Mai Hoa chấp tay hành lễ.

“Tốt lắm, ta không khách khí, có thể nhờ nguoi mang giúp ta chút điểm tâm ngon tới đây được không?”. Song Tịnh cười tủm tỉm, đếm trên đầu ngón tay: “Ta muốn. ...bánh ngọt hoa quế, bánh kem hương sen, đu đủ, bánh đậu xanh, nho, cháo đường, cháo tằm hồng lạnh, chè hoa quả bát bảo, đậu phụ chưng đường phèn, bánh hoa hồng, bánh hoa sen, bánh hấp xuân hoa”.

Ngươi quả thật rất không khách khí đó!!!.

Mai Hoa khoe miệng hơi chút run rẩy, nhưng vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra xoay người đi ra ngoài.

Mới vừa bước qua cửa, chợt nghe đến thanh âm lo lắng của Triệt Thủy vang lên: “Tiểu Tịnh, thực sự như vậy được chứ?”.

“Không sao”. Song Tịnh thản nhiên đáp, quay đầu lại nhìn ánh mắt cũng tràn đầy dấu hỏi của Huyền Sinh: “Mai Hoa đường chủ khinh công rất cao, đối với chúng ta có ích chứ không có hại. Hơn nữa, luôn có thông tin mới nhất của Thiên Hạ Sạn bên người sẽ giúp ta bớt được những việc không cần thiết. Huống chi.”. Nàng dùng khoe mắt ngó thoáng qua thiếu nữ đang cố ý thả chậm bước chân ngoài cửa, ý cười càng ngày càng khác sâu: “Chung quy là ta cảm thấy, nàng và chúng ta trước kia rất giống nhau.”

Trần đầy nhiệt huyết cùng khát vọng

Cũng kiêu ngạo không cần biết trời cao đất rộng.

Trong chốn giang hồ có ngàn dặm đồng xanh ngàn dặm núi, ai không muốn bay lượn một phen, tiểu ngạo thiên hạ?

Bọn họ từng như thế, Lâm Mai Hoa cũng như thế.

Nàng không muốn lần nữa làm Diệp Song Tịnh ở sau Thất Thạch Môn đau khổ chờ đợi, mà Mai Hoa, chẳng phải cũng không muốn ẩn sâu trong Thiên Hạ Quán làm một Đường chủ thần bí sao?

Không phải thời buổi loạn lạc, nhưng có thể làm anh hùng, có thể tạo ra truyền kì.

Như thế, có gì không tốt?

“A, hi vọng sự tình lần này có thể có kết cuộc tốt đẹp.....”. Song Tịnh tự mình thất lại cái thất lưng, nàng nở nụ cười nhìn hai nam tử đang đầu đầy hắc tuyến mà nói.

Ngoài cửa Mai Hoa nghe thấy lời nàng nói, không nhịn được quay đầu thoáng liếc mắt nhìn bọn họ.

Khi đó, dù bên ngoài mưa to gió lớn sắp kéo đến đã đem toàn bộ bầu trời nhuộm đen nhưng vài tia nắng mặt trời cuối cùng vương lại vẫn chiếu lên người

ba người bọn họ. Triệt Thủy đứng, Huyền Sinh ngồi trên ghế, Song Tịnh nằm trên giường, cả ba như được mạ bởi một thứ ánh sáng vàng rực rỡ.

Hình bóng của bọn họ trải dài trên mặt đất, ánh mặt trời theo bên cạnh họ như ánh sáng phát ra từ thanh bảo kiếm, lấp lánh đến chói mắt.

Qua rất nhiều năm sau, Mai Hoa vẫn có thể nhớ lại rõ ràng cảnh tượng như tranh vẽ kia.

Đó là ánh hào quang cuối cùng của đao thương bóng kiếm trong khung cảnh đường như đã bị sắc máu che phủ hoàn toàn, cũng giống như mây đen gió lốc bên ngoài, cứ từng bước từng bước bao trùm ánh hoàng hôn màu vàng, cứ như vậy.

Mỗi người, điềm nhiên như không ở trong phòng trò chuyện vui vẻ, bình ổn mà vững vàng, như dáng dấp của những vị thần làm trụ cột của trời xanh.

Truyền kì, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Lê Hoa cốc. Gia trang sâu thẳm giữa tầng mây (3)

Edit: Phi Anh

Beta: Ely

Từ Ngưng Sương Môn đến Lê cốc – nơi sinh trưởng của U doanh thảo – dùng từ “Cách xa vạn dặm” để nói đến khoảng cách thì quả thật là có hơi khoa trương một chút. Nhưng ba người, còn phải đi theo một nữ tử mà hễ gió thổi một cái không phát sốt cũng hắt xì, trèo đèo lội suối đi qua hơn nửa quốc gia, phải vượt sông Đông Lâm để đến Triều An quốc, lại trăm cay nghìn đắng mà vượt núi theo sơn đạo hiểm trở lát léo mới có thể đến được nơi gọi là Lê Cốc kia, kỳ thực dùng từ “cách xa vạn dặm” để hình dung vốn chưa thể biểu đạt hết sự khổ cực và mệt nhọc của chuyến đi này.

Nhưng kỳ thực chỉ có hai chuyện khiến hành trình của bọn họ kéo dài triền miên và xa xôi không hẹn ngày tới đích.

Chuyện thứ nhất, là về đường chủ Mai Hoa đường của Thiên Hạ Sạn – Lâm Mai Hoa.

Ba nhân vật truyền kỳ của giang hồ mấy ngày trước nhìn Mai Hoa mà cảm thán hậu sinh khả úy. Nói nàng thật đúng là không biết trời cao đất rộng mà cùng bọn họ lưu lạc giang hồ, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Nữ tử kia dung mạo lãnh diễm, tính tình nóng nảy ngang đầu lên, trong miệng toàn thức ăn, phát âm không rõ, nói: “Kỳ thực các vị đánh giá cao ta rồi”.

Song Tịnh vội vàng chấp tay nói: “Đâu có đâu có, lúc ta gia nhập giang hồ không có loại dũng khí này của ngươi, dám cả gan cầm đao đặt lên cổ ta mà lại trong tình huống phía trước có Huyền Sinh và A Triệt. Có thể thấy cô nương quả thật dũng khí rất lớn, kém linh nhưng cũng rất hồn nhiên...”.

“Ta không phải nói ý này...”, Mai Hoa lau miệng nói: “Kỳ thực đi cùng các ngươi sẽ gặp nhiều phiền phức và nguy hiểm thật. Như hiện tại có đến mấy nhóm người truy sát các ngươi như vậy, ta biết mình đang mạo hiểm cả tính mạng. Mặt khác, nếu như muốn điều tra, ta và các ngươi chỉ cần giữ liên lạc thì tốt rồi. Hơn nữa, nếu ta huy động Thiên Hạ Sạn đi điều tra thì còn nhanh hơn...”.

“Vậy thì là vì sao hả?”, Triệt Thủy bất mãn nhìn nàng, bữu môi quang quác kêu gào: “Ngươi như thế này sẽ làm liên lụy đến chúng ta!”.

Liên lụy đến các ngươi phải là Diệp Song Tịnh chứ? Mai Hoa mặt đầy hắc tuyến nhìn môn chủ Thạch Thất Môn đang ra sức chui vào trong lòng Huyền Sinh nhưng lại bị đối phương nhỏ nhen cổ sức đẩy ra, nhún nhún vai vẻ rất thản nhiên, đáp: “Để tiết kiệm tiền mà”.

“... Hả?”, Nghe vậy, ba người còn lại cũng ngấy ngấy người ra một lúc: “Cái gì?”.

“À...”, Lâm Mai Hoa bắt đầu bấm đốt ngón tay tính toán nói: “Nếu ta đi cùng với các ngươi, chí ít là tiết kiệm được tiền thức ăn, lộ phí và tiền ở trọ. Với lại không phải lén lút mà vẫn chịu vất vả cực khổ, dù bị người ta truy sát cũng vẫn quang minh chính đại thẳng đầu mà đi. Hơn nữa ta tính ra... một đêm ở quán trọ bình quân là hai lượng bạc, một con ngựa ba lượng một đồng tiền, thức ăn mỗi ngày khoảng năm đồng tiền... Ở cùng với các ngươi, chí ít mỗi ngày ta tiết kiệm được năm lượng hai đồng tiền!”. Nàng đắc ý xòe xòe ngón tay, nhếch miệng cười, lại nghĩ ra cái gì: “Hơn nữa, Trọng Trọng Lâu có nhiều tiền như thế, không lý nào lại để một nữ tử nhỏ tuổi như ta phải trả tiền chứ? Đúng không?”.

Ba người còn lại hoàn toàn cứng đờ.

Triệt Thủy thiếu chút nữa lật bàn. Thật đáng giận! Vì sao tất cả mọi người đều muốn lừa gạt tiền của hắn?! Trọng Trọng Lâu có nhiều tiền đâu phải lỗi của hắn chứ!

Có điều nghĩ đi nghĩ lại thì như vậy cũng không phải chuyện gì to tát, chẳng qua chỉ là một chút tiền thôi. Nói không chừng người ta khi còn bé ném qua

không ít cực khổ nên mới tích tiền như mạng vậy. Thế nên ánh mắt ba người nhìn Mai Hoa dường như càng thêm thương hại cùng đau lòng.

Thế nhưng...

Lần nào đó tại một khách điểm, lúc cơm nước xong xuôi, đang muốn tính tiền thì bỗng nghe bình một tiếng, ba người quay đầu lại, thấy mỹ nữ chìm sa cá lặn như hoa như ngọc này đẩy một lão nông dân rất thật thà chất phác sang bên cạnh, cả người rất không có hình tượng mà nằm bò trên mặt đất, sau đó vô cùng hứng phấn đứng lên, giơ cao một đồng tiền, hô lớn: “Ta nhất được tiền này!!!!”.

Mặt dày thế nào thì cũng không thể hùng hổ như thế chứ.

Ba người kia nhất thời hóa đá.

Sau đó là bọn họ phải chịu đựng mỗi lần tính tiền sau khi ăn bữa cơm chiều, khi Lâm Mai Hoa không để ý tới hình tượng mà túm lấy tiểu nhị quán trọ, gầm lên giận dữ: “Người tính cái kiểu gì vậy?! Một bàn đồ ăn thôi mà tới ba mươi quan tiền, người cho rằng lão nương là kim khố hả? Hả?!” Tệ hơn nữa, nàng vừa nhìn thấy cái gì đó lóe sáng trên đường thì bất kể là từ trên xe ngựa hay trên lưng ngựa cũng ngay lập tức nhào xuống dưới đất.

Chuyện thứ hai chính là việc bọn họ bị truy sát không đặc biệt kịch liệt nhưng cũng không ngừng nghỉ.

Đi được nửa đường mà Huyền Sinh và Song Tĩnh vẫn không có cách nào xác định ba nhóm người người đuổi theo phía sau họ rốt cuộc là ai phái tới, lại càng không biết thêm chút gì về lai lịch của hai vật kia (có thể đó là do nữ tử phụ trách dò xét tin tức kia thích thú với việc nhìn chăm chăm trên đường để kiểm tra xem có người đánh rơi tiền hay không hơn). Nhưng có thể xác định chắc chắn rằng đối phương đang sử dụng phương pháp tiêu hao dần thể lực và kiên nhẫn của họ, khiến bọn họ mệt mỏi không thôi.

Bởi vì bất kể là lúc ăn, lúc ngủ, lúc đi đường hay kể cả lúc trong nhà xí, luôn có người phá cửa sổ, phá trần nhà, phá nền nhà, từ trên cây nhảy xuống chặn đường, từ tảng đá bên đường chui ra, từ trong hồ nước chui lên, rồi quát to: Mau giao Bán Nguyệt La Anh và Tỏa Tâm Đồng Kính ra đây!

Khi đó, Triệt Thủy và Huyền Sinh đều nghĩ từ “cách xa vạn dặm” trong tình huống của bọn họ thực sự là không bày tỏ hết được!

Cứ theo đà này thì đến lúc bọn họ đến được Lệ cốc, sẽ vừa vặn bắt kịp lần u doanh thảo lớn lên... vào năm mười năm sau đi?

Sự thực chứng minh, ngay cả Huyền Sinh luôn bình tĩnh và trấn định như vậy, người mà không muốn có chút gì dính dáng đến ân oán giang hồ, khi bị dồn ép tới một mức độ nào đó cũng sẽ phải phát điên lên.

Một đám người toàn thân ướt đầm từ bờ sông Đông Lâm bò lên, nhìn chiếc thuyền có thể cho bọn họ sự thoải mái, cho họ giấc ngủ ngon trong vài ngày đã bị đốt thành một quả cầu lửa thì Huyền Sinh thực sự nổi giận.

Mai Hoa vừa mới kéo được Triệt Thủy không biết bơi lên bờ, lúc đang bốp bốp bập tai hấn, quay người lại thì thấy nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành hừ lạnh một tiếng, sau khi giúp Song Tĩnh đang run lên vì lạnh khoát thêm áo choàng dày, lập tức rút kiếm khỏi vỏ, hầm hầm hướng vũ khí về phía thuyền địch mà lao đi.

Cái này gọi là, thô lúc nóng nảy cũng có thể cắn người.

Nhưng tính tình Huyền Sinh không ôn hòa theo kiểu tiểu bạch thỏ, cho nên, máu nhuộm đỏ dòng sông.

Sau đó, bọn họ vô cùng hạnh phúc mà dùng thuyền của quân địch – khách thuyền xa hoa hơn so với cái của chính mình không biết bao nhiêu lần, vui vẻ mà qua sông.

Triệt Thủy ở trên thuyền cười tủm tỉm, vỗ vai Huyền Sinh nói: “Kỳ thật, ta biết ngươi vì sao tức giận như vậy.” Hắn thấy đối phương nhàu mày, lại tiếp tục cười gật đầu nói: “Cái lúc bọn họ bắt đầu đốt thuyền, ngươi đang ở trong nhà xí đúng không? Đi ngoài được nửa chừng thì bị cắt ngang, thật là một chuyện vô cùng không tốt đây... haizzz...” Hắn nói xong, ngẩng đầu thấy Huyền Sinh không chút biểu tình nhìn hắn chăm chăm. Đang lúc cười ha hả nghĩ muốn lùi lại thì đã bị Huyền Sinh túm được cổ áo, bị quăng xuống sông một cách không thương tiếc.

A a a, lúc thô muốn cắn người thì tốt nhất đừng nên chọc vào. Song Tĩnh lười biếng nằm lăn lộn trên đệm nghĩ vậy.

Trong lúc đám người bọn họ đi đường gian nan vất vả, Ngưng Surong Môn nhận được tin tức bọn họ bị truy sát cũng đã tỏ thái độ.

Đêm hôm đó, Mộ Dung Cận dùng bò câu trắng truyền tin lệnh cho tất cả du y tán mạn khắp nơi tại bốn phương tám hướng đều phải trở về cốc. Đồng thời phát ra tin tức nếu tiếp tục có người truy sát ba người bọn họ, Ngưng Surong Môn sẽ đóng cửa không tiếp khách. Đến khi ba người bọn họ an toàn trở về, lúc đó mới tiếp người cầu y.

Tin tức vừa phát ra, giang hồ xôn xao, vài bang phái cũng bắt đầu ưỡn ngực tỏ thái độ.

“Con mẹ nó, kẻ nào nếu còn tiếp tục truy sát ba người kia, lão tử sẽ tiêu diệt cả hang ổ của bọn chúng!”. Chương môn Thanh Đàn hội cúi kính, giận dữ gào lên.

Đùa, tính mệnh của vô số đệ tử cùng bằng hữu thân thiết bọn họ đều còn đang ở trên tay du y của Ngưng Surong Môn. Mà cho dù những kẻ truy sát nhóm Song Tĩnh có địa vị lớn thì bọn họ vẫn còn có Triệt Thủy của Trọng Trọng Lâu làm chỗ dựa. Cũng không hẳn là đáng sợ.

Hơn nữa, Mộ Dung Cận đương nhiên cũng chỉ làm ra vẻ như thế. Nguyên là du y Vân Loan Cốc trong vài ngày cũng không thể trở về ngay được do người nhà bệnh nhân nhiều lần giữ lại. Tuy nhiên, trong thời gian này Ngưng Sương Môn một chút cũng không nhận đủ là lễ vật của danh gia vọng tộc hay kẻ cơ cực bần hàn.

Do đó, những nhóm người truy sát Song Tĩnh ôm một bụng những lời mắng chửi và uy hiếp nhưng cũng không thể không hành động chậm lại.

Mộ Dung Cận cũng bởi vì hành động một mũi tên trúng hai đích này mà giành được biệt hiệu mới nhất trên giang hồ: hồ ly chết giẫm trong Vân Loan Cốc.

Lê Hoa cốc, hay còn gọi là Lệ cốc, nằm ở trung tâm của thất công phong* (thất hành sơn). Theo truyền thuyết từ Vân triều kể lại, có bảy vị trung thần trong thời loạn lạc muốn che chở cho tiểu thái tử nên đem giấu ở đây. Triều đại cuối cùng bị diệt vong, nhưng vì bọn họ đang ở thâm sơn nên không biết tin tức của thế giới bên ngoài, đến chết vẫn kiên định đứng thẳng để che chở cho tiểu thái tử. Lâu dần, bảy người hóa thành bảy ngọn núi đỏ sộ, trầm lặng nhìn thế sự qua nhanh, mặt trời mọc rồi lặn.

*thất: bảy

công: đại thần

phong: bao bọc, che chở

Lại có truyền thuyết kể lại rằng: về sau tân đế của vương triều mới phái trưởng tử tới vùng này tìm kiếm thái tử tiền triều. Vị này khi đang bị lạc đường trong cốc thì gặp được thái tử Vân triều ăn mặc như nông dân. Hai người nhất kiến như cố*, trò chuyện rất vui vẻ, đều che giấu thân phận thật sự của mình.

*Nhất kiến như cố: mới gặp mà như đã quen thân từ lâu

Sau cùng có một đêm, bọn họ trong lúc uống rượu ngắm trăng đã bày tỏ thân thế của mình. Vị thái tử đương triều kia không đành lòng bắt vị thiếu niên vong quốc ôn nhu thuần khiết này về cung chịu chết, đã chuẩn bị rời đi trong đêm nhưng trong lòng lại không nỡ. Sáng hôm sau khi hắn quyết tâm nói lời từ biệt với thái tử Vân triều thì không thấy người đâu. Lăn theo tiếng sáo lại thấy người nọ đang đứng trong một mảng sương mù sớm mai. Đột nhiên, vị thái tử Vân triều quay đầu cười với hắn, sau đó từ từ biến thành một gốc cây hoa lê.

Rễ cắm sâu, quyết chẳng rời khỏi.

Đã mất nước, không thể không nhà.

Hoàng tử buồn bã, trên cây đề bài thơ:

“Nguyệt mãn đồng tuyền bất bình sầu

Đông Li đọc trán hoàng hôn hậu

Niên niên xuất tự thất phong lai

Lê Hoa như tuyết mãn thập châu”.

(Tạm dịch:

“Trăng tròn uống rượu chẳng bớt sầu

Phương Đông đơn độc đối hoàng hôn

Mỗi năm xuân đến gió xuân đến

Hoa lê như tuyết khắp mười châu.”)

Truyền thuyết nói rằng, trong cốc nơi nơi đều là kỳ hoa dị thảo nhưng tuyệt không tìm được cây hoa lê thứ hai. Chỉ có duy nhất một cây nhưng hoa nở rộ quanh năm chẳng bao giờ tàn.

Tên của vị Vân triều hoàng tử kia là Lệ, cũng đồng âm với “Lê”, bởi vậy Lê hoa cốc còn được gọi là Lệ cốc.

“Ta nói...”.

Ánh mắt Triệt Thủy ai oán nhìn Song Tĩnh trên lưng Huyền Sinh đang cười tủn tủn kể chuyện xưa: “Đây chẳng phải là gạt người hay sao!”. Hắn bị phần ngựa mất lên trời lớn tiếng gào, chỉ vào phong cảnh trước mắt tức giận mà nói: “Kỳ hoa dị thảo ở đâu hả! Toàn những đá là đá! Một đóa hoa nhỏ xíu cũng chẳng có! Người biết toàn đá thì đại biểu cho cái gì không?!”.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi: “Là không có con thú nào cả! Ta đóiiiiiiii!”.

Ba người khác đã sớm quen trạng thái phát rồ lúc đói bụng của hắn, đều coi như không có việc gì mà tiếp tục đi.

Son đạo về phía Lệ cốc cũng thật khó đi, bọn họ đi vào núi một ngày một đêm mà vẫn chưa tới đích. Cũng may Lệ cốc vốn nổi danh bởi nhiều loại thảo dược, bởi vậy nên dọc đường đi đều có thể thấy được dấu hiệu người đã từng đi trước đó để lại.

Bọn họ đang đi thì lại có một con đường mới mở ra. Hai bên đường là vô số dây leo đang sinh sôi nảy nở. Mấy người nhìn kỹ lại chỉ thấy vô số những cây tùng thân cành uốn lượn muôn hình vạn trạng. Cây lượn qua khe núi, cây lách qua vách đá mà mọc ra thành đủ mọi tư thế. Bao quanh là sương trắng mênh mông bay nhẹ khiến người ta liên tưởng đến cõi tiên cảnh thoát tục. Bọn họ vừa đi vừa nhìn không chớp mắt, dẫn đến Triệt Thủy vô số lần đâm đầu vào thân cây hoặc bị vấp đá mà ngã.

“Khoan! Chờ một chút!”. Mai Hoa đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, vội vàng đưa tay ngăn cản mấy người phía sau. Triệt Thủy không thấy rõ ràng nên đâm sầm vào lưng nàng, liên tục vuốt mũi kêu lên đau đớn.

“Làm sao vậy?”. Song Tịnh từ trên lưng Huyền Sinh nhô đầu ra hiếu kỳ hỏi.

“Đừng lên tiếng, ta vừa nghe... xung quanh... suyt...”.

Mai Hoa vừa nói vừa giơ tay ý bảo bọn họ chớ có lên tiếng, nàng hơi nghiêng đầu, chuyên tâm mà cẩn thận nghe tiếng động xung quanh.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, cũng chuyên chú lắng nghe.

Thế nhưng, đáp lại hành động của họ cũng chỉ là một mảnh yên tĩnh. Chỉ có tiếng gió thổi qua đá, tiếng vượn hót thú kêu, tiếng côn trùng vo ve, tiếng chim bay rất nhỏ từ xa truyền tới.

Bọn họ đã đi vào sâu trong núi, ánh nắng bị những ngọn núi cao chọc trời che kín. Ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy sương mù bàng bạc lượn lờ quanh những dãy núi xanh biếc, cùng với đó là những phiến đá hình thù kỳ dị thì thoảng lại nhô ra từ những điểm cao chót vót trên vách núi.

Địa thế như vậy thì khả năng có người muốn tấn công hẳn là không lớn. Huống hồ bọn họ đều có võ công cao cường, mặc dù tinh thần cảnh giác không ăn sâu vào máu như Mai Hoa nhưng cũng chẳng phải bình thường.

“Rốt cuộc là làm sao vậy hả?”. Triệt Thủy đôi bụng đến mức đầu óc đã thành bã đậu bấu môi hỏi.

Mai Hoa kìm nén vẻ mặt không kiên nhẫn, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Trước mặt không có đường”.

“Sao?”, Triệt Thủy sừng sốt, quay đầu nhìn lại, đã thấy sương mù dày đặc vờn quanh, son ảnh âm u, quả thực là không thể nhìn rõ mọi vật.

Song Tịnh ở bên cạnh nghe vậy, giật giật tay áo Huyền Sinh, tự mình từ trên lưng hắn đặt chân xuống, hiếu kỳ đi đến phía trước nhìn lại.

“Ngươi nghe xem”. Mai Hoa quăng một tảng đá về phía trước, chỉ nghe tiếng tảng đá lăn trên đất phát ra âm thanh sần sật rồi đột nhiên im lặng. Bỗng ồm một tiếng giống như va phải cái gì đó, sau đó lại tĩnh lặng, im ắng.

“Phía trước là vách núi sao?”, Huyền Sinh nghe thấy âm thanh đó, hỏi lại.

“Hắn là thế. Chúng ta đến phía trước xem xem. Cẩn thận một chút”. Mai Hoa đáp, nói xong một phát bẻ một cành khô ở bên cạnh xuống làm gậy để dò đường, chậm rãi đi về phía trước.

Đi được một lát thì trước mắt bọn họ hiện ra một vực sâu nghìn trượng vạn thước. Nhìn xuống dưới chỉ thấy sương mù mờ mịt như một dòng sông tràn ngập xung quanh. Trên những vách núi dựng đứng như những thanh kiếm, một vài gốc tùng già cổ nhô ra điểm tô cho khung cảnh hiểm trở của khu vực này.

Chỉ có một cây cầu nát nổi liền hai bờ, thân cầu được quán bởi dây thừng cứ lay động trong gió. Những tấm ván gỗ làm đáy cầu rạn nứt lung tung, còn có vài đoạn đã rơi xuống từ lâu, chỉ còn để lại một khoảng trống rỗng.

Đột nhiên, vài con chim bay qua phát ra những tiếng kêu chói tai vang vọng trong sơn cốc. Sự tĩnh lặng bị phá tan bởi những âm thanh biến ảo khôn lường, âm vang không dứt.

“...”.

“...”.

Đám người không nói gì, nhìn cảnh vật trước mắt, vẻ mặt cứng ngắc.

Song Tịnh dè dặt nhặt một cục đá bên cạnh quăng xuống khe núi. Chỉ nghe cục đá yên ổn một mạch rơi xuống không tiếng động, hồi lâu sau cũng chưa có tiếng chạm đất.

“... Chúng ta thật sự phải qua à?”, Triệt Thủy vẻ mặt oán hận nhìn cây cầu gỗ mà phân nửa thân cầu đã bị sương mù che khuất (nếu như nó còn có thể được gọi như vậy) nói: “Có thể ăn cơm trước không vậy?”. Có chết thì cũng phải lấp đầy cái bụng trước đã chứ.

“Hắn là ta nên qua luôn bây giờ”, Song Tịnh nhìn sắc trời nói: “Từ thế núi này, xem ra, trước mặt chỉ ít cũng có cây có cỏ, ngủ qua đêm cũng sẽ tương đối thoải mái. Nếu trời tối đi một chút có thể chúng ta sẽ không qua được”.

“A! Đáng ghét!”, Triệt Thủy nhủ mày, lại quay đầu nhìn về phía Mai Hoa: “Vậy chút nữa người phải đem cả phần cơm của người cho ta ăn!”.

Mai Hoa đá lại một cước, tức giận nói: “Sao ta phải làm vậy? Đầu liên quan gì tới ta chứ!”.

“Bởi vì Tiểu Tịnh thì nhất định phải ăn nhiều, tiếp đó...”, Lâu chủ Trọng Trọng Lâu liếc nhìn Huyền Sinh, trong lòng lặng lẽ nói, ta chưa có gan cướp miếng ăn của hắn.

“Nếu đã như vậy tốt nhất ta nên đi về phía trước thôi”. Huyền Sinh lãnh đạm nói.

“Hơn nữa, ở đây lạnh lẽo ẩm ướt, gió lại lớn...”. Hắn bỗng nhiên ngậm miệng, môi mấp máy không nói tiếp.

Lạnh lẽo ẩm ướt, gió lớn, hẳn là đối với thân thể của Song Tịnh sẽ rất không tốt. Tuy nhiên hắn không nói được ra thành lời.

Chính hắn cũng không biết vì sao mình lại lo lắng cho Song Tịnh như vậy.

Song Tịnh trái lại không chú ý tới điều gì, nhìn cầu gỗ phía trước một chút rồi nói: “Cầu gỗ yếu như thế, không thể để các người công ta đi qua được. Ta tự mình đi sẽ tốt hơn. Tốc độ Huyền Sinh nhanh nhất, liệu có thể đi phía sau ta được không?”.

“?”, Huyền Sinh hoàn hồn, lập tức khôi phục tình trạng bình thường, gật đầu nói: “Môn chủ không cần lo lắng, cố gắng hết sức đi nhanh đi vững, ở chỗ như thế này càng kéo dài thời gian thì trái lại sẽ càng thêm nguy hiểm”.

“Ừ”.

“Như vậy, đi thôi...” Mai Hoa nhủ mày, đánh giá cầu gỗ, nói: “Chúng ta tốt nhất vẫn duy trì khoảng cách như nhau. Như vậy đi, ta cùng với tên kia đi trước dò đường, các người theo phía sau”.

Đong!

Lúc này, đáy khe núi truyền đến âm thanh xa xôi mà yếu ớt, hòn đá Song Tịnh vừa mới quăng xuống đã chạm đất.

“...”.

“...”.

Mọi người trầm mặc nhìn về phía cây cầu gỗ đã rách nát tả tơi, cũng không tự chủ được mà lui lại một bước.

Vẫn là Triệt Thủy thở dài: “Đi thôi, chờ một chút nữa trời sẽ tối đen”. Nói xong rất là dừng cảm mà hướng cầu đi tới. Nhưng khi nhìn tám ván gỗ lác lác muốn rớt xuống đến nơi kia thì vẫn không nhìn được mà nuốt nước miếng.

Thật muốn khóc mà, lúc này so với xông vào Trọng Trọng Lâu còn gian nan hơn....

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Lê Hoa cốc. Gia trang sâu thẳm giữa tầng mây (4)

Edit: Thủy Thanh

Beta: Ely

Kí...t!!!!!!!! Kẹ...t!!!!!!!!

Giữa thâm sơn hoang vắng chỉ vang vọng những thanh âm như vậy. Bốn người nín thở di chuyển cẩn thận trên chiếc cầu gỗ đã cũ nát. Thành thạo lại có vài tám ván gỗ bị giắt lên mà rơi xuống va phải vách núi sâu không thấy đáy, tạo ra những tiếng ầm ầm trong chốc lát.

Đi hồi lâu bọn họ mới phát hiện rằng cây cầu gỗ này không phải dài bình thường. Ngoảnh đầu nhìn lại thân cầu phía sau đã bị sương trắng che phủ, trong khi phía trước chỉ là một tầng khói mỏng lơ lửng. Khoảng giữa cầu do không bị vách núi che chắn nên ánh nắng mặt trời rọi tới đây làm sáng cả một không gian mờ mịt. Khung cảnh đó làm cả bốn người họ vì căng thẳng quá mà nóng đến nổi toàn thân đầy mồ hôi.

“Rốt cuộc là khi nào mới đến đây chứ...?”, Triệt Thủy vẫn như cũ mà lẩm bẩm than thở. Bụng hắn quả thật là đã phát ra âm thanh ục ục. Tiếng kêu đó

vang lên giữa vách núi yên ắng không tiếng động trở nên đặc biệt vang dội.

“Làm ơn đi, bụng của người thật quá là ảm ỉ!” , phía sau cách hần không xa Mai Hoa tròn mắt oán giận.

“Ta có thể không chế được sao? Há? Ta đói sắp chết rồi đây!” , Triệt Thủy bực bội quay đầu lại hậm hực nói, chép miệng một cách hời hợt: “Đáng ra nên ăn trước khi qua cầu mới phải”.

“Môn chủ, người còn có thể chịu được không?”, Phía sau truyền đến thanh âm của Huyền Sinh mang theo chút lo lắng. Hần nhìn về phía trước thấy Song Tĩnh khom người nắm chặt hai bên dây cầu, có phần không yên lòng nhìn nàng.

“Ta không sao...”, Song Tĩnh không xoay người lại mà khoát khoát tay. Ta kỳ thực còn rất muốn dùng lực đứng đưa trái phải cho cây cầu lắc lư chơi... Lòng nàng dấy lên một nỗi xúc động khi phải nhận nhìn không thể làm như vậy.

“Chắc không còn xa nữa, Môn chủ gắng kiên trì một chút nữa...” . Cho dù đã đồng hành hơn mười ngày nhưng Huyền Sinh đối với nữ tử nhỏ bé này vẫn không giảm bớt chút nào áy náy.

Bình thường người con gái này luôn nói những lời khiến cho hần không nhìn được muốn đem nàng đá bay đi. Nhưng mỗi khi thấy gương mặt tái nhợt ấy gấp rút lên đường lánh nạn cùng bọn họ mà không chút oán thán thì nỗi xót xa lẫn áy náy vẫn tràn ngập lòng hần. Thậm chí hần còn thầm ước mong cho nàng có thể nhanh chóng khỏe mạnh.

Nếu như sau này, nàng đối với hần có điều thỉnh cầu, hần nhất định sẽ đáp ứng không chút do dự.

Đương nhiên là ngoại trừ cái gì mà: “Huyền Sinh, hãy để cho ta nhìn vết thương trên đùi huynh xem đã khỏi hay chưa”. Hoặc là “Chúng ta thì coi bỏ ý phục xem ai thắng”, linh tinh các loại yêu cầu....

Hần nén ý cười trên khuôn mặt, tiếp tục cẩn thận từng li một bước tới.

Nào ngờ, bỗng nhiên tấm ván gỗ dưới chân Song Tĩnh đột nhiên vỡ toác!

Khi nàng còn chưa kịp phản ứng thì hai ba tấm ván gỗ ở phía trước và sau đã theo đó mà rơi xuống. Song Tĩnh theo phản xạ nắm được dây thừng hai bên cầu, nhưng sợi dây này vốn đã bị mục từ lâu, chỉ kiên trì được giây lát sau đó liền xuất hiện dấu hiệu của đứt đoạn!!

!!!

Song Tĩnh cắn răng chống đỡ, thân thể của nàng treo lơ lửng giữa không trung. Mấy tấm ván gỗ đã sớm rơi vào thâm cốc. Nếu tay mình giữ được hai sợi dây, nhất định sẽ nhanh hơn tốc độ dây đứt, như vậy Huyền Sinh ở phía sau... .

“Môn chủ!”, Huyền Sinh lao tới như gió, trực tiếp xông thẳng đến!

Vừa nhìn thấy tay Song Tĩnh định kéo sợi dây sắp bị đứt xuống, Huyền Sinh khẽ quát một tiếng sau đó ra sức hướng về phía nàng phóng tới.

“Cố chịu đựng một chút!”, Hai tay hần kéo Song Tĩnh, nhấn mũi chân một cái, ôm lấy Song Tĩnh lao về phía trước.

Bực! Sợi dây đầu cầu phía sau bọn họ lập tức đứt tung!

Một tràng thanh âm răng rắc kéo dài vang vọng trong sơn cốc. Các tấm ván gỗ thi nhau vỡ nát rơi xuống bên dưới.

“Chuyện gì vậy?”, Triệt Thủy và Mai Hoa ở phía trước đồng thời quay đầu, lại thấy Huyền Sinh thực mạng lao về phía bọn họ.

“A cha!”, Mũi của Triệt Thủy bị Mai Hoa xô trúng vô cùng đau nhức. Nhưng hần chưa kịp phản ứng thì lại thấy ở phía sau Mai Hoa có gì đó ập tới. Chính là Huyền Sinh ôm Song Tĩnh, lấy đà đập vào mặt cầu đang sụp xuống mà hướng hai người trước mặt đâm sầm vào.

“A...!”, Mai Hoa đau đến mức gào to lên. Triệt Thủy ở trước nàng cũng kêu lên một tiếng đau đớn. Huyền Sinh thì tay ôm chặt Song Tĩnh trong lòng còn Song Tĩnh đương nhiên cũng không muốn bị rút lại phía sau nên dùng tứ chi quăn lấy hần.

Chỉ thấy bốn người quăn lấy nhau tạo thành một quả cầu thịt thực to lớn hướng phía cầu bên kia nhanh chóng lao tới.

“Nắm chắc!”, Vừa nhìn thấy không có cách nào để đến bờ bên kia, mà cầu cầu gỗ dưới chân đã rơi xuống. Hoa Mai kêu to một tiếng. Nàng vung tay trái lên, tức thì mấy sợi chỉ bạc từ trong tay nàng bay ra quấn chặt một gốc cây tùng già mọc ở sát vách núi.

Trong khoảnh khắc, cả bốn người đều cảm thấy thân thể mình ngưng lại giữa không trung, sau đó lại lập tức rơi xuống!

Trong giây phút đó thân người lơ lửng giữa không trung, nếu không phải nhờ Mai Hoa nhanh tay vung ngân tuyến ra thì chỉ e bọn họ đã sớm rơi vào thâm cốc.

Huyền Sinh ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh cây kia bị kéo căng ngày càng cong, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể gãy xuống. Hần cúi đầu nhìn Song Tĩnh trong lòng, chỉ thấy nàng cũng ngẩn người nhìn lên nhưng khóe miệng như ẩn chứa một nụ cười.

Bỗng nhiên, cành cây kia chợt không bị cong xuống nữa. Cả bốn người mặt biến sắc. Trong lúc bọn họ vẫn chưa biết phản ứng ra sao thì cành cây kia bật mạnh lên thoát cái đẩy bọn họ lên cao.

“Oa a a a ...”, tiếng la hét của Triệt Thủy vang khắp trời xanh.

Bọn họ không ngừng mà bay lên, Triệt Thủy hai mắt mở to, chỉ thấy...

Một con chim màu trắng nhỏ đang nhàn nhã bay giữa bầu trời đột nhiên nhìn thấy từ phía dưới có một quả cầu thịt đang bức tới gần. Chim nhỏ ngẩn ra trong giây lát, sau đó ngay lập tức vội vàng giương cánh bay đi.

Thật hết chỗ nói... vì sao nhìn thấy lại không phải là một cao thủ ẩn sâu trong núi chứ?

Hắn còn chưa kịp cảm thán, lại cảm thấy thân thể đang cấp tốc rơi xuống!

“Nắm chặt ta!!!”, Mai Hoa lớn tiếng gào to. Ngân tuyến trong tay nàng còn chưa bị đứt, bọn họ vẫn có thể được cứu!

Ba người kia vội vàng ôm chặt lấy nàng. Cảnh sắc xung quanh bọn họ lúc này chợt như đều biến thành một màu hỗn loạn.

Vút!

Ngân tuyến trong tay Mai Hoa quấn vào cành cây khiến nó bị cong thành hình vòng cung, kịp thời giữ được bọn họ trong chớp mắt.

“Phù!”, Một đám người toàn thân đầy mồ hôi lạnh, đều kinh hãi nhìn đoạn cành cây liên tục bị kéo cong.

Mai Hoa ở phía trên cùng, toàn bộ cánh tay và lòng bàn tay đều bị sợi kim loại của thương, có tia máu cực nhỏ dọc theo cánh tay nàng mà chậm rãi chảy xuống. Ôm chặt bà vai nàng chính là Triệt Thủy, hông của hắn bị Huyền Sinh dùng một tư thế cực kì mập mờ ôm lấy. Trong khi đó Song Tĩnh bị kẹp giữa hai người bọn họ, mắt mở to nhìn bên trái một chút, bên phải một chút, có điểm lo lắng nhìn sợi trong tay Mai Hoa.

“Này... Dây này của ngươi... Tốt nhất là nên chắc chắn một chút...”, sắc mặt Triệt Thủy tái nhợt nhìn sợi dây trong veo loang loáng sắc bạc kia.

“Rút lại lời ngươi vừa nói đi”, Mai Hoa cắn răng nói, chỉ cảm thấy cánh tay của mình như sắp bị kéo đứt. Trọng lượng của ba người đang quấn lấy nàng khiến nàng không ngừng bị kéo xuống, nhưng nàng vẫn gắng mỉm cười: “Dây này dùng vậy... vậy kỳ lân chế tạo thành... Ngươi hỏi thử Song Tĩnh... xem cái này... cái này có bao nhiêu chắc chắn?”.

“Cái này...”, Song Tĩnh đang định trả lời, lại nghe...

Răng... rắc!

Mọi người sùng sốt.

Bốn cặp mắt đồng thời nhìn lên phía trên...

Cành cây đứt gãy.

“A a a a...!!”.

Thời điểm mang theo cái chết rơi xuống, Triệt Thủy vẫn không quên hướng đến Mai Hoa tặng cho nàng cặp mắt tràn ngập oán niệm.

“Ngươi nhìn ta làm cái gì?! Đứt cũng không phải là sợi dây tuyến nha!”, Mai Hoa cũng không quên nhìn hắn rống lên giận dữ.

Huyền Sinh ôm Song Tĩnh, chỉ thấy gốc cây từng trước mắt càng ngày càng xa. Hắn đang nghĩ không biết phải làm sao để nữ tử trong lòng không bị thương tổn thì lại thấy đầu một mảnh vải trắng từ sát vách núi bay xuống. Một mảnh vải đó nhanh chóng quấn lấy Mai Hoa và Triệt Thủy bên cạnh hắn kéo mạnh lên.

Hắn vội vàng đưa tay vói, cũng tóm được mảnh vải trắng đó. Nào ngờ vừa phân tâm thì Song Tĩnh, vốn đang ở trong lòng hắn, liền lập tức bị trượt ra rơi xuống dưới.

“Môn chủ!”, Huyền Sinh kinh hãi vội vàng vươn tay tới nhưng đã không kịp nữa. Không hề nghĩ ngợi, hắn lập tức buông mảnh vải trắng lao về phía Song Tĩnh.

“Huyền Sinh, Tiểu Tĩnh!”.

“Huyền Sinh! Không...”.

Triệt Thủy và Mai Hoa vốn dĩ này giờ luôn không rời mắt khỏi hai người bọn họ, đồng thời la lên.

Nhưng thân ảnh của hai người đã rơi vào đáy cốc dày đặc sương mù khóí mỏng.

Q.1 - Chương 19: Vân Trung Ảnh. Nguyệt mãn Không sơn hoa mãn thiên* (1)

Edit: Phi Anh

Beta: Ely

*Dịch nghĩa: Cảnh trong mây – Trăng trên đỉnh núi, hoa ngợp trời

Hắn mơ một giấc mơ.

Trong mơ có rất nhiều hình ảnh rối loạn nhưng mang màu sắc rất rực rỡ, giống như ngàn cánh hoa bay ngợp trời vậy, hỗn độn nhưng đẹp đến không gì sánh được.

Đó là cảnh trên lầu cao có thể chạm cả vào mây; là rừng cây tĩnh mịch sương khói dày đặc như dệt; có lúc lại là ánh trăng sáng đắm mình giữa lòng sông lạnh lẽo dịu hui.

Hắn nghe thấy, tiếng hát trong trẻo vang lên nơi Nguyệt Mãn Lâu lúc nửa khuya.

Trên tòa lầu cao trầm trượng, Triệt Thủy thân mặc y phục trắng như tuyết đứng trên tầng cao nhất nhìn về phương xa. Phía sau là một vầng trăng tròn trong vắt thật lớn, ánh lên nét hăm hở trong đôi mắt của hắn. Khuôn mặt hắn khẽ gợn lên ý cười châm biếm của một vị thiếu hiệp phong lưu không biết trời cao đất rộng, chứ không thoáng nét bi thương như bây giờ.

Hắn nhìn thấy, thành Lạc Dương tháng ba lộng lẫy như hoa gấm.

Bờ sông xanh biếc, một thiếu nữ chưa từng gặp mặt đang chèo thuyền đến. Nàng mặc một bộ y phục bằng lụa mỏng màu hồng nhạt, nụ cười thuần khiết, mắt sáng như sao. Người thiếu nữ ấy cúi đầu khẽ ngâm nga một khúc hát, đôi mái chèo khua nhẹ trên mặt hồ sen. Nàng thấy hắn đứng trên bờ liền cười mà bỏ hai mái chèo xuống, làm kinh động cả đôi chim uyên ương* đang ngủ. Mũi chân nàng lướt nhẹ trên mặt nước, tươi cười hướng về phía hắn.

*Chim uyên ương : một giống chim sống dưới nước gần giống như con vịt nhưng bé hơn. Con đực thì trên cổ có lông mao trắng và dài, cánh to mà đẹp; con cái thì không có, cánh cũng xấu hơn. Chúng thường ở trong sông trong hồ. Con đực gọi là uyên, con cái gọi là ương, đi đâu cũng có đôi không rời nhau. Vì thế nên người xưa nói ví vợ chồng hòa hợp như đôi chim uyên ương.

Cuối cùng, là cảnh mặt trời đỏ rực. Trong ánh nắng hè chói chang như thiêu như đốt, hắn thấy Song Tĩnh toàn thân hồng y đỏ rực như máu, về mặt hoàng hôn chạy như bay về phía hắn. Hắn muốn giơ tay bảo nàng dừng đến gần nhưng không hiểu sao làm thế nào cũng không thể phát ra tiếng. Nỗi sợ hãi bao trùm ngực hắn, nhưng hắn cũng không thể lên tiếng, không thể di chuyển, chỉ có thể đứng nhìn Song Tĩnh vươn tay về phía hắn, miệng hô to:

“Huyền Sinh! Huyền Sinh!”.

Hắn đột nhiên mở mắt, trước mắt hắn lúc này là Song Tĩnh với khuôn mặt hoảng hốt. Nàng thấy hắn cuối cùng cũng mở mắt thì mới thở phào nhẹ nhõm.

“A...”, Hắn cố cử động thân thể nhưng chỉ cảm thấy ý nghĩ đau đến muốn vỡ ra. Cả tứ chi cũng truyền đến từng trận đau nhức, muốn ngồi thẳng người nhưng lại cảm thấy hoa mắt chóng mặt không tài nào dậy được. Thấy vậy, Song Tĩnh ở bên cạnh liền lập tức đỡ lấy hắn.

“Chúng ta...”, Qua một lúc lâu mới cảm thấy tốt hơn, Huyền Sinh nhìn lại xung quanh, sau đó không thể nhìn được mà nói:

“Môn chủ... Vì sao ta không mặc áo vậy?”.

“Ah... Hắc... hắc... hắc...”. Nữ tử trước mặt cười không biết xấu hổ là gì, còn trưng ra bộ mặt giả ngu, cẩn thận từng li từng tí đem y phục choàng vào cho hắn. Nàng vừa cười tủm tỉm vừa nói: “Bởi vì ta muốn kiểm tra thương thế của ngươi thôi... Nhưng mà ngươi yên tâm đi, ngoại trừ một chút thương thế ngoài da, còn lại hết thảy đều không sao cả”.

Huyền Sinh không nói gì, chỉ đưa tay đỡ lấy trán. Hiện tại hắn không có thời gian để ý đến sự trong sạch của mình. Ngẩng đầu nhìn xung quanh chỉ thấy bọn họ đã rơi xuống một khoảng trống nhô ra bên sườn núi. Trên mặt đất rêu cỏ xanh ròn, hoa dại trắng mọc xung quanh. Cách đó không xa truyền đến tiếng nước chảy, hắn nhìn lại thì thấy gần đó có một dòng suối nhỏ từ vách núi đổ xuống. Trên vách núi bên cạnh có vài cây cổ tùng ngoạn cuồng cắm rễ vào những kẽ nứt, cảnh lá xanh ngắt um tùm. Lúc đó là xế chiều, ánh nắng mặt trời chiếu qua làn sương mù nhạt bao phủ ngọn núi làm ánh lên màu vàng ấm áp, bùng lên sắc thái lung linh huyền ảo.

Hắn hơi yên tâm, đưa tay tìm tòi nhưng phát hiện song kiếm trước này không rời khỏi người giờ chỉ còn lại có Thiên kiếm. Bất giác đôi mắt hắn lộ vẻ

khăn trương muốn đứng dậy ngay lập tức. Nhưng sự cử động đó đụng đến vết thương làm cho hấn đau đến nhủu mày.

“Huyền Sinh...”, Song Tịnh giật giật ống tay hấn, chỉ đến nơi cách đó không xa: “Kiếm của ngươi ở kia... Ta không rút ra được...”.

Nghe vậy, hấn quay đầu nhìn lại thì quả nhiên nhìn thấy Dạ kiếm cắm ở trên vách núi trần ngập đầy leo và rêu xanh. Lúc này mới nhớ lại lúc bọn họ rơi xuống, hấn vừa kịp thời ôm lấy Song Tịnh, sau đó liền trở tay rút kiếm cố sức đâm vào vách đá. Chính vì vậy bọn họ mới không bị rơi xuống sâu hơn, cuối cùng mượn sườn núi nhô ra mà lặn xuống chỗ này.

Thở phào nhẹ nhõm, Huyền Sinh lại ngồi xuống lần nữa, ánh mắt đặt lên người Song Tịnh.

Chỉ thấy nàng ôm hai đầu gối, ngồi yên lặng bên cạnh hấn. Nàng đang đảo đảo đôi mắt to trong trẻo đánh giá xung quanh, trên mặt có mấy vết bầm, mái tóc dài lúc này còn có lá xanh cỏ dại rối loạn vướng vào. Y phục của nàng tuy cũng bị cọ sát rách mấy chỗ nhưng tổng thể xem ra không có gì đáng ngại.

“May mà mình kịp thời ôm lấy nàng che chở trong lòng. Tốt lắm. Tốt lắm”. Huyền Sinh thầm nghĩ như vậy.

“Huyền Sinh này...”. Lúc này hai mắt Song Tịnh nhìn xuống mặt đất, dường như đang trầm tư điều gì, sau đó lại nhìn xung quanh.

“Gì vậy?”, Hấn đưa tay phui phui đám cỏ cây và cánh lá vướng trên tóc nàng. Không hiểu vì sao khi nhìn khuôn mặt ngốc nghếch vô ưu của nàng, hấn cảm thấy lòng mình tràn đầy dịu dàng. Hai má và trên tay nữ tử trước mắt đều là bùn đất, xem ra nàng chưa kịp để ý đến bản thân đã kiểm tra thương thế trên người hấn. Tuy rằng bị nàng coi hết áo nhưng hấn vẫn bất giác cảm thấy một nỗi tiếc thương dâng lên trong lòng.

Vì vậy lại giúp nàng xoa xoa vết bầm trên mặt. Chính hấn cũng chưa từng ý thức được ánh mắt mình nhìn nàng lại ô nhu đến vậy.

“Ta thấy... Ở đây không có người khác... Chi bằng, ngươi cởi cả quần ra để ta kiểm tra xem sao?”.

“...”.

Cánh tay cứng ngắt dừng lại giữa không trung. Huyền Sinh không biết vì có gì mà vừa rồi lại cảm thấy thương tiếc và dịu dàng với nàng đến vậy. Chỉ biết rằng, hấn hiện tại vô cùng muốn một chương đánh nàng, cái người đang chớp chớp mắt, phe phẩy đuôi nhìn hấn, ngắt xiu luôn cho rồi.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi mà!”, Môn chủ Thất Thạch Môn buông lời dụ dỗ hấn.

Ai muốn ngươi chịu trách nhiệm chứ!

Huyền Sinh mở mồm muốn nói nhưng cuối cùng vẫn lười tranh luận với nàng. Cuối cùng hấn quyết định không nói gì mà chỉ xoa nhẹ trán, sau đó mang vè mặt cứng ngắt ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi vận khí khôi phục thể lực.

Song Tịnh thấy hấn không chịu cởi quần áo, liền sờ sờ mũi cười hi hi, ngoan ngoãn ngồi cạnh hấn, ngửa đầu nhìn cảnh vật xung quanh.

Chỉ thấy sương trắng lượn lờ, đất đá trên ngọn núi đều hiện ra ở trong biển mây tầng tầng lớp lớp. Vài tia nắng tô điểm sắc vàng, chiếu lên núi đá như con thuyền duyên dáng, lấp lờ, thoát ẩn thoát hiện. Bốn phía chỉ có tiếng suối chảy, tiếng gió lùa qua tán lá, tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu từ xa xăm vọng tới pha trộn với nhau tạo ra một thứ âm thanh linh hoạt kỳ ảo.

Song Tịnh ngẩng đầu nhìn hết thấy mọi thứ này, bỗng nhiên lại cảm thấy hoang mang.

Có đúng là bọn họ đang ở trong thâm cốc này? Thực ra chớp mắt là thế giới bên ngoài đã qua vạn năm, ra khỏi nơi đây đã cảnh còn người mất. Mà khi đó hai người bọn họ sớm đã ở cùng nhau đến bạc đầu giai lão...

Nếu quả thật có kết cục như vậy, nàng nguyện ý.

Nàng không kìm được ý muốn tiến lại gần người ở bên cạnh hơn một chút, cái người mà yên lặng đến nỗi hầu như không nghe thấy cả tiếng hít thở.

Như vậy, nàng mới có thể nói với chính mình rằng tất cả những điều này đều là sự thật. Giống như nhiều năm về trước, bên cạnh nàng thực sự có một thiếu niên đang ngồi như vậy. Hấn cùng nàng ngắm phong cảnh nơi thâm sơn, nghe âm thanh hòa quyện giữa tiếng ve kêu, tiếng chim hót và tiếng suối chảy róc rách.

“Môn chủ...”, Bỗng nhiên Huyền Sinh mở miệng, hấn thần nhiên nhướng mày: “Ngươi xích lại chút nữa ta sẽ rút xuống đây”. Hấn chỉ vào khoảng cách không xa của bản thân mình và vách núi, mặt không chút biểu tình.

“...”. Song Tịnh hết chỗ nói.

Được lắm được lắm, nàng cắn móng tay có chút tủi thân, có chút oán niệm, rất không bằng lòng mà xê dịch sang bên cạnh, dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn hấn.

Nhìn đáng vẻ con cún con bị vứt bỏ này của nàng khiến hấn thực sự buồn cười. Mà thực ra tất cả là vì giúp mình hái U Doanh Thảo nên nàng mới bị rơi vào thâm cốc này. Huyền Sinh nhìn nhìn, bất giác cảm thấy áy náy. Cho dù là nàng có ý theo hấn đi trước, nhưng hấn vẫn không đành lòng thấy nàng như vậy. Hơn nữa, trong lòng hấn còn vô cùng cảm kích nàng. Hấn thở dài lắc đầu, ngay sau đó cởi áo choàng che trước ngực mình xuống, đưa tay choàng lên vai nàng.

“Môn chủ cảm thấy chúng ta nên đợi ở nơi này sao?”, Để không cho nàng nói ra điều gì khiến chính mình choáng váng nên Huyền Sinh giành hỏi trước.

“Ừ”. Song Tịnh gật đầu: “Lối đi nơi này như mê cung, tốt nhất chúng ta hãy ở lại chỗ này. Nếu không hai nhóm người tìm tới tìm lui đến lúc đó lại phiền phức”.

“Thế nhưng...”, Huyền Sinh nhìn không được ngẩng đầu nhìn hai bên vách núi, đỉnh cao chót vót, nhíu mày nói: “Khoảng cách giữa ở đây và chỗ chúng ta rơi xuống khá xa... Lâu chủ và Mai Hoa cô nương...”.

“A Triệt nhất định sẽ tìm được ta”. Song Tịnh trả lời vô cùng kiên định. Nàng căn bản không để tâm cũng không lo lắng, ngáp một cái, sau đó lại bắt đầu lộn xộn trên người hắn. Rồi lại nhớ tới điều gì, ngồi thẳng người:

“Chỉ có điều người nói cũng có lý, chúng ta có thể cho bọn họ một chút chỉ dẫn”.

Nói xong liền cúi đầu tìm kiếm hồi lâu. Lát sau nàng nhổ lên một dùm cỏ, lấy ra một chiếc lá tương đối dài rộng, đặt ở bên mép và bắt đầu thổi lên âm thanh du dương trong trẻo.

Tuy không dùng nhạc khí gì tao nhã cao quý để thổi ra giai điệu, nhưng Huyền Sinh rõ ràng nghe ra trong âm điệu không lưu loát này có cảnh sắc bao hàm trong đó.

Thanh âm vô cùng linh hoạt kỳ ảo, xa xăm. Tiếng vọng tại thâm cốc sâu hun hút chỉ khiến người ta cảm thấy nó du dương thanh thúy, khiến người ta cảm thấy trăng thanh gió mát, nước chảy mây mù, dòng suối uốn khúc tất cả đều như hiện ra một cách sinh động ngay trước mắt.

Âm điệu trầm bổng như dòng nước chảy giữa không trung. Bên trong cái dịu dàng đó lẫn khuất hào khí lớn lao, khiến người ta liên tưởng đến dòng sông sóng nước mênh mông bất ngát, đến biển mây bao la cuộn cuộn, đến mưa phùn lất phất lá lướt theo hàng dương liễu phất phơ. Gió lặng đất bằng, mây bay xa xa, ước muốn cùng người có chung chí hướng bay cao bay xa như từ đáy lòng người tấu nhạc lan ra truyền đến người nghe.

Huyền Sinh không tự chủ mà nhắm hai mắt lại. Bỗng nhiên hắn nghe được ở cách đó không xa, cũng có một khúc nhạc tương tự vang lên.

“Đó là Triệt Thủy...”. Buông lá cỏ xuống, Song Tịnh mỉm cười nói: “Bọn họ gần như đã biết vị trí của chúng ta”.

“Ta biết khúc nhạc này...”. Huyền Sinh nghe lại cẩn thận, hơi nhíu mày nói.

Triệt Thủy đáp lại bằng một khúc nhạc. Giai điệu khúc nhạc này nhẹ nhàng phóng khoáng hơn, không hề mang hơi thở hào hùng hay khí phách của kẻ hào hiệp. Ngược lại, khúc nhạc này có gì đó biến ảo khôn lường giống như đang miêu tả hình ảnh đường đi quanh co ẩn khuất trong rừng thẳm, cỏ thụ rợp bóng, trăm chim đua nhau hót. Khi thì nhẹ nhàng du dương, lúc lại hoạt bát sống động. Nếu như đoạn Song Tịnh thổi kia miêu tả sự hào hiệp khí phách chốn giang hồ, thì khúc này lại kể ra một đoạn tình yêu và thù hận triền miên day dứt.

Huyền Sinh sững sờ lắng nghe tại chỗ, lát sau mới nói: “Hết sức quen thuộc... khúc nhạc này ta từng nghe qua lúc còn bé trong Bán Nguyệt thành”.

Song Tịnh liếc mắt nhìn hắn một cái, không làm nũng hay đùa giỡn ồn ào như bình thường, thản nhiên đáp: “Khúc nhạc này không chỉ có người quen thuộc, mà cả giang hồ đều biết”.

“?”, Huyền Sinh nghi hoặc nhìn về phía nàng, đợi nghe giải thích.

“Trọng Trọng Lâu và Thất Thạch Môn vốn có giao tình sâu không kể xiết. Khúc nhạc này là do hai vị tổ tiên của ta và Triệt Thủy, chủ nhân nhiều đời trước của hai nhà cùng nhau viết ra. Dùng cô cầm và ống sáo* hợp tấu nhưng lại có hai phần, tiếng sáo cất lên giai điệu “Nguyệt mãn không son” (Trăng tròn trên đỉnh núi) và tiếng đàn gảy điệu “Hoa mãn thiên” (Hoa ngợp trời). Nàng vừa nói vừa thổi ơ bứt đám cỏ dại trên mặt đất.

*Cổ cầm: Cái đàn cầm, đàn dài ba thước sáu tấc, căng bảy dây, còn gọi là đàn cầm

*Ống sáo: làm bằng kim loại, lỗ có phím

“Nguyệt mãn không son, hoa mãn thiên?”, Huyền Sinh hơi sững sốt. Hắn cảm thấy tên này rất xứng nhưng lại thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Đang muốn nói gì đó thì Song Tịnh quay đầu lại yên lặng nhìn hắn.

“Về sau...”. Con người nàng trong suốt như làn nước mùa thu phản chiếu ánh trăng, bình tĩnh mà lãnh đạm. Trong ánh mắt đó không thấy mảy may chút gì gọi là cảm xúc, giọng nàng cất lên rõ ràng mà đều đều như đang kể một chuyện không liên quan đến mình:

“Mấy năm trước, người và ta đã hợp tấu khúc này ở đại hội hiền tài tại Cẩm thành. Từ đó về sau khúc nhạc này liền danh chấn thiên hạ, phàm là người trong giang hồ ai cũng có thể ngâm nga một vài đoạn”. Nàng quay đầu đi, hai trông mắt như không có tiêu cự, bình tĩnh nhìn về phía trước hồ hững hờ nói: “Đương nhiên, người đã không còn nhớ rõ nữa”.

Huyền Sinh im lặng, đột nhiên không thể cất tiếng.

Chuyện tình giữa hắn và môn chủ Thất Thạch Môn, hắn từng nghe Diệp Song Thanh quả trách, nghe Triệt Thủy âm ỉ che giấu kể qua, nghe Mai Hoa lơ đãng nhắc tới nhưng hết lần này tới lần khác chưa được nghe qua một từ một chữ từ miệng đương sự này.

Không có chút oán giận nào, cũng không than vãn kẻ lẽ, nữ tử này chỉ mỗi ngày hi hi ha ha đùa giỡn hân, chơi xấu, làm nũng nhào vào hân, động tay động chân quấy rầy hân. Và hơn nữa còn... đi khắp chân trời góc bể cùng hân.

Mấy tháng qua, tình cảm hân đối với nàng là thương tiếc. Nhìn nàng lê thân cùng với hân trên đèo lội suối thì trong lòng hân luôn luôn tràn đầy hổ thẹn và cảm kích, thậm chí hân có ước vọng có thể làm cho hai gò má nàng hồng hào trở lại. Nhưng cũng chỉ đến vậy, không hề có chút tình cảm nam nữ nào trong đó cả.

Hân là nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành ẩn cư nơi thâm sơn, cả đời này sẽ không xuất thành một lần nữa.

Nàng là Môn chủ Thất Thạch Môn danh chấn tứ phương, cho dù tài hoa phong nhã đã tan thành tro bụi thì vẫn cứ là truyền thuyết xinh đẹp nhất trong chốn giang hồ.

Bọn họ ngoại trừ chuyến hành trình ra ngoài lần này khiến thiên hạ kinh ngạc, sẽ không có, không bao giờ có lần gặp gỡ nào nữa.

Nếu đã như vậy, tốt nhất không nên quen biết về nhau. Mà nếu không thể tránh việc quen biết thì ít nhất cũng phải tránh thân nhau.

Nhưng nhìn khuôn mặt nàng bình tĩnh lại lãnh đạm như vậy, Huyền Sinh bỗng nhiên cảm thấy trong ngực có chút nhói đau. Giống như có cây kim nhẹ nhàng đâm xuống, chỉ cần hơi hít thở một chút lại cảm thấy đau đớn khổ sở.

Là vì sao?

Rõ ràng không biết bất cứ điều gì về chuyện của nàng. Rõ ràng cảm mến thiếu nữ ở nhà. Rõ ràng, nàng với hân, xa lạ không quen biết. Nhưng hết lần này đến lần khác, lại cảm thấy nàng quen thuộc đến vậy. Tựa như bị trúng phải một loại cổ trùng không biết tên, khiến cho cơ thể hân cứ đối diện với nàng lại không có cách nào dùng lý trí để điều khiển được hành động. Khoảnh khắc thấy nàng từ trong lòng mình rơi tuột xuống khe núi sâu, trong một chốc đường như toàn bộ máu trong thân thể hân đều đông cứng lại, còn chưa kịp nghĩ gì, đã thả ra dây nắm trong tay ra, cùng nàng rơi xuống vách núi.

“Huyền Sinh...”, Thấy trên mặt hân khi thì thấy vẻ hoang mang áy náy, khi lại khổ sở kìm nén, Song Tĩnh không khỏi thở dài: “Đừng nghĩ nữa...”. Nếu người bị ép nghĩ tới thì đối với ta không có chút ý nghĩa nào.

Huống hồ điều ta muốn, không phải là trí nhớ của người.

“Song Tĩnh...”, Hân bỗng nhiên cúi người xuống, ngồi xuống trước mặt nàng, nhìn hai mắt nàng rất chăm chú, rất kiên định, hỏi: “Ta hỏi người một chuyện, người nhất định phải nghiêm túc suy xét rồi trả lời”.

“Sao?”. Nàng chớp mắt mấy cái, sau đó lại nhu thuận gật đầu: “Được”.

“Người... tốt cuộc là thích ta, hay là thích đoạn năm tháng huy hoàng trong giang hồ, một đi không trở lại kia?”. Hân nhú mày hỏi. Sau lại kiên quyết cắn răng bất chấp nói: “Người nhất định nhận thức được Huyền Sinh kia đã chết. Hiện tại, trước mặt người là ta, thực ra chỉ là một hậu bối trong chốn giang hồ. Ta không phải là người võ công tuyệt thế được người người ca tụng, cũng không phải người hiệp nghĩa khí phách bênh vực kẻ yếu. Ta chỉ là muốn hái thảo dược về chữa bệnh cho một thiếu nữ, sau đó sẽ thành hôn với nàng, cùng nhau yên ổn sống ở Bán Nguyệt Thành đến hết cuộc đời này”. Hân thấy sắc mặt nàng hơi đổi trắng, bất giác nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Ta như vậy, đáng để người liều mạng hay sao?”.

Song Tĩnh không nói, trầm mặc ngồi tại chỗ, trong mắt không có chút gợn sóng. Chỉ là khi nghe đến vị hôn thê của đối phương, sắc mặt nàng khẽ biến. Hồi lâu sau, nàng đứng lên, thở dài ngẩng đầu nhìn, xung quanh cảnh sắc bốn phía đều bị bao bọc trong màn sương khói bàng bạc: “Vấn đề này đối với người, có phải hay không, rất quan trọng?”.

Đối với người quan trọng hơn chứ. Lòng ta đã định sẽ không thay đổi. Huyền Sinh nói từ đáy lòng, xem nhẹ những rung động không xác định kia.

Cho là hân ngầm thừa nhận, Song Tĩnh liền ngoảnh lại nghiêng đầu cười, nháy mắt với hân nói: “Như vậy đi, nếu người để cho ta sờ xem cơ ngực của người thì ta sẽ trả lời, nha!”.

“...”.

Vì cái gì mà ta lại ôm ấp hi vọng ‘nàng sẽ có suy nghĩ bình thường trong lúc này’ mà điên cuồng chờ mong như vậy chứ! Huyền Sinh vô lực đứng bất động tại chỗ, mặc cho bản thân ở sâu trong lòng đang gặm lên giận dữ phát điên.

Nhưng lúc này, vầng trăng như miếng ngọc tròn bóng tỏa ra ánh sáng bạc trong trẻo tựa dòng suối nhẹ nhàng bao quanh đường nét thanh tú của thiếu nữ kia. Nửa khuôn mặt nàng ẩn trong bóng đêm thăm thẳm âm u, còn lại hàng lông mi thật dài với nét cười như có như không.

Trước nỗ lực phô bày nét tươi cười đó.

Dù hân muốn nói gì cũng không thể mở miệng được nữa.

Bỗng nhiên có tiếng động vang lên. Song Tĩnh còn chưa ngoảnh lại đã thấy Huyền Sinh lấy thân người hân che chắn ở phía trước. Hai người chợt thấy có hai bó đuốc lập lập lờ lờ đến gần, sau đó là khuôn mặt Triệt Thủy với nét cười xán lạn và Mai Hoa vẻ tràn đầy tức giận xuất hiện trước mặt họ.

“A a a... Tiểu Tĩnh a a a!!!”. Triệt Thủy không nói hai lời liền đã nhào tới kích động tóm lấy hai vai nàng, lại không ngừng quan sát trên dưới, thiếu chút nữa nước mắt như mưa: “Không việc gì chứ không việc gì chứ không việc gì chứ? Nếu như người xảy ra chuyện gì ta làm thế nào giao lại cho

Ngưng Surong Môn, tỷ tỷ Mẫu Dạ Xoa kia của người khẳng định sẽ đem ta găm đến xương cũng không còn!!”.

“Người lo lắng sai người rồi”, Mai Hoa biết căn bản nàng không có việc gì. Xem khí sắc của Song Tịnh ngoại trừ có chút âm đạm kỳ thật cũng không tệ lắm. Ngược lại, ngoảnh đầu nhìn về phía Huyền Sinh không mặc áo đang bụm vai, nhếch môi nói: “Đi nhanh đi, Huyền Sinh cần được băng bó. Và lại ở đây đêm khuya ẩm ướt, đối với thân thể của Song Tịnh cũng không tốt”.

“Mai Hoa đừng chủ nói rất đúng, chúng ta vẫn nên ra khỏi đây trước...”, Huyền Sinh nhìn thấy bọn họ cũng yên tâm, liền thần nhiên mở miệng, chuyển hướng sang người bên cạnh: “Hai vị đi phía trước đốt đèn, ta và Môn chủ theo phía sau”. Nói xong liền ngồi xổm xuống trước mặt Song Tịnh, ngoảnh lại ý bảo nàng leo lên.

Nữ tử kia thấy vậy rất kích động, liền nhào đến với vẻ hưng phấn tràn trề. Bởi động tác quá mạnh mà thiếu chút nữa đã đè hấn ngã trên mặt đất. Trong lòng Huyền Sinh nhìn không được mà run rẩy nhưng ngoài mặt vẫn như không có việc gì, đứng dậy đi theo Triệt Thủy.

Khi đó, vầng trăng dần dần nhô cao trong không trung. Ánh trăng bạc soi rõ ngọn núi vững chãi cao chót vót. Dưới ánh sáng đó, những phiến đá hình thù kỳ quái và những cành cây cổ tùng lay động trong gió tạo thành những hình dáng kỳ dị trên mặt đất. Trong không khí truyền đến hương thơm của loài hoa đại nở về đêm, hay những âm thanh vang vọng của những loài côn trùng lầy đêm làm ngày.

Phía trước lại truyền đến tiếng cãi nhau ồn ào của Mai Hoa và Triệt Thủy. Huyền Sinh ngẩng đầu, bên tai có tiếng hô hấp trầm tĩnh đều đặn, mái tóc dài đen nhánh của Song Tịnh giống như thác nước uốn lượn chảy xuống, dây dưa trên hai bờ vai hấn.

Lúc hấn cho rằng nữ tử trên lưng đã ngủ say mà thả nhẹ cước bộ, thì thanh âm của nàng lại vang lên trong bóng đêm đen kịt, kiên định và rõ ràng:

“Huyền Sinh... Người đến bây giờ vẫn còn chưa hiểu sao? Người, là giang hồ của ta”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Vân trung ảnh. Nguyệt mãn Không sơn hoa mãn thiên (2)

Edit: Phi Anh

Beta: Ely

Thời gian Song Tịnh quen biết Triệt Thủy quá lâu mà dẫn đến đầu óc bị rí rít thì không nói làm gì. Nhưng ngay cả Huyền Sinh đi theo Lâu chủ Trọng Trọng Lâu và Đường chủ Mai Hoa Đường cả nửa ngày trời, ngay lúc gần tới đích mới nghĩ ra điều gì đó mà bước chậm lại, hơi nghi ngờ hỏi: “Lâu chủ, Đường chủ, là ai đã cứu chúng ta lên?”.

Nghe thấy hấn hỏi như vậy, hai người vẫn đang tranh cãi ầm ĩ nhất thời quay đầu lại, hiếm có khi trên khuôn mặt đều xuất hiện biểu tình cực kỳ cổ quái.

“...”, Mai Hoa giật giật môi, nhưng vẫn không nói gì.

“...”, Triệt Thủy thì nhú mày, làm như đang suy tư vấn đề gian giải nào đó.

“?”. Huyền Sinh thấy vậy bất giác buông lỏng tay, sau lại dùng lực xóc Song Tịnh đã ngủ say ở trên lưng lên, nói: “Thế nào?”.

“Bất thường...”.

“Kỳ quái...”.

“Hơn nữa...”.

“Rất khó miêu tả...”.

“Nhất định là một quái nhân!”, Hai người miệng đồng thanh nói, lại thoáng nhìn qua lẫn nhau, hừ một tiếng lại quay đầu sang hai hướng nhìn nơi khác.

Ta có thể lý giải đây là ‘phu xướng phụ tùy’ hay không? Huyền Sinh trong lòng lặng lẽ lau mồ hôi, cuối cùng thờ dài một hơi nói: “Hấn không phải là người muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết chứ?”.

“Hấn là...”.

“Chắc không phải đâu...”.

Hai người như có điều suy nghĩ giây lát, liếc mắt nhìn nhau đáp, nhưng đều mang âm điệu không xác định.

Hồi cũng như không! Huyền Sinh bóp trán, lắc đầu một cái rồi cũng thật vững Song Tinh đi về phía trước. Qua khe hở giữa tán lá cây, ánh trăng rơi xuống những tia sáng nhỏ bé nhảy nhót giống như những mũi tên lạnh lùng sắc bén. Trong mắt hấn ẩn chứa sự cảnh giác nhưng phần nhiều hơn là không quan tâm, nói: “Vây thôi, chúng ta đi”.

Đoàn người đi trên đường núi quanh co khúc khuỷu. Tuy là đi bộ nhưng bọn họ đều là những cao thủ về kinh công, dưới chân như mọc thêm cánh, bước dài như bay. Triệt Thủy và Mai Hoa còn vừa đi vừa vì chủ đề: “Bánh bao của Liên Tâm Lâu hay của Thiên Hương Các ngon hơn?”, mà la hét ầm ĩ liên tục. Khi thì dừng lại chỉ vào đối phương chửi ầm lên, khi thì do quên mất đường mà há hốc miệng nhìn hai bên chung quanh. Mỗi khi như vậy, Huyền Sinh đều nhân cơ hội quay đầu lại xem xét Song Tinh đang dựa trên vai hấn. Thấy nàng vừa ngủ vừa ngáy đến chảy cả nước miếng, hấn chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

Cuối cùng, sơn đạo cũng dần dần rộng mở, sườn núi dần dần bớt dốc và phẳng phiu hơn. Một người thì ngủ say như chết còn ba người đi qua một cánh rừng trúc. Lúc Huyền Sinh đang ngạc nhiên không ngờ bên trong ngọn núi này lại rộng rãi như thế thì Triệt Thủy ở trước mặt bỗng nhiên dừng bước.

Hấn ngừng đầu lên, kinh ngạc đến mức không tự chủ được mà khiến động tác chậm lại.

Trước mắt là một gốc cây lê hoa to lớn vô cùng, cành lá sum xuê như cây đa, tán cây tỏa ra bao trùm cả một vùng. Trên cành cây dày đặc những bông hoa lê nở rộ trong đêm tĩnh lặng, trắng như mây như tuyết. Cảm tưởng như những đám mây đang la đà sát bên cành cây, hay như tuyết mùa đông đậu lại làm cho cành cây này trĩu xuống mềm mại.

Một vùng đất bằng phẳng được tạo ra giữa những vách núi cao chót vót xung quanh. Những thác nước nhỏ theo vách núi chảy xuống đến đây tạo thành mấy dòng sông nước chảy róc rách. Vầng trăng tròn như đang treo lơ lửng trên đỉnh của vách núi thấp nhất, tỏa ra ánh sáng lóng lánh dẹt toàn bộ sơn cốc trong một màn ánh sáng nhu hòa. Bỗng nhiên, một cơn gió nhẹ thổi tới làm cánh hoa bay lá tả đầy trời. Từng đợt hoa trắng như tuyết rực rỡ phiêu linh trải khắp nơi, khiến người ta liên tưởng rằng cả sơn cốc này được bao trùm bởi những cánh hoa uyển chuyển tinh tế như những hạt mưa bụi bay phảng phất giữa bầu trời. Khung cảnh này thật đúng là ứng với câu “Nguyệt mãn không sơn hoa mãn thiên”.

“Người không thấy mới vừa rồi lúc chúng ta được cứu lên, khi đó hoàng hôn đang buông, cảnh này, thật đúng là giống như trên tiên giới”. Triệt Thủy ở bên cạnh vẫn đang ngậy người nhìn, sau phút chốc mới chậm rãi nói.

“Người cứu chúng ta...?”.

“Ồ kia”. Mai Hoa nhẹ giọng nói, cố gắng hạ thấp thanh âm như sợ làm quấy nhiễu vị thần tiên đang ngủ say ở đây.

Theo tay nàng chỉ, Huyền Sinh hồi lâu mới tìm được thân ảnh của người nọ. Lần đầu liếc mắt nhìn qua hấn đã không phát hiện ra.

Dưới gốc cây lê hoa thanh khiết như ngọc, một thân ảnh vận bộ đồ trắng toát đang đứng nơi đó.

Đó là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp. Ở con người đó toát ra vẻ yên lặng điềm tĩnh cơ hồ như cùng cảnh sắc xung quanh hòa làm một nên khiến người ta dường như không hề cảm thấy sự tồn tại của nàng. Mái tóc bạc uốn lượn uyển chuyển phủ trên vai được buộc bởi một sợi dây lụa thả ở phía sau; áo choàng xanh lam như biển lại như mây bay phiêu dật mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi đến; trên dung nhan tuyệt thế không hề có chút biểu tình, đôi mắt không hề gợi sóng cũng không có chút sức sống nào cả.

Chỉ thấy nàng lẳng lặng ngưng mắt nhìn Huyền Sinh hồi lâu. lát sau, đôi môi anh đào hé mở mang theo thanh âm lạnh nhạt băng giá: “Tỳ bà huyền như thế nhiên minh, thiên hạc bất nhãn cao tường hành*^{*}. Câu tiếp theo, là gì?”.

*Dịch nghĩa: Đàn tỳ bà vắng tiếng thể lương, nghìn hạc sầu chẳng muốn bay lượn.

“...”.

“...”.

“...”.

Ba người đứng tại chỗ nhìn nhau, đều là vẻ mặt nghi hoặc.

“Nàng vừa rồi cũng chỉ hỏi chúng ta một câu này...”, Triệt Thủy thấp giọng với Huyền Sinh bên cạnh nói: “Bởi vì chúng ta không có câu trả lời mà thiếu chút nữa buông tay đem chúng ta ném xuống lần hai, cũng may ta phản ứng nhanh, trả lời nàng”.

“Người trả lời là gì?”, Huyền Sinh nhủ mảy, cũng thấp giọng hỏi ngược lại.

“Ta nói hai người rơi xuống phía dưới biết đáp án”.

“...”.

“Sợ cái gì! Cùng lắm thì bỏ chạy, tốc độ của Huyền Sinh người nhanh như vậy, chẳng lẽ còn sợ bị đuổi theo?”, Mai Hoa cũng ở bên cạnh cúi đầu đáp.

Nếu như nàng là người bình thường thì ta đã không sợ, nhưng mà đối phương lại mang dáng vẻ bí hiểm như thế này, chỉ sợ có điều thất lễ. Hơn nữa, ở nơi thâm sơn cùng cốc thường là kỳ nhân, phỏng chừng trong nháy mắt đã bị đuổi kịp. Thà rằng các người bỏ mặc ta ở dưới cái vách núi kia tự sinh tự

diệt còn hơn! Huyền Sinh nhin không được mà bóp trán, bước chân khê động.

“Tỳ bà huyền như thể thiên minh, thiên hạc bắt nhẩn cao tường hành. Câu tiếp theo, là gì?”, Nữ tử bạch y kia sắc mặt ung dung đồng tử điềm tĩnh, hỏi lần nữa, sau đó tiến lên phía trước một bước.

Đám người Huyền Sinh cảm thấy cảnh sắc trước mắt vụt qua. Nàng rõ ràng vừa đứng dưới tàng cây hoa lê, nhưng chỉ bước lên một bước, liền nháy mắt cách bọn họ cùng lắm là mười bước bộ.

“!”. Cả đám người bị kinh hãi ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Nhìn thấy chưa? Tốc độ còn nhanh hơn cả chim. . . Hồi lâu sau Huyền Sinh mới hướng về phía hai người bên cạnh trừng mắt một cái, im lặng không nói.

Triệt Thủy và Mai Hoa cũng không nhin được mà nuốt nước miếng.

Nếu Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành tốc độ nhanh nhất giang hồ cũng cảm thấy đại sự không ổn, thì hai người bọn họ, với tốc độ chậm hơn rất nhiều so với hắn, phải làm sao?

“Tỳ bà huyền như thể thiên minh, thiên hạc bắt nhẩn cao tường hành. Câu tiếp theo, là gì?”, Nàng kia không hề để ý đến việc bọn họ mắt liếc ngang liếc dọc, vẫn không chút biểu tình như cũ mà hỏi. Khi thấy bọn họ lần nữa không trả lời liền đạp một bước, trong nháy mắt đã đứng trước mặt cả bốn người.

“Cô nương, tại hạ Huyền. . .”. Còn chưa nói xong, con người Huyền Sinh cò rút, chỉ thấy người đã đến trước mặt. Khoảng cách giữa hai người giờ chỉ có hai ngón tay. Khuôn mặt của nữ tử tóc bạc được phóng đại vô cùng, chỉ thấy nàng không có sốt ruột, ánh mắt như sương mù mê hoặc nhìn mình. Huyền Sinh lúc này đây chỉ cảm thấy một cổ hàn khí bức người, lông tơ toàn thân đều dựng đứng lên, nhin không được liên tục lùi về phía sau đến nỗi suýt vấp ngã.

“Tỳ bà huyền như thể thiên minh, thiên hạc bắt nhẩn cao tường hành. Câu tiếp theo, là gì?”. Nàng hờ hững như cũ mà hỏi.

Triệt Thủy và Mai Hoa liếc mắt nhìn nhau, đều âm thầm nắm chặt vũ khí bên thắt lưng. Lâu chủ Trọng Trọng Lâu một bước tiến lên, thu lại về cột nhà, nghiêm túc nói: “Cô nương, chúng ta cũng không cố ý quấy rầy, ân cứu mạng vừa rồi của cô nương, chúng ta cảm kích không. . .”.

“Tỳ bà huyền như thể thiên minh, thiên hạc bắt nhẩn cao tường hành. Câu tiếp theo, là gì?”.

“...”. Người có nghe ta nói không hả? Khóe miệng Triệt Thủy nhin không được giật giật.

“Nàng hình như chỉ biết câu này”. Mai Hoa ở bên cạnh nhẹ nhàng nói.

“A...”. Lúc này Song Tĩnh nằm ở trên lưng Huyền Sinh gập một cái, xoa xoa hai mắt lại đuổi thất lưng tỉnh dậy: “Còn chưa tới sao?”. Nàng lười biếng chớp mắt, mơ hồ nhìn xung quanh: “Đây là nơi nào?”.

Bạch y nữ tử đứng ở trước mặt Triệt Thủy chậm rãi quay đầu, đôi mắt trống rỗng lại mệnh mang nhìn sang. Huyền Sinh còn chưa kịp che chắn phía trước cho Song Tĩnh thì nữ tử kia đã vọt tới trước mặt nàng, hơi hơi ngẩng đầu, giống như bị thôi miên mà yếu ớt hỏi: “Tỳ bà huyền như thể thiên minh, thiên hạc bắt nhẩn cao tường hành. Câu tiếp theo, là gì?”.

“Hả? Sao cơ?”. Thất Thạch Môn môn chủ ngây ngốc hoàn toàn, rõ ràng chưa hiểu hết được tình hình. Tuy nhiên, nhìn đối phương biểu tình băng lãnh lại cổ chấp như thế, nàng liền ngo đầu suy nghĩ một hồi, lúc này mới vỗ tay tán thưởng nói:

“A, câu tiếp theo không phải là “Độc tọa thâm sơn bất văn âm, tổ nga hàm lệ đãi thiên minh* sao?”. Nàng cười tủm tủm đáp.

*Dịch nghĩa: Thâm sơn một mình trong tĩnh lặng, mỹ nhân nuốt lệ ngóng bình minh

“...”.

“...”.

“...”.

Lời này vừa nói ra , cả ba người kia đều cứng ngắc như tượng đá.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?!! Bọn họ kinh hoàng hướng về phía Song Tĩnh còn đang nhắm mắt vì vết dơ trên quần áo, lại thấy nữ tử áo trắng kia bình thản gật đầu: “Chính xác!”. Tiếp đó liền quay người, thoáng cái vút đến đứng yên dưới chỗ tàng cây lê hoa ban đầu: “Hãy đi theo ta”. Thanh âm kia tuy mềm nhẹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, vang vọng khắp sơn cốc. Rồi đột nhiên gió từ đâu thổi mạnh đến khiến từng đợt cánh hoa màu trắng ào ào như giọt mưa tung bay.

“Người tại sao lại biết đáp án?”, Mai Hoa cùng những người khác đi sau nữ tử áo trắng, thấp giọng hỏi. Nàng cảm thấy bị đả kích sâu sắc, vì sao trên đời này còn có chuyện Song Tĩnh biết mà nàng không biết?

“Ta trước đây đã từng thấy qua bài thơ này ở nhà mà”. Song Tĩnh nằm trên lưng Huyền Sinh hài lòng quần lấy bờ vai của hắn, cười híp mắt đáp.

“VẬY sao? Bài này là của nhà thơ nào vậy?”, Triệt Thủy cũng quay đầu nhìn về phía nàng, có chút ngạc nhiên: “Mà muội thấy ở chỗ nào của Thất Thạch Môn?”.

“Ồ bên trong phòng tắm của muội”.

“...”.

“...”.

“...”.

Một mực duy trì vẻ trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện, Huyền Sinh không nhịn được nói: “Đem lời thơ buồn bã thê lương như vậy khắc trong phòng tắm, Thất Thạch Môn bày trí thực sự là... đặc biệt”.

“Lúc trước muội cũng không biết là ở trong phòng tắm”. Song Tịnh không đếm xỉa tới, nói: “Bởi vì nó bị khắc sâu trên mặt sàn của bể tắm, trước đây muội tắm được thủy không có bong bóng nên tất nhiên không để ý đến. Có một lần ta bị chìm xuống đáy bể nên mới nhìn thấy”.

“Đáy bể?”. Mai Hoa hơi rướn mi: “Như vậy... bày biện và thiết kế của Thất Thạch Môn, là gây dựng từ lúc nào? Nhà tắm này tồn tại từ khi sáng lập môn phái sao?”.

“Chắc là vậy, đệ tử chúng ta luôn một lòng một dạ với việc tinh luyện tay nghề, số ít khác chuyên tâm tập võ. Đối với nơi ở chúng ta thường không chú trọng lắm”. Ngoại trừ đại sảnh tiếp khách và nơi tiếp khách nhìn tương đối khá hơn ở ngoài, những nơi ở khác của họ chỉ cần có nóc nhà nguyên vẹn và giữ âm thật tốt vào mùa đông là được.

“Nếu là như vậy, ta phải đi nghiên cứu thật tốt lịch sử của Thất Thạch Môn mới được”. Mai Hoa như suy nghĩ điều gì nói.

“... Ý ngươi là Thất Thạch Môn có liên quan đến nơi này sao? Nơi này và truyền thuyết của đời trước có liên quan?”, Triệt Thủy nhìn gốc cây hoa lê khổng lồ nói: “Điều này xác nhận thái tử tiền triều khai hóa địa phương này... Ngoài ra còn có...”, hần ngừng đầu lên nhìn mấy ngọn núi xung quanh: “Một, hai, ba, bốn... bảy vị trung thần bảo hộ cho người đó”.

“Chắc không đơn giản như vậy”. Mai Hoa nhún mày: “Nếu suy đoán vậy, lẽ nào hết thấy những việc xảy ra trước đây đều chỉ là trùng hợp? Vị hôn thê của Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành cần thảo dược vừa đúng sinh trưởng ở nơi này? Huyền Sinh biệt tắm biệt tích đã lâu bỗng nhiên tái xuất giang hồ? Dọc đường đi các người lại cùng lúc gặp phải hai hướng đông tây truy sát, hai vật phẩm lịch sử lại có thể vừa khớp truy tới tiền triều... Còn có cô gái thần bí này. Tất cả những điều này nhất định không phải là trùng hợp”.

“Nhu Kiếm sơn trang”. Bỗng nhiên Song Tịnh nói: “Nếu phải điều tra, nên bắt đầu từ đây. Chúng ta lúc ban đầu chính là lấy trộm hai món đồ này từ ‘Thiên hạ đệ nhất sơn trang’, như vậy...”, nàng nhìn cánh hoa lê như bông tuyết phiêu tán đầy trời trước mắt, một lát sau mới nói tiếp:

“Đáp án cuối cùng về hai món đồ này, nhất định là tại nơi đó”.

Bỗng nhiên một trận gió lớn thổi tới, vốn dĩ cánh hoa lúc đầu như mưa xuân mềm mại phiêu linh lại điên cuồng cuộn thành những xoáy tròn.

Thiếu nữ áo trắng thần bí kia không biết đứng bên cạnh bọn họ từ lúc nào, giữa đầu lẳng lẳng ngắm nhìn sơn cốc đang tắm trong ánh trăng. Gió lớn đem y phục của tiền triều cũ trên người nàng thổi bay như cánh bướm no gió, ống tay áo và làn váy mở rộng phiêu dật.

“Gió thay đổi”. Nàng không chút biểu tình mà nói.

“Ừm”, Song Tịnh ở bên cạnh leo xuống khỏi lưng Huyền Sinh, đứng bên cạnh hần như cùng hần ngược nhìn ánh trăng, coi bỏ hết những cột nhà và mỉm cười pha trò của ngày thường, nghiêm túc mà bình tĩnh hồ hững nói: “Sơn minh cốc ứng*...”.

“... Phong khởi vân dừng*”. Huyền Sinh ở bên cạnh không tự chủ mà tiếp lời.

*Sơn minh cốc ứng, phong khởi vân dừng: Núi kêu hang vọng, gió giục mây vờn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Vân trung ảnh. Nguyệt mãn Không sơn hoa mãn thiên (3)

Beta: Ely

“Tiểu Tịnh...”, Triệt Thủy uể oải hô lên một cách bi thương.

“Hả?”.

“Ta rất không thoải mái...”.

“Ồ...”, Song Tịnh miễn cưỡng lên tiếng, trở mình một cái sau lại tiếp tục ngủ say.

“Huyền Sinh...”. Thấy đối phương không đáp lại mình, Triệt Thủy không thể làm gì khác hơn là thăm thương hô gọi người khác.

“Sao vậy Lâu chủ?”.

“Ta không ngủ được...”.

“Ừ”. Huyền Sinh cũng trở mình sang hướng khác.

“...”. Triệt Thủy nhìn hai người ngủ bên cạnh, dầu mỡ một cái, lại tức giận đến nổi phùng cả hai má. Hắn ngo ngoáy nửa ngày mới phát ra một câu: “Mai...”.

“Còn dám gọi nữa lão nương sẽ đá ngươi xuống dưới!”; Mai Hoa đường chủ đang an vị thành linh khê hét lên giận giữ: “Dám không để yên cho người ta ngủ hả?!”.

“Nhưng mà ta không ngủ được...”, Triệt Thủy chọc chọc hai đầu ngón tay nhìn trời tủi thân mà nói: “Ta nhớ cái gối đầu của ta, cái giường của ta, con thỏ nhỏ của ta, con cún con của ta, con heo con của ta, con gấu nhỏ của ta, còn áo ngủ quý phi vô cùng hoa lệ của ta nữa...”.

“...”, Trên giường của ngươi rót cuộc chồng chất bao nhiêu đồ vật hả? Mai Hoa vẽ mặt đầy hắc tuyến nhìn hắn, lại nhin không được mắt: “Chúng ta đều đang ngủ ngon giấc, ngươi làm sao lại không ngủ được hả?”.

“Có thể ngủ trong tình huống này mới là không bình thường ấy!”, Triệt Thủy cũng không nhịn được mà bùng lên.

Tuy rằng đã sớm nghĩ đến việc bọn họ cho dù đến được nơi này thì cũng sẽ không thể được ngủ trên giường mềm mại thoải mái qua đêm. Nhưng thế nào cũng không nghĩ đến bọn họ sẽ phải... ngủ trên cành cây!!

Lâu chủ Trọng Trọng Lâu chuyện gì cũng đều có thể coi như không có gì, thế nhưng chuyện ăn ngủ nhất định phải coi trọng. Hắn nhìn cành cây mà bản thân chỉ nghiêng người trở mình quá mạnh sẽ ngã xuống, sau lại tủi thân nhìn trời. Tuy không nói gì nhưng trong lòng kêu gào thảm thiết, tốt xấu gì hắn cũng là một thể hệ truyền kỳ trong giang hồ và là chương môn của một trong ba bang phái lớn nhà. Ít nhất cũng phải được ngủ trên một đồng rom rạ, đâu có cái kiểu ngủ ở trên cành cây như thế này chứ!!!

Xoay người nhìn về phía bạch y nữ tử ngồi trên tảng đá dưới tán cây. Cả buổi tối nàng vẫn ngồi im không nhúc nhích, tư thế giống như lính gác thành, yên lặng nhìn về phía trước không biểu hiện bất cứ thái độ gì. Bất kể bọn họ hỏi gì nói gì nàng ta đều chỉ dùng con ngươi không gợn sóng nhìn lại, sau đó ngẩng đầu nhìn màn đêm dần dần đầy sao và những cánh hoa vẫn tung bay lác đác.

Cuối cùng Triệt Thủy buông tay, hỏi một câu vu vơ: “Tối nay chúng ta ngủ chỗ nào?”.

Nàng kia rốt cục chậm rãi ngoảnh lại, sau đó... chỉ tay.

Sau đó thì trừ Triệt Thủy ra, một đám người đều rất tự nhiên tìm một cành cây, đệm y phục xuống để ngủ.

Thực ra nơi đây cũng là một nơi cảnh đẹp vô cùng.

Vòm lá xòe ra trước mắt che lấp ánh trăng màu bạc, chỉ còn những tia sáng giống như những sợi tơ tản mát trên lông mi, trên chóp mũi, trên tóc, trên ống tay áo. Triệt Thủy cảm thấy bản thân mình như được một tầng sa mỏng mỏng lung che phủ. Lúc thì có vài cánh hoa mềm mại trắng nõn rơi xuống, như lông vũ nhẹ nhàng bay bay trên da thịt mình. Nửa đêm trăng thanh gió mát, ánh trăng bàng bạc lưu động trên núi đá, chiếu vào vô số chỗ trên thác nước, như là từng vốc ngọc trai không ngừng từ trong vách núi rơi rụng xuống. Xung quanh yên tĩnh thanh bình, chỉ có tiếng ve kêu, tiếng chim bay và tiếng gió nhẹ chơi đùa vỗ về cỏ cây tạo thành những âm thanh tĩnh tế.

Triệt Thủy nhìn cảnh sắc này, không kim được mà lẩm nhẩm đọc:

“Tồn vong cảm nguyệt nhất san nhiên

Nguyệt sắc kim tiêu tự vắng niên

Hà xử tăng kinh đồng vọng nguyệt?

Anh đào thụ hạ hậu đường tiền.”

(Tạm dịch:

Sinh tử biệt ly sầu dưới trăng

Trăng nay vẫn tựa ánh trăng xưa

Người xưa có còn ở nơi ấy?

Dưới tán anh đào trước hậu đường.)

Trong lòng hắn rất buồn phiền, cảm thấy tại đây, trong tình huống này, thực sự không ngủ được. Hắn dứt khoát xoay người trèo lên, ngồi trên cành cây, ngơ ngẩn nhìn chung quanh.

Chợt nghe gần đó có âm thanh lạ vọng lại, hắn thầm nghĩ không ổn. Đang định đánh thức Mai Hoa thì đã thấy đường chủ Thiên Hạ Sạn cũng cau mày ngồi dậy. Nàng không chửi ầm lên như hắn dự liệu, mà lẳng lặng nghiêng đầu lắng nghe điều gì đó. Bỗng nhảy mất dứt khoát đứng lên, hướng tới ngọn cây, mũi chân theo hướng đó lao đi. Mới chỉ lên xuống vài lần đã thấy nàng đứng trên cành nhỏ ở ngọn cây.

Triệt Thủy bất giác cười, trong lòng thầm khen khinh công của đối phương, rồi cũng đuổi theo. Chẳng trách lúc đó khi nàng chạy vào trong xe ngựa không có ai phát hiện, không hổ là một trong bát đại đường chủ của Thiên hạ đệ nhất trang chuyên về thăm dò tin tức. Cước bộ mềm mại, so với tiếng cánh hoa rơi còn nhỏ hơn rất nhiều.

“Làm sao vậy?”. Đứng bên cạnh Mai Hoa, hắn nhẹ giọng hỏi.

Ở phía sau bọn họ, một vầng trăng màu bạc thật lớn đem ánh sáng quyện vào trong màn sương, thấm đẫm dần lên cảnh vật xung quanh.

“Tiếng gió thổi”. Mai Hoa hạ thấp giọng nói, lại hơi nghiêng đầu lắng nghe xung quanh: “Tiếng gió thổi rất kỳ quái”.

“Sao?”, Triệt Thủy cũng nghiêng đầu lắng nghe. Tuy rằng thính giác của hắn cũng rất敏锐, nhưng so với Mai Hoa từng trải qua huấn luyện nâng cao năng lực cảm ứng, hiển nhiên hắn còn kém xa. Hắn yên lặng nửa ngày mà cũng không nghe ra điều gì khác lạ cả, đành nhún nhún vai: “Đâu có gì chứ”.

“Người thật ngu ngốc”. Trùng trùng liếc hắn, bát đường chủ của Thiên Hạ Sạn lắc đầu: “Đi theo ta. Chúng ta đi nhìn xem sao”. Mai Hoa nhú mày nói, mũi chân lướt đi như bay xuyên qua rừng cây rậm rạp bị phủ kín bởi những tán lá màu xanh lục. Triệt Thủy lo lắng nhìn về phía nữ tử tóc bạc dưới tán cây và hai người vẫn ngủ say trên cành cây. Hắn biết Huyền Sinh thực ra ngủ không sâu, có chuyện gì đã có hắn có thể báo vệ Song Tĩnh, chờ dài một hơi, sau đó cũng lao về phía trước.

Đêm lạnh như nước, sương trắng như tuyết.

Lúc băng qua rừng cây bao bọc quanh gốc cây hoa lê, hắn mới biết được mảnh xanh biếc này rộng lớn đến nhường nào. Giống như bọn họ đang dạo chơi trong một biển màu lục, xung quanh đều là cảnh cây hoa cỏ hương thơm ngào ngạt, mỗi khi gió thổi lại phát ra âm thanh xào xạc liên hồi. Rừng cây rộng lớn mà bí hiểm giống như mê cung, bốn phía ngoại trừ một màu xanh ngắt ra thì không có gì khác.

Triệt Thủy dựa vào ánh trăng mà theo sát Mai Hoa phía trước, thấy nàng kia lúc thì chọt cao chọt thấp qua lại trong rừng không ngớt, khi thì dừng lại trên cành cây thận trọng lắng nghe. Tuy rằng có lúc nàng là quý nhỏ mọn, không chút hình tượng, lại còn thêm tính khí cực kỳ nóng nảy. Nhưng hắn phải thừa nhận rằng, lúc này nhìn nàng giống như bồ câu trắng bay lượn xoay tròn giữa rừng cây xanh sẫm u ám, đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp.

“Gì vậy?”, Thấy nàng bỗng nhiên dừng lại trên cành cây, Triệt Thủy cũng đáp xuống bên cạnh nàng hỏi.

Mai Hoa không nói, chỉ hướng cách đó không xa.

“Hà?”, Triệt Thủy nhìn lại, sau đó ngây người.

Bọn họ đã tới bìa rừng, phía trước đột ngột xuất hiện vách núi. Nhìn xuống phía dưới chỉ thấy mây mù sương trắng cuộn cuộn, tầng tầng khí lạnh dồn ép thẳng vào mặt. Nếu so với vách núi trước đó thì nơi này càng sâu hơn. Tiếng gió thổi ù ù rất nhanh, biến ảo khôn lường gợi cảm giác sâu không thấy đáy.

Hai người bọn họ cũng phải há hốc mồm trước cảnh vách núi bỗng nhiên bị cắt xẻ này. Ở phía đối diện thì là ngọn núi hùng vĩ to lớn, cao vót tận trời, không thấy được đâu là đỉnh núi. Chỉ thấy xa xa phía trên là nửa vầng trăng đang thấp thoáng sau sườn núi, cùng với đó là đàn chim bay nương theo sườn núi như muốn khám phá đỉnh của nó ẩn giữa những đám mây kia. Vậy mà lúc bọn họ ở trong thâm cốc ngửa mặt lên nhìn xung quanh lại không phát hiện ra ngọn núi này.

Ở chính giữa có một cây cầu nối liền hai bên sườn núi.

Không biết làm thế nào mà nó được tạo lên. Dường như từ chỗ sâu nhất của khe núi dựng lên những cột đá hình vòm chống đỡ cây cầu, phần lớn những cột này đều đầy những kẽ rạn nứt. Mặt cầu là các khối đá hình vuông, mỗi hàng gồm bảy khối, độ rộng vừa đủ cho hai người sóng vai đi qua. Trải qua thời gian nó đã bị rêu xanh và cành lá khô che phủ.

Mây mù cùng sương trắng tràn ngập giữa cầu, khí lạnh buốt giá từ phía dưới nhẹ nhàng bay lên.

Một cây cầu giữa ngọn núi hùng vĩ với dạ điệu sương nguyệt*. Không khí mang hơi ẩm của buổi đêm tạo cảm giác lạnh lẽo. Giữa một ngọn núi lớn đột

hiện xuất hiện một cây cầu cổ, ngay cả Triệt Thủy tự cho rằng đã xem qua vô số kỳ cảnh, cũng bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh hãi không nói nên lời.

*Dạ điều sương nguyệt : đêm, chìm, sương, trăng

“Này...”.

Hắn nhìn thoáng qua Mai Hoa: “Phải đi qua sao?”. Cây cầu phía trước bị sương mù che phủ, căn bản là không thể nhìn thấy điểm cuối.

“Đương nhiên rồi!”. Mai Hoa xắn tay áo lên rồi thất lại lán váy, bày ra một dáng vẻ hùng hực khí thế, hai mắt lóe sáng nhìn về phía trước: “Không chừng bên trong có kho báu gì đó đấy!”.

“Ặc...”, Triệt Thủy xoa xoa trán, hai ngón tay vuốt cằm dường như đang đâm chiêu: “Lấy kinh nghiệm của ta mà xét, tốt nhất không nên qua”. Bên trong cùng lắm là một hang đá có khắc tuyệt thế võ công nào đó bị thất lạc. Nếu không thì nhất định đây rầy cơ quan và mật thất nguy hiểm, một khi tiến vào sẽ rất khó đi ra. Ta thật sự còn muốn thấy ánh mặt trời.

“Nhưng bên trong cũng có thể sẽ có rất nhiều báu vật... Người không muốn xem sao? Aizz aizz aizz, ngọc bích này, mã não này,... Đó là cơ hội tốt biết bao!”. Hai mắt Mai Hoa biến thành hình đồng tiền, chớp chớp với hắn, nói một cách đầy mê hoặc.

“...”. Một ngày nào đó người sẽ bị lòng tham của chính mình giết chết đó. Triệt Thủy đầu đầy hắc tuyến nhìn nàng nghĩ. Lại chỉ về phía trước: “Người xem, cái cầu này rất không tầm thường. Nếu như muốn cho người ta qua, cần gì phải... gọt đẽo thành các khối đá vuông vức như thế này chứ? Nhất định có cơ quan gì đó, hơn nữa...”. Hắn bỗng nhiên cảm miệng, hai mắt trừng lớn nhìn về phía giữa cầu.

“Làm sao vậy?”, Mai Hoa cũng ngoảnh lại, kinh sợ đến mức há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Vân trung ảnh. Nguyệt mãn Không sơn hoa mãn thiên (4)

Edit: Thủy Thanh

Beta: Ely

“Làm sao vậy?”, Mai Hoa quay đầu lại, nhất thời kinh sợ đến mức há hốc mồm.

Chỉ thấy giữa cầu có một người đang chậm rãi đi tới phá tan một khoảng mây mù. Đến khi hai người định thần lại thì đã thấy nữ tử tóc bạc, người mới vừa rồi còn ngồi dưới tàng cây, đang yên lặng nhìn bọn họ không chút biểu tình.

“?”.

Hai người theo bản năng mò tìm vũ khí ở bên thắt lưng, nhưng động tác chợt dừng lại giữa không trung.

“?”.

“Ta không thể...”.

“...không thể cử động!”, Mai Hoa ngờ ngạc không dám tin, nhìn sang phía Triệt Thủy, đã thấy trên khuôn mặt của đối phương cũng là vẻ kinh ngạc pha lẫn chút sợ hãi.

“Mai Hoa...”. Trọng Trọng Lâu Lâu chủ lễ bẩm nói: “Người vừa rồi... Có nghe thấy hay không... Tiếng bước chân?”.

Mai Hoa sững sờ, một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng.

Không có. Nàng không hề nghe thấy gì cả.

Trên cây hoa lê xa như vậy mà nàng còn có thể nhận biết rõ sự khác thường của tiếng gió phát ra từ vách núi này, vì sao nữ tử này bước lại gần như vậy mà nàng không hề nghe thấy một chút động tĩnh nào? Không kể đến thanh âm lúc nàng đi lên cầu mà ngay cả khi nàng chậm rãi đi về phía mình bọn họ cũng đều không nghe được.

Mai Hoa hơi ngoay người một cái, chỉ cảm thấy tay chân nặng trĩu, ngay cả từng tác da thịt cũng không thể nhúc nhích. Nàng chậm rãi vận động chân

khí muốn thoát khỏi khổ cảnh này nhưng lại phát hiện không có chút nào không khỏe, chỉ lạ một điều là không thể cử động thôi. Nhìn sang Triệt Thủy, nàng thấy khuôn mặt hần lộ vẻ đăm chiêu, dường như cũng vướng phải sự tình giống nàng.

“Đừng nhúc nhích”. Triệt Thủy thấp giọng nói, sắc mặt nghiêm túc mà tỉnh táo: “Không có sát khí”.

“Sao?”, Mai Hoa kinh giác ngẩng đầu lên, đến giờ nàng mới phát hiện ra nữ tử kia đích thực không có bất cứ uy hiếp gì đến bản thân mình.

“Rừng sâu không người, ánh trăng chiếu rọi. Trăng sáng đẹp như thế, hẳn là các người cũng tới ngắm trăng phải không?”.

Mai Hoa trong lòng gào thét: “Ngắm cái đầu người ý, ai nghĩ tới việc này chứ!”.

Hai người nhìn nàng không nói.

“Ah... Đúng vậy...”, Triệt Thủy sững sờ, một lúc mới trả lời. Hắn cố giấu giữa muốn cử động, người đã đầy mồ hôi, toàn thân run nhè nhẹ, nhưng con người vẫn hướng về phía Mai Hoa đảo đảo qua lại, chật vật nói: “Đúng không?”.

“Uhm”. Mai Hoa bị bất động ở tư thế rút phi tiêu cực kỳ khoa trương, thân thể nghiêng nghiêng về trước, tay trái đặt trên eo hông bên phải, tay phải lại gơ về phía sau. Lúc này còn phải cố gắng trung ra bộ mặt tươi cười: “Đúng vậy, ban đêm đẹp như vậy, nếu có rượu ngon chẳng phải rất tốt sao? Thường nguyệt trong khung cảnh này thực sự hoàn mỹ mà!”.

“Hai vị thực sự có nhã hứng”. Nữ tử kia không chút biểu tình nói. Đôi mắt nàng như hướng về một nơi xa xăm vô định, không rõ nhìn đâu: “Như vậy thực tốt, chúng ta cùng ngắm trăng đi”. Nói xong liền đi tới bên người Mai Hoa, uyển chuyển lại tao nhã ngồi xuống, vẫn giữ nguyên tư thế như ngồi dưới gốc cây hoa lê, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn ánh trăng.

Mai Hoa : “...”.

Triệt Thủy : “...”.

Như vậy chỉ có quý mới có thể ngắm trăng!! Mai Hoa và Triệt Thủy tròn mắt nhìn nữ tử đang ngồi im kia.

“Đều là lỗi của người!”, Mai Hoa cắn răng nghiêng lợi nhìn sang nam tử bên cạnh thấp giọng nói: “Sao người trả lời nàng là tới ngắm trăng chứ hả?”.

“Vậy người bảo ta phải nói gì!”. Hạ thấp giọng, Triệt Thủy cũng tròn mắt há miệng nhìn nàng đáp.

“Mà không chỉ có mình người một mình nhé!”. Thân người hắn bị cố định ở tư thế chuẩn bị một cước đạp lên phía trước chuẩn bị nhảy lên bất cứ lúc nào.

“Người sao không thể nói rằng... chúng ta đang đi tản bộ!”.

“Ai mà lại đến cái chỗ này tản bộ hả?”.

“Lẽ nào đến chỗ này ngắm trăng thì là bình thường?! Nhìn được hẳn một nửa vầng trăng đấy nhỉ! Người sao lại dằn như vậy chứ!!!”.

“Này! Ban đầu là ai muốn đến cái chỗ này hả?! Chẳng phải là nữ quý bao lực hẹp hòi thần giữ của nhà người hay sao!”.

“Người...!”, Mai Hoa nhất thời cứng họng. Nghĩ lại chính mình cương quyết đòi tới cái chỗ này là thật, không thể làm gì khác hơn là hừ thật mạnh một tiếng, nói: “Quên đi! Chẳng thèm tính toán với người, chúng ta nên tính xem làm thế nào thoát khỏi chỗ này!”. Nàng chuyển tầm mắt nhìn về phía nữ tử kia.

“Đương nhiên là chờ nàng giải... cái này...”. Triệt Thủy nói, bất giác nghĩ có điều kỳ quái: “Đây rốt cuộc là cái gì? Điểm huyết hay là công phu nào khác?”.

“Huyết đạo vẫn bình thường, nàng ta ra tay với tốc độ nhanh thật... Ngay cả Huyền Sinh so ra cũng kém”. Sắc mặt Mai Hoa thêm vài phần nghiêm trọng nói.

“Có khả năng hay không... nàng là...”.

“Ma?”, Mai Hoa Đường đường chủ cười một tiếng: “Thực là trò cười, người tin vào chuyện ma quỷ hoang đường như vậy? Người mấy tuổi rồi hả?”. Nàng liếc hẳn một cái hỏi.

“Ta giống người sao?”. Triệt Thủy không phục rướn mi, bĩu môi: “Ngoại trừ tiền người còn tin tưởng cái gì hả? Người đích thực là quý hẹp hòi!”.

“...”.

Mai Hoa nhếch đôi môi, nhưng lần này không có những lời lẽ tràn đầy hỏa khí đáp lại. Nàng ở bên cạnh vẫn giữ nguyên tư thế tức cười, khuôn mặt lại thể hiện nét suy tư.

Một lát sau, bày ra bộ mặt nghiêm túc lạ thường, nàng nói: “Tiền là thứ duy nhất trên đời này đáng để tin nhiệm đó”. Nàng hướng tầm mắt nhìn sang Triệt Thủy, như để khẳng định điều đó, còn nói: “Người chẳng lẽ không biết sao?”.

“Ta sao biết điều này chứ!”. Chỉ có thần giữ của như ngươi mới có ý nghĩ này! Trọng Trọng Lâu lâu chủ bất lực nhìn nàng.

“Là thật đó”. Mai Hoa nhân nhát nói, nhìn về phía sau ngọn núi trắng bạc nhô ra một nửa: “Này nhé, tiền là thứ duy nhất trong thiên hạ này không quay lưng lại với ngươi. Bất luận là tiền đồng hay ngân phiếu, chỉ cần đưa ra liền có thể đoạt được vật phẩm ngươi muốn. Riêng điểm này, dù thế nào cũng sẽ không thay đổi”.

Nàng lại quay nhìn về phía hắn, ánh mắt thanh lương thấu triệt*, như ánh trăng soi đáy nước mùa thu.

*Thanh lương thấu triệt : trong suốt không chút vân đục

“Đỗ Triệt Thủy, ta là đường chủ thứ tám của Thiên Hạ Sạn, chuyện trên giang hồ này, không gì ta không biết. Chính vì vậy, thứ làm cho ta cảm thấy tin tưởng nhất chỉ có tiền”.

Triệt Thủy không nói, nhìn hình dáng nàng lơ mờ được ngân quang che phủ, thoát cái hấn chột hiệu ra.

Trên giang hồ, chưa từng có bất kỳ biến động nhỏ nào có khả năng qua được tai mắt của Thiên Hạ Sạn.

Vui buồn hợp tan, yêu ghét tình thù, phân ly trùng phùng, ân oán cá nhân, tất cả sóng biển phong ba đều bị bọn họ quan sát.

Giống như xem một vở kịch lớn trên sân khấu cuộc đời, những diễn biến làm cho người ta phải nhỏ lệ vì xót thương hay cười to vì vui sướng. Nhưng mà xem quá nhiều đến nỗi vô cảm trước nhân tình thế thái.

Như chân trời phía trước của Thất Thạch Môn môn chủ và Bán Nguyệt Thành nhị thiếu chủ. Tình nghĩa liên cảnh thuở xưa mà nay như cỏ cây gãy lìa, mọi kỷ niệm đều bị quên lãng. Kẻ thì thờ ơ giang hồ, sống cuộc sống tách biệt nơi thâm sơn. Người còn lại võ công mất hết, chỉ có thể ở trong Thất Thạch Môn đau khổ chờ đợi, hào hoa phong nhã ngày xưa đã không còn.

Cho dù hiện tại chung đường, sau này cũng sẽ mỗi người đi mỗi ngã. Hoa tự lệnh đèn nước tự chảy, mưa hận mây sầu thoáng cái cũng chỉ như một tiếng thờ dài. Hắn biết, đã sớm không còn cảnh tượng chung cánh bay lượn huy hoàng của năm xưa.

Chẳng hiểu tại sao hắn lại nhớ tới Thiên Sa.

Nữ tử mà mấy năm trước đã ra đi trong chính vòng tay mình, ngay cả mỉm cười lần cuối cùng cũng ấm áp như mặt trời ngày đông.

Trầm Thiên Sa là người duy nhất trên đời này có thể nhìn thấu thiên hạ, nhưng sau đó vẫn không hề đắn đo mà mở ra lùm đồng tiền của mình, so với Lâm Mai Hoa hẹp hòi lại chán nản bị quan trước mặt có sự khác biệt quá lớn.

Nhưng hắn chưa bao giờ biết qua người nào chán nản lại tinh táo như vậy. Sâu trong nội tâm, hắn cảm thấy đồng cảm với nàng. Những khổ đau trong lòng mà bình thường hắn vẫn chôn giấu sau vẻ cột nhà treu đùa cùng với những trang phục kỳ dị giờ như bị khơi trúng mạch, ào ào tuôn chảy ra như suối. Một nỗi bi thương chan chứa gợn lên trong lòng hắn.

Ngẩng đầu ngắm trăng, vẫn là ánh trăng tròn như hạt trân châu lớn.

Vàng trắng đó lúc tròn lúc khuyết tưởng chừng như chỉ là chuyện trong chốc lát.

Thế nhưng, trong chốc lát đó thì vật đổi sao dời.

Triệt Thủy hướng tầm mắt sang nữ tử tóc bạc ngồi bên cạnh bọn họ, vẻ mặt nàng vẫn như cũ nhìn về phía trước cầu đá.

Không biết là đang đợi chờ cái gì.

“Triệt Thủy...!”, Bỗng nhiên Mai Hoa khẽ kêu lên: “Ngươi xem!”. Nàng hướng ánh mắt chỉ cho hắn.

“Sao? Cái gì vậy?”. Hắn hơi hoàn hồn nhìn theo nàng, bất giác sùng sốt: “U Doanh Thảo!”.

Ở khe hở trong mối ghép của cầu đá, có vài cây hoa dài mảnh màu xanh lam, đang ở dưới ánh trăng bạc chấp chôn theo gió.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Tiếng vọng trong núi. Này gió cuốn, này sóng cuộn (1)

edit: Phi Anh

beta: Ely

Sương mù buổi bình minh mênh mang khắp thâm cốc, xa gần chẳng có lấy một tiếng chim hót.

Khi vầng mặt trời xuyên qua vách đá, khu rừng như bắt đầu tỉnh giấc với những tiếng chim hót riu rít. Những tia nắng mặt trời xuyên qua đám mây tạo thành một lớp hào quang mỏng manh mờ nhạt. Mới đầu thì giống như tấm lưới mềm mại, chỉ sau chốc lát đã như nước lũ đổ vào biển lớn nhấn chìm toàn bộ sơn cốc. Chỉ thấy sương mù như được nhuộm vàng, xung quanh đều là màu sắc ấm áp sáng rực.

Ánh vàng trăm tơ nghìn sợi từ kẽ lá rơi xuống, Huyền Sinh mở hai mắt, thấy hoa lê như tuyết nở rộ chồng chất trước mắt mình. Đúng lúc có một đóa hoa rơi xuống, thông thả xoay tròn bay lượn trong không trung, rơi lên mặt hắn.

Hắn đưa tay gạt bông hoa xuống rồi lấy sức ngồi dậy.

Đêm qua lại mơ thấy giấc mộng kia.

Tuy rằng đã không còn nhớ rõ nội dung, nhưng hắn cảm thấy trí nhớ của mình đối với những hình ảnh này vô cùng quen thuộc. Đặc biệt là tiếng kêu gào hoảng hốt cuối cùng, làm hắn chấn động đến toàn thân đều có cảm giác đau đớn. Ngay cả bây giờ tỉnh lại, nỗi bi thương kia như vẫn lưu luyến trong lồng ngực chẳng chịu rời đi. Đường như thân thể hắn không quá xa lạ với đau khổ và tuyệt vọng đó.

Thanh âm kia, là của Diệp Song Tĩnh sao?

Hắn nhớ rằng cách đây không lâu cũng đã nghe thấy tiếng kêu gào tương tự. Đó là khi ở Trọng Trọng Lâu, lúc Lục Trà muốn ám sát mình, nữ tử ranh mãnh cổ quái kia bình thường luôn điềm tĩnh vậy mà bỗng nhiên hốt hoảng. Tuy rằng không tuyệt vọng đến nỗi tê tâm liệt phế như trong mộng, nhưng cũng đủ khiến hắn cảm thấy nhói buốt khi hồi tưởng lại.

Lắc đầu không nghĩ nữa, Huyền Sinh đứng dậy đi về phía đầu cành cây.

Mặt trời chiếu xuống sơn cốc những tia nắng ban mai, từng cơn gió mát phả vào mặt khiến tâm hồn nhẹ nhàng khoan khoái. Dòng khí lưu động trong không trung tạo cảm giác như thân thể có thể nương theo gió mà di chuyển. Một màu xanh biếc tràn ngập trong sơn cốc, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tán lá, khiến cho khu rừng đang chìm trong sương mù âm u lại trở nên lấp lánh ảo diệu. Huyền Sinh thực sự cảm thấy bản thân hắn đã lọt vào một nơi tiên cảnh tuyệt thế. Ngẩng đầu thấy ánh vàng nghìn giọt vạn điểm chiếu lên tán lá, điểm xuyết giữa không trung là những cánh hoa lê bay lượn nhẹ nhàng. Nếu có thể dựng một căn nhà tranh kê bên khe suối nhỏ, bình thường thả lưới bắt cá, khom người cây ruộng trồng rau, ngày ngày được ngắm nhìn khung cảnh đẹp đẽ như vậy kỳ thực cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Nhưng những thứ này đối với Song Tĩnh, thì tất cả đều là mây trời, mây trôi mà thôi.

Huyền Sinh ngoảnh đầu nhìn về phía môn chủ Thất Thạch Môn đang ngủ cách đó không xa. Cả người nàng đều bị cánh hoa tung bay xuống phủ lên, như một con nhộng vô cùng lớn cuộn mình trên cành cây. Đến gần mới biết con nhộng đó gom cả một đồng hoa trắng như tuyết phủ lên trên người.

“...”

Cảnh sắc rất hài hòa.

Lúc này từ một đồng cánh hoa hơi hơi rối loạn, một cánh tay chậm rãi duỗi ra, sau đó là tay kia, một chân, một... chân nữa, cuối cùng mới thấy Song Tĩnh đầu đầy hoa lê đưa tay lên dụi hai mắt còn nhấp nhem. Cử chỉ toát ra một vẻ ngốc nghếch nhưng cũng rất dễ thương.

Lúc đó, ánh nắng mặt trời đã chan hòa khắp bốn phía, xuyên thủng ngọn sóng lớn xanh biếc của từng lớp lá cây. Giữa những cánh hoa lê, một thiếu nữ mở đôi mắt tròn xoe. Con ngươi nàng trong suốt như nước mùa thu, tóc đen mượt như suối nguồn, làn da trắng như tuyết. Nàng hơi ngẩng đầu lên, mấy cánh hoa trắng như tuyết rơi từ trên đầu nhẹ nhàng hạ xuống khuôn mặt nàng. Giữa nền hoa trắng tuyết đó, đôi hai gò má có chút ửng hồng trở lên long lanh trong sáng hơn. Con mắt trong trẻo phản chiếu hình ảnh lá cây trùng trùng điệp điệp trên đầu, dường như trong đôi mắt đó ta có thể thấy được cả khu rừng xanh biếc đang chuyển động. Mái tóc dài như suối nước uốn lượn, trôi theo lớp y phục của nàng, rồi buông xuống lơ lửng giữa cành cây và mặt đất.

Mới đầu nàng có chút mờ mịt khi quan sát xung quanh, sau đó dường như nhớ lại tất cả, liền ngoảnh lại tìm kiếm cái gì đó.

Lúc tầm mắt dừng lại ở chỗ Huyền Sinh, nàng liền ngẩng lên mỉm cười.

Nét cười vô cùng long lanh trong trẻo.

Huyền Sinh cảm thấy hắn đã nhìn thấy nụ cười này ở nơi nào đó.

Nụ cười không có mây may ám ảnh và bi thương, tựa như nàng vừa tỉnh lại từ trong giấc ngủ dài đằng đẵng. Trong mộng trải qua kiếp nạn của cả đời, nhưng tỉnh lại thì phát hiện tất cả đều chỉ là ảo giác. Sau đó, trong khoảnh khắc mở mắt nhìn thấy hắn, vậy là, đời người giống như thuở ban đầu gặp mặt. Nàng vẫn là một môn chủ kiêu ngạo mà hăng hái, còn hắn vẫn là nhị thiếu chủ ôn nhu hiệp nghĩa.

Đường như bị cảm nhiễm, hắn cũng không tự chủ được mà nở nụ cười.

Ánh mắt dịu dàng tâm tình buồn lòng, khuôn mặt hần mang theo nét cười có chút gì đó lạ lẫm nhìn về phía thiếu nữ trên người tích đầy hoa kia.

“Huyền Sinh. ... Thanh âm của nàng mềm mại có chút lười biếng, nhếch miệng cười nói: “Ta mơ thấy ngươi. ...”

“Mơ thấy ta?”, Huyền Sinh bắt giác đi tới bên nàng, cúi người nâng nàng dậy, giọng nói dịu dàng.

“Mơ thấy ngươi không mặc y phục múa cho ta xem!”, Song Tĩnh nháy mắt cười nói với hần.

“...”.

Đang lúc nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành còn chưa phục hồi sau cơn chấn động, Song Tĩnh lại đến gần hần, làm nũng nói: “Chúng ta biến giấc mộng của ta thành hiện thực nhé?”.

“?!?”.

Huyền Sinh lập tức lui mạnh về phía sau kéo dài khoảng cách giữa hai người. Bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng răng rắc, cành cây bị hần giẫm lên đột ngột bị gãy. Cả người hần ngã về phía sau, vì vẫn đang nắm tay Song Tĩnh nên cũng kéo nàng xuống theo. Như bản năng, hần ôm lấy Song Tĩnh che chở nàng trong ngực mình. Chỉ nghe cành cây phía sau rắc rắc rơi xuống theo hần, sau đó “bịch” một tiếng, hai người ngã trên mặt đất.

Chưa kịp ngẩng đầu, bên tai lại truyền đến tiếng gió thổi, hần đưa tay lên đỡ. “Bộp” một tiếng, một cành cây to rơi phía trên đầu hần, tiếp theo là một trận mưa hoa rụng xuống là tả.

“...”.

“Ôi ôi Huyền Sinh...”, Song Tĩnh trong lòng hần ngẩng đầu lên, có chút xấu hổ. Ngón tay nàng hần điểm qua điểm lại trên ngực hần: “Sáng sớm mà tình cảm đã mãnh liệt như thế... cũng không tốt lắm...”. Nói xong lại khẽ lật lại, cả người nằm bò trên người hần, cười tủm tỉm nói: “Nhưng mà ta cũng không ngại...”.

“!!!!”. Ngươi cách xa ta một chút!!

Dù ý thức gào thét như vậy nhưng thực sự là ngay cả một chương kích thích vung ra cũng không có.

Huyền Sinh một môi đầy cành cây phía trên trên đầu mình ra. Dù bị kích động đến nỗi hai mắt tròn trắng nhưng vẫn cố nhịn xuống, ho nhẹ một tiếng: “Môn chủ, xin đừng đề lên người ta”.

Trong bụng thầm nghĩ: “Tốt nhất là cách xa ta mười bước được không?”.

“Được... Ta không nằm đè lên ngươi nữa!”, Môn chủ Thất Thạch Môn sáng khoái đồng ý, ngay lúc hần ngạc nhiên việc tuân thủ lễ nghi của nàng, thì thấy đối phương bất thành linh chống người lên: “Ta ngồi trên người ngươi nhé!”.

Chưa kịp phản ứng, Huyền Sinh chợt thấy khuôn mặt tươi cười của Song Tĩnh gần sát mặt mình. Rồi cảm giác miệng mình có một đôi môi nhẹ nhàng như cánh hoa áp lên.

Đó là một đôi môi vô cùng mềm mại, lại mang theo hương vị ngọt ngào, như một đóa hoa đang ve vuốt trên môi mình. Có chút ngượng ngùng thế nhưng lại ẩn chứa sự kiên quyết, có một chút quyến luyến, một chút tham lam và một chút sợ hãi, thăm dò môi hần

Huyền Sinh chỉ cảm thấy oanh một tiếng, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Không thể nhúc nhích cũng không thể phản ứng, hai tay vẫn duy trì tư thế bảo vệ nàng khỏi bị cành cây đụng chạm vào.

Không hiểu vì sao, dường như thân thể hần đáp lại rất tự nhiên, hần ôm lại nàng.

Cánh tay Song Tĩnh hơi dừng lại một chút, sau đó vươn hai tay khoát lên vai hần, càng ôm nũng nịu hơn.

Phía sau không có vật gì để tựa vào, Huyền Sinh bị nàng đè trên mặt đất, mái tóc Song Tĩnh đen như thác nước long lanh thả trên người hần, mái tóc dài của hai người trên mặt đất dây dưa quấn quýt với nhau.

Da thịt Song Tĩnh có mùi vị của cỏ xanh và hoa lê. Bởi vì ngủ một đêm trong đồng cánh hoa, từ y phục nàng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Còn có vài giọt sương trên tóc nàng rơi lên xương quai xanh của Huyền Sinh, trong suốt long lanh mà mang theo chút lạnh giá.

Tay hần ôm lấy thắt lưng nàng, cảm giác được nhiệt độ trên thân người ấm áp của nàng truyền qua tầng tầng y phục. Hô hấp trở nên gấp gáp, không khí cũng như bắt đầu loãng ra. Môi Song Tĩnh lúc đầu là ngượng ngùng cọ xát giờ lại nhẹ nhàng mút vào. Hần là hần nên đẩy ra, hần là nên cách xa, nhưng cả người hần lại dường như bị hút vào, dán vào cơ thể nàng, không muốn để thân thể đó rời khỏi mình nửa tấc.

Không được!!!

Gắng sức lấy lại lý trí, Huyền Sinh đỡ lấy hai má nàng, lợi dụng cơ hội lúc lấy không khí mà kéo giãn khoảng cách.

Khuôn mặt Song Tĩnh kề sát cách thân mình không đến hai ngón tay, bởi vì thờ dốt mà đồ ưng. Đôi môi sưng phù, tóc tai rối loạn, vài sợi tóc vương vãi

trên mặt, thêm vài nét ngây thơ phong tình. Con người của nàng rất lớn, rất trong trẻo. Trong đôi mắt đó hẳn thấy được hình bóng của một nam tử dịu dàng, có chút mê man, có chút khó hiểu. Nhưng càng rõ nét hơn là ánh mắt tĩnh lặng như mặt nước hồ lúc về chiều, nhìn nữ tử trong lòng.

Hắn chưa từng nghĩ bản thân có thể có vẻ mặt như vậy.

Tuy nhìn rất xa lạ, nhưng cảm giác lại vô cùng quen thuộc.

Dường như ta đã xuyên qua dòng chảy của thời gian, nhưng cuối cùng, vẫn gặp lại nàng một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Tiếng vọng trong núi. Này gió cuốn, này sóng cuộn (2)

edit: Thủy Thanh

beta: Ely + Hàn Phong Tuyết

“Môn chủ...”. Hắn nghe thấy bản thân dùng thanh âm hơi khàn khàn khó nhọc nói: “Ta...”.

“Sao...”.

Đúng lúc này bên cạnh hai người đột nhiên có tiếng người.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, Huyền Sinh thiếu chút nữa đã rút kiếm ra. Nhưng đứng bên cạnh họ lại là vị nữ tử tóc trắng kia. Nàng hướng đôi mắt tĩnh lặng như nước nhìn bọn họ: “Các người đã tỉnh?”.

“...!”.

“...!”

Nàng từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh họ? !

Hai người tròn to hai mắt nhìn nàng trong phút chốc, cuối cùng vẫn là Song Tĩnh kịp phản ứng trước. Nàng cũng không để ý đến hai người bọn họ vẫn đang duy trì tư thế cực kỳ mờ ám, đôi mắt nheo lại miễn cưỡng trung ra vẻ mặt tươi cười, nói: “Người cũng dậy sớm thế! Hôm nay khí trời thật tốt nha!”.

“...Hai người các người đang làm gì thế?”. Phía sau bỗng truyền đến tiếng nói như phát ra từ một âm hồn. Cả hai quay đầu nhìn lại, thấy Mai Hoa và Triệt Thủy với nét mặt vô cùng mệt mỏi đang nhìn bọn họ. Hai người đó lúc này tự nhiên có điểm chung là vành mắt thâm quầng và khuôn mặt tái nhợt.

“Các người làm sao vậy? Sắc mặt sao lại kém thế kia?”, Song Tĩnh bất giác kinh ngạc nhìn về phía Lâu chủ Trọng Trọng Lâu, người mà vừa phát ra thanh âm như một u hồn: “Triệt Thủy huynh lại đói bụng sao? Chúng ta trước khi ngủ đã ăn rất nhiều lương khô rồi mà”.

“...”. Hai người thoáng nhìn nhau, không biết trả lời sao nữa.

Chẳng lẽ nói là chúng ta ngày hôm qua buồn chán quá ngủ không yên nên tản bộ đến một nơi vô cùng quý dị, sau đó bị điểm huyết đạo nên phải đứng mãi ở một tư thế cho đến vừa rồi mới nhúc nhích được sao? Không được! Như vậy thật là mất mặt.

“... À, chúng ta tìm được U Doanh Thảo rồi”. Qua một lúc lâu Mai Hoa mới nghĩ được điều gì đó để nói. Nàng giờ ngón tay trở về phía sau: “Ồ sâu trong cánh rừng đằng kia”.

“?!”.

Huyền Sinh ngay lập tức đứng dậy, cũng không quên đỡ Song Tĩnh cùng đứng lên. Chỉ là lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, hắn có chút lúng túng nên lập tức chuyển hướng sang phía khác. Song Tĩnh thì vẫn như cũ cười híp mắt nhìn hắn, không quên nhân cơ hội mà nắm lấy cánh tay hắn.

“Đi thôi đi thôi, sớm hái thảo dược còn xuống núi!”. Nàng lôi kéo Huyền Sinh đi theo hướng Mai Hoa chỉ.

Huyền Sinh theo nàng đi phía trước, cảm giác tay nàng nhẹ nhàng mà vỗ vỗ cánh tay của mình, ý muốn động viên mình hãy yên tâm. Nhìn vào đôi mắt trong suốt không vương chút gì gọi là bóng tối kia, hắn như thấy lá cây cùng cánh hoa bập bênh phản chiếu trong đó. Đôi mắt đó dường như muốn nói rằng, chuyện vừa mới xảy ra căn bản không cần để ở trong lòng.

Cũng như những chuyện xảy ra trước giờ.

Bất kể là vì đỡ cho hần một chương mà toàn bộ võ công bị hủy, sức khỏe không còn. Hay là vì hần mà lê tấm thân bệnh tật, nghìn dặm xa xôi đi tới nơi đây, nàng đều không cần hần phải để trong lòng.

Nàng nhiều lúc có những hành động khiến hần phát bực, nhưng cũng là người làm trái tim hần biết đến cảm giác đau buốt.

Đồ ngốc!

Suy nghĩ đó trong lòng khi phát ra thành lời nói từ miệng hần lại hoàn toàn khác: “Đi thôi”.

Hần nghe thấy chính mình thân nhiên nói vậy.

U Doanh thảo, kỳ thực có tên là Lữ Diệp. Nhưng bởi vì nó có nét giống như một đảo biệt lập giữa hồ nước, cây có màu như sắc trời ngày u ám, do đó nên còn được gọi là U Doanh thảo. Loại cỏ này chọn sống ở nơi ban ngày ẩm ướt ẩm áp, ban đêm thanh khiết mát mẻ, nơi mà bốn mùa như mùa xuân. Thân cây đứng thẳng, ngọn hướng về phía mặt trời, phiến lá dài nhỏ hẹp. Cứ mỗi năm mười năm thì cao được ba tấc*, lá có màu lam u ám, đầu nhọn và có mùi hương thoang thoang, đến lúc đó có thể làm thuốc. Nhưng nếu chưa đến hồi chín mười thì phiến lá có độc, nên nhất định phải đợi sau khi cây trưởng thành hoàn toàn mới có thể sử dụng.

*Tấc: đơn vị đo chiều dài, 1 tấc = 10 phân (cm)

“Nhiều thật...”, Song Tịnh đứng trong rừng cây đánh giá chung quanh: “Thế nào mà lúc chúng ta đi vào không phát hiện ra nhỉ?”.

“Khi đó chẳng phải là ban đêm sao? Hoàn toàn không thể nhìn rõ được mà”. Triệt Thủy đã ngồi xổm xuống nhìn thảo được trước mặt từ lúc thấy nó. Hần vừa chọc chọc cây cỏ đang đứng đưa theo gió, vừa liếc mắt nhìn nữ tử tóc bạc vẫn đi theo phía sau bọn họ một khoảng. Vì sợ lại bị nàng điểm huyết đạo lần nữa, hần và Mai Hoa không dám dẫn bọn họ đến chỗ rìa sát vách núi mà bọn hần đã đến đêm qua. Cũng may trong rừng cây này U Doanh thảo mọc khắp nơi, bọn họ đi lung tung lại tới chỗ có khá nhiều loại cỏ này.

“Nếu như máu của ngươi có nhiều một chút thì tốt rồi, có thể hái thật nhiều rồi xuống núi bán lấy tiền”. Mai Hoa thờ ơ đá một hòn đá nhỏ trên đường, ngáp một cái, lại nói: “Chi cần đổi cho Ngưng Sương Môn cũng có thể lấy được vô số bạc rồi”.

“Chú ý này của ngươi nghĩ cũng đúng hòng”. Triệt Thủy nhướn mi nhìn nàng nói: “Tiểu Tịnh sức khỏe kém như vậy. Hơn nữa, gì chứ? Muốn cùng Mộ Dung Căn giao dịch? Mơ tưởng hão huyền! Đến lúc đó không chừng chính nhà ngươi lại bị con hồ ly đó bán đi mất lúc nào không hay”.

“Ta chỉ nói là nếu mà thôi, ngươi nghĩ ta lòng lang dạ sói như vậy sao? Hừ!”. Mai Hoa rất không phục trông mắt liếc hần. Có điều bởi vì nàng quá mệt mỏi cho nên vốn dĩ là khí thế gào thét nhưng thanh âm phát ra lại lí nhí, giống như tiếng muỗi kêu.

“Môn chủ...”, Huyền Sinh có chút chần chừ nhìn tứ phía, nhiều cỏ như vậy thì làm sao biết được cây nào đã trưởng thành rồi đây?

“Ah, Huyền Sinh, ngươi đừng ngại”. Song Tịnh quay đầu lại cười, nụ cười rất thoải mái phóng khoáng, giống như là vừa được nghe câu chuyện thật thú vị. Nhưng lại khiến cho Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành cảm thấy kinh hãi, dường như, hần dự cảm có chuyện không hay sắp xảy đến.

Quả nhiên, nữ tử trước mặt xoay người, tự nhiên rút Thiên kiếm đeo ở thắt lưng hần, thân thủ đẹp đẽ linh hoạt. Tốc độ của nàng ngay cả người được mệnh danh là nhanh nhất giang hồ như hần cũng không thấy rõ. Có thể thấy được công phu của Thất Thạch Môn môn chủ trước kia ghê gớm cỡ nào.

Thân kiếm màu trắng bạc vẽ ra một vệt sáng dưới ánh mặt trời, đôi mắt trong suốt như nước hồ óng ánh, Song Tịnh mỉm cười. Chỉ nghe xoẹt một tiếng. Trên cánh tay nhỏ nhắn lập tức hiện ra một vết máu thật dài.

Máu bắn tung tóe ra xung quanh, rơi vào bụi thảo được trước mắt. Một mảng xanh biếc nhuộm màu đỏ tươi.

“Môn chủ!”.

“Tiểu Tịnh!”.

Mọi người kinh ngạc đến ngây người, ngay cả Mai Hoa cũng nuốt xuống một câu kinh hô. Huyền Sinh vọt tới bên người nàng đoạt Thiên kiếm, chỉ sợ nàng lại làm gì điều gì điên cuồng, vừa sợ vừa giận: “Ngươi điên rồi!? Ngươi làm cái gì vậy?! Thân thể suy yếu như vậy còn...”.

“A! Góc cây này hấp thu máu!”. Bỗng nhiên Mai Hoa cao giọng hô hoán, chỉ chỉ vào một phiến cỏ phía trước. Ở trong góc, vết máu trên một gốc U Doanh thảo đang dần dần thu nhỏ lại, nàng quay đầu thấy Triệt Thủy và Huyền Sinh còn đứng sững sờ tại chỗ, bất giác giận dữ: “Còn không mau ngắt lấy!”. Nhìn hai nam nhân chỉ biết bày ra vẻ mặt lúng túng nhìn Song Tịnh, nàng vội vàng rút ra thanh đao của chính mình, một bước tiến nhanh về phía trước, ngay lập tức khom lưng đào thuốc.

“Môn chủ...!”. Huyền Sinh ở bên cạnh không quan tâm đến những cây cỏ kia. Nghe Mai Hoa nói cũng chỉ hơi nghiêng đầu nhìn một chút. Thấy Mai Hoa đã khom người hái thuốc, hần liền xé một ống tay áo to rộng, cấp bách tiến lên giúp Song Tịnh băng bó, lo lắng nói: “Phải mau chóng cầm máu...”. Xem xét một hồi, hơi hơi yên tâm: “Cũng may vết thương không sâu, chưa bị thương tổn đến chỗ nguy hiểm, bằng không mất máu quá nhiều...”. Hần nhú mày, phát hiện mình khó có thể giữ nguyên phong độ: “Ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”.

“Huynh xem...”. Lúc này Song Tịnh bình tĩnh ngắt lời hần: “Như vậy chẳng phải sẽ nhanh hơn nhiều sao?”.

Nàng chậm rãi quay đầu hướng hẳn hỏi.

Huyền Sinh bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Khi đó, ánh mặt trời xuyên qua khe lá rọi xuống, đọng lại trên khuôn mặt trắng ngần của nàng thứ ánh sáng mờ ảo. Vài cánh hoa lê cách đó không xa bị gió thổi tới, cánh hoa nhuộm máu nàng, trên nền trắng tuyết điểm xuyết sắc đỏ, phiêu đảng khắp nơi.

Mái tóc đen nhánh như nước của Song Tĩnh tựa tơ lụa đông đưa trong gió, triền miên lưu luyến nhưng lay động rất nhanh. Đôi mắt tĩnh lặng cùng với động thái mãnh liệt của nàng tạo thành sự đối lập rõ ràng. Cũng giống như bản thân nàng, cho dù trải qua nhiều năm mà chẳng hề mất đi nửa phần khí khái hào sảng cùng trượng nghĩa nhu hòa. Dù vẫn biết con đường đang đi chẳng dẫn tới đâu thì nàng vẫn cứ tiếp tục tiến về phía trước.

Nữ tử này, với truyền kỳ trước kia, là một.

Những lời đồn về Thất Thạch Môn môn chủ trước kia đã nghe qua không có nửa phần sai biệt.

Bọn họ kể, trước kia Thất Thạch Môn môn chủ Diệp Song Tĩnh, chính là thiếu nữ dũng cảm nhất thiên hạ.

“Nào, bắt đầu từ đây, lại nhờ ngươi”. Đồng tử Song Tĩnh không hề gợn sóng, mỉm cười với hắn nói.

Huyền Sinh cứ thế nhìn nàng, ngay cả tức giận cũng quên, không tự chủ gật đầu: “Được”.

Lúc này, một trận gió từ bốn bề xung quanh thổi tới, lá cây hoa cỏ trong rừng đều ào ào ngã rạp.

Triệt Thủy và Mai Hoa lập tức vọt tới bên cạnh hai người bọn họ, đem Song Tĩnh vây vào giữa tạo thành một vòng tròn.

Thiếu nữ tóc bạc đứng cách đó không xa ngửa đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy từng phiến lá xanh cùng cánh hoa ngồn ngộn trôi dạt bay điên cuồng trên không trung. Gió làm áo bào rộng lớn của nàng thổi tung lên, áo khoác màu lam thẫm như biển căng lên tựa cánh buồm đang rộng trong rừng cây xanh biếc.

Nàng lẳng lặng nhìn xung quanh, vươn tay vuốt lên mái tóc dài uốn lượn như suối của mình, khuôn mặt không chút biểu tình nhìn về phía bốn người trước mắt:

“Bọn họ tới”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 25: Tiếng vọng trong núi. Đây gió cuốn, đây sóng cuộn (3)

edit: Phi Anh

beta: Ely + Hàn Phong Tuyết

Sa, sa, sa.

Nguy cơ mơ hồ ẩn náu giữa một vùng không gian xung quanh, mùi vị giết chóc len lỏi trong gió như làn sóng dập dềnh lan tới.

Không khí như đọng lại.

Mấy chục cung tiễn thủ, sát thủ mặc y phục màu lục, mũi tên sắc nhọn hướng vào năm người đứng phía dưới.

Phong kính giác cung mình, Tướng quân lập vị thành*.

*Dịch nghĩa: Cung khảm sừng ngân nga trong gió, Cùng tướng quân sẵn bắn ngoài thành

Tên của Phi Úng Bảo, giống như hùng ung từ trên cao nhìn trúng con mồi bỏ nhào xuống, trăm phát không trượt.

Huyền Sinh không chớp mắt mà nhìn chăm chăm mấy mươi người xung quanh, trong tay nắm chặt vũ khí. Bên cạnh hắn, ngoại trừ Song Tĩnh được ba người bao bọc bên trong, Triệt Thủy và Mai Hoa đã ở trong tư thế rút đao giương nỏ, sẵn sàng nhảy lên đại khai sát giới ngay khi có thể.

Khí thế giương cung bạt kiếm bao trùm lên từng cành cây ngọn cỏ. Hai bên chăm chú quan sát đối thủ, ngay cả một động thái dù nhỏ nhất xảy ra cũng có thể dẫn đến cục diện biến đổi hoàn toàn, không thể cứu vãn.

Lúc này, nữ tử tóc bạc vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng, nàng cột lại tóc, rồi rất tự nhiên ngồi lên một khối đá:

“Sau này còn gặp lại”.

“...?”.

Bốn người trừng lớn con mắt nhìn nàng, ngay cả Song Tĩnh cũng không biết nàng đang nói cái gì.

“Sau này còn gặp lại”... Là nói gặp mặt ở thế giới bên ngoài kia sao?

“Đi nhanh đi”. Nàng kia nhàn nhạt nói, giơ tay chỉ phía sau mình: “Đi xuống từ con đường này, sẽ ra khỏi núi”.

“...”.

Sau đó sẽ bị bắn thành con nhím thật ấy chứ? Song Tĩnh không nói gì mà nhìn một đám tiễn thủ xung quanh, xem bộ dạng chúng thì đều là tỏ ý nếu dám động đây lập tức sẽ bị bắn chết.

Nhưng Triệt Thủy và Mai Hoa dường như nghĩ ra điều gì, liếc mắt nhìn nhau, ngay lập tức ngoảnh lại hô to: “Huyền Sinh, cớ Song Tĩnh, chúng ta đi”.

“Gi vậy?!”.

Huyền Sinh chưa kịp hỏi, đã bị Triệt Thủy đẩy một cái: “Nhanh! Chúng ta đi!”.

Hắn nhanh chóng xoay người ôm lấy môn chủ Thất Thạch Môn, Triệt Thủy ở phía sau che chở cho hai người, đoàn người nhanh chóng đi theo hướng nàng kia chỉ.

“...!!!”. Cung thủ trên cây đang muốn phóng tên, nhưng tất cả đều chỉ có thể mờ to hai mắt. Thân người muốn đứng lên đuổi theo nhưng đột nhiên đều bị cố định trong tư thế chuẩn bị nhảy lên.

“Không thể cử động được!”.

“Chuyện gì xảy ra vậy?!”.

“Là do nữ tử kia!”. Có người hướng nữ tử đang chậm rãi đi về phía cây lê hoa quất lên. Bỗng nhiên chỉ thấy nàng hơi ngoái đầu nhìn lại, xoay người một cái, trong chớp lát đã tới trước mắt mình. Khuôn mặt chỉ cách hắn chưa đến một nắm tay:

“A a a a!”.

Hắn bị dọa tới mức hoảng hồn, muốn lui về phía sau nhưng lại không thể nhúc nhích, chỉ có thể kêu to lên, hoảng sợ nhìn về phía nữ tử trẻ tuổi đầu đầy tóc bạc kia.

“Tỳ bà huyền như thể nhiên minh, thiên hạc bất nhần cao tường hành*^{*}, câu tiếp theo, là gì?”.

*Dịch nghĩa: Đàn tỳ bà vẳng tiếng thể lương, nghìn hạc sải chẳng muốn bay lượn.

“Câu... câu gì?!?”.

“Tỳ bà huyền như thể nhiên minh, thiên hạc bất nhần cao tường hành, câu tiếp theo, là gì?”.

“Ta làm sao biết được! Mau thả chúng ta!”. Sắc mặt người nọ tái nhợt nhìn nàng quát: “Chúng ta là Phi Ứng Bảo...”.

“Đường này không thể sống”. Thiếu nữ tóc bạc nhìn một vòng xung quanh, thấy không có người trả lời, đạm nhiên nói: “... Tự tiện xông vào nơi đây muốn đoạt người. Chắc chắn sẽ phải chết”.

“Cái gì?!”. Người nọ tràn ngập sợ hãi hô lên, lại nghe thấy bên cạnh có người hô to: “Có thể động đây rồi!”. Đang muốn lui lại, thì đụng ngay vào người phía sau; xung quanh bên cạnh cũng là một trận kinh hô ai ôi vang lên. Đáng lẽ là phải nhảy cao lên thì cả bọn lại từ trên cây té ngã xuống; người nọ hoảng hồn, không bình tĩnh đứng dậy nhìn về phía nữ tử tóc bạc. Nàng đã trở lại phía dưới tán cây vừa rồi, cũng không liếc mắt nhìn bọn họ, ung dung đi vào sâu trong rừng cây, biến mất không chút dấu vết.

“Khốn kiếp! Đứng lên hết cho ta! Đuổi theo!”. Thủ lĩnh đi đầu mặt đầy bùn đất vừa bò dậy, thẹn quá hóa giận, hướng về phía mấy người Song Tĩnh đang dần biến mất mà quát: “Đuổi theo mau!”.

Đám người nghe vậy liền cầm đầu chạy đi.

Ở phía sau bọn họ, nữ tử toàn thân mặc trường bào màu xanh như biển lẳng lặng đứng đó. Tóc và cánh lê hoa trắng dây dưa trong gió: “Đường này

không thể sống. Tự tiện xông vào nơi đây đoạt người. Chắc chắn phải chết”. Nàng nhàn nhạt nói.

Sau đó, tất cả trở lại yên lặng. Chỉ có tiếng những cánh hoa rơi như mưa phùn, rất nhỏ.

“Mau! Mau! Bọn chúng đang đuổi theo!”. Mai Hoa ở phía sau Huyền Sinh và Song Tịnh vừa chạy nhanh như gió vừa hô.

“Đuổi theo thì đuổi theo! Có gì đặc biệt chứ! Cùng lắm là đánh một trận!”. Triệt Thủy không phục mà lớn tiếng đáp. Đùa, một mình hắn cũng có thể giải quyết những người đó rồi, căn bản là không cần đến Mai Hoa và Huyền Sinh ra tay, cần gì phải chạy trốn chứ.

“Không được”. Mai Hoa kiên quyết nói: “Hướng gió và luồng khí trong cánh rừng này đều rất kỳ quái, âm thanh không ổn định. Hơn nữa, kẻ địch trong tối chúng ta ngoài sáng, không thích hợp tác chiến, vẫn nên mau mau ra khỏi núi rồi giải quyết vấn đề tốt hơn.”

“Nói có lý”. Huyền Sinh vẫn trầm mặc cũng đã mở miệng. Hắn công Song Tịnh lướt đi cực nhanh: “Địa thế bất lợi, nếu phải ra tay, ở trên đất bằng phẳng là tốt nhất!”.

Thực ra điều hắn lo lắng hơn chính là thương thế của Song Tịnh. Hắn không có lòng tin lắm với tay nghề băng bó của mình, không biết nàng có bị mất máu quá nhiều hoặc là để lại sẹo không. Nghe được tiếng môn chủ Thất Thạch Môn dựa sát vào lưng, hô hấp yếu ớt, hắn biết nàng đã rất mệt mỏi, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn.

Lúc này có thanh âm gì đó dồn ép gần kề, mọi người ngẩng đầu nhìn, mấy mũi tên được rực lửa đang phá không bắn tới. “Đang” một tiếng, một loạt mũi tên được châm lửa từ bốn phương tám hướng rơi xuống như mưa. Rừng cây bên cạnh và phía trước đều bị bắt lửa cháy bùng lên. Ngay tức khắc, ánh hồng nổi lên bốn phía, liên tiếp bùng lên giữa rừng cây.

“!”. Huyền Sinh đi đầu bỗng nhiên dừng lại. Ngay lúc hắn thôi lui về phía sau, thân cây bên cạnh nặng nề đổ rầm một tiếng xuống đất. Ngọn lửa bắt đầu lan tràn trên mặt đất không hề ảm ướt thật sự cản trở cước bộ của hắn.

“Hừ!”. Chỉ thấy nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành hừ lạnh một tiếng, đôi mắt ẩn chứa sương giá. Hắn nhíu mày một cách khinh thường, quan sát tình cảnh xung quanh một chút rồi quay lại nói với hai người cũng đang dừng lại ở phía sau: “Thỉnh hai vị lui về phía sau mấy bước”.

“Hả? Người muốn làm gì?”. Triệt Thủy ngạc nhiên hỏi, nhưng vẫn nghe lời mà lui về phía sau vài bước, lại tiếp nhận Song Tịnh đang mơ mơ màng màng từ tay hắn.

Chỉ thấy Huyền Sinh khẽ cười nhạt. Đôi mắt ngày thường dịu dàng tinh tế, hàm chứa mấy phần phong lưu phóng khoáng đã thu hút là thế. Mà giờ đây, vẻ lạnh lùng tràn đầy trong mắt càng mê hoặc hơn, giống như bị hoa anh túc hấp dẫn vậy. Anh mắt phát ra hào quang rét lạnh như băng vậy.

Triệt Thủy và Mai Hoa đều thấy da đầu tê rần.

“Hãy a!”. Hắn nắm lấy Dạ kiếm, mũi kiếm hướng xuống, khẽ quát một tiếng rồi nhảy lên. Đường kiếm từ dưới mạnh mẽ vung lên, một luồng sáng trắng tỏa ra hỏa quang nóng rực, tức khắc hàng ngàn hàng vạn đốm lửa nhỏ và lá cây hoa cỏ đều bị cuốn theo hướng hắn vung ra, giống như một dòng nước lũ đột phá tầng tầng khí nóng, ngay cả cành cây nặng nề kia cũng ngay lập tức gãy vỡ nát. Huyền Sinh thừa cơ cầm kiếm mở đường, nói với hai người đang đứng sờ phía sau: “Đi thôi!”.

“À, được!”. Mai Hoa và Triệt Thủy vội vàng đáp, mấy người nhón mũi chân một cái, đồng loạt gắng sức lao về phía trước, lên xuống vài lần, bọn họ đã rời xa nơi lửa cháy.

Nhưng ngay lúc Triệt Thủy đang ở giữa không trung cảm thán bọn họ rút cục đã rời khỏi tòa núi kia, rất nhanh có thể đến thôn trang đồng thời dừng chân tắm rửa, thì lúc hắn hạ xuống lại giẫm lên một gốc đại thụ khô rỗng ruột.

Chỉ nghe một tiếng rầm rắc thanh thúy, chân phải hắn bị kẹt trên cây. Hơn nữa, do bọn họ đang chạy trốn xuống sườn dốc... thân cây bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh... trượt xuống.

“Oh? Hả? Đây!!!”. Lâu chủ Trọng Trọng Lâu kêu oa oa, cổ sức rút chân ra... Ngoài ý muốn, nửa ống chân đều kẹt ở bên trong. Mắt thấy cảnh sắc xung quanh mờ mịt lùi lại phía sau với tốc độ cực nhanh, bên tai tiếng gió thổi mạnh mẽ, hắn cái gì cũng không nghĩ, đem Song Tịnh trên lưng chuyển ra phía trước ngực, dùng toàn thân che chở cho nàng rồi quay đầu lại hô to: “Huyền Sinh! Mai Hoa!”.

“Lâu chủ!”, Huyền Sinh kinh hãi, lập tức nhanh chóng lướt qua tới bên người hắn, nhưng vài lần đưa tay ra đều không chạm được tới góc áo của Triệt Thủy nửa phân. Ở một bên khác, Mai Hoa cũng nỗ lực lôi kéo ngăn cản hai người trượt xuống.

“Huyền Sinh! Mau lên!”. Thấy sườn núi càng ngày càng dốc đứng, Mai Hoa biết thân cây này vỡ nát hoặc tung ra là chuyện sớm muộn. Ngẩng đầu cực nhanh nhìn về phía trước một chút, thấy mây mù tràn ngập, trắng xóa một mảnh không nhìn thấy gì, Mai Hoa trong lòng kinh hãi, thâm nghĩ không ổn, dứt khoát nhảy đến phía sau Triệt Thủy, thét lên với Huyền Sinh: “Đưa Dạ kiếm cho ta!”.

Thấy thế, Huyền Sinh cũng nhảy lên thân cây, hai người liếc mắt lẫn nhau, cùng khẽ quát một tiếng, mỗi người một bên, hai tay giơ cao trường kiếm, ra sức cắm vào mặt đất.

Son đạo xóc nảy phần nọ, kiếm của Huyền Sinh và Mai Hoa đều làm bắn tung lên tảng lớn tro bụi bùn đất, hai người cắn răng kiên trì dùng lực. Nhưng đã chậm! Triệt Thủy quay đầu nhìn phía trước, chỉ thấy đường phía trước đã hết, một đám sương trắng bốc thẳng lên từ rìa triền núi. Ngoảnh lại nhìn bên cạnh, chỉ thấy có một thác nước khổng lồ cao trăm trượng, cuộn trào mãnh liệt ào ào chảy xuống!

“Huyền Sinh! Mai Hoa!”. Khuôn mặt Triệt Thủy nhất thời đổi trắng: “Giữ kiếm, phía trước là...!”. Nhưng lời còn chưa dứt, bọn họ đã bị ném vào trong không trung, bay thẳng ba nghìn thước xuống sông!

Song Tịnh mơ màng mở mắt, ngoảnh lại vừa lúc thấy Huyền Sinh và Mai Hoa vọt lên thân cây giữa không trung, hai người như sao băng phóng tới lòng sông. Lúc này mới phát hiện người ôm mình chính là Triệt Thủy, quay đầu lại nhìn, thấy lâu chủ Trọng Trọng Lâu cười híp mắt nói với nàng: “Tiểu Tịnh, nắm chặt nhé!”.

“Được”. Rất là yên tâm ngáp một cái, Song Tịnh trên vai hắn tìm một vị trí thoải mái, nắm chặt lấy ống tay áo hắn.

Chỉ nghe hai tiếng quát gần như đồng thời, Mai Hoa và Huyền Sinh mỗi người một bên đỡ thân cây, đập vào mặt nước phi ngược lên.

Nhưng, cây này đã bị mục đầu từ lâu, lúc Mai Hoa đỡ lấy thì nó bị nứt ra răng rắc. Vết nứt từ rìa ngoài lan vào trong giữa, chân Triệt Thủy bị móc lại không thể trụ vững, thân thể xiêu vẹo, Song Tịnh từ trong tay hắn trượt ra ngoài.

“Tiểu Tịnh!”. Lâu chủ Trọng Trọng Lâu mặt không chút huyết sắc, kinh hãi lập tức đưa tay kéo lại, nhưng chỉ kéo được ống tay áo.

“Môn chủ!”. Huyền Sinh mất thấy nàng rơi vào trong nước, không nghĩ nhiều, kinh sợ mà đạp một cước vào thân cây nhào vào trong nước, lặn xuống tìm kiếm Song Tịnh.

Nước sông chảy xiết, Huyền Sinh ra sức bơi rất lâu mới kéo được cổ tay nàng trôi lên mặt nước. Chỉ thấy sắc mặt đối phương tái nhợt, hắn lập tức vỗ lên lưng nàng truyền chân khí, làm ổn định mạch tượng. Nước ngày càng cuộn trào mãnh liệt, thân thể hai người không ngừng bị một lực đẩy về phía trước. Muốn vừa giữ khoảng cách với Song Tịnh vừa bảo vệ an nguy của nàng là không thể, vì vậy hắn một tay kéo thắt lưng nàng đem ôm trước ngực, cúi đầu nói: “Ôm chặt ta!”. Dứt lời liền cố sức đánh một chưởng vào mặt nước, mượn lực thoát khỏi lòng sông, lên xuống vài lần, hướng thân cây chỗ Triệt Thủy và Mai Hoa hạ xuống.

Lại nhưng, hắn bỗng nhiên nghe được có tiếng xé gió bắn về phía mình.

Lắc mình một cái tránh được mũi tên bắn về phía mình, nhưng lại trật hướng, bay thẳng vào thân cây..

Mất thấy sẽ đụng phải, Huyền Sinh dứt khoát đánh một chưởng về phía thân cây. Thân cây tức khắc nổ tung. Mai Hoa và Triệt Thủy bám vào hai mảnh thân cây ở hai bên tách xa nhau. Còn hắn, hắn nâng đầu Song Tịnh lên trước khi rơi xuống nước, bản thân thuận lợi ôm lấy một cành cây xù xì, thân người bây giờ giống như là nước chảy bèo trôi.

Hai bên bờ sông cực nhanh lùi lại ở phía sau, cánh rừng nham thạch đều biến thành một màu trắng tấp. Huyền Sinh nâng người Song Tịnh lên mặt nước, đang lúc muốn cùng nàng nhảy lên, bên tai đã truyền đến tiếng mũi tên phóng tới. Hắn còn chưa kịp ngẩng đầu, lại cảm thấy một trận cuồng phong đánh tới. Một luồng sức mạnh giống như gió lốc ào ào khiến loạt tên đang nhắm hướng bọn họ bay tới đều bị quét ngược lại. Trên bờ truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết, tiếp đó có người rơi vào nước.

Giương mắt nhìn lại, đã thấy Triệt Thủy lướt trên mặt nước sắc bén như chim ưng. Trên tay phải ngân quang chột lóe, bạch phiến* tinh xảo và hoa lệ đã mờ ra.

*Phiến: quạt

Sau đó, máu tươi nhuộm đôi bờ sông.

Lâu chủ Trọng Trọng Lâu Đỡ Triệt Thủy, lấy động tác nhanh, chuẩn, sắc bén, chặt chẽ làm phương thức nổi danh trên đời. Thân thủ thanh nhã, mềm mại và lặng lẽ không tiếng động được người giang hồ ca tụng. Một khi hắn nổi giận, xác thực khiến người ta như rụng bộ lui binh. Nhưng nếu chiến đấu với hắn thì ít nhất sẽ có được chút cảm giác thống khoái, vì mỗi chiêu đánh ra kẻ địch của hắn sẽ không bị dây vô nhiều, thực sự rất nhân từ rồi.

“Giao Song Tịnh cho ta!”. Thừa dịp Triệt Thủy đối phó địch nhân, Mai Hoa vội vàng lướt qua tới mặt kia của hai người bên cạnh, vươn tay ôm lấy Song Tịnh, lại nắm chặt cổ tay Huyền Sinh, lôi hai người ra khỏi nước.

Lúc này, phía trước đã truyền đến âm âm một tiếng nổ lớn.

Huyền Sinh và Mai Hoa cùng nhìn lại, chỉ thấy sương mù mạnh mẽ bay lên, khói trắng cuộn cuộn, nước sông càng lúc càng cấp tốc chảy về phía trước. Biết phía trước cũng là thác nước trên vách núi, hai người vội vã một trái một phải mà giữ lấy Song Tịnh, đang muốn nhảy hướng lên bờ, lại nghe “hư” một tiếng, một mũi tên tầm lửa cháy phóng tới, bắn thẳng vào tay áo Song Tịnh, lập tức bốc cháy.

“!”. Hai người kinh hãi, đồng loạt đưa tay phui lửa, Mai Hoa ngâm tay Song Tịnh vào nước, nhưng đã quên mảnh gỗ khô dưới chân đang trôi nhanh về phía thác nước, chỉ nghe Huyền Sinh chưa nói xong một tiếng “Đi mau”, cây gỗ hoàn toàn mất đi không chế, ba người lập tức bị kéo vào trong thác nước vĩ đại.

“Mai Hoa! Huyền Sinh! Tiểu Tịnh!”. Triệt Thủy nhìn lại không khỏi kinh hãi, sắc mặt trắng bệch. Không chú ý đến có vô số cung tiễn thủ như cũ vẫn ở phía sau, quay đầu lao về phía thác nước, lên xuống vài lần, cũng rơi như sao băng vào trong dòng thác cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Tiếng vọng trong núi. Này gió cuốn, này sóng cuốn (4)

edit: Thủy Thanh

beta: Ely + Hàn Phong Tuyết

Gió đông thổi khiến làn nước xanh biếc gợn sóng lăn tăn.

Rừng cây xanh ngát chỉ có thể nghe được âm thanh xào xạc.

Tại một khoảng đất trống giữa rừng trúc biếc xanh, có hai tảng đá màu xám nhô lên, hai nữ tử một lớn một nhỏ, ngồi yên lặng đối diện nhau. Người lớn tuổi hơn ngồi trên tảng đá lớn bên trái, dung mạo thanh tú bình thường. Nhưng chỉ ngồi yên lặng ở nơi đó thôi mà cũng khiến người trước mặt mơ hồ cảm nhận được sự uy hiếp bên trong vẻ trầm mặc đó. Đang ngồi trước mặt nàng là một tiểu cô nương chừng bốn năm tuổi mặc y phục màu lam nhạt, khuôn mặt lúc này cũng đủ để thấy được phong thái tao nhã ngay sau. Ngũ quan nhỏ nhắn mà cực kỳ khả ái, đồng tử trong veo, mái tóc mềm mại, hai con mắt kiên định thật to nhưng mà không hề mất đi sự ngây thơ nhìn nữ tử trước mắt.

“Tĩnh nhi, có phải đã chuẩn bị xong?”, nữ tử trẻ tuổi nhàn nhạt hỏi, khẽ nâng cằm, có một tia vui vẻ lướt qua đáy mắt nàng.

“Vâng, thỉnh sư phụ xuất chiêu!”, Song Tĩnh ra sức gật đầu một cách rất nghiêm túc.

Bất bại nữ hiệp Phù Bình danh chấn thiên hạ thừa xura mỉm cười, hai ngón tay nhặt lên một viên đá nhỏ, bắn ra phía bên phải. Chỉ nghe viên đá kia xé gió trên không, khẽ “vút...” một tiếng! Viên đá nhỏ vọt bay tới khiến toàn bộ lá trên cây trúc ào ào rụng xuống như mưa. Song Tĩnh ngồi trên tảng đá ngay tức khắc phóng tới hướng kia. Âm thanh xoát xoát của kiếm vang lên, lá cây ở trên không đều bị luồng không khí xoay tròn hút vào, xoay vòng xung quanh cô bé. Không đến giây lát, cô bé một tay giữ trong ngực một nắm lá xanh lớn, một tay cầm trường kiếm hướng về phía Phù Bình đi tới. Thanh kiếm kia có chút quá cỡ đối với thân thể nhỏ bé của cô, vì vậy chỉ có thể gắng gượng kéo lê ở phía sau.

“Sư phụ, được rồi”. Khuôn mặt trẻ con có chút đắc ý hướng nữ tử đang tĩnh tọa trên tảng đá nói.

“Hum? Rất nhanh. Mà thực sự được rồi?”. Phù Bình vẫn nhắm mắt như cũ, lúc nói bên miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

“Ah? Vâng!”.

“Thực sự?”.

“Thực sự!”.

“Chắc chắn?”, hơi nhướn mi, Phù Bình nhắm mắt lại hướng nơi Song Tĩnh cười hỏi.

“Dạ...”, lần này có chút hoài nghi, ánh mắt Song Tĩnh nhanh như chớp đảo quan sát chung quanh, nhìn trái nhìn phải, lại chạy chậm quay lại gốc cây trúc nhìn xuống một vòng, xác nhận trên mặt đất không rơi một phiến lá trúc, lúc này mới giậm giậm từng bước chạy về, khẳng định lại rõ ràng: “Vâng!!”.

“...”.

Phù Bình mở mắt, cười chỉ ngón tay về phía sau nàng: “Đó là cái gì?”.

“Ồ?”. Song Tĩnh xoay người lại nhìn, chỉ thấy trên ngọn trúc cao nhất, có một chiếc lá đang đung đưa trái phải, cuối cùng vẫn theo gió uyển chuyển chậm rãi rơi xuống chân. Nàng tròn to hai mắt nhìn chiếc lá trúc nằm im dưới đất, có chút buồn bực bậm miệng lại, cuối cùng cô bé vận vẹo người, nhất quyết không chịu: “Sư phụ! Cái này không tính!”.

Phù Bình mỉm cười: “Lần này làm không tệ. Nhưng vẫn có chút không ổn định, bất quá Tĩnh nhi vẫn còn là trẻ con, điểm này có thể cho qua”.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn rừng trúc bao la xung quanh, thần nhiên nói: “Tĩnh nhi, chờ con ra khỏi núi này sẽ thấy thiên hạ có người nhanh, chuẩn, hung ác, mãnh liệt, và mạnh mẽ hơn con. Nếu muốn đánh bại đối thủ, không thể nóng vội được”.

“Sư phụ, vì sao phải rời núi? Con thích ở đây”. Song Tĩnh chu môi, từ trên thân kiếm nhặt từng chiếc lá cây hỏi.

Nghe vậy, Phù Bình thờ dãi, vừa thương vừa buồn cười nhìn về phía nàng: “Con là Nhị thiếu chủ Thất Thạch Môn, cho dù có muốn tránh xa tranh chấp trên giang hồ thì nó cũng tự tìm tới cửa. Như vậy, không bằng con chịu khó quan sát, thận trọng suy xét, có thể hiểu rõ bản thân, hiểu rõ thiên hạ mới có thể tìm được chỗ đứng trong thế giới đó, có hiểu không?”.

“Đạ”. Tiểu hài tử cái hiểu cái không gật đầu một cái, cúi đầu như người lớn trầm tư trong chốc lát. Lát sau mới nghi hoặc ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt ngây thơ tràn đầy dấu hỏi chấm: “Sư phụ?”.

“Hử?”.

“Người là vì cái gì mà dán thân vào giang hồ vậy?”.

Câu nói kia nghe như hư vô mờ ảo, tựa hồ từ miền cực lạc truyền đến, Song Tĩnh thấy gương mặt của chính mình khi còn nhỏ, nhất thời mở mắt.

Toàn thân đều là cảm giác đau nhức, đặc biệt là vết kiếm trên cánh tay, từng đợt nóng rất đau nhói truyền tới, chỉ hơi động liền cảm thấy vết thương bị nứt ra.

Nàng có chút hiếu kỳ giơ tay lên, chuyển động cổ tay trái phải, quả nhiên có một vết cắt.

Hình như, đã rất lâu rồi nàng không bị thương.

Vén hết ống tay áo, nàng tỉ mỉ quan sát tay trái mình. Bắt đầu chậm rãi nhìn từ cổ tay, trên da thịt trắng ngần còn có một vết sẹo rất nhỏ của vết thương cũ. Tuy rằng mấy năm nay chưa từng cảm vũ khí lên, nhưng vẫn rất khó để khôi phục hoàn toàn sự nhẵn mịn và mềm mại như lúc đầu. Nàng tập võ từ nhỏ nên cũng không bằng những tiểu thư khuê các da nõn nà kia. Cho dù là dưỡng bệnh nhiều năm, vẫn không thể làm cho da dẻ khôi phục sạch trơn.

Nàng dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn qua những vết kia.

Vết sẹo thứ nhất là do lần đầu tiên đúc vũ khí bị tia lửa bắn ra ngoài làm bị bỏng. Thanh kiếm tạo thành lần đó, là thanh kiếm đầu tiên của chính mình, cũng là dùng nó đánh nhau với Triệt Thủy lần đầu tiên và nàng đánh bại hắn.

Vết sẹo thứ hai, từ chỗ cổ tay đến tận cánh tay, thật dài và mảnh, như một sợi tơ hồng kéo dài theo cánh tay. Đó là khi năm năm trước nàng cùng Thiên Sa bị rơi xuống từ Thiên Nga Bảo, nàng đã cố gắng phá hủy khối đá trên vách để xông ra ngoài mà bị cửa phải, một vết thương rất sâu, chảy rất nhiều máu, cuối cùng hai người bọn họ được Huyền Sinh cứu thoát.

Thứ ba và thứ tư nàng đã không nhớ rõ, chắc là lưu lại trong thời gian còn nhỏ theo sư phụ học võ.

Vết thứ năm là khi lần đầu nàng xuống núi gia nhập giang hồ, tham dự Đới Phong Các trên Thiên Nhai Đài mà bị thương. Đại danh môn chủ Thất Thạch Môn, cũng nổi tiếng từ khi đó.

Vết thương thật nhiều! Nàng kinh ngạc nhìn một cánh tay mình có nhiều vết tích như vậy, đến nỗi nàng kỳ thực cũng không nhớ rõ.

Những ký ức này, đều rất mơ hồ.

Ở trên núi cùng sư phụ tập võ thì nghe thấy âm thanh xào xạc của rừng trúc đong đưa mỗi khi gió thổi qua; Lần đầu đánh bại Triệt Thủy thì hẳn không cam lòng bấu miệng bày ra vẻ mặt suýt khóc; Lúc cùng Thiên Sa bị mắc kẹt ở Thiên Nga Bảo vẫn như cũ coi như không có chuyện gì xảy ra và vẫn có thể vui đùa; Tác phẩm đầu tiên lóe ra ngân quang lạnh giá rực rỡ dưới ánh mặt trời... Còn nữa, mười sáu tuổi một mình đứng trên loi đài nhìn đối thủ cuối cùng chậm rãi ngã xuống, xung quanh như phát ra sấm sét reo hò cùng kinh thán của những người đứng xem. Những sắc thái này, đều trôi qua một cách đạm nhiên.

Lúc này mới phát hiện, thì ra ký ức tưởng như khắc sâu nhất, kỳ thực lại không để lại bất cứ dấu vết gì

Nàng vờn cánh tay không bị thương, muốn tự đỡ mình đứng lên thì lại cảm thấy như bị cái gì đó đè thật nặng. Đưa mắt nhìn, thấy tay phải Huyền Sinh dùng sức ôm lấy hông của nàng, đôi phương nhắm chặt hai mắt, rõ ràng chưa tỉnh lại mà còn cố sức ôm chặt như vậy, ngay cả lúc thiếp đi cũng không chịu buông tay.

Song Tĩnh mở to mắt nhìn, sau đó lại từ từ nằm xuống.

Xung quanh không lạnh, có một đồng lửa nhóm lên. Ngọn lửa vàng đỏ không ngừng phập phồng, mọi vật xung quanh như đang ở dưới bầu trời lúc hoàng hôn, đều hơi nghiêng bóng mà nhảy múa. Mai Hoa cũng nằm cách đó không xa, cẩn thận nghe qua, hô hấp vẫn bình thường, dường như đang ngủ say.

Nàng chuyển hướng sang bên cạnh.

Nàng giống như mèo còn lưu lạc hồi lâu rốt cuộc cũng tìm được một góc ấm áp, lại sợ hãi sẽ phải rời đi.

Khẳng định là sau khi Huyền Sinh tỉnh lại sẽ không thể thấy vẻ mặt của hắn như lúc này, nàng không nhịn được có chút tham luyến mà vui đùa trên cánh tay hắn, còn dùng mũi hít hít, như con vật nhỏ đáng yêu.

Tuy rằng so với hành động lúc bình thường không có gì khác biệt, nhưng ánh mắt của Song Tĩnh vẫn không khỏi nhìn về phía xa xăm, đồng tử lạnh lẽo mà tĩnh lặng như nước hồ thu. Những cử chỉ của nàng có lẽ là bởi trong phút chốc có quá nhiều tình cảm mà không cách nào biểu hiện.

Trên người Huyền Sinh lúc nào cũng có cảm giác quen thuộc mà ấm áp khiến người ta an tâm. Cho dù nhìn như lạnh lùng vô tình, nhưng lại quan tâm một cách rất tỉ mỉ. Chỉ là, trước kia nàng có thể mỉm cười khi có được trăm điều bảo vệ vạn điều yêu thương từ người đó. Nhưng bây giờ lại phải trở mặt nhìn

sự ôn nhu này giờ đây sẽ dành cho một người khác.

Thực sự là tìm không được từ ngữ nào có thể hình dung cảm giác này.

Là đau đến xé ruột xé gan?

Hay là nước mắt ướt đầm gối uyên ương trong giấc ngủ cô đơn giữa đêm dài?

Nàng chợt nhớ đến lúc xưa kia bá sư, lần đầu tiên sư phụ nói với nàng.

Người đó, chưa từng thua bất kỳ nữ trung hào kiệt nào, đứng trên đỉnh núi khuất vào trong mây, quan sát thiên sơn vạn thủy trước mắt lạnh nhạt nói: “Giang hồ rộng lớn bao la, chính là nơi người ở đâu thì giang hồ ở đó. Như vậy nơi con dần thân vào, chẳng phải chính là thiên hạ. Trên giang hồ, không đâu là không có thiện ác cùng tồn tại, mà hiển nhiên cũng có rất nhiều cách để vang danh. Song Tịnh, con muốn làm thiện hay làm ác? Muốn làm đại hiệp hay là làm tiểu nhân?”

“Sư phụ, con đương nhiên là muốn làm đại hiệp”. Nàng nhỏ bé không hề nghĩ ngợi nói.

Phù Bình vuốt ve tóc nàng: “Làm tiểu nhân thực ra không có gì không tốt. Chỉ ít, sẽ thoải mái hơn rất nhiều”. Sau đó ánh mắt dừng trên người nàng nói: “Làm đại hiệp, ngoài việc không thể quên hướng về chính nghĩa, còn phải coi trọng một chữ ‘tình’. Vạn sự trong thiên hạ đều từ một chữ này mà nên, con thân là nữ tử, sau này nhất định vướng mắc ở đây. Vì sư sẽ không dạy con vô tình, vô tình thì không thể trở thành chữ ‘hiệp’ này. Ta chỉ muốn dạy con hiểu rõ chính mình”.

“Vâng”. Nàng có chút mông lung gật gật đầu.

Tựa hồ hiểu được nói những lời này dường như quá sớm, Phù Bình liền cười vuốt vuốt mái tóc của nàng: “Dù sao người cũng phải nhớ kỹ...”.

“Thay vì, hoạn nạn có nhau, cùng quên đi giang hồ”. Song Tịnh lẩm nhẩm nhắc lại những lời này, không chút biểu tình dựa vào trong lòng Huyền Sinh. Lạnh đến thấu xương.

Sư phụ, không phải vậy.

Người bồi dưỡng nàng trở thành Thất Thạch Môn môn chủ vang danh khắp nơi khiến người khác phải ao ước, trong cuộc đời chỉ duy nhất tính sai, chính là hai câu nói này.

“Hiểu rõ chính mình”, “Cùng quên đi giang hồ”.

Bởi vì hiểu rất rõ mình muốn điều gì, cho nên, thế nào cũng không chịu cùng quên đi giang hồ.

Nàng hiểu rõ bản thân có thể đem một thân võ công và sức khỏe của chính mình để đổi lấy cuộc sống hoạn nạn có nhau.

Một mực kiên định cho là như vậy, nhưng mà đến hiện tại, nàng rất mệt mỏi.

Nhớ lại nhiều năm trước, nàng và Huyền Sinh bị truy sát phải bỏ trốn, hần bị trọng thương cõng nàng trên lưng đi từng bước khập khiễng. Lúc đó nàng cảm thấy như toàn bộ máu trong cơ thể đều nhanh chóng bị chảy hết ra ngoài, ý thức đang từ từ mờ hồ mất đi, hàn khí trầm đường thấu vào tứ chi, nhưng lại có cảm giác vô cùng an tâm. Ở trên lưng hần, ngay cả cái chết cũng không đáng sợ.

Nhưng bây giờ, nàng thật sự muốn trong tình cảnh tràn đầy ám áp như vậy chết đi.

Sư phụ, con có phải đã sai hay không?

Hiểu rõ chính mình, cho nên mới thấy sống cực khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 27: Tiếng vọng trong núi. Này gió cuốn, này sóng cuộn (5)

Edit: Phi Anh

Beta: Ely + Hàn Phong Tuyết

Lúc này Huyền Sinh chợt khẽ động dậy, dường như vừa gặp cơn ác mộng nào đó, lập tức mở mắt. Ngỡ ngàng hồi lâu mới nhận thức chính mình đang ở nơi nào, khẽ cúi đầu, khôi phục ý chí sau đó nhìn về phía Song Tĩnh: "... Môn chủ? Ngươi đã tỉnh? Ngươi không sao chứ?"

Song Tĩnh ngược mắt, một đôi mắt tử như đầm nước tĩnh lặng, nhàn nhạt nhìn về phía hắn.

Một thoáng kia, Huyền Sinh tưởng rằng môn chủ Thất Thạch môn mà mình ôm trong lòng là nữ tử tóc bạc mà bọn họ gặp nơi Lệ cốc kia, bởi khuôn mặt nàng cũng không có một chút cảm xúc cùng biểu tình nào. Hắn không khỏi buột miệng: "Song Tĩnh?"

"Huynh đã nói...". Nữ tử trong ngực hồ hững mà cúi thấp đầu, đôi mắt rốt cục đã có một tia tình cảm sau khi nghe có người gọi tên mình: "Huynh không còn là huynh của xưa kia... Như vậy, vừa hay".

"Sao cơ?". Huyền Sinh nhìn nàng một cách khó hiểu. Hắn thế nào cũng chưa từng nghĩ tới sau khi nàng tỉnh câu nói đầu tiên lại sẽ là như vậy.

"Bởi vì... Muội cũng không còn là Diệp Song Tĩnh ngày trước. Cho nên, như vậy chẳng phải là vừa hay?". Chúng ta lần nữa làm lại từ đầu.

"Môn chủ...". Huyền Sinh thở dài, dứt khoát ngồi dậy đưa tay giúp nàng bắt mạch, thấy nàng mạch tượng ổn định nhưng có điểm bị suy nhược do mất máu, bỗng nhiên cảm thấy tim đau nhói. Dù cho bình thường nàng vừa nói vừa cười, nhưng hắn vẫn hiểu rõ nữ tử này, sâu trong nội tâm nàng có vết thương nào đó hắn không cách nào lý giải được. Chỉ là hắn không biết làm sao mới có thể an ủi nàng. Vì vậy ôn nhu hỏi: "Môn chủ, rốt cuộc... Ngươi muốn nói điều gì chứ?"

"Một câu nói". Song Tĩnh nhìn hắn, con ngươi nhuốm vẻ bi thương. Về mặt mà Huyền Sinh ở trên suốt dọc đường đều chưa từng thấy qua: "Huyền Sinh, muội chỉ cần một câu nói của huynh".

Câu gì? Huyền Sinh rất muốn hỏi như vậy, nhưng đồng thời lại có chút lo sợ nghe hồi đáp của Song Tĩnh. Nhìn vào đôi mắt trong suốt nhưng lại ánh lên vẻ kiên trì cùng nghiêm túc của nữ tử kia, hắn sợ rằng chính mình không cẩn thận sẽ quăng đi mọi thứ mà bản thân đã tin tưởng và kiên trì theo đuổi cho đến bây giờ, cùng nàng rơi vào cảnh muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Nhưng lúc này Triệt Thủy vừa vặn từ trong rừng cây đi tới, một tay hắn cầm vài nhánh cây xuyên mấy con cá to, một tay cầm Dạ kiếm của Huyền Sinh, ông tay áo hơi ướt, thả dài dưới ánh mặt trời giống như dải lụa sáng ngời phiêu dật trong gió. Hắn thấy bọn họ đều đã tỉnh lại liền "A!" một tiếng chạy vọt đến bên cạnh Song Tĩnh, vội vàng hỏi: "Tiểu Tĩnh, muội tỉnh rồi sao? Không sao chứ? Có bị thương ở chỗ nào hay không hả?" Nhìn trái một chút, nhìn phải một chút, một tay đặt ở trên cổ tay của nàng bắt mạch, một lát sau vẻ mặt mới hơi ổn định.

"Nàng sao có thể xảy ra chuyện a...", Mai Hoa ở bên cạnh trở mình ngồi dậy, miễn cưỡng mà nói: "Ta mới là nhức eo đau lưng, cả người cảm thấy như bị một tảng đá đè ép".

"Như vậy cũng tốt, đem nữ nhân mập như ngươi đè gãy đi một chút cũng không hẳn không phải là chuyện tốt". Triệt Thủy không nóng không lạnh nói.

"Ngươi nói ai mập!?". Mai Hoa thiếu chút nữa nhảy dựng lên chỉ vào mũi hắn rống giận.

"Ngươi a... cũng không giấu lại xem ta khiêng ba người các ngươi có bao nhiêu mệt mỏi, hơn nữa các ngươi y phục toàn bộ đều ướt sũng, rất nặng đấy nha! Vai của ta mỏi nhừ rồi có biết hay không?". Triệt Thủy quay người tát vào miệng một cái, lập tức liền đổi lại thành dáng vẻ ủy khuất làm bộ đáng thương, một tay lôi kéo Huyền Sinh một tay lôi kéo Song Tĩnh: "Bà vai rất đau a, nếu như Bạch Vân hay là Cẩm Qua ở đây mà nói, đã sớm giúp ta xoa bóp...". Hắn căng tròn mắt đầy nước nhìn Bán Nguyệt thành nhị thiếu chủ: "Huyền Sinh...", Lại kéo dài thanh âm hơn: "Giúp ta xoa bóp xoa bóp đi...".

"A... Ta... Ta không thể".

"Ư...!". Triệt Thủy gần như đã muốn khóc lên, nhưng khi nhìn về phía Mai Hoa, biểu tình lập tức thay đổi: "Ngươi! Tối lắm bóp cho ta!".

"Ngươi đi chết đi! Ta vì cái gì phải lắm bóp cho ngươi chứ?".

"Ngươi nói chuyện với ân nhân cứu mạng mình vẫn thường như vậy sao?".

"Ân nhân cứu mạng cái đầu ngươi, ta đâu có yêu cầu ngươi cứu ta!".

"Ah, ngươi vong ân phụ nghĩa, vong ân phụ nghĩa!".

"Ngươi mới là... Ác ma, một kẻ ác mà! Ngươi... Ngươi! Ngươi lại nói ta mập!". Mai Hoa tức giận đến mức đứng chỉ vào hắn nói, giận đến mắt ngày càng đỏ lên, cuối cùng không biết nói sao, giậm chân một cái xoay người, hắn là tức phát khóc. Quay đầu lại chùi nước mắt không cho hắn nhìn thấy vừa khóc vừa nói: "Hức... ngươi không nói đạo lý! Ngươi là tên hôn đần nói chuyện lỗ mồm! Khôn kiếp! Ta nguyện rửa ngươi tóc bị rụng sạch! Trở thành một kẻ đầu trọc xấu xí... Hức hức...".

"... !!!!". Triệt Thủy hoàn toàn ngơ ngẩn, cả người hắn sững sờ tại chỗ, tay vẫn còn thẳng tắp mà chỉ vào nữ tử đang che mặt khóc nức nở, nhưng không biết phản ứng làm sao. Hồi lâu mới lí nhí nói: "Mai... Mai Hoa... Cái kia... Cái đó... Ách... Thật xin lỗi... Ta ta ta... Ta không phải là cố ý. Kỳ thực... Ngươi không phải... Ách... Ngươi không phải quá mập...". Hắn câu cú lộn xộn mà nói, nhìn sang phía Huyền Sinh cầu cứu, lại thấy đối phương trốn tránh liền lập tức đem ánh mắt chuyển đến trên người Song Tĩnh đang trầm mặc không nói.

Làm sao bây giờ? !

“Mai Hoa... Cái đó... Người đừng khóc nữa... Ta ta ta...”.

“Hức hức... Người cho ta năm lượng bạc ta sẽ tha thứ cho người”.

.... Người đòi tiền là sao?! Triệt Thủy cứng đờ tại chỗ, sau khi hiểu ra lại thiếu chút nữa nổi điên.

“Được rồi, đừng làm loạn”. Bất chợt ở bên cạnh, Song Tĩnh vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng, ánh mắt hờ hững đặt trên người Triệt Thủy: “Chúng ta đang ở nơi nào? Đã xuống núi rồi sao?”.

“Ừm”. Thấy ánh mắt nàng như vậy, Triệt Thủy biết trong lòng nàng đã có tính toán, xé một mảnh ống tay áo cho Mai Hoa lau nước mắt (giả?). Mai Hoa liền ngời sáng người, ngón tay chỉ về phía nam: “Đi dọc theo đường này, không đến một canh giờ, liền có thể nhìn thấy sông Đông Lâm”.

“Theo sông Đông Lâm mà đi, ba ngày ắt sẽ đến phía bắc Bạch thành, lại đi về hướng bắc, có thể so với đường chúng ta đến đây nhanh hơn rất nhiều, như vậy cũng có thể mau chóng đến Ngưng Sương môn”. Mai Hoa cũng đến ngồi bên cạnh đồng lửa, nhặt lên một cành cây khô vẽ trên mặt đất vừa nói.

“Không”. Song Tĩnh không nhúc nhích mà nhìn đồng lửa chập chờn, ánh lửa hừng hực chiếu sáng ở trên khuôn mặt nàng, có màu sắc hơi hơi ửng đỏ. Nàng nói từng chữ kiên định rõ ràng: “Chúng ta đi Nhu Kiếm sơn trang. Đi gặp một người”.

Mọi người sững sốt, đều ngẩng đầu nhìn nàng. Mai Hoa cau mày nghĩ lại: “Trang chủ của Nhu Kiếm sơn trang, chẳng phải là...”.

“Mười năm này duy nhất ba người xông vào được Trọng Trọng lâu, một trong số đó – Bạch Ngọc công tử – Hoa Vô Song”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 28: Nhu Kiếm sơn trang. Giang hồ chớ khinh người trẻ tuổi (1)

edit: Thủy Thanh

beta: Ely + Hàn Phong Tuyết

Bầu trời xanh ngắt, không gian mênh mông. Từng trận gió thổi khiến cây cỏ ngã rạp xuống thấp thoáng hiện ra hàng đàn bò dê.

Thảo nguyên bao la lồng lộng gió, tiết trời cuối hè đầu thu mát mẻ quang đãng. Những tia nắng mặt trời xuyên qua đám mây trắng chiếu xuống, mang đám cỏ đuôi chó đang lay động bên ven đường nhuộm thành một màu vàng rực. Chiếc xe ngựa đang đi gấp rút bỗng nhiên giảm tốc độ, Mai Hoa và Huyền Sinh tựa như đối với sự tĩnh lặng yên ả của buổi chiều này có rất nhiều xúc cảm, liền cho con ngựa chậm rãi đi về phía trước còn bản thân thường thức phong cảnh ruộng đồng dọc đường đi.

Bên trong xe ngựa lại là một cảnh tượng khác, Triệt Thủy và Song Tĩnh đều thoải mái nằm duỗi thẳng trên đệm. Trên đường xuống núi bị truy sát, người không thích hợp với việc đánh đánh giết giết trên giang hồ như Song Tĩnh, lại thêm một người cực kỳ chú trọng sự tỉ mỉ trong sinh hoạt đến mức thành bản năng như Triệt Thủy, vốn đã phải dùng toàn bộ tâm trí để đối phó với kẻ địch kể cả trong thời gian ngủ. Vì vậy, khi nhìn thấy Bạch Vân và Cẩm Quan đang canh giữ ở chân núi cùng với xe ngựa ngay sau bọn họ, hai người không nói hai lời liền nhào vào trong xe, ngã người, gối đầu, ngủ.

Trọng Trọng Lâu lâu chủ lấy tay gối đầu, mái tóc dài như suối của hắn uốn lượn trên mặt đất, uyển chuyển mềm mại. Hắn thay đổi y phục bằng gấm màu tím, màu sắc nổi bật với tầng tầng lớp lớp đệm mềm mà hắn nằm lên, làm cho nó lún xuống lún xuống thật sâu. Nước da trắng bóc, lông mi dài, một tay hờ hững đặt lên miệng bình rượu làm bằng đất nung tựa như đang vuốt nhẹ cành dương liễu xanh biếc, đáng vẻ say rượu lười nhác nhưng lại toát lên phong thái phong lưu phóng khoáng.

Song Tĩnh nằm như mèo con trong ngực hắn, hô hấp đều đều đồng thời ghé vào cánh tay hắn ngủ mê mết. Dù đã không còn là cô bé con nhưng trên thiếu nữ này khi ngủ vẫn còn lộ ra nét ngây thơ trẻ con, trên khuôn mặt mảnh khảnh trắng xanh có vẻ thân thiện an tường. Mái tóc đỏ xuống như thác nước, lấp lánh xỏa tung ra chung quanh, trên tay áo rộng thùng thình của y bào nhạt màu có một vài đóa hoa lê nhỏ, những cánh hoa rải rác bên người nàng, giống như nàng đang nằm dưới gốc cây hoa vậy.

Thời điểm Huyền Sinh ngồi ở trước nhìn lại phía sau, trông thấy chính là một bức tranh như vậy.

Trong không khí có sợi ánh sáng bay lượn, ánh mặt trời an an tĩnh tĩnh mà tỏa xuống, nhẹ nhàng vì bọn họ mà phủ thêm một tầng bạc mỏng.

Bên trong xe ngựa mềm mại có một vị lâu chủ thiếu hiệp hô phong hoán vũ cùng một nữ tử đã từng sáng chói như truyền kỳ, dựa vào nhau mà ngủ.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy hình ảnh này hết sức quen thuộc. Đường như rất rất lâu trước kia, bọn họ cũng an tâm điềm tỉnh như vậy mà cùng ngủ.

Không để ý đến một tia buồn bực trong lòng, hắn xoay người tiếp tục đánh xe, lại bắt giác giảm tốc độ, làm cho xe ngựa bớt rất nhiều xóc nảy.

Mai Hoa không chút biểu tình liếc mắt nhìn hắn, cảm lên một quả táo bên cạnh, hung hăng gặm xuống một miếng lớn.

Người xem trái cây này thành đầu của Triệt Thủy chắc? Huyền Sinh không nói, nhìn nàng mà nghĩ đến bộ dạng ‘sói gấu cộp nghển’

“Trước kia nàng... là một người như thế nào?”. Qua hồi lâu, hắn chậm rãi mở miệng hỏi.

“?”, Mai Hoa gặm quả táo nghi ngờ nhìn hắn: “Là? (À?)”.

“Song Tĩnh... Trước khi bị thương, đáng về nàng như thế nào?”. Tại sao lại... thành ra như vậy?

“À...”. Mai Hoa cái hiểu cái không gật gật đầu, ngoảnh lại nhìn phương xa như kéo dài đến tận chân trời, suy nghĩ một chút nói: “Ta chưa từng gặp qua nàng trước kia, chỉ là nghe nói thôi...”. Nàng đạm nhiên nói: “Tuy rằng khi đó ta còn trẻ, nhưng đã biết, hai từ ‘phong hoa tuyết nguyệt’, chính là đề hình dung nàng. Nhưng đó đã là... chuyện của năm năm trước”.

Một năm đó, giang hồ dường như xuất hết anh hùng.

Tại đại hội Đới Phong Các trăm năm mới tổ chức một lần trên Thiên Nhai Đài, Thất Thạch Môn thiếu chủ và Trọng Trọng Lâu nhị công tử quyết phân thắng bại.

Làm sáng tỏ kỷ án Giang Nam, Từ Vi Đường đường chủ Trầm Thiên Sa nhậm chức, chấn hưng bang phái, trở thành một trong ba bang phái đứng đầu vùng Giang Nam.

Cùng năm, Bán Nguyệt Thành nhị thiếu chủ Huyền Sinh rời thành vì sự phụ báo thù, một đôi Dạ Thiên Kiếm xông vào Hoa Thường Đường, từ đó danh chấn thiên hạ.

Mùa xuân năm ấy, ở ven hồ Thái Bình của Ngọc Thụ Thành, có bốn thiếu niên thiếu nữ, quen biết nhau.

“Hai tháng sau, bốn người xông vào Nhu Kiếm sơn trang, trộm hai bảo vật. Nhu Kiếm sơn trang nổi danh là ‘Thiên hạ đệ nhất thâm trang’, ở trong đó có hai quy định buộc phải tuân thủ: Một là ‘Thâu tất phòng trào’*, hai là ‘Bị thâu không oán’**”. Lâm Mai Hoa nhìn sườn núi trước mắt dần dần hiện ra nói: “Bang phái này có bao nhiêu người căn bản là không thể kể hết, có thể tất cả trộm trong thiên hạ đều là môn đồ của bọn họ. Có người nói bọn họ phù trợ giúp đỡ lẫn nhau, nếu có trộm mà bị quan phủ bắt đi, chỉ cần ở trong ngực huyết sáo, thổi một bài nhạc cầu cứu, như vậy Nhu Kiếm sơn trang liền phái người của mình tới cứu giúp. Nghe nói quan phủ vì chuyện này mà hoàn toàn nghiêm cấm huyết sáo, người nào làm trái nhất định sẽ bị cắt lưỡi”.

*Giải thích:“thâu” tức là ‘trộm’, nô nê có thể hiểu đây là thiên hạ đệ nhất sơn trang quy tụ những người chuyên hành nghề ăn trộm.

‘Thâu tất phòng trào’: nghĩa là một khi đã trộm phải nắm chắc đường lui, đề phòng bị bắt

“Như vậy chẳng phải là không có vương pháp sao?”. Huyền Sinh cau mày, vô cùng không ưa thích tác phong của bang phái này.

“Cũng chỉ là dân gian truyền lại mà thôi, ta nghĩ Nhu Kiếm sơn trang có thể sinh tồn lâu như vậy, khẳng định không có ngu ngốc như thế. Nhưng mà loại nghĩ cách cứu trộm của nhóm người này khẳng định là có. Chỉ bất quá là phải tuân thủ quy tắc”.

“Quy tắc?”.

“Đúng vậy, ta chẳng phải đã nói Nhu Kiếm sơn trang quy định các đệ tử ‘Bị trộm không oán’ sao?”. Mai Hoa nhún vai: “Đó là bởi vì bên trong trộm chia làm tám cấp, bình thường những người được phái đi cứu người trong tù, đều là đệ tử trên cấp bốn. Nếu những người này thất thủ mà bị bắt, như vậy bọn họ sẽ bị trục xuất khỏi bang phái, cùng Nhu Kiếm sơn trang một chút quan hệ cũng không có”.

“Cái gì?”, Huyền Sinh hơi sững sốt: “Thực sự là chuyện lạ. Bang phái này nhìn như nhiệt tình, nhưng thực cũng rất vô tình”.

“Còn không phải như vậy sao?”, Mai Hoa cười nói: “Sở dĩ ta nói Nhu Kiếm sơn trang có thể sinh tồn đến bây giờ, kỳ thực cũng bởi vì nó có chỗ vượt trội hơn người. Những người đáng giá để đi cứu viện ở trong tù, đều là hạng người kiệt xuất, những người bị bắt mà loại bỏ, cũng đều là những tên trộm gà mờ không đáng để bồi dưỡng. Bất quá...”, nàng dừng một chút: “Lúc ra tù, vẫn có thể tiến vào bang phái lần nữa. Nhu Kiếm sơn trang hạng người nào cũng muốn thu nhận, chỉ cần người nguyện ý trộm đồ”.

“Nhu Kiếm sơn trang này, thật đúng là... có chút thú vị”. Huyền Sinh như đang suy nghĩ sâu sa nói: “Có thể qua lại giữa hai đạo hắc bạch, vừa tà vừa chính, thật sự cũng không dễ dàng”.

“Chính xác”. Huyền Sinh có chút kinh ngạc liếc mắt, Mai Hoa cười thật sâu: “Trên thế gian này, nào có chuyện gì là hắc bạch phân minh”. Nàng thờ dãi lại nghĩ đến điều gì: “Dù sao, ta nói nhiều lời như vậy chính là vì muốn cho người biết, trộm sau đó bị trộm, chuyện này ở Nhu Kiếm sơn trang hết mức bình thường. Hơn nữa, bang phái này bởi vì không hề màng đến những quy tắc vương pháp khác, cho nên nói giữ nghiêm hai điều trong quy định là chuyện chẳng thể có. Bởi vậy... năm năm trước, có thể khiến cho một bang phái như vậy ‘gà bay chó sủa’, đuổi theo các người chạy hơn nửa Giang Nam, hai thứ các người trộm ra ngoài, khẳng định là hết sức quan trọng”.

Huyền Sinh không nói. Hắn thực sự rất muốn nói, cái gì gọi là ‘đuổi theo các người’? Đời này hắn đều sống ở Bán Nguyệt Thành, đây là lần đầu tiên ra giang hồ. Nhưng không biết vì sao, ở phương diện nào đó, hắn càng ngày càng hoài nghi tính chân thực của những ký ức đã qua những ngày trước đây.

Mai Hoa vừa nhìn cũng biết là hắn đang suy nghĩ gì. Nhưng nàng không phải là Triệt Thủy, không phải Song Tĩnh, cũng chẳng phải Thiên Sa, nàng căn bản cũng không thể nói điều gì. Vì vậy chỉ nhẹ nhàng băng quơ mở miệng: “Hoài nghi quá khứ cũng không tính là chuyện gì đáng thất vọng, nếu như người ngay cả hiện tại cùng tương lai của bản thân cũng hoài nghi, đây mới thực sự là không có cách nào giải quyết”.

Nghe vậy, Huyền Sinh hơi dao động, nhưng mặt vẫn không đổi sắc như cũ, chỉ là đôi mắt rũ xuống, có chút không tự chủ được muốn nhìn phía sau.

Bên trong xe ngựa, có tiếng ngựa của Triệt Thủy hơi hơi truyền tới, xe đi qua một hồ nhỏ rung một cái, Song Tĩnh trở mình cong miệng nói mê gì đó, cảm giác bụng có chút lạnh, liền kéo tay áo Triệt Thủy đắp lên trên người mình. Huyền Sinh thấy nàng đem chính quần áo trên người mình đưa lên người một cái, vừa nhắm mắt vừa cười hì hì rồi lại tiếp tục ngủ say, bất giác cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

Song Tĩnh vô ưu vô lo như vậy, thực sự rất tốt.

Cho dù trong trí nhớ thực sự không có nửa phần ký ức về nữ tử này, cho dù sau này lại chia lìa chân trời, hắn cũng chân thành mong muốn nàng có thể sống yên bình vui vẻ như vậy. Việc này không liên quan đến ‘phong nguyệt’*, chỉ là lúc trên đường cùng dựa vào nhau thì cũng kết đọng cảm tình. Với hắn, chỉ thế thôi. Chỉ ít là hắn muốn như vậy.

*Phong nguyệt: chỉ tình cảm yêu đương nam nữ

Đột nhiên cảm thấy Mai Hoa bên cạnh hơi chân động, đang định quay đầu hỏi nàng làm sao, chợt nghe đến một tiếng kêu vô cùng lười biếng nhưng lại phá vỡ sự yên ổn trên đường, giống như tiếng khóc trẻ con, âm thanh hòa trong gió không biết từ đâu truyền tới.

“Meo meoooo”.

Một con mèo?

Hai người nhìn trái phải, thấy trên một tảng đá ven đường có một con mèo to lớn màu nâu đốm trắng đang ngồi ở bên trên, ánh mắt xanh ngọc không chút nhúc nhích nhìn bọn họ.

“...”.

“...”.

“Việc đó...”. Vẫn là Huyền Sinh mở miệng trước, nhưng không biết nói gì, chẳng lẽ muốn bọn họ đến gặp một con mèo chào hỏi sao?

“... Chúng ta cũng sắp đến rồi”. Chính là Mai Hoa ở bên cạnh nói. Không chớp mắt nhìn con mèo mập mạp khổng lồ kia, có chút khẩn trương đặt tay trên vũ khí bên thắt lưng, lầm bầm nói: “Chủ nhân của Nhu Kiếm sơn trang biết chúng ta tới rồi”.

“?”. Huyền Sinh nghi hoặc nhìn nàng, lại quay đầu nhìn con mèo kia.

Dường như hiểu lời Lâm Mai Hoa nói trên xe ngựa, con mèo kia vậy mà nheo mắt quái dị, phảng phất cười cười, sau đó thoát cái liền nhảy xuống khỏi tảng đá, chạy đi như một làn khói. Đường như chỉ mấy bước chân nó đã bỏ chạy vào trong bụi cỏ ven đường, lập tức không thấy bóng dáng đâu. Tốc độ như vậy đối với thân thể mập mạp nặng nề của nó mà nói, cũng đặc biệt nhanh.

“?!”. Huyền Sinh nhướn mi, biểu tình cô quái nhìn Mai Hoa. Vừa mới... có một con mèo, đối với bọn họ cười cười? Mèo cũng mỉm cười sao?!

“Đi thôi”, Mai Hoa thờ phào nhẹ nhõm, cầm cương ngựa lên bắt đầu chạy gấp rút: “Chúng ta có lẽ phải nhân lúc mặt trời chưa xuống núi phải đến Nhu Kiếm sơn trang trước!”.

Huyền Sinh đang muốn hỏi vì sao, chợt hiểu được.

Kia là một hang trộm mà, hành động vào ban đêm, người chịu thiệt tuyệt đối là bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Nhu Kiếm sơn trang. Giang hồ chó khinh người trẻ tuổi (2)

edit: Thủy Thanh

beta: Ely + Hàn Phong Tuyết

Một nhóm người đi tới đại môn của Nhu Kiếm sơn trang lúc ráng chiều buông, hoàng hôn dần xuống.

Thiên hạ đệ nhất thủ trang này nằm trên một sườn núi không cao không thấp, đường từ cửa vào đến sơn trang không hề dài, nhưng nghe nói có vô số ám khí và những nhóm trộm nhỏ ẩn trong bóng tối, sẵn sàng đánh lên bất kỳ đoàn khách nào tới với mục đích thăm dò bất thiện. Hoa Mai và Huyền Sinh thương lượng một lát, cảm thấy chuyện nửa đường gặp phải con mèo kia là rất kỳ lạ, vẫn nên có sự phòng bị thì hơn, quyết định mang vũ khí đi lên.

Xe ngựa lắc lư đi đến trước cửa chính. Lúc đi qua thảo nguyên đất bằng thì khá tốt, mặc dù trên đường thì thoảng cũng có vài hố nhỏ lõm xuống nhưng cũng coi như là bằng phẳng, nhưng càng đến gần Nhu Kiếm sơn trang thì đường càng lúc càng khó đi. Huyền Sinh và Mai Hoa đi được nửa đường thì thiếu chút nữa không giữ vững được để xe ngựa lảo nhào chệch đường, không còn cách nào khác là đánh thức hai vị đang ngủ trong xe, công Song Tĩnh, đây Triệt Thủy đi về phía trước.

Lúc đi tới trước cửa, Song Tĩnh vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, nặng nề nhàng liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy một con đường quanh co cho người đi hướng từ dưới núi lên, bên rìa đường có vô số cột đá thẳng treo đèn lồng, từng dãy đèn phát ra ánh sáng yếu ớt trong màn đêm, hệt như ánh sáng nơi âm phủ nối nhau chạy dài mãi lên tận đỉnh núi. Trước cửa treo một tấm bảng hiệu lớn, bên trên có khắc bốn chữ cứng cáp: “Đại đạo chi hành*?”.

*Đại đạo chi hành: hướng tới lẽ phải

“Đại đạo chi hành?”, Huyền Sinh nhìn mấy chữ đó, có chút kinh ngạc: “Đại đạo chi hành, tiếp đó là, thiên hạ vi công*?”.

*Thiên hạ vi công: Thiên hạ công bằng

“Đúng vậy”, Triệt Thủy ngập nói: “Nếu như thiên hạ này quả thực công bằng thì Nhu Kiếm sơn trang hẳn sẽ không tồn tại phải không? Vì kế hoạch vạch sẵn bề tắc không thành, đánh làm trộm cướp loạn tặc mà. Cho nên thiên hạ đệ nhất thủ trang cũng là do thế nhân tạo ra thôi”.

“Phức...”, Mai Hoa không nhịn được bật cười: “Thật là dày mặt, nói như vậy, chẳng lẽ thế nhân ép bọn họ đi trộm đồ sao?”.

“Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ mà”, Triệt Thủy tủm tỉm cười đáp.

Huyền Sinh bắt giác cũng khẽ nở nụ cười. Hàng ổ trộm cướp này cũng thật dễ thương, lại có thể thẳng thắn tự bào chữa cho mình như vậy, mặc dù nghe thì cảm thấy quả là dày mặt, nhưng không cảm thấy chút thẹn nào, cũng không khiến người ta ghét, ngược lại bên trong còn có mấy phần ý tứ vừa bắt đầu đi lại vừa cảm phần. Nếu suy nghĩ kỹ, mấy chữ viết trên biển này rất có tác dụng châm chọc và khiến cho người ta phải trầm tư.

“Meo meo...”. Bỗng nhiên một tiếng mèo kêu truyền đến. Tiếng mèo vang lên trong đêm tại một nơi an tĩnh u ám thế này, không khỏi gọi cảm giác lạnh lẽo, quý dị.

“A...”, Triệt Thủy vừa nghe tiếng kêu thì giật mình, cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, con buồn ngủ thoáng chốc tiêu tan, thân mình khẽ run lên, nói: “Đây là nơi phương quỷ quái nào chứ?”.

“Nhìn đi!”, Mai Hoa chỉ sang bên cạnh, hạ giọng: “Một con mèo”.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cột đá phía sau tấm biển có một con mèo toàn thân đen nhánh đang ngồi dưới đất, dáng vẻ tò mò mà ưu nhã như đang đánh giá bọn họ. Toàn bộ lông trên cơ thể nó đều đen một màu, như thể tiến thân từ bóng đêm, một đôi mắt lục bích trong vắt, dưới ngọn đèn phát ra tia sáng khác lạ. Nó lại kêu một tiếng, nhẹ nhàng nghiêng đầu, như thể bấu môi với người tới, chỉ lối vào cho họ.

“...”

“...”

“...”

“Chỉ có một mình ta cảm thấy tình cảnh này rất kỳ quái thôi sao?”, Triệt Thủy đánh giá con mèo đen có điểm dễ thương kia, lặng lẽ hỏi.

“Nghe nói trang chủ Nhu Kiếm sơn trang thích mèo, đây chẳng lẽ là sủng vật nhà hắn nuôi?”, Mai Hoa nhíu mày hỏi.

“Những thứ kia là sao?”, Song Tĩnh giờ tay, chỉ về phía trên sườn núi.

Cách đó không xa, một vầng trăng tròn hiện lên, trên con đường nơi sườn núi bỗng hiện ra vô số bóng dáng, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ khi nào bọn họ đã bị vây quanh. Xung quanh là hàng trăm con mèo với đôi mắt sáng, mang về tới tầm nhìn lên bọn họ. Tiếng mèo kêu khóc buồn thảm thiết xen nhau vang lên, khiến người nghe sồn gai ốc, da đầu tê rần rần. Huyền Sinh và Mai Hoa liếc nhìn, không tự chủ được mà đưa tay chạm vào vũ khí, chuẩn bị ứng chiến.

Đột nhiên, có một chuỗi tiếng cười uyển chuyển từ bốn phương tám hướng truyền tới.

“Ánh trăng đẹp như vậy, không nên xuất môn hành động, nói không chừng người tới cũng là muốn gia nhập cùng huynh đệ tỷ muội chúng ta phải không?”. Thanh âm kia lạnh lùng mỉa mai, lại trong vắt riu rần. Mọi người nhìn ra xung quanh, lại thấy một nữ tử đang ngồi trên tấm bảng hiệu, nhưng vì

ánh sáng nhạt mà không nhìn rõ khuôn mặt nàng.

“Nhu Kiềm son trang đêm nay không tiếp khách, mời các vị về cho”, nàng dựa trên tấm bảng hiệu, bày ra bộ dạng mệt mỏi, cười nói, thuật tay vuốt ve một con mèo không biết bằng cách nào đã nhảy tới bên cạnh đó: “Nếu không, để miêu nhi nhà ta tức giận, móng vuốt sẽ không chừa người đâu”.

Nghe vậy, Mai Hoa bất giác bĩu môi: “Hừ... Cũng chỉ là một đám mèo mà thôi”, nói xong vung tay áo lên, ‘xoát’ một tiếng rút ra hai thanh đoản kiếm. Lưỡi kiếm lóe lên sáng bóng dưới ánh trăng. Nàng nhướn mi mỉm cười: “Nghe nói Nhu Kiềm son trang mấy năm trước đã lấy trộm được trà Tầm Lục ngự dụng* trong cung, bản thân ta cũng muốn thưởng thức”.

*Ngự dụng: thứ vua dùng

“Làm sao người biết?...”, nàng kia hơi kinh ngạc hỏi, sau đó hiểu ra, cười: “Các hạ chính là Mai Hoa Đường Đường chủ của Thiên Hạ Sạn, Lâm Mai Hoa?”. Nàng khẽ nghiêng đầu, chỉ thấy ánh trăng chiếu trên gương mặt nàng, mọi người chăm chú nhìn, lúc này mới phát hiện gương mặt nàng được che bởi một chiếc mặt nạ tinh xảo. Chiếc mặt nạ màu tím đậm có khắc hoa văn màu bạc và màu đỏ che phủ từ gò má của nàng hất lên trên. Tóc nàng buộc cao phía sau đầu, thân mặc y phục dạ hành, lúc nói chuyện, ba chuỗi khuyên tai bạc phát ra tiếng kêu thanh thúy.

“Đúng là tại hạ”.

“Ồ? Cũng chỉ là thám tử của Thiên Hạ Sạn mà dám xông vào thiên hạ đệ nhất thâm trang?”, nàng hơi lạnh lùng cười, hỏi.

“Ngươi!”, Mai Hoa tức giận, nhất thời không nghĩ ra lời nào để nói, liền chỉ về phía nàng ta: “Hừ, bất quá cũng chỉ là một miêu nữ mà dám nói như vậy với thiên hạ đệ nhất do thám ta?”.

Dứt lời, mũi chân liền khẽ điểm một chút, nhảy lên thật cao, thân thể thoảng chốc đã bay qua tấm bảng hiệu, lúc lướt ngang qua nữ tử kia còn nhẹ nhàng nói một câu: “Tầm Lục trà của quý trang, tối nay ta nhất định phải uống rồi!”.

“Ngươi!”, Đồng tử nàng kia căng ra, ắt hẳn là không thấy được thân ảnh Mai Hoa. Đang định kéo nàng lại thì đã thấy Mai Hoa ở cách đó mấy trượng, đang hướng xông thẳng vào trong. Nàng hừ lạnh một tiếng, trong tay không biết từ khi nào đã xuất hiện vài cây ngân châm nhỏ dài, đang muốn phóng châm ra thì cổ tay lại bị một ai đó ngăn lại. Nàng quay đầu nhìn lại, khuôn mặt không chút biểu tình của Huyền Sinh xuất hiện trước mắt, còn chưa kịp lên tiếng, chỉ cảm thấy trên lưng có vài chỗ đau nhức, đã bị điểm huyết không thể nhúc nhích.

“Cô nương, đắc tội”, Huyền Sinh hơi áy náy nói, sau đó theo Mai Hoa, chạy vào bóng đêm mờ mịt khôn cùng, hướng thẳng lên trên sườn núi.

“Các ngươi!”, nàng kia bị bắt ngồi thẳng đứng không nhúc nhích trên tấm bảng hiệu, chỉ có thể trừng mắt tức giận nhìn họ.

“A...”, Song Tĩnh và Triệt Thủy ngờ ngác đứng nguyên tại chỗ nhìn nhau, Triệt Thủy còn đang giơ tay như muốn ngăn cản bọn họ.

“Chuyện này...”, hai người cùng liếc mắt nhìn.

“Hai từ miêu nữ này nên hình dung như thế nào nhỉ?”, Song Tĩnh suy nghĩ chốc lát rồi hỏi.

“Chắc là có bộ dạng không khác nàng cho lắm”, Triệt Thủy chỉ vào thiếu nữ cứng đờ trên tấm bảng hiệu, gật đầu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 30: Nhu Kiềm sơn trang. Giang hồ chó khinh người trẻ tuổi (3)

edit: Thủy Thanh

beta: Hàn Phong Tuyết

“Xoát!”, một thanh đao ngắn màu bạc xẹt qua bắp chân, kẻ cầm trường kiếm đang muốn tấn công về phía Mai Hoa, nhưng không từ khi nào hay bằng cách nào nàng đã xuất hiện phía sau lưng, còn chưa kịp quay đầu đã cảm thấy từ đầu gối phía dưới truyền đến một cơn đau nhức, bất giác ngã nhào trên đất. Quay đầu nhìn lại, hai bóng người đã mất hút bên trong đình viện tối tăm, lao tới phía có ánh đèn ở đình viện phía trước.

Hắn vội vàng hô to: “Bọn chúng đã chạy về phía Thính Vũ các!”. Vừa dứt lời liền thấy không ít bóng đen từ bên ngoài tường nhảy vào, bay vọt đi theo sát hai người kia.

“Thật là phiền phức!”, Mai Hoa cau mày nhìn bóng đen bay như con thoi bám theo bên cạnh, khẽ nhún mũi chân, toàn thân xoay tròn, quay người đối mặt với những kẻ theo sát phía sau, tay phải vừa giang ra, chỉ thấy vô số sợi chỉ bạc từ trong ống tay áo của nàng như mũi tên bắn tới, xuyên qua vai,

cánh tay và hai chân của mấy kẻ kia, lập tức tróc thịt bong da, vài kẻ mất thăng bằng mà ngã nhào ra đất.

Tạm thời tranh thủ được thời gian trong chốc lát, Mai Hoa và Huyền Sinh tăng nhanh tốc độ chạy về phía trước.

Nhu Kiếm son trang không hổ là thiên hạ đệ nhất thâu trang, chỉ một ngôi nhà trên sườn núi mà tất cả các gian phòng và sân bên trong đều bố cục rối loạn không phân biệt rõ phương hướng, quả nhiên là sào huyệt của những tên trộm; hai người đánh ngã từng đám trộm muốn ngăn cản bọn họ đi tới cửa sau, nhìn qua chỉ thấy vô số căn nhà gỗ đơn sơ có kiểu dáng giống hệt nhau, xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào nhau hơi lún xuống ở bốn phía. Cũng không biết nơi ở của Hoa Vô Song rốt cuộc là chỗ nào, buộc lòng phải nhảy lên trên cao để tìm kiếm chung quanh, khiến cho Nhu Kiếm son trang náo loạn.

“Bang phái này đúng là nhiều người!”. Thấy phía trước lại có một đám người nổi giận dưng dưng giương cung tiễn hướng về phía bọn họ, Mai Hoa không kìm được tức giận, gân xanh nổi đầy trán. Người trong son trang này phần lớn chỉ là những kẻ trộm vặt công phu mèo ba chân, chúng cũng không thể làm được gì hai người, nên cứ khi có thể là họ sẽ trốn, không muốn lãng phí thời gian dây dưa.

“Gian nhà đó chắc chắn là nơi ở của trang chủ...”. Bỗng nhiên Huyền Sinh bên cạnh vẫn luôn im lặng lên tiếng, ngón tay chỉ về phía một căn phòng lớn có kiến trúc to lớn hơn hẳn những căn phòng khác nằm dưới một tàng cây.

Mai Hoa nhìn lại, thấy căn phòng kia đúng là rất có khí phái, mặc dù cũng chỉ là nhà gỗ, nhưng lại cao hơn những căn phòng khác, nguy nga lộng lẫy, căn phòng bị những cành đa rũ xuống che phủ một mảng lớn, trên mái là thảm cỏ cây xanh um tùm, trước cửa treo hai ngọn đèn lồng nhỏ nhắn lung linh, trên bề mặt còn in bóng lá cây và cây trúc sau nhà, phượng vĩ um tùm, long ngâm tĩnh tế, trong không gian vang lên tiếng mảnh đưa trong gió, để lộ ra ánh sáng lấp lánh của ngọn đèn dầu, đồng thời còn thấy có rất nhiều con mèo chơi đùa trên mái nhà và dưới cửa sổ, dễ nhận ra đây chính là nơi ở của Nhu Kiếm son trang chủ.

“Hừ...”, Mai Hoa cười nhạt: “Bạch ngọc công tử Hoa Vô Song sao? Ta muốn nhìn xem, người cuối cùng phá được toàn bộ cửa quan của Trọng Trọng Lâu rốt cuộc là nhân vật nào?”. Nói xong liền nhảy lên cao, lao vút về phía bên kia.

Nhu Kiếm son trang chủ Hoa Vô Song, ở vùng phía bắc, cũng coi như là hùng bá một phương.

Thiếu hiệp chẳng biết trời đất dày, danh vang lưu truyền với thiên thu. Thuở nào trên lầu ngắm chiều tà? Mối nguy qua cửa Trọng Trọng ở phía sau.

Những người biết đến câu ca dao, nói đó chính là Trọng Trọng Lâu.

Xông vào Trọng Trọng Lâu này được lớp hậu bối trên giang hồ coi là đại sự, vài chục năm gần đây, chỉ có ba người đơn thương độc mã mà xông qua được toàn bộ các cửa quan.

Người thứ nhất, là Thất Thạch Môn Môn chủ Diệp Song Tịnh, một thanh mộc kiếm, ba ngày ba đêm lần lượt phá bảy tầng lầu, sau đó trên Thiên Nhai Đàn ở Đái Phong Các đã đánh bại thiếu chủ Đồ Triệt Thủy, thân thủ tuyệt đại vô song, đáng tiếc ngày sau đã bị phế đi.

Người thứ hai là Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành, trong tay nắm Dạ Thiên song kiếm, mất thời gian một ngày một đêm, có người nói còn cùng lâu chủ đương thời Đồ Dung Ngạn giao đấu hơn mười chiêu, không rõ ai thắng ai thua.

Người cuối cùng, chính là trang chủ Nhu Kiếm son trang Hoa Vô Song, tuy rằng xông đến cửa cuối cùng, lại thua Trọng Trọng Lâu chủ Đồ Triệt Thủy.

Nam có Trọng Trọng Lâu, bắc có Đái Phong Các, tây có Thiên Nga Bảo. Nhu Kiếm son trang ở giữa tam đại môn phái mà có khả năng không cần dựa vào ba bang phái trên này vẫn có thể ngoan cố tồn tại độc lập theo ý mình, đơn giản là vì có liên quan tới thanh danh của Bạch ngọc công tử Hoa Vô Song ở Trọng Trọng Lâu mấy năm trước.

Thực ra, phần cuối của câu chuyện kia, là giả.

Hoa Vô Song không hề thua bởi Triệt Thủy.

Hắn bị... chuốc say.

Dựa vào trí nhớ của trang chủ Nhu Kiếm son trang (còn có Bạch Vân xấu hổ che mặt miêu tả) mà nói, tình huống cụ thể lúc đó là thế này...

Lúc Hoa Vô Song toàn thân loang lổ máu vừa thở dốc vừa khập khiễng cơ hồ như bò lên tầng lầu cuối cùng, ngheh tiếp hần là mái tóc như suối chảy, đôi mắt như say, tư thái lười biếng nằm trên một mảnh đệm mềm trắng muốt như tuyết của Đồ Triệt Thủy.

Mà khi hần ngẩng lên bày ra khuôn mặt bị đánh chằng khác gì cái bánh bao cùng về mặt cảm thán khuôn mặt xinh đẹp của Trọng Trọng Lâu chủ, chỉ thấy tên kia hai mắt sáng rực vô cùng hưng phấn mà vọt tới, hai tay nắm lấy tay trái của hần không ngừng đóng đưa, gần như là vậy vậy đuôi hỏi:

“Người có thích uống rượu Bích Dao Quỳnh không?...”.

Hả?

Vốn dĩ đã chuẩn bị thật tốt để đối phó với cao thủ dây dưa của võ lâm, Hoa Vô Song sững sốt, sức lực toàn thân và chân khí đều bị chặn ở cổ họng không thể phát thốt nên lời, đành phải ngo ngắc gật đầu.

“Ha ha, rất tốt rất tốt, như vậy chúng ta cùng uống đi. Ngươi là người đầu tiên trong mấy năm qua sau Huyền Sinh và tiểu Tịnh xông vào được chỗ này, nhất định phải uống mừng một chút!”.

“Việc này...”. Nhu Kiếm trang chủ lưỡng lự giây lát, có chút dè dặt hỏi: “Không cần phân thắng bại cùng các hạ sao?”.

“Muốn vậy cũng phải đợi khi thân thể của ngươi khôi phục chứ? Bằng không người khác truyền ra ngoài sẽ nói Đỗ Triệt Thủy ta gây khó dễ cho hậu bối mất”. Ngày đó Trọng Trọng Lâu chủ trong trang phục của Đường Tăng cười tùm tùm nói.

“... Nếu như đánh bại các hạ, phần thưởng là gì?”. Hoa Vô Song vẻ mặt rạng rỡ hỏi.

“Phần thưởng?”. Triệt Thủy ngờ vực nhìn hắn, không để tâm đến vỗ vỗ bả vai của đối phương: “Có thể gặp được ta, Trọng Trọng Lâu Lâu chủ, điều này không phải là phần thưởng lớn nhất sao? Ngươi có biết có bao nhiêu người mong muốn có được vinh dự như vậy không?”.

“...”.

Cho nên, vốn cho là xông vào đến cửa ải cuối cùng sẽ có thể có rất nhiều châu báu quý hiếm, ‘thiên hạ đệ nhất thần châu’ nhất thời cứng ngắc tại chỗ, giấc mộng khi hắn một mực gắng sức xông pha mọi cửa ải rằng sẽ được ngồi trong đồng hoàng kim ôm mỹ nhân bỗng chốc loảng xoảng tan nát thành tro, khiến hắn khóc không ra nước mắt, cầm lấy bình rượu mạnh được Cẩm Quan bung tới hùng hực uống.

Sau đó trải qua ba ngày ba đêm chè chén say sưa, Hoa Vô Song bị Đỗ Triệt Thủy cái trăng giống hệt như Tây Thi, bởi vì say bất tỉnh nhân sự mà bị mọi người khiêng ra khỏi Trọng Trọng Lâu.

Từ đó về sau, mỗi khi ở Nhu Kiếm sơn trang bọn tiểu trộm mới gia nhập bang phái gặp lão đại của chúng đều vô cùng sùng bái hỏi, nghe nói ngài năm đó gặp được Trọng Trọng Lâu chủ? Lúc ấy, Hoa Vô Song đều muốn phát điên lên.

Bởi vì, ai cũng đều không muốn bản thân với bộ dạng giả gái bị mang ra ngoài!

Hơn nữa còn là bộ dạng say nhून như bùn loãng nữa chứ!

Nhưng Lâm Mai Hoa và Huyền Sinh đều không biết chuyện này.

“Hoa Vô Song”, Lâm Mai Hoa một cước đá văng cửa chính lao vào, hô to: “Nhu Kiếm trang chủ, ra đây cho ta!”.

Chỉ thấy một vị nam tử nho nhã trẻ tuổi, đứng bên cạnh giá sách như ngọc thụ lâm phong, hai tròng mắt trong vắt, mái tóc dài xõa tung, áo choàng màu tím đậm thả trên mặt đất, lộ ra một phần vòm ngực rộng với nước da trắng nõn. Người đó không có một chút đáng vẻ nào của một tên trộm cướp, mà ngược lại toát ra khí chất thư sinh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dựa vào cửa sổ ngâm thơ, bi thán xuân thu. Nhưng đôi mắt phượng của hắn tựa như hữu tình mà lại vô tình, khóe miệng phảng phất ý cười nhạt hơi nhếch lên, giống như lúc nào cũng mang một bộ dáng tươi cười, cười mà như không; trường bào hoa lệ là gấm vóc tầng tầng lớp lớp trải trên mặt đất, áo choàng màu tím sậm hồ hững trên người hắn tựa mây ngũ sắc, ánh sáng tỏa ra trong bóng tối mờ mờ tạo thành vòng sáng rực rỡ nhu hòa. Đó chính là Nhu Kiếm sơn trang trang chủ, bạch ngọc công tử, Hoa Vô Song.

Hắn đang cầm một quyển sách, đứng dưới ánh đèn lẳng lặng xem, nghe thấy thanh âm kia thì hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy hai người đều mang vũ khí, trong đáy mắt liền lóe lên một tia lạnh ngắt, mắt phượng hơi quét qua, nhất thời có một luồng sát khí bén nhọn bức người, Huyền Sinh và Mai Hoa thoáng nhìn nhau, đều nắm chặt vũ khí, chuẩn bị tùy cơ ứng chiến.

Nhưng lúc này, phía sau hai người truyền đến âm thanh của miều nữ đã ngăn cản bọn họ ở cổng chính:

“Lão đại, Thất Thạch Môn Diệp Song Tịnh và Trọng Trọng Lâu Đỗ Triệt Thủy đến đây bái kiến”.

“Sao?”. Toàn bộ sát khí mới vừa rồi bỗng chốc biến mất, Hoa Vô Song cười tùm tùm nói: “Để cho bọn họ vào đi”.

Mai Hoa: “...”.

Huyền Sinh: “...”.

Thì ra là chỉ cần báo danh là có thể vào gặp sao?!

Ta giận!

Hai người nhất thời đều nghĩ tới việc đập đầu vào tường.

Đưa cho ta cho ta một miếng đậu phụ để ta tự sát đi! Tại sao bọn họ lại cảm thấy cùng Đỗ Triệt Thủy và Diệp Song Tịnh có quan hệ thì Hoa Vô Song cũng là một người bình thường chứ!!!! Huyền Sinh và Mai Hoa trong lòng lẫn lộn gào thét.

Cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy Triệt Thủy và Song Tịnh được nữ tử ban đầu ngăn cản bọn họ dẫn vào, đôi mắt Thất Thạch Môn Môn chủ Diệp Song Tịnh vẫn mang bộ dáng như chưa tỉnh ngủ.

“Hừm! Đỗ Triệt Thủy!”.

“Hừm! Hoa Vô Song!”.

Hai người gặp mặt cũng không có vẻ hưng phấn mà lao vào phía đối phương, ghì chặt, ôm lấy, sau đó bắt đầu nhảy xung quanh.

“Ha ha ha ha, đã lâu không gặp!”, Triệt Thủy cười hi hi đặt tay lên vai Hoa Vô Song: “Kìa kìa kìa... một con ong mật nhỏ, bay vào trong hoa viên a, bay đi, này này, bay đi, đi đi! A, người thua! Mang rượu tới mang rượu tới, chúng ta uống!”.

“A a a, đến đi, đến đi Đỗ Triệt Thủy! Ta đây lại thua người thì ta chính là tiểu cầu!” Lần đầu tiên oản tù tì sau khi gặp lại bị thua, Hoa Vô Song nhất thời tức giận, ra sức nắm chặt cổ của Trọng Trọng Lâu chủ: “Lại nữa! Một con ong mật nhỏ a...”.

“Lão đại!”. Bỗng nhiên một giọng nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy miêu nữ kia chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau Hoa Vô Song, nhắm thẳng vào phía sau ót hần! Một chương này đánh xuống, Nhu Kiếm trang chủ đau đến mức nhe răng trợn mắt ôm đầu ngồi xồm xuống. Mai Hoa và Huyền Sinh ngẩn tò te nhìn nàng nhéo tai Hoa Vô Song, hết như bộ dạng cộp mẹ mắng: “Ngày hôm qua còn chưa uống đủ đúng không? Ta thấy người gần đây đã trở thành sâu rượu rồi! Ta cho người biết người còn uống say mà ngã xuống sông nữa ta sẽ cho người chết chìm ở đó luôn!”.

“Ai nha, Kinh Phiến, người một chút cũng không thay đổi, tốt lắm tốt lắm”. Triệt Thủy cười tủm tủm đứng bên cạnh vỗ tay, nhìn không được tiến lên ôm lấy thất lung đối phương trên đầu nói: “Tình khí như vậy, Bạch Vân nhà ta hẳn là rất nhớ thương mà, không bằng... Chúng ta đến Trọng Trọng Lâu ôn chuyện xưa... Ồ!”. Lời còn chưa dứt, đầu của hắn đã bị Kinh Phiến đè ép trên vách tường.

“Cái loại sắc lang biến thái nhà người cút qua một bên đi!”, Kinh Phiến giận dữ nói: “Cũng là người năm đó hại lão đại nhà ta biến thành cái dạng này! Người còn dám đụng vào ta!”.

“Ồ... Vô Song, quản gia của các người thật là hung dữ”. Triệt Thủy ngồi xồm dưới đất tỏ vẻ đáng thương kéo tay áo Hoa Vô Song mà nói.

“Người cho rằng ai cũng giống như Cẩm Quan lương thiện của các người sao?”. Nhu Kiếm trang chủ cũng ngồi xồm bên cạnh hần thấp giọng trả lời, lại len lên cười trộm: “Có điều trong phòng ta còn cất giấu rượu Hồng Đào năm ngoái, chúng ta nhân lúc nàng ngủ... Hừ hừ hừ”.

“Cũng tốt cũng tốt, rượu Hồng Đào a... Hừ hừ hừ...”.

“Này, hai người các người, đã quên chúng ta vẫn đứng ở đây sao?”. Mai Hoa đứng bên cạnh ần ần huyết Thái Dương nhướn mi hỏi.

“Aiz, xem trí nhớ của ta này. Đây đây đây, Vô Song, giới thiệu cho người...”, Triệt Thủy vội vàng kéo Nhu Kiếm trang chủ, dẫn đến trước mặt Song Tĩnh: “Đây là Thất Thạch Môn Môn chủ, Diệp Song Tĩnh”.

“Bái kiến môn chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu”, Hoa Vô Song giương mắt nhìn về phía Song Tĩnh, hơi ngẩn ra, phút chốc mới phản ứng được, khôi phục về ưu nhã ban đầu, lễ độ ôm quyền, hơi khom người: “Môn chủ năm đó ở Thiên Nhai Đàn đích thực tuyệt đại tào nhã, tới giờ trong trang vẫn còn nhắc tới chuyện này”. Hắn khẽ cười, ánh mắt đặc biệt chân thành tha thiết hướng về phía nàng khom người cúi chào: “Hôm nay có thể gặp tiền bối, tại hạ thực sự là may mắn ba đời”.

“Trang chủ không cần khách khí”, Song Tĩnh giơ tay lên để hắn đứng dậy, cười nhạt một tiếng: “Ta đã không còn là Diệp Song Tĩnh trước đây, không cần hành lễ lớn như vậy”. Nàng nhẹ giọng nói: “Nếu nói về thân thủ võ nghệ, các hạ hiện tại so với ta hẳn là mạnh hơn rất nhiều”.

Nhưng Hoa Vô Song vẫn giữ nguyên thái độ cung kính lễ độ: “Tiền bối, võ nghệ cũng là một loại tinh thần. Tại hạ tin rằng cho dù Môn chủ võ công hoàn toàn không còn, thì biểu hiện nghĩa hiệp cùng tác phong cũng hoàn toàn thắng so với rất nhiều hạng người hành tẩu bên ngoài tự cho là mình đứng”.

Song Tĩnh sừng sốt, sau giây lát mới mỉm cười, trên khuôn mặt thoáng đỏ ửng: “Đa tạ”.

Đỗ Triệt Thủy tiếp tục giới thiệu: “Bát đường chủ Thiên Hạ Sạn, Lâm Mai Hoa; còn đây là Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành, Huyền Sinh”.

“Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt Thành mất trí nhớ sao... ngưỡng mộ đã lâu”. Hoa Vô Song một chút cũng không sợ người lạ, vỗ vỗ vai Huyền Sinh cười nói: “Ta vẫn luôn rất muốn cùng người khoa chân múa tay”. Sau đó lại xoay người, nhìn Mai Hoa quan sát giấy lát, thoải mái nở nụ cười rục rừ: “Cô nương thân thủ rất tốt, đến vô hình đi vô bóng, im hơi lặng tiếng lại nhanh chóng nhảy bèn, nhất định là kẻ trộm tốt có miêu căn*, có muốn tới bang của ta thử làm việc hay không? Cái vị trí bang chủ này, nói không chừng sẽ là của người ấy chứ”.

*Miêu căn: căn ở đây tức là căn quả, miêu căn có nghĩa là cầm tinh con mèo

“À... chuyện này”, để ta suy nghĩ đã, Mai Hoa thiếu chút nữa đã nói như vậy, không biết nơi này có bao nhiêu bảo vật chứ, nhưng lại bị Triệt Thủy hung hăng trừng mắt một cái, không khỏi bĩu môi, rốt cuộc gắt đầu chào hỏi qua loa.

Đội hai bên đều hành lễ xong, Triệt Thủy liền xoay người nhìn về phía Nhu Kiếm trang chủ, tuy là mỉm cười nhưng đáy mắt cũng là ánh lên sự nghiêm trọng: “Vô Song, ta có việc cần thỉnh giáo”.

Nhu Kiếm trang chủ nhẹ nhàng cười, gương mặt mang vẻ lười biếng bỗng nhiên có sự thần bí thâm sâu khó lường: “Ta biết, là về Bán Nguyệt La Anh và Tòa Tâm Đồng Kính đã bị trộm năm năm trước ở đây đúng không?”. Cũng không đợi đối phương trả lời, liền xoay người lấy một ngọn đèn bên tường:

“Đi theo ta”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Chương 31: Nhu Kiếm sơn trang. Giang hồ chó khinh người trẻ tuổi (4)

edit: Thủy Thanh beta: Hàn Phong Tuyết

Mượn ánh trăng trong rừng và dưới ánh đèn yếu ớt chiếu rọi, mọi người đi theo phía sau Hoa Vô Song.

Cách đó không xa, cuộc hỗn loạn gây ra bởi Huyền Sinh và Mai Hoa đã được Kinh Phiến sai người đi bình ổn, hiện tại toàn bộ Nhu Kiếm sơn trang đều say giấc trong màn đêm yên tĩnh. Dưới ánh trăng vàng, một căn nhà gỗ nằm yên bên sườn núi, như thể hơi thở yên ả của một đứa trẻ đang ngủ. Ngăn quang chiếu xuống, đứng trên sườn núi nhìn ra chỉ thấy con đường phía xa nơi thảo nguyên như một dòng sông quanh co uốn lượn chạy dài đến tận chân trời.

Đoàn người trầm mặc mà đi phía sau Hoa Vô Song, cây đèn dầu Nhu Kiếm trang chủ xách trên tay đang đưa theo bước chân hần, chiếu sáng từng đám hoa cỏ hai bên đường đi.

Không ai nói một lời nào.

Ngay cả Đỗ Triệt Thủy mới vừa rời cột nhà cùng Hoa Vô Song tranh cãi âm ỉ cũng an tĩnh mà đi theo người trước mặt.

Bọn họ đều có chút mệt mỏi.

Song Tịnh thân thể yếu ớt thì không nói, sau khi trải qua một đường bốn ba, truy sát, vào núi, lạc nhai, ngay cả Mai Hoa quen nếp ngày đêm bốn ba hay Huyền Sinh hoàn toàn khỏe mạnh cũng cảm thấy mệt mỏi. Bỗng nhiên được sống trong những giây phút bình an không để gì có được, sau cảm giác kinh tâm động phách dần dần tan biến đi chính là lúc cảm giác buồn ngủ và mệt mỏi bất ngờ ập tới. Rừng cây ở đây tuy không thể bì được với phong cảnh tươi đẹp trong Lệ cốc, nhưng lại có thể khiến họ cảm thấy an tâm một cách vô căn cứ, tất cả đều thả lỏng thân thể chịu đựng cơn buồn ngủ đi về phía trước. Có lẽ là bởi vì đã có thói quen cùng tồn tại sát cánh bên nhau, cho nên mới có thể yên lòng ở trong sơn trang kỳ thực rất dễ dàng bị xông vào này mà tùy tiện đi theo Hoa Vô Song.

Lúc Đỗ Triệt Thủy bởi vì vừa đi vừa ngáp mà lần thứ ba đụng phải một thân cây, Nhu Kiếm trang chủ bỗng nhiên dừng bước.

“Đến rồi”.

Mọi người ngẩng đầu, đều kinh hãi mà đứng nguyên tại chỗ không nói nên lời.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy giữa sườn núi có một tòa thạch cung khổng lồ được xây dựng đến một nửa. Phần lớn cung điện đều đã xây dựng hoàn tất, ngay cả chi tiết điêu khắc trên cột trụ đá trước cửa cũng có thể nhìn rõ rệt, nhưng phần phía sau và tầng lầu thứ hai bị ẩn ở trong núi, dường như hòa vào cùng núi đá. Chỉ thấy trên cửa khắc một bức tranh sơn thủy giang hồ sinh động như thật, có phi điều tẩu thú*, có kì hoa dị thảo, nhìn vào có thể thoáng tưởng tượng ra cung điện này nếu như hoàn thành sẽ có quy mô to lớn dường nào, hình tượng tráng lệ, nhưng khiến người kinh ngạc nhất vẫn là cảnh trí bán cung bán sơn điều luyện sắc sảo này, không biết là từ trong núi hóa ra một tòa cung điện hay là cung điện đã hóa thành núi lớn.

*Phi điều tẩu thú: chim thú bay nhảy

“Nhu Kiếm sơn trang không chỉ trộm nguyên bảo vật”. Hoa Vô Song nhảy lên một tảng đá, đi về phía đại môn trước mắt nói, ở phía sau hần, Huyền Sinh ngồi xổm xuống cho Song Tịnh leo lên lưng, những người khác cũng đi theo leo lên sườn núi. Nhu Kiếm bang chủ ngoảnh đầu nhìn xem bọn họ kịp hay không, vừa đi vừa nói: “Mấy trăm năm lập bang, những thứ lúc đầu trộm được đều không phải là kì trân dị bảo”.

“Đó là cái gì?”, Huyền Sinh bất giác có chút hiếu kì.

“Nhu Kiếm sơn trang có ba triều lịch sử”. Hoa Vô Song nhạt giọng nói: “Thời điểm sáng lập bang phái là lúc loạn thế Vũ triều bị Văn triều lật đổ, Hoàng đế khai triều của Văn triều hạ lệnh đốt sách, ngoài ra thư tịch và học thuật có liên quan đều bị thiêu hủy, thi từ, du ký, hí khúc, sử thư, thi kinh, thậm chí điêu văn cũng không thể lưu lại, ca dao dân gian bị xóa sạch, sách trắng giá trị ngàn vàng, danh ngôn của thánh nhân đều bị cấm, văn nhân không được coi trọng, thiên hạ cảm phần, cũng may Thiên Tàn để chỉ cai trị năm năm, bằng không những tổn thất sai lầm của nó lưu lại sẽ không có cách nào bù đắp nổi. Mục đích ban đầu thành lập Nhu Kiếm sơn trang chính là cất giấu những thư tịch này. Về sau, qua nhiều triều đại, mục tiêu trộm cũng dần thay đổi, liền trở thành thiên hạ đệ nhất trộm”. Hần bỗng nhiên cười hắc hắc: “Chúng ta cái gì cũng trộm. Nhưng giá trị nhất, chính là những thứ bị triều đình ngăn cấm kia, cố gắng bằng mọi cách để có thể lấy được”.

Huyền Sinh tỉnh ngộ, trong lòng không khỏi dâng lên kính ý đối với cái sơn trang chuyên trộm cắp này.

Đường mệnh thế gian lắm sai trái, quân vương hi nộ vô thường, trộm khắp thiên hạ mang giấu đi, sau phong ba lại để chúng quay về với thiên hạ, quả là một sự tính toán thông minh. Hiện tại hần rút cuộc cũng hiểu vì sao tam đại bang phái tạo thế chân vạc quanh Nhu Kiếm sơn trang đều không động đến

nó, không giống như Thiên Nga Bảo và Phong Đái Các liên tục tranh giành lẫn nhau, cũng không giống như Thất Thạch Môn hay Thiên Hạ Sạn làm việc vì giang hồ cũng, sự tồn tại của Nhu Kiếm sơn trang từ lâu đã vượt qua việc là một bang phái giang hồ lấy việc trộm đồ làm thú vui, mà nơi đó hóa thành vùng đất chân chính lo nghĩ cho thiên hạ.

Nếu như khỏi lửa chiến tranh bốn phía nổi lên, quân chủ hồ đồ, thậm chí một phần thể nhân đều say thì ta vẫn tự mình đánh thức được chính khí lắm liệt và phong thái của người quân tử.

“Đã tới”, bỗng nhiên Hoa Vô Song nhẹ nhàng nói.

Bọn họ đứng trước một chiếc cửa đá lớn, cánh cửa ước chừng cao năm trượng, hùng vĩ to cao, phía trên có khắc bức tranh ‘ngũ hổ tàng sơn’, hình ảnh tuy đã bị gió mưa năm tháng làm hao mòn, nhưng vẫn vô cùng khéo léo, năm con hổ đục đều đang ẩn giấu ở bên dưới cảnh mạn đặng khô lộ ra khí thế tư thái uy phong lâm liệt; lại thấy lá của cây mạn đặng* thân cao cách bọn họ không xa đều bị vạch ra, nơi khe cửa trên mặt đất có một đường cong tinh tế sạch sẽ, có thể thấy nơi này thường xuyên có người tới thăm

*Mạn đặng: là loại cây dây leo sống cộng sinh trên những thân cây cao, theo wikipedia thì đây là cây lá ngón ở vùng dân tộc của Việt Nam

Hoa Vô Song vươn tay, nhẹ nhàng gõ mấy cái lên cửa.

Cộc, cộc, cộc – cửa đá nặng nề cồng kềnh khẽ rung, bụi bặm phía trên ào rơi xuống, thanh âm chấn động toàn bộ sơn cốc, tiếng vang phảng phất giống như dùng cột gỗ đập vào cửa. Mọi người rùng mình, xem ra trang chủ của Nhu Kiếm sơn trang này nội lực rất cao, không thể khinh thường.

Lúc này cách thạch môn truyền đến một thanh âm thanh thúy: “Đêm đã khuya, là ai tới đây vậy?”.

Nhu Kiếm trang chủ mỉm cười: “Thái Nhận, là ta. Ta đưa khách quý tới đây”.

“A, đại nhân, ta tới ngay đây!”. Thanh âm kia lên tiếng: “Đợi ta sửa soạn một chút”.

“A Triệt...”. Lúc đang chờ người bên trong mở cửa, Hoa Vô Song bỗng nhiên quay đầu lại nghiêm túc mà nhìn về phía Trọng Trọng Lâu Lâu chủ: “Trước khi vào trong ta muốn hỏi các người một vấn đề”.

“Hả? À, Vô Song, ngươi cứ thoải mái hỏi đi, với ta không cần khách khí như vậy”. Triệt Thủy phản ứng lại, thoáng nhìn Song Tĩnh và Huyền Sinh vẫn luôn trầm mặc đứng ở bên cạnh, gật đầu đáp.

“Được... Như vậy, ta muốn biết, lúc đầu vì sao các ngươi lại tới trộm hai thứ đồ đó?”.

“Hả?”, Triệt Thủy hơi sững sờ, không tự chủ được nhìn về phía Song Tĩnh. Song Tĩnh cũng ngẩng đầu lên nhìn hẩn một cái, sau đó, hai người đồng thời quay đầu, nhìn về phía Huyền Sinh. Những người khác thấy hai bọn họ như vậy, tất cả ánh mắt đều dồn về phía Bán Nguyệt Thành Nhị thiếu chủ.

“?”, Huyền Sinh nhướn mày, khó hiểu nhìn lại, “Làm sao vậy?”.

“Lúc đó là Huyền Sinh bảo chúng ta đi lấy trộm hai vật đó”, Triệt Thủy nhún vai, “Cho nên chúng ta đi”.

Các người thật đúng là rất nghe lời... Mai Hoa không nói mà nhìn về phía hẩn: “Nhưng dù sao vẫn phải có lý do chứ”.

“Không có lý do nào cả. Lúc ấy chúng ta đều còn nhỏ, nghe nói thiên hạ đệ nhất thảo trang rất khó xông vào, vì đã sớm lập được thành tựu trong giang hồ, Huyền Sinh liền nói có thể tới nơi đây xem qua một chút, khi đó tuổi trẻ bồng bột mà, chuyện điên cuồng thế nào cũng làm được, không sợ trời không sợ đất”. Trọng Trọng Lâu Lâu chủ buông lỏng tay: “Trước đó chúng ta cũng từng đến Phong Đái Các, Thiên Nga Bảo, Đào Hoa thung lũng... Đường như nơi nào trên giang hồ cũng đều tới rồi, ngoại trừ Bán Nguyệt thành...”.

“Nhu Kiếm sơn trang khi đó rất khó phá sao?”, Huyền Sinh bất giác hỏi, lướt nhìn xung quanh, ngày hôm nay hẩn cùng Mai Hoa xông vào rất dễ dàng, mặc dù bị người ta truy đuổi một chết đi được.

“Đến bây giờ cũng rất khó xông vào ấy chứ, nếu như ngươi thực sự muốn trộm đồ từ nơi này mang đi”. Triệt Thủy lắc đầu giải thích: “Nhu Kiếm sơn trang và nơi này không giống nhau. Đây chỉ là một bộ phận nhỏ nhất của cái thôn trang này”. Hẩn nhìn khắp xung quanh, xoay người chỉ về hướng sườn núi phía xa nơi chân trời: “Lúc trước khi chúng ta tới trộm đồ, là trộm từ trong ngọn núi kia, bên trong còn có một mê cung rất lớn, giống như cung điện xây trong trong núi này. Nhu Kiếm sơn trang còn có rất nhiều nơi ta chưa từng thấy, như thế là một sơn trang vô biên vậy”.

“Nhưng khi đó, Huyền Sinh cũng không có nói vì sao hẩn muốn đến trộm hai vật này sao?”, Mai Hoa cau mày hỏi.

“Không có. Giữa chúng ta, không cần giải thích”, Triệt Thủy thần nhiên trả lời.

Một câu ‘giữa chúng ta không cần giải thích’ nghe thật sáng khoái. Hoa Vô Song và Kinh Phiến đứng ở bên cạnh đều có chút chấn động. Điều nói bạn bè sống chết có nhau trên giang hồ rất nhiều, nhưng giao tình của bốn người thiếu chủ Trọng Trọng Lâu, Thất Thạch Môn, Từ Vi Đường và Bán Nguyệt Thành cũng khó mà có được, thời điểm xảy ra chuyện đoạt vị của Trọng Trọng Lâu, toàn bộ giang hồ đều thờ than không ngớt, một nửa là vì tiếc thương cho cái chết của Trầm Thiên Sa và trọng thương của Huyền Sinh cùng Song Tĩnh, một nửa là vì tình bằng hữu của bốn người mà cảm động. Xem ra, chuyện tới hôm nay, vẫn chưa thay đổi.

Nhìn mấy người trầm mặc dưới ánh trăng, Hoa Vô Song bất giác thờ dài, nhẹ giọng nói: “Không sao. Có lẽ rất nhanh các người sẽ biết nguyên nhân

thời”.

Bỗng nhiên một hồi âm thanh nặng nề truyền đến, đại môn đồ sộ trước mắt chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Nhu Kiếm sơn trang. Giang hồ chó khinh người trẻ tuổi (5)

edit: Thủy Thanh beta: Ely

Bỗng một đợt âm thanh nặng nề truyền tới, cánh cổng chính đồ sộ trước mắt chậm rãi mở ra.

“Mời.” Hoa Vô Song làm một dấu tay ra hiệu nói.

Mọi người đi theo phía sau hắn và Kinh Phiến, đều không nhận được mà nheo mắt lại muốn nhìn cho rõ ràng hơn.

Trước mắt là gian phòng rộng lớn tối đen như mực, chỉ có phần trước được ánh sáng của vài ngọn đèn yếu ớt soi chiếu. Hàng chục giá sách được sắp xếp chỉnh tề, bên trên chất đầy những thư tịch quyền trục (*), một số giá sách đã đầy đến mức không thể để thêm được nữa. Giấy trắng tùy tiện nhét vào trong các khe hở, trên mặt đất cũng bày la liệt những cuộn giấy và bút lông đã khô cùng nghiên mực bị vỡ. Các giá sách xếp thẳng hàng tạo thành một lối đi sâu vào bên trong. Cuối lối đi đó lại là một cái động tối vô cùng to lớn tưởng chừng như kéo dài vô tận. Ngoảnh đầu nhìn lại cũng chỉ có một mảng đen kịt, xem ra tất cả ánh sáng đều bị bỏ lại bên ngoài, còn nơi đây chỉ có thể cảm nhận bầu không khí hanh khô và cát bụi.

(*) thư tịch: sách được ghi chép trên giấy đóng thành quyển; quyền trục: ghi chép trên những thanh tre rồi ráp lại với nhau

Ánh sáng duy nhất là từ hướng cánh cửa cách khoảng hơn chục bước chân hắt tới. Nhìn về hướng đó thì thấy có vài cái bàn kê sát vào nhau, phía trên trải đầy những tờ giấy trắng dài đến vài thước, kéo lê ở trên mặt đất. Trên bàn có vài cây nến cùng với bút, mực, giấy, nghiên, có vẻ như có người nào đó đã thức trắng đêm ở đây khổ đọc.

“Trang chủ đại nhân.” Từ trong bóng tối bỗng truyền đến âm thanh, đám người Song Tĩnh nhận ra thanh âm đó hẳn là của người vừa mới mở cửa, đều hướng ánh mắt về phía đó... và rồi... tất cả cùng cúi đầu... nhìn xuống dưới.

Đứng đó chỉ có một hài đồng “phần điều ngọc trác”(*) đang lơ đãng về phía bọn họ chớp chớp đôi mắt quan sát. Nó cùng lắm khoảng tám tuổi, quả thực là thanh khiết đáng yêu vô cùng. Đôi mắt trong veo của nó đảo qua đảo lại nhanh như chớp, tò mò nhìn đám người trước mắt, áo choàng trên người có vẻ hơi rộng, tung bay mềm mại buồng thông trên mặt đất, bước đi thì khập khiễng, từng giọt mồ hôi tinh tế ẩn hiện trên trán, xem ra là vừa rồi khi mở cửa đã phải cố gắng rất nhiều.

(*) “hài đồng”: đứa bé; “phần điều ngọc trác”: ý chỉ vẻ bề ngoài đẹp đẽ vô cùng

Mọi người trầm mặc, sau đó ánh mắt đều nhất loạt nhìn về phía Hoa Vô Song và Kinh Phiến.

Các người ức hiếp tiểu hài từ a! Làm cho một đứa trẻ đáng yêu như vậy không thể nhìn thấy ánh mặt trời, đem nhốt ở cái chỗ này?

“Trang chủ đại nhân...” Lúc này, đứa nhỏ kia chợt mở miệng, thanh âm mềm mại ẩn chứa một chút không kiên nhẫn, hân hoan nói: “Bọn họ là ai?”

“Thái Nhân, bọn họ là khách của ta. Có việc gấp muốn điều tra.” Hoa Vô Song cười tí mắt sờ sờ đầu của nó nói.

Trái lại, đứa nhỏ kia lại xụ mặt xuống. Bỗng nhiên, khuôn mặt trẻ con đó chợt chuyển sang đáng vẻ hờn dỗi nhìn thực tức cười. Nó phùng hai má lên, một tay chỉ vào đám người Song Tĩnh, giận dữ nói: “A, ta biết rồi, bọn họ nhất định là Thất Thạch Môn môn chủ, còn có Trọng Trọng Lâu lâu chủ đứng không?” Thấy Nhu Kiếm trang chủ gật đầu liền ‘hừ’ một tiếng quay đầu lẩm bẩm: “Đã ăn trộm đồ từ chỗ chúng ta rồi giờ lại còn dám đến đây nghe ngóng...” Không đếm xỉa tới vẻ kinh ngạc của những người khác, hai tay nó chống nạnh, tức giận nhìn Hoa Vô Song lạnh lạnh nói: “Trang chủ cũng thật là, chẳng lẽ không biết thời gian sử dụng thư phòng đã sớm qua? Cho dù là chủ nhân của sơn trang cũng không thể coi thường quy định này, nếu không làm gương thì làm sao khiến mọi người tâm phục? Hả?”

Một bài thuyết giáo khiến cả bọn tròn mắt há hốc mồm, đều thi nhau nhìn về phía kẻ bị hấn giáo huấn – Hoa Vô Song. Chỉ thấy hắn vẫn ngồi xồm dưới đất cười tí mắt như cũ, sau đó giơ tay sờ sờ đầu Thái Nhân làm cho tóc của nó rối tung lên, hai tay véo gò má nó kéo qua kéo lại: “Ái chà chà, người thật là đáng yêu, thật là đáng yêu nha. Biểu hiện ra vẻ chín chắn như vậy thật là vô cùng đáng yêu.... Ta rất thích rất thích rất thích. >w

Thái Nhân bị hấn chơi đùa như vậy lại càng không nhận được, khua chân đạp hai tay vung giãy giụa, miệng còn kêu: “Chủ nhân, trước mặt khách nhân,

người làm vậy còn ra thể thống gì... còn ra thể thống gì...”

“....”

Kinh Phiến day huyệt Thái Dương, xoay người đối diện với những người còn đang đứng ở bên cạnh xem trò hay nói: “Đi theo ta, ta dẫn các người đi xem nơi này.” Nói xong cầm một chiếc đèn ở trên bàn đi sâu vào bên trong thư phòng. Những người khác liếc mắt nhìn nhau, cùng đi theo sau nàng.

Bóng tối bao phủ, ngọn đèn lay động, mỗi nơi bọn họ đi qua đều lần lượt được chiếu sáng sau đó lại bị bóng tối bao trùm. Song Tĩnh nhờ vào ánh đèn nhìn sang chỉ thấy một loạt giá sách được sắp xếp thẳng hàng tựa như không có điểm cuối. Bóng của mấy người bọn họ chiếu trên vách tường xa xa, cảm giác giống như là đang đi xuyên qua một cánh rừng âm u quỷ mị. Xen lẫn giữa những giá sách còn có vài chiếc gương đồng rất lớn, trong gương phản chiếu vô số ảnh ngược của những giá sách, thoát nhìn giống như thư phòng này kéo dài vô hạn.

Ánh đèn chiếu sáng lên những hoa văn bằng vàng trên chiếc mặt nạ của Kinh Phiến khiến nó tỏa ra màu sắc rực rỡ. Theo ngọn đèn dầu lay động, ánh sáng đó tựa như những cánh bướm vàng bay lơ lửng giữa không trung. Thanh âm của nàng ở trong không gian tĩnh lặng vọng lại: “Trang chủ đã từng nói cho ta biết, ‘Tòa Tâm Đồng Kính’ và ‘Bán Nguyệt La Anh’ đều liên quan tới Thiên Hiệp Lâu và Vạn Anh Bảo. Hai bang phái này ở tiền triều từ khi thành lập cho đến lúc sa sút, tính đến nay ước chừng 260 năm” Nàng đứng trước một hàng giá sách, nói: “Đây là dã sử của đời trước được ghi chép và lưu truyền trong dân gian, còn bên kia là sử ký tiền triều đã bị Hoàng đế thời Tần hạ lệnh thiêu hủy, tìm kiếm ở chỗ này, khẳng định có thể tìm được ghi chép nào đó.”

“....”

Chúng nhân nhìn thấy hai hàng đều chất đầy ‘thư tịch quyền trục’ trên giá, hoàn toàn rơi vào trạng thái trầm mặc.

“Vậy phải tìm đến lúc nào hả! ?” Triệt Thủy không nhịn được kêu gào.

“Cũng sẽ không quá lâu... Trong số các người, chẳng phải đã có thám tử lợi hại nhất sao? Nàng hẳn là rất nhanh chóng liền có thể tìm ra đầu mối.” Kinh Phiến cười lạnh, nhìn về phía Mai Hoa nói. Người được nói đến sau giây lát trầm mặc thì lập tức cuộn tay áo, chuẩn bị tiến hành tìm kiếm.

“Không thể nào? Mai Hoa... người nghiêm túc thật sao?” Cho rằng nàng nhất định sẽ than phiền, Triệt Thủy nhìn nàng có chút hoảng hốt.

“Muốn biết chân tướng thì tới hỗ trợ.” Mai Hoa đường chủ lạnh lùng nói, cũng không quay đầu lại mà dùng ngón tay lướt trên trên giá sách, tìm được gì đó liền lấy xuống, không bao lâu trong ngực nàng liền có vài bộ sách phủ đầy bụi.

Triệt Thủy thờ dài, quay đầu lại hỏi: “Có thể giúp chúng ta đem thêm vài ngọn đèn nữa đến không?”

“Được.” Kinh Phiến đặt ngọn đèn đang cầm trên tay xuống, châm một số ngọn nến từ lâu đã tan chảy bên cạnh giá sách nói: “Ta giúp các người mang thêm một vài ngọn nến đến.”

Song Tĩnh thấy Triệt Thủy và Mai Hoa đều bắt đầu cúi đầu kiểm tra tìm kiếm tư liệu và tin tức liên quan, liếc mắt sang bên cạnh thấy Huyền Sinh cũng đang xem sách, liền chậm chậm đi tới phía trước mặt: “Kinh Phiến cô nương... Ta có việc thỉnh giáo.”

“?” Kinh Phiến quan sát nữ tử thanh tú đã từng hô phong hoán vũ trên giang hồ này, còn nhớ Nhu Kiếm trang chủ đối với nàng như bậc trưởng bối, bất giác có phần tôn kính, khẽ gật đầu nói: “Môn chủ không cần khách khí, xin cứ hỏi.”

“Uhm... Vị Thái Nhẫn kia, là ở chỗ này làm gì?” Song Tĩnh nhìn về phía hải tử đang chỉ vào mũi Hoa Vô Song tức giận mắng chửi, hỏi.

“Thái Nhẫn sao? Hắn phụ trách ghi chép. Nhu Kiếm trang có rất nhiều thâm nhân (*), mỗi ngày đều có thâm nhân từ bốn phương tám hướng đến mang theo tin tức mới nhất. Mỗi ngày hắn đều xuống núi ghi chép, đem mọi động tĩnh trong thiên hạ lưu lại.” Kinh Phiến cười một tiếng: “Cái thư phòng này, có thể gọi là dân gian sử ký.”

(*) thâm nhân: kẻ trộm

“Đây quả thật là công trình vĩ đại nha.” Vượt qua dự đoán của Kinh Phiến, Song Tĩnh không vì Thái Nhẫn tuổi nhỏ mà nghi ngờ năng lực của hắn, giọng điệu của nàng chỉ đơn thuần là đang tán thưởng.

“Còn nữa, hắn còn đang chỉnh lý lại tất cả những thư tịch quyền trục trong thư quán này, làm thành sử ký nội bộ trong son trang.” Kinh Phiến mang theo tự hào, lại chỉ vào những tấm thẻ bài phân chia đang đặt chung một chỗ với giấy trắng ở trên bàn nói: “Tuy rằng công trình này đã có từ trước đây, thế nhưng từ khi Thái Nhẫn tiến hành mới được làm một cách cẩn thận như vậy.”

“Người nói vậy nghĩa là từ khi Nhu Kiếm son trang bắt đầu thành lập đến nay thì đã có người ở chỗ này ghi lại tất cả phát sinh?” Song Tĩnh dừng bước, nhủ mi hỏi.

“Phải. Đúng thế.”

“Quả thực là chủ ý không tồi, có thể khi ta quay về Thất Thạch Môn cũng sẽ làm như vậy.” Song Tĩnh vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy. Tuy rằng người ngoài đều xem Nhu Kiếm son trang như là nơi lưu lại của những tên trộm, nhưng trang chủ ban đầu khai sáng...” Kinh Phiến bên cạnh vẫn thao thao bất tuyệt như cũ mà nói, thế nhưng Song Tĩnh đã không còn lưu tâm. Nàng hạ thấp ánh mắt che giấu vẻ bình tĩnh cùng suy xét

mới lóe lên.

Tư liệu về ‘Tòa Tâm Đồng Kính’ và ‘Bán Nguyệt La Anh’, ngay cả Thiên Hạ Quán cũng không tra ra, lại có thể tìm được ở Nhu Kiếm sơn trang.

Nếu như hai món đồ này có công dụng lớn, vì sao ban đầu Nhu Kiếm sơn trang lại không sử dụng chúng?

Vì sao năm năm trước Huyền Sinh lại muốn đến đây trộm hai thứ đồ này? Hẳn mất đi ký ức rồi lại tái xuất giang hồ có liên quan đến việc này hay không?

Còn cả Phi Ưng Bảo nữa? Bang phái này gần như đã suy vong trên giang hồ, tại sao đám người kia lại truy sát bọn họ vì hai món đồ này?

Từ suy đoán rút ra, trước mắt có ba kết luận.

Một, đuổi giết bọn họ chính là Phi Ưng Bảo, muốn chính là hai vật này.

Hai, hai vật này cùng Thiên Hiệp Lâu và Vạn Anh Bảo chắc chắn có liên quan. Có thể sự suy tàn của hai bang phái này và chúng có quan hệ.

Ba, trong Bán Nguyệt thành cũng có người biết điều này, cho nên, rất có khả năng Huyền Sinh bị mất đi trí nhớ cũng chính là do bàn tay phía sau bức màn kia gây nên. Hiện tại, hẳn có lẽ cũng bị coi như một quân cờ mà tái xuất giang hồ.

Nhìn về phía Huyền Sinh đang chăm chú đọc sách dưới ánh nến mỏng manh, Song Tĩnh đột nhiên cảm thấy một trận đau đốn ở ngực.

Nếu những phỏng đoán trên đều là sự thật, như vậy, những năm tháng tuổi xuân phải đợi chờ mòn mỏi trong đau khổ kia nên tìm ai để đòi? Nỗi thống khổ vì trái tim bị khoét sâu đến nỗi chẳng thể rời lệ biết tìm ai để tháo gỡ?

Nàng đã quá mệt mỏi rồi.

Nếu là Diệp Song Tĩnh không sợ trời không sợ đất của năm năm trước, nhất định là chém đĩnh chặt sắt không tìm ra đáp án sẽ không bỏ qua. Nhưng, nàng bây giờ...

Bị người truy sát cũng không thể phản kháng. Trên giang hồ thì phải dựa vào Trọng Trọng Lâu và Ngưng Sương Môn mới có thể yên ổn giữ vững vị trí của Thất Thạch Môn. Bị truy đuổi phải trốn đi nơi khác, chẳng thể đi con đường muốn đi. Thậm chí ngay cả quay về bang phái cũng là chuyện nguy hiểm. Bắt đầu từ khi nào? Từ khi nào mà môn chủ Thất Thạch Môn, người đã từng dùng một thanh mộc kiếm đánh bại hơn bốn mươi cao thủ võ lâm trên Thiên Nhai đàn, lại chột vật đến nước này?

Con người Song Tĩnh cơ rút nhanh, sát khí đã mấy năm chưa từng nhen nhóm nay bỗng nhiên từ từ thức tỉnh.

Đứng trước những bí ẩn càng ngày càng nhiều, nàng cảm thấy bản thân như bị cuốn vào một trận phong ba mà nàng không thể nhìn rõ.

Biết càng nhiều thì vấn đề nổi lên trên mặt nước cũng nhiều hơn.

Mấy tháng này, trải qua một chuỗi sự việc liên tiếp, tất cả đều thấp thoáng ẩn chứa những dấu vết liên quan, nhưng lại là những sợi dây vướng mắc chằng chịt, khiến cho nàng không có chút đầu mối nào.

Nếu thật sự đào sâu gốc rễ của vấn đề để tìm hiểu, nhất định sẽ dẫn tới cục diện không thể thu dọn.

Thậm chí ngay bây giờ đã có thể ngửi được mùi vị của gió mưa bão táp đang từng bước tới gần.

Chẳng qua là Thất Thạch Môn môn chủ đã rời khỏi giang hồ, Trọng Trọng Lâu lâu chủ ẩn cư ở chỗ cao, đều đã mặc kệ những chuyện mưa mưa gió gió này.

Thiếu hiệp anh hùng đời sau như Lâm Mai Hoa và Hoa Vô Song, cũng đã oai hùng nổi lên

Thế tục đã định, tao nhã đã qua, vô luận là trong lòng vẫn còn vững chắc, nàng nhất định không thể qua nổi phong ba lần nữa.

Người người đều nói, nàng đã không còn là Diệp Song Tĩnh của năm năm trước.

Người người đều tin tưởng, truyền kia trước kia sẽ không thể tái xuất giang hồ.

Người người đều cho rằng, nhân tại giang hồ thân bất do kỷ (*).

(*) nhân tại giang hồ thân bất do kỷ : người trên giang hồ, thân không theo ý mình

Thế nhưng, thế nhưng...

Song Tĩnh nắm chặt hai nắm đấm.

Nàng không tin.

Phi Ứng Bảo sắp suy vong chỉ biết đi ám sát, Bán Nguyệt Thành không chịu trách nhiệm mà chỉ biết trốn tránh... Những đối thủ trên giang hồ không xứng để tôn kính như vậy, dựa vào cái gì mà khiến cho nàng ‘thần bất do kỷ’ ?!

Đại đệ tử Diệp Song Tĩnh của Bất bại nữ hiệp, chương môn Diệp Song Tĩnh của Thất Thạch Môn, Diệp Song Tĩnh từng hô phong hoán vũ trên giang hồ hùng bá thiên hạ thuở xưa, không bao giờ để cho người khác nắm giữ vận mệnh của mình, cho nên mới có thể trở thành truyền kỳ lưu danh thiên cổ.

Lựa chọn hi sinh võ công cùng sức khỏe là nàng, lựa chọn đau khổ đợi chờ Huyền Sinh là nàng, lựa chọn mạo hiểm phiêu lưu bên cạnh hấn đi tới chân trời góc bể cũng là nàng. Đến hôm nay, lựa chọn truy tìm gốc rễ sự việc, cũng chính là nàng.

Cho nên, cho nên...

“... Do đó, gương đồng bày giữa giá sách này, tất cả đều là dùng để...” Kinh Phiến đang tự mình nói, chợt thấy ngọn lửa của cây đèn đang xách trên tay đang cháy rực bỗng nhiên bị cái gì đó thổi tới dập tắt trong giây lát.

Gió?

Nhưng ở trong thạch động thể này, hẳn là không thể nào có luồng gió mạnh như vậy.

Nàng nhú mày quay đầu lại, dưới ánh lửa yếu ớt chiếu sáng một bên mặt, Diệp Song Tĩnh đang cúi đầu trầm mặc.

Ngọn đèn trên tay lại lóe lên.

“?!” Kinh Phiến kinh ngạc nhìn xung quanh, hai người bọn họ đang ở đoạn giữa hành lang đi tới thư phòng. Đám người Triệt Thủy ở phía sau cùng Hoa Vô Song và Thái Nhân ở trước mặt đều cách các nàng khá xa. Chỉ có mấy hàng giá sách và một mảng bóng tối với bụi bặm bao quanh họ.

“Môn chủ...”

“Sao?”

Kinh Phiến đang ngẩng đầu lên muốn mở miệng, lại đột nhiên bị làm cho khiếp sợ không nói nên lời đứng ngay tại chỗ, chỉ có thể ngo ngắc nhìn nữ tử trước mắt.

Mấy cuốn sách trên kệ sách cũng bị lật vài trang giấy, trong bóng đêm phát ra âm thanh sột soạt.

Nữ tử hơi cúi đầu đứng yên tại chỗ, khuôn mặt dưới ánh nến ấm áp soi sáng như ánh lên một sắc vàng lấp lánh. Ánh nến chiếu rọi trong đôi mắt của nàng, trong chốc lát khiến người ta như thấy được sự hăng hái không ai sánh kịp.

Nàng bắt chợt hiểu ra.

Trận gió kia, chính là khí thế.

Giống như khi đối mặt với đối thủ hùng mạnh mới có thể cảm nhận khí thế này.

Kinh Phiến cảm giác trong lòng bàn tay cũng chảy mồ hôi.

Nữ tử này... Nữ tử này, không phải toàn bộ võ công đều đã bị phế sao? Vì sao còn có năng lực như vậy?

Trước kia nàng không phải là không có nghe qua truyền thuyết về Diệp Song Tĩnh.

Chính mình so sánh với Nhu Kiếm trang chủ, mười chiêu tất bại; mà trang chủ lại từng thờ dài nói, hấn và Đồ Triệt Thủy đấu võ, ba chiêu tất bại. Mà Đồ Triệt Thủy, năm mươi bảy tuổi, lại hoàn toàn thua dưới kiếm của Diệp Song Tĩnh khi đó mới chỉ có mười sáu. Nếu nữ tử này không đỡ thay Huyền Sinh một chương, đặt dấu chấm hết cho bức tranh đang vẽ dở này, thì đến bây giờ võ công của nàng sẽ xuất thần nhập hóa đến mức như thế nào?

Hiện tại, dù nàng đứng trong bóng tối, thân thể yếu đuối đến nỗi ngay cả sườn núi cũng không leo được, vẫn có thể trong giây lát phát ra khí thế mãnh liệt như vậy. Kinh Phiến nương theo ánh sáng mỏng manh nhìn nàng, bắt gặp đôi mắt trầm tĩnh mà trong trẻo của Song Tĩnh đang nhìn mình. Trong chốc lát, Kinh Phiến cảm giác như thấy được cả thiên sơn vạn thủy hùng vĩ bao la, tưởng như đông hải ba vạn dặm, núi cao năm ngàn thước cũng được chứa đựng trong đôi mắt đó.

Nàng nghe được thanh âm của chính mình, không hề ngờ tới sẽ mang theo âm điệu sùng kính cùng khiếp đảm như vậy: “Môn chủ?”

“Sao?”

Không biết tại sao lại muốn nói đến vấn đề này, Kinh Phiến dường như muốn nhìn thấu con người bình thường của nàng: “Người tái xuất giang hồ, là vì cái gì?”

Song Tĩnh ngẩn người, cười nói: “Hẳn là... để hoàn thành chuyện năm năm trước chưa kết thúc.”

“Hả?” Kinh Phiến không hiểu: “Vây... vậy người năm năm trước rời khỏi giang hồ, là vì cái gì chứ?”

Thất Thạch Môn chủ không nói. Nàng cảm thấy bên người như có một đợt khí lạnh đang chậm chậm bao vây chính mình. Luồng khí xuyên qua đầu ngón tay, xuyên qua trước cổ, xuyên qua áo khoác của nàng, giống như ngày trước ở trong rừng trúc cùng sự phụ ngời xếp bằng trên tảng đá cảm nhận gió mát thổi tới. Hình ảnh chòng chéo, nàng mở to mắt, dường như thấy ánh mặt trời chiếu lên trên khuôn mặt mình, rồi đổ xuống quần áo. Khi đó, chính mình ngẩng đầu lên, ngây thơ hỏi: “Sự phụ, người ra giang hồ, là vì cái gì ạ?”

Kinh Phiến đứng tại chỗ đợi rất lâu nhưng không nghe thấy đáp án của Song Tĩnh. Nàng tưởng rằng đối phương không muốn nhắc tới chuyện xưa, lúc đang xoay người rời đi, nàng nghe thấy thanh âm lạnh lạnh vang lên ở sâu trong bóng tối. Dù việc này vô cùng nực cười, nhưng khi nàng nhớ lại, luôn cảm giác thanh âm mà mình nghe thấy giống như một chùm ánh sáng bình minh rọi xuống, làm cho thư phòng quanh năm không có ánh sáng mặt trời đột nhiên sáng bừng rực rỡ.

“Ra giang hồ, dĩ nhiên là để chinh phục nó.”

Nàng quay đầu, nhìn về phía Diệp Song Tĩnh.

Nữ tử đứng trong bóng tối kia, thân nhiên nở một nụ cười, một đôi mắt trong vắt như ánh sao đang nhìn nàng.

Đại bàng một lần cất cánh, bay thẳng chín vạn dặm.

Cho dù đại bàng gãy cánh, vẫn là loài chim chúa tể bầu trời.

Thiên nga với chim yến há lại có thể so sánh cùng?

Diệp Song Tĩnh, có còn thực sự là nàng năm năm trước không?

Chốc lát, nàng bỗng nhiên nhớ lại mấy năm trước, chính là khi còn nhỏ, cũng là đã từng mắt thấy môn chủ Thất Thạch Môn tài hoa phong nhã.

Trên Thiên Nhai đàn ở Đái Phong các, thiếu nữ y phục màu xanh kia cầm một thanh mộc kiếm đánh bại Đỗ Triệt Thủy. Sau đó, giữa tiếng reo hò kinh thiên động địa như sấm bên tai, nàng chậm rãi xoay người, cười nhạt một tiếng.

Sau nụ cười này, cục diện tương lai của giang hồ năm năm sau đó đã được quyết định.

“Lẽ nào môn chủ... muốn lần nữa xưng bá giang hồ?” Nàng có chút ngập ngừng hỏi. Người làm thế nào được chứ? Có thể khôi phục toàn thân võ công sao?

Nhưng Song Tĩnh chỉ lạnh nhạt cười: “Kinh Phiến cô nương, ta không hề cho là hiện tại giang hồ có bất kỳ người nào có năng lực hơn bốn người chúng ta trước kia. Cho nên làm sao có thể nói là ‘lần thứ hai’ xưng bá giang hồ?” Nàng nhận lấy một ngọn đèn từ tay Kinh Phiến, chậm rãi đi về phía trước, thân ảnh thướt tha đơn bạc như thế, khó có thể tưởng tượng được phong thái huy hoàng năm năm trước. Kinh Phiến sững sờ chốc lát, sau đó vội vàng đuổi theo. Chợt nghe thấy thanh âm nhẹ như hơi thở nhưng rất rõ ràng ở phía sau ngọn đèn mỏng manh truyền lại:

“Ta chỉ muốn lấy lại... thứ mà trước kia ta đã có... Một thứ mà thôi.”

Phía sau, thanh âm vô cùng hưng phấn của Hoa Mai Đường đường chủ truyền đến, vọng trong không gian rộng lớn của bốn vách tường: “Chính là quyền này! Ta tìm được rồi! ”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Phi Ưng bảo. Gió lớn nổi lên, cuốn mây tung bay (1)

edit: Thủy Thanh beta: Thi Tú cô nương Bên trong tầng thư quán của Kiếm Nhu sơn trang, tổng cộng có hai vạn bốn nghìn sáu trăm năm mươi ba quyển sách, từ hai tiền triều trước đến hiện tại, cả thảy là ghi chép và văn hóa của năm trăm bảy mươi tám năm. Do đó, muốn ở trong biển sách khổng lồ như vậy tìm kiếm tư liệu liên quan đến hai kiện vật kia, thật là việc làm mò kim đáy bể. Cũng may, đệ tử của Thiên Hạ quán từ nhỏ đã được huấn luyện về tìm kiếm đồng thời xâu chuỗi tin tức, cho nên bốn người ở trong tầng thư quán một chút cũng không cảm thấy áp lực. Huyền Sinh ở trong góc say sưa đọc cái gì đó, Song Tĩnh thì thăm cùng Thái Nhậm thảo luận to nhỏ, Triệt Thủy nhồi người ở trên giá sách nhìn trần nhà, nói cho cùng, cũng chỉ có Mai Hoa đang nghiêm túc làm việc điều tra.

Mạnh dạn suy đoán, cẩn thận xem xét, không ngại họp nhóm cùng bắt tay đi điều tra tư liệu có liên quan, thậm chí nếu cần thiết, thì chính mình đi thăm dò

mà khai thác chân tướng bị che đậy, những điều này đều là chỉ ý của Thiên Hạ quán.

Mà chính là nhờ được tín nhiệm như vậy, mới tạo nên sự tồn tại của thiên hạ đệ nhất cơ quan tình báo, đệ nhất khách điểm vang danh nơi nơi! Thậm chí ngay cả triều đình cũng có lúc phải nhờ đến bọn họ tìm kiếm tin tức.

Lâm Mai Hoa là lão yêu nhỏ tuổi nhất trong bát đại đường Thiên Hạ quán, không như bảy người huynh tỷ thân mang tuyệt kỹ hoặc bản lĩnh nhạy bén, mà lại luyện được thân thủ uyển chuyển nhất và cá tính gan dạ nhất. Bởi vậy, tin tức do nàng một tay đào lên, tuyệt đối là kinh thiên động địa, đồng thời cũng khiến người ta không thể tưởng tượng được, vậy mà hết lần này đến lần khác đều là thông tin chính xác. Cho nên tin tức của Mai Hoa đường, cũng giống như đường chủ của nó kỳ vọng, là đắt tiền nhất, quý giá nhất, nghìn vàng khó mua.

Bang phái hung hãn như vậy, hiển nhiên kẻ làm đường chủ càng hung hãn hơn. Bởi vậy trong gian phòng, thân thể khuất vào một mảnh tối om không thấy ánh mặt trời, ở trong một đồng sách bụi bặm và ẩm mốc tìm kiếm tư liệu liên quan đến Tòa Tâm Kính và Bán Nguyệt ngọc bội đối với Lâm Mai Hoa mà nói, cần bản chính là một việc còn con. Nàng rất nhanh chóng tìm được quyển sách mình cần.

Ở trên giá sách không biết từ đâu xuất hiện một con mèo, Triệt Thủy nhìn thấy liền tiến tới chơi đùa cùng nó. Hắn nhàm chán cực độ đứng đưa hai chân: "Chúng ta rốt cuộc muốn tìm đến lúc nào a...?".

"Rất nhanh là tìm được thôi, trước khi bình minh, hẳn là đã có thể tìm được đáp án rồi". Mai Hoa cũng không ngần đầu, nhanh chóng mà lật một quyển sách xem xét qua: "Giúp ta chăm thêm mấy cây nến nữa, tối thế này làm sao nhìn thấy được hả?".

"Người mù à? Ta đã giúp người chăm một loạt như vậy!". Triệt Thủy chỉ vào hai ngọn nến đặt ngay ngắn ở trên giá sách nói.

"Ồ chỗ ta không đủ ánh sáng, người đem bọn chúng chuyển qua đây đi".

"Hừ, tại sao lại là ta, người tự mình không có tay sao?".

"Bộp!" một tiếng, cuốn sách trên tay khép lại, Mai Hoa nhướn mi một cái: "Người muốn tự mình đến tìm sao?".

Triệt Thủy lập tức bĩu môi, nhưng vẫn là đứng dậy, một tay ôm mèo một tay đem cây nến chuyển qua bên cạnh nàng. Sau đó liền ngồi lại nơi khi nãy, xách hai chân trước mèo con lên, khiến nó cựa quậy, vừa nghịch nghịch vừa thờ ơ mà hỏi: "Rốt cục có cái gì tiến triển chưa hả? Đã tìm được đáp án gì sao?".

"Còn có một số sự tình cần phải xác nhận lại... Dù sao ta thấy... Khả năng không lớn, nhưng là...". Mai Hoa cầm cây nến ngồi trước bàn, lật mở sách cũng không xem số trang, mà trước tiên là cẩn thận xem xét những ghi chép cùng lời bình được ngoáy câu thả qua loa bên lề: "Truyền thuyết có liên quan đến hai kiện vật này quả là không ít, cái ta muốn tìm là lý do chân chính sau cùng".

"A... Thật nhàm chán... Chẳng qua là kho tàng, bí kíp võ công tuyệt thế gì gì đó. So với những việc này, ta càng muốn biết rõ những việc liên quan tới Bán Nguyệt thành". Trọng Trọng lâu chủ vuốt ve cái bụng mập mạp của mèo con, nói.

"Bán Nguyệt thành?". Từ trong đồng sách ngẩng đầu lên, Mai Hoa nghi hoặc nhìn hắn: "Cái này giống như cùng Bán Nguyệt thành không có quan hệ gì sao? Huyền Sinh lại nói gót xui xẻo kỳ thực đều là bởi vì cùng chúng ta đi chung một đường. Có điều...". Nàng trầm tư: "Người không nói ta còn không nhớ ra, ban đầu kẻ ở Trọng Trọng lâu giả trang thành tùy tùng của Huyền Sinh... Không biết là ai phái đến?".

"Ta không phải nói việc này...". Triệt Thủy nằm thẳng ở trên giá sách, mèo con kia thấy hắn không chịu vuốt ve, liền thông thả mà đi đến trên bụng của hắn, cố ý tìm một nơi thoải mái để chịu rồi nằm xuống. "Huyền Sinh mất trí nhớ suy cho cùng là cùng với trọng thương của năm năm trước có liên quan, hay là có người cố ý sắp đặt? Và lại, rốt cuộc là ai đang lợi dụng chuyện mất trí nhớ của hắn để buộc hắn tái xuất giang hồ?".

"Cũng có thể, không có ai sắp đặt bẫy khiến hắn mất trí nhớ đi?". Mai Hoa vẫn cúi đầu nói: "Có lẽ là hắn tự mình làm?".

"Hả?", Triệt Thủy ngồi dậy, mèo con phàn nàn kêu lên một tiếng, lại leo lên vai của hắn. Chỉ nghe hắn nghi hoặc mà hỏi: "Nói vậy là thế nào?".

Mai Hoa liếc hắn một cái, nhưng không nói lời nào. Nàng trầm mặc giây lát, như là đang suy nghĩ xem nên nói những lời đó ra như thế nào, hồi lâu mới chậm rãi hỏi lại: "Người không cảm thấy, hắn và người rất giống nhau sao?".

Triệt Thủy sững sốt, mèo con ôm trong tay bị đau, bất giác meoooo một tiếng khê kêu lên. Hắn hoàn hồn nhẹ giọng xin lỗi, cúi đầu nhìn mèo con lông xù mềm mại béo tròn trong lòng, lại cũng không ý thức đẩy lên một tia đau lòng, đôi mắt bị mái tóc dài che khuất, không thấy rõ được biểu tình khổ sở trên mặt.

Chính xác, rất giống mà.

Lẽ nào, năm năm trước Huyền Sinh cũng vì giống như bản thân hắn, trở mặt nhìn người kia mất đi, cho nên mới trong tiềm thức đem chính mình phong bế lại? Bản thân hắn sau khi mất đi Thiên Sa, hàng đêm đều dùng khăn sáo giải sầu, mỗi ngày đều mơ mơ màng màng mà sống, hóa trang thành những kẻ khác nhau, những nhân vật khác nhau.

Ở trên đời này ai hẳn cũng có thể giả làm, chỉ cần không phải Đỗ Triệt Thủy chính hắn. Bởi như thế thật sự vô cùng khó khăn.

Hắn hơi hơi nâng mắt, nhìn về phía Lâm Mai Hoa vẫn đang nhanh nhẹn lật sách. Đường nét của nàng ở dưới ánh đèn êm dịu lộ ra vẻ ôn nhu, không có vẻ thanh tú tinh tế của Song Tịnh, không có nét hồn nhiên khả ái của Cẩm Quan, càng không có sự lạnh lùng cao quý của Kinh Phiến, mà là một cảm giác

yên tĩnh bình thản. Không biết vì sao, hẳn thấy an tâm. Có lẽ là bởi vì ở trong mùng đêm tối thế này, ngẩng đầu nhìn lên, thấy vàng sáng yếu ớt của tàn lửa tỏa ra ấm áp, mà đang lúc hẳn khổ sở như vậy, trong một cái không gian như vậy, hẳn cũng không đơn độc.

Vì vậy hẳn vô thức khẽ gọi: “Mai Hoa...”.

“A a a! Tìm được rồi tìm được rồi, chính là quyển này!” Đối phương kêu lên, hoàn toàn không để ý tới thâm tình ôn nhu của hẳn, tay cầm một quyển sách cổ còn sót lại, cũ nát đến mức dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành tro mà bay theo gió, giơ lên cao mà reo hò nói: “Chính là quyển này a, để ta xem xem... Hmm...”.

Nàng cúi đầu tiếp tục đọc, khuôn mặt nghiêm túc ở trong ánh nến chập chờn hiện ra nét dịu dàng, cùng với vẻ mặt Song Tĩnh mỗi ngày nhìn về phía Thất Thạch môn không có khác biệt lớn.

Lẽ ra phải mắng nàng bà tám, nhưng không biết vì cái gì, Triệt Thủy lại cảm thấy lòng tràn đầy ấm áp. Giống như cái lạnh giá thấu xương của một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, rốt cuộc cũng dần ấm lên.

“Triệt Thủy...” Qua một lúc sau Mai Hoa nhẹ giọng gọi, khi nàng ngẩng đầu lên thì trên mặt có một loại biểu tình nghiêm túc hiếm thấy: “Gọi bọn họ đến đây đi, ta đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi”.

Triệt Thủy rung mình, không kịp chờ cho tiếng vọng âm thanh của Mai Hoa biến mất trong bốn bức tường, hẳn đã vội đi tìm Song Tĩnh và Huyền Sinh rồi. Không quá phút chốc, vài người bao gồm cả ba người của Kiếm Nhu sơn trang, đều vây quanh ở bên người bọn họ.

Mai Hoa háng giọng: “Không ngoài dự liệu, hai thứ đồ này chính xác là cùng Thiên Hiệp lâu và Vạn Anh bảo có liên quan”. Nàng liếc nhìn mọi người đang chăm chú nghe nàng nói, sắp xếp lại một chút đầu mối rồi cất tiếng: “Sự tình trước tiên phải nhắc đến Thiên Hiệp lâu...”.

Giang hồ ở thời điểm Thiên Hiệp lâu và Vạn Anh bảo tồn tại, thật sự là một thời đại thần thoại, đem những đại hiệp đương thời hành tẩu thiên hạ như Song Tĩnh, Triệt Thủy, Thiên Sa và Huyền Sinh so sánh cùng những nhân vật của năm xưa, thực sự chính là còn con không đáng nhắc tới. Khi đó, thiếu niên anh hùng các thế hệ ra ngoài giao du, đạp khắp chân trời góc bể, lấy kiếm hành nghĩa, tiểu khảm hồng trần, theo gió nhìn ngắm giang sơn, để lại vô số truyền kỳ khiến người ngưỡng mộ say mê.

“Nếu cần nói đến Thiên Hiệp lâu, người bình thường đều có thể nhớ tới một chữ: ‘Thuật’ ”. Mai Hoa lật lật quyển sách trên tay nói.

"Thuật?".

"Phải. Luyện kim thuật, pháp thuật, âm dương thuật, y thuật. Thiên Hiệp lâu lấy nghiên cứu những thứ này làm việc chính, luyện được vũ khí cùng giáp sắt thiên hạ vô song, lại cùng triều đình có quan hệ nghìn tơ vạn sợi. Trên giang hồ thậm chí còn có loại kiến giải rằng, tiền triều có thể thu phục Tây mạt, san bằng Đông ngạn, còn đánh tan được dị tộc, đạt tới đỉnh cao hưng thịnh, nguyên nhân đều là bởi vì có Thiên Hiệp lâu ngầm tương trợ. Thế nhưng..."Thừa thì tất thiết", Song Tĩnh nói. "Đúng vậy. Vô luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, tiền triều đã tiêu diệt Thiên Hiệp lâu. Hơn nữa, lại xảy ra trong một buổi chiều đương thời kì thịnh vượng. Hầu hết mọi người đều hoài nghi là nội bộ Thiên Hiệp lâu này sinh tiểu nhân mà dẫn đến sự hủy diệt của nó. Cho dù là thế nào, triều đình cũng đã phải ra năm vạn tinh binh, diệt sạch toàn bộ bang phái một trăm năm mươi ba người. Trong nháy mắt, làm cho Giang Nam đệ nhất bang phái cứ như vậy mà biến mất". Mai Hoa chậm chậm mà nói, thanh âm có chút nặng nề.

Mọi người đều im lặng, dường như đều thấy được dáng vẻ huy hoàng tráng lệ năm xưa của Thiên Hiệp lâu trong ánh lửa đang dần trở nên tịch mịch của ngọn nến trước mặt.

Đều có chút cảm giác thương tiếc.

Người ở trong giang hồ, thân bất do kỷ. Có thể ở trong hoàn cảnh hung hiểm như vậy mà tồn tại là đã rất tài năng rồi, chứ đừng nói là bảo trì cái tư phong ở thế chân vạc như vậy.

Thế lực của bọn họ nếu còn lớn mạnh hơn nữa, sẽ đáng ngại cho lễ nghĩa vương pháp của thiên hạ, sẽ đáng ngại cho xu hướng triều chính của quốc gia.

Tóm lại, cũng chỉ bất quá là thoát ra khỏi hoàn cảnh, khuôn khổ, lễ nghĩa thông thường của người tập võ mà thôi.

"Sau đó thì sao?". Vẫn là Triệt Thủy phá vỡ yên tĩnh hỏi.

"Sau đó... Vì Thiên Hiệp lâu cùng Vạn Anh bảo quan hệ đã lâu năm, nghe nói thiếu lâu chủ, người trước đó tiên liệu được sẽ có một trận gió tanh mưa máu ập tới, nên đã đem toàn bộ tinh tú cùng bí thuật của bang phái lặng lẽ cất giấu đi, rồi chế tạo hai cái chìa khóa, giao cho Vạn Anh bảo". Mai Hoa dừng lại một chút, nhìn về phía Song Tĩnh và Huyền Sinh.

“Tỏa tâm kính...”.

“Và Bán Nguyệt ngọc bội?”. Hai người bất giác nối tiếp hỏi.

“Phải”. Mai Hoa gật đầu: “Sau này Vạn Anh bảo cũng bị tiểu nhân hãm hại, bảo chủ sống hơn chục năm nữa thì bị người giết chết, bang phái cũng nổi theo mà tan tành. Mà hoàng tộc tiền triều sau đó bởi vì không có Thiên Hiệp lâu ngầm tương trợ nữa, không lâu sau cũng hủ bại suy sụp mà bị lật đổ”. Nàng cúi đầu lật quyển sách trên tay: “Hai chiếc chìa khóa này, lúc trước bị Kiếm Nhu sơn trang trộm ra ngoài cất giấu đến hiện tại, mãi đến năm năm trước mới lần nữa thấy được ánh mặt trời”.

“Như vậy, hai vật này chính là chìa khóa bảo tàng bị thất lạc của Thiên Hiệp lâu?”, Triệt Thủy nghe xong liền tiện nhắc tay hỏi, thấy Mai Hoa gật đầu, liền bĩu môi: “Thật là có đủ cầu huyết cùng nhằm chán...”.

“Vạn Anh bảo không có tìm được hai vật này sao?”. Kinh Phiến cũng cau mày nói: “Hắn là không đi, bằng không thì sẽ không đến suy tàn. Phải chăng vị bảo chủ kia ban đầu cũng là bởi vì cái này mà bị hại?”.

“Cái này ta cũng không biết. Kỳ thực hầu hết những việc này cũng chỉ là suy đoán”. Mai Hoa lắc đầu: “Ghi chép trên quyển sách này đều vô cùng mơ hồ, không phải là trang sách bị xé thì cũng là nét mực từ lâu bị bay mất, căn bản không có bản sao cụ thể rõ ràng”.

"Như vậy hiện tại Phi Ưng bảo muốn hai kiện vật này, chính là vì muốn mở ra kho tàng bí mật kia, sau đó lần nữa chấn hưng bang phái sao?". Triệt Thủy suy nghĩ một chút, bất giác ngáp một cái: "Bọn họ thực sự là ăn không ngồi rồi à, thay vì đuổi theo cái này, còn không bằng lo luyện tập võ thuật cho tốt".

"Theo ta được biết, bảo tàng kia đích thực rất hấp dẫn người". Mai Hoa búng ngón tay nói: "Thuốc trường sinh bất lão, thuật đem đất sét biến thành hoàng kim, công phu đứng yên trên nước, tuyệt kỹ bay lượn như chim, còn có rất nhiều vũ khí huyền diệu... Người trong võ lâm, chung quy dù ít dù nhiều cũng bị những thứ này hấp dẫn".

“Xì!”, Triệt Thủy xem thường mà kéo dài nôm oí: “Như thế này chẳng phải đều là gạt người sao? Nếu như lúc đó Thiên Hiệp lâu thật sự lợi hại như vậy, thì tại sao lại bị tiền triều tiêu diệt? Rõ là bịa đặt! Muội nói xem có đúng vậy không, tiểu Tịnh?”.

“Hả?”. Nữ tử này giờ vẫn ngồi yên tại chỗ ôm Thái Nhạn ngẩng đầu lên, hồi lâu mới phục hồi: “A... Phải! Đúng vậy đúng vậy, vô căn cứ, vô căn cứ!”.

“Muội rốt cuộc có đang nghe hay không?”. Triệt Thủy nhướn mày, không khỏi búng một cái lên trán của nàng: “Là muội nói muốn đến Kiếm Nhu sơn trang thăm dò sự tình còn gì? Hiện tại lại xem cái sách gì kia hả?”.

“Muội đang điều tra mà...”. Song Tịnh dẫu môi, bất mãn mà gỡ tay của hắn ra: “Nơi này có rất nhiều tư liệu cận kề mà...”.

“Chà chà, muội thật...”. Triệt Thủy đang muốn oán trách, lại bị một cử động của Mai Hoa và Huyền Sinh làm cho nín thinh.

“Làm sao vậy?”. Kinh Phiến ở bên cạnh cũng cảnh giác mà đặt một tay trên vũ khí hồi, lại thấy đầu ngón tay của Mai Hoa run lên, sắc mặt hắn liền thay đổi, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng: “Chúng ta bị bao vây rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 34: Phi Ưng bảo. Gió lớn nổi lên, cuốn mây tung bay (2)

edit: Thủy Thanh beta: Ý Như

Giương cung lên trời nhắm thẳng vào sao Thiên Lang, mũi tên lao nhanh như sao băng.

Thiên hạ không ai có thể địch nổi ba loại vũ khí, một là Dạ Thiên kiếm của Bán Nguyệt thành nhị thiếu chủ Huyền Sinh, hai là hồn hoa Trầm Hương của Hồ Tiên nữ hiệp ở Hoa Thường Đường, ba chính là Bảo Tiễn của Phi Ưng bảo. Thế nhưng năm năm trước Huyền Sinh đã về thành thoái ẩn, Hoa Thường đường cùng Hồ Tiên nữ hiệp đều đã bị đám người Song Tịnh tiêu diệt, cho nên thứ duy nhất có thể ngang hàng với ba người còn lại lúc bấy giờ, chỉ còn có tiễn của Phi Ưng bảo.

Nhưng mấy người kia đã rất nhiều lần trốn thoát khỏi bàn tay họ.

Thủ lĩnh dẫn hơn một trăm năm mươi người của Phi Ưng bảo, ngồi trên lưng ngựa xem tình hình trước mắt.

Đó là một nữ tử ung dung xinh đẹp, lớn hơn vài tuổi so với đám người Triệt Thủy Song Tịnh, nét mặt nghiêm túc, không phải người dễ dãi, mắt tròn mũi cao, mày đen lãnh đạm, làn da hơi tái nhợt, mái tóc dài dùng trâm ngọc búi nhẹ lên, mà y phục trên người lại vô cùng kỳ quái, nàng ta mặc một bộ nam trang, bên trên là chiếc cổ tròn và ống tay áo bó hẹp, quần rộng đi giày ngựa*, kiểu dáng mặc dù là nam y, nhưng chất liệu lại là loại vải voan mỏng mềm mại nữ tử thường dùng.

*Giày ngựa: là loại giày dùng dùng để cưỡi ngựa.

Người này chính là nhị bảo chủ Phi Ưng bảo, Tập Tuyền.

Những lời đồn đại về nàng trên giang hồ cũng không ít, người này cũng có được hào quang của truyền kì bao quanh.

Nghe nói nữ tử này đam mê võ thuật, khi còn bé thân thể không tốt, nhưng vẫn kiên trì luyện võ, môn chủ Ngưng Surong Môn trước đây từng bị nàng làm cảm động, tự mình xuống núi chữa bệnh cho nàng, cuối cùng vị họ Liễu này cũng đã trở thành nữ hiệp đứng đầu Phi Ưng bảo. Sau khi nàng thành hôn, phu quân cũng là một đại cao thủ đồng môn, nhiều lần khuyên nàng nên làm tròn đạo làm vợ, hai người vì vậy mà cãi nhau nhiều lần, cuối cùng hai bên ra tay đánh nhau một ngày một đêm, Tập Tuyền trong cơn giận đã đánh đối phương đến trọng thương, nam tử ôn nhu như ngọc sau khi dưỡng thương khỏe mạnh, rốt cuộc cũng phát áo ra đi, từ đây về sau ung dung tự tại nơi chân trời, cũng không nghe thấy tin tức của hắn nữa. Mà Liễu Tập Tuyền bắt đầu từ ngày đó, vui vẻ mặc nam trang, toàn tâm toàn ý nghiên cứu võ công cùng thuật bắn cung của Phi Ưng bảo, hạ quyết tâm khôi phục lại sự huy hoàng trước kia của bang phái. Người người thấy đều ngỡ phục, gọi nàng là Hãn phu nhân*.

*Chữ Hãn trong nghĩa là hung hãn.

“Phu nhân, lần này... Bọn họ trốn không thoát đâu”. Một kẻ tùy tùng sau lưng Tập Tuyền nói, lần trước hắn chính là người dẫn đầu mọi người đuổi tới Lệ Cốc, nhưng vẫn để cho đối phương trốn thoát.

Tập Tuyền không nói. Giữ một nụ cười lạnh, dần dần Kiếm Nhu sơn trang bị bao vây.

Từng hàng xạ thủ kéo căng cung tên tạo thành một bức tường thịt vô cùng kiên cố, chỉ thấy đuốc lửa như biển, mũi tên như rừng, đi theo đứng phía sau nàng chính là Tứ đại hộ vệ của Phi Ưng bảo, ba nam một nữ mỗi người mang theo một đệ tử được tuyển chọn nghiêm ngặt ra ngoài, liên kết chặt chẽ như Thiên La Địa Võng canh giữ trước cửa sơn trang, cho dù là nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành Huyền Sinh tốc độ nhanh nhất cùng với Lâm Mai Hoa khinh công nhạy bén, cũng khó có thể trốn thoát khỏi bao vây ập ập kéo đến, chưa nói đến chuyện bọn họ còn phải đặc biệt chú ý Diệp Song Tịnh nay chẳng còn võ công.

“Lần này, bọn họ sẽ không trốn”. Sau một hồi lâu, nàng nhàn nhạt nói.

“?”. Tùy tùng không hiểu nhìn nàng: “Vì sao?”.

“Người cho là... mấy kẻ như Trọng Trọng lâu, Thất Thạch môn, Thiên Hạ quán và Bán Nguyệt thành, là những người ham sống sợ chết sao? Mấy lần trước các người thất thủ là bởi vì bọn họ năm lần bảy lượt nhân nhượng, mới không tới trước cửa tìm chúng ta tính sổ, bằng không, người đến nay còn có thể xuất hiện trước mặt ta nói nhiều lời vô ích như vậy?”. Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn đối phương, hừ nhẹ một tiếng: “Chưa kể đến Diệp Song Tịnh và Đỗ Triệt Thủy từng là đệ nhất thiên hạ, Bán Nguyệt thành bỏ mặc chuyện giang hồ và Thiên Hạ quán không thích gây phiền toái nổi giận lên, không phải là chuyện đùa đâu”.

Người kia nghe nói mà toàn thân đầy mồ hôi lạnh, nghe đến sau cùng bất giác sùng sốt: “... Phu nhân, chúng ta đây là...”.

“Nhỏ rằng hồ luôn luôn có hai kết quả...”. Tập Tuyền hát cảm vừa cười vừa nói: “Một là chọc giận nên bị hồ cắn, hai là cho con súc sinh kia ăn, để nó từ nay về sau hề thấy người là vẫy đuôi mừng...”.

Nàng quay đầu, trong con ngươi là tia sáng rét lạnh như băng, trong nụ cười có thông minh lại ngạo mạn đắc ý đầy tự tin: “Theo ta thấy, kể từ sau khi tiền môn chủ quy tiên, Thất Thạch môn đã sớm chẳng còn được như trước, Diệp Song Tịnh từng ‘tiểu ngạo giang hồ’ cũng chỉ còn là hư danh mà thôi, ta không tin dựa vào bảo tiền cùng võ thuật của Phi Ưng bảo, lại không thể khôi phục Phi Ưng bảo lừng danh như ngày nào”.

“Phải, phu nhân nói...”.

Người nọ còn chưa dứt lời, một vệt ánh sáng bạc đã xẹt qua trước mắt, chỉ nghe thấy tiếng vút! Một mũi tên lao lên trời cao, xượt qua khuyên tai của Tập Tuyền!

Phụt!

Mũi tên cắm vào thân cây khô phía sau hai người, khuyên tai phi thúy tròn ở giữa mũi tên rớt xuống, chân bảo tức khắc vỡ thành hai nửa rơi trên mặt đất, tinh táo nhìn lại, hai phiến đá vỡ tung đúng là to nhỏ bằng nhau!

Con ngươi Tập Tuyền co rút nhanh. Người bên cạnh nàng lập tức cảm nhận được một trận sát khí điều tàn bao quanh nàng, đồng loạt quay đầu xem rốt cục ai là người bắn ra tên này.

Chỉ thấy màn sương mù phủ ánh trắng bạc dày hơn mọi ngày, rừng cây thăm thẳm xanh biếc vurun tận trời.

Vàng trắng to lớn buông xuống ở giữa không trung, trên mái một căn nhà gỗ, thiếu nữ áo xanh đang chậm rãi hạ cây cung trên tay xuống.

Gió đêm se lạnh, làn váy dài tinh tế tung bay như ‘thương sơn ngọc bích’(*), bên thất lưng nàng là loan ngọc*, ngọc va vào làn váy phát ra âm thanh trong trẻo; đám mây tản mạn theo cơn gió, vàng sáng bạc chiếu xuống da thịt trắng như tuyết của nàng, nữ tử kia lẳng lặng nhìn bọn họ, dường có một tầng sáng rực không thể nhìn thẳng vào.

*Thương sơn ngọc bích: núi bạc ngọc xanh; loan ngọc: là miếng ngọc bội hình con.

Bất chợt, phía sau Tập Tuyền bật ra tiếng nứt, vài người quay đầu nhìn, thấy thân cây khô đang từ từ nứt ra, xem bọn họ bàng hoàng. Khoảng cách giữa nữ tử kia và bọn họ từ phía phòng trong sơn trang là như nhau, công lực và độ chính xác không hề thua bất cứ cao thủ nào trong Phi Ưng bảo, không biết là người phương nào? Xem ra người này công phu rất cao, không ngờ tới bên trong Kiếm Nhu sơn trang lại có tiền thủ như vậy.

“Tài bán cung của các hạ thật xuất sắc”. Tập Tuyền đoán không được đối phương rót cuộc là ai, trầm tư chốc lát rồi lạnh lùng mở miệng.

“Quá khen”. Đối phương thân nhiên ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời như ánh trăng trong dòng nước: “Nhưng ta bán lệch. Đáng lẽ phải bán vào ấn đường của ngươi”.

“Hừ!” Tập Tuyền bắt giác giận tái mặt: “Ngươi là ai?”.

“Các hạ không phải vừa nhắc tới ta sao?”. Nữ tử kia cười: “Kẻ có kỳ danh môn chủ Thất Thạch môn, Diệp Song Tịnh, là tại hạ”.

Lời vừa nói ra, xung quanh nhất thời phảng phất như chết, mặt Tập Tuyền cũng đổi thành xanh đen.

Mũi tên này, thực sự đã cho Phi Ưng bảo một cái tát vang dội.

Một tay thần tiễn vang danh thiên hạ của Phi Ưng bảo, một nữ hào kiệt danh chấn tứ phương Tập Tuyền, hôm nay lại bị Diệp Song Tịnh vô công tấn phế bắn một mũi tên ngay trước mặt.

Nhưng vô công của nàng thật sự tàn phế sao? Có người không tự chủ được quay đầu nhìn mũi tên, không thể tin được đây là môn chủ Thất Thạch môn nhiều năm không lộ diện bắn ra.

Vẫn là Tập Tuyền mở miệng trước, thanh âm càng lạnh lẽo: “Không nghĩ tới các hạ thừa lúc người khác chưa sẵn sàng đã công kích”.

Song Tịnh không nói, lạnh nhạt phất nhẹ làn váy, đem mái tóc dài tung bay gập lại mới dừng dừng nói: “Chỉ là nhìn Phi Ưng bảo mà học hỏi”. Lại hơi nhíu mày: “Các hạ đúng là Hãn phu nhân?”.

“Chính là tại hạ”.

“... À”. Song Tịnh gật gật đầu, như có điều phải suy nghĩ: “Trước đây không rõ lắm, vì sao một trong tứ đại thù vạ của Phi Ưng bảo – Sở Lang đại hiệp lại chao đảo trong tay các hạ, bây giờ mới hiểu rõ, hóa ra thói quen trao đổi võ thuật của các hạ vô cùng quái lạ: trên lời đài, nếu đối phương đang tự mình quan sát xung quanh, trò chuyện vui vẻ thì công kích, gọi là đánh lén; mà nếu bản thân ngầm truy sát đối phương ba lần liên tiếp, mặc kệ đối thủ là nữ nhân yếu đuối không biết võ công, cũng là quang minh chính đại”. Lại tiếp tục gật gù: “Chiều này quả nhiên vô cùng hiệu quả, phải chăng quy tắc giang hồ cần được thay đổi...”.

“Phụt...”. Nghe đến đó, Mai Hoa và Kinh Phiến đứng gần nàng rót cuộc không thể nhịn cười thêm nữa.

Ngay cả Huyền Sinh phía sau Song Tịnh đề ổn định tâm mạch cho nàng cũng không khỏi mỉm cười.

Đỗ Triệt Thủy này giờ vẫn im lặng, giờ lại một mình cười cười ha ha một mình: “Ha ha ha ha ha... tiểu Tịnh muội muội nói chuyện thật độc”.

Hoa Vô Song cũng hi hi cười theo.

Lần này, đám Thâu Nhi vốn dĩ phải chạy đi chuẩn bị phòng thủ trong sơn trang cũng cười.

Đám người đó đa số là đàn ông thô lỗ, mọi người càng cười càng lớn tiếng, tiếng cười của mấy người đàn ông vạm vỡ dừng mãnh vang dội cả sơn trang, mọi người của Phi Ưng bảo mặt đỏ tía tai, bị nói xấu hổ và giận dữ vô cùng, có vài người càng nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị bắn ra bất cứ lúc nào, trong đó Hãn phu nhân sắc mặt khó coi nhất, nàng lạnh lùng hừ một tiếng: “Các hạ đúng là mồm miệng lanh lợi, không biết bất kính với trưởng bối như vậy có phải do tiền môn chủ dạy bảo các hạ không”.

“Không phải”. Song Tịnh cười đến hồn nhiên ngây thơ: “Đây dĩ nhiên là đối đáp với văn bối không thể đại lượng hơn nữa, theo hành động phái sát thủ ám sát, đánh lén của quý bang mà học tập. Huống chi...” Nàng nhẹ nhàng nhưn mày: “Phi Ưng bảo vốn không có tư cách cùng Thất Thạch môn kêu gào, ta cần gì phải quan tâm tới mặt mũi ngươi?”.

Oe oe... Triệt Thủy nhịn không được thè lưỡi.

Xem ra Song Tịnh tức giận, bằng không ngữ khí bốc lửa và đầy công kích từ đâu mà tới?

“Có nghĩ là... biết điều quá”. Hoa Vô Song bên cạnh chớp mắt cười nói.

Không chỉ có hân, ngay cả người khác nghe xong lời nói này toàn tập thể đều im lặng.

Nhớ lại năm năm trước Diệp Song Tịnh ở Thiên Nhai đài tỷ võ, vì bị ám chiêu của đối thủ chọc giận, nên bị mất vũ khí, tay không hạ gục đối thủ, khiến cho tiền bối danh chấn giang hồ xưa nay mất hết thể diện, dứt khoát thoát ẩn thâm sơn, cũng không thấy xuất hiện dung nhan giả mạo.

Từ đó về sau, người trong thiên hạ đều biết môn chủ Thất Thạch môn hận nhất là ám khí, đánh lén.

Lần đầu nàng ra giang hồ, tuổi còn nhỏ, không hề dùng thủ đoạn ngoan độc hay tìm cách bức người, khả năng báo thù tàn nhẫn, khiến cho tôn nghiêm nhiều người mất sạch, vạn phần nhục nhã. Mà điều này đối với việc coi trọng danh tiếng, uy tín trên giang hồ mà nói, chưa hẳn là đã kích khó chống đỡ nhất.

Xem hiện tại, nhị bảo chủ Phi Ứng bảo này đã làm nằng tức giận.

“Ngươi...!” Tập Tuyền tức không nói ra lời, muốn rút trường kiếm ở thắt lưng vọt tới phía trước, nhưng làm vậy chẳng khác nào khẳng định lời của Song Tĩnh, Phi Ứng bảo thực sự không hề độ lượng, ngay cả một vấn bối không biết võ công cũng không hề khoan nhượng, buộc lòng phải đứng im tại chỗ thờ dòn dập, sắc mặt xanh đen nhìn nàng.

“Được rồi, không thể nói nhiều lời với ngươi nữa”. Ta sắp chịu không nổi nữa rồi. Song Tĩnh đứng trên mái nhà nắm chặt song quyền thầm nghĩ.

Huyền Sinh đứng ở bên cạnh dường như nhận ra gì đó, bất giác một tay chạm lên cổ tay được ống tay áo che phủ của nàng, không ngờ trong lòng căng thẳng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ nhẹ nhàng mà hướng về phía Mai Hoa và Triệt Thủy nháy mắt.

“Phi Ứng bảo nhắm vào bốn người chúng ta, ra tay không chút lưu tình, đối với ngọc bội Bán Nguyệt của ta cùng Tỏa Tâm đồng kính của Triệt Thủy lại hứng thú như vậy, rốt cuộc vì cái gì?”

“Điểm này không thể trả lời”. Tập Tuyền ngao mạn hết cảm nói với nàng.

Đối với câu trả lời này, không chỉ có đám người Diệp Song Tĩnh, ngay cả Hoa Vô Song và Kinh Phiến một bên cũng không nhẫn nại nhủu mày.

Cái Phi Ứng bảo này, thật là không biết tốt xấu. Không biết nên nói bọn họ ngu dốt hay không biết thức thời nữa.

Dù cho môn chủ Thất Thạch Môn không biết võ công, nhưng cũng là một trong những bang phái không thể thiếu trên giang hồ, vũ khí nhà họ Diệp danh chấn thiên hạ, xưa nhân vật truyền kỳ nào cũng với một thanh kiếm Thất Thạch đánh khắp thiên hạ.

Đào Hoa thiết phiến* của Đỗ Triệt Thủy, ngân mâu* Giáng Huyết của Hoa Vô Song, lưỡi móc Lạc Anh của phu nhân Thiên Nga bảo, ngay cả nỏ Lưu Tinh của bảo chủ Phi Ứng bảo trước đây, đều do Thất Thạch môn làm ra.

*Thiết phiến: cái quạt sắt dùng để làm vũ khí

*Ngân mâu: cây giáo bằng bạc.

Còn nữa, đứng phía sau Thất Thạch môn là ai? Là Trọng Trọng lâu, thời đại huy hoàng của Phi Ứng bảo đã qua đi từ lâu, sao còn dám thách thức Trọng Trọng lâu?

Còn nữa, đại tiểu thư Thất Thạch môn là phu nhân Ngưng Sương môn, Diệp Song Thanh đứng đầu là do tự bệnh vực mình, còn có thần y Mộ Dung Cận gian nan đến tận Phi Ứng bảo chữa bệnh phải không?

Mọi người quay đầu lại, thấy môn chủ Thất Thạch môn đứng trên mái nhà, biểu tình vô cùng đặc sắc, xem ra đúng là bị đáp án này chọc điên.

“...” Song Tĩnh không biết mình nên giận tím mặt hay ngửa mặt lên trời cười lớn.

Liếc sang hai bên, thấy Triệt Thủy giống hệt dáng vẻ “Tại sao lúc đầu ta tránh né bọn người kia mà không đem tất cả bọn chúng giết sạch?”, thiếu chút là bật cười. Bất giác hắng giọng ho khan một cái, cảm thấy bàn tay Huyền Sinh ở phía sau thoáng chốc cứng lên, sau đó lập tức có một dòng khí âm áp từ sau lưng truyền tới ngực, cảm thấy khá hơn nhiều.

“Nếu nói vậy thì lấy đi này”. Song Tĩnh vừa nói vừa kéo ngọc bội ở thắt lưng, hướng về phía Tập Tuyền đưa ra: “Nhưng mà, ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Phi Ứng bảo. Gió lớn nổi lên, cuốn mây tung bay (3)

edit: Thủy Thanh beta: Thi Tú cô nương

“Cái gì?!”.

Lời này vừa nói ra, người của Phi Ứng bảo nhất thời giận tím mặt, đều nhìn không được mà chửi ầm lên. Từ đại cao thủ đứng ở phía sau phó bảo chủ trong tư thế sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy lên trên cao hướng Song Tĩnh đánh tới. Người của Kiếm Nhu sơn trang lại thậm chí có chút há hê khi người gặp họa, nín cười, lạnh lùng nhìn dáng vẻ kiêu căng phách lối của đối phương. Triệt Thủy và Mai Hoa nhìn nhau liếc mắt một cái, nhìn không

được mà cùng nhếch miệng cười. Huyền Sinh chuyên chú giữ cho Song Tịnh khỏe mạnh. Mà Tập Tuyền, lúc này nổi giận đến cực điểm, cười rộ lên, ngay cả lời chửi mắng người cũng không nói được.

“Thất Thạch môn các người chớ có khinh người quá đáng!”. Trong đám người có một kẻ cả giận quát. Chỉ nghe vụt một cái, một mũi tên thẳng hướng Song Tịnh bay tới.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Mai Hoa đã động thủ đầu tiên. Một tiếng ‘đình!’ thanh thúy vang lên, mũi tên kia liền bị ngân châm của nàng phóng ra đánh rơi xuống. Tập Tuyền còn chưa kịp xoay người quát kẻ kia thì cảm thấy trước mắt tiếng gió khẽ rít, một thân ảnh màu xám tro lao đến kẻ vừa bắn ra tên. Người kia lập tức phát ra tiếng kêu thê lương.

Đêm tối nhuộm một mảnh màu đỏ thẫm dày đặc, người của Phi Ưng bảo chỉ cảm thấy một trận mưa huyết sắc bắn ra. Đến khi định thần nhìn lại, kẻ kia đã không còn đôi cánh tay, ngã ở trên mặt đất không ngừng co rúm gào thét, người xung quanh đều bị máu tươi của hắn tóe ra dính toàn thân. Cách đó không xa, Triệt Thủy một thân nguyên vẹn trở về chỗ cũ, phúi phúi bụi bặm trên y phục, trên mặt biểu tình thản nhiên vô sự, trên người không có lấy một vết máu.

Ai nấy đều kinh hoàng.

Đỗ Triệt Thủy trên người không có vũ khí, quạt sắt ở thất lưng của hắn cũng không có bất kỳ vết máu nào, vậy hắn đã dùng cái gì để chặt đứt cánh tay của đối phương?

Chẳng lẽ... bằng hai tay?

Thiên hạ thật có loại võ công hai tay giống như lưỡi dao sao?

Người nọ ngã trong vũng máu vẫn như cũ rống to, người của Phi Ưng bảo có chút không đành, có người tiến lên điểm huyết đạo cầm máu cho hắn, cuối cùng chỉ nghe tiếng nước nở rên rì ở trong ban đêm u ám vang dội, quỷ mị cực độ.

Tất cả mọi người đều nhin không được rùng mình một cái.

Tập Tuyền đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt trắng bệch vô sắc.

“Các hạ nếu như vì hai vật này có thể cùng Trọng Trọng lâu, Thiên Hạ quán, Bán Nguyệt thành, còn có Thất Thạch môn đối địch, động tác quý xuống kia đơn giản như vậy, thì có khó khăn gì?”. Triệt Thủy lạnh lùng quét mắt nhìn người của Phi Ưng bảo một cái, trong đôi mắt đều là vẻ khinh thường: “Trước kia thay vì phải ra nhiều người như vậy khiến cho bọn họ bỏ mạng, thì không bằng sớm một chút tự mình tìm đến Thất Thạch môn hoặc Trọng Trọng lâu đòi hai vật này”. Nói xong còn không tránh khỏi cười lạnh: “Thất Thạch môn tuy rằng chỉ có mười tám đệ tử biết võ công, cũng không có một chủ nhân coi mạng người như cỏ rác như vậy”.

Hắn nói có lý, ngay cả đám trộm dưới trướng Kiếm Nhu sơn trang cũng không nhin được liếc mắt khinh bỉ nhìn Tập Tuyền trước mắt. Mỗi một nơi đều có quy củ của mình, mà Phi Ưng bảo hiện tại thực sự quá không thức thời.

Đại bộ phận tiền thù nghe vậy, cũng bắt giác ngoảnh đầu nhìn về phía chủ nhân của mình, muốn nghe một chút ý tứ của Tập Tuyền, nhưng Hãn phu nhân chỉ ngồi ở trên lưng ngựa, khó có thể lường được mà nhìn Song Tịnh, không nói một lời.

“Không quý phải không? Như vậy...”. Song Tịnh đứng ở trên nóc nhà vẫn như cũ bất động, giống như một màn cảnh tượng máu tanh kia là hết sức bình thường. Nàng thấy người của Phi Ưng bảo không người nào tỏ thái độ, liền quay đầu đem ngọc bội đưa cho Huyền Sinh.

” ? “. Làm cái gì? Người phía sau không hiểu nhìn nàng.

Làm theo muội là được, Song Tịnh nhướn mày.

“Ngọc bội kia ta nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần, cũng thường xuyên cầm trên tay ngắm nghía, nó chỉ là ngọc thông thường, không có chỗ nào xuất sắc. Nếu như ban đầu Hãn phu nhân đến Thất Thạch môn ngõ lời tương cầu trước thì thật tốt, ta sẽ không khiến người và Phi Ưng bảo khó xử. Mà hiện tại, người đã không quý, giữ miếng ngọc bội này đối với ta mà nói thực vô cùng phiền toái, vậy nhờ Huyền Sinh huynh, huynh đem nó bóp nát được chứ?”. Nàng cười tủm tỉm nhìn hắn nói, lại khôi phục dáng vẻ cột nhà bình thường: “Đối với huynh mà nói, không khó đâu, ha?”.

Huyền Sinh nhìn nàng cười một tiếng, hơi co nắm tay, liền nghe thấy có tiếng đá vỡ trong trẻo lạnh lùng vang lên.

“Không!”. Đám người của Kiếm Nhu sơn trang nhất thời kinh hãi, Tập Tuyền càng muốn nhào tới ngăn cản hắn.

“Vỡ thành một nửa còn có thể hàn gắn, nhưng nếu là tan thành bột phấn, thì hình như không xong nhỉ?”. Song Tịnh thản nhiên cười nói, trong ánh mắt là sự khinh thường không đếm xỉa tới: “Còn không quý xuống sao? Cầu xin ta, thì mới còn có thể nắm được vật các người muốn kia”.

“Người...!”. Tập Tuyền nổi đóa, thanh âm cũng run rẩy: “Ta đường đường là Phi Ưng bảo nhị bảo chủ, sao phải hướng người, nha đầu kia...!”.

“Các hạ dường như không hiểu?”. Thanh âm của Song Tịnh đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Nếu người ngày hôm nay không quý xuống cầu xin ta, thì không chỉ không lấy được hai thứ đồ này, về sau Phi Ưng bảo có thể nói, e rằng không ngày bình an”.

“Người dám uy hiếp ta ?!”. Hãn phu nhân trừng to hai mắt, không dám tin nhìn nàng.

“Nga, không đúng không đúng”. Song Tịnh khoát tay: “Ta chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi. Tất nhiên người cảm thấy đây là uy hiếp cũng không sao”.

“Nếu đại tỷ không muốn cầu xin môn chủ, như vậy, để ta đến đi!”. Bỗng nhiên một giọng nói còn trẻ tuổi, rõ ràng mà kiên định, lên tiếng thương lượng.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cổ kiệu nhỏ nhắn tinh xảo được người khiêng đến, xung quanh còn có tám kẻ bốn nam bốn nữ hết sức quái dị đi theo. Trong tám người, có hai nam hai nữ tuấn mỹ phóng khoáng, đẹp như thiên tiên, bốn người còn lại thì xấu xí vô cùng, dị dạng thô tục. Một người trong đó là kẻ mù, dùng đai đen xiết chặt hai mắt, còn có một nữ tử không có hai tay, hai bên ống tay áo trống rỗng phát phơ.

“Người tới từ phương nào?”. Song Tịnh nhướn mày, bắt gác hiếu kỳ mà hỏi.

Chỉ thấy một bàn tay mảnh khảnh trắng ngần đưa ra, ngón tay mềm mại thon dài vén rèm lên.

Tất cả mọi người chột cảm thấy trước mắt sáng ngời, giống như có một luồng ánh trắng roi xuống, phá vỡ màn đêm thâm trầm này.

Người kia, tựa như mang theo mưa bụi lất phất của Giang Nam, nhanh nhẹn bước tới.

Là một thiếu niên còn trẻ, dáng người chỉ chừng mười lăm mười sáu, thân mặc trường bào lam nhạt như mây, mi mục như sao, dung mạo thanh tú, hai mắt như ngọc thạch ấm áp ngâm trong nước mùa thu, dường như đang khe khẽ mỉm cười, nhưng giữa chân mày lại mang theo một tia ai thương. Hắn cử động mặc dù ưu tu nhưng thông thả, dường như đi nhiều bước một sẽ thở dốc không thôi. Nhìn hắn chậm chậm bước xuống cổ kiệu cũng không thấy mất kiên nhẫn, mà thật giống như đang thưởng thức một bức tranh vui lòng đẹp mắt. Người trong bức tranh xinh đẹp như vậy, ngay cả khi bệnh dịch ập tới, cũng không cam lòng gãy vỡ hắn.

Vân thanh thanh hề dục vũ,

Thủy đạm đạm hề sinh yên.*

*Đây là hai câu thơ trong bài “Mộng du Thiên Mục ngâm lưu biệt” (Năm mộng ngao du núi Thiên Mục làm thơ từ biệt) của Lý Bạch. Tạm dịch:

Mây xanh xanh chừng như sắp mưa,

Nước lặn tẩn chừng như tỏa khói.

Song Tịnh không hiểu sao lại nghĩ đến hai câu này.

Lại nhớ tới, Thủy hạnh khiến phong thủy đá trường*.

*Câu thơ này trong bài “Khúc giang trị vũ” (Gặp mưa nơi sông Khúc) của Đỗ Phủ, “hạnh” là một loại rau mọc ở nước. Dịch nghĩa: Gió lửa hạnh ngả rợp màu xanh (bản dịch của Song Nguyễn Hàn Tú)

Nhưng nghĩ rồi lại nghĩ, chỉ sợ là hàng ngàn hàng vạn lời thơ, cũng hình dung không ra nhân vật trước mắt.

Hắn, dường như là từ giữa bầu trời đầy bụi mưa bay phát phৌ, căng một cây dù, chậm rãi nhẹ nhàng bước tới, dù cho mang theo hơi nước mù mịt ẩm ướt, vẫn trong lành mà ôn nhu, mưa bụi bên ngoài không chút liên quan tới hắn.

Hắn, giống như từ đáy hồ châu ngọc được vớt lên, giống như từ trong ao đóa sen nhô lên mặt nước mà nở ra.

Trên đời lại có tuyệt thế thiếu niên như vậy.

Song Tịnh không hề coi trọng vẻ bề ngoài, nhưng khi nhìn thấy người thiếu niên này, thật cảm thấy, hắn trưởng thành nhất định là một nam nhân xinh đẹp!

Đây là bi kịch a, bi kịch biết bao!

Thiếu niên kia dựa vào sự giúp đỡ của tùy tùng bước xuống khỏi cổ kiệu, khẽ mỉm cười đối với người thuộc hạ kia nói cảm ơn, rồi đến đứng ở trước mặt Thất Thạch môn môn chủ cúi người thật sâu, một đầu gối chạm đất, tay phải đặt ở ngực bên trái, làm vậy dĩ nhiên là đại lễ trên giang hồ. Hắn nét mặt cung kính chân thành, khẩu khí kiên định nói: “Vân bối Tập Vân, bái kiến Thất Thạch môn chủ”.

Xung quanh một hồi trầm mặc.

Song Tịnh lạnh lẽ mà nhìn người thiếu niên kia.

Tập Tuyền càng nắm chặt hai tay, trên khuôn mặt nghiêm nghị băng lãnh nhìn không ra tâm tình, nhưng sau một lúc lâu, lập tức từ trên ngựa nhảy xuống, ở bên cạnh Tập Vân quỳ xuống một gối giống vậy. Cái đầu cao ngạo của nàng, rốt cuộc hơi hơi cúi xuống.

Nàng quỳ, tiền thủ bao vây Phi Ứng bảo đều ngay tức khắc đồng loạt thu cung, động tác nhất tề mà quỳ xuống, tám quái nhân kia cũng quỳ xuống, âm thanh của mấy người vang dội như sấm, chấn động toàn bộ sườn núi thâm cốc: “Bái kiến Thất Thạch môn môn chủ!”.

“... Ta khinh”. Triệt Thủy nuốt nước miếng một cái.

Tám người này, thoát nhìn rất ngoan độc, không thể nào dễ đối phó. Nghe khí thế quả quyết mười phần kia, nếu người trong Phi Ứng bảo mà như vậy, phỏng chừng bọn họ cũng sẽ không chán nản đến thế này.

Song Tĩnh bình tĩnh đánh giá Tập Vân vẫn luôn cúi đầu quỳ tại chỗ hành lễ, không nói một lời.

Trong đêm, gió thổi lướt qua toàn bộ sơn cốc, thanh âm cây lá đong đưa lay động trên đồng cỏ.

Ngay khi Tập Tuyên cảm thấy nàng đã vô cùng không nể mặt đồng thời còn không biết phải trái, Thất Thạch môn môn chủ lạnh nhạt mở miệng, nàng hơi nâng tay phải, giọng điệu hồ hững: “Bảo chủ, xin đứng lên”.

Bảo chủ?!

Triệt Thủy và Huyền Sinh bất giác ngạc nhiên, song song nhìn về phía Tập Vân.

Tiểu tử bệnh trạng thoát nhìn yếu đuối mong manh này chính là chủ nhân của Phi Ứng bảo?

Thảo nào bang phái này không bằng ngày trước a, hài tử này đáng vẻ nhỏ bé như vậy, muốn xưng bá giang hồ thực sự là có chút khó khăn rồi.

“Lão đại của Phi Ứng bảo... không phải là một buru hân đại thúc cái bụng phình to, râu ria đầy mặt, nói chuyện thì thích tự xưng lão tử sao?”. Triệt Thủy len lén hỏi Mai Hoa bên cạnh, lại gặp phải một tia xem thường.

“Đó là một người trước đây, ba năm trước đã chết rồi”.

“Chết rồi? Chết như thế nào?”.

“Khụ...”. Khuôn mặt Mai Hoa bỗng nhiên ửng đỏ chưa từng thấy bao giờ. Nàng ngại ngùng vuốt vuốt tóc, nói: “Nhục dục quá độ...”.

“...”. Triệt Thủy im lặng. Một lúc mới khe khẽ vỗ tay, nói: “Tốt! Chết kiểu này thực sự không tồi!”.

“Ngươi đi mà hưởng nhục dục quá độ đi, cái tên biến thái nhà ngươi!”. Mai Hoa đường chủ tức giận phi báng.

“Đa tạ môn chủ”. Phi Ứng bảo chủ lễ mạo mà đáp lại Song Tĩnh, nhẹ nhàng tránh né cự tuyệt tùy tùng tới trước đỡ hân, tự mình cố gắng đứng lên. Khi đứng lên không khỏi có chút chao đảo, làm Tập Tuyên phía sau muốn tiến lên trước đỡ lấy hân, lại bị thiếu niên kia đẩy tay ra, bất giác sững sốt, sắc mặt trắng bệch lui sang một bên.

“Hiếm thấy thiếu hiệp ngàn dặm xa xôi vội tới”, Song Tĩnh khẽ nâng tay phải nói, ánh mắt dừng dừng, không lộ ra chút tâm tình gì, nhưng giọng điệu cũng là nhẹ nhàng, có lẽ là bởi vì hiểu rõ Tập Vân cùng Hân phu nhân không liên quan, nét mặt vốn là băng lãnh cũng dần dịu xuống, dù cho đối phương không biết võ công, vẫn là lấy ‘hiệp’ để xưng hô: “Các hạ đối với ta có yêu cầu gì?”.

“Văn bối có hai chuyện muốn nhờ”. Tập Vân chấp tay làm lễ, thành khẩn nói: “Gần đây biết được Phi Ứng bảo đối với chư vị có rất nhiều chỗ quá đáng, tự biết vô lý lỗ mãng, tại hạ yên vị chưa lâu, nhiều quy củ giang hồ vẫn cảm giác mới lạ, không thể ngăn cản những việc đã làm của kẻ dưới, tự thẹn năng lực quản lý thua kém các vị tiền bối, tại đây mong chư vị đại nhân không so đo tiểu nhân, Phi Ứng bảo tự sẽ sửa chữa khiếm khuyết”.

“Bảo chủ!”. Hân phu nhân phía sau phần nộ ngắt lời hân, lại bị ánh mắt cảnh cáo của Tập Vân ngăn lại.

“Chỗ vô lý của Phi Ứng bảo đối với chư vị, hậu quả đều do tại hạ tự mình gánh chịu”. Tập Vân nhìn cũng không nhìn nàng: “Mong tiền bối giờ cao đánh khẽ, bỏ qua cho đệ tử trong bảo của ta.”

Lời nói này thành khẩn tha thiết, hầu hết người của Phi Ứng bảo đều bất giác xúc động.

Đám người Huyền Sinh nhìn về phía Song Tĩnh, lại thấy nàng không có động tĩnh gì: “Bảo chủ nói rất đúng... Như vậy, nếu tại hạ muốn ngươi để lại hai con mắt, có thể bằng lòng không?”.

Lời này vừa nói ra, mọi người xôn xao.

Người của Phi Ứng bảo lập tức giận dữ gào lên: “Diệt Song Tĩnh, nhà ngươi đừng khinh người quá đáng, bảo chủ nhà ta và ngươi không thù không oán, hà cớ gì tận lực bức bách nhau như vậy”.

Song Tĩnh ánh mắt lạnh lùng đảo qua: “Nếu vậy ta cũng cùng Phi Ứng bảo không thù không oán, các ngươi vì sao dọc đường truy sát?”.

“Bảo chủ nhà ta đã thân mang trọng bệnh rồi, ngươi còn muốn người ta mất đi hai mắt, dù cho ngươi được xưng là thiên hạ đệ nhất nữ thiếu hiệp, nữ tử nhỏ tuổi mà lại lòng dạ ác độc như vậy, ngươi không sợ báo ứng sao ?!”.

“Ta đây cũng bệnh tình vô phương cứu chữa, toàn bộ võ công đã bị phế, Phi Ứng bảo cũng không giống như vậy tàn ác hạ độc thủ sao?”. Song Tĩnh nhún mày: “Năm mươi bước cười trăm bước, suy luận của Phi Ứng bảo thực là quá nực cười, Tô bảo chủ trước kia lẽ nào không dạy các ngươi quy củ giang hồ? Có oán phải báo, có ân phải trả, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu, Phi Ứng bảo đáng đời bị sa sút!”.

“Người!”. Đám người kia nổi đóa, nhưng lại tìm không được lời phản bác.

“Đủ rồi!”. Bỗng nhiên Tập Vân lớn tiếng nói, nhắc tay ngăn cản những kẻ còn muốn mắng chửi Song Tĩnh kia, lạnh lùng nói: “Còn chưa đủ mắt mặt sao? Ta nói, đủ – rồi!”.

“Bảo chủ...”.

“Nếu là hiến tặng một đôi mắt, như vậy Thất Thạch môn, Bán Nguyệt thành, Thiên Hạ quán, cùng Trọng Trọng lâu đều bỏ qua cho Phi Ứng bảo sao?”. Tập Vân gương mặt trắng nhợt nhìn về phía Song Tĩnh hỏi.

“Nếu là như vậy, coi như chuyện này chưa từng phát sinh”.

“Môn chủ có thể sẽ nuốt lời?”.

“Ngạ...”. Song Tĩnh cười lạnh: “Loại chuyện này có lẽ chỉ có quý bảo mới làm ra thôi. Thất Thạch môn từ trước đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh”.

Tập Vân nghe vậy, bất giác muôn phần lúng túng, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, lại dừng cảm mà nhìn về phía Song Tĩnh, gật đầu một cái: “Đã vậy, thỉnh môn chủ động thủ đi”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 36: Phi Ứng bảo. Gió lớn nổi lên, cuốn mây tung bay (4)

edit: Thủy Thanh beta: Ý Như & Hàn Phong Tuyết

Thật sự muốn động thủ? Triệt Thủy và Mai Hoa liếc nhìn nhau một cái, rồi quay đầu nhìn về phía Song Tĩnh trên mái nhà.

Toàn bộ người của Phi Ứng bảo nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng không dám làm bừa, khuôn mặt của Hãn phu nhân bị che lấp phía sau bảo chủ, nhìn không rõ về mặt.

Huyền Sinh muốn mở miệng nói gì đó, suy nghĩ một chút, vẫn là im lặng, hẳn không muốn bị cuốn vào trận phong ba này trên giang hồ. Thế nhưng vì sao hẳn lại có cảm giác lóng ngóng? Cơ hồ cảm thấy hắc bạch song kiếm trên lưng khẽ rung rung, như thể muốn xông trận khát máu.

Đám mây trôi lơ lửng giữa ánh trăng, che khuất ánh sáng bàng bạc dịu dàng của trăng, khuôn mặt của Song Tĩnh ẩn hiện dưới bóng mây, tựa như che bởi chiếc khăn che mặt mềm mại.

“Người có hai yêu cầu, điều kiện thứ hai là gì?”. Môn chủ Thất Thạch môn đột nhiên hỏi.

“?”. Tập Vân có chút kinh ngạc: “Điều kiện thứ hai... Dĩ nhiên là hai vật của các hạ và lâu chủ Trọng Trọng lâu”.

“...”. Song Tĩnh nhíu mày, như có điều phải suy nghĩ, nhìn về phía hắc: “Thật biết điều nha. Phi Ứng bảo thực tình muốn có hai món đồ này như thế, rốt cuộc là vì cái gì? Đến nỗi... Không thêm quan tâm đến chuyện của ta”. Nàng đưa tay về phía Huyền Sinh lấy ngọc bội, ném cho Tập Vân, dừng dừng nói: “Bảo chủ nếu đã thỉnh cầu với ta, Song Tĩnh tất nhiên sẽ không làm kẻ tranh giành”.

“Cái gì?”.

“Tiểu Tĩnh?”.

Mai Hoa và Triệt Thủy kinh động, ngay cả Huyền Sinh cũng hơi kinh ngạc nhìn nàng: “.... Môn chủ?”.

Nhưng Song Tĩnh không nhìn bọn họ, cặp đôi mắt xuống, khuôn mặt nghiêng nghiêng dưới ánh trăng, có chút buồn bã xót thương: “Chẳng qua trên đời này, thứ duy nhất từng chứng kiến thời huy hoàng của bốn người chúng ta, chỉ có hai vật này... Cho nên...”.

“Tại hạ lấy tính mệnh đảm bảo, vật ở chỗ ta, nhất định không để cho chúng chịu bất kỳ hư hại nào!”, Tập Vân chấp tay hành lễ nói, giọng điệu chân thành cương quyết. Hãn bỗng dừng một chút, ngẩng đầu lên, hai con ngươi rõ ràng trong suốt nhìn về phía môn chủ Thất Thạch môn: “Tập Vân cam đoan, chỉ xin môn chủ cho mượn dùng trong một thời gian, sau này, nhất định hoàn quân minh châu*”.

*Hoàn quân minh châu: hoàn trả cho người viên ngọc sáng, gần như là dùng một vật gì quý báu để đền đáp ân nghĩa.

“Hoàn quân mình châu?”, Song Tĩnh nghe vậy, bất giác cười lạnh: “Nói nghe thật êm tai, các hạ làm sao biết, chúng ta có thực quan tâm mình châu là vật gì?”.

Tập Vân nghe vậy, cúi đầu không nói, hồi lâu mới cất tiếng: “Tại hạ biết, trong thời gian này Phi Ứng bảo đối với các vị tiền bối...”

“Được rồi, đừng dài dòng”. Môn chủ Thất Thạch môn thờ dài: “Nếu bảo chủ đã cầu khẩn chân thành như vậy, ta cũng không phải người vô lễ, hai món đồ này, ngươi cứ cầm lấy cho xong, chỉ là có một vài điều kiện”.

Tập Vân mừng rỡ ngừng đầu: “Môn chủ, mời nói! Tất cả đều theo yêu cầu của môn chủ!”.

“Một, ngươi không được dùng nó để làm bất cứ việc gì gây thương tổn cho bang phái chúng ta”.

“Đó là đương nhiên”.

“Hai...”, Song Tĩnh mỉm cười: “Bảo chủ, đừng nghĩ mọi hành động đều không phải chịu hậu quả. Phi Ứng bảo đối với nhiều bang phái trên giang hồ lỗ mãng lại vô lễ như vậy, chẳng lẽ không phải là phạm vào đại kỵ sao?”. Nàng quay sang chỉ vào Tập Tuyền ở bên cạnh, thờ ơ nói: “Để lại ba ngón tay của Hãn phu nhân. Ngón trở, ngón giữa và ngón cái tay phải”.

“Cái gì?”, Sắc mặt Tập Tuyền trắng bệch: “... Ngươi!”.

Tập Vân nghe vậy, cắn răng: “Môn chủ...”.

“Tiểu Tĩnh!”, Triệt Thủy nhủ mảy, oán giận: “Thế này cũng còn quá lợi cho bọn họ!”.

“Kìa, A Triệt, vốn dĩ chúng ta cũng không có việc gì mà, thỉnh thoảng bị vài người truy đuổi có chút phiền phức, sau này không như vậy nữa nữa, thoải mái hơn rất nhiều, không phải sao?”. Song Tĩnh quay đầu, cười tủm tỉm nói: “Cho bọn chúng thứ kia, mọi phiền toái đều được họ mang đi. Người ta đã khẩn cầu chúng ta như vậy, cái gì có thể tha thứ thì nên tha thứ phải không? Bằng không sẽ mang tiếng là ý thế hiếp người, không tốt không tốt”.

Tập Vân nghe nàng nói vậy, ngày hôm nay nếu như muốn có hai món này, ngón tay của Tập Tuyền chắc chắn không giữ được, bất giác quay đầu lại nhìn về phía Hãn phu nhân, đã thấy nàng từ thắt lưng rút đao ra, không đợi hãn lên tiếng ngăn cản đã chém xuống tay mình.

“Đại tỷ...!”.

Thanh âm của tiếng xương vỡ vụn giòn giã vang lên. Sắc mặt Tập Tuyền tái nhợt, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, trán đầy mồ hôi, giờ ngón trở bị chính mình chặt đứt, nhìn về phía Song Tĩnh: “Như thế này môn chủ có hài lòng không?”.

“Phu nhân thật khí phách”. Môn chủ Thất Thạch môn tán thưởng cười nói, nhưng đột nhiên cảm thấy choáng váng. Biết mình sắp không chịu nổi, không tự chủ được vờn tay ra, khẽ nắm lấy đầu ngón tay út của Huyền Sinh.

“?”. Huyền Sinh sững sốt, tay của Song Tĩnh rất lạnh. Hắn nhanh chóng xoay người, vốn dĩ là để tránh né nhưng vô tình nắm tay nàng, truyền chân khí vào, làm cho thân thể của nàng ấm áp hơn.

Trước mắt, Tập Tuyền đã cắn răng chặt bỏ ba đầu ngón tay. Tay đứt ruột xót, biểu tình trên khuôn mặt của Hãn phu nhân vô cùng méo mó, từng giọt mồ hôi theo khuôn mặt của nàng rơi xuống. Nhưng nàng vẫn cố gắng chịu đựng đau đớn, hai tay đang cầm ba ngón tay dâng lên cho Tập Vân: “Thỉnh bảo chủ dâng cho môn chủ Thất Thạch môn...”.

“Đại tỷ...”, Tập Vân có chút không đành lòng, vẻ mặt thương xót nhìn nàng: “Kỳ thực người...”.

“Đã như vậy, xin thỉnh các hạ hãy mau lấy hai món đồ này đi đi!”, Huyền Sinh tiến lên phía trước một bước nói, tay phải quăng một cái, liền ném ngọc thạch đi.

Khi đó mây tan trăng sáng, mọi người của Phi Ứng bảo ngừng đầu, lúc này mới nhìn rõ hắn vẫn luôn đứng bên cạnh Song Tĩnh.

Bán Nguyệt Thành vùng kiếm, Diêm vương cũng sợ hãi suốt ngày đêm. Đường tới hoàng tuyền thấy huyền y, dù gặp đá tam sinh cũng không duyên phận.

Nhị thiếu chủ Huyền Sinh của Bán Nguyệt thành, thời gian gần cách năm năm, vẫn giữ nguyên khí thế xưa kia.

“Lâu chủ, đưa Tỏa Tâm đồng kính cho bọn họ đi”. Huyền Sinh đỡ Song Tĩnh lạnh lùng nói, đưa mắt từ trên nhìn xuống đám người Phi Ứng bảo, ánh mắt cao ngạo, khinh thường quan sát, mọi người cảm thấy hắn nghiêm túc như vậy, ẩn trong thanh âm không giận mà uy có chứa khí thế khiến đoàn người kinh hãi, cũng bất giác nắm chặt vũ khí trong tay. Thấy Triệt Thủy đưa tất cả đồ vật cho bọn họ, Huyền Sinh nâng cằm: “Chúng ta không tiền”.

“Đa tạ các hạ”. Tập Vân ôm quyền cảm tạ. Khẽ ngừng đầu, chỉ thấy ánh mắt khí thế đàn áp, bên trong sự trầm tĩnh có khí phách không ai bì kịp, tựa như vị thần đội trời đạp đất, thăm ngưỡng mộ. Đầu nói nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành đã mất ký ức, nhưng tư thái này chẳng thua kém chút nào so với lời đồn năm năm trước trên giang hồ, nhìn hắn bảo hộ cho môn chủ Thất Thạch môn như vậy, hay là chuyện mất trí nhớ không phải thật?

“Bảo chủ sao còn chưa đi, hay muốn bọn ta cho người dẫn đường?”. Lúc này Đỗ Triệt Thủy ở bên cạnh lạnh nhạt hỏi. Xoạt! Thoáng cái mở cây quạt ra, lười biếng phe phẩy hỏi.

“Không dám làm phiền các vị”. Tập Vân khôi phục bình tĩnh liền đứng thẳng người, phát phát tay, hơi hốt nói: “Chúng ta xin cáo biệt, đa tạ môn chủ!”, nói xong chấp tay hành lễ, tám người kia ở sau lưng cũng đồng thời khom người, hành lễ cáo từ.

Sắc mặt Tập Tuyền tái nhợt, lại kiên quyết không ngồi kiệu, nằng khó khăn dùng tay phải được vải thừa băng bó để ngồi vững trên ngựa, hướng về phía đám người Song Tĩnh, ném một cái liếc mắt sâu xa, liền quay đầu quát roi ngựa, quát lớn: “Đi!”.

Bốn người kiêng kiệu cũng hướng về phía mọi người gật đầu, liền nâng kiệu lên, nặng nề mà dậm một bước trên mặt đất, lập tức lao thẳng về phía trước như bay, tám người kỳ lạ kia cũng như cũ tạo thành vòng tròn bốn phía đi theo Tập Vân, cỗ kiệu không mấy may nghiêng tẹo nào, như một cỗ xe ngựa vô cùng khéo léo tinh xảo bình ổn mà chạy qua thảo nguyên.

Trăng thanh gió mát, màn đêm mới vừa khôi phục lại được sự yên tĩnh.

Thoáng chốc, người vây quanh Kiếm Nhu son trang đều giải tán hoàn toàn, tựa như bọn họ chưa từng tới.

Chỉ còn lại chỗ có vết máu roi xuống, chứng minh mới vừa rồi nơi này suýt chút nữa biến thành chiến trường khói lửa.

“Tiểu Tịnh...”, Triệt Thủy thoáng nhìn liền thấy Song Tĩnh khụy chân ngã vào người Huyền Sinh, nhẹ giọng hỏi: “Cứ như vậy sao?”.

Song Tĩnh hơi thở gấp, được Huyền Sinh đỡ mà nhìn hẩn, neho mắt một cái rồi nở một nụ cười: “Ai nha A Triệt, huynh cũng không phải mới quen biết muội ngày một ngày hai, huynh nghĩ, muội sẽ khoan dung độ lượng như thế sao?”.

Ta biết mà.

Triệt Thủy không nói, nhìn về phía nàng: “Vậy muội định...?”.

“Muội nghĩ...”, Song Tĩnh cười đắc ý như mèo trộm được thịt: “Có hai thứ này, bọn họ có thể làm gì tùy ý sao?”. Nàng chậm rãi leo lên lưng Huyền Sinh, để hẩn mang từ mái xuống: “Cứ coi như toàn bộ đệ tử của Phi Ưng bảo đều học được tuyệt thế võ công, bọn họ cũng sẽ không có được bao nhiêu thành tựu. Ai bảo bọn họ có một Hãn phu nhân tài năng bất thành làm thù lĩnh? Thiếu niên bảo chủ kia, trái lại là nhân tài chí lớn, là một trụ cột tài ba, nếu cho hẩn thêm vài chục năm sinh mệnh nữa, nói không chừng Phi Ưng bảo có khả năng xưng bá thiên hạ, chỉ tiếc... Hẩn không đủ võ công, cũng không đủ ngang tàng cùng khí thế, không cách nào khiến mọi người khuất phục”. Nàng lắc đầu, khẽ thở dài: “Thực sự là đáng tiếc, ôi đáng tiếc...”.

“Nếu đã như vậy, sao muội lại đem hai món đồ đó cho bọn chúng?”, Mai Hoa bắt giắc cau mày, thật ra nàng còn muốn quan sát hai vật đó nhiều hơn một chút mà: “Nếu biết bọn họ không sử dụng thật tốt...”.

“Châu châu đá xe, chim sẽ ở phía sau”. Song Tĩnh cười đến gió mát mây tan, ho khan hai tiếng, có chút khó khăn leo xuống từ trên lưng Huyền Sinh: “Muội cũng không tin bọn họ tìm được nơi đó còn có thể xông qua thành công. Chỉ là muội rất tò mò, bọn họ có khả năng đến mức nào chứ? Phi Ưng bảo có khả năng đi bao xa? Hơn nữa, từ trước tới nay bọn họ và chúng ta dây dưa không rõ như vậy, thực sự vô cùng phiền hà!”.

“Chỗ đó là chỗ nào? Người nào?”, Mai Hoa ngờ vực hỏi, chột ngộ ra: “Người là nói...”.

“Lê cốc?”. Huyền Sinh bên cạnh cũng trầm tư, dường như nghĩ tới điều gì: “Bọn họ cũng không biết nữ tử tóc bạc kia sẽ đưa ra câu hỏi về hai câu thơ”.

“... Làm sao mà muội biết được, tiểu Tịnh?”, Triệt Thủy có chút hoài nghi nhìn nàng: “Muội làm thế nào lại biết hai câu thơ kia, Thiên Hiệp lâu là nơi cất giấu bảo vật, còn nữa, muội lấy manh mối đâu mà xâu chuỗi tất cả lại chứ?”.

“Cái này à...”, Song Tĩnh gãi gãi đầu, sau đó không tự chủ được ngáp một cái: “Chính là... Trục giác. Muội cũng không biết vì sao muội biết... Dù sao, muội chính là biết vậy thôi”.

Đây là câu trả lời quái gì đây? Mọi người hết ngây ngốc rồi dờ dẩn mà nhìn nàng.

“Tóm lại...”, Song Tĩnh vẻ mặt mệt mỏi, duỗi tay vươn vai: “Hiện tại không có ai truy đuổi chúng ta nữa, cho nên, cho nên có thể ngủ một giấc thật ngon lành...”.

“Tiền bối không sợ sao?” Bỗng nhiên Hoa Vô Song đứng ở bên cạnh đi về phía trước một bước, mỉm cười: “Môn chủ đắc ý như vậy, lẽ nào không nghĩ đến, có thể Phi Ưng bảo xuất anh hùng, không sợ hùng khôi à?”.

“Có gì phải sợ?”, Song Tĩnh kinh ngạc nói: “Ý ngươi là, ta phải sợ nó uy hiếp đến địa vị của Thất Thạch môn?”.

“Bang phái suy tàn sẽ hùng khôi là chuyện hết sức tự nhiên, ta cũng không ngại thơ đến mức tin rằng Thất Thạch môn sẽ huy hoàng mãi mãi không bao giờ lụi tàn”. Song Tĩnh lại ngáp một cái, nàng mơ màng nói: “Tóm lại... Chao ôi mệt quá... Cho dù...”. Nàng còn chưa dứt lời đã ngã, đúng lúc Huyền Sinh đưa tay ra, nhất thời cảm thấy cảm giác ấm áp đang dần dần bao trùm lấy nàng, thoải mái nói mê vài câu, nghiêng đầu, liền ngủ thiếp đi.

“Nàng chỉ ngủ thôi”. Huyền Sinh kiểm tra mạch của nàng, không định nói, nhưng thấy vẻ mặt khẩn trương của Triệt Thủy của Mai Hoa nên mới lên tiếng. Sau đó hẩn ôm lấy nàng đang cuộn tròn trong ngực mình, đầu Song Tĩnh cọ cọ, tìm vị trí thoải mái, quay đầu đối mặt Hoa Vô Song, nói: “Xin phiền trang chủ...”.

Trong lúc ôm Song Tĩnh đi vào phòng, Huyền Sinh nghe tiếng xào xạc của gió thổi xuyên qua rừng cây lại rõ ràng nghe thấy tiếng nàng nói mơ:

“Này... Huyền Sinh, chúng ta như thế này... có phải đi động phòng không?”.

Đó chỉ là một câu chuyện cười bình thường thôi, nhưng không biết vì sao, Huyền Sinh đột nhiên cảm thấy ngực đau nhói, thiếu chút nữa gập cả lưng lại.

Ánh mắt buông xuống, theo thói quen nhìn bên hông của Song Tịnh, lúc này mới phát hiện, món đồ duy nhất chứng minh quá khứ giữa bọn họ nay đã không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Sông Tam Tịch. Cánh bướm tàn vừa bay qua biển lớn (1)

edit: Thủy Thanh

beta: Ý Như

Non nước buổi chiều tà đẹp lung linh, gió xuân mang theo hương cỏ hoa.

Từ khi ngọc bội Bán Nguyệt và Tỏa Tâm đồng kính bị Phi Ưng bảo mang đi, cuộc sống của đám người Song Tịnh không biết tốt đến mức nào, đồ đạc thường xuyên bị người ta đến trộm, trang chủ và thủ hạ môn đồ, anh hùng tuyệt thế ở Kiếm Nhu sơn trang được nghỉ ngơi một thời gian dài.

Đối với Triệt Thủy với Mai Hoa mà nói bọn họ như vậy kì thực không tính là gì, hai người coi đoạn hành trình này như vận động tay chân sau khi tắm rửa thoải mái, ăn no ngủ đủ, thì khôi phục hoàn toàn tinh thần; cuộc sống của Huyền Sinh ở Bán Nguyệt thành tuy là yên bình, nhưng là người tập võ từ nhỏ, ngủ một giấc thức dậy cảm thấy tinh thần phấn chấn; vậy nên nguyên nhân chủ yếu họ tạm nghỉ ở đây, là bởi Song Tịnh.

Môn chủ Thất Thạch môn sau khi khiến đám người của Phi Ưng bảo rút lui thì ngủ luôn, ngủ đã ba ngày ba đêm vẫn chưa tỉnh lại.

Khoảng thời gian này, Mai Hoa ngày ngày đều ở trong tàng kinh các, Bạch Vân và Cẩm Quan của Trọng Trọng lâu còn cả Ninh Đô và An Hành của Thất Thạch môn đều đã tới Kiếm Nhu sơn trang, đồng thời đem đến một phong thư của môn chủ Ngưng Sương môn giao cho Huyền Sinh, Hoa Vô Song mỗi đêm đều cùng Triệt Thủy uống rượu, vì thế Kinh Phiến luôn bận bịu giúp chủ nhân nhà mình giải rượu... Tóm lại, thói quen đánh đánh giết giết của mọi người bỗng nhiên đổi thành thời kì an nhàn, lười biếng không gì sánh được, khi mà mọi người bắt đầu cảm thấy không thể tiếp tục thời gian ăn không ngồi rồi như vậy được nữa, năng suất cũng dần dần giảm.

Bầu trời như mặt nước, gió như dải lụa, đôi én chao lượn trên vành mây.

Chỉ thấy phía bắc Trầm Hương đình tựa vào lan can, mái đình giữa hồ, bên trong có một bàn tiệc nho nhỏ, bên trên bày rượu và điểm tâm trông vừa khéo léo vừa độc đáo, Triệt Thủy mặc y phục thêu hoa tím đậm lười biếng dựa trên tấm đệm mềm, một tay chống đầu, một tay nâng rượu, mái tóc dài như tơ như gấm bông bồng bềnh trong gió, cánh hoa vụn vật dính bên trên; Hoa Vô Song ngồi bên cạnh hắn, một thân bạch y, tay áo màu hoa trắng có đoạn gấm vàng nhạt, tóc buộc lên cao, lộ ra vàng trán cao rộng, ánh mắt đượm ý cười, nụ cười đào hoa phóng khoáng, bộ dáng thực sự vui vẻ, đang đứng rót đầy ly rượu.

Bên cạnh đó, dựa lưng về phía bọn họ, dựa vào lan can, một thiếu nữ thanh xuân, thân mặc hồng y đơn giản, mày hơi cau, cẩn thận xem quyền sách cổ trên tay, dung mạo nàng thanh tú, tư thái xuất chúng, trong dịu dàng có phóng khoáng, trong kiên cường có uyển chuyển, tuy là dung mạo bình thường, nhưng vẫn mang làn khí phong lưu trong người.

Cuối cùng là nữ tử gầy nhỏ ngồi trong góc, nàng được quần trong tấm chăn mềm mại, chỉ lộ nửa người trên. Bên cạnh có hai nữ tử xinh đẹp đang pha trà và thổi đệm cho nàng. Lại thấy làn da nàng trắng ngần, đôi mắt trong veo như nước mưa thu đang nhìn về bốn phía, tựa như một con mèo nhỏ ngáy ngủ ngược nhìn thế giới xung quanh. Nàng không xinh đẹp như hai nữ tử kia, nhưng nhìn lâu có thể phát hiện một luồng khí lãnh đạm ngang nhiên ngạo mạn trên người nàng, rõ ràng là ngồi trong góc tâm thường nhất, lại khiến người khác không kim được mà đưa mắt sang nơi nàng.

“Oa...”, Mai Hoa đặt quyền sách xuống ngáp dài một cái, vờn vai một môi nói: “Thì ra nguồn gốc của Đới Phong các là như thế này...”.

“Người còn muốn nán lại tàng kinh các nhà ta bao lâu?”, Hoa Vô Song không đếm xỉa tới hỏi, cầm chén rượu ngửa đầu uống cạn: “Trên người người chỗ nào cũng có mùi bụi bặm cổ xưa. Nếu như người muốn ở lại, có phải nên cân nhắc gia nhập bang phái chúng ta không?”.

“Ha, không nên đâu Vô Song”. Triệt Thủy quay đầu lại cười một tiếng: “Người không sợ nàng và Kinh Phiến suốt ngày gây lộn đánh nhau à? Tính tình hai người họ đều nóng nảy như nhau...”.

“À... Cũng đúng”.

Vốn là mấy ngày trước khi hai người đang ngồi uống rượu nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nghe thấy một trận nổ lớn, quay đầu nhìn, chỉ thấy hai nữ tử đang so đầu, không biết vì sao đánh nhau ầm ỹ đến mức căn nhà gỗ hoàn toàn sụp đổ.

“Phải nghĩ biện pháp mới thôi...”, Hoa Vô Song trầm tư nói, sau đó cười tủm tỉm ngẩng đầu lên: “Hay ta mang hai người bọn họ vào núi sâu... Để bọn họ đánh đến long trời lở đất, đánh xong rồi thì về”.

“Ồ?”, Triệt Thủy quay đầu lại như có điều phải suy nghĩ: “Chủ ý không tệ, về nhà ta sẽ đem Bạch Vân và Cẩm Quan nhốt cùng nhau”.

“Này, hai người các người...”.

Xem bọn ta là gì? Sùng vật sao? Bạch Vân, Cẩm Quan cùng Mai Hoa bên cạnh không nói gì nhìn hai người bọn họ.

“Chủ thượng”. Lúc này Kinh Phiến đi vào, kính cẩn hành lễ nói: “Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành cầu kiến”.

“Ông trời của ta ơi...”, Hoa Vô Song đảo mắt phốt lờ: “Cầu kiến cái đầu hần, đã quen vậy rồi mà hần vẫn còn bộ dạng câu nệ khách sáo đó sao”.

“Đó là Huyền Sinh mà, nếu như hần bắt chợt xông vào, ôm lấy bả vai ta, nói tới nào, uống rượu nào, ta mới giật mình cơ”. Triệt Thủy lắc đầu cười nói.

Đang lúc tán dóc, chỉ thấy một màu xanh tự nhiên bước vào, người kia thân mặc trường bào xanh lục thẫm, không giống Triệt Thủy có những nét hoa văn sang quý tinh xảo, cũng chẳng giống Hoa Vô Song đeo dây chuỗi đồ cổ trân quý, lắc qua đảo lại kêu leng ca leng keng, y phục y chỉnh tề đơn giản, tươi mát gọn gàng, tựa như rừng trúc xanh biếc chập chờn trong gió mưa mờ ảo, khiến người trước mắt bừng sáng.

Bước chân của hần thông dong ổn định, tư thái cao quý lãnh đạm, mái tóc búi lên cao, hai thanh trường kiếm đan chéo đeo sau lưng, thấy mọi người thì hơi gật đầu, ôm quyền nói: “Huyền Sinh bái kiến chư vị”.

“...”.

“...”.

“...”.

“Ta bảo...”, Mai Hoa ngay cả đầu cũng không ngẩng, nhìn không được nói: “Người làm bộ nghiêm túc cái quái gì hã, ta khinh, đều quen biết như vậy rồi, người còn bái kiến chư vị gì chứ, mỗi ngày đều vậy, chưa chịu thôi sao?”

“...” Ta đây gọi là lễ độ người hiểu không? Huyền Sinh không nói gì, Song Tĩnh quay đầu thấy hần cười ngây ngô, không thể kiểm soát mà mở to mắt, Song Tĩnh hơi sững sờ, có chút nghi hoặc nhìn hần.

“Ta... Là tới nói lời từ biệt”. Huyền Sinh nói có chút khó khăn.

Lời vừa nói ra, mọi người vốn là không để ý hần, nhất thời đều quay đầu lại.

“Trong thư môn chủ Ngưng Sương môn nói, muốn gặp ta ở bờ đông sông Tam Tịch...”. Dù không nhìn nàng, Huyền Sinh vẫn cảm nhận được ánh mắt của Song Tĩnh lảng lạng mà rơi trên người hần, vì thế những lời vốn đã luyện tập trong đầu vô số lần bỗng trở nên khó có thể nói ra: “... Bởi vậy, ngày mai ta sẽ lên đường”.

“Chúng ta đi cùng huynh”. Môn chủ Thất Thạch môn mở miệng nói, giọng điệu điềm tĩnh, nghe không ra bất kỳ chút chấn động nào. Nhưng Huyền Sinh vẫn nghe được nhịp đập tim nàng.

“Môn chủ, tại hạ... dự định một mình trở về Bán Nguyệt thành...”. Ngưng chốc lát, Huyền Sinh vẫn rũ đôi mắt.

“Vì sao?”.

“Không có vì sao”. Huyền Sinh hờ hững nói, khi ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt xa cách lại lạnh lẽo, giống như không nhận ra tình cảm của người kia.

Nếu không phải ta xuất thành, người cũng sẽ không phải rời khỏi Thất Thạch môn.

Thương tâm thất vọng rồi lại ôm hi vọng, chờ đợi cả cuộc đời, so với dấn thân vào nguy hiểm lần nữa hay bị trong thương vẫn tốt hơn.

“Nhưng còn rất nhiều chuyện chưa giải quyết...”.

“Chuyện của ta dàn xếp xong rồi...”, Huyền Sinh kiên quyết nói: “Thảo được cho Thiệu Hoa đã ở trong tay, hiện tại môn chủ Ngưng Sương môn cần chữa trị. Trên đường đi, Phi Ưng bảo sẽ không truy sát nữa. Ân tình của cửa chư vị, Huyền cố cảm kích vô cùng, nếu sau này cần đến ta, xin lấy mệnh báo đáp...”.

“Vậy lưu lại đi!”. Song Tĩnh đột nhiên đứng lên, sắc mặt nhợt nhạt nói với hần: “Vậy thì... Lưu lại đi... Hoặc là bọn ta cùng huynh quay về Bán Nguyệt thành...”.

Đến nơi nào cũng được, đi nơi nào ta cũng không sợ, mặc kệ có ai đuổi theo chúng ta, mặc kệ chuyện này có âm mưu to lớn thế nào. Nàng dừng lại một chút, cố gắng duy trì bình tĩnh: “Chẳng lẽ huynh không muốn biết vì sao bản thân mất đi kí ức ư?”.

“Môn chủ”. Huyền Sinh thở dài: “Ta không cảm thấy kí ức của mình có phần nào bị thất thoát... Sinh mệnh của Thiếu Hoa cần ta cứu... Nên...”.

Ánh mắt hắn né tránh. Bệnh tình của Thiếu Hoa đúng là do hắn quyết định, nhưng không biết tại sao, hắn lại càng lo lắng hơn cho nữ tử nhỏ bé trước mắt này, được mọi người chiếu cố từng li từng tí, dường như nàng suốt ngày không trở về Thất Thạch môn, luôn phiêu bạt bên ngoài, hắn không cách nào thấy yên lòng.

“Thật sự muốn đi sao?”. Triệt Thủy bên cạnh mở miệng, giọng điệu lạnh giá vô tình, ngay cả Mai Hoa cũng không kìm được quay đầu lại, liếc nhìn hắn, thấy rung mình: “Vậy là được à? Kết thúc sao? Người có được thứ mình muốn liền quay lưng đi”.

“Lâu chủ, bệnh tình của Thiếu Hoa không thể kéo dài thêm. Ta cần phải đi trước một bước”.

“Người muốn đi, bây giờ chúng ta có thể xuất phát”. Triệt Thủy nheo con mắt đào hoa phong lưu đa tình, nói: “Chúng ta cùng đi, rồi cùng nhau quay về”.

Huyền Sinh lắc đầu: “Bán Nguyệt thành có quy định, nếu không phải một lòng muốn rời bỏ giang hồ, thì vĩnh viễn không thể đến được...”. Lời hắn còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng vang lớn, bàn rượu bị Triệt Thủy một tay đập nát.

Huyền Sinh cảm thấy bây giờ so với lúc bị đám người Phi Ứng bao vây, sát khí còn nhiều hơn, dường như có tiếng gầm thét bao vây quanh hắn, chưa kịp xoay đầu, đã cảm thấy một luồng khí lạnh bên cạnh xoạt một tiếng đâm tới, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đào hoa thiết phiến của lâu chủ Trọng Trọng lâu đang đặt trên cổ, cửa ra một tia máu.

Tất cả biểu tình nùng nịu, làm càn hi hi ha ha ngày thường của Đỗ Triệt Thủy nay không còn chút dấu vết, ánh mắt đa tình lười biếng bị ánh mắt tiêu sát lạnh lùng thay thế, đáy mắt cũng không có một chút ý cười nào, chỉ có ở trên người hắn từng luồng khí tàn bạo phát tán ra ngoài, tựa như đối diện hắn bây giờ không phải bằng hữu kết giao nhiều năm, mà là kẻ địch nguy hiểm.

Hắn nhìn nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành, thông thả nói rõ ràng từng chữ: “Huyền Sinh, nếu hôm nay người quyết định rời khỏi Song Tĩnh nửa bước, đầu tiên ta sẽ giết ngươi, rồi đâm nàng chết. Còn tốt hơn để nàng ngày ngày sống trong đau khổ”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Sông Tam Tịch. Cánh bướm tàn vừa bay qua biển lớn (2)

edit: Thủy Thanh

beta: Ý Như & Hàn Phong Tuyết

“Huyền Sinh, nếu hôm nay người quyết định rời khỏi Song Tĩnh nửa bước, đầu tiên ta sẽ giết ngươi, rồi đâm nàng chết. Còn tốt hơn để nàng ngày ngày sống trong đau khổ”.

“Lâu chủ, ân nghĩa của các vị...”.

“Đừng nhiều lời vô nghĩa!”, Triệt Thủy phẫn nộ nói, một chưởng đánh tới, Huyền Sinh chột nghiêng người, cột trụ đá trong đình viện chấn động mạnh mẽ rồi vỡ nát.

Thấy ở đây không thích hợp để giao đấu, Huyền Sinh vờn người phóng ra bên ngoài, Triệt Thủy đuổi sát phía sau, những người khác kinh ngạc trong phút chốc, lập tức theo kịp.

Chỉ thấy hai thân ảnh lúc cao lúc thấp, tốc độ cực nhanh, hai bóng một trắng một xanh, đều là cao thủ nhất nhì trong giang hồ, bỗng chốc cuồng phong gào thét, đất đá bay mù mịt, bước chân Song Tĩnh không vững, cảm thấy một trận gió tạt vào mặt, bản thân suýt nữa đã bị hất đi, Trữ Đô và An Hành vội che ở phía trước bảo vệ nàng, mặt cô vốn dĩ xanh biếc nay bị xối tung bùn đất, cành cây gãy vụn rơi trên mặt đất, dưới ánh mặt trời xuất hiện ánh sáng trắng chói mắt như sao băng, biết ngay đó là Thiên kiếm Huyền Sinh rút ra để chống đỡ Triệt Thủy.

Đào Hoa thiết phiến của Đỗ Triệt Thủy Lâu chủ Trọng Trọng lâu, là bảo vật hiếm thấy do ông cố của Song Tĩnh để lại, năm năm thiết kế một năm đúc, do cừu lân cùng hải quang tạo thành, nhẹ nhàng tinh xảo, viền trên là lưỡi dao, khép lại có thể thành kiếm, đao, côn; mở ra như đao kiếm sắc bén, một đôi thiết phiến, mỗi chiếc dài một thước hai*, chóp đuôi bằng ngọc được thiết kế như đuôi phượng. Triệt Thủy chiếm thế thượng phong dùng tuyệt chiêu áp sát tiến đánh, cả người như hòa làm một, tay công kích linh hoạt.

*Một thước hai: 1 thước = 1/3m, cái quạt này khoảng 40cm

Luận về thân thù võ nghệ, Đồ Triệt Thủy mấy năm trước bại dưới tay Song Tĩnh, hiển nhiên không phải là đối thủ của Huyền Sinh, nhưng lúc này từng chiêu cửa hấn rất sắc bén, thể không thể cản, hơn nữa Huyền Sinh vốn dĩ đang thẹn trong lòng, không đành ra tay, chủ yếu là phòng bị, ít tấn công, nhất thời lại bị đánh đến không kịp trở tay.

Chỉ thấy Triệt Thủy vươn mình vút lên, hai quạt trái phải đồng thời vung về phía Huyền Sinh, lá cây xung quanh rào rào bị chém tan thành bột, Huyền Sinh liên tiếp giơ kiếm ngăn cản, nào ngờ ngân phiến lại vô cùng nặng, tựa như vài trăm cân, hơn nữa khí lực Triệt Thủy vô cùng mạnh, nhất thời bị bức lui vài bước; Triệt Thủy phần nộ, xoay người bay lên, nghe xoạt một tiếng! Thu hồi ngân phiến, tay không đánh về phía hấn.

Chỉ nghe một tiếng vang dội, Triệt Thủy hai tay tấn công, trên mặt đất xuất hiện hai vết, tảng đá hoàng thổ* rung động ầm ầm rồi bay ngược lên trên, thẳng hướng Huyền Sinh dòn tới; nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành chưa kịp phản ứng, đã thấy Triệt Thủy nhón chân đạp một phát, hướng mình lao đến, nếu đối phương không dùng vũ khí, hấn cũng không thể dùng kiếm đánh lại. Cát đi Thiên kiếm, Huyền Sinh nhú mảy, hấn là nên nghiêng đón đối phương trực diện!

*Tảng đá hoàng thổ: tảng đá màu vàng đất.

Mọi người dõi theo, thấy hai người ngày càng gần nhau, đều giơ tay phải thành quyền nhắm đối phương mà đánh tới.

“Bùm!”.

Tuy rằng không phải sấm nổ bên tai, nhưng vẫn cảm thấy có luồng khí chấn động cực đại từ giữa hai người kia toát ra, trong giây lát hoa lá cây cỏ xung quanh đều bị chấn động đứt gãy bay toán loạn, áo khoác mọi người bị thổi tung, bụi đất bay cuốn cuộn che khuất khuôn mặt kẻ đang lao tới.

Trước mắt, hai người đều gắt gao giữ lấy tay của đối phương, không phân biệt trên dưới, tiếp tục giằng co.

“Vì sao phải đi?”, Triệt Thủy cắn răng hỏi.

“Ta không có lý do để lưu lại...!”, Huyền Sinh sử dụng toàn lực, vừa ứng phó vừa nói.

“Ngươi... Ngươi biết rất rõ... Thực ra là có... Chỉ là, ngươi không muốn thừa nhận... Không dám đối mặt mà thôi...”. Mồ hôi trên trán túa ra, Triệt Thủy khó khăn nói: “Huyền Sinh trước kia... Không phải là người như vậy”.

“Ta không phải người trong suy nghĩ của các ngươi”.

“Ngươi!”, Triệt Thủy nổi đóa: “Vì sao đến giờ, ngươi vẫn không chịu thừa nhận?”.

Huyền Sinh liếc hấn một cái, nhú mảy lui bước, tay phải buông lỏng. Triệt Thủy lại thừa dịp đánh tới, gắng sức nắm chặt cổ tay đối phương, cố kéo về phía trước, đánh ngã đối phương.

Thừa nhận thế nào đây?

Thừa nhận khác nào chứng minh, tất cả những gì ta tin tưởng, đều là giả.

Như vậy có phải, ngay cả các ngươi cũng không phải là thật?

Nếu như không tin ký ức của ta, thân phận của ta, như vậy trên đời này, ta còn có thể làm được gì?

Nếu đã không cách nào nhìn rõ số phận đang tới và tương lai của chính mình, đừng nói đến giang hồ, ngay cả Bán Nguyệt thành cũng không biết phải làm sao.

Lúc này Triệt Thủy vừa vặn đánh tới một chiêu, Huyền Sinh chưa kịp né tránh, trực tiếp nắm lấy cổ tay chặn đối phương, chặn chiêu này lại, nhưng lập tức cảm nhận cánh tay bị va đập đau điếng, thiếu chút nữa đứng không vững, quay đầu nhìn lại, chỉ nghe trong gió có tiếng nổ lớn, vài chiêu đang xoèn xoẹt đánh tới, nhanh chóng vọt ra ngoài né tránh công kích. Nhưng Triệt Thủy nhanh hơn hấn, một tiếng vang cực lớn, gốc cây cổ thụ cao lớn bị lâu chủ Trọng Trọng lâu đánh trúng, chặn đường né tránh của Huyền Sinh.

Triệt Thủy một tay đặt trên thân cây khô, khoảng cách giữa hai người chỉ còn một nắm tay, hấn ngày thường hay dùng những nụ cười cợt nhả, hay tức giận mắng chửi để che giấu mất mát đau thương, lúc này cảm xúc lại tuôn ra hết thảy trước mặt Huyền Sinh. Mắt hấn vẫn đỏ: ba phần phần nộ, ba phần tuyệt vọng, ba phần cô đơn, một phần cuối cùng là bị ai van nài.

“Ngươi có biết... Năm năm qua, mỗi ngày ta sống thế nào không, mà Song Tĩnh sống từng ngày thế nào không?”, Triệt Thủy nghiêng đầu khó khăn nói, giọng khàn khàn: “... Không thấy tung tích của ngươi, Song Tĩnh ngày ngày ngồi ở cổng Thất Thạch môn chờ đợi, cầm khối ngọc thạch kia như chết rồi... Thiên Sa là ta tự tay an táng, bên cạnh còn một khối đá nhỏ, bên dưới chôn đồ vật của ngươi... nhưng sau đó... bị Song Tĩnh sai người phá hủy, nàng nói ngươi không có chết, ngươi nhất định sẽ trở về...”. Hấn bỗng nhiên túm cổ áo Huyền Sinh: “Nếu như ngươi đã trở về, vì sao không đi cùng nhau đến cuối cùng? Cho chúng ta, cho cả chính mình câu trả lời? Nếu không phải, ngươi trở về làm gì?”.

Câu nói này vô cùng lớn tiếng, những người đứng ở phía sau có thể cảm nhận được bi phần của hấn trong từng chữ nước mắt từng chữ máu. Mai Hoa nhìn qua Song Tĩnh, thấy nàng không chút biểu cảm, chỉ có đôi mắt hồ hững buông xuống, che giấu hết thảy tình cảm.

“...”, Huyền Sinh muốn nói gì đó, nhưng đối mặt với Triệt Thủy như vậy hẳn thật sự không biết mở lời thế nào, chỉ thờ dãi: “Nếu lâu chủ có thể đồng ý với ta đem thảo được đến Ngưng Sương môn, ta... mặc cho lâu chủ xử trí”.

“Người lấy cái chết ra để uy hiếp?”, Triệt Thủy đầu tiên là sững sốt, sau đó nheo mắt nguy hiểm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta sẽ thành toàn cho người!”. Nói xong lập tức lùi về sau vài bước.

Huyền Sinh cảm thấy toàn bộ không khí xung quanh đều cuộn lại quanh Triệt Thủy, gương mặt nhìn, nam tử tuyệt sắc đang tức giận kia mở rộng song phiến, cây cỏ, hoa cỏ, các tảng đá bên vách núi đều bị hất quét qua, khuấy đảo trong không trung, quạt trên tay phải khẽ động, làm cỏ đứt hoa tàn đá vỡ... Toàn bộ như cuồng phong vũ bão rơi xuống. Huyền Sinh rút Thiên kiếm ra đỡ, thân kiếm màu bạc lấp lánh như cự long* cuộn nước biển, thẳng thiên rồi bay ra ngoài, mọi thứ bị Triệt Thủy vẩy xuống, rơi âm âm xung quanh, giữa hai người xuất hiện vòng khí to lớn, mọi người đứng xem xung quanh đều thấy đứng không vững nữa, bị trận cuồng phong ép lùi về sau vài bước.

*Cự long: con rồng khổng lồ..

Sư phụ của Đỗ Triệt Thủy là sư huynh đồng môn của Bất bại nữ hiệp Phù Bình – bắt diệt lão nhân. Chiêu thức ‘Bồ lao nghịch thiên’ này chính là tuyệt chiêu của hắn, chiêu vừa ra, trong vòng mười thước xung quanh ắt hẳn có người bị thương, khỏi phải nói đến người bị đánh chính diện. Song Tĩnh lần đầu biết đến chiêu này là vào năm năm trước, nó từng khiến cho ‘bát đại trăm tướng’* của Trọng Trọng lâu bị phế toàn bộ võ công, nếu như bản thân che chắn cho Huyền Sinh, Triệt Thủy nhất định thu chiêu, đổi ngược lại toàn bộ công lực trên cơ thể chính mình.

*Bát đại trăm tướng: 8 người ngày xưa từng âm mưu chiếm đoạt Trọng Trọng lâu.

Vì vậy...

“Huyền Sinh!”.

Nàng dùng hết sức lực thoát khỏi hai tùy tùng che chắn phía trước, xông ra ngoài.

“Môn chủ!”.

“Song Tĩnh!”.

Mọi người nhất thời hoảng sợ, mặt mũi tái nhợt, nhưng không kịp, Song Tĩnh lao ra đẩy ngã Huyền Sinh, hai người cùng ngã nhào trên đất, lăn mấy vòng, chưa ngẩng đầu lên, đã nghe thấy tiếng nổ đình tai nhức óc.

“Cẩn thận!”. Đám người Mai Hoa ở xa thấy vậy mà kinh tâm động phách, nhao nhao nhảy lên, rút vũ khí ra chắn cho Huyền Sinh và Song Tĩnh, nhưng tất cả đều trận cuồng phong to lớn kia cuốn bay ra ngoài.

Rầm!

Bồ lao nghịch thiên, như đại hồng thủy đổ xuống.

Hết thảy xung quanh Triệt Thủy đều bị cuộn lại, hết thảy cây cỏ đều bị bật gốc bay lên, cuồng phong gào thét, gió lớn xiết mạnh bên tai, Huyền Sinh xoay người bảo vệ Song Tĩnh, vô số viên đá nhỏ như mưa trút xuống đập vào người. Nhìn thân thể đang chống đỡ, phía sau nơi hắn đứng, xuất hiện vô số vết nứt lớn trên vách đá. Phía trước có người đang đứng thẳng người, thoáng chốc đã cầm thanh kiếm trên tay xuống đất, dựa vào chuôi kiếm không ngừng thờ, định thần nhìn lại, là Hoa Vô Song giúp bọn họ cản bớt chiêu này, quần áo trên người hắn bị cuồng phong xé hơn phân nửa, lộ ra bả vai cùng cánh tay.

“Nội lực A Triệt thật tốt nha, nếu lúc trước trực tiếp giao đấu với hắn, ta làm sao có thể tiếp tục làm người đứng đầu Trọng Trọng?”, Hoa Vô Song thờ hỏn hển cười nói, cảm thấy hai chân như nhũn ra, lao đảo một cái, cuối cùng ngồi trên mặt đất, Kinh Phiến vội vàng đến đỡ dậy.

Triệt Thủy chậm rãi thu hồi song phiến, mặt không biểu cảm, tâm tư tịch mịch.

Quay đầu nhìn lại, thấy Huyền Sinh ôm chặt Song Tĩnh, che chở nàng dưới thân mình, lại nghĩ tới mới vừa rồi nàng liều mạng như vậy lao ra che trước người hắn, trong lòng thấy đau âm ỉ, về mặt thống khổ, thờ dãi: “Hỏi thế gian tình là gì...”. Hắn muốn nhìn Song Tĩnh xem nàng có bị thương hay không, nhưng thấy cả người vô lực.

Không phải mất sức mệt mỏi, mà vì trong lòng nặng trĩu.

Kết thúc rồi, thực sự kết thúc rồi...

Thiên Sa, lúc đó có phải nàng đã đoán trước được kết cục như vậy không, cho nên... Cho nên mới lựa chọn con đường như vậy.

Ta cảm thấy, nếu trước đây ta đi cùng nàng thì tốt rồi.

Nếu trước đây, thời gian ngưng lại thì tốt rồi.

Phải hi vọng để tiếp tục sống, đây là nàng dạy ta.

Bất luận thế nào cũng phải mỉm cười đối mặt, cũng là nàng dạy ta.

Thế nhưng... Ta ngu ngốc quá.

Ta không làm được.

“Thiên Sa...” Hắn dường như không nghe được lời thì thầm của mình.

Mai Hoa quay đi, chỉ thấy trên khuôn mặt nam tử kia bình thường luôn cười nhạo thế giới, bây giờ lại như đứa trẻ tội thân, đau buồn mà bất lực.

Triệt Thủy cúi đầu không nói, xoay người, chẳng ngoảnh đầu lại, đi về phía trước, không thèm liếc nhìn Huyền Sinh lấy một cái.

“Lâu chủ...”, Huyền Sinh muốn hé môi nói gì, nhưng lại không nghĩ ra được từ nào, chỉ có thể nhìn bóng lưng của hắn ngày càng xa.

Hình ảnh trong mộng cực kỳ rõ ràng, Triệt Thủy khi đó, là người hăng hái thế nào?

Hắn cắn răng nén xuống gánh nặng trong lòng, cúi đầu nắm chặt hai tay.

Song Tĩnh ở trong ngực của hắn, vẫn trầm mặc như trước, lại chậm rãi níu chặt y phục trên ngực hắn, thấp giọng nói nhỏ: “Huyền Sinh, huynh còn nhớ, muội mặc hồng y trông như thế nào không?”

Lời này bình bình đạm đạm, nhưng không hiểu sao, Huyền Sinh lại cảm thấy một cơn đau nhói, tim như bị khoét rỗng, khuôn mặt bị thương của Triệt Thủy như đang trước mắt, hắn không tự chủ được vuốt ngực, nhưng không thể chấm dứt được cảm giác chặt vật này.

Dáng vẻ mặc hồng y?

Mới nhớ lại, ở một nơi vừa xa lạ vừa quen thuộc trong giấc mơ, Song Tĩnh mặc y bào đỏ thắm như máu chạy về phía hắn.

Trong lúc sững sờ, hắn không nói lời nào bế nàng lên. Sau đó, làm một việc mà hắn không thể tin mình sẽ làm.

Hắn đặt xuống mái tóc bị rối tung của nàng một nụ hôn, sâu trong đáy lòng vọng lại tiếng thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 39: Sông Tam Tịch. Cánh bướm tàn vừa bay qua biển lớn (3)

edit: Thủy Thanh

beta: Ý Như & Hàn Phong Tuyết

Từ sau khi đuổi đám người Phi Ứng bảo đi, Song Tĩnh cảm thấy rất mệt mỏi, liên tục ngủ.

Mỗi lần tỉnh lại, nàng cảm giác bản thân như vừa chết đi sống lại.

Trong giấc ngủ, luôn luôn thấy thân thể mình rớt xuống vô hạn, tựa như rơi vào động không đáy, cứ thế cứ thế mà rơi xuống đó.

Luôn ngủ sâu như thể đã chết, khi tỉnh dậy, tinh thần dồi dào, nhưng trong người vô cùng uể oải.

Phải chăng thời gian của mình chẳng còn bao nhiêu nữa? Đoạn đường này gần như tiêu hao hết thảy thể lực và tinh thần còn sót lại của nàng, nếu không phải nhờ ý chí chống đỡ hơn người của nàng thì vốn sau khi rơi xuống vách núi Lệ Cốc, nàng đã về châu tổ tiên rồi.

Chưa chắc đây là chuyện xấu. Khi nàng ngủ trong ngực Huyền Sinh đã nghĩ như vậy.

Nhưng giấc ngủ lần này, quá khác lạ.

Trong giấc ngủ có nhiều âm thanh, giọng nói khe khẽ, lời nói trầm thấp kiên định cũng chẳng thiếu dịu dàng. Thỉnh thoảng còn nghe thấy từng tiếng thờ dài, tuy nhiên trong đầu vô cùng mơ hồ, còn có thể cảm nhận căn phòng hình như có thay đổi chút ít. Những câu từ dịu dàng đó như một chiếc lưới giăng bốn phía, lặng lẽ rơi xuống, bao lấy nàng. Thân thể vẫn giống như trước, không ngừng rơi, lại có cảm giác âm áp an tâm lạ thường, cảm giác trống rỗng trong lòng cũng dần dần biến mất, chẳng còn thấy trái tim bị khoét rỗng nữa.

Hắn là giấc mộng vừa đẹp vừa ngọt ngào, nhưng không hiểu vì sao, nàng bị gì đó, bỗng giật mình tỉnh giấc, trở mình một lát mới bò dậy.

Chống người dậy, thấy cả căn phòng đều là những mảnh tre xanh ngắt, nắng mai lơ mờ từ khe rèm lẳng lẳng chiếu vào.

Xung quanh yên tĩnh, ngoài cửa sổ chim hót vang gọi ngày mới.

Cử động tay chân, tự mình chẩn mạch, xác định cơ thể không tệ hơn so với trước, nhưng cũng không khá hơn chút nào, nàng mới chậm rãi bò dậy, rót một chén trà trên bàn.

Ấm trà bằng gốm Thanh Hoa hết sức tinh xảo, xuất hiện trong phòng khách thượng đẳng của Kiếm Nhu sơn trang, hẳn là loại cổ vật trân quý gì đó. Nếu đề Mai Hoa nhìn thấy, không chừng lại muốn lên giá vào ngực mang đi.

Song Tịnh cười nhạt, khi nhắc nắp lên nghe được thanh âm trong trẻo phát ra từ đồ sứ.

Trong mộng, nàng từng nghe thấy tiếng vang thế này.

Lấy tay vuốt lên, ấm trà vẫn còn ấm.

Nàng bỗng nhiên bật dậy, đầu óc vốn không thanh tỉnh nay lại giống như dội nước lạnh.

Chén trà loảng xoảng rơi xuống “keng” một tiếng, nát vụn. Song Tịnh xông ra ngoài.

Đầu óc choáng váng, tứ chi nặng trĩu, chân này đá chân kia mà chạy ra khỏi phòng, qua bậc cửa không nhìn rõ, lao đảo một cái rồi ngã trên đất.

Môn chủ Thất Thạch môn xưa kia, tốc độ không hề thua kém Huyền Sinh – nhanh nhất trên giang hồ, thậm chí có vô số bài ca dao miêu tả hình ảnh hai người bay lượn bên sườn núi ven sông.

Nhưng hiện tại, giống như nữ tử yếu đuối chạy trốn, Song Tịnh cảm thấy nàng đang dùng hết toàn bộ khí lực bình sinh mà vọt về phía trước. Lục phủ ngũ tạng dường như đều rời khỏi vị trí, lồng ngực sắp bị xé rách, hô hấp vừa khó nhọc vừa đau đớn.

Trong giấc ngủ, nàng mộng lung nghe thấy thanh âm đó vang lên rõ rệt, nam tử kia vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhìn gương mặt đang ngủ của nàng, vững vàng kiên định, che giấu đau đớn thống khổ nói:

“Nghe nói môn chủ Thất Thạch môn là nữ tử dũng cảm nhất thiên hạ, quả nhiên danh bất hư truyền...”.

Nàng thờ dốc nén đau, cuối cùng bước tới cổng chính của Kiếm Nhu sơn trang, thấy thảo nguyên mênh mông, con đường đất uốn lượn quanh co dọc hướng đến chân trời, một người một ngựa đang đi trên đường, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đi tới chân trời góc bể.

“Thế nhưng môn chủ... Ta thà ngươi đừng dừng cảm như vậy. Nếu không phải bởi ta rời khỏi Bán Nguyệt thành, môn chủ cũng sẽ không gặp nguy hiểm mà bị thương đến vậy. Vậy nên... Rời đi, chẳng phải là chuyện tồi tệ nhất. Có lẽ ta thà thấy ngươi đau khổ, cũng không muốn thấy môn chủ bị thương tổn. Đau đớn chỉ là tạm thời, nữ tử như ngươi... Không biết sau này nam tử nào có được hạnh phúc mỹ mãn đó”.

Khi đó, gió lớn nổi lên, gào thét thổi tung mái tóc dài cùng áo khoác của nàng, giống như làn sóng cuộn giữa không trung.

“Huyền Sinh cuộc đời này may mắn mới có thể được nữ tử ưu tú như ngươi thương yêu...”.

Nàng cảm thấy vạn vật trong trời đất đều nhanh chóng lùi về phía sau, chỉ còn lại cô biếc trời xanh mây trắng cùng con đường không có điểm cuối kia, mang theo niềm hạnh phúc vui cuối cùng rời đi. Không biết sau đó nàng hô hấp thế nào, dường như biến mất không thấy tăm hơi.

“Song Tịnh... Nếu có kiếp sau, ta nhất định lấy mạng báo đáp. Nhưng cuộc đời này của ta... Chỉ có Thiếu Hoa thôi”.

Song Tịnh há miệng, vừa hít thở, bỗng cảm thấy tất cả đau đớn xót xa cùng khổ sở của mấy năm tháng qua tất cả ùn ù kéo đến, lời chưa cất, nước mắt đã điên cuồng trào ra.

Nàng mang theo tất cả sức lực, tất cả chờ đợi, tất cả hi vọng mong hắn thay đổi quyết định, dùng một sức sống trống rỗng cùng hi vọng còn sót lại ở đâu đó mà kêu to:

“... Huyền Sinh!”.

Tiếng gọi kia dường như là phá vỡ khoảng không ngăn cách năm xưa, đập tan toàn bộ kiên định và niềm tin của Huyền Sinh đang rời đi.

Hắn nắm chặt cương ngựa, cảm thấy mỗi tác da thịt, mỗi sợi tóc, mỗi cử động đều dấy lên nỗi đau kịch liệt.

Trong gió truyền đến tiếng khóc hét nức nở của Song Tịnh, đau thương tuyệt vọng như mất đi cả thế giới.

“Huyền Sinh... Huyền Sinh... Huyền... Sinh... Huynh đừng đi... Huynh đừng đi mà... Ta hứa ta sẽ ngoan... Huyền Sinh... Huynh muốn ta làm gì cũng được hết...”, Song Tịnh lao đảo đuổi theo sau, có lúc ngã nhào xuống đất cũng lập tức bò dậy, đầu gối và bàn tay đã sớm máu thịt lẫn lộn, nhưng dẫu

thể nàng cũng không ngừng bước chân, không ngừng kêu gào.

“Huyền Sinh...!”. Nàng liên tục gọi, nước mắt rơi xuống nhiều như thể là nước mắt của cả đời nàng.

Một thoáng kia, toàn bộ sợ hãi và tôn nghiêm lại sụp đổ một lần nữa giống như năm năm trước, tất cả đều rơi xuống, giống như thủy triều nuốt gọn lấy nàng.

Nếu không có huynh, ta biết làm sao?

Oai phong giang hồ là giả, tuyệt đại phong hoa cũng là giả, huy hoàng trước kia vẫn là giả, không có huynh, không có giang hồ, không có võ công, không có thiên hạ; nhịp tim của ta, linh hồn của ta, tuổi xuân của ta, đều không có. Tất cả đều là giả.

“Miếng ngọc bội Bán Nguyệt này huynh cầm đi, nếu hôm nào chúng ta cãi nhau, muội không thể tới gặp huynh, sẽ lấy cái này viện cớ đến gặp huynh”.

“Giang hồ? Thiên hạ? Những thứ này sao có thể sánh với huynh?”.

“Nếu huynh xảy ra chuyện gì bất trắc, chưa nói muội phải giết những kẻ đã hại huynh, còn phải tới mình giới tìm huynh, thật phiền phức”.

“Song Tĩnh...”.

Trong lúc mộng lung mờ hồ, là ai tàn nhẫn muốn rời đi? Là ai hứa hẹn sông cạn đá mòn chẳng rời xa? Là ai muốn nắm tay đến bạc đầu?

Huynh từng nói muốn bên ta đến già...

Nàng cảm thấy đau buốt từ bàn tay dọc theo đầu gối, cổ họng cũng đã ho ra máu, đau đớn dữ dội kéo tới.

Vì sao, muốn thật yêu một lần, khó vậy sao?

“Tại hạ Huyền Sinh, cầu kiến môn chủ Thất Thạch môn”.

“Lần đầu ra giang hồ, chưa từng nghe qua đại danh môn chủ”.

“Vị hôn thê của ta trọng bệnh, vì vậy mong Ngưng Sương môn cứu chữa”.

“Lần sau không thể tùy tiện hành sự”.

“Huynh... thật sự thích ta mà, còn thích cả những năm tháng từng huy hoàng nữa, có gì một đi không trở lại giang hồ?”.

“Ta đời này... Đã có Thiếu Hoa rồi”.

“Huyền Sinh... Huyền... Sinh... !!!”.

Ta không muốn khỏe mạnh, không muốn võ công, không muốn xưng bá giang hồ; ta không muốn làm Diệp Song Tĩnh đệ nhất thiên hạ, ta không muốn đi ám toán Phi Ưng bảo, ta không đào bới chân tướng nữa, ta chỉ cần huynh thôi.

Huyền Sinh mỗi bước mỗi xa hơn, không quay đầu lại, nhưng dây cương trên tay đã sắp bị bóp nát.

Hắn đi không nhanh, nhưng hắn biết với tốc độ này Song Tĩnh không đuổi kịp.

Giống như, hắn cũng biết, dù cho không muốn thừa nhận không muốn đối diện, nhưng một phần sâu nhất trong tim hắn, có cái gì đó, đang rung động tắc nghẽn mà nổ tung thành tro, hắn không có cách nào có được sự thản nhiên và bình tĩnh như trước kia.

Rốt cục là đau đớn gì mà thanh âm có thể đau thương như mất đi toàn bộ thiên hạ chứ?

Hắn có thể thấy khuôn mặt bị thương như sắp chết của Song Tĩnh, thân thể nhỏ bé cô đơn giữa thảo nguyên lộng gió, bộ dáng bị thảm không gì bằng, không ngừng gào thét tên hắn.

Hắn có thể cảm nhận được nhịp tim của nàng, khô sở của nàng, đau thương của nàng, mỗi tác da thịt đều đau buốt như bị thiêu đốt.

Thế nhưng... Không được quay đầu, tuyệt đối không được quay đầu.

Không được hồi hận, không được thay đổi.

Nhưng vì sao, hắn khó chịu đến mức thờ cũng chột vạt?

Cảm giác lạnh lẽo lan tỏa, hắn không tự chủ được sờ lên trên mặt, sờ sờ.

Lúc nào... nước mắt đã chảy?

“Huyền Sinh...! Huyền... Sinh... huynh...”.

Thanh âm của Song Tĩnh dần dần trôi xa, dường như hòa lẫn trong tiếng gió. Huyền Sinh nghĩ có lẽ đây là lần cuối cùng trong cuộc đời hắn được nghe nàng gọi tên hắn.

Vì vậy hắn bỗng hiểu ra, hắn đã không thể quay lại.

Không còn là nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành Huyền Sinh đậm bạc thân nhiên nữa.

“Tiểu Tĩnh!”.

Khi đám người Triệt Thủy chạy đến, chỉ thấy Diệp Song Tĩnh đứng ở cổng Kiếm Nhu sơn trang giống như đứa trẻ bị hạ cả thiên hạ này vứt bỏ, đau thương khóc lớn. Triệt Thủy cảm thấy nghẹt thở, như có người hung hăng đâm vào lồng ngực hắn một quyền, nhất thời đau đến gấp người, hít thở thôi cũng đau đớn.

Đó là tiếng khóc thế nào?

Đau đớn tột cùng, ruột gan đứt thành từng khúc vẫn chưa đủ để hình dung nỗi bi thương đó.

Song Tĩnh không tìm không phổi toàn thân của hôm nào nay đầu đầy bụi bặm, ngồi xồm trên đất, ôm hai vai khóc lớn.

Kinh Phiến khỏe mắt cũng đỏ ửng, quay đầu đi, không đành lòng nhìn tiếp.

Ai cũng im lặng.

Giương mắt nhìn lại, trên con đường đó lúc này lại hết sức cô đơn lạnh lẽo, một kẻ vẫn cố chấp ra đi nhưng bóng lưng nào đâu giấu được sự kiềm chế của hắn?

Hắn vốn dĩ chưa đi quá xa, bất kỳ ai trong bọn họ sử dụng khinh công đều có thể vượt qua.

Nhưng không ai ngăn cản cả.

Dù làm hắn dừng bước được, tiếp đó sẽ thế nào?

Dù hắn bước lại một bước, giữa hai người vốn dĩ đã cách nghìn sông vạn suối, một người quay đi, mọi thứ chôn vùi giữa trời xanh.

Đỗ Triệt Thủy không hề cử động, hắn chỉ ôm Song Tĩnh đang khóc lớn, si ngốc không nói nổi một câu. Định thần nhìn lại, đáy mắt có thứ gì đó trong suốt lóe lên.

Bỗng nhiên một cơn gió nổi lên, Hoa Vô Song và Kinh Phiến kinh ngạc nhìn, hắn là Lâm Mai Hoa đã vọt lên trước.

Chỉ thấy nàng nhún chân vài cái đã cách Huyền Sinh không xa, nhưng thi thoảng lại dừng lại, vung hai tay lên, sợi chỉ bạc trong tay tức thì tản ra bốn phía, có vật gì đó vạch ra đường cong giữa không trung, vũng chãi rơi vào trong tay nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành.

“?”.

Huyền Sinh quay đầu, chỉ thấy giữa thảo nguyên mây mù dày đặc, đường chủ Mai Hoa đứng lạnh lùng, vẫn duy trì tư thế đang tung chỉ bạc, hắn cúi đầu nhìn, thấy một túi lụa nho nhỏ, mặt trên thêu mấy chữ: “Muốn quay lại thì mở ra”. Dưới góc trái có một đoá hoa mai tinh tế khéo léo.

Cho dù không nghe được giọng nói của nàng, nhưng hắn vẫn biết lời nói của nàng là gì: “Nếu muốn biết chân tướng, hãy tìm ta”.

Hắn không nói lời nào, trầm mặc nhìn nàng, sau đó tránh đi.

Mai Hoa đứng yên một chỗ không nói. Mới vừa rồi khi Huyền Sinh nhìn nàng, nàng thấy trong mắt hắn có chút hi vọng thoáng qua.

Có lẽ sâu trong tim hắn vẫn mong có một lý do để lưu lại.

Trong lòng đau thương tràn ngập, một chữ tình này, gây ra biết bao trận gió tanh mưa máu, để lại biết bao nước mắt thờ than.

Dù nàng nhìn thấu mọi chuyện hồng trần trên thế gian, nhưng tới nay vẫn chưa biết qua chữ này.

Mai Hoa quay lại bên đám bằng hữu, dường như chẳng ai đành lòng nhìn nhìn Song Tĩnh thế này.

Đã từng là truyền kỳ thiên hạ đệ nhất, nay lại yếu đuối như vậy, thương tâm như vậy, như một con thú nhỏ phải chịu tổn thương quá lớn, chỉ muốn ôm lấy chính mình xót xa khóc đến chết. Khi đó bọn họ mới biết được, môn chủ Thất Thạch môn Diệp Song Tĩnh trước kia hô phong hoán vũ, không phải bị hủy hoại trong trận chiến năm năm trước.

Mà là hôm nay, chết trong son cốc này dù trên người không một vết thương.

Ở sau lưng người kia.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 40: Thôn ngoại thành. Từng vượt biển cả mà khó qua sông (1)

edit: Thủy Thanh beta: Ý Như & Hàn Phong Tuyết

Xuống thuyền gỗ, sóng sông triều miền, nắng mai chiếu lên những đám mây đang nghỉ trên đỉnh núi. Qua ngàn núi vạn hang, vượt bao khe suối sâu, sóng dữ cũng dần dần ngưng, chợt thấy mây cảnh cù khô đang lênh đênh mặt nước.

Từng đợt sóng lớn cuộn cuộn vỗ bờ, thuyền của Ngưng Sương môn lướt trên thượng nguồn Long Giang trông giống như một phiến lá khô xuôi dòng nước mà chảy. Gió rất to, mấy người chèo thuyền tựa như chẳng cần dùng bao nhiêu lực cũng có thể khiến con thuyền trôi vô cùng nhẹ nhàng về phía trước. Đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy dòng sông dài như đổ về chân trời, nơi ấy mệnh mông tựa hồ đang hòa vào làm một với sóng nước. Nhìn sang bên bờ là cảnh núi cùng mây, sương trắng quấn quanh, thỉnh thoảng truyền tới tiếng kêu của vượn khi lần tiếng chim bay xẹt ngang bầu trời như ai oán.

Làn gió mát lướt qua mặt, Huyền Sinh đứng ở trên khoang thuyền, vạt áo dài tựa cánh buồm no gió mà tung bay, chỉ nhìn thấy thần thái hân hoan nghiêm trấn tĩnh, dáng đứng lẻ loi, ánh mặt trời chiếu trên người nghiêng nghiêng đổ xuống. Hân như đỉnh kim quang đập gió rẽ sóng mà đi lên phía trước, lại như vị tiên nhân có thể cười lên mây mà bay bất cứ lúc nào. Mấy người chèo thuyền nhìn sang thấy non xanh nước biếc không ngừng lùi về phía sau thân ảnh của hân, cảnh đẹp tựa như bức tranh phong cảnh nên đều bất giác nhìn ngáy người.

Huyền Sinh đứng ở trên khoang nhìn về phía sau thuyền, từng đợt sóng đang cuộn trào như dòng lũ.

Chốc chốc lại có lá cây theo gió cuốn rơi trên mặt nước, còn chưa hoàn toàn bị thấm ướt, trong nháy mắt đã bị sóng kéo đi, từ đó càng ngày càng xa, càng ngày càng xa. Sau đó hân không tự chủ được mà ngẩng đầu, chỉ thấy núi xanh mênh mang, mây trắng ẩn hiện, ngay cả mấy ngọn núi lớn phía sau cũng đã cách bọn họ rất nhiều, chẳng cần nói cũng hiểu hân đã sớm bỏ xa Kiếm Nhu sơn trang không biết bao nhiêu dặm.

Sau khi hân gặp Mộ Dung Cận cùng ba vị đại phu ở sông Tam Tịch, bọn họ liền phi ngựa không ngừng, vội vàng đi tới chỗ Thiếu Hoa ở thôn Lê Hoa.

Bán Nguyệt thành không tiếp đãi nhân sĩ giang hồ, vì vậy cho dù là thê tử tương lai của Huyền Sinh, trước khi thành hôn, cũng chỉ có thể ở ngoài thành.

Gia tộc Ân thị của Thiếu Hoa là gia tộc bảo hộ cho Bán Nguyệt thành, nửa ngoài sáng nửa trong tối, bề ngoài tuy trông vẫn giản dị bình thường, nhưng kỳ thực gia tộc này đã sớm đưa nơi này rời khỏi giang hồ, ẩn giấu cổng vào, hơn nữa họ cũng là những người duy nhất ở ngoài Bán Nguyệt thành nói được chính xác vị trí của tòa thành, nơi mọi người đang ở.

Hải tử của Ân thị gia tộc và Huyền gia đã cùng chơi với nhau từ nhỏ, Thiếu Hoa và Huyền Sinh cũng là thanh mai trúc mã.

Khi nhớ tới vị hôn thê, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Huyền Sinh là hình ảnh nữ hải tử kém mình vài tuổi, xinh đẹp lại tinh ranh kỳ lạ, mỗi khi tươi cười thì trên mặt lại hiện lên má lúm đồng tiền. Thế nhưng không biết vì sao, nụ cười xinh đẹp dịu dàng kia mơ hồ dần dần mờ nhạt, biến thành khuôn mặt thanh tú tái nhợt, có đôi mắt cong cong hình trăng non, giống như dáng vẻ chú mèo con ngây thơ nhõng nhẽo, lại như đang thâm cười trộm.

Hình ảnh rõ ràng, tựa hồ ngay trước mắt.

Trong lòng căng thẳng, Huyền Sinh không tự chủ được mà lui một bước, ngoài ý muốn đụng phải người đứng ở phía sau.

“Thứ lỗi?”. Hân hồ hững nói, gương mặt nhìn lại, chỉ thấy Mộ Dung Cận mỉm cười nhìn hân, cũng không biết đã đứng đó bao lâu.

“Ai cũng nói nước sông này chảy cuộn cuộn như có rồng ở dưới đáy không ngừng quay cuồng gầm thét, quả là danh bất hư truyền”. Ngưng Sương môn môn chủ chấp hai tay sau lưng nhìn về phía trước, mỉm cười nói: “Một vùng sông lớn, đúng là một vùng sông lớn a...”. Rồi xoay đầu lại nhìn hân, ánh mắt chợt lóe: “Chuyến đi lần này cuối cùng đã kết thúc, Nhị thiếu chủ chắc hẳn đã chịu nhiều vất vả rồi?”.

“Cũng tạm”. Huyền Sinh lạnh nhạt nói, hân biết tên hồ ly này muốn chuyển đề tài tới chuyện gì.

Quả nhiên, Mộ Dung Cận thấy hân không tiếp lời, hết lần này đến lần khác muốn đổi đề tài nói về Song Tĩnh, vì vậy dày mặt cười một tiếng: “Cực khổ nữa cũng có thể bằng tiểu Tĩnh nhà chúng ta sao? Ta nghĩ đã có A Triệt chăm sóc cho nàng cho nên mới không phải du y đến Kiếm Nhu sơn trang bên kia a, nhưng nếu có chuyện gì...”. Hân cố ý nói lấp lửng, tự nhiên nở một nụ cười.

Nếu thật sự nguoi làm như lời nói, không chừng sẽ bị môn chủ phu nhân đánh cho bán sống bán chết. Huyền Sinh không nói gì, chỉ nhìn hân ngẫm nghĩ.

Bất quá vẫn ngẩng đầu, nhìn về phía xa xăm: “Thật Thạch môn môn chủ là người hiền tất có trời giúp, chắc chắn sẽ không có chuyện gì”.

“Thật không?”. Mộ Dung Cận như đắm chiêu, cười nói: “Vết thương trên người thực ra không ngại, có A Triệt bao bọc, ta rất yên tâm. Nhưng... còn trong lòng thì sao?”. Lại bất giác lắc đầu: “Huyền Sinh à Huyền Sinh, ngươi cứ tiếp tục lừa mình dối người như vậy đi, nhưng liệu ngươi có thể kiên trì bao lâu đây?”. Hắn lại đứng bên cạnh Huyền Sinh, khẽ ngẩng đầu nhìn về phía chân trời cùng nước sông cuộn cuộn đến khôn cùng: “Có thể tự dối gạt chính mình cả đời sao? Đến khi già đi, bất chợt quay đầu nhìn lại, ngươi có dám khẳng định là ngươi không hối hận?”.

Huyền Sinh im lặng, nhìn thủy triều không ngừng gầm thét, bỗng nhiên không tìm được lời nào để phản bác.

Kỳ thực hắn muốn nói, nếu biết sẽ hối hận, vậy thì cứ để thế đi.

Là hắn tự mình gây nghiệp chướng không thể tha thứ, là hắn tự mình rời bỏ những con người đó.

Là hắn, ở giữa khó khăn và đơn giản, đã lựa chọn con đường dễ dàng nhất.

Bởi vậy, bất luận là trước đây hay bây giờ, hoặc có thể là sau này hối hận, tất cả đều là xứng đáng.

Huống hồ, những đớn đau này so với bi thương của Song Tĩnh, hắn lấy tư cách gì để mà oán trách.

Ngực chợt cảm thấy đau xót, Huyền Sinh bất giác đưa tay ôm ngực.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, ở trong mộng hắn thường cảm thấy ngột thở không thể giải thích nổi, bao giờ người cũng đầy mồ hôi mà giật mình tỉnh giấc, trong lòng buồn bức đau đớn, thống khổ như vừa từ ranh giới sinh tử trở về.

Những lúc như vậy hắn luôn luôn hoảng hốt, bởi vì thói quen ở ngoài núi hàng đêm, sau khi dậy tìm thêm củi cho vào đống lửa bên cạnh để giữ ấm, hắn luôn nhìn xung quanh một lượt để chắc chắn Song Tĩnh đã ngủ say, đến tận khi mất thấy bên ngoài từng đợt sóng nổi nhau cùng ánh trăng chiếu trên mặt nước thì mới ý thức được, nàng đã không còn ở đây.

Giang hồ mệnh mang sâu tựa biển, từ nay về sau tiêu lang chỉ là người qua đường.

Hắn luôn luôn là trang nam tử hán dù có phải đi ba ngàn dặm biển cô độc vẫn ung dung cầm một bầu rượu, thật không ngờ, từng qua biển cả lại khó vượt dòng sông.

Ngay cả hắn cũng chưa từng nghĩ rằng, ngày nay lại gian nan như vậy.

Bấy giờ, mấy người chèo thuyền sau lưng họ bắt đầu thét to khẩu lệnh, hai người ngoảnh đầu nhìn lại thấy con thuyền đang chậm rãi lệch ra khỏi lòng sông lớn, hướng về phía nhánh sông.

Chợt thấy trên bờ sông phía xa, nhà cửa phố xá bắt đầu xuất hiện, từ xa nhìn lại chỉ thấy thị trấn kia như nằm lọt giữa hai ngọn núi lớn, vô số căn nhà bằng đất sét ở trên sườn núi, bên cạnh còn có từng hàng cây cối xanh tốt, một vài đường bờ ruộng nhỏ ngang dọc đan chéo nhau trên thảm cỏ xanh, ven sông có mấy chiếc cối xay theo làn nước chảy róc rách mà chuyển động xoay tròn.

Trên bến sông có mấy đứa trẻ đang bơi lội chơi đùa ầm ĩ, nhắc thấy có thuyền lớn đến gần, tất cả đều bắt đầu reo hò hoặc vẫy tay chào hỏi, những người phụ nữ giặt quần áo ven sông cũng đứng dậy, tò mò đánh giá hai người đang đứng trên khoang thuyền.

Trong gió mang theo tiếng gà gáy chó sủa, hương thơm của bùn đất cùng những đóa hoa. Thêm vào đó, chẳng biết gia đình nào đang nấu canh, một hương vị nồng đậm bay đến, xóa nhòa cả đao quang kiếm ảnh lẫn âm mưu giang hồ trong quá khứ.

Huyền Sinh có chút ngẩn ngơ, hắn hoài nghi chính mình vừa từ một giấc mộng dài tỉnh lại, hoặc là, có giấc mộng quá hão huyền đã đưa hắn vào cái huyền cảnh nào đó, bây giờ mới được trở lại với cõi trần.

Con thuyền dần dần tới gần, Huyền Sinh lúc này mới phát hiện có một nam một nữ đang đứng ở trên bờ mỉm cười nhìn hắn, bất giác trong lòng vui mừng, không chờ con thuyền cập bến đã chuẩn bị lao đi theo hướng đó, lại bị Mộ Dung Cận nắm lấy ống tay áo kéo lại, ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng: “Người trong thôn này, hình như không biết người thủ hộ cho Bán Nguyệt thành chính là gia tộc của vị hôn thê của ngươi phải không? Ngươi cứ thế nhảy ra ngoài, không sợ hù chết những đứa trẻ và mấy người phụ nữ kia sao?”.

Nghe vậy, Huyền Sinh sửng sốt, lúc này mới nghĩ đến việc mình sắp là con rể của Ân thị, từ kinh thành vội vàng đến nơi đây để chữa bệnh, đành miễn cưỡng đứng yên tại chỗ, đợi thuyền tới gần bờ mới sải bước tiến lên.

Nữ tử kia ung dung cao quý, nét mặt hiền lành mang theo vẻ lạnh nhạt rất tao nhã cùng một chút sầu bi, khi nhìn thấy Huyền Sinh thì đáy mắt mới có chút ánh sáng thoáng qua; nam tử đứng bên cạnh nàng cùng Huyền Sinh có mấy điểm tương đồng về dung mạo, đường nét khuôn mặt và hình dáng đều là nghiêm trang tuấn mỹ, nhưng người này lại đang cười, không phải kiểu cười nhạt, vừa lạnh lùng vừa dửng dưng như Huyền Sinh, mà là kiểu tươi cười so với nụ cười Triệt Thủy hồn nhiên trong suốt thì càng giống hơn, vừa nhìn liền có cảm giác như được mặt trời xuân thắp ba chiều rọi, toàn thân đều ấm áp theo.

Hai người này, một là mẫu thân của Huyền Sinh, Bán Nguyệt thành thành chủ phu nhân, Ninh Phong; cùng với bảo huynh của Huyền Sinh, người kế vị của Bán Nguyệt thành, Huyền Mộc.

“Mẫu thân, ca ca”. Huyền Sinh cười nghênh đón, đang định bái hạ thì lập tức bị Ninh Phong phu nhân kéo lên.

“Đưa nhỏ này... Để ta nhìn xem, quả nhiên, xem ra đoạn đường vất vả này đã khiến ngươi vừa gầy vừa đen rồi”. Ninh Phong phu nhân nửa thương tiếc nửa tự hào nhìn hần nói: “Chờ khi về nhà ta sẽ giúp con bồi bổ thân thể. Điều đã trưởng thành lại sắp thành thân, để thân thể kém như vậy làm sao lập gia thất chứ?”.

“Phụ...”. Lúc này Huyền Mộc ở bên cạnh bật cười: “Ý mẫu thân là nói thân thể của đệ yếu như vậy làm sao vào động phòng!”. Hần thẳng thắn nhìn về phía đệ đệ toét miệng cười nói.

“Huynh...”. Huyền Sinh hơi hơi nhú mảy quay đầu sang chỗ khác.

“A a a...”. Huyền Mộc lập tức một tay ghì lấy cổ hần, cười nói: “Đệ đệ a, mấy ngày này không được trêu chọc đệ ta quả thực rất buồn chán, nào nào nào, buổi tối vi huynh cùng đệ hàn huyên tâm sự, uống vài chén!”.

“Tốt lắm tốt lắm, huynh đệ hai người các người sẽ có nhiều thời gian để ôn chuyện”. Ninh Phong phu nhân hé miệng cười, nhìn về phía Mộ Dung Cận đang chậm rãi rời thuyền, vẫn giữ lễ mà thân nhiên mỉm cười: “Đây chính là vị thần y được mệnh danh ‘Hoa đà tái thế’, Ngưng Sương môn môn chủ sao?”.

“Phu nhân”. Mộ Dung Cận chấp tay hành lễ, nói.

“Đa tạ tiên sinh đến đây chữa bệnh cho Thiếu Hoa, dọc đường bôn ba, người đã vất vả nhiều”. Ninh Phong cười dịu dàng, hơi hơi khom người, lại được Mộ Dung Cận đỡ lấy.

“Không dám nhận, phu nhân đa lễ rồi”.

Lúc này Huyền Sinh vô tình quay đầu nhìn lại một chút, thấy Ngưng Sương môn môn chủ vẫn đang cười như phong đạm vân thanh, nhưng bên trong đôi đồng tử lại sâu khôn lường, đen như mực như đêm, lại giống như một đầm nước tù, thâm trầm nhìn không thấy đáy.

Tuy rằng mới quen hần không lâu, Huyền Sinh biết từ Song Tĩnh và Triệt Thủy rằng người này phóng khoáng vô tâm, nhưng lại không biết sau nụ cười nguy trang kia cùng sự lãnh đạm mà hần thể hiện rốt cuộc là có tâm tình gì.

Có lẽ cũng là vì quan hệ với Song Tĩnh.

Vượt nghìn dặm xa xôi vì Thiếu Hoa mà trị bệnh, thực sự là đã gây khó dễ cho kẻ khác, hần bất giác thật lòng khâm phục khí phách của Mộ Dung Cận.

Thấy Mộ Dung Cận và Huyền Mộc cũng đã hàn huyên được một lúc, Huyền Sinh liền nói: “Mẫu thân, ca ca, phải ngồi thuyền suốt quãng đường đến đây, môn chủ hần cũng mệt mỏi, chỉ bằng chúng ta tới Ân phủ nghỉ ngơi một chút đã, thuận tiện ghé thăm Thiếu Hoa rồi trở lại nói chuyện sau”.

“A, cũng đúng, xem đầu óc ta này, mới nghĩ đến con dâu sẽ mau khỏi bệnh liền phán chán như vậy”. Ninh Phong phu nhân không khỏi lắc đầu bật cười, rồi xoay người gọi mấy tiểu nha hoàn, phu xe: “Mau lại xách hành lý cho Nhị thiếu gia và Mộ Dung tiên sinh”. Rồi ngoảnh lại: “Tiên sinh, mời”.

Nhưng Mộ Dung Cận lại quay đầu cười nói: “Vẫn là người bệnh quan trọng hơn, không biết phu nhân có để bụng chuyện ta cười ngửa tới Ân phủ trước? U Doanh thảo tốt nhất là nên ăn càng sớm càng tốt, bằng không được tính không đủ, đến lúc đó bệnh khó có thể vãn hồi”.

Mọi người nghe thế đều bất giác lo lắng, càng thêm vui mừng vì thấy Mộ Dung Cận rất tích cực lại có trách nhiệm, Huyền Sinh cũng vội vàng gật đầu: “Vậy thì, mời tiên sinh đi trước một bước, ta sẽ đi trước dẫn đường. Mẫu thân, ca ca, mọi người từ từ đi, không cần phải lo”.

“Chúng ta cũng sẽ lên đường ngay thôi, đến lúc đó nhiều người vội vội vàng vàng cùng xông vào Ân phủ đúng là không hay lắm, hai người mau đi đi”. Huyền Mộc cũng gật đầu nói, đỡ Ninh Phong phu nhân đi tới xe ngựa.

“Được”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 41: Thân ngoại thành. Từng vượt biển cả mà khó qua sông (2)

edit: Thủy Thanh beta: Phư Phư & Hần Phong Tuyết

Hai đoàn người ngựa một trước một sau khởi hành, rất nhanh đã đi qua cả thôn.

Mộ Dung Cận ở trên lưng ngựa theo sát Huyền Sinh phía trước, nhưng mắt không ngừng quan sát, đánh giá phong cảnh xung quanh.

Chỉ thấy thôn trang này nằm trên sườn núi, nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn. Trên khắp sườn núi xanh ngát vàng nhạt rộng lớn có những căn nhà ngói đỏ gạch trắng. Bởi vì nằm dưới chân núi cho nên đồng ruộng được tưới tiêu vô cùng tốt, đất đai được canh tác theo kiểu ruộng bậc thang, nước từ đầu nguồn ào ạt chảy xuống, tràn đầy khắp cánh đồng. Bên đường, từng khóm hoa dại màu vàng nhạt không biết tên đang khoe sắc, một màu vàng óng ánh, rực rỡ chói mắt. Khi dần dần tiến vào trong thôn, bên đường có nông dân đang cày ruộng vẫy tay chào hỏi.

Không khí còn thoang thoảng mùi thơm ngào ngạt của bông lúa, gió mát trong lành. Khi băng qua rừng cây bao quanh ngôi làng có thể nghe thấy thanh âm róc rách như tiếng suối chảy. Thi thoảng có vài mục đồng cưỡi trâu hoặc vài thiếu nữ tay xách lồng hoa đi tới. Các cô nương vén tay áo phủ lên tóc, trên cổ tay đeo chiếc vòng đá, những viên đá lách cách phát ra thanh âm trong trẻo, khi nhìn thấy hai nam tử tuấn mỹ kia, đều không nhìn được mà liên tục ngoảnh đầu lại, sau đó cười hi hi ha ha.

“Kể tự mình cày cấy, mới không cùng tấu nhạc”. Mộ Dung Cận cười tủm tỉm mà nói.

Chỉ trong chớp lát, hai người đã đến Ân phủ.

Ân gia cư ngụ ở nơi này đã trăm năm, đã là đại môn hộ của bản địa, nhà cửa dĩ nhiên cũng có chút phong thái.

Ân phủ nằm ở góc cao nhất của sườn núi, khi đến được cổng, quay đầu lại có thể nhìn thấy toàn bộ thôn trang dưới chân núi, còn có dòng sông dài vô biên vô tận, cuộn cuộn chảy tới phía bên kia chân trời.

Chỉ thấy tường cao cửa lớn, xích đàn thanh đồng, bao quanh là ngói đỏ gạch trắng. Có vài khóm hoa bên trong tường lộ ra, hoa đào đỏ thắm, hoa lê trắng tinh khiết, còn có từng chùm hoa tử đằng treo vắt vẻo. Nhìn kĩ lại, không khí bên trong đình viện thật trang nghiêm vắng lặng, có thể cảm thấy lịch sử cổ kính cùng thần bí của nơi thâm sâu kia. Căn nhà cùng bầu không khí này so với phủ trạch của quý tộc quyền quý trong kinh thành cũng không có gì khác biệt, chỉ là nhiều hơn vài phần thanh tịnh của sự êm ả cách một thế hệ.

Ở trong mắt Mộ Dung Cận, gia tộc Ân thị ngoại trừ bí mật bảo vệ nơi ở của Bán Nguyệt thành, càng giống như tấm chắn phòng thủ của thôn trang này. Nó đứng ngạo nghễ, sừng sững tại đây, yên tĩnh mà nhìn hương thôn thành trấn dưới chân núi này lặng lẽ sinh tồn trong năm tháng thoi đưa.

Bởi vì sớm biết Huyền Sinh sẽ đến đây, trước cổng đã có hạ nhân chờ đợi, còn có một tùy tùng do Ninh Phong phu nhân phái đến, giải thích với người của Ân phủ mục đích đến, mọi người liền vội vàng dẫn Mộ Dung Cận đi vào trong.

Ân thị có ba nam một nữ, Thiếu Hoa là đứa con út. Vợ chồng Ân thị lúc tuổi già có được hòn ngọc quý này trên tay cho nên muôn phần sủng ái, ba vị huynh trưởng cũng vô cùng thương yêu tiểu muội này, vì vậy Thiếu Hoa đương nhiên có riêng một tòa lầu các cho mình. Mộ Dung Cận đi ngang qua hành lang và đình viện quanh co, nhận thấy xung quanh hoa thơm chim hót, khắp nơi chan hòa ánh nắng mặt trời. Lầu các kia ở bên cạnh hồ nước, bầu trời xanh lam trong vắt ở phía sau giống như được gột rửa sạch sẽ, cửa sổ của lầu các được thiết kế khéo léo lung linh với những tấm rèm lụa xanh lục giống như dải sương lay động theo chiều gió. Nó nằm trong hoa viên đình viện, phong cảnh thật đúng là tươi đẹp thanh tuyệt.

Nhưng Mộ Dung Cận vừa ngẩng đầu nhìn, biểu tình liền lập tức cứng ngắt.

Chỉ thấy trên cửa lầu kia có một bức họa, phía trên vạch sắt móc bạc viết ba chữ: “Nhà – cửa – ta”.

Mặt sau... còn vẽ một đóa hoa nhỏ.

“...”

Mộ Dung Cận hoàn toàn hết chỗ nói. Quay đầu nhìn lại, Huyền Sinh ở phía sau cũng cảm thấy có chút ngại ngùng, mấy kẻ tùy tùng dẫn đường cũng quay lại nhìn phản ứng của hai người bọn họ.

Hồi lâu, Huyền Sinh đành phải nói: “... Thú vui của Thiếu Hoa thật đặc biệt”.

Mộ Dung Cận nghiêm túc gật đầu nói: “Có cá tính, có cá tính”.

Hai người đi vào, thấy trong phòng đều là vật phẩm tinh tế xa hoa. Bốn mặt vách đều làm bằng những tấm gỗ tử đàn màu trầm được điêu khắc linh hoạt, có treo bức tranh bạch ngọc khắc cảnh sơn thủy và con người. Xung quanh phủ đầy những tấm lụa nhiều màu sắc, được móc với từng chuỗi lục lạc sáng long lanh, dùng mã não hoặc hổ phách hoặc phi thủy làm thành rèm, khí thế kiêu này, không hề thua với thiên kim quan lại quý tộc trong thành. Chỉ có điều khiến Mộ Dung Cận hơi kinh ngạc, lại là một nhánh của cây thông cổ xưa được đặt giữa gian phòng. Nhánh cây kia dường như được chuyển đến từ nơi khác, cắm trong một cái bình cổ, đối với nó mà nói là quá nhỏ quá thiếu tinh tế, có vẻ không ăn khớp với toàn bộ gian phòng, giống như được người tùy hứng mà đặt ở bên kia.

Hắn tuy có điểm hiếu kỳ nhưng không để lộ ra trên sắc mặt, ở trong phòng quan sát phút chốc, liền thân nhiên nói với hai vị đại phu khác vừa mới chạy tới: “Cầm u doanh thảo tới. Mặt khác, tháo toàn bộ những tấm vải lụa treo ở trên tường xuống, dùng chúng để chắn ở trên cửa sổ; lại đưa đến mấy chậu than, không nên nhóm lửa lớn quá; lưu lại năm nha hoàn lạnh lợi chút, dặn bọn họ rửa tay thật kĩ, chỉ ít phải rửa hết cánh tay, những người khác toàn bộ ra ngoài; bảo nhà bếp chuẩn bị sẵn nước sôi bất cứ lúc nào. Còn nữa, đem một bầu rượu Kinh Đào thượng hạng tới”.

Những hạ nhân hầu hạ Thiếu Hoa ở ‘Nhà của ta’ còn chưa kịp hỏi hắn là ai, không khỏi tất cả đều sững sờ, ngây người. Bỗng nghe thấy tiếng gầm từ

bên ngoài truyền đến: “Còn không mau nghe lời của thần y!”, mới hoảng hốt tản đi chấp hành mệnh lệnh.

Mộ Dung Cận xoay người lại, chỉ thấy một đôi vợ chồng đỡ nhau đi vào, biết là vợ chồng Ân thị, liền mỉm cười ngênh đón, kính cẩn chấp tay: “Bái kiến Ân tiên bối, phu nhân”.

Hai người vội vàng cùng đến đỡ, vạn phần xúc động, cảm kích rơi nước mắt: “Ôi ôi ôi, không dám nhận, không dám nhận! Tiên sinh mời đứng lên! Đừng làm tổn thọ của lão phu, tiên sinh bằng lòng từ phương xa tới đây để chữa bệnh cho tiểu nữ, ta cùng phu nhân, thực sự là không biết báo đáp sao!”, Ân lão tiên sinh nắm thật chặt cổ tay của hắn, thiếu chút nữa thì vành mắt đỏ lên.

“Không dám nhận, không dám nhận”. Mộ Dung Cận cười đến thân thiết, nhưng Huyền Sinh đứng ở bên cạnh lại phát hiện, dáng vẻ kia thực sự thâm sâu, không giống như nụ cười ở bên đồ kia. Chẳng qua là nụ cười kính cẩn lễ độ để ứng phó, Mộ Dung Cận cũng vội vàng đi đỡ Ân lão tiên sinh và phu nhân đang bên cạnh gạt lệ, an ủi nói: “Cứu người là trách nhiệm của thầy thuốc, thương xót tâm lòng phụ mẫu thiên hạ, đâu cần báo ân hay không báo ân, huống chi ta cũng không làm được gì, ngược lại là nhệ thiếu hiệp đây không quản nghìn dặm xa xôi mà hái thuốc về”. Hắn nói rồi nhìn Huyền Sinh một cái, khiến đối phương da đầu tê dại.

Là đi cùng Song Tịnh và Triệt Thủy. Cho dù hắn không nói ra, nhưng Huyền Sinh dĩ nhiên hiểu hắn nghĩ như vậy.

Trong đầu hiện lên đôi mắt sáng ngời của nữ tử kia, hắn đột nhiên không hiểu vì sao mà cảm thấy lúng túng.

Nhưng vợ chồng Ân thị không nghĩ tới điểm này, bọn họ lúc này mới phát hiện ra con rể tương lai của mình đang đứng ở bên cạnh, Ân phu nhân bắt gặp một hồi nghẹn ngào, nhìn hắn gạt lệ nói: “Aizz, đứa trẻ này, từ nhỏ hai đứa đã chơi với nhau, ta cùng hai bên thông gia đều mong mỏi chúng nó mau chóng lớn lên thành thân, ai ngờ lại phát sinh chuyện này... Thật là làm khó Huyền Sinh, mấy ngày này, chắc hẳn đã chịu không ít khổ cực”. Bà vừa nói vừa lắc đầu thở dài, còn muốn nói gì đó lại bị trượng phu trừng mắt một cái, cảm thấy đã lỡ lời, vội vàng giấu giếm quay đầu đi gạt lệ.

Mộ Dung Cận cười đến vân thanh phong đạm.

Huyền Sinh thấy hắn tươi cười như vậy, bất giác trong lòng kêu ầm một tiếng, thầm nghĩ không ổn.

Quả nhiên thấy Ngưng Suong môn môn chủ cười tủm tỉm xoay đầu lại, lộ ra chiều bài của hắn – kiểu cười hồ ly, lễ độ lại hiểu kì mà nói: “Hai đứa nhỏ vô tư từ bé? Mấy ngày này chịu không ít khổ cực? Huyền Sinh, ngươi thật sự là điểm phúc không cạn a... Chuyện đi lần này khổ cực sao? Hửm?”.

Những lời nói này cực độ êm ái nhẹ nhàng, hạ nhân đang bận rộn trong phòng nghe thấy được, đều trầm nghĩ thần y đệ nhất thiên hạ này thực sự là người tài. Nhưng ngẩng đầu lên, lại thấy lão gia cùng phu nhân của bọn họ đều thay đổi sắc mặt, không khỏi xem xét lại, ngay cả người con rể tương lai bình thường nghiêm túc lãnh đạm dường như không bị bất cứ chuyện gì ảnh hưởng cũng nhất thời biến đổi biểu tình.

Không chờ Huyền Sinh hồi đáp, Mộ Dung Cận đã hừ lạnh một tiếng, xoay người đi kiểm tra cách bày biện và chậu than.

Hắn có thể thông cảm những người đó vì mục đích của mình mà che giấu chân tướng, ví như Ninh Phong phu nhân, ví như vợ chồng Ân thị.

Nhưng những người này rõ ràng là có thể thoát khỏi vận mệnh an bài, có thể đối mặt với chính mình nhưng lại trốn tránh, hắn không thể lý giải.

Mộ Dung Cận chưa bao giờ ở trước mặt người khác thất lễ như vậy, nhìn tình huống khó xử yên tĩnh ở xung quanh, hắn đột nhiên rất muốn cười.

Có lẽ cùng Diệp Song Thanh chung sống quá lâu, hắn cũng biến thành người hết sức bao che khuyết điểm của mình sao?

Nếu như quả thực gần mực thì đen gần đèn thì rạng, như vậy Huyền Sinh, có thể luôn hăng hái tiến lên, vì người khác quên mình giống Song Tịnh hay không?

Ở phía sau, vợ chồng Ân thị liền đứng ngồi không yên, lúng túng quẩn bách không biết làm thế nào cho phải. Ân phu nhân biết chính mình nói sai chộc giận đến vị thần y này, không khỏi nôn nóng đến độ nước mắt chực rơi. Đều nói người giang hồ tính khí vô cùng kì quái, nếu như là hắn phát tay áo bỏ đi không chữa trị cho Thiệu Hoa nữa thì sao đây? Bà vội vàng nháy mắt với Huyền Sinh, nhưng người phía sau lại khoát tay bảo bà không cần lo lắng.

Nếu là người tùy hứng coi mạng người như cỏ rác thì Mộ Dung Cận cũng không thể được xưng là Thiên hạ đệ nhất thần y rồi.

Lúc này một nữ đại phu trẻ tuổi đi theo Mộ Dung Cận đang cầm hộp gỗ đi vào, nhìn về phía mọi người gật đầu chào hỏi một cái, rồi kính cẩn nói với Ngưng Suong môn môn chủ: “Sự phụ, u doanh thảo ở đây”.

Huyền Sinh nhìn thấy nó, không biết vì sao chợt cảm thấy, thậm chí là hy vọng, bên trong chiếc hộp kia là giả.

Theo tính cách thông thường của Song Tịnh, nói không chừng nhất thời nổi hứng đùa dai, bỏ đồ vật khác vào trong cũng nên.

Nhưng chỉ thấy Mộ Dung Cận sắc mặt nghiêm trọng cảm những ngọn cây bị nhuộm máu của Song Tịnh lên, sau đó cẩn thận quan sát, nghiêm túc nói với đệ tử của mình: “Tốt, các ngươi đi chuẩn bị một chút, đợi ở đây sửa soạn hoàn tất, chúng ta bắt đầu đun thuốc”. Tiếp đó xoay người lại, gạt gạt đầu, kiên định nói với họ rằng: “Tại hạ lấy danh dự của Ngưng Suong môn bảo đảm, không đến một tháng, quý thiên kim nhất định sẽ tỉnh lại”.

Nghe vậy, tảng đá lớn trong lòng Huyền Sinh rốt cục cũng rơi xuống. Hắn bất giác thở dài, tâm trạng căng thẳng mấy ngày nay được trở về vị trí cũ. Bên tai vang đến tiếng cảm tạ cùng muôn phần kích động của vợ chồng Ân thị, nhưng suy nghĩ của hắn đã không ở nơi này rồi.

Lẳng lẳng nhìn ngọn cỏ thon dài khô héo, bất chợt nhớ tới ngày hôm đó, nữ tử kia ngay cả ánh mắt cũng không chớp, lấy động tác cực nhanh rút ra thanh trường kiếm của hần, rạch một cái lên tay mình, lập tức, máu tuôn ra như suối chảy. Hần nắm lấy ngực, dường như vẫn cảm thấy tim mình đau đớn như bị vật gì đâm vào. Chợt thấy như không cách nào hít thở thật tốt, liền xoay người đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa lầu, phía sau truyền đến tiếng bàn luận nhao nhao của nha hoàn: “Chao ôi, bệnh tình của tiểu thư có thể tốt lên rồi! Tốt rồi, có thể làm tân nương rồi”.

“Đúng vậy đúng vậy, cảm phiền cô gia* có tâm, trời thật không phụ người có lòng a!”.

*Cô gia: chỉ chồng của tiểu thư trong nhà.

“Cô gia thật là sùng ái tiểu thư, thuốc này nghe nói sinh trưởng ở nơi rất xa a, cô gia đích thân chạy đi hái về mà!”.

“Tiểu Chân, nghe khẩu khí này, ngươi cũng muốn một người như cô gia sao? Hả?”.

“Này này ngươi nói cái gì đó!”.

Hần trầm mặc, không nói một lời đi ra ngoài.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trời xa mây nhạt nước yên, bầu trời có một con chim nhận cô đơn ra sức vỗ cánh bay qua.

Kiểm Nhu son trang, Thất Thạch môn, Trọng Trọng lầu, Thiên hạ sạn, tất cả đều rất xa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 42: Thôn ngoại thành. Từng vượt biển cả mà khó qua sông (3)

edit: Thủy Thanh beta: Ý Như & Ely Mấy ngày kế tiếp, tất cả mọi người ở Ân phủ đều sống trong tình trạng hết sức khẩn trương. Các trưởng tử làm ăn xa tít ngoài kinh thành cũng vì tiểu muội muội bị bệnh mà vội trở về. Xung quanh lầu các, sân, sảnh đường đều thấy bóng người bưng chậu đồng cùng than lửa vội vã đi qua. Mộ Dung Cận và mấy vị đại phu của Ngưng Surong môn căn bản là không chợp mắt, đôi lúc họ rời lầu các để ăn một chút gì đó không thì lấy mấy quyển sách bên ngoài ra tra tư liệu. Lúc mệt mỏi không chịu nổi thì họ chợp mắt ngay trên bàn trong chốc lát, sau đó lại tiếp tục quan sát thuốc đã hầm xong chưa.

Mọi người đều đến xin thỉnh giáo năng lực của Mộ Dung Cận. Xem ra thiên hạ đệ nhất thần y này cũng có nội lực đặc biệt thâm hậu. Ba ngày ba đêm này, dù hần là người chuyên tâm nhất, bận rộn nhất, nhưng đáng về lại không mảy may chút uể oải nào, tinh thần vẫn dồi dào như khi hần mới tới đây, cười đẩy gió đưa mây, dịu dàng mà lạnh nhạt phản phó hạ nhân, hành y cứu người mặt không đổi sắc, chỉ có lúc quan sát U Doanh thảo và ghi chép, mới thấy nét chăm chú tập trung hiện lên trên khuôn mặt hần. Nội công và sức chịu đựng ngay cả Huyền Mộc người kế thừa Bán Nguyệt thành cũng không khỏi âm thầm thán phục.

Huyền Sinh mất nhìn lòng cảm thán, không thể không bội phục, nam tử như vậy, dù long trời lở đất cũng không kinh động, hần có thể tưởng tượng ra hình dáng Mộ Dung Cận đứng trên đỉnh núi cao chỉ huy thiên quân vạn mã, chắc chắn cũng bình tĩnh thông dong như vậy. Thảo nào Ngưng Surong môn và Thất Thạch môn dù cho có rất ít đệ tử tập võ cũng có thể đứng vững chắc trong võ lâm giang hồ. Nhìn mãi khó tránh hần bắt đầu có ý muốn giao thủ với Mộ Dung Cận, không biết đằng sau nụ cười đậm bạc kia, con người đó có tuyệt thế võ công kinh thiên động địa gì mà có thể cùng hần ngang sức ngang tài.

Cùng lúc Huyền Sinh quan sát Mộ Dung Cận, Ninh Phong phu nhân và Huyền Mộc cũng cẩn thận quan sát nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành.

Huyền Sinh luôn lạnh lùng xa cách, dù là đối mặt với người nhà thân thuộc nhất cũng không lộ ra bất cứ điều gì.

Mấy ngày nay hần ở trong Ân phủ lại khôi phục thói quen như ngày còn ở Bán Nguyệt thành. Mỗi ngày thức dậy vào giờ mao, tập võ, luyện chữ, ăn cơm, nếu xung quanh có núi thì hần sẽ lên đỉnh cao nhất của vách đá hoặc nơi đặc biệt nguy hiểm để ngồi thiền, không thì đứng dựng ngược hai canh giờ, xong lại trở về lại tập võ, luyện chữ, thăm Thiệu Hoa, nếu thấy Mộ Dung Cận bước ra khỏi căn phòng kia, hần sẽ bước đến hỏi thăm bệnh tình.

Vậy đó, ngày qua ngày đều làm những việc giống hệt nhau.

Nhưng thỉnh thoảng bọn họ thấy hần dừng bút như đang suy nghĩ về một điều gì đó, thỉnh thoảng cũng giảm tốc độ luyện võ, nhìn về phía xa xăm.

Hoàng hôn dần buông xuống, mây chiều nhuộm cả bầu trời xanh tĩnh lặng, muôn vàn ánh sáng rực rỡ ảm áp.

Bóng lưng nam tử kia kiên cường đội trời đạp đất, vậy mà bất chợt lại thờ dài hiu hắt, tựa như trước giờ hắn vẫn luôn cô độc tìm kiếm gì đó trên bầu trời rộng lớn.

Nhưng thỉnh thoảng, hắn cũng sẽ mỉm cười. Không cười vô tư không muộn phiền như Huyền Mộc, cũng không như Mộ Dung Cận lễ độ với đôi mắt lãnh đạm mỉm cười hờ hững, Huyền Sinh luôn ngẩn ngơ, sau đó biểu cảm dần dần trở nên nhu hòa, giống như lớp băng trên mặt sông rồi cuộc cũng gặp được ánh nắng đầu xuân, đôi mắt khe khẽ khép hờ, ý cười ảm áp từ trong đôi mắt luôn lạnh nhạt chậm rãi trào ra. Thanh đạm như được bao phủ bởi làn gió mát thổi qua, thấu triệt như dòng suối trong vắt róc rách, nụ cười tím tím lúc ẩn lúc hiện gần như không nắm bắt được.

Ninh Phong phu nhân và Huyền Mộc đưa mắt nhìn nhau, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt.

Hắn rõ ràng là vрон tay có thể chạm, nhưng lại tựa hồ như xa tận chân trời góc biển, giống một cái bóng mờ hồ thấp thoáng trong suốt.

Đang lúc hai người không biết làm thế nào, Thiếu Hoa dưới sự nỗ lực của mọi người của Ngưng Sương môn rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Đó là một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, càng lớn càng tươi tắn, như giọt sương sớm đọng trên cánh hoa dưới nắng ban mai sáng óng ánh. Mái tóc nàng bông bênh, xõa tung mềm mại trải ra trên chiếc gối, nước da trắng ngần, vóc người yêu kiều, chiếc cằm mảnh khảnh tinh tế cùng sống mũi cao. Dù bệnh đã lâu nên hai gò má không có chút huyết sắc, nhưng khí chất phong lưu (*) kia vẫn toát ra từ bên trong con người nàng. Dù luôn nằm tĩnh lặng ở đó cũng có thể thấy được sự tinh ranh cổ quái cùng tính khí bướng bỉnh, ngay cả lúc ngủ cũng có thể lộ ra tính hoạt bát hồn nhiên, đôi môi anh đào nhỏ nhắn hình trái tim khẽ mỉm, tựa hồ sẽ bật cười bất cứ lúc nào.

(*) phong lưu: ở đây chỉ người có tài nhưng ngang tàng

Hai ngày sau khi dùng thuốc, lúc tờ mờ sáng, nha hoàn chăm sóc nàng thấy nàng thì thảo nói mê gì đó, ‘ưm’ một tiếng, từ từ mở mắt ra. Mọi người sững sốt giây lát, cùng hưng phấn hét lên rồi chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa hô to không đầu cũng không đuôi: “Phu nhân!!! Lão gia!!! Tiểu, tiểu thư... Tiểu thư tỉnh rồi!”.

Thiếu Hoa từ từ mở mắt, chỉ thấy ánh đèn trong rất phòng êm dịu, ảm áp như mùa xuân, không khí còn thoang thoảng hương hoa yêu thích, cảm giác mơ màng. Nâng đầu chống người dậy, thấy một đôi mắt đang nhìn mình, là một đôi mắt dịu dàng như ánh mặt trời trong hồ nước.

“Tỉnh rồi sao? Cảm thấy thế nào?”. Mộ Dung Cận nhẹ giọng hỏi, niềm vui lan ra từ trong đáy lòng vì đạt được thành quả, ánh mắt bình thường luôn xa cách thế nhân ngàn dặm nay cũng lộ ra nét vui vẻ an tâm. Suy cho cùng, bất luận Bán Nguyệt thành có âm mưu gì, cô gái này cũng vô tội. Mà nếu không phải nàng ta bệnh, có lẽ vĩnh viễn Song Tĩnh cũng không biết, có một Huyền Sinh đã quên nàng và đang sống ở nơi hẻo lánh nào đó. Bởi vậy giọng nói cũng vô thức mềm xuống, đưa tay kiểm tra trán nàng, cười nói: “Không hồ là người luyện võ, thảo dược cũng chẳng xuất hiện tác dụng phụ, xem ra cô hồi phục rất tốt”. Thấy trong mắt nàng vừa có bối rối lại vừa có hiểu kỳ, liền nói: “Tại hạ Mộ Dung Cận, đặc biệt tới khám bệnh cho cô nương”.

“Mộ Dung... Cận?”. Thiếu Hoa lẩm nhẩm nói, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: “Hoa đã tái thế, người được mệnh danh diệu thủ hồi xuân, là môn chủ Ngưng Sương môn!?”.

Nam tử kia nhàn nhạt cười một tiếng, gật nhẹ đầu: “Xem ra cô khôi phục rất tốt”.

Lúc này ở cổng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả nhà Ân gia tất cả đều chạy vào, Ân phu nhân đã nghe thấy giọng nói của ái nữ, lòng kích động, nước mắt chảy mà không thốt nên lời, chưa kịp nói lời cảm tạ đã khóc lên: “Hoa nhi...!”.

Mộ Dung Cận nghiêng người lui xuống để nhường lại giây phút sum họp cho cả nhà bọn họ, chợt nghe thấy một tiếng phủ phục, là ba huynh đệ Ân gia đồng loạt quỳ xuống ôm quyền, chân thành nói: “Chúng tôi đa tạ ân cứu tiểu muội của tiên sinh, sau này nếu có gì cần, dù nước sôi lửa bỏng chúng tôi cũng không chối từ!”.

“Ồ! Các vị mau đứng lên, các vị mau đứng lên đi! Cứu người là trách nhiệm của thầy thuốc, không nên nói lời cảm tạ! Các vị thiếu hiệp mời mau mau đứng lên!”. Mộ Dung Cận cười lắc đầu, tiến lên một bước nâng bọn họ đứng dậy.

Ân lão tiên sinh đứng ở một bên cũng vội vàng đi tới, ôm quyền bái hạ: “Lão phu... Đa tạ ân cứu tiểu nữ của tiên sinh...”.

“Ân lão tiên sinh không cần đa lễ”. Mộ Dung Cận thân nhiên cắt ngang lời nói: “Ta từng hứa với Huyền Sinh sẽ nghĩ cách cứu Ân tiểu thư, nếu không phải Huyền Sinh nghìn dặm xa xôi tới tìm ta nói chuyện, có lẽ lệnh thiên kim cũng không thể sống tới ngày hôm nay”.

Lúc này Ân phu nhân cũng nói chen vào: “May mà có nhị ca của con, bằng không mẫu thân này còn có thể gặp lại con hôm nay sao...?”.

Mộ Dung Cận hơi đảo mắt, đúng lúc thấy Huyền Sinh đang mở cửa tiền vào.

Ánh mặt trời nghiêng hạ, vài tia nắng như thác nước từ cửa đổ xuống, nét mặt người đó lãnh đạm thờ ơ, nhưng lúc nhìn thấy Thiếu Hoa liền tràn ngập ảm áp, nụ cười ôn nhu cũng từ từ nở ra.

“Thiếu Hoa”. Hắn khẽ gọi, giọng nhẹ nhàng, có cung chiều cũng có vui vẻ an tâm.

“Nhị ca ca...”. Thiếu Hoa thì thảo gọi, một lát, lại toát lên nét tươi cười rực rỡ rạng ngời, nàng miễn cưỡng đỡ người dậy, nhẹ nhàng vрон tay nhờ nha hoàn giúp đỡ: “Muội nghe mẫu thân nói huynh đã cứu muội?”.

“Ừm”. Đến lúc này Huyền Sinh mới tạm buông xuống những tâm tư nặng trĩu, từ từ bước đến giường nệm, cười nói: “Có thể coi là vậy”.

“Huynh... phải vì muội mà đi rất xa sao?”. Thiếu Hoa ngập một cái, vươn tay kéo tay áo của hắn, nũng nịu hỏi.

Huyền Sinh sững sốt, lúc tay nàng chạm vào tay áo của mình, toàn thân cứng đờ không tự chủ được. Cả thân thể cũng đều sinh ra đề phòng, như thể Thiếu Hoa trước mắt trở thành nữ tử bất kỳ lúc nào cũng có thể ghé vào trên lưng hắn lúc lắc đầu nói: Huyền Sinh ơi Huyền Sinh, muội năm thế này không thoải mái, huynh cởi quần áo ra được chứ? Da của huynh chắc chắn rất trơn trượt mềm mại.

Lắc đầu một cái, nữ tử từ nhỏ đến lớn mỗi lần gặp đều cười hi hi đòi ăn kẹo, mới tỉnh dậy từ giấc mộng đang mờ mịt nhìn hắn.

Có lẽ giờ khắc này, hắn cũng đã tỉnh.

Cái gọi là kiếp trước, vốn chỉ là một giấc chiêm bao sau giờ ngủ. Đòi người vốn chứa đầy ảo tưởng cùng mộng cảnh, chẳng qua là hắn có nhiều hơn một giấc mơ mà thôi.

Nhưng vì sao, lúc này vốn dĩ phải an tâm thoải mái, lại như thể bị cái gì đó đâm vào ngực đau nhói, từng cơn từng cơn sóng to cuộn về phía hắn?

Nắm chặt hai tay, cười che giấu: “Không sao đâu, không xa lắm đâu. Hiện tại Thiếu Hoa đã bình phục, đây mới là điều quan trọng nhất”.

“Nhị ca ca...”. Thiếu Hoa ngơ ngác nhìn hắn, nàng luôn cảm thấy Huyền Sinh có chút thay đổi, nhưng không biết rốt cuộc là ở đâu.

Năm tháng thanh xuân tươi đẹp biến mất tựa như biển cả hoá nương dâu. Từ trong nụ cười lạnh nhạt quen thuộc của hắn có đau đớn tràn ra.

Ân phu nhân chen lời: “Ta xem Hoa nhi cũng đói bụng rồi, cả đám người chúng ta đứng trong này cũng chẳng giúp nó nghỉ ngơi được, mẫu thân trước đi chuẩn bị ít đồ ăn, xem mấy vị đại phu ngày nay vì con mà bận rộn đến tối tăm mặt mũi, nhất định rất mệt mỏi, bây giờ đã đến lúc để bọn họ nghỉ ngơi một chút”. Bà hướng về phía phu quân nháy mắt ra dấu, vẫy tay với hạ nhân phân phó: “Mau mau, không thấy tiểu thư tỉnh sao? Còn không mau vào bếp chuẩn bị đồ ăn, giúp các vị đại phu chuẩn bị nước tắm và phòng nghỉ thật tốt, mau mau lui xuống!”.

Huyền Sinh nghe vậy quay đầu nhìn, chỉ thấy Mộ Dung Cận đã rời phòng, còn nhẹ nhàng quay đầu lại, cười với hắn một cái đầy thâm ý.

Hắn sững sốt, không biết tại sao, vô thức đưa tay sờ vào thắt lưng, không có gì cả. Mới chợt nhớ ra, miếng ngọc bội Bán Nguyệt kia, sớm đã bị Song Tĩnh quảng cho đám người Phi Ưng bảo.

“Nhị ca ca?”. Thiếu Hoa khẽ gọi, Huyền Sinh ngoảnh đầu lại, Mộ Dung Cận liền đi ra ngoài, những người khác cũng lui ra theo, chỉ còn lại vài nha hoàn tiếp tục quét tước vội vàng và chuẩn bị đồ rửa mặt.

“Sao?”.

“Huynh đã rời khỏi Bán Nguyệt thành sao?”.

Huyền Sinh phì cười: “Đương nhiên rồi, không ra khỏi thành sao cứu muội được chứ?”.

“A... Cũng đúng”. Thiếu Hoa ngẩn người, mờ mịt gãi đầu, vuốt gọn mái tóc dài của mình: “Muội... Ngủ rất lâu ư?”.

“Tạm tạm. Không ngắn nhưng cũng chẳng dài.” Huyền Sinh nhìn sợi tóc nàng rơi trên giường, chợt nhớ lâu rồi chưa chải đầu, nhẹ nhàng vuốt lại chúng trên gối, sau đó, hắn muốn nắm tay cô gái này đến trọn đời. Bất giác cầm lên một lọn tóc, mỉm cười khẽ nói: “Từ khi nào mà tóc muội xoắn như vậy?”.

“Hả?”. Bởi mới tỉnh ngủ nên hơi mông lung, Thiếu Hoa thoáng nhìn đôi mắt rũ xuống của hắn, lại nhìn vào mái tóc của mình, vỗ vỗ hai má, ngơ ngác nói: “Tóc muội vốn xoắn mà...”.

Nói vậy chẳng khác nào đâm vào mặt Huyền Sinh. Hắn sững sờ nhìn cô gái trước mắt, người sẽ cùng hắn đi qua năm tháng sau này, không nói nên lời.

“Nhị ca ca?”. Thiếu Hoa khó hiểu nhìn hắn, lại thấy nét mặt của nam tử lạnh lùng với dung mạo tuyệt thế kia chuyển từ ngờ ngàng sang chấn động, từ kinh ngạc đến chột vật, nhuộm đầy cay đắng và khổ sở mà không từ nào có thể hình dung được. Uể oải và mệt mỏi thoáng cái đã bao trùm lấy toàn thân người đó, Thiếu Hoa nhìn hàng mi và đôi mắt rũ xuống của hắn, có lẽ nếu mình không tỉnh lại, chắc gì là chuyện xấu. Nàng muốn chạm vào Huyền Sinh một cái, nhưng hai tay lại ngừng giữa không trung. Bởi nàng nhìn thấy đôi mắt của người đó. Như thể có thể thấy được con tim đau đớn đến vụn vỡ từ trong đôi mắt kia, yên lặng và chịu đựng.

Nàng đã hiểu.

Giá lạnh bao phủ trong lòng, nàng nắm chặt hai tay, nhưng vẫn không khỏi sợ hãi và run rẩy.

Nàng đã từng nhìn thấy dáng vẻ này của Huyền Sinh. Vào năm năm trước.

Trước khi hắn quên Diệp Song Tĩnh.

Q.1 - Chương 43: Thôn ngoại thành. Từng vượt biển cả mà khó qua sông (4)

Chúng điều cao phi tẫn, cô vân độc khứ nhàn.*

* Hai câu thơ trong bài “Độc tọa Kính Đình sơn” của Lý Bạch

Tạm dịch: Đàn chim bay cao hết, mây lẻ lững lờ trôi.

Trên bầu trời tràn ngập những tia sáng màu vàng rực, tím thắm cùng đỏ rực chiếu lên những đám mây đang lững lờ trôi, tựa như những chiếc bút với bút pháp thông thả đang vẽ lên một khung cảnh mang sắc thái xa xưa. Đôi chim giương cánh bay ngang bầu trời, vẽ thành một đường hình cung, tiếng hót trầm bổng cất lên len lỏi trong đám mây phá vỡ không gian yên tĩnh, trầm mặc.

Mộ Dung Cận tìm được Huyền Sinh đứng trên đỉnh ngọn núi cao nhất của thôn làng.

Hắn đang lặng lẽ ngồi trên một tảng đá lớn nhô ra, nhìn như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, ngẩng đầu ngược nhìn bầu trời. Khi nhìn đôi chim đang bay lượn vòng quanh đó, đáy mắt hắn bỗng vụt qua một tia ánh sáng. Mộ Dung Cận chưa kịp nắm bắt và đọc được ý nghĩa của tia sáng kia, nó đã biến mất không chút tung tích. Vì vậy Ngưng Surong môn môn chủ biết rằng Huyền Sinh đã nghe thấy động tĩnh của mình, hơn nữa, còn đem những tình cảm cùng suy nghĩ sâu trong lòng vốn dĩ đang lẫn lộn, lơ lửng ở quanh đó, tất cả đều thu vào.

Hắn không nói, chỉ là lặng lẽ đi đến bên cạnh Huyền Sinh, đứng chấp tay sau lưng.

Từ xa nhìn lại, Long Giang thật giống như đại dương mênh mông vô tận, chỉ thấy “vô biên lạc một tiêu tiêu hạ, bất tẫn Trường Giang cồn cồn lai”*. Dòng sông kia như một dải lụa toả sáng lấp lánh không có điểm cuối, đem đại khí hào hùng của dãy núi chia làm hai. Trên bờ thảm cỏ xanh biếc, cùng với hoa đào dương liễu, cũng như những vì tinh tú trên trời, điểm tô cho những dãy núi đá trong thung lũng. Trên là trời xanh mây trắng, đông là sông cả nhấp nhô, tây là núi cao chọc trời, không có gì kinh ngạc khi “non thanh thủy tú” này bồi dưỡng ra một nữ tử xinh tươi như Thiếu Hoa, giống những thiếu nữ chèo thuyền hái sen trong thi ca, hồn nhiên thuần khiết tựa một đóa hoa chờ nở rộ trong thôn này.

* Hai câu thơ trong bài “Đăng cao” của Đỗ Phủ, Tạm dịch:

Ngàn cây bát ngát lá rụng xào xạc,

Dòng sông dềnh dặc nước cuộn cuộn trôi

(Editor sử dụng bản dịch của Trần Trọng Kim.)

Thực sự, đây là nơi cách giang hồ xa xôi đến mấy thế hệ.

Hắn nhìn qua Huyền Sinh đang trầm mặc.

Dù cho người nọ luôn luôn lãnh đạm thờ ơ, nhưng hắn có thể nhận ra được, nam tử đang ở trước mắt chăm chú nhìn vô định kia, cùng Huyền Sinh mấy tháng trước đến Ngưng Surong môn cầu y là hai người.

Trải qua bao bãi bể nương dâu cùng phiên muộn và thê lương, dường như tất cả mục tiêu cùng kiên trì đã bị đào rỗng hết thấy, hắn mờ mịt, mất phương hướng. Thân ngồi ở nơi này nhưng hồn không biết đã phiêu dạt nơi nào.

Mộ Dung Cận bỗng nhiên nhớ tới Huyền Sinh của năm năm trước.

Mấy năm qua, nhị thiếu chủ của Bán Nguyệt thành hoàn toàn bị giang hồ quên lãng. Hào quang của Trọng Trọng lâu và Thất Thạch môn vô cùng rực rỡ huy hoàng, Từ Vi đường suy vong biến mất thực khiến cho người ta đau lòng thương tiếc. Mọi người chỉ cảm thấy nhị thiếu chủ của Bán Nguyệt thành, dĩ nhiên đến từ nơi nào sẽ quay về nơi ấy, hẳn chỉ là khách qua đường trong thiên hạ này. Cũng không ai nhớ đến Dạ Thiên kiếm trên lưng trước kia, nhớ đến Huyền Sinh – trang nam tử cười nhạt mà quyết định thời thế thịnh suy của giang hồ, hiệp khí hào hoa kì thực không thua gì Triệt Thủy, si tình chấp nhất càng hơn Song Tĩnh.

Ngay cả chính hắn cũng chỉ có thể mơ hồ nhớ lại, trước đây Huyền Sinh lần đầu đến Ngưng Surong môn vì trọng bệnh của Song Tĩnh mà cầu y. Thời điểm đó đối diện với yêu cầu khó dễ của mình mà không chút do dự, cười nhạt nâng kiếm chặt tay. Sự nghiêm nghị sắc bén của hắn lúc đó đều khiến cho mọi người có mặt lộ vẻ kinh sợ cùng xúc động.

Thời gian năm năm quá ngắn ngủi, nháy mắt một cái liền xóa đi nhiều điều đã qua.

Yêu cũng xa vời, hận cũng xa vời, đã qua đi, thì không thể quay đầu lại.

Thở dài một cái, Mộ Dung Cận mở miệng trước: “Bệnh tình của tiểu thư đã dứt, U doanh thảo không hổ là tiên dược trăm năm, nàng cũng đã khôi phục gần như bình thường. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ khởi hành quay về.”

Nghe vậy, mi mắt của Huyền Sinh khẽ động, nhưng không xoay người lại, chỉ là trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi: “Sao không lưu lại thêm mấy ngày nữa? Bởi vì Thiếu Hoa bệnh tình nguy cấp, các đệ tử của đại phu cũng chưa được nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta cũng chưa thiết đãi chu đáo để báo đáp đại ân của chư vị.”

“Nếu là vì ân tình của Bán Nguyệt thành, ta đã không tới đây. Ngươi yên tâm, sau này nếu có việc cần dùng đến đất của ngươi, Ngưng Sương môn sẽ không khách khí. Huống chi...” Mộ Dung Cận nhìn ra xa xăm, thản nhiên cười nói: “Trở về còn có bệnh nhân đang chờ ta.” Hắn vừa nói lời này vừa quan sát nhất cử nhất động của Huyền Sinh, quả nhiên thấy bả vai của hắn khẽ động một cái, liền bày ra bộ mặt hồ ly tươi cười.

Một hồi trầm mặc.

Gió thổi vù vù qua sơn cốc, ngày tàn dần dần buông xuống. Ánh sáng lấp lánh phản chiếu trên Long Giang từng mảng đỏ, tím, vàng trong veo; những vầng sáng ôn hoà như hoà tan trên từng ngọn sóng. Đâu đó trong không khí còn thoang thoảng hương thơm mát của những giọt sương đêm.

Không biết tại sao, Huyền Sinh chợt nhớ đến cái đêm cùng Song Tĩnh rơi xuống vách núi ở Lệ cốc. Khi đó, trăng bạc như lưỡi câu, đêm lạnh băng giá, người thiếu nữ suy nhược ốm đau kia nằm trên lưng của hắn, phá vỡ màn đêm yên tĩnh bằng giọng nói trong trẻo rõ ràng, rằng, huynh chính là giang hồ của ta.

“Huyền Sinh”. Lúc này Mộ Dung Cận đã mở miệng: “Tại sao ngươi lại trở về Bán Nguyệt thành?”

Hắn quay đầu nhìn sang, thấy người nọ đã trút hết khéo léo uy phong cùng thâm trầm của ngày thường, nghiêm túc nhìn qua: “Đừng nói cái lý do đường đường chính chính là vì Thiếu Hoa. Nếu rời khỏi Triệt Thủy, Mai Hoa, còn có Song Tĩnh, làm cho ngươi thống khổ như vậy, thì chí ít cũng phải có một nguyên nhân lớn hơn nữa chứ?”

Nghe vậy, Huyền Sinh giật giật môi, cái gì cũng không nói, chỉ là xoay đầu tiếp tục nhìn phong cảnh phía trước. Cũng không trả lời.

Kỳ thực trong lòng hắn đang rất chấn động. Tuy mấy ngày nay có cảm giác bất an không yên, nhưng lại không ai đi thẳng vào vấn đề mà nói trúng tim đen như vậy, hóa ra hắn bởi như thế mà thống khổ.

Qua hồi lâu, hắn mới thản nhiên nói: “Bởi vì... Ở nơi đó, ta không biết ta là ai. Cho nên, ta mới trốn tránh.”

Mộ Dung Cận hơi kinh ngạc, không tự chủ mà liếc mắt quan sát người bên cạnh thật lâu.

Hắn chưa từng nghĩ tới, hai từ trốn tránh này lại trực tiếp, dễ dàng như vậy từ trong miệng Huyền Sinh nói ra.

“Ta nên yêu ai hận ai, cứu ai giết ai, ta đều không biết, bởi vậy, khi người người đều chờ đợi việc ta làm, ta đều không làm được.” Huyền Sinh nói như không phải chuyện của mình, tựa như sự tình này không phát sinh trên người chính mình: “Ví như, bảo vệ Song Tĩnh, giúp đỡ Triệt Thủy, chỉ điểm Mai Hoa, ta đều không biết bắt đầu từ đâu.” Hắn xoay đầu lại, đôi mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Mộ Dung Cận: “Người đối với ta kỳ vọng, người đối với ta chán ghét, người đối với ta... mà quên thân, ta đều không có cách nào báo đáp.”

Nhìn hắn, Mộ Dung Cận bỗng nhiên sáng tỏ.

Giang hồ là một nơi như thế nào?

Là nơi không thể dựa theo quy củ thông thường mà ràng buộc mọi người.

Ở nơi đó, bọn họ trọng nghĩa hay trọng tà đều tự sinh tự diệt.

Ở nơi đó, bọn họ dựa vào niềm tin và tín ngưỡng của chính mình mà rơi lệ, đổ máu.

Ở nơi đó, bọn họ có thể oanh oanh liệt liệt sinh ra, cũng có thể kinh thiên động địa chết đi, chỉ cần bọn họ có niềm tin vững chắc vào lý tưởng của mình.

Nhưng nếu ngươi không biết ngươi muốn cái gì, muốn làm gì, không biết ngươi yêu gì ghét gì, sẽ không thể tồn tại ở nơi đây.

Ngay cả có tuyệt thế võ công, cũng không có chỗ dùng.

Mất đi kí ức, Huyền Sinh giống như hùng ung gãy cánh, đối với hắn, giang hồ không còn là giang hồ, đơn giản bởi thiếu đi nguyên nhân khiến hắn tồn tại.

Thế nhưng...

Ngay khi Huyền Sinh đang cho rằng Mộ Dung Cận không hề phản bác, lại thấy hắn xem thường lắc đầu một cái.

“Nhưng vậy thì có sao đâu chứ?” Hắn khôi phục lại sự lãnh đạm, uy nghiêm bình thường, liếc mắt một cái, đi tới sát vách núi: “Ngươi, là bằng hữu tốt mà

Trọng Trọng lâu lâu chủ ngưỡng mộ kính trọng, là câu đố truyền kì trong mắt Mai Hoa đường đường chủ, là người mà Thất Thạch môn môn chủ chảy hết nước mắt một đời cũng không hối hận, những thân phận địa vị này, chẳng lẽ không đủ để người suy nghĩ lại mà xác định tương lai sao?”

Hắn thấy Huyền Sinh chấn động, liền bắt giác mỉm cười: “Người có biết vì sao có nhiều người đi theo những truyền kỳ trước kia mà bước lên chốn giang hồ luôn trong trạng thái bốn phía nguy hiểm trùng điệp như vậy không?” Thấy hắn hoang mang, lại bắt giác cười khẽ.

Huyền Sinh ơi là Huyền Sinh, cho rằng người cả đời thông minh, vậy mà lại thua một vấn đề đơn giản thế này. Thôi được, ta không ngại làm người chỉ đường một lần, chỉ là, kế tiếp, không còn ai nói với người đây là con đường đầy gai đâm nữa đâu.

Hắn vỗ vỗ vai nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành, ngẩng cao đầu nhìn lên, hình tượng thần y nho nhã bình thường toàn bộ đều tháo sạch, khí phách hào hùng của giang hồ bao phủ trong mắt hắn:

“... Bởi vì, giang hồ a, là một nơi mà loại người nào cũng có thể thấy, chuyện lạ nào đều có thể phát sinh, tràn đầy kỷ tích vô hạn. Người trước kia lặng lẽ vô danh, nay mai có thể trở thành anh hùng được người người ca tụng, thì... người đã từng hoang mang, đã từng không tìm được phương hướng, cũng giống như vậy.”

Hắn duỗi tay vươn vai, quay đầu cười lười biếng: “Không làm nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành xưng bá thiên hạ trước kia, vậy thì, vì sao không làm Huyền Sinh phiêu bạt chân trời tìm kiếm ký ức?”

Nói xong, hắn liền nhảy lên thật cao, tốc độ cùng động lực kia cuộn cuộn nổi lên mạnh mẽ như Phượng Hoàng to lớn.

Huyền Sinh che chắn bụi cát bụi qua đi, mở mắt ra lần thứ hai, thấy hắn từ trên vách núi nhảy xuống, như một con chim nhận ưu nhã hướng về phía thôn làng, y bào bị gió thổi căng, tựa một cánh buồm đang rộng đang trôi đến phương xa.

Huyền Sinh vẫn duy trì tư thế ngồi im bất động như lúc Mộ Dung Cận đi tới, qua rất lâu mới chậm rãi đứng dậy.

Kỳ thực, hắn còn có một nguyên nhân trở về nữa không nói cho Ngưng Sương môn môn chủ.

Hắn tìm một người.

Một người, người có thể khiến cho quá khứ và tương lai của hắn đều có câu trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Chân trời xa – Chỉ có Vu Sơn không phải mây (1)

* Vu Sơn: Núi Vu Sơn, tỉnh Hồ Bắc Trung Quốc, gắn liền với điển tích Giác Vu Sơn khi vua Cao Đường đến đây du ngoạn đã nằm mộng gặp tiên.

Sắc xanh đầy sức sống bao trùm trên những tán cây quanh khuê các.

Trong đình viện Ân phủ hết sức náo nhiệt, từ sau khi Thiếu Hoa khôi phục, ngày ngày, lầu các của thiên kim Ân gia đều có thể nghe thấy những âm thanh ầm ĩ đến mức gà bay chó sủa.

Thiếu Hoa vốn tính tình hoạt bát, cảm kỳ thi họa đều không tinh thông, thêu thùa nữ công càng khỏi phải nói. Nàng có thể ngồi yên hơn nửa giờ uống cạn chén trà, Ân phu nhân sẽ thấp hương bái phật cảm tạ trời đất. Hôn nữa, nàng từ nhỏ đã được phụ mẫu cưng chiều, các huynh trưởng hết mực nhường nhịn, nên càng ngày càng bướng bỉnh tinh ranh. Những năm gần đây, không biết bao nhiêu tiên sinh giảng bài đã tức giận đến mức phải bỏ đi. Phụ phụ Ân gia thấy nàng bướng bỉnh khó dời, nghĩ rằng nữ nhi giang hồ cũng chẳng cần chú ý nhiều đến những lễ nghi trói buộc như vậy. Hôn nữa, thấy nàng chẳng qua chỉ là đứa trẻ đùa nghịch hơi quá, chứ chẳng có gì tà niệm hay ác độc trong lòng, nên cũng để tùy nàng.

Mấy ngày nay, Thiếu Hoa như thể muốn bù lại lúc bệnh nằm trên giường mà điên cuồng hoang phí thời gian. Sáng sớm mở mắt ra, nàng không đem hạ nhân tùy tùng đi khắp lầu các thì cũng tự mình chơi tới mệt mỏi rồi mới chịu ngoan ngoãn lên giường ngủ, tính xem ngày mai có trò vui gì mới muốn làm.

Phụ phụ Ân gia thấy nàng đại bệnh qua khỏi, tự nhiên vui mừng đến mức mọi điều đều chiều theo nàng. Hôn nữa, trong nhà đang có khách quý nên bọn họ cũng bất chấp hạ nhân bận rộn đến mức oán giận, miễn sao hòn ngọc quý trên tay nhà mình vui vẻ là được.

Mấy ngày nay phải tiếp đãi người của Ngưng Sương môn chuẩn bị rời đi, tránh không khỏi đàn sáo yến tiệc thâu đêm; Mộ Dung Cận nói cứu người là thiên chức của thầy thuốc, nhưng nhận lễ vật thì trái lại, một chút cũng không nương tay. Thấy con hồ ly kia tươi cười xán lạn như mặt trời mà da đầu Huyền Sinh tê rần.

Mọi người của Ngưng Strong môn nào loạn mườì ngày nửa tháng, rớt cuộc cũng thấy không thể trì hoãn ngày khởi hành được nữa. Cảm tạ nhiệt tình của Ân phủ hết lần này đến lần khác mời ở lại, Mộ Dung Cận cuối cùng cũng bước lên thuyền, cái mà thiếu chút nữa là chìm vì lễ vật quá nhiều, mặt mỉm cười, ôm quyền chào từ biệt. Toàn thân bạch y phiêu diêu như mây, đạp gió lướt sóng xa dần ở phía tây dòng sông, khiến cho hương thôn thiếu nữ ở trên bờ đến đây từ biệt mà cõi lòng tan nát từng mảnh, kêu khóc không ngừng.

Mộ Dung Cận đã đi, Ân phủ và Ninh Phong phu nhân liền tiến hành chuẩn bị hỉ sự hai nhà.

Tuy rằng Bán Nguyệt thành ân cư không bàn đến chuyện thiên hạ, nhưng chuyện Diệp Song Tĩnh, Đỗ Triệt Thủy còn có Huyền Sinh tái xuất giang hồ, lại bị Phi Ưng bảo ngấm ngấm ám sát, rồi môn chủ Thất Thạch môn nổi giận khiến trách Hân phu nhân đồng thời chặt ba ngón tay của đối phương, việc này đã sớm khiến dư luận xôn xao bên ngoài, không muốn biết cũng khó. Ninh Phong phu nhân và phu phụ Ân gia đều cảm thấy nên mau chóng quyết định hôn sự. Lại thêm Thiếu Hoa đại bệnh mới khỏi, nếu hiện tại thành thân thì càng là vui mừng gấp bội, xua đi vận hạn gần đây cũng là điều tốt.

Vì vậy, hi nương* ti mi thêu tranh uyên ương, rượu ngon ủ ngàn năm khiến người muốn say, nha hoàn tươi cười xinh đẹp, nhìn về phía tân nương chờ xuất giá trên lầu các kia, nữ nhân trên lầu kia thốt tha, sáng ngời bên chấn song cửa sổ. Mỹ nhân vận đồ hồng phấn, vờn bàn tay trắng mảnh khảnh ra, khuôn mặt yêu kiều như trái hồ đào, đôi mắt như say, đang đem những bông hoa nghìn hồng vạn tím thả xuống trong đình viện.

*Hi nương: là người săn sóc cô dâu trong lễ cưới ngày xưa.

Chớp mắt đã là cuối hạ đầu thu, ánh nắng hoàng hôn che phủ bầu trời. Trên mặt nước trong suốt đã có thể thấy bóng sao Ngưu Lang xa xăm đối mặt với sao Chức Nữ bởi dòng sông ngân hà sáng trong vắng vắng.

Một ngày giữa thu gió thuận mây ẩm, ánh mặt trời như thác nước chan chứa chiếu xuống hương thôn trong khe núi, được thảo nguyên cùng dòng sông uốn lượn bao quanh. Để ý một chút liền có thể nghe được tiếng nhạc hoan hỉ thanh thúy vang vọng chung quanh, đúng là tiếng khua chiêng gõ trống, tiếng pháo dây đua nhau nổ vang.

Ân phủ là đệ nhất thế gia vọng tộc trong thôn, hôn sự của tiểu nữ dĩ nhiên toàn thôn cùng hân hoan.

Bảo mã điều xa đầy đường, từng bàn tiệc rượu được đặt từ đại sảnh tới cửa lớn. Người đến chúc mừng liên tục không ngớt, nha hoàn sai vặt vội vàng tiếp đón khách mời, trẻ con chạy khắp nơi đùa ầm ĩ, còn có những người quen cùng nhau hàn huyên mời rượu, lễ vật bày đầy lễ đường, hương rượu khắp chốn người say khắp nơi, đúng thật là vô cùng náo nhiệt.

Mà trong đình viện gần phòng của Thiếu Hoa, cũng náo nhiệt tương tự, Huyền Sinh đứng trước cửa sổ phòng mình nhìn vị hôn thê đang chạy nhảy náo loạn xung quanh. Người đó hôm nay sẽ trở thành người cùng hắn sống trọn đời.

Toàn bộ hạ nhân trong phòng đều tập trung lại nơi mà tân nương mặc giá y* mới được phân nửa, tóc chải được phân nửa đang chạy loạn. Nhưng tốc độ của bọn họ sao bì kịp với Thiếu Hoa từ nhỏ đã tập võ? Chỉ thấy nha hoàn lão bà người cầm khăn trùm, người tay đẩy chân châu, người bung đôi hài nhẹ nhàng tinh xảo, tất cả đều mặt mày hốt hoảng vừa chạy phía sau nàng, vừa hô: “Tiểu thư! Quay lại đi! Tiểu thư!”.

*Giá y: y phục mặc lúc cô dâu xuất giá.

Thiếu Hoa cười rộ, giá y rộng thùng thình màu đỏ thắm phát phơ trong gió như đóa hồng đang nở rộ, hai tay vung về phía trước, da thịt trắng ngần như hoa sen vạch nước mà bung ra, trong suốt và lỏng lẻo. Mái tóc dài mới chải được phân nửa, buông xuống một nửa, vừa như lười biếng lại vừa như tùy tiện. Nàng bước cao bước thấp chạy từ phòng lên cây cầu nhỏ, lại từ cây cầu nhỏ chạy qua hòn non bộ, cuối cùng vút về phía cành cây, giá y màu đỏ xò tung rồi rơi xuống, như một bó hoa tan biến cuối xuân.

Nàng nhảy lên ngọn cây, duỗi hai tay, cuối cùng cũng chộp được thứ mà nàng muốn.

Hai tay đang gộp lại chậm rãi mở ra, là một con chim non màu vàng nhạt bé xiu, vì hoảng sợ mà cố gắng vỗ cánh, không biết làm sao để kêu lên. Thiếu Hoa khẽ cười một tiếng, ngồi trên cành cây thả chân xuống, chẳng quan tâm đến hi y sang quý đẹp đẽ kia trên cây sẽ bị bẩn, vương vãi lá cây, bùn đất và bụi bặm. Đầu tiên nàng chậm rãi vuốt ve con chim nhỏ cho nó bình tĩnh lại, sau đó chậm rãi cẩn thận dùng ngón tay từng tí một mà tháo ra một chuỗi dây xích bạc tinh tế buộc trên chân nó, khẽ nói với chú chim: “Này, giải thoát cho người, người cứ nóng ruột bay ra ngoài mãi, dây xích trên chân còn chưa cởi này, sau này trưởng thành, chân bị tàn phế thì sao?”. Nhìn dây xích bạc kia được tháo ra, chân mày nàng cũng giãn ra vui mừng, cười tủm tỉm tung nó lên bầu trời: “Bay đi, sau này đừng để nhị ca bắt dễ lấy lòng ta nữa! Hãy bay đi thật xa nhé!”. Nàng đứng trên cây cất tiếng với nó, còn vẫy tay nói tạm biệt.

Nha hoàn cùng lão bà dưới tàng cây bị dọa không nhẹ, nhìn thấy dáng vẻ nàng như sắp từ trên cây rơi xuống, kinh hoàng kêu to: “Tiểu thư! Mau xuống đây đi! Còn phải mặc y phục chải tóc mà! Tiểu thư!”.

“Ồi gấp cái gì?!” Thiếu Hoa bị bọn họ gào đến không chịu được nữa, nàng dùng sức giậm chân một cái, lá hoa trên cây liền ào ào rơi xuống, toàn thân đáp xuống dưới tàng cây: “Không phải vẫn còn sớm à! Tân nương từ ta đây sau cùng mới được lên sân khấu! Cùng lắm để bọn họ chờ một chút thì có làm sao!”.

Huyền Sinh thấy Thiếu Hoa hai tay chống nạnh, lời nói khí khái hùng hồn, hai hàng lông mày nhướn cao lại chu cái miệng thì bất giác buồn cười, khoe miệng không tự chủ được cong lên.

Mấy ngày nay cũng chưa thấy nàng vui vẻ thế này.

Từ sau khi đại bệnh qua khỏi, nữ tử từ nhỏ đã ưa thích đi theo sau hấn, lại hay nhảy lên phía trước kéo vạt áo đòi kẹo, đòi đồ chơi, đòi mọi thứ thú vị thoát cái lại cùng hấn tương kính như tân. Bộ dáng Thiệu Hoa từ trước đến nay gặp hấn không biết lớn nhỏ, không chút thực nữ, từ giờ lại lễ nghĩa chu toàn, kính cẩn lễ độ, khiến hấn cảm thấy thực ngoài ý muốn.

Phải chăng cái này gọi nữ tử thay đổi trước khi xuất giá?

Huyền Sinh cực kỳ không hiểu nữ nhân, nhưng nếu là Diệp Song Tịnh, Huyền Sinh gần như thấy được nàng sẽ mỉm cười vô lại, cong đôi mắt lên, nói cái gì đại loại như thành hôn phiền phức quá, hay chúng ta trực tiếp động phòng đi Huyền Sinh? Có được không?

Nghĩ đến là cười, nhưng tâm cũng chìm xuống không thấy đáy.

Người này không phải người khác.

Lưu lại một tiếng thở dài, Huyền Sinh xoay người trở về phòng, không biết Thiệu Hoa đang quay đầu thoáng nhìn về phía hấn. Liên sau đó, đôi mắt sụp xuống.

Đi vào phòng mình, vì để che giấu thân phận là người của Bán Nguyệt thành, phu phụ Ân gia nói với bên ngoài rằng gia đình Huyền Sinh là thương gia đến từ kinh thành, đường xá xa xôi, không có cách nào nghênh đón tân nương. Hơn nữa, tân lang lo lắng cho tình trạng sức khỏe của thê tử chưa xuất giá, đoàn rước dâu này, chỉ làm cho có lệ, đôi tân lang tân nương này khi đại lễ yến tiệc kết thúc liền lên thuyền về nhà. Hành động này một truyền mười truyền trăm, cô nương toàn thôn nghe vậy đều vô cùng ước ao, đều nói thiên kim Ân phủ thật biết đâu thai, đâu như các nàng cả ngày phải xuống ruộng lao động, còn có một cô gia(*) tuần mẩy như thể chăm sóc, những tam cô lục bà(*) trong thôn không có việc gì sẽ tới Ân phủ đi đi lại lại nói chuyện phiếm. Nghe những lời ước ao kia Ân phu nhân rất đắc ý, nhưng ngược lại, hai người sắp thành hôn thì tâm tình lại tuyệt nhiên không giống vậy.

(*)Cô gia: là từ dùng để bố mẹ vợ gọi con rể; Tam cô lục bà(ba cô sáu bà);ở đây chỉ những người phụ nữ hay ngồi lê buồn chuyện.

Thiệu Hoa không để ý đến, vẫn như cũ làm theo ý mình.

Mà Huyền Sinh, cho tới ngày thành hôn hấn vẫn luôn trầm mặc. Lúc này hấn đã đổi lại thành y phục tân lang, ngồi im trong phòng, toàn thân hồng y đại hi xuyên qua ánh mắt hấn, tiếng động nháo loạn âm ỉ bên ngoài đều cách hấn cực xa, dường như cánh cửa lớn trạm trở kia đã cách ly hấn với mọi thứ trên đời.

Ninh Phong phu nhân bước vào cửa, thấy được bóng dáng cô đơn tịch mịch đang ngồi thẳng tắp trước bàn, không biết nên nói gì.

“Huyền Sinh! Khách đều đã đến đông đủ rồi, con cũng nên ra ngoài chào hỏi đi”. Bà ôn nhu nói, một tay đặt trên vai nhi tử chợt cảm thấy toàn thân hấn cứng nhắc, mặt bà biến sắc, lùi một bước lo âu nhìn hấn hỏi: “Làm sao vậy?”.

“Mẫu thân...”. Huyền Sinh ngược mắt lên, con ngơ vẩn tỉnh lặng nay hơi gọn sòng: “Con muốn biết rõ một chuyện”.

“Chuyện gì?”. Ninh Phong phu nhân vừa giúp hấn chỉnh lại y bào vừa nhàn nhạt nói: “Từ nhỏ con đã thích hỏi đông hỏi tây, bây giờ đã trở thành người sắp lập gia thất, mà vẫn còn nghiền cứu tìm tòi không ngừng vậy”.

Nhưng Huyền Sinh cũng chẳng để ý tới những lời này, chỉ bình tĩnh nghiêm túc nhìn bà, không bỏ qua bất kì biểu tình nào trên khuôn mặt đó: “Bất bại nữ hiệp Thiên Phù Bình, đang ở nơi nào?”.

Trong lòng Ninh Phong phu nhân chấn động, vốn định cài hoa cưới đỏ thắm lên giúp hấn, nay lại rơi trên đất. Thoáng chốc bà đã lấy lại bình tĩnh, nét mặt tươi cười uyển chuyển che giấu bất an trong lòng: “Khi không sao con lại hỏi đến việc này? Bất bại nữ hiệp nhiều năm trước hành tung bất định, trên giang hồ thậm chí có người nói bà đã sớm đi địch quốc từ lâu”.

“Vậy sao?”. Huyền Sinh hạ đôi mắt xuống. Hấn không quên lúc mẫu thân nghe đến tên đó liền hoảng hốt kinh ngạc.

Ninh Phong phu nhân thờ dãi: “Mẫu thân biết lần này con ra ngoài, gặp nhiều chuyện không thể tưởng tượng, thế nhưng...”.

“Song Tịnh nói, con bị mất trí nhớ”. Huyền Sinh cắt ngang lời nàng: “Môn chủ của Thất Thạch môn... Diệp Song Tịnh. Còn có... chủ nhân của Trọng Trọng lâu Đỗ Triệt Thủy, đường chủ Lâm Mai Hoa của Thiên Hạ quán, Hoa Vô Song của Kiếm Nhu sơn trang...”. Nói đến đây bất giác sững sờ, tựa hồ giọng nói từng gọi tên hấn trong bi thương tuyệt vọng lại quanh quẩn bên tai hấn, hấn nhìn màu đỏ chói mắt trên người mình, chợt không biết tâm trí bản thân đang ở nơi nào.

“Dường như... Toàn thiên hạ đều biết con mất trí nhớ. Kí ức của con thiếu đi phần nào đó, nhưng có sao con lại không biết?”

Sắc mặt hấn mệt mỏi, tựa như sau nhiều ngày lãnh đạm ở Ân phủ, hấn đã hạ quyết tâm vững vãi không nể tình ai nữa, lễ nghĩa khi đối mặt với Ân phủ tất cả cũng đều văng tung tóe. Quyết tâm lột bỏ mặt nạ trên mình, bộ mặt làm hấn giống một người mù mờ mất phương hướng, một người mà không có cách nào quảng đi trách nhiệm đạo đức, chỉ có thể làm “Điều cần làm” mà không thể tuân theo ý muốn bản thân làm “Điều muốn làm” của nam tử.

“Con mất trí nhớ, có đúng không?”. Hấn thân nhiên nhưng chăm chú nhìn Ninh Phong phu nhân: “Mẫu thân, xin người nói cho con biết”.

Q.1 - Chương 45: Chân trời xa – Chỉ có Vu Sơn không phải mây (2)

“Con mất trí nhớ, có đúng không?”. Hấn thần nhiên nhưng chăm chú nhìn Ninh Phong phu nhân: “Mẫu thân, xin người nói cho con biết”.

Ninh Phong phu nhân nhìn hấn, sau một hồi, bà chậm rãi lắc đầu, vuốt ve khuôn mặt của hấn: “Hải tử, con cả đời đều ở Bán Nguyệt thành. Luận về thân thù, ngay cả đại ca con cũng khó thắng con, như vậy, trừ phi con tự tổn thương chính mình, nếu không người khác làm sao có thể khiến con mất đi trí nhớ?”. Bà lo lắng thở dài một tiếng: “Có phải đoạn đường này khiến con mệt mỏi quá hay không? Lẽ nào... thân thể hay đầu óc có chỗ khó chịu?”

Nghe vậy, Huyền Sinh chăm chú nhìn bà trong chốc lát, lại thấy Ninh Phong phu nhân đáy mắt mây may không có chút bóng mờ, bà thần nhiên nhìn hấn, có một chút lo âu, một chút ưu sầu, nhưng biểu tình cũng không phải là lừa gạt. Hấn lắc đầu một cái, nhàn nhạt cười một tiếng: “Thật không phải. Có lẽ, là con quá lo lắng”.

Ninh Phong phu nhân cũng thở dài, vỗ vỗ bả vai hấn, ôn nhu nói: “Trong khoảng thời gian này, đối với chúng ta và Ân gia mà nói đều là thời điểm khó khăn. Nhưng rốt cuộc Thiệu Hoa đã khỏi bệnh, đứa nhỏ kia... dù vẫn còn chút tính khí trẻ con, nhưng từ nhỏ đối với con đều vô cùng kính nể. Cho tới bây giờ nó vẫn chưa từng đến Bán Nguyệt thành, lúc rời xa quê hương hấn sẽ cảm thấy rất cô đơn, khó tránh khỏi cần con bận tâm nhiều hơn một chút”.

“Mẫu thân yên tâm, con đều hiểu.” Huyền Sinh gật đầu, nhẹ nhàng nén nỗi phiền muộn kia xuống đáy lòng: “Thiệu Hoa kỳ thực...”

Hấn bỗng nhiên im lặng, nghiêng đầu lắng nghe. Hấn nghe thấy tiếng nhạc trong trẻo du dương từ xa truyền tới, xuyên qua biển người đông nghịt đang âm ỉ ở bên ngoài, che đi tiếng pháo long trời lở đất, truyền đến tai của hấn giống như một cây kim nhẹ nhàng đâm vào da, khiến từng tắc da thịt trên người đều đau không tưởng.

“A, thì ra là ‘Thủy mặc sơn thạch’.” Ninh Phong phu nhân nghiêng đầu theo hấn lắng nghe hồi lâu, cuối cùng mỉm cười nói: “Vốn còn tưởng rằng chỉ ở Bán Nguyệt thành mới có thể nghe được khúc này, không ngờ tới, nơi này cũng có người thổi lên, hay là bằng hữu của phụ thân con nhận được thiệp mời mà kịp thời chạy tới nhỉ?”

“Người viết khúc nhạc này là...?” Huyền Sinh nghi hoặc, nhìn về phía bà.

Ninh Phong phu nhân nhẹ nhàng cười, bước mấy bước hướng tới cửa: “Khúc nhạc này là ‘Thủy mặc sơn thạch’, được một vị bằng hữu của phụ thân con là Lưu Vân tiên sinh viết lên. Nghe nói người này từng là sát thủ đệ nhất võ lâm, có một lần bị kẻ thù đánh trọng thương, phải bỏ trốn lại rơi xuống thác nước. Hấn ở trên một khối gỗ trôi nổi phiêu bạt không biết bao lâu, bị dòng nước cuốn đến một hòn đảo vô danh ở Đông Hải, xung quanh đó hải âu bay lượn, sóng cuộn trào mãnh liệt, bọt sóng bắn tung tóe. Khi bước vào sâu trong hòn đảo liền nghe thấy tiếng chim hót khắp nơi, núi rừng cây cối rậm rạp xanh tươi, xung quanh toàn là kì hoa dị thảo, khí hậu ấm áp như mùa xuân. Hấn ở trên đảo mấy ngày, cảm thấy thể xác và tinh thần được tẩy sạch, liền viết nên ca khúc này, từ đó cải tà quy chính, hành hiệp trượng nghĩa khắp thiên hạ.”

“Thật sao?” Huyền Sinh lắng lắng nghe chốc lát, sau đó chậm rãi xoay đầu lại, con ngươi trong suốt nhìn về phía Ninh Phong phu nhân: “Đích thực là có sóng triều vô tận, suối chảy trong veo, cảnh hồ ban mai. Nhưng, mẫu thân... Người nói dối.”

Không nhìn phản ứng của mẫu thân, hấn mỉm cười, tiêu sái bước tới cửa, dừng ở phía giai điệu kia truyền đến: “Khúc nhạc này được Thát Thạch môn môn chủ và Trọng Trọng lâu lâu chủ cùng nhau sáng tác nhiều năm trước đây, lấy một đàn một sáo cộng hưởng, sáo thổi khúc ‘Nguyệt mãn không sơn’, đàn gảy khúc ‘Hoa mãn thiên’. Năm năm trước, con cùng Song Tĩnh tấu một khúc ở đại hội hiền tài ở Cẩm Thành, từ đó về sau thiên hạ không ai không biết nó.” Hấn vừa cười vừa nói, thanh âm thê lương cô đơn, nhưng lại rất minh mẫn và kiên định. Hấn xoay đầu lại: “Mẫu thân, con nói đúng chứ?”

Ninh Phong phu nhân mặt biến sắc, bà không tự chủ được mà lui về sau một bước, ngón tay khẽ run, thanh âm biến đổi: “Con... Con... Con nhớ ra rồi?” Bà lúng ta lúng túng nhìn về phía Huyền Sinh, nỗ lực tìm trên mặt hấn chút nào hoang mang và mờ mịt, nhưng ngoại trừ chút phần nộ cùng bi thương, không còn gì khác.

“Không có.” Huyền Sinh nắm chặt hai tay, đôi mắt rũ xuống, bất chợt cảm thấy không có dũng khí nói tiếp: “Thế nhưng, tại sao lại gạt con?”

Là thật. Thì ra đây hết thảy đều là thật.

Hấn đột nhiên lý giải được chính mình trước kia.

Ban đầu, chính là hấn đã lựa chọn quên đi!

Đơn giản vì, người kia đã không còn.

Bạn tốt, tri kỷ kết giao năm xưa tất cả đều quên hết. Những chiến tích huy hoàng gào thét giang hồ, những thành tích nghĩa hiệp khiến hấn kiêu ngạo cũng vậy. Nếu người đó không còn, trong thiên hạ mệnh mông mù mịt này sẽ không có nơi thuộc về hấn, không có lý do để hấn tồn tại. Cho dù dùng cảm

quay lại nơi giảng sơn hảo thủy lần nữa, nhưng người cùng nắm tay kia đã mất thì tất cả đều không còn chút ý nghĩa.

“Huyền Sinh!” Ninh Phong phu nhân vội vàng tiến lên, sắc mặt hoảng hốt mà bi thương: “Con... Con không biết được, thời điểm lúc đó, khi con được Huyền Mộc đưa về, gần như cả mạng sống cũng không còn! Biết được Thất Thạch môn chủ không qua được, con... con lại bất chấp trọng thương trên người, ngay trong đêm rời khỏi Bán Nguyệt thành! Ca ca con biết được đuổi theo, lần theo vết máu loang lổ dọc đường, cuối cùng mới tìm được con chưa đi được bao xa nhưng đã sắp tắt thở. Sau đó, thật vất vả chữa trị cho con, con lại... lại... lại cái gì cũng không nhớ.” Bà nắm tay của Huyền Sinh, về mặt thể lương: “Ta và A Mộc không biết nên thế nào cho tốt, khi đó cũng không nghe được tin tức của Thất Thạch môn, chúng ta liền tưởng rằng Diệp môn chủ đã sớm mất đi...”

Hai hàng nước mắt trên mặt bà trượt xuống. Ninh Phong phu nhân như xuyên qua màn sương mù mông lung nhìn thấy nhi tử ngày xưa còn khờ dại làm nũng dưới chân. Chỉ cảm thấy thời gian trôi qua như thổi đưa, năm tháng như bạch mã quá khích*, kỷ thực chỉ như chuyện mới hôm qua. Bây giờ, người thiếu niên trước mắt càng ngày càng giống nam tử ngày đó, một đi không trở lại, sau cùng, đều muốn rời bỏ bà mà đi.

*Bạch mã quá khích: ý chỉ thời gian trôi qua nhanh chóng như ngựa đứt cương chạy không khống chế được.

“Huyền Sinh, con vì mẫu thân ngấm lại một chút. Nhìn con vì tình mà chịu thương tổn, cận kề cái chết, mẫu thân nỡ lòng nào để con rời khỏi Bán Nguyệt thành lần nữa!” Bà bi ai mà nhìn hấn: “Ta làm sao có thể để con rời đi giống như phụ thân con, không bao giờ trở về?”

“Chỉ là bởi vì, con lớn lên giống phụ thân sao?” Huyền Sinh thở dài. Cảm thấy cay đắng, thể lương, đau đớn, tất cả đều xông vào tim hấn, tựa như trời đất bao la nhưng không có nơi nào dung nạp hấn.

Hấn nhìn mẫu thân, cúi đầu: “Mẫu thân, nếu Thiếu Hoa không bị bệnh, người sẽ để con... quên hết mọi việc cả đời này phải không?”

“Cái đó có gì là không tốt!?” Ninh Phong phu nhân rung rung nói: “Con và Thiếu Hoa từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, thanh mai trúc mã hồn nhiên vô tư. Các con sẽ yêu thương lẫn nhau, chúng ta sẽ trở thành người một nhà, sống một cuộc đời bình an trong Bán Nguyệt thành, dù sao cũng tốt hơn so với cuộc sống ở dưới ánh đao bóng kiếm!” Bà bình tĩnh nhìn Huyền Sinh, thở dài lắc đầu: “Hài tử, con sống như vậy cũng sẽ rất hạnh phúc.”

Huyền Sinh nắm chặt tay, cảm thấy toàn thân khẽ run. Hấn muốn nói gì đó, nhưng lại biết, mẫu thân nói có lý.

Hấn tại sao lại nghĩ, như vậy sẽ không hạnh phúc?

Đó cũng là tương lai mà chính mình nhận định lúc trước, và là định nghĩa dành cho hạnh phúc, không phải sao?

Vậy thì, bắt đầu từ khi nào, cảm thấy tương lai như thế, không phải là chốn trở về của bản thân.

“Từng vượt biển cả khó qua sông...”

Hấn thì thào, bất giác mà nhìn về phía chân trời xa xôi.

Khi đó, bỗng nhiên một trận gió lớn nổi lên, cuốn tung vô số cánh hoa cùng lá cây.

Nhìn thấy dải băng curi đỏ thắm quấn trên cây bị gió thổi điên cuồng bay lên, đầy trời lá khô hoa tàn, hấn bất chợt nhớ rất rõ dáng vẻ của Diệp Song Tĩnh.

Mái tóc dài đen tuyền như mực như đêm uốn lượn mà rực sáng.

Con mắt trong vắt lấp lánh như sao.

Nước da trắng nõn cùng với sắc mặt trong suốt.

Dung mạo như thế làm sao không nghiêng nước nghiêng thành.

Thời điểm vui vẻ thì đôi mắt sáng long lanh sẽ neho lại như mèo, khi nghĩ đến điều gì quan trọng thì lông mày nhất định sẽ nhướn lên thật cao, chỉ cần nằm dưới ánh mặt trời một chút thì nhất định sẽ ngủ, khi ngủ đều là ngủ nghiêng đồng thời ôm đông ôm tây...

Ưa thích ăn điểm tâm mềm ngọt, chè ngô thanh đạm, rượu nếp tình khiết, còn có...

Thích hấn hơn so với bất kì ai, dừng cảm hơn so với bất kì ai, cố chấp và cũng nỗ lực hết mình hơn so với bất kì ai.

Hồ hấp dồn dập.

Lòng ngực đau nhức.

Hấn cảm thấy, hai tay run rẩy chính mình không khống chế được.

Không phải là, cuộc sống cùng Thiếu Hoa sẽ không hạnh phúc.

Chỉ là, hấn rốt cục cũng biết, ai là biển cả của ai, ai là mây trôi của ai.

Một người đã từng trải qua sóng to gió lớn, làm sao có thể để dòng suối yên ả ngăn trở bước chân.

Một người đã từng nhìn thấy đại dương rộng lớn, núi cao biển mây hùng vĩ, thì làm sao có thể rung động trước cảnh sơn thủy đậm bạc.

Một khi dây đàn tình ái đã cất lên, thì cho dù có quay đầu lại trăm nghìn lần, dưới ngọn đèn tàn nếu không phải là người đó thì làm sao sống trọn vẹn đến lúc bạch đầu giai lão?

“Con...” Hần nghe được thanh âm của chính mình vỡ vụn cất lên, che đi thanh âm tung bùng náo nhiệt ngoài cửa.

Bỗng nhiên, tiếng pháo bên ngoài nổ càng mãnh liệt hơn, vang dội hơn. Tuy thế, thanh âm đó đến tai Huyền Sinh lại giống như từ thế giới bên kia truyền đến. Hần chỉ nghe được lời nói của chính mình, phảng phất như những hạt bụi bay lên nhảy múa trong ánh sáng.

“Mẫu thân... Nhi tử bất hiếu, khiến người lo lắng. Thế nhưng...” Hần nắm chặt hai tay, quay đầu nhìn thẳng Ninh Phong phu nhân:

“Thế nhưng, con không thể phụ Song Tĩnh một lần nữa!”

Dứt lời, hần xoay người đi ra ngoài.

Ninh Phong phu nhân ở phía sau vội vàng đuổi theo, vươn tay ra, lại không thể chạm tới y bào của hần.

Mất thấy bóng lưng màu đỏ rực rỡ chói mắt kia rồi đi trong bạch chuyên hoàng diệp*, bà bất giác toàn thân lạnh lẽo. Chợt nhớ tới năm năm trước, đưa con trai trước luôn hiếu thuận nhất, lại quên cả bản thân đang trọng thương mà chạy tới phía nữ tử xa cuối chân trời kia. Khi đó nét mặt luôn luôn hờ hững, lãnh khốc của nhi tử biến đổi, chỉ còn lại một tầng bi thương cùng bất lực không cách nào hình dung được. Nó bất chấp thương thể của bản thân, mặc kệ tử chi có nguyên vẹn hay không, chỉ nhìn về nơi xa xôi thì thảo nói, nếu Song Tĩnh không còn sống sót, vậy thì, hần phải làm sao bây giờ.

*Bạch chuyên hoàng diệp: gạch trắng lá vàng, ý chỉ một thời gian rất lâu, gạch đỏ chuyển màu trắng, lá xanh thành lá vàng

Có lẽ đây chính là vận mệnh. Bất luận người vùng vẫy thế nào cũng không tránh khỏi kết cục đã định trước.

Có lẽ chính bởi vậy, bà không có dũng khí đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 46: Chân trời xa – Chỉ có Vu Sơn không phải mây (3)

Huyền Sinh mù quáng và hỗn loạn đi tới, theo bản năng tránh né tiếng người ồn ào cùng phồn hoa náo nhiệt ở ngoài sân.

Hần biết chính mình cần phải đối diện với sự phẫn nộ của gia tộc Ân thị và sự kinh ngạc của khách mời đang đứng đầy ngoài sân kia. Thế nhưng, hần cảm thấy người trong cuộc nên được biết trước chuyện này từ chính miệng hần nói ra.

Có điều, chính hần vẫn còn chút xáo trộn.

Hần biết tất cả điều này là bất công với Thiệu Hoa. Hần đã khiến một nữ tử tan nát cõi lòng và thất vọng rồi, không thể lại khiến một thiếu nữ khác hoàn toàn không liên quan đến chuyện này phải khổ sở nữa. Huống chi, nữ tử kia từ nhỏ đã cùng hần lớn lên, mà ngay lúc này, nàng thân khoác hi y, đội mũ phượng mang khăn choàng vai, lòng tràn đầy hoan hỉ chờ hần tay trong tay sống đến bạc đầu răng long.

Hần không tự chủ được mà hướng tới lau các của Thiệu Hoa, nhưng bỗng nhiên nghe thấy âm thanh gì đó, sau đó, bất thành linh có thứ từ trên trời rơi xuống! Theo bản năng hần nhanh chóng nghiêng người né tránh, liền thấy một cái bọc lớn rơi bên cạnh chân.

“?” Hần ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên bức tường cao treo đầy hoa dây leo và băng cưỡi có người đang vắt một chân qua, rồi chân còn lại cũng vắt sang nốt. Sau đó lúc chuẩn bị nhảy xuống thì thấy Huyền Sinh mặt đầy kinh ngạc đang nhìn mình.

Chính là Thiệu Hoa.

Ngay lúc này trên tay nàng còn cầm một cái bao lớn khác, một thanh kiếm đeo trên lưng, một thân trang phục nam tử, nhẹ nhàng anh tuấn lại khá ái hình đẹp. Chỉ là trên mặt còn chưa hoàn toàn tẩy sạch lớp trang điểm, trên đầu còn cài trang sức tân nương, thậm chí còn đeo một đóa hoa hồng.

Trên tường là kiêu tân nương đang muốn bỏ trốn, bên dưới nơi giảng hồ.

Dưới tường là chuẩn tân lang chuẩn bị hủy bỏ hôn ước đi tìm một nữ tử khác.

Huyền Sinh: "...”=_=_

Thiếu Hoa: "...” T_T!!!!

Hai người mắt to đối mắt nhỏ, trừng mắt nhìn đối phương hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu rõ bọn họ đang ở trong tình huống gì.

Chính là tân nương mở miệng trước.

Chỉ thấy nàng cười ha hả rồi gãi gãi đầu: “Nhị ca ca... Huynh... Ha ha... Tại sao huynh lại tới tìm muội?” Lúc này huynh không phải vội vàng tiếp đón khách mời sao!

Huyền Sinh sững sờ, lúc này mới ý thức được, rất lâu rồi hắn không thấy Thiếu Hoa bộc lộ tình cảm như vậy.

Thiếu nữ này từ sau khi tỉnh lại đối mặt với hắn, đều là xa cách lãnh đạm cùng lễ nghi chu toàn, hoàn toàn không thấy đáng đáp hồn nhiên trước đây. Vì vậy, hắn không tự chủ được mà cười rộ lên, vẻ tươi cười rất nghiêm túc lại rất chân thành. Tình cảm này khiến họ có thể yên tâm mà đùa giỡn khi gặp chuyện vui vẻ. Bao trùm hắn là loại hạnh phúc nhàn nhạt, toàn bộ đường nét trên khuôn mặt đều nhu hòa, tựa như gió xuân lướt qua, dịu dàng lại ấm áp.

Hắn khẽ lắc đầu, không biết nên khóc hay nên cười mà nhìn nàng nói: “Thiếu Hoa, muội đang chuẩn bị đào hôn sao?”

“A a a a, muội muội muội muội...” Tân nương giống như bị đâm phải chỗ đau, đột nhiên đứng không được mà ngồi cũng không xong, tất cả lúng túng đều hiện lên trên mặt nàng.

Đỏ rồi lại trắng, nàng có chút nói năng lộn xộn lại không biết làm sao mà nhìn hắn.

Đáng ghét, đáng lẽ ra ta sẽ không còn nhìn thấy huynh ấy trên đời này nữa! Không phải lúc này nhị ca ca đang phải chào hỏi khách mời sao? >_

“Muội muội muội muội...”

Thấy đáng vẻ nàng khẩn trương lại lúng túng như thế, Huyền Sinh trái lại rất thoải mái ung dung. Hắn đơn giản khoanh tay, mỉm cười nhìn nàng.

“Muội...” Mỗi lần bị bức đến góc tường Thiếu Hoa đều dùng thủ đoạn giống nhau: hoặc là không làm, hoặc là dù vô lý cũng phải làm đến cùng. Vì thế nàng biu môi, hai hàng lông mày dựng đứng nhìn hắn chăm chăm, hai tay chống nạnh đứng lên, bưng bưng khí thế: “Muội chính là muốn đào hôn!”

“Vi sao?” Huyền Sinh vô cùng hiếu kỳ, ban đầu nàng cũng đáp ứng hôn sự này, không phải sao?

“Hà?” Thiếu Hoa thấy hắn không có ý trách cứ mà trái lại chỉ rất hiếu kỳ nhìn nàng, nghĩ đến hắn lúc này tới đây nói không chừng cũng là có lời gì đó muốn nói với nàng, vì vậy nhẹ nhàng hạ xuống bộ dạng cộc cái, hỏi ngược lại: “Nhị ca ca, huynh dựa vào cái gì mà cho rằng, muội muốn gả cho huynh?”

“Sao?” Huyền Sinh sững sờ, không biết trả lời ra sao, một lát sau mới chậm rãi đáp lại: “Lúc đó muội cũng đáp ứng hôn sự này, không phải sao?”

Nghe vậy, Thiếu Hoa bắt giác cau mày, nàng lại ngồi xuống, chăm chú nhìn người bạn thanh mai trúc mã dưới tường kia.

Khí trời đầu thu se se mát lạnh, ánh mặt trời buổi chiều vô cùng rực rỡ, bầu trời quang đãng mênh mông, đúng là rất thích hợp cho việc tổ chức hỉ sự. Nam tử tuyệt thế mặc y phục đỏ thắm kia đang mỉm cười nhẹ nhàng mà ngược nhìn nàng. Ánh mặt trời rực rỡ bao phủ lấy bờ vai và tấm lưng của hắn, càng tôn thêm đôi mắt sáng trong như dòng suối mùa thu. Hồng y như lửa, tóc như suối chảy, càng làm cho người này tỏa ra khí chất phong lưu lười biếng lại quyến rũ đa tình, không biết bao nữ nhân sẽ vì thế mà tan nát cõi lòng, nhưng hết lần này đến lần khác trung ra khuôn mặt lạnh lùng cùng thái độ hờ hững.

Đối với nàng, cũng không là ngoại lệ.

Từ nhỏ, người này đã dành cho nàng những món ăn vặt thật ngon, trèo lên cây hái hoa cho nàng, cồng nàng bay nhảy như con thoi ở trên núi, khi nàng cáu kỉnh thì chỉ đành thở dài thườn thượt, vỗ vỗ đầu của nàng sau đó chậm rãi giải thích đạo lý cho nàng.

Nàng cũng rất thích hắn.

Thế nhưng...

“Huynh yêu mến Diệp Song Tĩnh, không phải sao?” Nàng rút cuộc mở miệng hỏi. Tức khắc liền thấy người kia vốn đang mỉm cười ấm áp nhu hòa bỗng chốc bị đau khổ bao trùm. Hắn lắc đầu, từ tận sâu trong lòng mà thở dài một tiếng.

Ngày xưa, nàng đã gặp qua Diệp Song Tĩnh.

Khi đó Tử Vi đường đường chủ còn sống.

Nàng theo nhị ca đến Cẩm thành thăm đại ca, gặp được đại hội hiền tài trăm năm một lần.

Đêm đó, đèn đuốc rực rỡ Bát Dạ Thiên, ngựa xe như nước, khắp nơi đều nghe thấy tiếng đàn sáo. Đưa mắt nhìn khắp các ngã đường đều là quang cảnh huyền ảo, nam thanh nữ tú đi như trăng hội, vô cùng náo nhiệt.

Nàng đang ở trên lầu uống rượu, bỗng nhiên thấy người người đều chen nhau hướng về phía trước. Nàng cùng tẩu tẩu hiếu kì nhìn, trên tầng cao nhất phía đằng xa kia có người đang thổi sáo gảy đàn. Thanh âm kia giống như giọt mưa phiêu đảng đầy trời, rơi xuống đất hóa thành những âm thanh du dương thánh thót. Dần dần, không còn nghe thấy tiếng gào to của người bán hàng rong, không còn nghe thấy tiếng tiêu thư và nha hoàn chơi đùa ầm ĩ, cũng không nghe thấy tiếng các thư sinh làm thơ đồ chữ nữa. Toàn bộ Cẩm thành đều lặng ngắt như tờ, chỉ còn tiếng đàn và sáo vang lên nhịp nhàng trong sự nín lặng của hàng ngàn người.

Bỗng nhiên, hai người hợp tấu chợt buông nhạc khí trên tay xuống, những bằng hữu bên cạnh bọn họ đều mỉm cười lắc đầu nhận lấy.

Thời điểm tiếng nhạc cất lên lần nữa, chỉ thấy song kiếm như nguyệt, phong thái như tiên, âm thanh vang vọng trên bầu trời tịch mịch của Cẩm thành. Giai điệu lên xuống trầm bổng khiến người nghe như đang thả mình vào một thế giới khác.

Lúc đó nàng ngồi rất xa, thấy không rõ, nhưng chỉ thoáng nhìn cũng có thể nhớ kỹ phong thái tao nhã tài hoa của Diệp Song Tịnh khi đó.

Càng có thể nhớ kỹ, Huyền Sinh cách nhiều năm không gặp, đã là một thiếu hiệp đầu đội trời chân đạp đất, lại chỉ bằng lòng nở nụ cười với nữ tử kia.

Về sau, Trọng Trọng lâu đôi lâu chủ, đường chủ của Tử Vi đường chết, Diệp Song Tịnh công phu bị phế đi.

Huyền Sinh trở về.

Sau đó, nàng đáp ứng hôn sự này, phá vỡ thân thoại kia.

“Nếu như là trước kia, vì không biết sự tồn tại của Diệp Song Tịnh mà yêu mến muội, như vậy muội vẫn có thể kết hôn, bởi Nhị ca ca là người rất có trách nhiệm. Nhưng bây giờ cũng đã biết rồi, vì sao còn muốn thành thân chứ?” Nàng chống hai gò má, chớp chớp mắt vài cái nói với hắn.

Huyền Sinh bất chợt không biết phải trả lời sao.

Tiểu nha đầu kia từ nhỏ leo đèo theo sau lưng hắn tròng mắt giậm chân bỗng nhiên lớn lên, mang theo hoa cưới của tân nương ngồi trên tường nhìn hắn, nói ra những lời hắn vẫn không dám thừa nhận.

Huynh yêu Diệp Song Tịnh.

Yêu mến sao?

Gạt những hành động hèn mọn mê muội kia sang một bên, bỏ qua những ý niệm vô lý điên cuồng trong đầu. Không chỉ một lần hắn nhớ lại, trong lòng thầm than thở, nữ tử bị hắn gạt ở phía sau kia tốt đẹp biết nhường nào, đáng để bất kỳ người anh hùng đầu đội trời chân đạp đất nào khuynh đảo say mê.

Hắn cũng không ngoại lệ.

“Nhị ca ca chẳng lẽ không hi vọng, có một nam tử, có thể đối đãi với muội như Đồ lâu chủ đối đãi với Trầm đường chủ sao?” Thiếu Hoa từ trên tường nhảy xuống, đứng ở trước mặt hắn hỏi.

Huyền Sinh sững sốt, sau đó, chậm rãi nở nụ cười.

Nguyện cùng người đồng tâm, bạc đầu không li biệt.

Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Ta muốn cùng chàng hiểu nhau, cả đời cũng không dứt.

Nguyện kiếp như sao chàng như trăng, đêm đêm lấp lánh cùng nhau tỏa sáng.

Trên đời này có ai không hi vọng được cùng người mình yêu thương một lòng một dạ cùng nhau sống hạnh phúc trường trường cửu cửu như vậy.

Thời điểm Huyền Sinh cười, tựa như bất chợt trời quang mây tạnh, ngay cả ánh mặt trời trên đầu cũng chiếu rọi trên mặt hắn.

Nam tử từ trước đến nay lạnh lùng xa cách kia, bỗng gật đầu cười, khom người giúp Thiếu Hoa nhặt bọc đồ lên đưa cho nàng, ánh mắt trong suốt và chân thành tha thiết: “Phải. Thiếu Hoa, là huynh đã sai rồi.”

“Như vậy chúng ta hãy coi như không có hôn sự này, huynh không nhìn thấy muội ở nơi này, sau đó cũng không cần nói với cha mẹ muội rằng muội bỏ trốn, được chứ được chứ được chứ được chứ được chứ...?” Thiếu Hoa bỗng nhiên vừa chớp mắt vừa lôi kéo tay áo hắn nói.

Thành thân với ta khiến muội sợ hãi như vậy sao? = _ = Huyền Sinh không nói gì mà nhìn nàng, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng, giống như hồi nhỏ khi nàng bị cha mẹ trách mắng liền ủy khuất chạy tới tìm hắn, ôn nhu hỏi: “Dự định đến nơi nào? Một mình muội từ trước đến nay được cưng

chiều đã quen, bên ngoài kia lại nguy hiểm như vậy...”

Thiếu Hoa toét miệng cười, chớp chớp mắt nhìn hân: “Trước kia huynh phiêu bạt giang hồ, không phải cũng chưa từng ra khỏi Bán Nguyệt thành sao? Huống chi... Muội còn có Xuân Bích đi theo. Nàng đang ở cổng chờ muội mà.” Đó là nha đầu hầu hạ nàng, từ nhỏ đã tập võ cùng Huyền Mộc, Huyền Sinh trong Bán Nguyệt thành, tài nghệ võ công mạnh hơn nàng không biết bao nhiêu lần.

Huyền Sinh nghe vậy cũng hơi yên tâm, nhưng vẫn tránh không được nhíu mày: “Đi như vậy, vẫn có điểm không được tốt... Thiếu Hoa, hay là chúng ta đi cùng nhau...”

“A a a, muốn đi nhị ca ca một mình đi đi!” Thiếu Hoa vội vã xua tay, trừng mắt lui về phía sau: “Muội không muốn đối diện với phụ thân và nương dâu, đến lúc đó dù cho hôn ước đã hủy bỏ thì muội cũng không có cách nào rời đi!”

“Thiếu Hoa...” Huyền Sinh bắt đầu thở dài: “Hay là nhờ khách mời chương bồi hai bên nói một tiếng...”

“Muội không đi, muội không đi, muội không đi!” Thiếu nữ vội vàng lắc đầu lui về phía sau, bởi vì dùng lực quá lớn nên toàn bộ hoa cưới trang sức trên đầu đều rơi xuống. Nàng cũng không nhặt lên, chỉ vội vàng xoay người nhanh chóng chạy sang hướng khác, gợn tay lên ra sức vẩy, vừa chạy vừa hô:

“Nhị ca ca muội đi đây, bằng không cha mẹ đuổi tới lại phiền toái! Nhị ca ca huynh phải bảo trọng a! Rất xin lỗi, muội không muốn thành thân với huynh, nhưng dù sao huynh cũng có nữ nhân khác rồi! Nhị ca ca, huynh mau đi tìm Diệp môn chủ đi! Nếu không sẽ hối hận đó ——!” Hô đến đây nàng đột nhiên dừng lại, bỗng nhiên tỉnh ngộ nhớ đến điều gì đó, liền xoay người quay trở lại, đứng trước mặt Huyền Sinh, có chút khần trương nhìn xung quanh, khẽ nói với hân:

“Nhị ca ca...”

“Hử?” Huyền Sinh thấy nàng vừa mới chạy đi lại quay trở về, bất giác có chút hỗn loạn, chỉ có thể không nói lời nào nhìn nàng: “Chuyện gì vậy?”

“Trong phòng của muội... bên dưới gầm giường có một cái hộp gỗ bạch đàn hình tròn, vật trong đó... là của huynh. Trước đây, sau khi huynh trở về, thứ đó bị Ninh Phong đi* vắt đi, muội giúp huynh... giữ lại.” Nàng có chút khần trương mà vịn vào hai tay cúi đầu nói. Mỗi khi làm như vậy, đều chứng minh rằng nàng chột dạ, nhưng Huyền Sinh không biết rốt cuộc là nàng sợ cái gì.

*Di: chị em với mẹ hay người có quan hệ thân thiết

Nhưng thấy Thiếu Hoa sợ hãi ngẩng đầu lên, có điểm đỏ mặt lại có điểm không tự nhiên liếc mắt nhìn hân, quay đầu đi, hạ thấp giọng: “Muội lúc đó... Thật sự muốn thành thân với huynh... Cho nên... Muội...” Muội mới đáp ứng hôn sự này.

Nàng đỏ bừng mặt nói, lại căng thẳng kéo kéo tóc mình, lời còn chưa dứt, bất giác mắt đã đỏ lên: “Dù sao... dù sao, muội cũng phải đi!” Nói xong liền chạy như gió về phía trước, lăm lăm sau lưng có quý truy đuổi.

Huyền Sinh nhìn nàng nói năng lộn xộn rồi rời đi, mái tóc xoắn dài ở trong gió tung bay, còn có bóng lưng nhỏ nhắn kia, hân bỗng có dự cảm, sẽ có khoảng thời gian rất dài, hân không gặp lại người thiếu nữ hồn nhiên này.

Bỗng nhiên nhớ tới lời Mộ Dung Cận nói với hân, vì vậy không nhịn được hô to: “Thiếu Hoa!”

Nàng bắt chợt dừng lại, sợ hãi quay người. Nam tử kia một thân đỏ rực đứng dưới ánh mặt trời, đang cười ảm áp như mùa xuân. Giống như thời ấu thơ, nàng ở trong sân bắt châu chấu chơi đùa, mặt đầy bùn đất ngẩng đầu lên, nhìn thấy người thiếu niên trẻ tuổi lạnh lùng như gió kia, cũng dịu dàng mềm mỏng như vậy mà cười với nàng.

“Huynh sẽ chóng mặt đợi.” Huyền Sinh vừa cười vừa nói.

Chờ đợi tên của muội, mai sau ở giang hồ, có ngày trở nên như sấm bên tai.

Chờ đợi muội cùng với thiếu niên thiếu nữ khác cũng xuất sắc như muội, có ngày hiền ngang sông núi, tiểu ngạo giang hồ.

Bởi vì giang hồ, là một nơi mà mọi chuyện đều có thể phát sinh.

Thiên kim tiểu thư đáng yêu quen thói được nuông chiều theo ý mình ngày xưa, cũng có thể trở thành truyền kỳ huy hoàng đời kế tiếp. Miễn là nàng có đủ dũng khí và nghị lực. Ở trên người Thiếu Hoa, hân thấy được tài năng cùng phong hoa một lúc nào đó sẽ nở rộ, có thể không hề thua kém Lâm Mai Hoa, Hoa Vô Song, Kinh Phiến hoặc là bất luận kẻ cao ngạo phóng khoáng nào.

Thiếu Hoa hướng về phía hân dùng lực vẩy vẩy tay, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn xoay người nhanh chóng rời đi.

Huyền Sinh vừa bắt đầu đi vừa thoải mái lắc đầu một cái, ngoảnh đầu nhìn về phía lầu các mới vừa rời còn đợi tân nương kia, hơi hơi nhíu mày, liền điểm mũi chân một cái, hướng cửa sổ cao nhất mà vút tới.

Q.1 - Chương 47: Chân trời xa – Chỉ có Vu Sơn không phải mây (4)

Huyền Sinh có điểm bất đắc dĩ, rồi thoải mái lắc đầu một cái, quay đầu nhìn về phía lầu các mới vừa rồi vẫn còn tân nương chờ gả đi kia, hơi hơi nhú mảy, liền điểm mũi chân một cái, hướng cửa sổ cao nhất mà vút tới.

Phòng của Thiệu Hoa yên tĩnh, tỳ nữ bà mới không nằm thì ngồi ngủ thiếp đi. Ngay cả nha hoàn cải trang tân nương từ thế chỗ Thiệu Hoa ngồi ngay ngắn trên giường cũng cúi đầu ngáy khê. Huyền Sinh không biết phải làm sao, nhìn sang cây hương đã tàn, mới biết hóa ra nha đầu kia dùng mê hương. Ước chừng không đến nửa nén hương thì những người này sẽ tỉnh lại, vì vậy không thể không gia tăng cước bộ, nín thở hướng phía trong mà lao vào.

Bên trong vách tường bốn phía đều là ánh sáng lấp lánh từ những bức phù điêu làm bằng ngọc ngũ sắc rực rỡ trang trí trên tường. Nền nhà là đá xanh ngọc bích khảm hoa, bên trái đặt một chiếc bàn dài lớn bằng đá cẩm thạch hoa lê, trên bàn có bày một bệ đỡ kiếm, vũ khí bên trên đã không còn từ lâu. Bên cạnh đặt bình sứ Thanh Hoa to chừng đầu rượu, cắm đầy hoa cẩm tú cầu trông như quả cầu thủy tinh, bên trên treo , là thơ của Lý Bạch: “Nhân phản minh nguyệt bất khả đắc, nguyệt hành khước dữ nhân tương tùy”(*).

(*)Hai câu thơ nằm trong bài “Bà tửu vấn nguyệt”(Nâng chén rượu hỏi trăng). Bản dịch của Nguyễn Phước Hậu:

Trăng sáng nào ai vin đến được,

Ta đi trăng lại mãi theo nhau?

Huyền Sinh cũng chẳng nán lại lâu, nhìn lướt qua một cái, trong lòng thầm xin lỗi vì hành vi lỗ mãng của mình, lúc này mới khẽ nhắc chân bước về phía chiếc giường lớn ở giữa. Chiếc giường làm bằng gỗ đàn hương có rèm tím mềm mại rủ xuống, bốn góc chân giường chạm trổ kỳ hoa dị thảo, trên bốn trụ giường còn có mấy dây hoa leo màu hồng xen lẫn màu trắng, tỏa hương thơm thoang thoảng. Hắn bước từng bước đến, nhìn xuống gầm giường, quả nhiên có một hộp gỗ Tử Đàn tròn màu đen nhạt, được khóa lại bằng một chiếc khóa đồng, đặt giữa một đồng những thứ khác.

Bỗng nhiên bên ngoài có âm thanh truyền đến, hắn nín thở nghe ngóng, liền nghe thấy tiếng bước chân và tiếng hô khê của nha hoàn cùng tiếng gáp của lão bà vang lên. Biết người bên ngoài đang dần dần tỉnh lại, hắn vờn tay cầm chiếc hộp kia, mặc kệ chìa khóa ở nơi nào, cầm đồ vật hướng cửa sổ lao tới. Sau mấy cái lên xuống, người và vật đã ở bên ngoài lầu các rồi.

Ngồi bên tường, Huyền Sinh quan sát tỉ mỉ chiếc hộp. Đó là vật vô cùng tinh xảo, hình tròn, rộng ba tấc, đường viền có khắc hình những đoá hoa cúc, làm bằng gỗ tử đàn màu đen dưới ánh mặt trời bóng loáng rực rỡ, ngay cả trên khóa đồng cũng khắc hoa văn nhỏ bé tinh tế. Có thể thấy Thiệu Hoa thường lấy nó ra xem, bởi nắp hộp và xung quanh không có bất cứ hạt bụi nào.

Hắn nhìn chốc lát, xác nhận ngoại trừ chìa khóa ra không còn cách nào khác có thể mở hộp, trong lòng thầm rên rỉ không phải chứ, hơi dùng lực, chỉ nghe một tiếng rắc rắc, chiếc khóa kia liền vỡ thành mấy khối, nắp hộp khẽ mở ra.

Ngay thời khắc mở nắp hộp kia ra, hắn bắt gặp ngay người.

Đó là một tấm vải đỏ thẫm, có vẻ là vải tốt thượng đẳng, cầm trong tay tựa như sương, mềm mại mịn màng, tuyệt nhiên không cảm thấy cả từ sợi chỉ nhỏ. Tựa như ráng chiều từ trên bầu trời đỏ xuống rồi tự nhiên ngắt ra một cách lưu loát thành tấm vải đỏ, căn bản không giống như vải từ tay người tạo ra. Sắc vải đỏ cùng màu sắc trên người hắn vô cùng giống nhau, viền cổ treo chiếc chuông xinh xắn là lướt rủ xuống, khi nhắc lên thì tạo ra âm thanh rung động thanh thúy.

—Huyền Sinh, huynh còn nhớ, muội mặc hồng y trông thế nào không?

Bên tai bỗng vang lên giọng nói nhỏ nhẹ như thì thầm kia, cả người Huyền Sinh chấn động, đôi mắt nhắm chặt lại.

Trong giấc mộng của mình, Song Tĩnh mặc hồng y đỏ như lửa chạy về phía hắn.

Hắn toàn thân lạnh ngắt, lấy tay đang run rẩy lần tìm trong áo, tìm được một cái túi nhỏ Mai Hoa đã ném cho hắn khi hắn rời khỏi đám người Song Tĩnh.

Bởi vì ngón tay run rẩy, thiếu chút nữa chiếc túi đã rơi xuống đất, hắn vội vã mở ra, nhưng vừa nhìn thấy bên trong liền cứng đờ tại chỗ.

Một quả chuông bạc lẳng lẳng nằm trong tay hắn, giống hệt với cái chuông trên tấm vải đỏ kia.

Hắn bỗng hiểu ra.

Song Tĩnh mặc, không phải hồng y.

Mà là hi y(*).

(*)hi y: hồng y là bộ y phục màu đỏ dùng để mặc bình thường, còn hi y là áo cưới màu đỏ.

Đêm Trọng Trọng lâu xảy ra trận chiến đoạt vị đó, là đêm tân hôn của bọn họ.

Khi đó, hương che trướng phù dung, nền chiếu màn tơ thêu. Thế nhưng, nền đỏ còn chưa xuyên qua được màn trướng, da thịt tuyết ngưng còn chưa được ánh trăng chiếu rọi, thì bọn họ đã khoác chiến bào lên ra ngoài ứng chiến. Sau đó sống chết hai bờ mệnh mạng, khóc cạn xuân thu, lệ cạn năm tháng, chân trời đau xé ruột gan, người kia lướt qua sát bên vai, cũng chẳng hề quay đầu lại.

Quá khứ khắc cốt ghi tâm kia cũng giống như chiếc khăn cưới này, bị khóa bên trong hộp, không được thấy ánh mặt trời.

Huyền Sinh sững sờ cầm khăn cưới, đứng một chỗ không nói một lời.

Bất chợt đau đớn như sóng cuộn ngập trời bao lấy hắn, nỗi đau đớn xâm chiếm con tim, hắn bất giác phun ra một ngụm máu đỏ.

Hai tay vịn lấy vách tường, thế nào cũng không đứng dậy nổi. Hắn cảm thấy toàn thân phát lạnh, đau nhức thấu xương, ngay cả hít thở cũng khó khăn, nháy mắt cũng là từng trận chua xót, đôi mắt hắn trở lên mờ hồ.

Vốn dĩ, là nàng mỗi mắt chờ mong, chờ đến hoa tàn lá úa, đợi hắn trở về.

Vốn dĩ, nàng đã sớm khoác mũ phượng khăn choàng, cùng hắn nguyện thề nắm tay nhau đến lúc bạc đầu.

Vốn dĩ, cảnh xuân tươi đẹp đã qua, hào hoa phong nhã tan thành bụi, hoa rơi về đất, nàng vẫn đợi chờ .

Vốn dĩ, vốn dĩ, vốn dĩ.

Nàng vốn dĩ là thê tử của hắn.

Huyền Sinh dựa vào tường thờ dốc, trong đầu ầm ầm vang dội. Hàng ngàn tiếng nói vang lên, rất nhiều rất nhiều hình ảnh như tia chớp vụt qua.

Bỗng nhiên hắn xoay người chống đỡ thân thể, đâm một quyền vào tường, chỉ nghe rầm một tiếng, khói tan bụi tàn, cát bay đá chạy, cả bức tường dưới bàn tay của hắn nứt thành những vết đại, cuối cùng sập xuống văng tung toé. Khi gạch ngói thành tro, khói mù tan biến, chỉ thấy trên sân, còn lại mỗi chiếc hộp tròn tinh xảo lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Bóng dáng Huyền Sinh đã sớm không còn.

Hắn phải quay về.

Không thể tiếp tục làm nhị thiếu chủ chỉ ở trong Bán Nguyệt thành nhìn bầu trời mây cuộn rồi mây tan.

Không thể tiếp tục làm Huyền Sinh đối với tương lai mê man, đối với quá khứ ngơ ngẩn.

Từ nay, Dạ Thiên kiếm phiêu bạt giang hồ, chỉ vung vì người đó.

Hắn muốn tìm lại chính bản thân mình.

Còn tìm lại, thê tử của hắn.

Cùng lúc đó, dọc cửa thôn, có hai nữ tử già nam trang một trước một sau đang bước đi.

Người phía trước vẻ mặt bất đắc dĩ, nhìn nữ tử phía sau vừa đi vừa kéo y phục mình gào khóc, bất giác lắc đầu: “Tiểu thư, sao người còn khóc?”

Thiếu Hoa một tay gạt nước mắt một tay gạt nước mũi khóc lớn, nghe nàng nói vậy càng khóc dữ hơn: “Xuân Bích, người... Cái tên ngu ngốc này,.. người biết gì chứ? Trong ngày thành thân ta phải trơ mắt nhìn tân lang chạy mất, người có biết việc này đối với ta đã kích lớn biết bao nhiêu không hả? Hu hu hu hu... Cái tên ngu ngốc nhà người!”

“Nhưng...” Xuân Bích đầu đầy hắc tuyến: “Là tiểu thư chạy trước, không phải sao?”

“Nhưng hắn cũng đang tới hủy hôn ước á... Hu hu hu hu, đời ta lại bị người khác bỏ rơi! Hu hu hu, không ai thêm lấy! Oa oa...” Thiếu Hoa khóc càng lớn tiếng hơn, oai hùng vừa rồi đối diện với Huyền Sinh tất cả đều không thấy đâu, một chút hình tượng cũng không còn.

“Cái này... Hình như là bỏ vợ?” Nha hoàn này so với nàng lớn tuổi hơn, lại xinh đẹp hơn, bất giác vỗ vỗ vai nàng, bày ra bộ mặt không biết phải làm sao. Nhưng thấy nàng khóc thương tâm đến vậy, bất giác thở dài: “Nếu yêu nhị thiếu gia như vậy, có sao không ở lại thành thân với hắn? Tiểu thư cần gì phải vậy? Không phải hắn không còn nhớ tới Diệp môn chủ sao?”

“Ta thích hắn cái khi mới thôi!” Thiếu Hoa giậm chân một cái, nửa giận nửa thương tâm nói: “Ta sao lại thích hắn được, sao có thể giống Diệp Song Tĩnh liều mạng vì hắn? Ta thích hắn hắn sẽ thích ta sao? ! Nếu như ngày nào đó hắn khôi phục ký ức thì phải làm sao? !” Nàng nói, vừa nói vừa oa oa khóc lớn: “Đồ khốn! Ngu ngốc! Ai nói ta thích hắn! Đản ông tốt giang hồ thiếu gì! Dựa vào cái gì mà ta phải thích một nam nhân lúc bé đã từng bắt bướm cho

ta, dạy ta viết chữ, dạy ta vung kiếm, mang ta lên núi cao ngắm phong cảnh? Ta dựa vào cái gì chứ! Oa oa...!” Nàng khóc, lệ như suối trào, một tay kéo Xuân Bích một tay gạt nước mắt nước mắt: “Ai nói ta thích hán chứ? Hu hu hu hu... Ta không thèm thích hán! Oa oa! !”

“Tiểu thư...” Xuân Bích thở dài lắc đầu.

“Xuân Bích... Oa... Ta không được trở thành tân nương tử...” Lần này nói đến chỗ thương tâm, Thiệu Hoa dứt khoát ngồi xổm xuống đất, ôm mình khóc lớn: “Tân lang của ta chạy mất rồi... Vì nữ nhân khác chạy mất rồi... Nữ nhân đó hết lần này đến lần khác... Ta thật là thấy ghét không chịu nổi! Oa oa oa! Khốn kiếp... Nhị ca ca ngươi là tên khốn kiếp... Oa oa oa!”

“Aizz...” Xuân Bích nhìn vị chủ nhân tùy hứng lại điều ngoa của mình, thở dài thật dài.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy mây trắng nghìn năm dằng dặc, trời vẫn xanh thẫm như pha lê, con đường nhỏ bên cánh đồng uốn lượn ngàn dặm, kéo tới chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 48: Đường trở về. Ngõ tương phùng lại hoá hư không (1)

Khoảng cách giữa Thất Thạch môn và Bán Nguyệt thành, dùng khoảng thời gian nửa tháng mười ngày để đi, dù thế nào cũng không thể kịp. Cho dù Huyền Sinh nóng lòng cũng không đoạn đường cách trở chân trời góc biển này ngắn bớt lại được. Cuối cùng, lúc hán đến được Thất Thạch môn tại Vân Sơn, cũng đã là cuối thu, lá phong trên cây đã đỏ rực như lửa. Ánh trăng trên đầu sắp viên mãn, còn hán vẫn chưa đoàn tụ cùng với người kia.

Khoảnh khắc bước lên thêm đá, bỗng nhiên hán nhớ đến mấy tháng trước, khi hán đến hỏi về Bán Nguyệt La Anh, nữ tử kia lập tức nhào vào trong ngực hán. Người không để lộ cảm xúc như nàng lại khóc đến bi thương muốn chết, nhưng lại chỉ đòi lại một câu của hán, tại hạ lần đầu bước ra giang hồ, chưa nghe qua đại danh của môn chủ.

Nghĩ tới đây, Huyền Sinh ngày thường đối mặt với sinh tử cũng không chút mảy may dao động, bất chợt có chút hoảng loạn. Đột nhiên tiến không được mà lui cũng không xong, cuối cùng hán lại ngẩn ngơ đứng trước cổng, mãi đến khi ráng mây tan đi, hoàng hôn buông xuống, mới chậm rãi đi lên thêm đá tương chừng như không có điểm cuối kia.

Những bậc thêm dài dằng dặc, uốn lượn khúc khuỷu phía xa xa dần dần bị sương trắng mờ ảo bao phủ. Hai bên đường cỏ dại mọc tràn lan, thế núi quanh co, rừng cây tươi tốt, tinh mịch mà xinh đẹp. Từ phía xa truyền tới, hoặc là tiếng chim hoang dã giương cánh bay lên, hoặc là tiếng hót trầm bổng, hoặc là tiếng suối chảy róc rách. Bậc thang dưới chân vì được làm từ đá hải quang*, cho nên dù bước vô cùng nhẹ, cũng có thể nghe thấy tiếng động thanh thúy vang lên. Lúc đi được lưng chừng núi, thì gặp một con mưa nhỏ, mây khói tụ lại, sương mù bao phủ bốn phía, những giọt mưa tí tách tí tách, giọt lớn giọt nhỏ rơi xuống bậc thêm phát ra thanh âm như ngọc.

*Đá hải quang: là loại đá tron bóng có bề mặt rộng lớn

Dọc đường đi Huyền Sinh không hề chú ý đến cảnh sắc như cõi tiên này, hán chỉ tập trung vội vàng đi, trong lòng thấp thỏm không yên, lại có chút vui mừng.

Lo lắng chính là bệnh tình của Song Tĩnh, vui mừng chính là sắp được gặp lại người đó.

Bỗng nhiên, hán dừng lại, có chút nghi hoặc nhìn về phía sau.

Thì ra chỗ hán đi qua, có mấy thanh kiếm bị ném trên mặt đất, ngoảnh đầu nhìn lại, trên bậc thêm cũng có mấy vũ khí bị vứt sang một bên. Cung nỏ thương đao, kiếm mâu thuẫn phủ, việt kích giản vàng*, mọi thứ đều có, tất cả bị ném ngổn ngang bên đường, một số còn là vật quý thượng đẳng, trên mặt khảm đá quý nam hoàng kim. Mắt thấy chúng không đành lòng mà bị vứt bỏ, quăng sang một bên, giống như gặp phải một trận đại chiến.

*Cung, đao, kiếm thì chắc hẳn mọi người đều biết cả rồi. Còn nỏ, thương, mâu, thuẫn, phủ, việt, kích là những vũ khí thời cổ. Nỏ, thương là nỏ, giáo; mâu là cái dùng để đâm còn thuẫn là cái dùng để chắn; phủ là cái rìu; việt là cái búa lớn; kích trông bề ngoài tương tự như thương hay mâu (các loại giáo) ở nhiều bộ phận, với một/hai lưỡi nhỏ hình trăng lưỡi liềm gắn vào phần đầu và một nùm tua bằng lông ngựa màu đỏ dính vào chỗ mà phần đầu của vũ khí này nối liền với phần cán; giản đơn giản được tạo ra từ nguyên liệu đơn giản nhưng bền, có thể làm bằng thân cây song mật, loại thân này khá dai, bền nên chịu tác động khá tốt, lại có thể uốn cong thẳng dễ dàng.

Trong lòng căng thẳng, Huyền Sinh vội vã tăng nhanh tốc độ, phóng tới phía trước.

Càng đi lên trên, vũ khí bị ném đi ngày càng nhiều, phía trước gần như là chất thành núi. Huyền Sinh vô cùng hoảng hốt, gần như là dùng hết toàn lực bay

lên phía trước.

Lúc đến tới cổng chính còn chưa kịp lấy hơi thở dốc, vừa ngẩng đầu nhìn lên, lập tức toàn thân đóng băng.

Đập vào mắt hắn là một mảng trắng xoá như tuyết, cờ hoa trắng xoá, cờ té bằng vải treo đầy từ cổng lớn của Thất Thạch môn. Trước cửa rải đầy tiền giấy, bên trong loáng thoáng tiếng khóc bi thương truyền lại.

Huyền Sinh cảm thấy trong đầu ầm một tiếng, hai mắt đăm đăm, tứ chi lạnh toát, trong lòng đau nhức, không thể suy nghĩ được gì, nhất thời đứng im ở cửa.

Gió lạnh thổi qua khiến cờ tang kéo thật dài, như có như không phát phơ trên trán của hắn, để lại một tiếng tiếc nuối giữa không trung.

Hắn chậm rãi bước về phía trước, nhưng lại cảm thấy bước chân nặng như chì.

Bốn phía vắng vẻ như trút bỏ hết tất cả màu sắc, chỉ có sắc sương trắng như tuyết cùng với cờ trắng lay động xung quanh.

Trong trí nhớ, người kia không thích màu trắng.

Lần đầu gặp toàn thân y bào màu tím nhạt; khi ra ngoài tìm được luôn luôn là một bộ xanh ngọc khiến cho sơn thủy làm nền xung quanh đều ám đậm thất sắc; trong đêm tân hôn là hi y như lửa, rực rỡ chói mắt khiến ngày trắng đêm đen cũng được tô lên những màu sắc tươi đẹp, ngoại trừ thân ảnh nhanh nhẹn của nàng ra thì không thấy màu sắc những thứ khác.

Hồi ức xưa như sóng thủy triều ập tới, muốn nuốt trọn hắn, lật đổ hắn. Mỗi bước chân đều như nghiền nát trái tim của hắn.

“Vì sao bây giờ huynh mới đến?” Lần đầu nhìn thấy Diệp Song Tĩnh, câu đầu tiên nàng hỏi giống như cú đấm nặng nề giáng xuống mặt hắn.

Vì sao bây giờ mới đến?

Vì sao phải đợi đến khi phồn hoa tan đi, mới nhớ đến hoa nở rồi cũng sẽ tàn.

Vì sao phải chờ đến khi Đông hà cuộn cuộn đổ về biển cả, mà không thương thức khe nhỏ sông dài.

Vì sao phải đợi đến khi bãi bể hóa nương dâu, vật còn người mất, sông cạn đá mòn, mới nhớ đến nụ cười của người kia.

Huyền Sinh chỉ cảm thấy ý lạnh kia từ trong đáy lòng nhanh chóng lan ra toàn thân, ngay cả thở cũng không thở được, tựa như có thanh đao cửa nơi cổ họng, rạch nát cõi lòng.

Bất luận dùng từ nào cũng không thể miêu tả được cảm giác lạnh lẽo cùng bàng hoàng của hắn hiện tại.

“Là ai?!” Bỗng phía sau vang lên một tiếng lạnh lùng, một bàn tay dứt khoát hương hắn túm lấy!

Soạt ——!

Ninh Đô nghiêng mình tránh né công kích của người kia, ổng tay áo lại soạt một tiếng, bị rách hơn phân nửa, cũng may nàng tránh nhanh. Sự giận dữ và sát khí của người trước mặt giống như phong ba bão táp ập ập kéo đến, nàng chỉ đứng ở đó cũng có thể cảm thấy từng đợt sát khí bén nhọn tạt vào mặt.

“Huyền Sinh?” Nàng có chút kinh ngạc, đứng tại chỗ nhìn hắn.

“!” Huyền Sinh lúc này mới kịp phản ứng, thấy người trước mặt là Ninh Đô, mới chậm rãi thu hồi cánh tay, từ từ cúi đầu: “Diện kiến cô nương.”

Ninh Đô nhất thời xụ mặt xuống: “Ngươi tới làm gì? Thất Thạch môn không chào đón ngươi!”

“Ninh Đô cô nương... Môn chủ nàng...” Huyền Sinh bất chợt nảy sinh một tia hi vọng, vội vàng nhìn vào mặt nàng hỏi.

“Ngươi còn có mặt mũi tới hỏi ta!” Ninh Đô lập tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hai mắt trừng lên, phần nộ đến phát run, một tay chỉ vào hắn, nhưng một câu cũng nói không xong: “Ngươi... Ngươi... Ngươi là cái loại lòng lang dạ thú... Được được được được! Coi như là ta phục ngươi!” Nàng nói một mạch, tức giận đến nói năng lộn xộn: “Chúng ta đang làm tang sự ngươi không thấy sao? Ngươi còn mặt mũi đến đây tuyết thượng gia sương*!” Nàng nói xong liền xoẹt! một tiếng rút ra hai thanh đoản đao, sắc bén quát to: “Dù cho ngày hôm nay ta liều mạng, cũng phải đòi lại công bằng cho chủ nhân nhà ta! Tiếp chiêu!”

*Tuyết thượng gia sương: tuyết còn thêm sương, chỉ cái lạnh của tuyết lại còn thêm buốt giá của sương, về mặt nghĩa cũng tương đương như ‘đổ dầu vào lửa’

Nàng khẽ kêu một tiếng, điểm mũi chân phóng tới phía hắn!

Xoẹt ——!

Nhất thời, giấy mã hoa sương* trắng như tuyết bị nhuộm từng giọt máu đỏ.

*Giấy nhả hoa sương: là loại giấy tiền vàng nhả có hình như bông hoa màu trắng mà trong đám tang của Trung Quốc hay dùng.

Ninh Đô mở to hai mắt, trơ mắt nhìn đoàn đao của mình đâm vào lồng ngực Huyền Sinh.

Nam nhân trước mặt ngay cả một cái chớp mắt cũng không.

Hồi lâu, hần mới chậm rãi nâng mắt lên.

Ninh Đô sững sốt, bỗng nhiên cảm thấy da thịt toàn thân đều đau buốt.

Kết cục bất quá cũng chỉ là thê lương, vậy mà ánh mắt trống rỗng ấy lại bị thương tuyệt vọng không gì sánh được.

Nhưng... Vì sao bây giờ mới tới?

Vì sao chỉ chậm một bước, liền cách xa chân trời góc bể, cũng không cứu vãn được năm tháng xuân tươi.

Vì sao rõ ràng là yêu đến quên thân như vậy, sâu sắc chân thực như vậy..., lại lựa chọn quên nhau nơi giang hồ.

Hai người lẳng lặng đưa mắt nhìn trong giấy lát, xung quanh trống trải im ắng, chỉ có thanh âm gió thổi lá rơi. Còn có hoa trắng phân tán đầy trời.

“Dẫn ta đi gặp nàng...” Sau một hồi, Huyền Sinh mới nói ra từng chữ.

Rõ ràng là hần đuối lý trước, chính mình một đao này cũng đâm vào đúng theo nghĩa lý bình thường, nhưng không biết tại sao Ninh Đô cảm thấy nam tử trước mặt ở nơi này khiến nàng không cách nào thấu hiểu được ánh mắt trong suốt kiên định của hần.

“Ta phải rút đao.” Hồi lâu, nàng vẫn không chút biểu tình mà nói. Không đợi Huyền Sinh đáp lại hoặc là gạt đầu, nàng liền xoay! một tiếng, thoáng cái đã rút thanh đao ra. Ban đầu không dùng hết sức lực đâm, cũng không gây tổn thương đến huyết quản. Nếu nhị thiếu chủ của Bán Nguyệt thành lợi hại như lời bọn họ nói, thì một đao này đối với hần là không đáng kể. Nhưng mà lúc này, bởi vì nàng chưa hết tức giận mà hơi chút lệch cổ tay một cái, liền thấy Huyền Sinh sắc mặt trắng bệch, nhưng trong đáy mắt mây may không có gợn sóng.

“Đi theo ta.”

Hai người đi tới hậu viện, xung quanh đều là cờ tang màu trắng, đệ tử Thất Thạch môn đang tiếp đãi khách nhân đều trầm mặc chấp tay đi qua. Có vài người mặc tang phục giống Ninh Đô, cũng bất đồng với những người khác, thấy nàng đi cùng Huyền Sinh, bất giác đều quàng đến ánh mắt hiếu kỳ. Mấy người bên ngoài cũng loáng thoáng đoán được người tới là ai, ánh mắt sắc như dao phóng tới nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành.

Hai người từ trong vườn bước lên lầu các phía trước linh cửu, chỉ thấy màn che màu trắng kéo dài buông xuống như thác nước. Hai bên có năm tiểu đồng đứng thẳng, hoặc giúp đỡ người đến dâng hương bái lạy, hoặc thêm dầu, chỉnh lại màn, hoặc hầu hạ, đốt vàng, hoặc dìu đỡ người già. Sát cạnh linh đường có mười mấy vị hòa thượng đang tụng kinh niệm phật, còn lại phía dưới là mười mấy người đang gạt lệ khóc thương. Huyền Sinh thấy tình cảnh này, bỗng nhiên toàn thân cứng đờ, sắc mặt vốn bởi vết thương mà trở nên trắng bệch tái xanh, hiện tại càng ảm đạm như sương, không khác biệt gì lắm với màu sắc xung quanh.

Hần muốn bước về phía trước, muốn đến gần nơi nàng đang nằm, nhưng thế nào cũng không có dũng khí cùng khí lực.

Dường như, chỉ cần thấy được hình ảnh như vậy, chẳng khác nào thừa nhận, hết thảy những điều này đều là sự thật.

Thế nhưng... Người trước mặt, đúng là Song Tĩnh.

Phảng phất như lại được thấy dáng cười yêu kiều của nàng, vừa hip mắt vừa níu tay hần làm nũng.

Hần không tự chủ được, muốn vươn tay kéo nàng lại, nhưng lại hệt vào khoảng không.

Hai tay mở ra, nhưng cái gì cũng không có, trống rỗng, thê lương, giá rét thấu xương.

“Huyền Sinh?” Ninh Đô ở sau lưng thấy hần như vậy, bất giác lên tiếng, nhân tiện nháy mắt ra dấu cho tiểu đồng bên cạnh, muốn hần gọi An Hành đến đây.

Nhưng người này cũng không có phản ứng, hần mờ mịt nhìn qua linh đường một cái, không nhận được mà cau mày.

Song Tĩnh khẳng định không thích nơi như vậy.

Tang lễ của nàng, nhất định phải ở đầu nguồn một con suối nhỏ, nằm giữa bụi hoa trăm hoa đua nở, bình lặng gói đầu lên một chiếc bè, thuận sóng mà đi, không biết sẽ trôi tới nơi nào. Đối với nàng, sinh mệnh cùng tình yêu đều giống một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, phần đầu quên mình. Yêu như thế nào, chết cũng như vậy. Không phải là kiểu tang sự nghiêm túc lễ nghi thành toàn như vậy, nhiều người bị thương khóc lóc như vậy, khiến nàng ra đi không an lòng.

Càng tiến lên phía trước một bước, Huyền Sinh càng cảm thấy lồng ngực như bị rút không khí đến sắp nghẹt thở. Hần cảm thấy đau đớn từ trong ngực

khước đại không cách nào ngăn cản, nhất thời không thể đứng vững, một đầu gối đã khụy trên mặt đất.

“Huyền Sinh?” Lúc này Ninh Đô đã quay về sau khi thông báo tin tức cho An Hành, theo sau đệ tử khác của Thất Thạch môn, thấy thế liền kinh ngạc hỏi:

“... Người quỳ gối trước linh đường Lưu bá bá nhà chúng ta làm gì? Người quen biết ông ấy sao?”

Ninh Đô cảm thấy vẻ mặt của mình suýt nữa bởi vì không nhìn được cười mà biến dạng méo mó.

Qua khoảng thời gian chừng nửa nén hương, Huyền Sinh mới từ từ quay đầu lại.

“Cái gì?” Nàng ta vừa nói cái gì.

An Hành thấy sắc mặt hần trắng bệch, giữa hai hàng lông mày vẫn còn phảng phất sự thống khổ, lại thấy khuôn mặt muội muội đứng bên cạnh vận vẹo cứng đờ, đại khái đã hiểu chuyện là như thế nào, bất giác thở dài thườn thượt, nói: “Người chết là đại quân gia Lưu bá của Thất Thạch môn, ông là tam đại quân gia của Diệp thị... Mấy ngày trước, bởi vì có chút chuyện, phát trọng bệnh rồi qua đời.” Lại không nhìn được nhú mày: “Người nhận ra ông ấy?”

“Ta...” Huyền Sinh ngây ngốc nửa ngày, mới miễn cưỡng nói ra được một chữ, nhưng mà đầu óc cứ xoay vòng vòng: “Ta... Không quen biết ông ấy.”

“Vậy người nửa quỳ nửa ngồi ở chỗ này làm gì?”

“Ta... Ta tưởng rằng...” Ta tưởng Diệp Song Tịnh không còn sức sống nằm ở nơi đó. Những lời này vừa mới này ra trong đầu, hần đột nhiên tỉnh táo lại, lúc này mới ý thức tới vết thương nóng rát, đau buốt trên lồng ngực.

“Hần tưởng là tang sự của môn chủ mà.” Ninh Đô ở một bên phải sạch trách nhiệm chăm ngồi đốt lửa, vẻ mặt hả hê trên nỗi đau của người khác.

Lời này vừa mới nói ra, mười mấy đệ tử đứng phía sau An Hành đều xụ mặt xuống.

“Được, ta đã hiểu rồi.” An Hành xoa huyết thái dương, nhú mày nói: “Dù cho thân thủ môn chủ chúng ta không được tốt nhưng cũng không cần các hạ trù ẻo như vậy, hóa ra các hạ không hề nhìn linh bài liên quỳ lạy theo thói quen.” Huyền Sinh quay đầu nhìn linh đường về mặt liền giật giật, nàng không nhìn được xua tay: “Quên đi quên đi, người đâu, đem đồ nhệ thiếu chủ Bán Nguyệt thành đến đại sảnh, sau đó mau mời đại phu đến kiểm tra vết thương này một chút, những người khác người nào vào vị trí người đây, ta có lời muốn nói cùng thiếu hiệp.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Đường trở về. Ngõ tương phùng lại hoá hư không (2)

“Được rồi, ta hiểu rồi.” An Hành day day huyết thái dương cau mày nói: “Môn chủ chúng tôi dù cho thân thể không được tốt cũng không cần các hạ trù ẻo như vậy, hóa ra các hạ không hề nhìn linh bài mà chỉ quỳ lạy theo thói quen.” Thấy Huyền Sinh quay đầu lại nhìn linh đường về mặt liền co giật quay đầu lại, nàng xua tay: “Quên đi quên đi, người đâu, đem đồ nhệ thiếu chủ Bán Nguyệt thành đến đại sảnh, sau đó mời đại phu đến kiểm tra vết thương này, còn những người khác mạnh ai vào vị trí này, ta có lời muốn nói cùng thiếu hiệp”.

“Tỷ tỷ...”. Ninh Đô giậm chân dẫu môi, vẻ mặt còn rất tức giận: “Cứ thả hần vậy sao? Chẳng qua chỉ dọa hần một chút, hần đau lòng, khổ sở, hối hận là có thể bồi thường cho đau khổ năm năm qua của môn chủ chúng ta sao? Không phải quá tiện nghi cho hần rồi sao?”.

“Muội đừng làm rối lên nữa, nhệ thiếu chủ thế nào, trong lòng môn chủ hiểu rõ”. An Hành liếc nhìn người nọ, lúc đó vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, chỉ thấy hần toàn thân trên dưới đều là đất cát bụi bặm, có thể thấy dọc đường vì vội vàng mà đã chịu không ít phong trần, vạt áo màu xanh trước ngực bị máu nhuộm thành một mảng lớn màu đỏ. Nhưng dường như chính hần không ý thức được, chỉ thất thần nhìn về phía trước, hai tròng mắt mặc dù không có tiêu cự, nhưng đã mang theo ý cười mừng rỡ cùng nhẹ nhõm. Nàng liền xoay đầu lại nói với muội muội: “Đến lúc hần xảy ra chuyện, đau lòng còn không phải là vị kia nhà chúng ta sao. Muội cũng đừng nhiều chuyện, chỗ này giao cho ta đi”.

Ninh Đô không tình nguyện thi lễ một cái, lại hung hăng trừng mắt về phía Huyền Sinh, làm như mắt nàng có thể phóng dao, mới dẫn theo chúng đệ tử lui xuống.

“Ồi...”. Biết Song Tịnh chưa chết, Huyền Sinh vừa buông lỏng người liền cảm thấy đau đớn từ vết đao bị Ninh Đô đâm nhất thời bạo phát. Mặc dù ở thời khắc cuối cùng nàng đã thu bớt lực đạo, Huyền Sinh cũng có võ công phi thường căn bản có thể ngăn cản, nhưng mấy ngày nay cả thể xác và tinh thần của hần đều căng đến cực đại, chân khí trong cơ thể khó tránh khỏi hỗn loạn, vì vậy đau đớn liền tăng lên gấp bội.

An Hành vội vàng tiến lên đỡ hấn, hai ngón tay điểm một cái bên cạnh vết thương, vài giọt máu cuối cùng chảy ra, sau đó từ từ dừng lại. Thấy vậy, nàng một chường hướng trên lưng hấn vung tới, hơi hơi dùng lực, bàn tay phủ trên lưng hấn, vuốt dọc sống lưng dịch lên gáy. Chợt nghe ‘ợ’ một tiếng, Huyền Sinh phun ra một ngụm máu đen. Đầu tiên hấn cảm thấy đầu óc nặng nề choáng váng, sau đó dần dần thấy tỉnh táo lại, từ từ dễ chịu hơn rất nhiều.

“Đa tạ cô nương”. Hấn hớn hớn nói cảm ơn, tin Song Tĩnh còn sống khiến hấn yên tâm lại vui mừng, không tự chủ được nở một nụ cười với An Hành.

An Hành sững sốt. Trong ký ức, cho tới giờ chưa từng thấy nam tử này cười như vậy. Đối với Huyền Sinh, nàng hiểu biết không nhiều, mà đều do nghe từ những lời đồn trên giang hồ mấy năm nay. Trong ấn tượng của nàng thì đây là một nam tử lạnh lùng dửng dưng. Nhưng mà nụ cười thế này, ấm áp như gió xuân, cùng Đỗ lâu chủ năm năm trước khi đứng cạnh Từ Vi đường chủ có phần tương tự, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía trước như thể nữ tử trong lòng hấn đang đứng trước mắt hấn. Nàng bất giác hást đầu, nói: “Các hạ không cần đa lễ, đi theo ta đi”.

“Cô nương... Môn chủ nàng...?”. Tuy nói Song Tĩnh còn sống, nhưng không thấy bóng dáng nàng đâu làm hấn không yên lòng, đứng ở phía sau An Hành không nhận được hỏi.

“Các hạ đi theo ta là được.” An Hành không chút biểu tình nói, dẫn hấn xuyên qua sân trước đang cử hành tang sự, đi về tiền sảnh tiếp đãi khách.

Huyền Sinh từng bước tiến vào phòng khách này, liền cảm thấy cảm giác quen thuộc kia như sóng triều mãnh liệt cuộn tới.

Chính là đây, lần đầu hấn đụng phải Diệp Song Tĩnh là ở đây.

Dường như vẫn là tháng ba đầu xuân mưa bụi mệnh mang kia, hết thấy đều chìm đắm trong hơi nước dày đặc, trong hoảng hốt chợt nghe bính một tiếng, Huyền Sinh toàn thân chấn động, chậm chậm xoay người lại, tưởng rằng lại gặp được nữ tử liễu lĩnh hưng phấn vô cùng kia hướng về phía hấn vọt tới mà đụng phải cánh cửa.

Nhưng phía sau, ngoại trừ gió thu vi vu ngoài sân, không còn gì khác.

Huyền Sinh sững sờ, bất giác trong lòng đau đớn.

Hấn dựa vào cái gì cho là Song Tĩnh vẫn còn hăng hái như vậy chào đón hấn?

An Hành cũng không hiểu được hành động của hấn, chỉ lẳng lặng đứng giữa sảnh, xác nhận xung quanh không người, lúc này mới chậm rãi mở miệng. Thanh âm lạnh lẽo buồn tẻ vang lên giữa đại sảnh không người đột ngột mà vô cùng rõ rệt: “Năm ngày trước môn chủ bị người của Phi Ưng bảo cướp đi rồi”.

“Cái gì?!”. Trong lòng căng thẳng, Huyền Sinh kinh ngạc không thôi, tâm tư trong đầu nhanh chóng xoay vòng vòng.

An Hành thở dài: “Lưu bá cũng bởi vì chuyện này mà tâm bệnh đột phá... Nhị thiếu chủ chó vợ, đợi ta từ từ kể lại. Nếu môn chủ gặp nguy hiểm, chẳng lẽ chúng ta còn có thể ở nơi này nhàn tản hành tang sự?”. Lúc này đại phu của Thất Thạch môn vội vàng bước vào, nàng liền hướng lão nhân kia chỉ vào Huyền Sinh, đợi hấn ngồi vào chỗ chậm rãi chữa thương, nàng mới bắt đầu nói chuyện mấy ngày trước.

Phong lưu tài tử kiêu hùng hiệp,

Quý hoạ cân quốc tiểu phật tăng,

Vạn lí thiên thu lâm thiên hạ,

Tứ hải thất thạch mãn thiên nhai.*

(*)Tạm dịch: Tài tử phong lưu, hiệp khách kiêu hùng

Giai nhân thủy mị, phật tăng vui cười

Thiên thu vạn dặm danh vang thiên hạ

Giang sơn thất thạch rộng khắp đất trời

Vũ khí khắp thiên hạ, đều xuất phát từ Thất Thạch môn.

Tạo ra lợi khí, tất sẽ làm hại thiên hạ.

Giang hồ mà ông cố của Song Tĩnh từng trải qua là một mảng gió tanh mưa máu. Khi đó, võ lâm tranh hùng, tất cả các bang phái đều muốn xưng bá thiên hạ, khắp nơi đấu đá lẫn nhau, tranh giành công khai hay âm thầm mưu hại.

Sau cùng, ngũ đại bang phái tập trung tại rừng Lang Nha đại chiến một trận. Thời điểm môn chủ Thất Thạch môn tại nhiệm lúc đó dẫn theo đệ tử tiến vào ngăn cản, chỉ còn khung cảnh máu chảy thành sông, thân chết thành núi. Khắp nơi nơi đều là vũ khí của Thất Thạch môn.

Môn chủ cảm thấy nghiệp chương quá nặng nề, liền sáng lập Ngưng Sương môn. Hơn nữa, Thất Thạch môn từ đó ngừng tay, không chế tạo vũ khí cho

giang hồ nữa.

Nhưng tay nghề Diệp gia không thể thất truyền, vì vậy, người lập ra “Hội thử khí”. Cứ năm năm một lần sẽ mời anh hùng hảo hán toàn thiên hạ tới Thất Thạch môn thử năng lực của mình, ba người cuối cùng vượt qua cửa ải cuối sẽ được ba vũ khí Diệp gia.

Trong ‘Hội thử khí’, coi trọng không chỉ có thân thủ võ nghệ, còn có nhân phẩm cùng tài trí. Chính vì vậy, có cửa kiểm tra võ công, có cửa đánh giá trí tuệ, và có cửa xem xét đức độ. Thất Thạch môn sẽ mời những người có danh tiếng trên giang hồ đến đây đánh giá. Chỉ những người khiến cho mười hai vị giám khảo công nhận, đồng thời phải vượt qua toàn bộ cửa ải, mới có thể có được vũ khí thiên hạ vô song của Diệp gia.

“Hội thử khí” lần này đến phiên Diệp Song Tịnh, người tiếp vị chưa được mười năm tổ chức.

Hôm đó, Thất Thạch môn biến người tấp nập, không phân biệt già trẻ gái trai, hai phái hắc bạch, đều hướng Vân Sơn cốc mà tới. Mặc dù số đông đều vì vũ khí Diệp gia vang danh thiên hạ mà đến, nhưng cũng có nhiều người hiếu kì muốn đến để tận mắt chứng kiến Diệp Song Tịnh đại náo thiên hạ ngày nào.

Trong số những người đến, có mười hai vị giám khảo đều danh chấn thiên hạ: bảo chủ phu nhân của Thiên Nga bảo Thượng Quan Kiêu, nhị thiếu chủ Cẩm Vũ của Đới Phong các, lâu chủ Đỗ Triệt Thủy của Trọng Trọng lâu, Dạ hành lang hiệp(*) A Linh, môn chủ phu nhân Ngưng Sương môn Diệp Song Thanh, trang chủ Nhu Kiếm sơn trang Hoa Vô Song, Bạch y nữ hiệp An Thủy Đồng, Đệ bát la hán Nghiêu Thiệu Trụ, thiếu chủ Lý Sa của Thiên Vũ Không thành, Minh cốc trang chủ Minh Hà, cùng với đường chủ Lâm Mai Hoa của Mai Hoa đường – thực ra không hề ngồi chỗ giám khảo mà chỉ lo bận việc kinh doanh kiếm tiền. Đội hình phô trương như vậy khiến không ít thiếu niên thiếu nữ mới lần đầu bốn ba giang hồ không khỏi tròn mắt há hốc mồm kinh ngạc. Chính vì vậy, dù thấy chủ trì Diệp Song Tịnh ngồi ở trên kia chỉ là một thiếu nữ thanh tú mảnh khảnh cũng cảm thấy đáng tôn kính ngưỡng mộ.

(*)Dạ hành lang hiệp: cái này là biệt danh, Hiệp khách sói đêm ^^

Nhưng cũng dưới tình huống này, trước mặt bảy trong mười một vị cao thủ võ lâm, Diệp Song Tịnh bị cướp đi.

Chính là ngày thứ ba tổ chức “Hội thử khí”, hơn hai trăm người tham gia thậm chí còn chưa qua cửa thử nhất. Theo quy định, mười tám đệ tử võ nghệ của Thất Thạch môn lần lượt canh giữ trên lối đi từ dưới chân núi thẳng đến cửa môn, khiêu chiến những người đến tranh đấu, người thua sẽ phải để lại vũ khí, đây là lí do vì sao Huyền Sinh trên dọc đường nhìn thấy nhiều đao kiếm bị vứt bỏ như vậy. Trong sơn cốc, ánh đao bóng kiếm ngợp trời, đâu đâu cũng nghe âm thanh leng keng.

Thế nhưng, tỷ võ mới được nửa đoạn đường thì cuồng phong nổi lên. Giám khảo nói chuyện phiếm thưởng trà bên trong Thất Thạch môn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bốn bề đều có ánh đuốc bao vây. Hàng ngàn hàng vạn mũi tên giống như cuồng phong bạo vũ rơi xuống, bên trên buộc La Mật hương, hương kia sẽ thấm vào da làm tê liệt tứ chi, dù cho dùng nội công thâm hậu thể nào cũng vô phương chống cự. Mấy vị cao thủ không hổ là nhân tài kiệt xuất giữa võ lâm, mấy cái nhún lên xuống đã đánh bật trận mưa tên kia. Đối phương lại bắn xuống một trận mưa tên nữa, lần này là khí độc khói mù phát tác, hơn nữa tác dụng của La Mật hương dần dần thấm vào da, mọi người tuy cưỡng lại nhẩy xuống, nhưng xoay người nhìn lại thì Song Tịnh đã không thấy đâu nữa. Chỉ có những mũi tên chằng chịt chặt cắm trên mặt đất, bên trên có chữ: Ứng.

Đỗ Triệt Thủy cười lạnh mấy tiếng, nói liên tục mấy chữ ‘được, được, được’, hướng về phía mọi người chào một cái, liền rút người đuổi theo.

Lâm Mai Hoa và Hoa Vô Song thoáng nhìn nhau, đều thờ dài, ngoắc tay gọi thủ hạ phân phó một chút chuyện, sau đó cũng xuống núi đuổi theo.

Những người khác trầm mặc.

Hay đúng hơn là choáng váng.

Phi Ứng bảo cùng Thất Thạch môn thời gian này ân oán khó phân, bọn họ đều đã nghe nói.

Diệp Song Tịnh không hổ người đứng đầu một bang phái nổi danh, biểu hiện rất có phong độ. Không những đem vật giao đi, còn cười ha hả yêu cầu lưu lại mấy đầu ngón tay, chuyện này nếu phát sinh ở Trọng Trọng lâu hoặc Đới Phong các, e đã dẫn đến tai họa diệt môn.

Nhưng mà Phi Ứng bảo này thật đúng là được dâng chân lên đẳng đầu, trước mặt nhiều người như vậy cướp người đi, như vậy chẳng phải khiêu chiến trắng trợn sao? Không phải cùng lắm chỉ là một bang phái sắp suy vong sao? Ta mặc người tìm được bảo tàng của Thiên Hiệp lâu thì sao nào? Chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ không diệt được người hay sao?

Ngay khi đám người tức giận đầy ngực, xoa đám mài tay chuẩn bị đến Phi Ứng bảo đòi người, An Hành và Ninh Đô nhận được tin tức liền chạy tới. Sau khi hiểu rõ tình hình hai người nhìn nhau, cũng không có ngạc nhiên gì lắm, An Hành trước tiên hướng các tiền bối có mặt hành lễ, kính cẩn mà kiên định nói: “Mời các vị trở về thôi”.

“Cái gì?!” Đệ bát la hán Nghiêu Thiệu Trụ lập tức quát lên, thanh âm kia như sấm xuyến tai, thiếu chút nữa thổi bay Ninh Đô: “Vì sao?!”.

“Môn chủ nhà ta đã sớm dự đoán sự tình sẽ phát sinh như vậy.” An Hành xoa xoa lỗ tai nói: “Trước ngày hội thử khí diễn ra, người liền gọi chúng tôi tới phân phó nói: Nếu ta có bất trắc, tuyệt đối không được để cho mọi người ở đây mạo hiểm, thỉnh bọn họ quay về lãnh địa của mình, huấn luyện thật tốt đệ tử. Nếu chúng ta thất bại, giang hồ này... Chỉ sợ sẽ dấy lên một trận gió tanh mưa máu lớn, mọi người phải có chuẩn bị trước mới được”.

Mọi người nghe vậy chợt biến sắc.

Người hề là tiếp xúc qua Diệp Song Tĩnh đều biết, nàng tuy bình thường không cầu nệ tiểu tiết, thậm chí đại tiết cũng chẳng so đo, nhưng lời ra nhất định có lý. Thấy nàng đã phân phó nghiêm túc như vậy, bất giác đều rùng mình.

Chính là bảo chủ phu nhân của Thiên Nga bảo khôi phục bình tĩnh trước, nàng trầm tư chốc lát, liền hướng đám người An Hành gật đầu một cái nói: “Đã như vậy, trước ta đem chuyện này thông báo cho bảo chủ, để bọn họ điều tra xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cũng sẽ phái vài người đi trước tiến đến Phi Ưng bảo, giúp đám người môn chủ một chút sức lực”. Nàng cười lạnh một tiếng: “Phi Ưng bảo này dám cùng chúng ta khiêu chiến, ăn no rửng mỡ à”.

Mình cốc trang chủ Minh Hà cũng không nhịn được lên tiếng: “Diệp môn chủ còn nói gì nữa?”.

“Người nói...”.

“Nếu như Huyền Sinh nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành đến, hãy đem cái này đưa huynh ấy”. An Hành nhìn nam nhân trước mặt nói, vươn tay tới trước mặt hắn.

Trong tay nàng, ngọc bội Bán Nguyệt La Anh trong suốt long lanh lẳng lẳng nằm đó.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Đường trở về. Ngõ tương phùng lại hoá hư không (3)

Trong tay nàng, ngọc bội Bán Nguyệt La Anh trong suốt long lanh lẳng lẳng nằm đó.

“?”. Huyền Sinh cả kinh, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn An Hành: “Đây là...”.

“Cái này là vật môn chủ muốn ta giao cho các hạ”. An Hành ánh mắt bình tĩnh: “Người nói, ngoài ra còn có một tấm gương đồng, người đã đưa cho Đồ lâu chủ”.

Cúi đầu nhìn miếng ngọc bội Bán Nguyệt không thể quen thuộc hơn được nữa, Huyền Sinh bất giác nghi hoặc, ngọc bội đang ở đây, không phải ai cũng nói miếng ngọc này đã giao cho Phi Ưng bảo rồi sao? Phải chăng, miếng giao ra kia là giả còn miếng này mới là thật? Mà Song Tĩnh, cũng là vì vật này mà bị bắt đi sao?

Tựa như nhận ra hắn không hiểu, thấy đại phu đã băng bó cho hắn xong, An Hành phát tay một cái cho người lui xuống, nhẹ giọng nói: “Môn chủ từ nhỏ đã không giống phạm nhân, người đang suy nghĩ điều gì, chúng ta đều không biết, cho nên ta cũng không có cách nào giúp ngươi hiểu. Thế nhưng...”. Sắc mặt nàng có chút nhợt nhạt: “Người nói, giả như miếng ngọc bội Bán Nguyệt này thực sự không thể giao được... thì... thì tại hạ... nhất định phải ngồi lên cái ghế tân môn chủ của Thất Thạch môn”.

“Cái gì?!”. Huyền Sinh sắc mặt đại biến, lập tức hiểu được ý đồ của Song Tĩnh.

Nếu lời phân tích của Mai Hoa lần trước ở Kiếm Nhu sơn trang là đúng, vậy thì muốn có được kho báu của Thiên Hiệp lâu, chìa khóa chính là hai vật này.

Mà Phi Ưng bảo nếu chỉ có trong tay một thứ, cho dù có bắt Song Tĩnh đi, cũng không cách nào mở được kho báu kia.

Vậy thì Song Tĩnh...

Hắn bất giác rùng mình một cái, cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Dứt khoát như vậy sao?

Nếu hắn không quay đầu lại, thì nàng cũng không muốn sống trên cõi đời này nữa.

Nhưng vì còn thân phận và trách nhiệm, nàng sẽ không tự mình tìm đến cái chết, khi đó, kết cục không thể nghĩ ngờ chính là... ngọc nát đá tan.

Cho nên mới bày ra nước cờ như vậy.

Đem bí ẩn này dần dần phơi bày ra giang hồ, giao Thất Thạch môn cho An Hành, để Trọng Trọng lâu thể hiện uy lực, trừng trị Phi Ưng bảo. Nếu lực lượng của Trọng Trọng lâu không đủ mạnh thì các bang phái khác coi như đã nhận được lời cảnh cáo, dù thế nào cũng sẽ không để Phi Ưng bảo được như ý. Còn nàng, sẽ chết dưới con thịnh nộ của Hãn phu nhân hoặc Tập Vân. Nàng dùng cái chết để thức tỉnh võ lâm các phái, hợp lực tấn công Phi

Ứng bảo.

Hắn cầm miếng ngọc bội trong tay, nửa thì phần nộ cùng nóng ruột, nửa lại kinh hãi mà thán phục.

Đó chính là thiếu nữ truyền kỳ Diệp Song Tịnh ngày xưa. Dù đã qua nhiều năm, toàn bộ võ công của nàng đã bị phế, nhưng khả năng làm chủ giang hồ vẫn không thể thay đổi.

An Hành thấy ánh mắt hắn hơi có hồn trở lại, biết hắn đã nghĩ xong, liền đứng lên đi tới trước mặt hắn, đột nhiên quỳ xuống chấp tay thành quyền, ánh mắt tha thiết thành khẩn: “An Hành thỉnh cầu Nhị thiếu chủ hãy cứu môn chủ của ta!”.

Huyền Sinh kinh ngạc, vội vã đưa tay đến đỡ: “Cô nương! Tuyệt đối đừng làm vậy, tại hạ làm sao có thể nhận một lạy này của cô nương?!” . Nói xong liền muốn đỡ nàng đứng lên, nhưng đôi phương lại kiên quyết quỳ trên mặt đất, không hề dao động.

“Nhị thiếu chủ, An Hành vô dụng, chỉ có thể ở lại Thất Thạch môn trấn an mọi người để môn chủ không phải lo âu. Nhưng có mấy lời này, An Hành không thể không nói”.

Huyền Sinh thấy nàng ý chí kiên quyết, bất giác buông tay, nhưng hắn cũng tự giác ngồi xổm trên mặt đất, thành thật đáp lại: “Cô nương cứ nói!”.

“Nhị thiếu chủ...” An Hành sắc mặt nghiêm túc, trầm tư chỉ trong giây lát rồi cắn răng một cái ngẩng đầu lên: “An Hành và môn chủ tuy là chủ tớ, nhưng lại tình như tí muội, tâm tư của môn chủ mấy năm này, An Hành đều hiểu. An Hành cũng biết, nhị thiếu chủ nhất định sẽ nghĩ cách cứu môn chủ, nhưng mà...” . Nàng cảm môi giống như đang kìm nén cảm xúc, nước mắt lại bất giác chảy ra: “Nhưng mà... nếu như các hạ không có ý nghĩ cùng môn chủ ta bạc đầu giải lao, thì... chuyện đi này, không đi cũng được”.

Huyền Sinh trong lòng chấn động, chợt nhớ đến lời nói của Triệt Thủy.

Nếu hôm nay người định rời khỏi Song Tịnh nửa bước, đầu tiên ta đây sẽ giết chết người, sau đó sẽ đâm chết nàng. Còn tốt hơn việc cứ để nàng tiếp tục sống khổ sở như vậy.

Nghĩ lại vừa rồi hắn tưởng rằng Song Tịnh đã chết, ý niệm đầu tiên của hắn chính là không biết bây giờ phải làm gì, cũng chẳng nghĩ ra được lý do để tiếp tục sống.

Bên tai hắn dường như còn vang lên tiếng thở dài của Mai Hoa.

Hồi thế gian, tình ái là chi.

Mà khiến người thế cùng sinh tử?

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngọc lành. Sự cố chấp và quyết đoán của Diệp Song Tịnh có thể khiến cho vô số nam tử phải xấu hổ ngượng ngùng.

“Cô nương xin đứng lên...” . Huyền Sinh lặng lẽ đỡ An Hành đứng dậy, lãnh đạm nói: “Ta nhất định đem môn chủ không một chút tổn thương trở về”.

An Hành lau nước mắt, thấy hắn cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của mình, bất giác thở dài, sắc mặt bi thương thống khổ: “Nhị thiếu chủ vì mất đi kí ức nên có chuyện không biết. Năm năm trước, người người đều biết Diệp môn chủ là đệ tử bậc nhất của bất bại nữ hiệp Phù Bình, một nhược điểm cũng không có. Nhưng người người cũng đều biết, điều duy nhất có thể gây tổn thương cho môn chủ, chính là ngài. Cho nên... cho nên...” . Nàng gấp gấp nói.

“Nếu ta vô tình thì đã không tới Thất Thạch môn”. Lúc này Huyền Sinh ngắt lời nàng, đôi mắt bình tĩnh nhìn nàng mà nói: “Tại hạ đã làm tổn thương môn chủ một lần, nguyên ý sẽ không để nàng bị thương lần nào nữa, cho dù là ta hay bất kỳ ai khác làm tổn thương nàng, ta đều không cho phép”. Hắn đưa tay đỡ An Hành lên, sau đó lễ độ lui lại mấy bước, khẩu khí lãnh đạm, thần thái cao ngạo: “Cô nương yên tâm, nếu như Phi Ứng bảo làm bị thương môn chủ, thì thiên hạ này sẽ không nơi nào có thể là chỗ cho bọn họ dung thân nữa”.

An Hành thấy hắn vẻ mặt trịnh trọng, khẩu khí nghiêm túc, biết Huyền Sinh là người nhất ngôn cửu đỉnh, liền có chút yên tâm. Lại nghĩ đến hình ảnh vừa rồi hắn quỳ ở trước linh cửu tưởng rằng người bên trong là Diệp Song Tịnh, đau khổ muốn chết, trong lòng thấy nhẹ nhàng. Cuối cùng nàng cũng đã buông xuống được một tảng đá lớn. Thấy Huyền Sinh chỉ đem theo hai thanh trường kiếm cùng một chút lương khô, bất giác nói: “Đã như vậy, để ta sai người giúp Nhị thiếu chủ chuẩn bị một chút, Phi Ứng bảo cách nơi này khá xa...”.

“Bọn họ không đến Phi Ứng bảo”. Huyền Sinh hơi cau mày nói, nhìn hướng phương xa, ánh mắt chăm chú: “Bọn họ, nhất định là đến Lệ cốc”.

Đến nơi thiếu nữ tóc bạc kia ở, đến nơi Thiên Hiệp lâu chôn cất kho báu.

“An Hành cô nương, có thể giúp tại hạ chuyển lời được không?”. Hắn dường như nhớ tới điều gì nên lại quay đầu hỏi.

“Mời Nhị thiếu chủ nói”.

“Hãy mời Ngưng Strog môn chủ... đến trước Lệ cốc, nói cho hắn ta biết, dù có chuyện gì xảy ra thì cũng phải cứu Song Tịnh trước.” Nếu như nàng xảy ra chuyện gì, hắn tuyệt đối không tha thứ cho chính mình. Nói cho cùng, lúc đầu người bỏ rơi nàng là hắn, cố chấp không quay đầu lại là hắn, khi đám người Phi Ứng bảo tập kích lại không ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, cũng chính là hắn. Vì vậy, cho dù là xảy ra chuyện gì thì cũng để cho hắn chuộc tội đi.

“Được, bây giờ ta lập tức sai người báo lại”. An Hành đã hiểu ý của hần, liền gật đầu, đoạn nói: “Hần là Mộ Dung môn chủ cũng đã biết rồi. Chung quy, trước hết ta giúp...”. Nàng đang muốn nói nốt, chợt thấy một trận gió mạnh từ chính diện thổi tới, cuốn đến khiến nàng bất giác lùi về phía sau vài bước. Lát sau, khi nàng mở mắt ra, tầm mắt đã sớm không thấy bóng dáng Huyền Sinh nữa.

“Đường tới hoàng tuyền thấy huyền y, liền cùng tam sinh thạch vô duyên”. An Hành thì thầm nói: “Nguyên cầu môn chủ nhà ta, cùng ngươi, đều có thể bình an trở về”.

Nàng đứng ở bên cửa sổ nhìn cảnh tượng phía ngoài, bầu trời xanh thẳm chứa chan ánh nắng. Thời gian một ngày lại lần nữa trôi qua, dải lụa trắng cùng tiền vàng, vàng mã tung bay ở bốn phía chiếu, được ánh nắng hoàng hôn chiếu lên thắm màu đỏ tươi, tựa như không gian xung quanh vương đầy vết máu.

Trong lòng nàng có chút bất an, nắm chặt tay, lập tức xoay người hướng về phía Ngưng Sương môn chuẩn bị gửi lời nhắn.

Bên ngoài Thất Thạch môn, Huyền Sinh cũng đã vút xuống núi, hần nhanh như gió xuyên qua sơn cốc rộng lớn, nhanh chóng hướng về phía Lệ cốc chạy đi. Hần suy nghĩ không ngừng mà chỉ xoay quanh một việc, Lệ cốc cách nơi này khá xa, dù bản thân đã chắc chắn bọn họ đi về hướng nào. Nhưng nếu mình tính sai, chẳng phải sẽ bỏ lỡ cơ hội cứu Song Tĩnh?

Bỗng nhiên, hần chợt dừng cước bộ.

Chỉ thấy cây cối xung quanh đều là cảnh sắc mùa thu, ánh mặt trời rơi xuống đỉnh núi, một bóng người đứng thẳng trên ngọn cây cao, mặt trời to lớn phía sau đang chậm rãi lặn xuống phía tây, ánh rực rỡ lộ ra ở bên mặt nạ vàng của hần.

“Nhị thiếu chủ Huyền Sinh”. Kinh Phiến cười nhạt: “Ta ở chỗ này chờ ngươi cũng thật lâu”.

“Kinh Phiến cô nương”. Huyền Sinh sững sốt, xoay người ôm quyền hành lễ, hỏi: “Có phải các hạ phụng mệnh của Hoa trang chủ đến nơi này đợi?”.

“Cứ coi như vậy đi”. Kinh Phiến khẽ khẽ giật mình, nháy mắt liền di chuyển đến trước mặt hần, nàng hít cảm lên cười một tiếng: “Một là vì trang chủ phân phó ta ở đây đợi tin tức, hai là vì... bà nương (*) kia bảo ta giúp nàng hỏi ngươi một câu”.

“Bà nương?”. Huyền Sinh kinh ngạc, trong chốc lát liền nhớ ra: “Mai Hoa?”.

“Ai thêm đề ý đến tên gọi của nàng ta là gì?”. Kinh Phiến hừ một cái, khẩu thị tâm phi * mà quay đầu: “Nàng muốn hỏi ngươi: “Nếu như tâm ý đã quyết, bất luận thế nào ngươi cũng có thể đổi diện?”.

(*) khẩu thị tâm phi: miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo

Nghe vậy, Huyền Sinh bất giác rung mình, lại kiên quyết gật đầu: “Phải”.

“Nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời lại!”. Kinh Phiến quát lên: “Sợ rằng đây không chỉ là chuyện ân oán của riêng mình ngươi, có thể còn phải cuốn cả giang hồ này vào!”.

“Bất luận là chuyện gì, đối với ta đều không quan trọng”. Huyền Sinh dừng lại một chút, ngẩng đầu thản nhiên đáp: “Giang hồ cũng được, Bán Nguyệt thành cũng được, Thất Thạch môn cũng được, quá khứ của bọn họ có rồi rắm như nào thì đối với ta cũng không quan trọng. Lúc này, ta chỉ muốn cứu Song Tĩnh ra. Nếu vì cứu nàng mà muốn ta phải đổi diện, hay là phù nhận hết thảy quá khứ của ta, thì cứ để việc đó tới đi”.

Khi hần nói lời này, đúng lúc tà dương đang buông xuống.

Tia sáng cuối cùng bắt gặp loé lên trắng xóa ở cuối chân trời, dường như tất cả đều ở lại phía sau lưng hần. Chỉ thấy người kia y bào pháp phối, giống như sẽ cười mây đạp gió, vượt qua trăm sông nghìn núi, hướng nơi Song Tĩnh đang ở mà bay đến. Đó là tia sáng cuối cùng ngời lên trước màn đêm đen tối, cũng chính là khoảnh khắc xa nhất, rồi xa ánh bình minh.

“Tốt lắm”. Kinh Phiến gật đầu, khẽ cười một tiếng: “Nếu như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết. Ta nghĩ ngươi cũng biết rồi, Mai Hoa và Triệt Thủy biết kho báu kia đang cất giấu ở nơi nào, đó chính là nơi chúng ta muốn đi”. Thấy hần gật đầu một cái, nàng bắt gặp cong cong khóe miệng: “Nhưng ngươi lại không biết là, kỳ thực ẩn tàng bên dưới nó, chính là phế tích của Thiên Hiệp lâu”.

“Còn nữa, Huyền Sinh... phụ thân ngươi, cũng đang ở đó”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 51: Đường trở về. Ngõ tương phùng lại hoá hư

không (4)

“Mộ vân thu tấn dật thanh hàn,

Ngân hán vô thanh chuyển ngọc bàn*”.

*Hai câu thơ trong bài “Trung thu” của Đỗ Mục.

Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu:

Mây chiều trôi hết, lạnh từng không

Ngân Hán êm ru đĩa ngọc lòng

Xuyên qua khe hở của bức tường đá, Song Tĩnh lặng lẽ ngồi ngắm ánh trăng. Trong phòng, ngọn lửa lập lòe phát sáng, chiếu bóng dây leo và cỏ dại lên vách tường. Chiếc bóng giống như đã thú đang giương nanh múa vuốt, theo ánh lửa mà biến hóa hình dạng.

Đêm ma mị. Vầng trăng tựa như lưỡi câu, móc vào tim, không đến nỗi trí mạng nhưng lại đau đớn chua xót vô cùng.

Nàng khoác một chiếc áo lông chồn trắng thật dày, cả người co lại trong đám lông nhưng trắng tuyết, khiến cho gương mặt càng lộ nét thanh tú tinh tế.

Nơi này đài ngọc coi như không tồn, người của Phi Ứng bảo cũng không gây khó dễ với nàng. Có lẽ bởi Tập Văn đã nghiêm khắc hạ lệnh nhất định phải dùng trọng lễ đối đãi, vì thế tình trạng thân thể của nàng luôn được đặc biệt nhớ đến. Bọn họ suốt dọc đường đối với nàng quan tâm có thừa, cơ hồ tất cả những thứ tốt đều đưa tới trước mặt nàng. Như gian phòng này, dù ở trong đồng phế tích của Thiên Hiệp lâu, nhưng gần như không bị gió lùa, nằm trong sơn động sâu như vậy, cũng coi như là ấm áp ôn hòa. Mấy người hạ nhân được phân công chăm coi nàng còn không biết từ nơi nào tìm được mấy cái đệm da thú mềm mại, tất cả đều chất đống ở trong phòng nàng. Họ còn nhóm lửa rồi bỏ thêm trầm hương, để cho nàng được thư thái dễ chịu.

Cũng bởi vì, không kẻ nào muốn nàng chết trên đường đi.

Nếu như vậy, Phi Ứng bảo phải đối mặt, không chỉ sự phẫn nộ của Trọng Trọng lâu và Ngưng Sương môn, mà thứ bọn họ muốn, cũng tuyệt đối không lấy được.

Lúc bị bắt đi ở Thất Thạch môn, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ là có chút hiếu kỳ. Chỉ trong vòng mấy tháng, rốt cuộc Phi Ứng bảo đã mạnh đến trình độ nào mà có thể lớn mật, phách lối đến mức dám bắt người dưới con mắt bao nhiêu nhân vật lớn của các phái trong giang hồ?

Nàng bị bịt mắt mà đưa đến nơi này. Nhưng dù vậy vẫn có thể cảm nhận được bọn họ đã rời khỏi nơi có ánh nắng mặt trời, băng qua thông đạo thật dài và đường núi quanh co, tiến vào một nơi ẩm ướt giá lạnh, bốn phía đều là tiếng gió và mùi của núi đá cỏ dại. Thậm chí ở nơi này còn có một số loài kì hoa dị thảo sinh trưởng cực kì mạnh mẽ. Ngoại trừ tiếng gió, còn có tiếng suối chảy róc rách, tiếng nước đá nhỏ giọt, tiếng con cá nhào lên khỏi mặt hồ. Khắp nơi đều có tiếng vang vọng lại, khiến cho mỗi bước chân trong không gian này kéo thật dài, truyền đến nơi trống trải, xa vời.

Song Tĩnh được mời vào trong gian phòng đã sớm được bố trí tốt. Ngoại trừ mỗi ngày ba bữa được mang đến đúng giờ, cùng với việc đứng giờ ra ngoài khám bệnh bởi một lão đại phu già như sắp chết, trên cơ bản nàng không tiếp xúc với những người khác. Nàng vốn tưởng rằng Tập Văn cũng ở nơi này, nhưng ngoại trừ Hân phu nhân thỉnh thoảng mang theo một đám người đến trước cửa hung hăng nhìn nàng mấy lần lúc nàng đi ra ngoài thì không thấy bất kỳ người nào khác.

Như vậy cũng tốt.

Như vậy, mỗi ngày nàng có thể không cần suy nghĩ cái gì, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, quang minh chính đại lười biếng, không để ý tới những chuyện hồng trần.

Có đôi khi đang mơ màng ngủ, mở mắt ra nhìn thấy vài tia nắng xuyên qua khe nứt của gian phòng rơi trên lông mi, nàng luôn cảm giác là mình đang nằm mơ. Trong mơ có màn sương mù dày đặc và mưa bụi, cảm giác y phục mỏng lạnh lẽo như được làm bằng nước khoác trên người, thấm sâu vào trong da, làm sao cũng không cởi xuống được. Trong màn sương mù mờ mịt đó, thấp thoáng có thể thấy được một bóng lưng kiên cường, bất luận nàng gào khóc đến khản giọng thế nào cũng không chịu quay đầu lại.

Thế sự mạn tùy lưu thủy,

Toán lai nhất mộng phù sinh.

Tùy hương lộ ổn nghỉ tần đào,

Thử ngoại bất kham hành. *

* Trích bài thơ “Ô dạ đề” (Tiếng quạ đêm) của Lý Dục.

Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn:

Thế cuộc trôi theo dòng nước

Kiếp người tựa giấc chiêm bao

Làng say lối ỏn năng lui tới

Chốn khác chẳng nên vào.

Lần này nàng thực sự mệt mỏi.

Còn lại một chút khí lực, cũng đang dần dần bị tiêu hao khi để tâm đối phó với Phi Ưng bảo.

Trán của nàng đặt trên đầu gối, nhắm mắt lại cố gắng hít thở.

Gần đây càng ngày càng dễ mệt mỏi. Có phải nàng sắp chết không?

Nếu như chết đi, liền có thể gặp được Thiên Sa chứ, liền có thể đem tất cả những sự tình khiến nàng sức cùng lực kiệt này vứt ở phía sau chứ. Như vậy, bản thân nàng có phải hay không sẽ thấy không quá khó để vượt qua.

Thật là đau. Trên người nàng, mỗi một tác đều đang thét gọi tên một người mà nàng không muốn nghĩ đến, cũng không nỡ nói ra.

Tuyệt đối sẽ không nói ra tên của người kia, bởi nếu như nói ra, đáp lại cũng chỉ là bốn bề yên tĩnh trống trải, còn có sự cô đơn lạnh lẽo thấu xương.

Không bao giờ còn nữa sự bất đắc dĩ phải trả lời nàng, nhưng chứa đựng trong đó cả cung chiều và thương yêu cơ hồ không nhìn thấy được. Không còn có người nào bất chấp hiểm nguy, không chút suy tính mà xông tới bảo vệ nàng. Cũng sẽ không còn nữa, một bộ y bào màu xanh tươi mát giang tay ra trước mặt nàng, khi nàng khó khăn thì đứng sau lưng chăm chú nhìn nàng, khi nàng mệt mỏi thì công nàng lên, khi nàng vui vẻ thì mỉm cười nhìn nàng.

Kỳ thực Huyền Sinh đã biến mất rồi, là nàng một mực lừa mình dối người, đáng đời nàng. Bởi vì hi vọng, bởi vì muốn thực hiện chuyện không thể, bởi vì ích kỉ mong muốn hắn ở lại bên cạnh mình, bởi vì đem tình cảm của chính mình áp đặt lên người hắn, cho nên đáng đời lắm. Vui sướng thoải mái đều đã bị quăng đi vỡ nát tan tành, một mình với cảnh ngộ như vậy, ở nơi này ân hận đứt ruột nát tim, tất cả đều đáng đời.

Nàng đem trán vùi trên đầu gối, gắng sức lấy da lông nhưng quần lên người, trên gương mặt không có bất cứ chất lỏng lạnh lẽo nào chảy qua.

Nước mắt nàng đã cạn sạch từ lâu, và, dường như máu của nàng cũng theo dòng nước mắt ngày đó chảy ra rồi.

Thân thể không có máu chảy luôn luôn rất lạnh, giống như đứng ở một khoảng không vô định, chỉ còn cảm giác trống rỗng.

Bỗng nhiên, nàng giật mình một cái, ngẩng đầu lên xoay người, chỉ thấy nữ tử tóc bạc không biết xuất hiện phía sau từ lúc nào, cầm cành hoa lê, đang ngồi ở trước bàn dài lặng lẽ nhìn nàng.

“Người đến rồi?” Song Tĩnh cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ hàm ý nói: “Lần sau có thể phát ra chút âm thanh không? Dọa chết người ta rồi.”

Nữ tử kia không nói gì, chỉ thần nhiên nhìn nàng, giống như vẫn luôn bình tĩnh như vậy. Song Tĩnh bĩu môi, khoác áo lông rồi chậm rãi đi đến chân bàn, ngồi xuống trước mặt nàng ta, nghiêng đầu quan sát giây lát, liền nói: “Người là... Người của Thiên Hiệp lâu?”

Nhưng đối phương chỉ hỏi ngược lại: “Người là ai?”

Song Tĩnh mỉm cười: “Môn chủ Thất Thạch môn, Diệp Song Tĩnh. Tại hạ bái kiến tiền bối.” Nói xong tay phải đặt nhẹ lên vai trái, một đầu gối chạm đất, hơi cúi đầu hành đại lễ.

Nhưng chỉ thấy lông mi người nọ khẽ run lên, một lát mới nói: “Người là ai?”

Song Tĩnh không nói, nhìn nàng hồi lâu mới mỉm cười đáp lại: “Thực sự muốn ta trả lời sao?”

Dứt lời, hai người đều trầm mặc không nói, lặng lẽ ngồi nhìn đối phương. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của mấy vị đệ tử đi tuần tra, xa xa còn có một rãnh nước đang nhỏ giọt, thanh âm biến hóa kì ảo cách từng khối nham thạch truyền tới, mang theo mùi vị ẩm ướt của gió và cỏ tươi.

“Nếu người biết người là ai, có lẽ còn một con đường sống.” Cuối cùng vẫn là nữ tử tóc bạc chậm rãi mở miệng trước. Nàng dừng một chút: “Người biết người là ai sao?”

“Ta...” Song Tĩnh thần bí cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn nàng ta: “Ta là môn chủ của Thất Thạch môn Diệp Song Tĩnh, đồng thời cũng là đệ tử chính thức đời thứ ba mươi bốn của Diệp Chi – một trong tứ đại thủ vệ của Vạn Anh bảo, chi cánh tả.” Nàng hồ hững tiếp lời: “Thất Thạch môn, chính là được Vạn Anh bảo sáng lập, đúng vậy không?”

“Người biết?” Nữ tử tóc bạc thờ ơ nhìn nàng.

“Phải.” Song Tĩnh gật đầu một cái, lại từ từ ôm lấy đầu gối của chính mình, co người lại: “Từ lần trước, khi ở trong sơn cốc nhìn thấy người ta đã hoài nghi rồi. Tại sao câu thơ kia lại khắc trong phòng môn chủ của Thất Thạch môn? Thư tịch bên trong Kiếm Nhu sơn trang không có bất kì ghi chép nào, vì vậy ta liền quay về Thất Thạch môn tìm kiếm. Quả nhiên... tìm được không ít manh mối, hơn nữa đều là ở nơi không dễ gì phát hiện.” Nét chữ cực

nhỏ trên sàn nhà, trên xà gỗ ở mái hiên, hơn nữa, mấy thanh vũ khí quý báu các vị tổ tiên lưu lại, bên trên đều có dấu vết.

“Vốn dĩ rất khó nối kết những thứ này với nhau, mãi đến khi có một ngày Mai Hoa lơ đãng nhắc, ta mới nhớ ra.” Nàng mỉm cười nói.

“Vạn Anh bảo?” Mai Hoa nghi hoặc, xoay đầu nhìn nàng. Khi đó bọn họ đang chuẩn bị cho ‘Hội thử khí’ của Thất Thạch môn. Mai Hoa đường chủ đang bận lập kế hoạch làm ăn của mình, nghe thấy nàng nói lời này bất giác nhú mày một cái, đứng dậy rồi đi đến bên cạnh nàng, cầm một đồng lớn cuộn sách: “Tại sao ngươi muốn biết những thứ này? Và lại...” “Nàng đột nhiên xoay người, tiến sát về phía Song Tĩnh, nhướn mày nói: “Muốn biết tin tức của ta là phải trả tiền, Diệp môn chủ.”

“Được rồi.” Song Tĩnh cười tủm tỉm gật đầu, không biết lấy ra bản tính từ đâu: “Như vậy, chúng ta cùng tính toán, mấy tháng này ngươi ở Thất Thạch môn ăn hai mâm rau xanh xào thịt, bốn bát canh, hai xâu thịt dê khô... Còn nữa, tiền thuê chỗ ở...”

Mai Hoa vội vàng nhào tới, một tay ôm lấy cổ Song Tĩnh, cười giả lả nói: “Chao ôi, tỷ muội trong nhà còn cần tính toán rõ ràng như vậy làm cái gì? Được rồi được rồi, ngươi muốn biết gì nào? Thề bói tình duyên? Hồ sơ tuyệt mật? Ân oán giang hồ? Liên quan tới người nào? Bảo chủ hay đệ tử nào? Hay là tứ đại thù vạ?”

“Tứ đại thù vạ?”

“Phải.” Mai Hoa không để ý mà đáp lại, vừa viết giá tiền và chiết khấu của Mai Hoa đường vừa nói: “Khi đó thế lực của Vạn Anh bảo quá lớn, còn có ba phân bảo, do ba đệ tử danh tiếng bậc nhất đứng đầu, cứ năm năm lại cùng bảo chủ tập họp một lần. Tứ đại thù vạ đầu là Lũng Dã, võ công chỉ dưới bảo chủ, chuyên bảo vệ sự an toàn của bảo chủ và gia nhân. Lời đồn đại cuối cùng về Lũng Dã là với tỷ nữ hoặc ái thiếp của bảo chủ khi đó, quan hệ của hai người rất mờ ám. Cánh hữu là Hải Liên, phụ trách ghi lại và truyền thụ tinh hoa võ thuật của Vạn Anh bảo; cánh tả Diệp Chi là người đại diện của Vạn Anh bảo trên giang hồ, tin tức hai bên hắc bạch đều do hắn thăm dò qua lại. Cuối cùng phần đuôi là ‘Tâm Hạ’, là ám sứ, tất cả mọi chuyện hèn hạ của bang phái, đều do hắn xử lý.” Nàng viết xong một tờ liền cầm lên thổi thổi: “Theo ghi chép nói, người của Tâm Hạ đều được lựa chọn tỉ mỉ trong gia nhân của bảo chủ, nghiêm cấm giao cho người ngoài.”

“Vậy... Cánh tả, còn cánh hữu đâu?” Song Tĩnh dè dặt hỏi thăm.

“Không có lưu lại nhiều ghi chép, mấy quyển thư tịch của Kiếm Nhu sơn trang, cũng chỉ có mấy câu mà thôi, trên cơ bản chính là những điều ta vừa mới nói cho ngươi. Hơn nữa vào thời điểm Vạn Anh bảo suy vong, cũng không biết tứ đại thù vạ phiêu tán đến nơi nào...” Mai Hoa dừng một chút, bất giác thở dài: “Aizz... Nếu có thể sinh ở thời đại kia thật tốt biết bao a...”

“Về sau... Ta đoán rằng, Thất Thạch môn nhất định có liên quan với cánh tả của Vạn Anh bảo.”

Song Tĩnh nhìn nữ tử trước mắt nói, bất giác thở dài:

“Xưa kia khi ông nội đột nhiên mất, ta vẫn còn mang trọng bệnh, có lẽ người biết cái gì đó nhưng lại không nói ra. Cuối cùng, ta lật từng trang gia phả và những ghi chép tìm kiếm, mới phát hiện kỹ thuật của Diệp gia giống với Vạn Anh bảo. Chỉ là khi đó, Thất Thạch môn còn chưa thành lập, chỉ có chút ghi chép mơ hồ này mà thôi. Kỳ thực là ngươi, đã phá vỡ nghi hoặc của ta.” Thất Thạch môn môn chủ nghiêm túc nhìn thiếu nữ tóc bạc kia:

“Hiện tại ta chỉ muốn biết rốt cuộc vì sao Vạn Anh bảo sáng lập ra chúng ta, còn nữa, điều đó có quan hệ gì với tình cảnh hiện tại của ta. Và..., ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Đường trở về. Ngõ tương phùng lại hoá hư không (5)

beta: Phong Nguyệt tiểu thư & Ely

“Vi thế... ta đoán rằng, Thất Thạch môn cùng Vạn Anh bảo nhất định có quan hệ mật thiết”. Song Tĩnh nhìn nữ tử trước mắt nói xong, bất giác thở dài: “Trước kia gia gia ta đột nhiên qua đời, ta vẫn mang trọng bệnh, có lẽ người biết được điều gì đó nhưng chưa từng nhắc đến. Về sau, ta lật từng trang gia phả cùng mọi ghi chép để tìm kiếm, mới phát hiện kỹ thuật của Diệp thị và Vạn Anh bảo thực giống nhau. Nhưng khi đó, Thất Thạch môn còn chưa thành lập, tất cả đều do tông sư ghi chép, hết thấy đều mơ hồ mà thôi. Kỳ thực, ngươi đã phá vỡ nghi hoặc của ta”. Thất Thạch môn môn chủ chăm chú nhìn thiếu nữ tóc bạc kia: “Hiện tại ta chỉ muốn biết Vạn Anh bảo vì sao lập ra chúng ta, và lại, cái đó cùng tình cảnh hiện tại của ta rốt cuộc có quan hệ gì. Còn nữa, ngươi là ai?”

“Khi Thiên Hiệp lâu bị hủy diệt...”. Nữ tử kia đã mở miệng, nhưng tự nhiên lại tránh né câu hỏi đầu tiên của Song Tĩnh: “Tĩnh Nguyệt lâu chủ đã mang nơi cất giấu báu vật của bang phái cùng với hết thảy mọi việc giao cho Trang Thiên bảo chủ; duy chỉ để lại hai kiện vật trên tay của hắn, chính là Tỏa Tâm

đồng kính và Bán Nguyệt ngọc bội, còn có một phần bản đồ rất là mơ hồ. Sau đó tất cả những người phụ trách vận chuyển địa đồ, văn kiện, bảo vật, vũ khí... đều bị truy đuổi rồi bị giết. May mà đệ tử của Thiên Hiệp lâu trung thành tận tâm, thà rằng cùng những vật kia đồng quy vu tận cũng không chịu đem chúng giao cho đối phương. Thế nên bí mật của Thiên Hiệp lâu mới có thể giữ được nhiều năm như vậy”.

Nàng thoáng nhìn Song Tĩnh, dừng lại giây lát mới nói: “Vạn Anh bảo chủ và Tĩnh Nguyệt lâu chủ là một đôi uyên ương.” Trong đôi mắt của nàng rõ rệt cũng hiện lên một ngọn sóng, nhưng bởi vì quá sâu xa nên không thể nhìn ra đó là biểu tình gì: “Cũng không kém tình cảm của người với kẻ bên ngoài kia”.

“...” Ngực hơi hơi nhói đau, Song Tĩnh miễn cưỡng hé ra một nụ cười khổ: “Ta và hắn không phải là uyên ương”.

“Không”. Thiếu nữ tóc bạc không hề nghĩ ngợi mà đáp lại, tựa hồ bởi vì bị người khác phủ nhận quan điểm của mình mà có vẻ không vui: “Các người đúng là một đôi. Người nhìn ánh mắt của hắn, hắn nhìn dáng vẻ của người. Các người đúng là một đôi.”

“Được được được...”. Thấy bộ dáng cố chấp của nàng, Song Tĩnh vội vã khoát tay gạt đầu nói: “Sau đó thì sao?”.

Nữ tử kia nhìn nàng một cái thật sâu: “Trang Thiên bảo chủ đã từng hứa với Tĩnh Nguyệt lâu chủ, một ngày nào đó sẽ làm cho tinh hoa của Thiên Hiệp lâu lưu danh muôn đời. Mà hắn quả thực đã dùng đến hơi thở cuối cùng của mình để hoàn thành cái mục tiêu ấy. Nhưng chỉ có hai vật này và một tấm địa đồ mơ hồ là không đủ, hắn tuy rằng tìm được nơi chôn giấu kho báu kia của Thiên Hiệp lâu, nhưng lại không cách nào tiến vào, bên trong đều là mưu kế cùng cạm bẫy. Do vậy...”. Nàng nở nụ cười: “Hắn và tứ đại thủ vệ cùng đồng tâm hiệp lực, kiến lập ra kỹ năng chế tạo, sao chép, hoặc phá hủy vũ khí cùng những vật khác của Thất Thạch môn, và còn...”.

“Kỹ năng bố trận thiết kế cửa ải cùng cạm bẫy của Trọng Trọng lâu!”. Song Tĩnh buột miệng nói ra, nhất thời ngây ngốc ngay tại chỗ.

“Đúng”. Nữ tử tóc bạc gạt đầu một cái: “Sự tồn tại của hai bang phái này, cũng là bởi vì Trang Thiên hiểu rõ khi hắn còn sống thì không có cách nào có thể thực hiện được lời hứa đối với Tĩnh Nguyệt, nhưng cho đến giờ hắn cũng không hề nuốt lời đối với nàng, cho nên hắn mới hi vọng ở một tương lai xa xôi có thể hoàn thành được tâm nguyện. Còn hắn, bởi vì cố chấp đối với chuyện này đến nỗi quên ăn quên ngủ, biết là Vạn Anh bảo có trăm năm cơ nghiệp, cũng dần dần suy vong, sau cùng để ám sát (*) Tâm Hạ phải cực khổ chống đỡ, nhưng cũng không thể vẫn hồi được vận mệnh đi xuống của bang phái”. Nàng có chút u ám nói, nhưng lại lạnh lùng cười một tiếng:

(*): ám sát là sự giả ngầm. Mình đính chính lại ở chương 51 đoạn “tất cả mọi chuyện hèn hạ của bang phái, đều do hắn xử lý” đổi thành “chuyên hoạt động ngầm trong bang phái”.

“Nhưng điều mà người trong thiên hạ không thể hiểu được chính là, Vạn Anh bảo thực ra chưa hề biến mất, chỉ là nó tồn tại dưới một hình thức khác mà thôi”.

Diệp Song Tĩnh ngờ ngạc mà nghe, bất chợt nhìn thẳng nàng, không biết phải phản ứng làm sao.

Quả nhiên, Thất Thạch môn cùng Trọng Trọng lâu có mối liên quan như nghìn tơ vạn sợi.

Mình và Triệt Thủy, lại là truyền nhân của Vạn Anh bảo sao?

Nàng chợt nhớ tới tổ tiên của mình và Triệt Thủy có cùng nhau viết một khúc nhạc cộng tấu sáo cầm “Nguyệt mãn không sơn” và “Hoa mãn thiên”, e rằng, cũng có liên quan đến chuyện này. Nghĩ tới đây như chợt nhớ được điều gì: “Người nói, cánh phải khai sáng Thất Thạch môn, cánh trái kiến lập Trọng Trọng lâu, cuối cùng ám sát Tâm Hạ vẫn duy trì được sự tồn tại của Vạn Anh bảo, nếu vậy... đứng đầu tứ đại thủ vệ là Lũng Dã kia mà?”.

“Hắn sao?”. Bỗng nhiên nữ tử tóc bạc cười một tiếng, nụ cười kia nửa buồn bã nửa lại trầm ổn, nàng hướng ánh nhìn ra bên ngoài: “Từ đầu đến cuối hắn đều làm tròn nhiệm vụ của mình, bảo vệ bảo chủ và gia nhân của người cho đến khi bọn họ rời đi từng người một, cuối cùng liền quyết định đi đến nơi cất giấu kho báu của Thiên Hiệp lâu, giúp Trang Thiên bảo chủ bảo vệ nữ nhân quan trọng trong lòng người.”

“Người là đệ tử trực hệ của Lũng Dã?” Song Tĩnh nhìn nàng hỏi.

(đệ tử trực hệ là đệ tử các thế hệ sau)

“Xem là vậy đi. Người có thể gọi ta như vậy”.

“Lũng... Lũng Dã?”.

Nghe thấy Thất Thạch môn chủ thận trọng gọi thử thăm dò như vậy, nữ tử kia bất giác sùng sột một chút, nàng có điểm hoảng hốt nhìn Song Tĩnh, chợt mong lung chậm rãi nở nụ cười: “Thực sự là... Đã lâu không nghe thấy có người ta gọi như vậy!”.

“Thì ra... Lũng Dã”. Song Tĩnh cũng cười, chẳng biết tại sao, đáy lòng nàng như có từng sợi từng sợi đồng cảm thương tiếc, còn có nhẹ nhàng xót xa xen lẫn với nhau chậm rãi tràn ra.

Nữ tử này, chắc hẳn là rất cô đơn. Một mình trông giữ vùng sơn cốc tràn ngập ánh trăng cùng cánh hoa bay theo gió này, dù có là cảnh đẹp tuyệt thế mỹ miều, nếu nói cứ một mình thường thức, thật chẳng khác nào việc phải tự mình khen mình, quả thật là đáng thương. Vì vậy Song Tĩnh vô thức nhìn nàng, đôi mắt cong lên cười một tiếng, lúc cười cảm thấy toàn bộ khuôn mặt như được kéo căng ra, chắc nàng cũng đã rất lâu rồi không mỉm cười.

“Nếu người có khả năng vào đây, thì có thể đi ra chứ?”. Nàng ngược mắt nhìn đối phương: “Nơi này rất nguy hiểm, người nên ra ngoài trước thì tốt”.

hon”.

Trên mặt của Lũng Dã thoáng qua một tia kinh ngạc: “Ngươi... muốn ta rời đi? Vậy còn ngươi thì sao?”.

“Ai nha... Ngươi cho rằng ta muốn ngươi ra ngoài là để ngươi một mình chạy trốn sao?”. Nàng cười hắc hắc một tiếng, tuy là khóe miệng cong lên, nhưng trong đáy mắt lại phẳng lặng, không hề có chút ánh sáng của ý cười: “Ngươi cần giúp ta chuyển lời cho bọn Triệt Thủy, không phải sao?”.

“Triệt Thủy?”.

“Lâu chủ của Trọng Trọng lâu a...”. Song Tịnh cười nói: “Ngươi hãy nói cho huynh ấy biết...”. Nàng suy nghĩ một chút, có điểm ngập ngừng.

Với tính cách của Triệt Thủy, không liệu chết xông vào nơi này thì chắc sẽ không bỏ qua, nếu nói muốn hấn rời đi, sợ rằng hấn lại càng liều mạng tới cứu người. Nhưng mà một nơi như này, cứ để một người ngây ngô như nàng ở là tốt rồi, không cần phải đem một đám người cùng kéo xuống nước, nếu không phải là chính nàng khẳng khẳng theo Huyền Sinh ra bên ngoài một chuyến, nói không chừng Trọng Trọng lâu căn bản cũng sẽ chẳng phải giẫm vào hố nước đục lần này.

“Ngươi nói cho huynh ấy biết. Nếu ta chết, tuyệt đối là tự nguyện. Chính là... ta đây đã hạ toàn bộ quyết tâm”.

Biết bản thân ở chỗ này cơ hội sinh tồn nhỏ bé, Triệt Thủy còn có cả một cuộc đời cần đi tiếp, trong sinh mệnh của người kia, vì một trận chiến năm năm trước mà đã bị khắc lên một vết sẹo không cách nào khép lại, không nên vì nàng tùy hứng lần này mà khiến hấn tăng thêm bi thương.

Nàng kỳ thực một chút cũng không hối hận. Dù là nhiều năm trước ra tay trợ giúp hấn, giúp Huyền Sinh đỡ một vết thương, hay là lần này hăng hái hết mình bỏn ba bề chân trời, đến cuối cùng, cho dù là nàng một mình đứng ở nơi không thấy ánh sáng mặt trời này đối mặt với cái chết, nàng một chút cũng không hối hận.

Hiểu rõ chính mình, mới có thể đứng đầu giang hồ.

Nàng đã dùng cả cuộc đời để thực hành giáo huấn của sư phụ, đi đến cuối cùng con đường, quả nhiên không có một điểm gánh nặng và tiếc hận.

Lũng Dã khó hiểu mà đánh giá nữ tử trước mắt, lại thấy, nàng đang cười. Không giống nụ cười tinh ranh cổ quái lúc này, mà là nụ cười yên tĩnh bình thản, đậm bạc lại ung dung, giống như đang thoải mái mà ngắm nhìn cảnh sắc mỹ lệ nhất. Cũng giống như, đã nhìn thấu thiên hạ này cùng giang sơn này, để rồi thấy cuối cùng, mọi thứ cơ bản không vượt quá được dự tính của nàng. Yên bình như vậy.

“Xin nhớ kĩ rồi đem những lời này chuyển đến cho huynh ấy”. Diệp Song Tịnh cười nói, sau đó, liền đứng dậy thật chậm, một đầu gối chạm đất, tay phải ấn vai, kính cẩn cúi đầu, mái tóc nàng dài như dòng suối chảy nhẹ nhàng đổ xuống, thanh âm nàng thanh thúy như châu rơi ngọc bàn, vang vọng lại ở nơi bốn bề trống trải này bất chợt lại có vẻ thanh lãnh uy nghiêm khó mà hình dung được: “Song Tịnh ở đây xin phò thác trọng trách, đa tạ tiên bối”.

Lũng Dã sững sốt, đang muốn đưa tay đỡ nàng dậy, nhưng hai tay lại dừng ở giữa không trung: “... Xem ra, không cần ta chuyển lời... Hấn tới rồi”.

Song Tịnh sững sốt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang của đá bị va chạm cực lớn, bốn vách tường đều rung lên một trận rồi tro bụi đổ xuống, sau đó thanh âm phấn nộ của Triệt Thủy vang lên tràn ngập uy hiếp cùng tàn bạo, phá vỡ bóng tối tịch mịch trong sơn cốc:

“Tập Tuyền! Nếu ngươi không giao Song Tịnh ra, ta liền tặng ngươi đầu lâu của Phi Ứng bảo bảo chủ!”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 53: Đường sinh tử. Hồn lạc trong mơ không lối thoát (1)

Phàm là người đi lại trong giang hồ, ngay cả khi mới gia nhập cũng đều biết tầm quan trọng của việc xông phá Trọng Trọng lâu.

Mà những người hiểu rõ Trọng Trọng lâu đều biết, chủ nhân của tòa lâu giống như mê cung vô tận kia, là một nhân vật truyền kì giống như thần thoại.

Người từng gặp qua Đỗ Triệt Thủy, đều sẽ bị chinh phục bởi thái độ thân thiết ôn nhu của hấn. Cùng với vẻ uy vũ oai nghiêm mà lạnh lùng kiêu ngạo, đi theo con người đó luôn là nụ cười ôn hoà nhưng phảng phất nét bi thương. Hấn luôn lôi kéo khách khứa cùng uống rượu ăn cơm thưởng trà, hoặc cùng hưởng thụ những chuyện tốt đẹp trên đời.

Ai cũng biết hấn trọng tình trọng nghĩa, có ân tất báo; cũng biết hấn tuy phong lưu phóng khoáng, nhưng đối với việc quản lý Trọng Trọng lâu lại rất cẩn thận nghiêm ngặt; càng hiểu rõ, hai đại cấm kị của nam tử có nụ cười trong như suối kia.

Một, là làm tổn thương đến Thất Thạch môn.

Hai, là Trảm Thiên Sa.

Thiên hạ chuyện gì cũng dễ nói. Đố Triệt Thủy từ trước đến nay khẳng khái độ lượng, bất kể là yêu cầu gì trên cơ bản đều không cự tuyệt. Nhưng chỉ có hai chuyện này, tuyệt đối không thể nhắc đến trước mặt hắn.

Năm năm trước, Trảm Thiên Sa vì cứu hắn mà chết thảm cùng với Trọng Trọng lâu, Diệp Song Tinh cũng vì vị trí lâu chủ của hắn mà vô công tận phế, tình yêu cùng thanh xuân tất cả đều hủy thành tro.

Mà hắn, lại không chút tổn thất, ngồi lên vị trí mà người người hằng ao ước, trở thành chủ nhân của một trong tam đại bang phái giang hồ. Từ đó về sau, phong hoa tuyết đại*, là vị thiếu hiệp tài năng xuất chúng trong chốn võ lâm.

(*) phong hoa tuyết đại: vẻ ngoài hào hoa, phong thái tao nhã, tài năng xuất chúng

Nhưng không ai biết, đằng sau nụ cười đó vui lấp một quá khứ đau thương đến nhường nào.

Mọi thiếu niên thiếu nữ đều ngưỡng mộ hắn, coi hắn như ánh dương quang trên đỉnh núi; nhân sĩ võ lâm khi đàm luận về hắn, đều hạ thấp giọng che giấu sự thèm muốn; hiệp khách giang hồ khi nhìn hắn, luôn sinh ra kính nể cùng nhiều phần bội phục.

Nghe nói, hắn thân mặc y bào trắng như tuyết tham dự “Lễ tế nguyệt” của Đối Phong các. Chỉ một cây sáo ngọc, một khúc “song tuyền tẩy tuyết” đã làm say toàn bộ người có mặt. Mà người kia ở dưới ánh trăng lấp lánh, diễn tấu được một nửa lại đột nhiên ngừng lại, bất chợt lệ trào như suối.

Nghe nói, trong một trận chiến trước kia, hắn vừa cười nói, vừa chỉ huy tám thị vệ của Trọng Trọng lâu tiêu diệt Hồng Sơn bang, kẻ đã đắc tội với Thất Thạch môn. Chín người tay cầm mộc kiếm, chưa đổ một giọt máu nào đã phế đi võ công của một trăm ba mươi hai người.

Nghe nói, hồi đó, trước phần mộ của Trảm Thiên Sa, hắn không ăn không uống đến mười ngày, đến mức khóc ra máu đỏ. Từ đó về sau trở thành kẻ chơi bời phong lưu, nhưng chưa từng xem trọng bất kì nữ tử nào.

Nghe nói, nghe nói, nghe nói.

Năm năm trước, Diệp Song Tinh của Thất Thạch môn cùng với Trảm Thiên Sa của Tử Vi đường giống như những ngôi sao băng bị hủy diệt, Huyền Sinh của Bán Nguyệt thành cũng biến mất ở trong mắt của mọi người. Chỉ còn Đố Triệt Thủy như con hạc đứng lẻ loi một mình trong sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ không cách nào nhìn thẳng được.

Mà hiện tại, một truyền kỳ như vậy, đứng ở trong đồng phế tích của Thiên Hiệp lâu, ánh mắt băng giá như sương giữa ngày đông giá rét. Khí thế như cuồng phong sóng dữ, ngân phiến cầm trên tay đang nhỏ từng giọt máu tươi đỏ thẫm, máu đỏ đặc sệt ngoằn ngoèo chảy xuống, tạo thành dòng suối nhỏ như đang giương nanh múa vuốt ở đằng sau hắn. Kẻ đứng trước mặt hắn đang chậm chậm ngã xuống, ánh mắt vẫn tròn trũng lên, không thể tin mà ôm lấy vết thương trí mạng trên cổ mình. Hắn không thể nào lý giải nỗi đối phương ra tay từ lúc nào, cũng không nhìn thấy khoảnh khắc người đó rút chiết phiến ra.

Bỗng nhiên có hai luồng gió từ đằng sau Triệt Thủy cuốn tới, mặt đất bị nứt thành hai đường, chỉ thấy cát đá bắn ra tung tóe, có mấy bóng dáng như con thoi vụt qua. Triệt Thủy nhíu mày, mũi chân điểm một cái liền nhảy lên thật cao. Một đường sáng bạc từ phía bên phải hắn đánh tới, hắn trở tay vung lên, thiết phiến lập tức mở ra, keng một tiếng chặn lại trường kiếm đang đâm tới, đồng thời tay trái đánh ra, mấy cái phi tiêu liền bị đánh bay trên mặt đất. Nhưng kẻ kia bị dồn đến đường cùng, một tay đột nhiên túm lấy bả vai của Triệt Thủy. Trọng Trọng lâu lâu chủ như cơn mây, đưa ngân phiến lên cao rồi chặt xuống cánh tay của đối phương, tiếng thét tê tâm liệt phế chấn động toàn bộ xung quanh, máu bắn lên cả nửa người Triệt Thủy. Nhưng hắn cũng không kịp để ý những thứ đó, thừa dịp đối phương vẫn chưa phản ứng được, tay trái dùng lực ném một cái, ngân phiến liền như sao băng hướng về phía trước, xuyên qua cổ họng của kẻ đang lao đến. Thanh âm khớp xương vỡ vụn vang lên trong bóng tối, một tiếng kêu rên lên một lúc, sau đó không còn bất kì âm thanh gì nữa.

Thế nhưng, còn chưa tới thời gian một cái nháy mắt, từ bên phải đã có một thanh trường kiếm bức đến trước mắt, khí đao sắc bén hiểm ác, thẳng đem tường đá hai bên Triệt Thủy bở thành một đường rạn nứt. Dưới ánh trăng mỏng manh, hắn không thể thấy rõ tướng mạo của đối phương, chỉ có thể mơ hồ nhận ra đường nét, người này mặc y phục bình thường, dáng dấp giống như nữ tử.

Nhưng Triệt Thủy không phải người thương hoa tiếc ngọc. Hắn điểm mũi chân một cái, thân thể xoay tròn trở tay tiếp công kích của nữ tử kia, ầm một tiếng thiết phiến và trường kiếm phát ra tiếng nổ âm vang, tia lửa tóe ra chiếu sáng bốn phía. Người nọ bị ánh sáng làm cho chói mắt, rồi chỉ trong nháy mắt, liền cảm thấy cổ chợt lạnh, lập tức máu đỏ bắn khắp nơi, đầu bay ra, cơ thể ngã xuống.

Phía xa xa truyền đến thanh âm viên đá bắn tóe tạo thành hình tam giác kì ảo linh hoạt.

Máu đỏ sền sệt chậm chậm chảy giữa khe hở của tảng đá và đám cỏ dại, dần dần phủ hết cả trên đất.

Ánh trăng bàng bạc mờ lung tỏa xuống đồng phế tích kia, chiếu vào đầu người bị chém bay kia, thật là ôn nhu trong tàn nhẫn.

Lạnh lùng liếc nhìn hắn ta một cái, Triệt Thủy chẳng nói một lời đi về phía trước, rồi xoát một tiếng rút ra thiết phiến nằm giữa cổ của người bị găm ở trên tường. Máu còn chưa kịp bắn lên trên y bào, hắn đã lao đến phía trước vài thước.

Hắn nhanh chóng xuyên qua phía bên kia trước khi bức tường đá đổ xuống thành đồng phế tích. Theo tốc độ của hắn, ánh trắng bàng bạc lướt qua trên y bào màu tím nhạt, máu dính ở trên song phiến bay ra mà lốm đốm điểm đỏ trong không trung.

Đây là một mảnh đất tĩnh mịch, thấp thoáng có thể nhận ra mái hiên và cánh cổng chính to lớn hùng vĩ. Vách tường và nền đất đều bị cò đại và dây leo bao phủ, có nhánh cây khổng lồ phá vỡ mái nhà xuyên vào, sau đó lại uốn lượn như măng xà, trườn ra ngoài cửa sổ. Triệt Thủy vượt qua cửa trước và hành lang, rồi lao thẳng vào đường ngầm trong lòng đất.

Phía trước hắn là một hành lang nghiêng dần xuống, hai bên là vô số cánh cửa bị gấp vỡ, từ những vết nứt trên tường còn có nước chảy ra. Nhìn lướt qua chiếc cửa vỡ chỉ còn lại mấy miếng gỗ thì có thể thấy các căn phòng đều được bài trí giống nhau, chắc hẳn trước kia là nơi dùng để lên lớp dạy học. Hắn hơi nhíu mày, theo động tĩnh phía trước mà di chuyển, chỉ cảm thấy hành lang này tựa như không có điểm cuối, trong không khí đều là mùi ẩm ướt ngột ngạt, tiếng côn trùng kêu cùng tiếng rần rờ từ bốn phương tám hướng truyền tới.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện ánh sáng lấp lờ nhỏ nhoi, Triệt Thủy rùng mình, vội vàng bước nhanh lao về phía trước.

Không gian trước mắt bất chợt được mở rộng ra. Hắn đi đến trước cửa một tầng hầm lớn, nhìn vào bên trong, nhưng chỉ thấy một ngọn đèn ở giữa, xung quanh đều là bóng tối tĩnh mịch.

Nắm chặt vũ khí trên tay, hắn dừng bước ở cửa.

Ở trong bóng tối, phía sau ngọn đèn mỏng manh kia, Hãn phu nhân đang mỉm cười nhìn hắn.

Nhưng hắn lại không ngờ, dung mạo của Tập Tuyền lại khác biệt lớn như vậy.

Mấy tháng trước nhìn thấy nữ nhân này ở Nhu Kiếm sơn trang, dù không tính là thanh tú xinh đẹp, nhưng vẫn tồn tại loại khí chất phóng khoáng dũng cảm. Còn nữ nhân tay xách ngọn đèn hiện tại đang đứng trước mặt Triệt Thủy kia lại yếu đuối mỹ lệ, quyến rũ quý dị, con ngươi phóng to, sắc mặt trắng bệch, đường nét của nàng ta theo ngọn lửa bập bùng mà biến đổi, thoát yêu mị thoát u ám, sự quý mị đó toát ra từ khúc nụ cười kỳ quái kia.

“Ngươi tới rồi...” Nàng ta nhẹ nhàng cười nói, thanh âm nhu mì như nước nhưng lại khàn khàn, trong khoảng không này vang vọng lại, như xa như gần, băng lãnh yêu mị.

Triệt Thủy cảm thấy như có một con rắn lạnh lẽo đang chậm rãi bò trên lưng hắn, bất giác nhíu mày: “Mau giao Song Tĩnh ra đây.”

“Nếu ta không muốn thì sao?” Tập Tuyền cười đến vui vẻ, tiếng như chim hoàng oanh: “Đồ Triệt Thủy... Ngươi định làm gì ta?”

“Hừ. Vậy thì... đừng trách ta đối với người vô tình.” Trọng Trọng lâu lâu chủ hừ lạnh một tiếng nói: “Bảo chủ của Phi Ưng bảo, đang ở trong tay ta.”

“Ha ha ha ha...” Tập Tuyền ngửa đầu cười to, nháy mắt một cái, nàng ta đã xuất hiện trước mặt Triệt Thủy, ép sát mặt hắn: “Vậy thì sao?”

“!” Hai mắt Triệt Thủy bỗng co rút nhanh, căn bản không cách nào lý giải nổi vì sao nàng ta bỗng nhiên thay đổi như vậy, nhưng vẫn không cam chịu lùi bước, cười hài hước một tiếng, đưa tay vặn lấy cằm của Hãn phu nhân, ôn nhu đa tình nhìn về phía nàng ta: “Vậy thì...” Hắn khẽ sát môi của nàng, chậm chậm lướt theo đường cong từ cằm thẳng đến vành tai của nàng, ngửi khí êm ái lười biếng: “Qua một canh giờ, ta sẽ hạ lệnh cắt một miếng thịt của hắn. Nếu ngươi muốn hắn không chút tổn thương mà trở về... Vậy, hãy giao trả Song Tĩnh đây, ta sẽ chỉ giết một nửa số đệ tử của Phi Ưng bảo mà thôi.”

Hãn phu nhân quay đầu lại, thản nhiên cười một tiếng, một tay bất chợt kéo cổ của hắn. Da dẻ nàng ta lạnh như băng, hơi thở như sương lạnh, đôi mắt như ngọn lửa chợt lóe lên u ám, nàng thấp giọng nói: “Tiếc là... Ngươi không còn sống được bao lâu...” Triệt Thủy còn chưa phản ứng kịp, nàng ta đã bay ra ngoài mấy trượng, ngọn đèn trên tay bị ném lên tường.

Khi ngọn đèn nát bấy ở trên tường, lập tức mấy chục cây đuốc thành linh sáng lên, đem xung quanh chiếu sáng như ban ngày.

Triệt Thủy nhìn lại, liền thấy trong phòng có hơn một trăm tiễn thủ đang vây mình ở giữa.

Phía sau bọn họ có một đệ tử của Phi Ưng bảo một tay cầm đuốc một tay cầm trường kiếm. Mọi người nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt sắc bén, vẻ mặt tiêu điều.

Giết.

Đếm qua từng người một, tổng cộng có tám mươi chín người, chia làm hai vòng, một vòng ở bên trong tay cầm mũi tên nhắm vào hắn, một vòng ở bên ngoài, tay cầm trường kiếm chuẩn bị tấn công.

Sẽ không mất đến thời gian nửa nén hương.

Triệt Thủy mỉm cười coi thường, ý nghĩ chứa đầy ý tiêu sát.

“Đừng tưởng rằng, ngươi làm như vậy là có kết quả.” Hắn thản nhiên cười nói với Hãn phu nhân đang đắc ý ở trước mắt.

“Hừ!” Tập Tuyền cười đến yêu mị: “Ngươi sẽ không khờ dại mà cho rằng, ngươi thực sự có thể thoát ra khỏi nơi này đấy chứ?”

“Nếu như đối thủ là ngươi, ta sẽ cẩn thận suy xét, nhưng mà...” Trọng Trọng lâu lâu chủ nâng cằm lên coi thường nhìn xung quanh: “Bọn họ thì không

cần.”

“Như vậy... Ta ở bên trong chờ người...” Hân phu nhân ôn nhu lười biếng cười một tiếng, đôi mắt nàng như say như mê, giống như mật ong ngọt ngào nhưng thực chất lại rất độc. Nàng ta khẽ kháng vừa cười vừa lui ra bên ngoài, chỉ thấy làn váy nửa người dưới như suối chảy nhẹ nhàng đong đưa. Nàng ta vẫn hướng Triệt Thủy ném ánh mắt quyến rũ mỉm cười, cho đến khi thân ảnh biến mất trong bóng tối.

“Tốt... Chúng ta vui đùa một chút.” Sau khi nàng ta rời đi, Triệt Thủy nắm chặt vũ khí, ung dung cười nói.

Từ mỗi tác da thịt của hân đều toát ra hơi thở lạnh băng như lưỡi dao sắc bén. Những kẻ bao vây hân bỗng nhiên đều cảm thấy không khí xung quanh ngày càng lạnh, có cảm giác như cơ thể thỉnh thoảng bị đẩy vào một khe băng, âm ứot ngọt ngào tất cả đều biến mất, chỉ còn cảm thấy từng dòng khí lạnh phát ra từ vách đá. Bọn họ bất giác nhìn nhau, càng kéo chặt cung trong tay.

“A a a ——!” Bỗng nhiên có tiếng kêu thảm thiết từ phía sau truyền đến, tiếng kêu thê lương khiến tất cả mọi người đều di chuyển tầm mắt. Một nam tử cao lớn vẫn duy trì tư thế nắm chặt cung tên lại đang hết lớn, đôi mắt hân tròn to, vô cùng sợ hãi nhìn xung quanh, mà khuôn mặt hân cùng những nơi có da thịt lộ ra, đều đang từ từ xuất hiện những đường máu, giống như bị ai đó dùng dao nhỏ cắt!

“A a a a ——“

“Xảy ra chuyện gì? ! Xảy ra chuyện gì? !” Có người hoảng sợ hét lên.

Kẻ nọ không tự chủ được mà bắt đầu giãy giụa, nhưng hân càng giãy giụa thì vết thương càng sâu. Mọi người theo vết máu của hân nhìn lại, mới phát hiện có vô số chỉ bạc đang quấn lấy hân, khiến hân không cách nào động đậy.

“Sao vậy chứ——!” Một người đang muốn nâng đao tiến lên cứu bạn, nhưng cũng bất ngờ thét lên một tiếng: “A——! !” Lưỡi còn chưa dứt, hai đầu ngón tay đã bị chặt đứt!

Nhất thời, mấy người xung quanh cũng kêu lên thảm thiết. Bọn họ không biết chỉ bạc từ đâu quấn đến, trên cánh tay, trên cổ tay, trên mặt, trên cổ và trên nửa người dưới, toàn bộ đều bị siết lại. Vết thương theo sự giãy giụa và phản kháng của bọn họ mà càng ngày càng sâu, thậm chí có người bị cắt đứt một miếng da thịt lớn. Cả một vùng thảm thiết kêu vang, trên mặt đất loang lổ toàn vết máu. Những người còn lại đều sợ hãi đứng ngây ngốc tại chỗ, sợ bị chỉ bạc quấn lấy nên không biết có nên tiến lên gọi cứu viện hay không.

Tên dẫn đầu bỗng nhiên xoay người, nhưng khi hân nhìn qua nơi Triệt Thủy đang đứng thì đã muộn. Một trận cuồng phong bất ngờ cuốn tới, mạnh mẽ như một trận hồng thủy, nhất thời đất đá bay mù trời, thậm chí có thể nghe thấy thanh âm mặt đất bị nổ tung. Có mấy người đứng không vững muốn lùi về sau vài bước, lại bị chỉ bạc xung quanh quấn lấy, lập tức bị trầy da tróc thịt. Bốn phía máu đỏ tung tóe, những tiếng kêu la thống khổ vang lên cùng với tiếng rít gào của gió lớn.

Một số kẻ tròn to hai mắt muốn biết rốt cuộc cái gì đã ép bọn họ đến khốn cảnh như vậy, nhưng chỉ thấy hai đường ngân quang ở xung quanh những sợi chỉ bạc dính máu bắn ra một cơn đường, trước khi bọn họ mất đi ý thức, một vết bóng mang theo sát khí đã lao đến chỗ Tập Tuyền biến mất.

“Thế nào? Ta bày trận cũng không tệ lắm phải không?” Mai Hoa nhanh chóng phi theo sau Triệt Thủy cười híp mắt nói.

“Không cần người xen vào việc của người khác.” Triệt Thủy cau mày, khẽ liếc nàng một cái, thấy đôi phương đầu tóc rối bù, quần áo bụi bặm, biết nàng dọc đường ở phía sau vội vàng khổ sở, bất giác chân mày càng nhíu chặt: “Một mình ta cũng có thể làm xong.”

“Hừ! Khen một chút sẽ chết à!” Lâm Mai Hoa hung hăng trừng mắt nhìn hân mà lâu bầu, nhưng không tranh cãi với hân như trước kia nữa. Biết hân mấy ngày nay tâm tình cực kỳ không tốt, nàng cũng không biểu hiện ra sự mệt mỏi và vất vả của mấy ngày gấp gáp theo sau hân vừa qua, chỉ càng tăng nhanh tốc độ, không để cho mình bị bỏ lại ở phía sau.

“Nhìn thấy cô ta đi hướng bên kia sao?” Dường như đối với thái độ của chính mình có chút áy náy, Triệt Thủy lạnh lùng thay đổi đề tài.

Không phải bây giờ người vẫn đang đi theo mùi của cô ta sao? Mai Hoa không nói ra mà nhìn hân, nhưng vẫn trả lời: “Hình như hướng bên kia, đến bây giờ vẫn còn nghe được... chờ một chút...” Nàng tập trung chú ý, thận trọng nghe lại, đột nhiên dừng bước, xoay người hướng bên phải lao đi: “Bên này! Người nghe, ngay cả hướng đi của dòng khí cũng không giống nhau, nơi này khẳng định có lối ra khác!”

Triệt Thủy biết khinh công và cảm ứng của nàng đều không phải hạng bình thường, không chút nghĩ ngợi vội vàng đi theo.

Hai người đi tới một hành lang khúc khuỷu, thấy xung quanh cánh cửa và gia cụ* đều bị đổ xuống, có thể thấy đây là nơi ở của các đệ tử Thiên Hiệp Lâu trước kia. Trên mặt đất thậm chí còn có một nửa bộ đồ trà và bàn cờ bị bùn đất, dây leo che phủ, hộp trang sức và lược của nữ tử, hay gương đồng và tủ cũng bị chôn vùi ở trên mặt đất, sự tinh xảo cao quý của ngày đó đều bị cát bụi nuốt xuống.

*Gia cụ: vật dụng gia đình.

“Thật... Thật kỳ quái... Thiên Hiệp Lâu, không phải là bị triều đình thời đó tiêu diệt sao?” Mai Hoa đắm chiều nhìn đồng phệ tích ở bên cạnh nói. Vừa lúc đó bọn họ đi qua một gian phòng được bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, từ cánh cửa vụn nát nhìn vào, có thể thấy bên trong có một quyển sách trên bàn đang mở ra, có một bộ đồ trà được bày chỉnh tề ở bên cạnh, tựa hồ còn có khói lượn lờ bay lên, có thể đón tiếp khách đến bất cứ lúc nào.

Nàng cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân lạnh như băng: “Nơi này... Nhìn thế nào... Cũng giống như là lúc đó người bên trong đột nhiên biến mất!”

Bỗng nhiên nàng đột ngột dừng chân. Có một cánh cửa gỗ ở bên cạnh không giáp võ và bám đầy bụi giống như những cái khác, mà dưới ánh trăng bàng bạc dần dần hiện ra màu sắc sáng rõ và những nét điêu khắc tinh xảo. Mai Hoa hoảng hốt đứng ngây tại chỗ không thể nhúc nhích mà nhìn.

Nàng vươn tay ra chạm vào cánh cửa. Khi đầu ngón tay chạm đến mặt gỗ lạnh như băng, bốn phía bỗng bắt đầu biến hóa.

Giống như có một đốm lửa từ từ lan ra từ chính giữa cửa, những vật khác cũng theo ngọn lửa lan tràn đó mà chậm chậm khôi phục nguyên hình.

Cánh cửa gỗ từ đàn* hiện ra màu tím thẫm và nét điêu khắc hoa từ đằng*, phía sau cửa treo rèm châu ngọc xanh biếc. Không gian bên trong rất nhỏ, chỉ có một cái bàn lớn và mấy hàng giá sách, trên tường treo vài thanh trường kiếm sáng bóng, cửa sổ được che phủ bằng một tấm màn mềm màu xanh ngọc, có vài tia nắng mặt trời hờ hững chiếu xuống, toàn bộ gian phòng đều chìm trong vòng sáng vàng ấm áp.

(*) Gỗ từ đàn: là một loại gỗ quý thường dùng để đóng đồ như bàn ghế, sập gụ. . .

(*) Hoa từ đằng: là một loại hoa leo màu trắng.

Mai Hoa đột nhiên quay đầu, chỉ thấy trước sau đều là hành lang không có điểm cuối, một cánh cửa màu tím nhạt đứng yên lặng, bóng dáng phé tích trăm năm như vừa rồi đã không còn.

Mê trận?!

Nàng nhíu mày nhìn xung quanh, bất giác thử kêu: “Triệt Thủy ——?”

Lúc này phía trước mới có một người vén rèm đi ra, Hoa Mai xoay người định thần nhìn lại. Người nọ mắt ngọc mảy ngài, lông mày như liễu, mặt như hoa sen, bóng dáng tươi đẹp đi tới, thân nhiên cười khẽ. Nàng bị dọa đến mức gần như thét chói tai, hoảng hốt lùi về sau vài bước, cả người đụng phải cánh cửa phía sau, rồi bị ngã trên mặt đất, nhưng mắt không chớp và mặt chấn kinh sợ hãi kêu lên:

“Tam. . . Tam tỷ? !”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54: Đường Sinh Tử – Hồn Lạc Trong Mơ Không Lối Thoát (2)

Quay đầu lại, nữ tử tóc bạc kia cũng đã biến mất. Khi thanh âm của Triệt Thủy xuyên thấu khắp nơi, cũng là lúc Song Tĩnh bị người tới kéo đi. Tám đệ tử của Phi Ưng bảo tử ngoài cửa xông vào, lập tức lôi kéo nàng ra khỏi gian phòng rồi vội vàng đi ra ngoài. Dọc đường đi trước sau trái phải đều có người siết chặt vòng tay, sau lưng chốc chốc lại có kẻ vươn tay đẩy nàng một cái, để cho nàng đi theo người dẫn đường kia.

Lâu lắm rồi không bị đối xử thô lỗ như vậy, nàng bỗng cảm thấy có điểm nực cười.

Không nghĩ tới chính mình cũng sẽ có một ngày như vậy, làm tù nhân mà bị đối đãi giống như con tin.

Có lẽ lúc này nàng mới thực sự nhận ra, sáng chói huy hoàng của bản thân xưa kia giờ đã rơi xuống vực thẳm, phủ đầy bụi trần.

Bọn họ băng qua hành lang gỗ quanh co khúc khuỷu, lan can đã sớm hóa thành gỗ mục, được phủ kín bởi cây mạn đằng(*) xanh biếc um tùm, nhưng thấp thoáng vẫn có thể thấy được hoa văn điêu khắc tinh xảo thời trước. Dưới cầu nước đã khô kiệt từ lâu, chỉ còn lại một vài dòng nước suối nhỏ chảy qua tạo thành tiếng róc rách mỏng manh.

(*)cây mạn đằng: là cây lá ngón ở vùng dân tộc của nước mình.

Người trước mặt bỗng nhiên dừng bước, nàng thiếu chút nữa thì đụng phải lưng của người kia.

Ngẩng đầu lên nhìn, nàng lập tức thấy được đích đến của họ.

Trong làn sương mù mờ ánh trăng bàng bạc, nàng vốn cho là tòa kiến trúc kia ẩn tại ngọn núi phía xa. Lúc đi vào mới phát hiện, kỳ thực cái bị cảnh cây mạn đằng cùng những cây cối khác bao phủ kia đích thị là một tòa lầu các. Nó ở trong bóng đêm đen u ám giống như một người không lộ say ngủ im lìm giữa một đồng phế tích, bốn phía bao phủ màn sương dày đặc xanh bạc trắng xám như hơi thở nặng nề, thấp thoáng có thể thấy vài ngọn đèn đang lấp lóe chiếu sáng như phản chiếu ánh mắt của một con mãnh thú lúc sắp bỏ mạng phát ra một vài ánh hào quang cuối cùng.

Bọn họ đi tới phía trước cổng toà lầu các kia, đại môn bằng đá điêu khắc bị vô số nhánh cây to lớn như cánh tay che lấp. Phía trên nó là những tán lá cây

lớn xanh biếc xòe rộng, trong bóng đêm nhìn không ra hình thù gì. Khung cảnh đó tựa như phiến đá bị nước mực hắt lên trên thành một hình thù kỳ dị, dưới ánh sáng vài ngọn đèn chiếu xuống giống như cái miệng của con mãnh thú khổng lồ đang mở ra chờ nuốt lấy bất kì kẻ nào tiến vào.

Kẻ dẫn đầu gật đầu với kẻ canh giữ trước cửa lâu các, tên kia quan sát từ trên xuống dưới Song Tĩnh ở phía sau một lượt, liền không chút biểu tình mà nhường đường. Hai người tiến lên, vạch ra vài chiếc lá cây, tiếp đó dùng lực đẩy chiếc cổng nặng nề đồ sộ ra.

Một luồng không khí mực nát ngọt ngào xộc vào mặt, Song Tĩnh sửng sờ nhìn một mảng tối đen như mực trước mắt, bỗng rùng mình một cái.

Dù rằng năng lực rất quật cường kiên định, cũng không không nhận được có một tia kinh hoàng.

Lên núi đao xuống biển lửa nàng không sợ, trước đây lúc phiêu bạt giang hồ nàng cũng đã chịu đựng qua đủ loại cực khổ, mà cái chết đối với nàng lại càng không phải là cực hình mà là giải thoát.

Nhưng nếu bị giam ở một nơi toàn bộ đều là bóng tối bao trùm như vực thẳm này, một mình nàng đơn độc quanh quẩn giữa hi vọng và tuyệt vọng, chẳng được bao lâu nàng nhất định sẽ điên.

Nghĩ tới đây Song Tĩnh bất giác sắc mặt trắng nhợt. Quan sát chung quanh, lại thấy khắp nơi đều có người canh giữ cẩn mật, nhìn thân thù nhất định là đệ tử võ công cao cường của Phi Ưng bảo. Coi như nàng có thể trong nháy mắt vận toàn bộ sức lực sử dụng khinh công, cũng tuyệt đối kiên trì không được bao lâu.

Lúc này phía sau đột nhiên có người đẩy nàng một cái, Song Tĩnh một thân lao đảo. Nàng muốn phản kháng để chạy trốn nhưng một chút khí lực cũng không có, đối phương vung một cái tát, nàng nhất thời bị đánh đến hai mắt đầy sao, lập tức ngã bổ nhào vào nơi đó.

“Thất Thạch môn Diệt Song Tĩnh... Bất quá cũng chỉ như vậy...” Tên kia cười nói một cách khinh thường, hướng hai kẻ khác ra dấu yêu cầu bọn chúng đóng cửa. Mấy kẻ đó đang muốn động thủ chợt cảm thấy có một trận cuồng phong thổi tới.

Tất cả ngọn đèn đều chợt tắt chợt loé.

Trên trời, một đám mây lướt qua che khuất ánh trăng sáng tỏ.

Bóng dáng phé tích chung quanh rừng cây đều bị kéo dài, ở dưới đất hiện ra thành hình dạng u ám.

Một làn gió nhẹ thổi qua, thanh âm xào xạc của lá cây lay động cọ sát vào nhau vang lên trong từng góc ngách.

Mây tan trăng sáng. Ánh sáng màu bạc chiếu xuống, nhưng hình ảnh ở trên mặt đất bị kéo dài, cũng không còn là hình dáng của phong cảnh xung quanh.

Thay vào đó, trên mặt đất hiện ra một bóng người thẳng tắp mạnh mẽ kiên cường.

Ở hai bên sườn của hắn, có bóng dáng của hai thanh trường kiếm.

Một đen, một trắng.

Còn chưa kịp thấy rõ hình dáng hai thanh trường kiếm kia, chúng đã hóa thành hai đường kiếm sắc thái mơ hồ, thanh âm khớp xương vỡ vụn cùng cơ thể bị đâm xuyên qua đồng thời vang lên. Người kia, tựa như ma quỷ đi chuyển qua lại giữa bọn chúng.

Ba thanh kiếm từ phía trước, trái và phải đồng thời đâm tới, Huyền Sinh liền lùi lại vài bước dùng Thiên kiếm ngăn cản, khom người xoay tròn, tay trái Dạ kiếm như ánh sáng quét qua, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, ba kẻ bị mất đi hai chân nhất thời rơi xuống mặt đất.

Những kẻ vây quanh thấy đồng bọn tứ chi đều bị chặt đứt, thân người ở trong vũng máu kêu gào bi thảm, bất giác run sợ, đưa mắt nhìn nhau chốc lát, đều hô to nhất loạt xông lên công kích. Bán Nguyệt thành nhị thiếu chủ nghiêng người sang trái, chân phải điểm tới, Dạ Thiên kiếm liền như gió lốc phong ba gào thét toả ra bốn phía xung quanh. Những kẻ đang muốn xông tới công kích hắn còn chưa kịp đến gần thì đã bị kiếm khí mãnh liệt kia khiến đầu lia khỏi cổ.

Bỗng nhiên phía quân địch có một kẻ phóng ra một loạt phi tiêu để ngăn cản, khi va chạm với luồng kiếm khí tạo ra một luồng sáng chói lòa khiến mấy kẻ còn lại đang muốn cầm đao xông lên đều che mắt la hét vì đau đớn. Khi ngẩng đầu nhìn lại, Huyền Sinh đã nhảy lên rất cao, hai tay cầm kiếm hướng xuống dưới, Dạ Thiên kiếm phản chiếu ánh trăng sáng hiện lên trong mắt bọn chúng. Người kia giống như mang theo đôi cánh vút lên trời cao rồi bổ nhào xuống, một đường ánh sáng trong suốt quét qua, bốn phía lập tức máu đổ tung tóe.

Nhưng địch nhân hẳn là muốn cố ý kéo dài thời gian, nhóm này vừa mới ngã xuống, nhóm khác lại tiến lên công kích.

Huyền Sinh trong lòng tràn đầy giận dữ, vốn là muốn đại khai sát giới, nhưng khi ngoảnh đầu lại liền bị phân tâm.

Đại môn to lớn của lâu các kia đang dần dần đóng lại.

Trong lòng cả kinh, hắn buộc phải tùy tiện vung một kiếm ngăn cản mấy kẻ đang lao tới, khiến bọn chúng phải lùi lại phía sau. Sau đó hắn liền vội vàng lao về phía trước, tay trái vung kiếm nhắm ngay phần lưng một kẻ đang đẩy cửa, rút kiếm ra sau đồng thời tay phải chém sang, nhưng đang chém vào đối phương thì chợt cảm thấy bị chặn lại. Mắt nhìn cánh cửa sắp đóng lại, Huyền Sinh trong lòng khẩn trương, nhìn qua thân kiếm thấy kẻ đối diện đang lạnh lùng cười nhạt, tên kia dùng nội công ngăn cản đường kiếm của hắn, kéo dài thời gian. Hắn trong lòng phẫn nộ, liền tập trung sức hợp hai tay lại, Dạ

Thiên kiếm liền như cái kéo, rắc một cái đem đầu của kẻ nọ chặt xuống.

Đưa tay ngăn cánh cửa kia đã không còn kịp, đại môn kia đã gần như hoàn toàn bị phong bế, chỉ còn lại một khoảng khe nhỏ. Hắn không hề nghĩ ngợi, lập tức lách người vọt vào, nhào đến bóng tối vô biên vô tận kia.

Ở bên trong, Song Tĩnh đang từ trên mặt đất bò dậy, chỉ cảm thấy bị ngã đến đầu óc quay cuồng, hai má bỏng rát, thậm chí còn có mùi máu tanh bao phủ trong không khí. Nàng cảm thấy từng đợt choáng váng, rất lâu mới có thể miễn cưỡng nghiêng răng chống đầu gối đứng dậy. Chỉ thấy ánh sáng phía sau dần dần biến mất, đang muốn nhào ra chạy trốn khỏi nơi này, lại bị thứ gì đó vọt tới lần nữa đẩy ngã.

Nhưng nàng không có ngã xuống sàn nhà lạnh băng.

Bản thân được ôm trong một vòng tay vừa quen thuộc lại ấm áp.

Nàng nhất thời toàn thân như bị đóng băng, cứng đờ không thể nhúc nhích.

Là... sao?

Có phải hay không, nàng đã chết?

Có phải hay không, sau khi bị quăng vào mạng bóng tối này, nàng kỳ thực là vượt qua ranh giới của sinh mệnh, đến được tiên cảnh sau khi chết?

Nàng nhất định là đã chết, mới có ảo giác như vậy.

Có loại ảo giác này sao? Hai cánh tay mạnh mẽ đem nàng ôm gấu gao, tiếng nhịp tim thỉnh thoảng rung động bên tai nghe không biết chán, hơi thở quen thuộc tràn ngập từng góc ngách.

Người đó có hương vị của ánh mặt trời hòa cùng gió.

Hương vị khi đứng ở trên thảo nguyên rộng lớn nhìn ngắm tia nắng ban mai vàng rực, cảm nhận hơi thở của gió như sóng biển đang dâng trào.

Hương vị đó, mỗi khi giật mình tỉnh giấc trên chiếc giường băng rộng lớn giữa đêm dài đằng đẵng, nàng dựa vào kí ức về nó mới có thể lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Nàng có chút hoảng hốt, lại có chút mê man. Cảm giác về cái chết quả thật không có cách nào linh hội triệt để, nhưng có một điều duy nhất nàng có thể xác nhận, trong lòng nàng căng thẳng sợ hãi đang chậm rãi biến mất, thay vào đó là cảm giác bình an, tĩnh tại. Năm năm qua, nàng chưa từng có cảm giác như vậy.

Hương vị này mang lại cho nàng cảm giác dù bất kì nơi nào đều có thể an tâm ngủ, dẫu cho trời sập xuống cũng không có liên quan.

A, chết đi thật tốt mà. Nàng mỉm cười nép mình trong vòng ôm ấm áp kia, trầm nghĩ như vậy.

Nhưng lúc này, một thanh âm trầm thấp quen thuộc đã xua đi bóng tối, phá tan tịch mịch. Giọng Huyền Sinh thân nhiên nhưng kiên định vang lên trong không gian vắng lặng:

“Lên trời xanh, xuống hoàng tuyền... Ta đều nguyện ý! Song Tĩnh, chỉ cần có nàng ở bên.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Đường sinh tử. Hồn lạc trong mơ không lối thoát (3)

Nhưng lúc này, một giọng nói quen thuộc trầm ấm đã phá vỡ đêm tối, xé tan tịch mịch. Lời của Huyền Sinh lạnh nhạt nhưng kiên định vang vọng trong khoảng không gian trống vắng: “Lên trời xanh xuống hoàng tuyền ta đều nguyện ý, Song Tĩnh. Chỉ cần có nàng ở bên”.

Nàng mỉm cười cứng ngắc trong bóng đêm.

Con người co rút nhanh, toàn thân chấn động, Song Tĩnh mở to hai mắt.

Nàng cố gắng nhìn về một cái gì đó ở nơi không có ánh sáng cũng không có màu sắc này, nhưng ngoại trừ bóng đêm thì không thấy gì khác.

Hơi thở dồn dập.

Trong cổ họng phát ra thanh âm run rẩy, nhưng lại không thể nói ra câu nào.

Hai tay hoảng loạn điên cuồng vươn ra muốn túm lấy gì đó, nhưng lại khó có thể khống chế động tác.

Đây không phải là thật, đây không phải là thật, đây không phải là thật, đây không phải là thật!

Không thể nào...

Bỗng nhiên, hai bàn tay to cần thận dùng lực nắm lấy nàng.

Thân thể bất chợt bị kéo đến phía trước, Huyền Sinh khẽ khàng vùi mặt vào cổ của nàng.

Hắn muốn nói điều gì đó, nhưng lại cảm thấy không có cách nào biểu đạt được sự đau xót, ân hận, áy náy, thương tiếc trong lòng và toàn bộ tình cảm đang muốn bùng phát của mình. Hắn mở miệng, cho dù trước mắt đen nhánh mịt mờ nhưng hắn nhìn thấy rất rõ hình ảnh của mấy tháng vừa qua.

Dáng vẻ của Song Tĩnh khi nhào vào trong ngực hắn khóc thảm thiết vào lần đầu gặp mặt.

Sự kinh hoàng và bất lực lúc ở Ngưng Surong Môn trong một thoáng tưởng rằng hắn bị thương.

Nụ cười kiên cường ẩn giấu sự tủi thân và chua xót khi rơi vào trong sơn cốc.

Cuối cùng là dáng vẻ nàng chạy điên cuồng trong cơn gió, những lọn tóc đen như thác nước xõa ra tung bay trong không trung, lộ ra vẻ mặt bị thương như con dao sắc bén đâm vào tim hắn. Dù kiên quyết không quay đầu lại, nhưng hắn rõ ràng cảm thấy có cái gì đó đang âm ỉ vờ toang trong lòng mình.

Bản thân vẫn luôn là người không giỏi xã giao.

Từ nhỏ, hắn đã quen đứng trên đồng ruộng ở Bán Nguyệt thành và ngắm hoàng hôn phía chân trời xa một mình, quen nhìn những núi rừng trùng trùng điệp điệp nhuộm đỏ cả một vùng một mình, quen ngồi thiền ở núi sâu lắng nghe tiếng mưa, quen tựa vào song kiếm của chính mình mà đi khắp chân trời, phiêu bạt giang hồ.

Hắn cho rằng mình sẽ cô độc cả trăm năm.

Hắn cho rằng bản thân không cần người khác. Cho dù bức tường đóng xung quanh nội tâm hắn càng ngày càng kiên cố, lời nói càng ngày càng ít, càng ngày càng lãnh đạm, nhưng hắn cũng có thể trôi qua một đời bình tĩnh lặng lẽ như vậy.

Hắn vẫn cho rằng, bản thân luôn đi trên con đường cô đơn lạnh lẽo, nhưng bỗng nhiên quay đầu lại, thấy có một người đang mỉm cười, lẳng lặng đi phía sau mình, không quân phong trần, bất kể gian nan, nàng đều vui vẻ ở phía sau hắn.

Đột nhiên cảm thấy trái tim như bị người khác bóp chặt.

Huyền Sinh gắng hít thở, sau đó khẽ nhắm mắt lại, vùi nước mắt trên vai nàng.

“Thật xin lỗi, là ta sai rồi”.

Song Tĩnh mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn về nơi vô định. Khi dòng nước mắt nóng hổi rơi trên bả vai nàng, nàng cũng cảm thấy có cái gì chảy qua gò má của mình.

“Nàng đã nói, nàng chỉ cần một câu nói của ta...”. Một lúc lâu sau, Huyền Sinh vuốt ve gương mặt của nàng, cho dù không nhìn thấy, hắn cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của nàng: “Bây giờ ta sẽ nói”.

Đặt tay nàng trên tim mình, hắn cúi đầu chạm vào trán nàng, nghiêm túc và kiên định nói:

“Song Tĩnh. Ta nguyện ý”.

Ta nguyện ý bất luận sinh tử đều ở bên cạnh nàng, chờ nàng.

Ta nguyện ý bất luận sóng to gió lớn đều nắm tay nàng cùng vượt qua.

Ta nguyện ý cùng nàng trải qua đời đời kiếp kiếp, mãi cho đến khi cùng trời cuối đất, biển cạn đá mòn.

Ta nguyện ý lên trời cao xuống hoàng tuyền, dạo hết trường giang vượt hết biển xanh, bất luận là ngắm hoa nở hoa tàn hay lá phong tuyết trắng, bất luận là gào thét giang hồ hay là đào lộn vũ lâm, ta đều nguyện ý.

Dù cho là vạn sông đóng băng núi cao đầy tuyết, dù cho đường dài hay trải đầy gai.

Chỉ cần có nàng.

Song Tịnh không nói. Nàng chậm chậm vươn tay ra, run rẩy chạm vào gương mặt của hắn.

Đầu ngón tay đào qua cằm, gò má, sống mũi, hai mắt.

Huyền Sinh từ từ nhắm mắt lại, mặc cho nàng vẽ ra diện mạo của chính mình. Khi ngón tay của nàng lại dừng lại trên môi hắn, hắn cảm thấy như đang chạm vào đôi môi như đóa hoa của nàng chứ không phải là ngón tay dài mang theo hơi lạnh.

Không chút do dự, Huyền Sinh cúi người đáp lại nàng.

Khi ôm chặt nàng, hắn cảm thấy thân thể kia gầy nhỏ mềm yếu như liễu, trên người Song Tịnh luôn tỏa ra mùi hương của cỏ tươi và hoa ly mát lạnh, hắn hít thật sâu hơi thở của nàng, thỏa thích ngửi mùi hương nhàn nhạt kia.

Là nụ hôn mang theo đau đớn. Bởi vì quá hạnh phúc và vui sướng nên mang theo đau đớn, toàn thân đều như bị cảm giác chua xót kia đè ép.

Hai người đều cảm giác được nước mắt của đối phương rơi trên da mình, nóng bỏng, lòng nhói đau, vì thế càng muốn kẻ sát hơn.

Chỉ mong trong một đêm đều bạc đầu, không cần huy hoàng phong hoa, không cần danh dự địa vị, khi đi tới cuối đường, ta chỉ cần người ở bên cạnh.

Bốn phía tối tăm, nhưng Huyền Sinh chợt nhìn thấy cảnh sắc ở trong bóng đêm kia mỹ thán trước.

Vừa ngẩng đầu, lại là sơn cốc “nguyệt mãn không sơn hoa mãn thiên*”.

*Nguyệt mãn không sơn hoa mãn thiên: trăng soi khắp núi hoa đầy trời.

Hoa lê tuyết trắng giống như lông vũ uyển chuyển bay dập dờn, quấn quanh trong không trung. Bầu trời đầy sao được tô điểm bởi vàng trắng tròn sáng bạc, ánh trăng lấp lánh giống như mâm ngọc, rắc những ánh hào quang bằng bạc xuống toàn bộ sơn cốc. Có tiếng sáo véo von từ đằng xa vọng tới, biến ảo khôn lường, vang mãi trong cốc vạn núi nghìn rừng.

Kim tịch hà tịch, kiến thử lương nhân*.

*Đây là câu thơ thứ ba trong bài “Thù mầu I” trong tập Kinh thi của Trung Quốc.

Tạm dịch: Đêm này đêm nào, mà gặp phu quân.

Đại ý là thể hiện sự xúc động không ngờ tới của Song Tịnh khi gặp được Huyền Sinh ở nơi cận kề cái chết.

Không mong cùng sống, chỉ cầu cùng chết.

Hắn kim không được lần theo đôi môi mà nhẹ nhẹ hôn xuống, mon trón sống mũi, gò má nàng, lông mi mỏng như cánh bướm của nàng vì vậy mà trở nên run rẩy. Hắn cúi đầu khẽ hít thở ở bên vành tai nàng, liền nghe được nàng phát ra tiếng kêu giống như con mèo nhỏ, bất giác hơi mỉm cười, hôn lên tai nàng, lại từ từ lướt lự ở cằm cổ.

Khi đó, bốn phía chỉ là bóng tối và vực sâu không thấy đáy. Mặt đất gồ ghề tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, Huyền Sinh đưa tay giữ lưng nàng, sau khi cảm nhận được nhịp tim và nội khí của nàng thì bất giác rung mình, nhất thời khôi phục lại toàn bộ lý trí. Hắn khó khăn kéo dài khoảng cách hai bên, trán đụng vào trán của nàng, nhưng nghe thấy nàng tỏ ra oán trách bất mãn, càng gắng ôm lấy hắn, còn muốn tiếp tục.

Hắn bất giác nở nụ cười: “Phu nhân, ta biết nàng muốn bù lại đêm động phòng năm năm trước, nhưng giờ thực sự không phải là lúc”.

Song Tịnh sững sốt, lập tức lùi về sau: “Chàng nghĩ gì vậy?”.

Huyền Sinh thờ dài, chán nản nói: “... Thật xin lỗi. Ta... Ta sẽ cố gắng”.

Cảm giác được sự mát mát và che chở cẩn thận của hắn, Song Tịnh lắc đầu, lại ý thức được hắn không nhìn thấy, liền vội vàng nói: “Không sao đâu. Như vậy đã tốt lắm rồi”. Nàng ra sức lắc đầu trả lời. Trong lòng bỗng dưng đau đớn. Như vậy đã tốt lắm rồi. Ta không nghĩ còn có thể gặp chàng ở nơi này, đặc biệt là, khi ta có thể chết đi bất cứ lúc nào. Nàng không nói đến câu cuối, chỉ nhẹ nhẹ dựa trên vai hắn, mỉm cười mãn nguyện.

“Đừng nghĩ lung tung”. Biết nàng đang nghĩ đến điều gì, Huyền Sinh lập tức cau mày, trong lòng dấy lên sự sợ hãi và đau khổ mơ hồ, nói: “Chúng ta lập tức ra ngoài. Bây giờ, nàng nhắm mắt lại, không gian đen kịt thế này, chúng ta không thể nhìn thấy cái gì, mở mắt ra sẽ càng thêm đau đầu. Ta đi tìm cửa ra là ổn thôi”.

“Ừm”. Ngoan ngoãn gật đầu nghe lời, Song Tịnh lập tức đứng vững, nhắm hai mắt lại, rồi cảm thấy mình được hắn nâng lên, bắt đầu dò tìm bên trong phòng.

“Lắng nghe dòng khí lưu chuyển và tiếng vọng của bước chân ở đây thì có lẽ trần nhà cách chúng ta rất xa”, Huyền Sinh vừa đi chậm chậm vừa nói.

Song Tịnh vênh tai lên nghe, thính giác và cảm giác của nàng vẫn còn, hơn nữa lúc này thị giác không hoạt động, những giác quan khác lại càng thêm nhạy cảm, do đó nàng rất dễ dàng nghe được tiếng bước chân vững chắc vang lên trên sàn nhà của Huyền Sinh.

“Huyền Sinh, chàng ngồi xổm xuống đi, ta muốn sờ sàn nhà”, nàng nhỏ giọng nói. Huyền Sinh làm theo lời, nàng vươn tay ra, chạm phải một lớp bụi mỏng, bất giác cau mày: “Là đá lục ngọc đào. Lầu các này bị phong tỏa lâu như vậy, bên trong lại chỉ có rất ít bụi bặm, xem ra xung quanh không có nhiều chỗ thông khí”, nàng đột nhiên lặng thinh.

Như vậy, như vậy, rất nhanh thôi, không khí nơi này sẽ loãng đi, nếu bọn họ không nhanh chóng rời khỏi... sợ rằng sẽ ngạt thở mà chết.

Bản thân mình thì thôi, nhưng Huyền Sinh...

“Chúng ta sẽ ra được, Song Tĩnh”, nàng cảm giác thấy bàn tay kiên định của hắn nắm chặt tay nàng.

“Tĩnh”, nàng chợt thốt lên.

“Cái gì?”.

“Trước kia chàng gọi ta như vậy”.

“Ừ”, Huyền Sinh mỉm cười, “Tĩnh”.

“Ta biết, chúng ta sẽ thoát được khỏi nơi này!”, Song Tĩnh cũng cười, giọng lạnh lạnh: “Cho nên, chàng không cần phải lo lắng cho ta, đi tìm...”, nàng chợt im lặng, khẽ rung mình: “Chàng có nghe thấy không...?!”.

“Nghe thấy”. Huyền Sinh yên lặng chốc lát rồi đáp, giọng nói nghiêm túc lộ ra chút căng thẳng.

Dưới chân họ có dòng nước đang cuộn cuộn chảy.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56: Đường sinh tử. Hồn lạc trong mơ không lối thoát (4)

Thiên Hạ quán của Lâm gia đời này có ba kì tài nổi danh thiên hạ.

Đứng đầu là người thừa kế Nhâm Khách quán, Thất đường chủ Lâm Hải Đường.

Hai là Bát đường chủ tuổi nhỏ nhất, người này trong đợt xung đột giữa Thất Thạch môn và Phi Ưng bảo đã tỏa sáng bắt ngờ – Lâm Mai Hoa.

Ba là người thứ ba trong tám nữ tử kia, một đời chủ công kiên cường của Bắc Mạc – Tam đường chủ Lâm Thục Dục.

Tình thông roi mây và ám khí, từng giúp đỡ người dân ở biên giới Bắc Mạc chống chọi với ngoại tộc xâm lăng cũng như thổ phi tấn công, đơn thân độc mã đánh bại năm mươi đại hán của Thiết Sa bang, chỉ dùng vẹn vẹn mười người đã có thể quản lí trật tự Thục Dục đường, khinh công và sự nhạy bén khiến Lâm Mai Hoa theo không kịp, cũng sùng bái ngưỡng mộ từ nhỏ, là tỷ tỷ cũng là sư phụ.

Sau khi nàng bỗng nhiên chết không rõ tin tức, Mai Hoa lập tức xuống núi điều tra nguyên nhân cái chết. Tuy rằng nàng từng hoài nghi Phi Ưng bảo hạ thủ, nhưng không tìm được bất cứ manh mối gì liên quan. Thế nên hiện tại, khi Mai Hoa đứng trước mặt tỷ tỷ, cũng chẳng cảm giác được mấy niềm vui trùng phùng, xuất phát từ bản tính hành nghiệp, nàng càng muốn biết rốt cuộc lúc trước kẻ nào đã hạ độc thủ?

“Mai Hoa...”, Thục Dục dịu dàng cười nói: “Một năm rồi không gặp, có nhớ tỷ không?”.

“Tam... Tam tỷ...”, Mai Hoa lắp bắp nói, nhưng khi nàng vươn tay ra về phía mình, lại bất giác mà lui lại một bước.

“Sao vậy?”, Thục Dục cười lắc đầu, dứt khoát bước lên kéo lấy nàng, thân thiết vỗ vỗ tay của nàng nói: “Mới một năm đã xa lạ với tỷ vậy rồi, sau này lập gia thất thì sẽ ra sao đây?”.

Tay có độ ấm? Mai Hoa do dự mở to mắt nhìn tỷ tỷ, mặc cho Thục Dục kéo mình vào phòng.

Hai người ngồi dọc theo chiếc bàn, trong ấm trà là Vân Châm vàng mà xưa kia Thục Dục thích uống nhất, lá trà nhỏ dài màu vàng nhạt bông bênh trong nước xanh biếc, màu sắc đậm nhiên.

Mai Hoa ngoảnh đầu nhìn ra, chỉ thấy ngoài cửa sổ là sa mạc cát vàng mênh mông, bầu trời xanh cao ngất, vài con lạc đà ốm đeo lục lạc nặng nề đi về phía xa, lữ khách cười trên thấy Thước Dực đều vẫy tay chào rồi dần dần đi khỏi. Bên cửa sổ có bao sợi bông mềm rủ xuống, hết như một đám mây trôi trong phòng. Khí hậu Bắc Mạc luôn luôn nóng bức, trong không khí có hương thơm của ruộng đất cùng nắng ấm của ánh mặt trời, cho dù là mùa đông, cũng ấm áp như mùa xuân.

“Muội đã lâu chưa tới Thước Dực đường thăm ta”. Tam đường chủ cười, rót trà cho nàng: “Gần đây bề bộn nhiều việc à?”.

“Bận rộn nữa cũng không bằng một phần ba nơi này của tỷ tỷ”. Mai Hoa mê mẩn ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, chuyển tầm mắt nhìn nàng: “Tam tỷ gần đây có tin tức của Hải Đường không?”.

Thiên Hạ quán của Lâm gia lựa chọn người kế nhiệm không coi trọng võ nghệ và danh tiếng, năng lực chỉ phối và quản lý mới là thứ quan trọng nhất. Thiên Hạ quán phân bố bốn phương tám hướng, là bang phái có người nhiều nhất trên giang hồ, nếu không có đủ trí tuệ và khí thế uy nghiêm thì không cách nào tổ chức, nắm giữ được tin tức trong thiên hạ.

Đúng thứ bảy trong tám ti muội, năm ấy Lâm Hải Đường mười chín tuổi, từ nhỏ đã lộ ra sự cơ trí cùng quyết đoán hơn người, khi nàng mười lăm tuổi đã được bề trên Thiên Hạ quán quyết định là truyền nhân tiếp theo.

“Nghe nói muội ấy đi Giang Nam”. Thước Dực hơi bất đắc dĩ nhưng vẫn dịu dàng cười nói: “Bảo mấy năm nay bận rộn quá mức, muốn được thả lỏng đôi chút”; Nàng lắc đầu: “Căn bản là muội ấy không có lòng dạ nào tiếp nhận chức bang chủ, ta thật không hiểu nổi tại sao lại không nhường lại cho muội”.

Mai Hoa cau mày. Năm đó nàng với tỷ tỷ sinh đôi của mình cạnh tranh vô cùng gay gắt, hai người không phân thắng bại, nhưng nàng đã bại trên tay Hải Đường trong thử thách cuối, mà nguyên nhân là, nàng coi trọng tiền bạc hơn danh tiếng của bang.

“Hải Đường tuy không thích bị ép buộc, nhưng lại càng không thích nghe lệnh của người khác”, Mai Hoa thần nhiên nói. Năm đó nàng tức giận không bao giờ muốn nói chuyện cùng tỷ tỷ sinh đôi của mình nữa, sau này kết giao với đám người Triệt Thủy mới nhận ra rất nhiều điều; nếu ban đầu người kế vị là nàng thì nàng sẽ không thể hờ hết khắp chốn giang hồ như này. Nàng nhẹ cười về hải lòng: “Nhưng tự do lớn nhất đồng thời cũng là trói buộc lớn nhất. Có điều... nghĩ lại, nếu tỷ ấy chưa từng kế vị, sợ rằng giang hồ này sẽ thật sự biến thành một mớ hỗn độn”.

“Muội cũng có tài hoa và năng lực như thế, đừng khiêm tốn”. Thước Dực ôn hòa nhìn nàng, lại dịu giọng nói: “Đừng ngại, nếu cần thiết, ta sẽ đề xuất với các trưởng lão cho muội kế vị”.

Mai Hoa im lặng nhìn nàng.

Trong kí ức, Thước Dực đối với nàng luôn luôn nghiêm khắc, thậm chí có thể coi là hà khắc, bởi lẽ kỳ vọng rất lớn vào mình, nên vẫn luôn keo kiệt những lời động viên an ủi hoặc tán thưởng.

Thước Dực và tứ tỷ Liên Hoa từ nhỏ là địch nhân cũng là đối thủ, giống như mình và tỷ tỷ sinh đôi. Mà đệ tử Hải Đường của Liên Hoa lại được chọn làm truyền nhân, còn nàng, chỉ giành được cái danh hiệu đường chủ nhỏ nhoi này. Người trong giang hồ đều biết Mai Hoa rất coi trọng tiền bạc, nên Mai Hoa đường cũng chẳng có được bao nhiêu khách hàng. Trong những năm cuối Thước Dực còn sống, mỗi lần gặp mặt, nàng đều nhủ mảy thờ dài.

Sau này, khi thanh danh của Mai Hoa vang dội, người như sư như mẫu kia, đã không còn.

Người vừa hận vừa thương. Người mong muốn nàng chứng minh thực lực bản thân nhất.

Ngay tại thời điểm minh huy hoàng nhất, nàng đã biến mất khỏi cõi đời này, cho nên tất cả những ánh mắt hâm mộ ngoài kia đều không có ý nghĩa gì cả.

“Ý tam tỷ là sao?”, Mai Hoa cười nhấp một ngụm trà, hương vị thấm từ đầu lưỡi, chạy thẳng xuống dạ dày. Nàng bất giác cười một tiếng: “Vì sao lại nói lời như vậy với Mai Hoa?”.

“Muội đừng cười ta”. Thước Dực thờ dài, cầm tay nàng nhẹ vỗ lên, vừa dịu dàng vừa nghiêm túc nhìn nàng nói: “Thực ra những lời này tỷ đã muốn nói từ lâu rồi, chỉ là mãi không tìm được cơ hội mà thôi. Tiểu muội đừng thấy mấy năm nay tỷ đối với muội hà khắc, nhưng thực lực của muội tỷ rất coi trọng, nói thật, tỷ tỷ còn cảm thấy không bằng đâu”.

Mai Hoa sùng sốt, bất tri bất giác cúi đầu ngưng mắt nhìn chén trà trước mặt, không nói thành lời.

Nhớ lại lúc mình ba tuổi, lần đầu tiên nắm tay Hải Đường đến xem các tỷ tỷ tập võ. Khi đó hai nàng còn rất nhỏ, y phục một hồng một tím, bím tóc mềm mại, bước đi cũng liêu xiêu không vững đứng trên sân rộng lớn, mở to mắt nhìn sáu thiếu nữ không lớn hơn hai nàng bao nhiêu đang bay nhảy như con thoi trên không trung, vũ khí trong tay họ phản chiếu ánh mặt trời, từng luồng sáng vàng trắng giao nhau, xung quanh tỏa lên những vòng sáng chói mắt.

Hai người trắng trẻo xinh đẹp, một đôi tiểu nha đầu song sinh đáng yêu mũm mĩm đứng ở đó tròn mắt nhìn về phía trước trông dễ thương vô cùng. Từ sau khi hai nàng ra đời, các tỷ tỷ cũng chưa có nhiều thời gian quan tâm, bây giờ vừa nhìn thấy đã bất giác đều yêu mến từ tận đáy lòng, tất cả đều buông vũ khí trên tay xuống, nhao nhao chạy đến bế hai nàng lên trêu đùa.

Mai Hoa được bế vào trong ngực, hai má bị người ta hôn miết, nàng rất không vui trề môi chu miệng, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều cau lại, nàng còn muốn xem công phu thần kì vừa rồi.

Bỗng nhiên có một giọng nói sắc bén vang lên: “Làm gì thế! Các ngươi có muốn luyện tập nữa không?!”.

Mai Hoa ở trong ngực nhị tỷ thò đầu ra hiếu kì nhìn, chỉ thấy có một nữ tử đang hạ xuống. Nàng mặc nam trang gọn nhẹ, tóc buộc đuôi ngựa, cầm ngân đao trong tay, gió thổi qua tóc của nàng, như mực nước đổ trên mây trắng, ánh mắt trong vắt, dung mạo thanh tú mang theo khí khái anh hùng, cả người không khác nào chim hạc trên trời.

Đó là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tam tỷ, về sau khi Thục Dược huấn luyện nàng, bất kể có bao nhiêu gian khổ, nàng đều nhớ đến một thân ảnh mơ hồ trong hồi ức.

Nàng cũng muốn có thân thủ và khí khái như vậy.

Luôn luôn khắc ghi cuộc sống khổ luyện dưới tay nàng.

Tính Thục Dược cũng không tốt lắm, cho nên dạy nên nàng cũng nóng nảy giống vậy, cuối cùng là Mai Hoa luôn không kim được mà chống đối Tam đường chủ, hai cứ ăm ỉ là phải động tay chân để giải quyết. Mai Hoa lúc nào cũng bị đánh đến mức phải nằm bẹp trên giường vài ngày mới xuống được, hai tỷ muội có thể hơn một tháng không nói với nhau lời nào, cuối cùng phải có người ra mặt mới miễn cưỡng giảng hòa.

Cho dù như vậy, nàng vẫn hay hoài niệm.

Khi nhận được tin Thục Dược chết, họ đã hai năm không gặp mặt.

Mai Hoa tiếp nhận vị trí Bát đường chủ, còn Thục Dược ở Bắc Mạc như cá gặp nước xây dựng thiên hạ của mình.

Khi đó nàng sững sờ, bút lông trong tay rơi xuống, rớt một giọt mực to trên lá thư đang viết dở.

Không còn nữa, người bắt nàng khiêng mười phiến đá lên núi.

Không còn nữa, người chỉ cần nàng phạm lỗi liền đá nàng một cước rơi xuống sông mùa đông.

Không còn nữa, người bắt nàng ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, dù thành công trở về cũng chẳng có lấy một câu để nghe nhưng buổi tối sẽ chuẩn bị cho nàng bữa cơm thịnh soạn.

Bỗng nàng thấy bàng hoàng, tựa như đất trời này đều mất đi ý nghĩa.

Những chuyện từng khiến nàng phải hận đến nghiền răng, hiện tại không phải rất tốt sao.

Có đôi khi đang ngủ bỗng nghe thấy câu nói rất đỗi quen tai ‘đứng lên!’ mà giật mình tỉnh giấc, rồi lại ngơ ngẩn nhìn xung quanh, ngoại trừ bóng đêm trầm lặng bên ngoài thì làm gì có thân ảnh cao gầy phóng khoáng vén rèm kêu nàng rời giường. Nếu hỏi đó là cảm giác gì, Mai Hoa cũng chỉ biết đó là một loại đau đớn xuyên tim thấu xương, như trăm ngàn vạn kim châm đâm vào, động chút là đau đến khóc thét.

Đầu ngón tay hơi run rẩy sờ miệng chén trà, Mai Hoa phải kiềm chế rất nhiều mới ngăn không cho nước mắt chảy ra.

Nàng hít thật sâu, nhìn ra ngoài cửa sổ, thân nhiên nói: “Tam tỷ, tỷ biết không? Sau khi tỷ đi, muội vẫn luôn nghĩ muội phải làm cái gì đây?”. Nàng bình tĩnh nhìn gọn sòng trong chén trà: “Từ nhỏ muội đã sùng bái tỷ, tỷ muốn muội làm gì, chỉ cần mở miệng kêu muội sẽ làm, mỗi lần tỷ hỏi hột nói một câu ‘làm tốt lắm’ thôi cũng khiến cho muội vui vẻ mấy đêm liền ngủ không yên; đánh nhau với tỷ cũng là chuyện mong muốn cả năm, vì có thể nhìn thấy sự kinh ngạc, sự hài lòng của tỷ sau khi bị muội công kích thành công. Vậy nên... khi tỷ tỷ nói muội khiến tỷ cảm thấy không sánh bằng, bất chợt muội không biết nên phản ứng ra sao nữa”.

Nàng dừng một chút, nâng mắt, nhìn thẳng về phía Thục Dược.

“Bởi vì tỷ tuyệt đối sẽ không nói những lời này. Muội hiểu rõ tính tình và mục tiêu của tam tỷ, làm sao có thể đánh giá muội cao như thế? Nếu tỷ nói như vậy... Sau này muội còn biết theo đuổi gì nữa đây? Con đường sau này muội biết đi hướng nào?”.

Ai cũng nói, hiểu rõ sở thích của người nhất, là bạn; nhưng hiểu rõ nguyện vọng của người nhất lại là địch.

Nàng và Thục Dược vừa là tỷ muội vừa là sư đồ vừa là đối thủ, nàng hiểu tỷ ấy, Thục Dược cũng vậy.

Cho dù từ nhỏ đã không ngừng chế giễu châm biếm nhau, nhưng Thục Dược thực sự đã dốc hết tâm huyết dùng tất cả tấm lòng gian khổ bồi dưỡng nàng.

Nếu thế, sao lại dễ dàng để nàng lạc đường và đánh mất mục tiêu cơ chứ?

“Thật hân hạnh gặp tam tỷ”, Mai Hoa vui vẻ nở nụ cười, đôi mắt cong lên sáng long lanh, bên trong toát ra vẻ hạnh phúc thuần khiết: “Chưa kịp nói lời cảm ơn và lời xin lỗi, muội thật sự rất muốn nói cho tỷ tỷ biết. Thế nhưng...”.

Nàng dừng lại, một dòng nước mắt lăn từ trên khuôn mặt nàng xuống, dù rằng vẫn nở nụ cười, nhưng lại hơi nghẹn ngào: “Nhưng mà... Tỷ đã đi rồi, vậy thì... đừng quay lại nữa...”.

Thục Dược sững người, nhưng đã muộn, Mai Hoa đột nhiên nhấc tay hất chén trà qua một bên, chỉ nghe xoảng một tiếng, sứ men xanh vỡ nát! Cảnh

sắc xung quanh cũng tạm dừng trong khoảnh khắc, như thủy tinh vỡ toang, bắt đầu ào ào rơi xuống, hàng nghìn hàng vạn mảnh vỡ trong suốt lấp lánh như ngôi sao, dội ngược trên mặt đất sau đó hóa thành bột phấn tan biến mất.

Mai Hoa yên lặng nhìn Thược Dược trước mắt, nàng tiếp tục duy trì vẻ lạnh nhạt như chưa từng thấy nụ cười dịu dàng kia.

Ngay từ đầu nàng đã biết đây chỉ là ảo giác, Thược Dược vĩnh viễn sẽ không đối đãi với mình như vậy, nhưng vẫn không kìm được mà nán lại thế giới giả này chốc lát. Bởi lẽ nàng nghĩ, nếu đây là thật thì tốt biết bao, nếu tam tỷ còn sống, sau khi bản thân khỏi đầu đại nghiệp cùng với đám người Triệt Thủy đã có thể dương dương tự đắc chạy đến Bắc Mạc khoe khoang. Nhìn đi nhìn đi, muội không hề vô dụng như lời tỷ nói nha, rồi sẽ thấy nữ tử nghiêm túc kia hừ lạnh một tiếng, vừa giáo huấn vừa châm biếm, sau đó yên tâm thoải mái hưởng thụ bữa tối thịnh soạn.

Chỉ tiếc đây là giả.

Người đó thật sự không có ở đây, ảo giác của nàng xuất hiện trong này là chứng cứ rõ ràng nhất.

Huyền cảnh xung quanh dần tan biến, chỉ còn lại một chút khung cảnh chưa vỡ tan hết.

Mai Hoa cảm thấy cổ họng mình có gì đó chặn lại, đau thương không nói thành lời.

Cho dù biết hình ảnh trước mắt là giả, nhưng nàng vẫn quý xuống, ôm quyền hành lễ, nén nước mắt run rẩy nói: “Mai Hoa ở đây, bái lạy sư phụ, nếu có kiếp sau, nguyện lấy tính mệnh tạ ơn”.

Lúc này, Thược Dược vẫn ngồi yên như pho tượng nhìn thấy nàng làm vậy thì khẽ động, ảo cảnh của nàng giống như bị chông chéo, cái bóng phía trước vẫn duy trì biểu tình và tư thái như cũ, nhưng có một lớp huyền cảnh mờ lung khác đang bắt đầu mở ra. Nàng thương cảm nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Mai Hoa, chậm rãi hé một nụ cười yếu ớt:

“Thật ra tỷ vẫn luôn kiêu ngạo vì muội”.

Mai Hoa sững sốt, nước mắt vỡ òa rơi xuống, nàng gắng đè nén đau đớn chua xót trong ngực, cắn răng nhẫn nhịn nỗi ghen ngào, một lát sau mới miễn cưỡng nói: “Ừm, tỷ tỷ, muội biết... muội vẫn luôn biết”.

Khuôn mặt của Thược Dược bỗng nhiên lóe lên như ánh sáng, sau đó bị gió thổi đi giống như hạt bụi, chậm rãi tan biến không thấy đâu nữa.

Xung quanh lại trở về với vẻ yên tĩnh và tối tăm, Mai Hoa lẳng lặng ngồi trong gian phòng đồ nát cổ xưa, ngơ ngác nhìn ánh trăng lọt qua khe hở trên vách tường. Trong tay nàng cầm một viên ngọc châu, đó là thứ duy nhất sót lại, còn có ấm trà bên cạnh bị nàng đập vỡ, nàng nhắm mắt nhìn viên trân châu, đáy mắt hiện lên sát khí băng lạnh.

Hạt châu này tổng cộng có tám viên, tám tỷ muội Lâm gia mỗi người giữ một viên, mang theo bên mình chưa lúc nào rời, xem ra mê trận này là dùng hạt châu này cùng ấm trà cướp được trong Thược Dược đường bày ra.

Thật là Phi Ứng bảo sao?

Mai Hoa nhắm mắt đầy nguy hiểm.

Chờ xem, Thiên Hạ quán, đâu phải nơi dễ bị ức hiếp.

Nàng cau mày đứng dậy, xoay người chìm dần vào trong bóng tối.

Lá rơi xào xạc, đêm tịch mịch, tiếng rít lạnh vỡ tan.

Trên giang hồ, có một trận cuồng phong bạo vũ, trong đêm dài vô hạn, sắp ập tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Mê trận trùng trùng. Hồn lạc, mộng mang phiên muộn đến (1)

Hoa ẩm trâu đen nằm, từng cao hạc trắng ngủ.

Từng tia nắng ấm áp nghiêng nghiêng chiếu trên người, không gian thoang thoang mùi trà thơm mát hòa cùng mùi hương trong lành của giọt sương ban

mai.

“... Triệt... A Triệt!”. Bên tai vang lên giọng nói trong trẻo, có người nhẹ nhàng lay mình: “A Triệt, mau mau dậy đi, Huyền Sinh và Tiểu Tịnh đã lên núi mất rồi!”.

Hắn nói mê vài câu, lại trở mình ngủ tiếp, nhưng người ở phía sau không chịu, có vật gì đó mềm mềm chạm trên đầu, tiếng nói nửa hờn dỗi nửa tức tối gọi mình: “Đỗ Triệt Thủy, huynh còn không dậy, muội sẽ giận đấy!”. Nghe thế, hắn cười, vươn tay ra nhẹ nhàng ôm lấy người đó, kéo lại gần, người nọ khẽ hét một tiếng, ngã ở bên cạnh hắn. Thân thể mềm mại ôm trong lòng rất thoải mái, cơ người cũng vừa vặn, dường như trời sinh ra là để kết hợp với mình.

Mỉm cười nhắm mắt, lại hôn chụt một cái sang bên, lập tức nghe thấy tiếng oán giận: “A Triệt...!”.

Mở mắt ra nhìn thấy đôi má ửng đỏ, ánh mắt trong veo mang theo một chút ngượng ngùng và nổi nóng nhìn hắn: “Huynh hôn ở đâu vậy hả... thật là!”.

Triệt Thủy cười vang, cúi đầu xuống hôn thêm lần nữa, ngăn những lời oán trách lại, đến khi đối phương vì không thể thở mà bắt đầu vừa véo vừa đánh mới chịu buông ra, thỏa mãn than một tiếng, cười nói: “Phu nhân, chào buổi sáng”.

“Ai là phu nhân của huynh!”, Thiên Sa nhất thời đỏ bừng mặt ngồi dậy, vươn tay túm lấy một cái gối ném lên mặt hắn, rồi nhảy xuống giường, vừa chỉnh lại mái tóc bị hắn làm rối vừa nói: “Mau mau dậy đi, Tiểu Tịnh và Huyền Sinh lên núi rồi, chúng ta cũng cần phải đi!”.

“Bọn họ vợ chồng son muốn đi thì đi, chúng ta đi xem nào nhiệt làm gì? Còn không bằng ở nhà ngoan ngoãn chờ bọn họ trở về”. Triệt Thủy lười biếng duỗi lưng, chống người nằm trên cái gối nhìn ra xung quanh. Hắn thấy một màu xanh biếc, bên cửa sổ rèm trúc che ánh mặt trời ở bên ngoài, có vài mảng tia nắng lọt qua khe hở, chiếu trên vách tường bóng trúc xanh, phượng vĩ um tùm. Vật dụng trong nhà đều làm bằng tre trúc; trên giá sách, bàn dài đều thoang thoang hương trúc xanh thơm ngát. Có một bình trà đang bốc khói nghi ngút, sương mù xanh ngọc dập dềnh. Thật đúng là chốn bồng lai tiên cảnh.

“Này, còn nằm ở trên giường không dậy ư!”, Thiên Sa đang dọn dẹp gian phòng, quay đầu vừa nhìn lại bất giác lắc đầu cười nói, bụng khay trà đi tới bên cạnh hắn: “Này, uống trà đi. Huynh rốt cuộc bị sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không? Bình thường trời còn chưa sáng đã dậy, hôm nay sao lại nằm ườn trên giường thế?”. Nàng hơi lo lắng nhìn hắn, duỗi tay sờ trán hắn: “Không bị sốt mà”.

“Không sao”. Triệt Thủy cười nắm tay nàng, tựa trên đệm êm nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, thấy trăm ngàn ống trúc xanh che mái hiên ngả bóng trên hành lang, tường viện có khe nứt nước chảy vào, nước suối róc rách, hoa tử đằng rủ xuống mái nhà, ong bay bướm lượn, ngày xuân gió ấm, bất giác có chút ngẩn ngơ nở nụ cười: “Ta chỉ là vừa mơ một giấc rất dài, rất dài”.

“Hử?”, Thiên Sa kinh ngạc nhìn hắn. A Triệt trước giờ không phải kiểu người có thể bị ác mộng quấy nhiễu. Nhìn ánh mắt hắn thâm thúy mờ ảo, dường như nghĩ đến điều gì đó, nàng bất giác nắm chặt tay hắn, dịu giọng nói: “Là giấc mơ như thế nào?”.

Triệt Thủy hoàn hồn, thấy mái tóc đen nhánh như thác nước uốn lượn của người bên cạnh đang chạm trên cánh tay hắn, đôi mắt như trăng chiếu nước mùa thu đang lo lắng nhìn hắn, gương mặt như hoa phù dung, làn da như tuyết trắng, tựa như tâm lụa mềm mại bọc lấy mình. Lòng rung động, hắn vươn tay ôm lấy nàng, vùi đầu vào gáy vai nàng, vô thức thở dài: “May sao... May sao... Chỉ là một giấc mơ mà thôi”. Nói xong hai cánh tay siết chặt, không kim được cọ cọ làm nũng trên cổ Thiên Sa.

“Ha ha...”, Thiên Sa bị hắn chọc cười, trong lòng lại thấy thương cảm, vòng tay ôm lấy hắn: “Làm sao vậy? Sao hôm nay khác thế nào ấy?”.

Triệt Thủy vùi đầu ở bả vai nàng, cẩn thận ôm chặt eo nàng, giọng rầu rĩ: “Không có. Ta chỉ là tưởng rằng, muội không còn”. Hắn ngẩng đầu lên, đặt xuống trán Thiên Sa một nụ hôn. Nàng thuận theo dựa vào lòng hắn, hắn lại thấy đau đớn vô cùng vì hạnh phúc này. Hắn dừng lại giây lát, chợt hoảng hốt nở nụ cười:

“Sa Sa, muội biết không? Huynh mơ thấy muội không còn, Song Tịnh bị phế võ công, Huyền Sinh mất đi ký ức không nhớ rõ chúng ta... Giang hồ mà chúng ta biết bây giờ bị phá tan tành, thay đổi hoàn toàn”.

Hắn lầm nhảm nói, bất giác lắc đầu: “Thật là vô vẩn, võ công của Song Tịnh mất hết, ngay cả bước đi cũng phải thở gấp, Huyền Sinh không nhớ ra muội ấy, còn muốn thành thân với nữ nhân khác, muội nói xem có nực cười hay không? Còn nữa, muội đã không ở bên cạnh ta”.

Cảm giác được sự bất an trong lời nói của hắn, Thiên Sa cũng đau lòng. Nàng ngẩng đầu lên cười dịu dàng với hắn: “Đúng là giấc mộng kỳ quái. Thế nhưng, A Triệt à, đây chẳng qua chỉ là một giấc mộng thôi”.

“Đúng vậy...”. Triệt Thủy hơi sững sờ nở nụ cười, có thoải mái cũng có yên tâm “Chỉ là một giấc mộng mà thôi, con ác mộng thật đáng sợ. Sa Sa...”. Hắn lại bắt đầu cọ cọ ở vai nàng, lầm nhảm nói: “Hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau đi?”.

“Không được!”, lập tức nhảy dựng lên, Thiên Sa suýt chút nữa ngã xuống đất, nàng xấu hổ đỏ mặt nói: “Hôm qua là hiểu nhầm, là hiểu nhầm! Muội chỉ là bối vì... bối vì... bối vì... thời tiết lạnh quá nên mới bị huynh ôm đi ngủ!”.

Thời tiết giữa tháng sáu rất lạnh ư? Triệt Thủy bất giác nhìn ánh mặt trời chói lóa ngoài cửa sổ, nhếch miệng cười: “A, có liên quan sao, đêm nay cũng sẽ rất lạnh!”. Lại vươn tay ôm nàng vào trong lòng, mè nheo nói: “Ngủ cùng ta đi, ngủ cùng ta đi, ngủ cùng ta đi mà...! Muội ngủ với ta, ta sẽ không gặp ác mộng kì quái nữa! Muội ngủ với ta, ta mới tin tưởng muội sẽ không rời khỏi ta!”.

Thiên Sa sùng sốt, cho dù giả bộ nũng nịu, nhưng nàng vẫn cảm thấy tâm tình bất an của hắn, liền thở dài, xoay người lại, chớp chớp mắt, nghiêm túc nhìn hắn: “A Triệt... Bất luận thế nào muội cũng sẽ không rời khỏi huynh”. Nàng ngượng ngùng gãi đầu: “Nếu như ngày nào đó huynh giận muội, muốn muội đi, muội cũng tuyệt đối không đi xa. Bằng không đến lúc huynh hết giận rồi không tìm được muội thì sao...”. Nàng nói xong cũng thấy thương cảm, liền

thẹn thùng vùi đầu vào ngực Triệt Thủy, hồi lâu mới ngẩng lên, thốt ra một câu: “Về chuyện Huyền Sinh đi tìm nữ nhân khác thành thân... Sao huynh ấy phải đi hại con gái nhà người ta chứ?”. Không sợ đối phương bị Song Tịnh bầm vằm sao?

Nghe lời nàng mà Triệt Thủy lòng đang đau nhói như bị kim châm cũng cảm thấy chủ đề này quá nghiêm trọng, liền cười một tiếng, ra vẻ thoải mái nói: “Phải đó... việc Huyền Sinh đi tìm nữ nhân khác...” chỉ có mơ mới thấy.

Mấy chữ cuối cùng còn chưa kịp thốt ra đã nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng dữ dội: “... Cái gì?!”.

Hai người kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy Song Tịnh vừa mới trở về đưa mắt sang nhìn Huyền Sinh bên cạnh, chớp chớp, miệng chu lên: “Huynh đi tìm ai?!”.

Huyền Sinh không nói gì, đi thẳng đến trước mặt Triệt Thủy, xách hần lên giống như xách một con mèo nhỏ, mặt không chút biểu tình: “Người vừa mới nói gì? Còn không mau cho nữ nhân của ta một lời giải thích”.

“A... Hì hì hì...”, Triệt Thủy chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, gãi gãi đầu nhìn về phía Song Tịnh, cười hi hi: “Huyền Sinh không nói cho muội sao? Lần trước hần đi tìm...”, lời còn chưa dứt đã bị ném ra ngoài cửa sổ.

“Trời ơi A Triệt...”, Thiên Sa lè lưỡi, vội vàng nhảy ra ngoài kiểm tra xem hần có bị làm sao không.

Triệt Thủy kịp thời ôm lấy cửa sổ, cả người treo ngược trên tường, vẫn còn chưa từ bỏ ý định thêm dầu vào lửa: “A a a, Tiểu Tịnh, ta nói thật mà, lần trước Huyền Sinh nói...”.

“Choang” một tiếng, ấm trà vỡ toang trên đầu hần.

“Tịnh, chúng ta đi thôi, không phải muội kêu đói sao?”. Hoàn toàn không đếm xỉa tới người đang kêu gào ngoài cửa sổ, Huyền Sinh thân nhiên ôm vai Song Tịnh đi ra ngoài.

“Nhưng mà, A Triệt...”, Song Tịnh quay đầu nhìn Thiên Sa đang nỗ lực tìm cách kéo Triệt Thủy nằm gục trên cửa sổ dậy, định nói gì đó, lại bị Huyền Sinh nhéo nhéo má.

“Ngoan, ta đưa muội đi ăn ngon”, Huyền Sinh nhìn nàng đầy yêu thương, nhẹ cười.

“Được rồi. Nhưng khi ăn cơm, huynh phải giải thích rõ A Triệt khi nãy muốn nói gì”, Song Tịnh vẫn chưa từ bỏ ý định, vừa hiếu kỳ vừa oán trách nhìn hần.

“...”

Huyền Sinh không nói gì, xoay người bước hai ba bước về phía cửa sổ, kéo Triệt Thủy lên, cho hần đứng vững vàng ở trước mặt Song Tịnh, sau đó dùng khẩu khí lạnh lùng, cả giận nói: “Nói rõ ràng cho tiểu Tịnh!”.

“Aizz... tiểu Tịnh à... Muội biết rõ mà...”, Triệt Thủy cười hi hi: “Chính là chuyện Huyền Sinh muốn thành thân với Thiếu Hoa ấy... Phải không Mai Hoa?”.

Nói xong, chính hần cũng ngậm ngẩn.

Toàn bộ mọi người có mặt đều trầm mặc nhìn hần.

Vẫn là Song Tịnh phản ứng nhanh, xoay người nhìn Thiên Sa đang đứng bên: “Hần ngủ đến hồ đồ rồi?”.

“Ngu ngốc!”, Huyền Sinh hừ lạnh một tiếng.

Thiên Sa cười dịu dàng, có chút bất đắc dĩ lại buồn cười nhìn Triệt Thủy: “Có thể ngủ đến ngu người sao?”.

“Ôi trời, muội đã nói hai người đêm qua không cần vận động nhiều như vậy mà... khụ khụ khụ...”, Song Tịnh cười vui vẻ, ánh mắt giảo hoạt liếc sang Thiên Sa, kéo kéo tay áo của nàng: “Haha, nói cho muội biết đi, hai người đêm qua...”.

“Này! Nói bậy bạ gì đấy! Hôm qua thật sự chỉ là ngủ thôi! Ngủ thôi ngủ thôi ngủ thôi ngủ thôi! Muội hiểu chưa?”.

“Thật ư? Muội thấy A Triệt bị kích động mạnh thế cơ mà... ha ha ha”.

“Tịnh, chúng ta đi thôi, nói chuyện với hai người họ làm gì”, Huyền Sinh cau mày, bước tới dắt tay Song Tịnh đi ra ngoài, bất đắc dĩ nhìn nàng riu rít không buông tha Thiên Sa.

Triệt Thủy đã không còn chú ý đến những gì họ đang nói nữa. Hần hoảng hốt nhìn mọi thứ trước mắt, âm thanh của những người này dường như cách màn sương dày đặc từ thế giới bên kia truyền đến, mờ ảo mà xa xôi, hần giống như chìm ở dưới đáy nước lắng nghe họ.

“Ta là đường chủ thứ tám của Thiên Hạ Sạn, Lâm Mai Hoa”. Một nữ tử xinh đẹp như hoa hồng nở rộ, mặt không lộ biểu cảm nói.

“Tam tỷ của ta bị người ta giết, những kẻ đó, rất có khả năng chính là người đang truy sát các ngươi”. Nàng dùng con dao nhỏ màu bạc tinh xảo, khinh công rất cao, thân thủ nhanh nhẹn.

“Tên hỗn đản này, ngươi cứ ra ngoài cho ta!!!”. Tính tình nóng nảy, rất dễ nổi nóng.

Sau đó, còn có ánh mắt xa cách hờ hững của Huyền Sinh, hần đứng trước cửa gác của Trọng Trọng Lâu, cung cần lễ mạo nhưng lại rất lạnh nhạt, nói: “Tại hạ Huyền Sinh, bái kiến Trọng Trọng Lâu Lâu chủ”.

Ban đêm, Song Tĩnh ở bên trong Ngưng Sương Môn, chăm chú nhìn thiên sơn vạn thủy trước mắt, giọng bình thản không phiền muộn: “Kí ức của muội đã rất mơ hồ rồi, A Triệt, nếu ngày hôm nay Thiên Sa trở về, huynh sẽ làm thế nào?”.

Rất nhiều rất nhiều giọng nói từ bốn phương tám hướng vọng đến, vây quanh hần. Triệt Thủy lùi về phía sau một bước, bất giác đưa tay bịt kín lỗ tai không muốn nghe, nhưng có một âm thanh lạnh lốt khác cực kỳ rõ ràng, xuyên qua thời không át đi những âm thanh khác:

“Triệt Thủy! Đồ Triệt Thủy! Đồ Triệt Thủy!!!”.

Đó là giọng nói rất quen thuộc. Trước đây không lâu hần còn nghe thấy tiếng nàng ríu ra ríu rít ở phía sau, không ngừng cãi vã với hần.

“Trên giang hồ này có chuyện gì mà ta không biết? Cho nên, ta chỉ tin tưởng tiền”.

“Huyền Sinh mất trí nhớ, ngươi không cảm thấy, hần và ngươi rất giống nhau sao?”.

Triệt Thủy sững người, hần ngây ngốc nhìn hình ảnh trước mắt, Huyền Sinh đang ôm Song Tĩnh muốn đưa nàng ra khỏi gian phòng, nhưng nàng cứ bám lấy Thiên Sa không muốn rời đi, còn Từ Vi Đường Đường chủ thì khuôn mặt đỏ ửng, nửa hờn dỗi nửa tức giận kiên quyết phủ nhận chuyện xảy ra đêm qua.

Đều là hình ảnh vô cùng quen thuộc.

Mấy năm qua, mỗi lần mơ lại ngày xưa, cũng có những cảnh sắc, gương mặt tươi cười như vậy.

Huyền Sinh lạnh lùng nhưng dịu dàng, hạnh phúc.

Song Tĩnh vô ưu vô lo, phóng khoáng hào sảng.

Còn nữa, Thiên Sa còn sống.

Thế nhưng... Thế nhưng...

Vì sao hần lại khổ sở như vậy?

Có phải bởi vì biết rằng đây không phải là sự thực cho nên lồng ngực mới mang cảm giác hạnh phúc đau nhói, khiến hần rơi lệ?

Không thể đè nén dòng nước mắt sắp sửa tràn mi, hần bước tới, ôm lấy Thiên Sa thật chặt. Cho dù biết đây là giả, nhưng hần vẫn muốn dùng mỗi một hơi thở, mỗi một nhịp đập trái tim để cảm nhận sự tồn tại của nàng.

“A Triệt?”, Thiên Sa kinh ngạc quay đầu lại, hai người kia cũng kỳ quái nhìn hần: “Ngươi làm sao vậy?”.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng nàng có thể cảm nhận được nét bi thương đau đớn không gì sánh được vô thức phát ra từ trong mỗi tác da thịt của Trọng Trọng Lâu Lâu chủ. Hần đang cẩn thận ôm chặt nàng, dường như trời long đất lở cũng sẽ không buông tay.

“Sa Sa...”, Triệt Thủy chậm rãi ngẩng đầu lên, cẩn thận, tham lam nhìn nàng. Ánh mắt tỉ mỉ nhìn qua gương mặt, thân thể của nàng, tựa như muốn đem tất cả khắc vào sâu trong linh hồn. Hần run rẩy vuốt ve khuôn mặt nàng, khàn khàn nói: “Là ta không tốt...”.

Là ta để mất muội.

Là ta khiến muội rơi vào nguy hiểm.

Là ta, không thể giữ chặt hạnh phúc, không thể giữ chặt năm xưa.

“Muội đã nói là muội sẽ luôn luôn ở bên cạnh ta...”, Triệt Thủy gắt gao ôm nàng, bỗng nhiên nở nụ cười, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Muội vẫn luôn giữ lời. Là ta sai rồi...”. Nếu như ta có thể vứt bỏ Trọng Trọng Lâu mà cùng muội đến Từ Vi Đường, muội bây giờ hần là vẫn ở bên cạnh ta, Song Tĩnh sẽ không bị thương, càng sẽ không mất đi Huyền Sinh.

“A Triệt, huynh làm sao vậy? Muội vẫn ở đây mà...”. Thiên Sa lo lắng, khó hiểu mở to mắt nhìn hần.

Triệt Thủy cười cười lắc đầu, hai tay lướt nhẹ qua mái tóc nàng, hôn lên mắt nàng, có giọt lệ thấm vào hàng mi của Thiên Sa, hần bất chợt không kiềm nổi nước mắt:

“Sa Sa, muội biết không? Trong cả thiên hạ, ta yêu muội nhất. Muội là người quan trọng nhất của ta. Nếu có thể làm lại một lần nữa... ta sẽ từ bỏ Trọng Trọng Lâu, từ bỏ giang hồ, ta sẽ ở ngay tại đây... cùng muội sống đến đầu bạc răng long... Thế nhưng...”. Hắn dừng lại, giọng nói chột run rẩy, thoáng chốc nghẹn ngào không nên lời: “Thế nhưng... Sa Sa... Muội không còn nữa... Bất luận là tìm kiếm bao lâu, nhớ nhung bao lâu, muội cũng đã không còn ở bên cạnh ta nữa”.

Thật ra, hắn luôn hiểu tâm tình của Song Tĩnh mấy năm qua.

Nhìn ra chân trời, chờ người của cảnh xuân xưa, không chỉ có một mình Thất Thạch Môn Môn chủ.

Hắn cũng một mực chờ đợi, chờ đợi ngày nào đó tỉnh lại từ cơn ác mộng xa xôi dài đằng đẵng này. Rồi khi hắn mở mắt ra, hắn vẫn là Trọng Trọng Lâu thiếu chủ hăng hái kia, bên cạnh có hảo hữu tri kỷ đồng sinh cộng tử, có nữ nhân yêu thương nhất cùng hắn sống đến bạc đầu. Những đau khổ, bị thương và tuyệt vọng, theo thời gian bị ánh mặt trời chiếu rọi, sẽ dần tan biến không chút dấu vết.

Đám người Thiên Sa đứng sờ tại chỗ, khó hiểu nhìn Đỗ Triệt Thủy bình thường cột nhà cười đùa hoặc tiêu sái phong lưu ôm Từ Vi Đường Đường chủ nay lại như một đứa trẻ mất đi toàn bộ thế giới, lệ rơi đầy mặt.

Sau đó, họ thấy hắn chậm chậm giơ tay lên, gỡ cây trâm cài trên đầu Thiên Sa xuống. Trong lúc mái tóc nàng xõa ra như thác nước, có tiếng răng rắc giòn tan vang lên.

Hình ảnh xung quanh dần dần vỡ vụn, giống như cát vàng bị gió thổi tan dần dần biến mất.

“Ta yêu muội, Trầm Thiên Sa”. Triệt Thủy dịu dàng chăm chú nhìn khuôn mặt của Thiên Sa từ từ tan biến. Hắn không dám chớp mắt, sợ mất đi cơ hội để ghi nhớ nàng thật kỹ. Nước mắt lăn dài trên má. Nhưng dù cho đau đớn như vậy, dù cho trước mắt chỉ là ảo ảnh, hắn vẫn nguyện giữ lại cho nàng nụ cười của mình:

“Muội là người ta yêu nhất. Nếu muội muốn, ta thật sự có thể ở lại chỗ này cùng muội. Nhưng mà... Ta không thể không đi cứu Tiểu Tĩnh... Trên thế gian này, Tiểu Tĩnh chỉ còn có một mình ta thôi”.

Một trận cuồng phong thổi tới, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng rạn nứt vỡ vụn.

Triệt Thủy vẫn duy trì nụ cười yêu thương, nhìn nữ nhân trong lòng lần thứ hai biến mất khỏi đôi tay mình, không bao giờ quay trở lại nữa.

Nhưng tại khoảnh khắc tất cả mọi thứ chìm vào tối tăm, hắn rõ ràng nghe thấy xen lẫn trong tiếng gió, một giọng nói quen thuộc lại kiên định: “A Triệt, muội cũng...”.

Yêu huynh.

Vô tình, bất tự đa tình khổ.

Thiên nhai địa giác hữu cùng thì, chích hữu tương tư, vô tẫn xứ.*

*Trích bài thơ “Ngọc lâu xuân – Xuân hận” của Ân Thù (Trung Quốc)

Dịch nghĩa:

Kẻ vô tình đâu thấu hiểu nỗi khổ của người đa tình,

Một tác tương tư cũng biến thành ngàn vạn sợi sầu khổ.

Chân trời góc bể cũng có nơi cùng tận,

Chỉ có lòng tương tư là không có kết thúc.

“...”. Giọng Triệt Thủy vỡ vụn. Hắn vươn tay ra, như muốn níu lấy gì đó, nhưng chỉ có màn đêm đen đối diện với hắn.

“Sa Sa...”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 58

“A!!!”. Mai Hoa ngã lộn ra đất, ngực đập xuống nền, phun ra một ngụm máu. Bốn phía trời quay đất cuồng, nàng lắc lắc đầu, một lúc lâu sau mới khôi phục được tầm mắt mơ hồ và thính giác ong ong. Đầu đau điếng, nàng đưa tay chạm vào vết thương, cảm thấy hơi uồn ướt, mướt ánh trắng mới thấy tay dính đầy máu, nhưng trước mắt nàng cũng chỉ có một màu đỏ, căn bản là không nhìn rõ được.

Xung quanh nàng có tám người đứng yên bất động.

Dưới trăng, hai nam hai nữ đẹp như thần tiên, hai nam hai nữ xấu như yêu quái.

Họ là hộ vệ của Phi Ưng bảo Bảo chủ, nhân sĩ giang hồ gọi là “bát tiên”. Nghe nói tám người này cực kì quái dị, bốn nam bốn nữ tất cả đều thành đôi, nhưng là một xấu phối với một đẹp, ân ái lạ thường, tựa như đôi bên không hề có sự chênh lệch về nhan sắc. Họ chỉ tuân theo mệnh lệnh của Phi Ưng bảo Bảo chủ, liều mạng bảo hộ chủ nhân an toàn, còn chuyện khác thì không thêm quan tâm, dù cho bang phái bị hủy diệt cũng kệ.

Hiện giờ Tập Vân rơi vào trong tay đám người Triệt Thủy, tám người này tìm được Trọng Trọng lâu Lâu chủ, nhưng thấy hắn bị vây trong mê trận, biết rõ hắn nhất thời không ra được, họ cũng không thể chất vấn. Trong lúc cả đám đang muốn giết người, Mai Hoa lại đột nhiên đứng ra cứu cho hắn một mạng, đám người “bát tiên” nhận ra được nàng là đồng minh của phe địch, liền ép nàng nói ra tung tích của Phi Ưng bảo Bảo chủ, không chút lưu tình. Thân thủ Mai Hoa tuy là uyển chuyển nhảy bẻ, tiếc rằng địch nhiều ta ít, đối phương vây quanh nàng bốn phương tám hướng, dù cho nàng khinh công tuyệt đỉnh, cũng dần dần bại trận.

“Nói!”. Bỗng nhiên một nam tử cao lớn oai phong giẫm chân lên lưng nàng, cả giận nói: “Bảo chủ đang ở đâu?”.

Mai Hoa ho ra một búng máu, nhưng vẫn mạnh miệng, lạnh lùng nhìn hắn cười nói: “Không cho ngươi biết”.

“Ngươi!”. Kẻ kia tức giận đá một cước, Mai Hoa lập tức bay thẳng tới đập vào một tảng đá lớn. Nàng kêu lên một tiếng, đau đớn ngã xuống đất, hồi lâu mới miễn cưỡng chống người lên được.

“Tứ ca, như vậy cũng không hay...”. Tuyệt thế mỹ nhân đeo mạng che mặt đứng phía sau nam tử cao lớn kia nhẹ giọng cười nói: “Không thể đối đãi với một cô gái như vậy”. Nàng nhẹ nhàng vỗ lên cánh tay đại hán, đôi mắt phiếm sương mù nhìn hắn dịu dàng đầy mê hoặc, nũng nịu nói: “Lỡ nàng bị huynh đánh đến ngu đi thì chúng ta làm sao hỏi được nữa”.

Tiên tứ vừa nghe nàng nói như vậy, dịu dàng hạ giọng nhìn nàng nói: “Vây theo lục muội thì chúng ta nên xử lý nàng ta thế nào?”.

“Muội thấy...”, tiên lục thốt tha đi tới cạnh Mai Hoa, ngồi xổm xuống nắm lấy cằm nàng, hé nụ cười nói: “Nàng bị chúng ta đánh thành thế này rồi, không cần phải đánh thêm nữa. Chỉ bằng, chúng ta cứ hỏi một câu, nếu nàng không trả lời được thì chúng ta chặt một bộ phận của nàng... Bắt đầu từ gương mặt đi! Ngươi thấy thế nào? Há?”. Nàng tủm tỉm nhìn Mai Hoa.

“... A...”, Mai Hoa mặt đầy máu tươi nhìn nàng ta, liên tục hít thở, cuối cùng nở một nụ cười khinh bỉ, nhỏ toẹt một búng máu lên mặt nàng ta: “Ta cho dù có mất đi ngũ quan cũng đẹp hơn ngươi, cái đồ bà lão xấu gớm ghê!”.

“Ngươi!”, tiên lục giận đến run người, vươn tay tháo chiếc trâm cài đầu xuống đâm về phía nàng, “Ngươi dám nói ta xấu? Cũng không nhìn lại bản thân mình xem... A!!!!”. Bỗng một luồng sáng trắng vụt qua, nàng ta thét lên thê lương: “A!!!!”.

Mọi người định thần nhìn lại, một bàn tay phải đang cầm trâm cài lặn xuống cỏ.

Tiên lục nắm lấy cánh tay đã không còn cổ tay đang ào ào trào máu, luôn miệng thét lên: “A!!! A!!! Tay của ta!!! Tay của ta!!!!”.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng đã có thứ gì đó đáp xuống từ trên trời, tựa như cánh đại bàng chao liệng, sát khí đằng đằng tiêu diệt tất cả.

Đó là một nam nhân tuyệt đẹp như hạc.

Ánh trăng lạnh ngất chiếu lên người hắn, tay áo bị gió thổi căng giống như đám mây bông bồng bềnh trôi, mang theo hơi thở lạnh lẽo điêu tàn, tựa như có cơn mưa rào đang chuẩn bị ầm ầm trút xuống. Thanh đao lóe lên tia sáng nhỏ như ngân châm lạnh thấu xương rơi xuống giữa bầu không, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, tám người căn bản chưa kịp tránh, trên mình đã đầy thương tích.

Bỗng có một người lẳng không bay lên, là người thứ ba trong bát tiên, cũng là nam tử đẹp nhất giang hồ, Liễu Mị. Hắn rút đao ra chém về phía Triệt Thủy, Trọng Trọng lâu Lâu chủ mặt lạnh tanh, đôi mắt phong lưu đa tình thường ngày liếc hắn một cái sắc lẹm, tránh được chiêu tấn công đầu tiên. Sau đó, hắn chạm mũi chân vào thân cây khô bên cạnh lấy đà bay vút lên, đối phương chưa kịp xoay người đã nghe thấy tiếng vải rách toạc. Liễu Mị kêu thét lên, rơi tự do xuống, mạng áo rách phía sau lưng thấm đẫm máu.

“Tam ca!”, có tiếng gào thê lương vang vọng. Một cô gái bị cụt hai tay vội vàng chạy tới bên hắn xem thương thế, quay đầu cả giận hét lên với Triệt Thủy: “Ta liều mạng với ngươi!”.

Lúc này đã có hai bóng người cùng lao lên công kích Trọng Trọng lâu Lâu chủ. Người bên trái là tiên nhất, tay cầm trường thương, thiếu nữ một thân hồng y, gương mặt kiều diễm, ánh mắt bén nhọn, giang hồ gọi là “Lạt cô nương”. Người bên phải là tiên tứ vừa mới đập Mai Hoa một cước, hai tay hắn cầm hai chiếc búa lớn, một vàng một bạc, biệt hiệu là “Song diện nộ phu”.

Triệt Thủy lạnh nhạt nhướng mày, hắn tránh mấy chiêu công kích của hai người rồi đáp xuống một nơi cách đó không xa, liếc họ một cái, giơ cao tay trái, hạ tay phải xuống xoay tròn. Tiên nhất và tiên tứ bị đao khí tỏa ra quanh hắn bức lùi, không thể nào tiến gần lại được. Cả hai vừa nhìn nhau ra hiệu tấn công thì một luồng gió quay cuồng như rồng gầm ào tới sắc bén như dao, còn không kịp thét lên đã bị đả thương đến mức toàn thân đầm máu, ngã lộn ra

đất.

Bát tiên của Phi Ứng bảo đã bị giải quyết một nửa.

Triệt Thủy thanh tao như thiên nga nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Đôi quạt trắng dưới trăng tỏa ra ánh sáng trong suốt đẹp mắt. Trên quạt vẫn một màu trắng tinh khiết, không hề dính máu.

Bốn người còn lại đứng ngây ra, kinh hoàng đến không dám nhúc nhích.

“Tập Vân của Phi Ứng bảo đến bây giờ vẫn an toàn”, Triệt Thủy nhạt giọng nói, “Nếu như các ngươi mong hấn không gặp vấn đề gì thì tốt nhất đừng có chọc vào ta”.

Lúc này, một tiếng rên rỉ vang lên cách nơi hấn đứng không xa.

Triệt Thủy ngoảnh sang nhìn, mặt biến sắc.

Ở bên cạnh một tảng đá, Mai Hoa đang gắng gượng nhấc mình dậy. Trên tảng đá có vết máu của nàng, áo khoác trên người nàng bung ra, hai tay bị thương nặng, hơn nửa gương mặt bị che trong máu.

“Chết tiệt...”, nàng lầm bầm. Chỉ thấy đầu đau điên, trên người chỗ nào cũng đau, dạ dày và lưng thì càng đau tột, gương mặt nóng như bị lửa đốt. Tay và mặt đều có cảm giác uồn ướt, khóe miệng còn thấy vị tanh. Nàng mở mắt rất lâu mới tạm khôi phục được thị giác, nhưng hai chân nhúc nhích không đứng dậy nổi. Chẳng còn sức mà chửi, cũng không thấy chuyện đang xảy ra, nàng chỉ đành thở hổn hển hên mắng: “Chờ ta khôi phục... thân thể... Xem lão nương...”.

Lời còn chưa dứt, người đã được hai cánh tay có lực bế lên.

Hơi thở quen thuộc phả vào mặt.

“Tên khốn nhà ngươi...”.

Gọi mãi không tỉnh, hại ta bị đánh thành phế này.

Mai Hoa chỉ kịp nói vậy, liền thoáng an tâm mà lâm vào hôn mê.

“...”. Triệt Thủy trầm mặc nhìn gương mặt vốn thanh tú của nàng giờ nhuộm đầy máu, bất giác thờ dài. Hấn nhủ chặt mày, khẽ xoay người lại, lạnh lùng nói với bốn người đứng bất động phía sau: “Món nợ với Mai Hoa, coi như ta đã tính toán xong, lần này bỏ qua cho các ngươi... Còn dám gây phiền toái cho Thiên Hạ sạn, ta sẽ biến bát tiên thành bát tàn*”.

*Tàn: tàn phế.

“Ngươi có bản lĩnh thì giết hết tám người chúng ta đi!”, tiên nhị thông minh đột nhiên kêu lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nếu không sau này chúng ta có thù tất báo!”.

“Ta mới mắt mong chờ”, Trọng Trọng lâu lâu chủ nhẹ cười, khinh khi nhìn chúng, “Đến lúc đó vẫn là tám người chơi một sao? Hay là từng người đánh một?”, nói xong hừ lạnh một tiếng, “Cây đồng đánh ít, khó trách người của Phi Ứng bảo không được chào đón. Suy sụp như thế thật là đáng đời!”.

“Ngươi!”, cả đám tức giận rút vũ khí ra, nhưng chẳng ai dám lao lên trước. Người này vừa mới dễ dàng đánh bại bốn người trong bát tiên họ, mấy người còn lại tuy võ nghệ cao hơn, nhưng nếu bàn võ nghệ thì quả thực ngay cả Mai Hoa cũng đánh không lại. Lúc này những người khác đang bị thương nghiêm trọng, thậm chí tàn phế, cho dù họ không nuốt trôi được cơn giận này thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệt Thủy ôm Mai Hoa đi.

Quần tử báo thù mười năm chưa muộn, giờ hãy nhịn đã.

Mặc dù thân mình vết thương chồng chất, nhưng vẫn ý thức bản thân đang ở nơi chiến trường, Mai Hoa chỉ mơ mơ màng màng ngủ rồi cố gắng tỉnh lại. Nàng nghe thấy gió thổi vù vù qua tai, nghiêng mắt nhìn, thấy bao nhiêu sơn cốc rừng cây đều khuất sau vai Triệt Thủy rất nhanh. Nàng và hấn bay vọt giữa không trung, vút qua bóng đêm đang gào thét.

Gương mặt Triệt Thủy dưới ánh trăng hơi xa lạ.

Đã quen với dáng vẻ toe toét, thích làm nũng của hấn, bỗng nhiên thấy vẻ mặt hững hờ lãnh đạm có thể sánh ngang với Huyền Sinh này khiến nàng không biết phải làm sao. Khuôn mặt hấn nghiêm túc căng thẳng như tượng đá khắc. Hấn mím chặt đôi môi, đáy mắt không chút gọn sóng, hờ hững như biểu cảm của Song Tịnh lúc Huyền Sinh rời đi, trống rỗng, mê muội.

Nàng biết, hấn nhất định đã thấy Trầm Thiên Sa.

Mai Hoa thấy thương hại, bất tri bất giác thờ dài.

“Tỉnh rồi?”, Triệt Thủy chợt trầm giọng hỏi, “Thân thể thế nào? Có khó chịu không?”.

Xương toàn thân ta gần như nát tanh bành, người nói xem ta có khó chịu không? Mai Hoa liếc hần, miễn cưỡng nói: “Không sao. Chỉ bị thương da thịt, không bị nội thương”.

“Đừng có nói nhảm”, Triệt Thủy cau mày, giận tái mặt, “Ta vừa bắt mạch cho người, chân khí trong người đại loạn, lưng cũng trọng thương, còn nói chỉ bị thương da thịt...”, hần cao giọng, “Ta rơi vào trận pháp, người thấy bọn họ tấn công cũng không biết đi náu à? Cho dù Tập Vân có chết trong tay ta, chúng cũng không thể làm gì được ta, nếu ta chậm một bước, người chẳng phải là...”. Hần đột nhiên im bặt, mím chặt môi, thờ phỉ phò, một lúc lâu sau mới nghiêm mặt nói: “Tóm lại, sau này không được lỗ mãng như thế”.

Mai Hoa im lặng. Châm chậm buông mi mắt, cảm giác thấy ngực nhẹ nhõm lên, không chút băn khoăn dựa gần vào bả vai Triệt Thủy, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Sau này không được lỗ mãng như thế.

Nàng thường xuyên nghe thấy Huyền Sinh nói vậy với Song Tĩnh, nửa thương tiếc nửa tức giận. Cho dù Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành có lạnh lùng đến mức nào, nàng vẫn nhìn ra được nỗi kinh hoàng lo lắng. Nàng bỗng hiểu ra sự lo lắng và nỗi đau của Triệt Thủy. Nếu như một lần nữa phải nhìn thấy người khác chết trước mắt mình... sợ rằng sẽ không xong. Cho nên cũng không biết vì sao, nàng lại nói: “Ta nhìn thấy tam tỷ”.

Mai Hoa nhẹ nhàng dựa vào vai hần, vẻ mềm yếu chưa từng cho ai biết chột lộ ra, đôi mắt nàng cũng phiếm sương mù, tràn ngập tuyệt vọng: “Là tỷ tỷ, cũng là sư phụ, là tri kỷ, cũng là kẻ thù. Còn chưa kịp nói cảm ơn và xin lỗi, ta đã... tỉnh lại”. Nàng giương mắt, một đôi con ngươi trong trẻo trên gương mặt nhuốm máu nhìn Triệt Thủy: “Cho dù ta không hiểu mất đi người mình yêu nhất sẽ đau khổ thế nào, nhưng cảm giác mất đi một người quan trọng, ta biết. Cho nên...”.

Cho nên, ta nghĩ ta có thể hiểu được cảm xúc của người.

Triệt Thủy không nói gì, bỗng nhiên hần không dám nhìn mặt Mai Hoa.

Trừ Mai Hoa, Song Tĩnh, Huyền Sinh, trước giờ hần cũng không biết cách an ủi cảm xúc của ai khác. Những năm này, hần cất giấu trái tim ở nơi sâu thẳm, đã quên từ lâu khi người khác rơi lệ thì mình nên làm gì.

Bởi vì từ mấy năm trước, hần đã chỉ còn lại một thân thể trống rỗng và ý chí kiên trì vì Trọng Trọng lâu, Thất Thạch môn mà thôi. Những cảm xúc khác, hần quên lâu rồi.

“Nếu được như lúc đầu thì tốt biết bao... Nếu được như lúc đầu thì tốt biết bao... Ta vẫn nghĩ như vậy đây... Nhưng cũng vì nghĩ như vậy nên mới tỉnh lại được, ý thức được tỷ tỷ... thực sự không còn nữa”. Mai Hoa lẩm bẩm, một lúc sau mới xuất thần xoay đầu hỏi: “Còn người? Triệt Thủy, sao người... tỉnh lại được?”.

Bởi vì ta nhớ rằng, trên đời này còn có sự tồn tại của người. Suýt chút nữa hần đã trả lời như thế.

Bởi vì ta nhớ rằng, lúc xông vào nơi phế tích này để cứu Song Tĩnh, người đi theo sau ta.

Nhưng hần không nói gì, chỉ lắc đầu, tiếp tục trầm lặng.

Bất chợt, một trận gió lớn thổi tới, một cơn mưa hoa không biết từ đâu kéo đến, ngàn vạn cánh hoa lê trắng tuyết vây quanh họ. Hai người ngẩng đầu lên, thấy Lũng Dã đứng trên một ngọn cây cách họ không xa, lặng lẽ nhìn lại.

Mái tóc trắng dài của nàng như ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu xuống, tỏa ra luồng sáng trắng giữa màn đêm đen và rừng cây âm u. Trường bào hoa lệ xanh thẫm nhuộm màu ánh trăng bạc, u ám lay động theo gió, giống như nước suối róc rách chảy.

“Rốt cuộc các người cũng đã tới...”, nàng lạnh nhạt nói, đưa tay chỉ về phía xa: “Nếu chậm một chút nữa, hai người kia lập tức sẽ chết”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 59

Xung quanh toàn mùi thuốc chua nồng, tiếng nước chảy rào rào vang vọng ở khắp nơi, đứng trong bóng tối chỉ có thể cảm thấy dòng nước lạnh lẽo và tro bụi cát đá lơ lửng bên người. Huyền Sinh ôm eo Song Tĩnh thật chặt, một bàn tay đặt trên lưng nàng từ từ truyền chân khí duy trì độ ấm bên trong cơ thể, một tay cẩn thận nâng nàng lên khỏi mặt nước để nàng có thể thở. Bởi vì bên trong phòng không khí loãng, hần bắt đầu nín thở vận khí, như vậy hai người mới có thể sống lâu hơn.

“Huyền Sinh, huynh buông muội ra đi”. Bỗng nhiên Song Tĩnh lên tiếng, trong giọng nói điềm tĩnh kiên định không hề có nét kinh hoàng. Nàng tỉnh táo nắm ngược tay của Huyền Sinh, vỗ vỗ trấn an: “Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ chết đuối. Huynh đẩy muội đến gần vách tường, muội vịn vào đó là được. Dù sao cũng là người từng tập võ, không có yếu đuối như thế, huynh mau đi tìm lối ra”.

Huyền Sinh biết nàng nói có lý, hướng hồ tiếp tục thế này cũng không phải là cách.

Dựa theo dòng khí và tiếng động xung quanh thì có thể thấy không gian tầng thứ nhất nơi bọn họ ở cũng không cao, bọn họ đã sắp gần kề với trần nhà rồi, cứ chờ tiếp, nước sẽ ngập đến chót. Vì vậy, hần đành gập đầu với Song Tĩnh một cái, nhanh chóng cõng bỏ đai lưng, buộc cổ tay nàng và mình vào với nhau, vừa buộc vừa nói: “Ta sẽ tìm kiếm dọc theo vách tường, muội từ từ theo sau, không nên cách ta quá xa, hiểu chưa?”. Không biết vì sao hần chợt có cảm giác hoang mang kinh hoàng, dường như chỉ cần buông lỏng tay, cô gái trước mắt sẽ dần dần biến mất trong tầm tới. Hần ôm chặt lấy nàng, hôn lên trán Song Tĩnh thật sâu, kiên định nói: “Chúng ta sẽ ra ngoài!”.

“Muội biết mà...”. Song Tĩnh cười cười nhìn hần, vỗ vỗ tay hần: “Mau đi đi, tận dụng thời gian!”. Nàng sẽ may mắn đi qua gian phòng nước không ngừng tuôn vào này, có thể che giấu thành công thân thể và nhiệt độ đang dần lạnh giá của nàng. Cảm giác Huyền Sinh nắm tay nàng xoay người tìm kiếm khe hở hoặc lối ra, nàng không chịu được, tựa vào tường mà thở dốc. Cũng may nước đã rất sâu, nàng bồng bềnh ở trên được Huyền Sinh buộc tay kéo đi, cũng không mất nhiều sức.

Ngực đau nhức khó chịu khiến nàng càng ngày càng khó thở, dù cho bốn phía đều là bóng tối, nhưng vẫn cố gắng mở mắt nhìn, bởi vì nhắm mắt một cái sẽ ngất đi.

Vốn dĩ thân thể đã suy nhược, sau khi Huyền Sinh rời đi thì lại càng mau chóng yếu ớt, bởi vì bị thương tuyệt vọng mà nên thói thích ngủ, thường thường ngủ một lần là mấy ngày, dẫn đến bây giờ đi vài bước đã cảm thấy mệt mỏi. Mấy ngày nay bị người của Phi Ưng bảo bắt, tuy nói là không ngược đãi, nhưng cũng đủ khiến nàng sức cùng lực kiệt, nếu không phải bởi vì muốn biết chân tướng mà gắng gượng chống đỡ, nàng đã gục xuống từ lâu.

Hiện giờ, Huyền Sinh đến khiến nàng yên tâm nhiều, lòng thoải mái, những mệt mỏi yếu mềm lại ùn ùn kéo đến, sắp không chịu nổi.

“Song Tĩnh...”.

Giọng Huyền Sinh từ bờ biển xa tràn ngập sương mù truyền đến, nàng miễn cưỡng mở mắt: “Ừm?”.

“Còn chống đỡ nổi không? Chúng ta...”.

Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy một trận nổ lớn, có người đâm mạnh trên vách tường, tiếng gọi nôn nóng của Triệt Thủy vọng đến: “Huyền Sinh! Tiểu Tĩnh! Hai người có trong đó không?”.

“Là Lâu chủ!”. Huyền Sinh vừa sợ vừa mừng, bất giác kêu lên: “Lâu chủ, chúng ta đây!”. Nói chưa dứt lời, phát hiện nước đã đến vành tai, hần giật mình, giơ tay lên, lập tức chạm vào trần nhà. Cảm giác lạnh lẽo của đá ngấm tới, hần chết lặng, lập tức bơi ra chỗ Song Tĩnh.

“Song Tĩnh!”. Ôm lấy nàng ngoi lên mặt nước, Huyền Sinh gắng sức đánh một chưởng vào vách tường. Lúc đầu hần thử đập nát bức tường, nhưng dùng toàn lực chẳng thấy chút chuyển biến. Đá Lục Ngọc không hề là loại đá kiên cố nhất đáy biển, hai tay hần thiếu chút nữa bị phé mà không khiến nó rạn ra dù chỉ là một đường nứt. Nhưng bây giờ Triệt Thủy ở ngoài, hần dùng nắm đấm ra hiệu chỗ bọn họ đang ở, nếu hai người đồng thời dùng lực đánh, có lẽ có khả năng đánh vỡ bức tường này.

“Bọn họ ở trong này!”. Mai Hoa đứng ở bên ngoài nghe tiếng vang, hô to: “Huyền Sinh! Huyền Sinh! Ngươi đánh lại một lần nữa xem!”.

Một tiếng động vang lên, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau, lần theo hướng tiếng động mà đi...

“Sao tiếng càng lúc càng nhỏ vậy?”. Mai Hoa bất giác chau mày, lỗ tai dán trên vách tường lắng nghe chốc lát, sợ hãi nói: “Bên trong có nước! Triệt Thủy, bọn họ bị nhốt ở bên trong rồi! Phải nhanh...”.

“Ngươi tránh ra!”. Lâu chủ Trọng Trọng lâu đột nhiên quát, giọng phấn nộ lạnh giá: “Ta đập nát nó!”.

“Không thể nào”. Lũng Dã đứng ở sau bọn họ bình thản nói, đôi mắt không gọn sáng: “Tầng dưới cùng của tòa lâu này được chế tạo chuyên dùng để đóng cửa luyện công, nhằm duy trì khí hậu bốn mùa như tiết đông mà dùng đá Lục Ngọc xây nên. Bằng sức người, không thể đánh tan nó...”.

“Đừng xem thường con người”. Triệt Thủy căn bản không để ý tới nàng, hai mắt bình tĩnh nhìn bức tường kia: “Nói đùa, hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh của ta đều ở bên trong...”. Hần lùi về phía sau một bước, rút Đào Hoa ngân phiến ra, cười lạnh: “Dù cho Đỗ Triệt Thủy ta chết ở đây, cũng phải cứu Tiểu Tĩnh và Huyền Sinh ra ngoài”.

Lúc hần nói lời này, không khí bốn phía trở nên lạnh ngắt, gió đêm thổi qua rừng cây phía sau, xào xạc giống như mưa rơi. Mai Hoa bỗng nhiên cảm thấy nam tử trước mắt thật giống như loài sói xám sơn dã, khí thế mãnh liệt sắc bén. Động vật như vậy, tuy rằng bình thường quen thói đến đi một mình trong bóng đêm, nhưng một khi tìm được đồng loại, sẽ liều mình bảo vệ. Khi đối mặt với kẻ địch, hoặc là nhất quyết thắng bại, hoặc là đồng quy vu tận.

“Triệt Thủy...”. Nàng kêu lên, giọng nói run rẩy.

Nhưng đối phương không còn nghe được tiếng của nàng nữa.

Bên trong, nước đã tràn đầy mỗi góc, Huyền Sinh nâng Song Tĩnh, để nàng nằm ngửa nổi trên mặt nước, một tay vẫn ổn định tâm mạch của nàng, một

tay dùng lực dôi theo tường đá. Theo thời gian, nước chảy qua, hần cảm thấy hít thở càng ngày càng khó khăn, tay gần như mất đi cảm giác. Bên miệng có vị mặn mặn. Hần biết trong đây không phải dòng nước thường, mà là loại nước thuốc nào đó đã hỏng, bọn họ ngâm lâu như vậy, công dụng của thuốc dần dần phát tác, tứ chi tê liệt, ngay cả ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Hần chết ở trong này không có vấn đề gì, nhưng bất luận thế nào cũng phải đưa Song Tĩnh ra ngoài.

Nghĩ đến đây, tay ôm nàng siết chặt hơn, một tay ở sau lưng một tay đỡ đầu nàng, cúi đầu xuống cảm giác được nàng khẽ thở, lúc này mới hơi an tâm.

Bỗng nhiên một hồi chấn động truyền tới, dường như toàn bộ lâu các đều rung động.

“A...!”. Cây quạt của Triệt Thủy lơ lửng ở trên mặt tường đá, hần thở hỗn hển, trên khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi. Hần lùi hai bước, lại dùng toàn bộ sức lực vùng tới: “Aaaaa...!!”.

Nhất thời bốn phía cuồng phong nổi dậy, Mai Hoa ở sau bị thổi lùi, gần như đứng không vững, nhìn phía trước, cành cây lá cây xung quanh gãy bay ngổn ngang, chỉ nghe keng một tiếng, một luồng khí cuộn ào tới, nàng lật người về phía sau.

“...”. Triệt Thủy vô lực ngã xuống, một tay chống trên chuôi quạt trong tường đá thờ dốc, mồ hôi trên trán liên tục đổ xuống, mà cảnh mạn đẳng khô phù kín bức tường kia chỉ có mỗi một đường nứt ra, như thể hấp thụ toàn bộ sức lực của hần. Triệt Thủy mặt trắng bệch nhìn, trong lòng bất giác hoang mang, nỗi sợ hãi hoảng hốt vô biên vô tận nuốt lấy hần.

“Khốn nạn!”. Hần gầm lên giận dữ, một tay liên tục đâm vào tường, bàn tay vết thương chi chít, máu thịt nhầy nhụa. “Khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn, khốn nạn!”. Hần gắng sức đâm vào tường, trông mắt ửng đỏ, mặt méo mó.

Sắp không kịp rồi!

Mai Hoa ngẩng đầu lên, chỉ thấy người kia sắc mặt xám như chết, hai mắt hoảng hốt lo sợ. Hần dán tai vào tường lắng lắng nghe, giật giật khóe môi, hồi lâu mới nói: “... Mai Hoa, ngươi nghe bên trong có động tĩnh gì không?”.

Mai Hoa chấn động, cảm thấy máu toàn thân đều bỗng nhiên đông cứng lại. Nàng vội vàng đi về phía tường đá, lỗ tai dán trên tường cẩn thận lắng nghe, một lúc sau mới thở phào nhẹ nhõm: “Bọn họ còn sống!”.

“Tốt lắm...”. Triệt Thủy như lấy lại được động lực, để lộ một nụ cười dửng dưng đầy sát ý, chuyên chú như thể nhìn thấy đối thủ mạnh nhất, đồng thời ý chí chiến đấu cũng căng tràn: “Ngươi tránh ra...”.

Ở bên trong, Song Tĩnh chỉ cảm thấy bản thân không thở nổi. Ý thức mơ hồ, tứ chi lạnh ngắt, nếu như không phải cảm giác được Huyền Sinh ở phía sau ôm lấy mình, nàng đã ngã xuống rồi. Không phải chỉ vì khó thở, mà còn một mối lo do mùi thuốc xung quanh và nỗ lực duy trì tỉnh táo.

Nàng khó khăn mở miệng hít thở, nước đã sắp bao trùm cả người nàng, chỉ có thể ngửa mặt cố gắng rướn lên mặt nước, nhanh chóng vói lấy không khí.

Nàng kinh hãi, Huyền Sinh sao có thể chết ở cái nơi này?

Bất chợt một bàn tay siết chặt eo nàng, bàn tay to ấm áp của Huyền Sinh phủ trên mặt nàng, sau đó, đôi môi ấm áp của hần bao lấy.

Không khí theo vẻ dịu dàng của hần truyền tới, sau lưng cũng có từng đợt khí ấm áp theo nhịp tim của Huyền Sinh mà đến. Song Tĩnh ôm cổ hần, thân thể căng thẳng bỗng thả lỏng, cả người thiếp đi ở trong ngực hần.

Cứ như vậy chết đi. Thực ra cũng rất tốt.

Nhưng mà Huyền Sinh... Muội không nỡ để huynh rời khỏi thế giới này như vậy.

Chợt trong đầu có hình ảnh nào đó vụt qua, Song Tĩnh bỗng nhiên nhớ lại điều gì đó, nàng tức khắc mở hai mắt ra, vô thức dò xét vách tường.

Àm!

Đột nhiên, có một trận chấn động truyền đến.

“Triệt Thủy!”. Mai Hoa nhìn mà kinh hồn bạt vía, mặt tái nhợt, muốn bước lên phía trước ngăn cản nam tử điên cuồng gần như mất hết lí trí kia nhưng lại không dám.

Trước mắt, một nửa khuôn mặt Triệt Thủy đã bị nhuộm máu đỏ, hần xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy từ mặt đất, ổn định bước chân, hít thật sâu, sau đó...

“Aaaaa...”. Lùi một bước, mũi chân ra sức nhún rồi bay lên thật cao, cuộn cuộn tăng tốc giữa không trung, sau đó... bình!!! Đánh vào tường.

“Triệt Thủy!”.

Lâu chủ Trọng Trọng lâu bị bắn ngược lại lăn mấy vòng trên đất, miễn cưỡng chống người dậy, tuyệt vọng nửa quỳ nửa ngồi nhìn bức tường đá không chút lay động kia.

“Triệt Thủy...”. Mai Hoa đặt một tay lên vai hắn, nhưng lời ngăn cản lại không thể thốt ra.

“...”

Nàng nghe được tiếng thì thầm của hắn, cúi người xuống, chỉ thấy Triệt Thủy mơ màng nhìn phía trước, mái tóc dài dính máu che phủ nửa khuôn mặt tuyệt thế tuấn mỹ, máu đỏ thẩm chảy thành dòng trên nước da trắng tuyết, vẻ xinh đẹp sắc bén mà tàn nhẫn.

“Ta không sao... Ta không sao... Ta không sao... Ta không sao...”. Nàng chỉ nghe tiếng hắn thở dồn dập thì thào. Hai con ngươi mê man, sắc mặt bi thương.

“A Triệt... Huỳnh... Không sao chứ?”

Đó là câu nói cuối cùng của Trầm Thiên Sa.

Nữ tử kia thương tích đầy mình rơi xuống từ trên tầng cao nhất của Trọng Trọng lâu, khi hắn đuổi tới bên cạnh nàng nâng nàng dậy, nàng chỉ gợn ngón tay dài run rẩy, mỉm cười hỏi: “Huỳnh, không sao chứ?”

Bàn tay chưa kịp chạm đến da của hắn đã rơi xuống.

Từ đó, sống chết mịt mờ, nửa đêm tỉnh mộng, thê lương vô hạn.

“Ta không sao... Ta không sao... Ta không sao...”. Triệt Thủy tự nhủ, cắn răng đứng lên.

Ta làm sao có thể có chuyện?

Những năm gần đây, hắn đều nói với mình như vậy.

Ta sao có thể có chuyện?

Vị trí này, là Thiên Sa dùng sinh mệnh đổi lấy.

Là Song Tịnh dùng võ công và sức khỏe đổi lấy.

Là Huyền Sinh dùng kí ức đổi lấy.

Hắn không thể có chuyện, không thể gục xuống, không thể yếu đuối, không thể thất bại.

Hắn nhìn qua lâu các kia, nghĩ đến hai người bên trong, nghĩ đến nữ tử đã không còn cơ hội gặp lại nữa.

Bọn họ thật ra chỉ là quân cờ của ông trời, nhất định phải đi con đường gian nan cực nhọc. Mà những người này, dùng hết toàn bộ sức lực, máu thịt lẫn lộn vỡ thành từng mảnh trải ra con đường cho hắn, để hắn thoát khỏi bàn tay của vận mệnh.

Trong lúc hít thở, dường như thấy được Thiên Sa cười tủm tỉm dựa vào song cửa châm trà, thấy Song Tịnh ngồi trên cây thoai mái như con thoi, lại thấy Huyền Sinh mỉm cười tiêu sái.

Lòng ngực phát ra từng cơn đau buốt, đầu cũng như muốn nứt ra.

Nhưng mà hắn không thể có chuyện.

Kiên trì đứng lên lần nữa, đau đớn, hắn hoảng hốt nhớ tới cảnh tượng vừa rồi.

Sa Sa, muội chờ ta một chút nữa thôi...

“Triệt Thủy...!”. Mai Hoa vươn tay ra, nhưng chưa kịp chạm đến y bào của hắn. Tầm mắt không biết từ khi nào đã mờ đục, nước mắt không ngừng rơi xuống. Nàng muốn nói gì đó, cổ họng lại nghẹn đau đớn mà không thể thốt nên lời.

“Mai Hoa...”. Lâu chủ Trọng Trọng lâu khẽ nói, quay đầu lại, khuôn mặt đầy máu hướng về phía nàng dịu dàng nở nụ cười: “Lát nữa... Khi bức tường vụn nát, xin ngươi hãy cứu Huyền Sinh và Tiểu Tịnh ra”.

Mai Hoa không nói, nàng chỉ ngẩng ngốc nhìn nam tử trước mắt, lệ lăn dài trên hai bên má, gió nhẹ thổi qua buốt giá.

Mái tóc Triệt Thủy bị gió thổi tung, sợi tóc dài đen tuyền như mực giữa không trung tựa một tấm tơ lụa, có ánh sáng như thác nước, ánh trắng như giọt mưa rơi trên người hắn, đường nét tuấn mỹ phóng khoáng kia được mạ một tầng ánh sáng nhu hòa màu bạc, giống như tiên nhân bất cứ lúc nào cũng có thể cười gió bay đi.

“Còn nữa, Mai Hoa...”. Đổ Triệt Thủy nở nụ cười, cười đến khuynh quốc khuynh thành, cười như gió xuân gột rửa, hắn cười, toàn bộ bóng đêm dường như sáng rực lên: “Ta thật sự... rất vui mừng, rất vinh hạnh... quen biết với ngươi. Đường chủ Mai Hoa đường”.

“Triệt Thủy...”. Mai Hoa nhìn đến ngây dại, nói không nên một lời.

Nhưng Triệt Thủy đã quay người đi.

Hắn lẳng lặng đứng trong đêm giữa rừng sâu núi thẳm, giống như người khổng lồ đội trời đạp đất.

Sau đó, tất cả đau đớn và khó chịu đều dần dần tiêu tan.

Hắn mở mắt ra, nhìn thấy trong Trọng Trọng lâu, Cẩm Quan kết bạn cùng hắn, làm nũng với hắn, nhìn thấy Bạch Vân đứng một bên phiền não lắc đầu. Vượt qua nghìn núi vạn sông, hắn nhìn thấy nước sông ven bờ lãn tãn lấp lánh, vẫn là Song Tĩnh mười ba tuổi lưng đeo một kiếm chu môi rửa vũ khí. Chớp mắt một cái, dường như thấy Huyền Sinh chau mày không kiên nhẫn nhìn nàng, châm biếm lạnh lùng nhưng luôn luôn âm thầm giúp đỡ nàng.

Cuối cùng, hắn nhìn thấy giữa phiến lá sen, có một nữ tử mặc y phục hồng phấn, vui vẻ hát ca, chèo thuyền tới, thấy hắn trên bờ thì mỉm cười đứng dậy, vút mái chèo, đập nước vọt đến.

“A Triệt...!”. Nàng vui vẻ gọi.

Đỗ Triệt Thủy mở mắt.

Ở khoảnh khắc đó, có ánh sáng rực rỡ chói lóa từ trong trong con người hắn chiếu ngược ra.

Một trận cuồng phong cuộn tới, Mai Hoa chưa kịp kêu, nam tử trước mắt đã như chim ưng xoay tròn vọt lên.

Thiên Sa... Ta đã trở về rồi.

Song Tĩnh nỗ lực gỡ giữa khỏi vòng ôm của Huyền Sinh, mặc kệ đối phương cảm thấy kinh ngạc lúng túng, nàng mò mẫm trên tường.

Đá Lục Ngọc sinh trưởng ở nơi sâu nhất đáy biển, kiên cố như kim cương, bốn mùa như băng, không thích hợp làm vũ khí, lại thích hợp nhất để chế tạo y cụ* hoặc điêu khắc tượng Phật. Đáy biển có một loại sinh vật là ‘mọt’, mềm mại như tảo, hình dáng tròn dẹt, ưa thích sống trên đá Lục Ngọc, dần ở ngoài cho đến chết, do đó nó sẽ có màu giống như phi thủy, cái tên Lục Ngọc cũng từ đó mà có. Mà nơi mọt bao phủ, là nơi đá mềm nhất. Từ xưa đến nay có rất nhiều thợ thủ công nổi tiếng điêu khắc ra tượng Phật tinh mỹ không gì sánh được, nhưng lại không phân biệt được nơi giòn nhất trên đá này, một búa hạ xuống liền hủy toàn bộ tác phẩm, khiến họ tiếc đứt ruột.

*Y cụ: là công cụ dùng trong ngành y.

Làm sao phân biệt được chỗ mềm nhất của đá Lục Ngọc, nàng thân là Môn chủ Thất Thạch môn chế tạo vũ khí thiên hạ vô song, nhất định biết.

Huyền Sinh chỉ thấy Song Tĩnh bỗng nhiên ngừng lại, sau đó nhanh chóng đánh vào bức tường. Vội vàng quay đầu nhìn hắn, kéo tay hắn chạm vào nơi đó, bản thân cũng không ngừng dùng chân dùng tay nện đấm đá đánh. Hắn đưa tay sờ đến, không biết vì sao trên mảng tường kia có hơi hơi ẩm, lập tức hiểu ra, dùng lực xuất kích, đánh một quyền vào tường.

Nhưng nước thuốc kia khiến cho hắn tứ chi tê liệt, dù cho sử dụng sức lực toàn thân, cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn chìm trong nước, chẳng có một chút không khí nào xung quanh.

“...”. Huyền Sinh ra sức đánh vào nơi đó, cảm thấy không thay đổi được chút gì.

Không được! Hắn nhất định phải đem Song Tĩnh ra ngoài!

Hắn cắn chặt răng, buộc mình quên đi cảm giác bỏng rát đau đớn ở hai cánh tay, liều lĩnh đánh vào tường.

Đột nhiên, dòng nước bên cạnh cuộn về phía trước.

Trên tường xuất hiện một đường nứt cực nhỏ!

Hắn ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu, chợt cảm thấy tay không còn bất kì trọng lượng nào, toàn thân chấn động, cứng đờ trong nước, vươn tay sờ thử, chỉ cảm được một cái vật áo bị tháo ra!

Song Tĩnh! Hắn phát cuồng tìm kiếm xung quanh, nhưng chỉ có một màu tối đen vô tận!

Song Tĩnh! Muội ở đâu? Song Tĩnh!

Hắn hoảng loạn đập nước, duỗi hai tay tìm kiếm nàng.

Rốt cuộc, hắn nắm được một bàn tay lạnh như băng.

Chưa kịp sợ hãi hoảng hốt hoặc nghĩ bất cứ điều gì, một trận chấn động long trời lở đất vang lên!

Bàn tay trong tay hần trượt xuống, sau đó biến mất.

Song Tĩnh!

Hần thiếu chút nữa gào lớn, nhưng lúc này, bức tường phía sau nổ vỡ vụn, nước thuốc như một dòng nước lũ cuộn cuộn đập vào, xung quanh đều là âm thanh vỡ nát, dòng nước trào ra khỏi bức tường đổ. Hần muốn ra sức bơi lên, lại không có lực, nhờ ánh trăng yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào, thấy Song Tĩnh đang bập bênh ở nơi không xa!

Không biết lấy sức từ đâu, hần lập tức nhảy lên, vươn tay muốn tới gần hình dáng kia.

Đột nhiên, âm một tiếng, một khối đá lớn rơi xuống giữa bọn họ, thành ra chướng ngại đường đi của hần. Huyền Sinh bị dòng lũ xoay tròn cuốn ra ngoài gian phòng! Trong lúc sáng tối chập chùng, hần dùng toàn bộ khả năng, toàn bộ hỉ tiếc, lo lắng, tuyệt vọng, hy vọng kêu lên tên của nàng, cái tên mà mấy ngày nay hần lặp đi lặp lại hàng nghìn hàng vạn lần:

“Song Tĩnh!”.

Thình lình phía sau có một bàn tay bắt được hần, gắng sức kéo hần ra ngoài.

Huyền Sinh mặc kệ đường sống phía sau, lao vào bóng đêm. Mai Hoa vốn toàn thân suy yếu, cứu hần ra cũng đã dùng hết sức lực rồi, nhất thời không đứng vững, ngã trên mặt đất.

“Song Tĩnh! Song Tĩnh!”. Huyền Sinh vọt về phía trước, nhưng lúc này, nước thuốc kia đã có tác dụng, hần bị tê liệt căn bản không cử động nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn khối đá lớn nổ tung tóe.

Rơi xuống trên người Song Tĩnh.

Khoảnh khắc đó, hần nghe tiếng thế giới vỡ vụn bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 60: Sáng và tối. Ngại chi ngậm nga bước chậm (1)

Gió đêm lạnh lạnh, rừng cây đung đưa. Một biển lá xanh rì rào.

Màn đêm dường như không có tận cùng, cho dù nhìn về hướng nào cũng chỉ thấy một màu đen yên tĩnh vô hạn.

Huyền Sinh nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn về phía trước. Hần tựa như nhìn thấy rất nhiều thứ, nhưng thực ra là chẳng thấy gì cả.

Bỗng nhiên hần không tài nào hiểu nổi vì sao mình lại ở đây.

Tất cả mọi chuyện vốn là rất dễ dàng.

Đến đây cứu Song Tĩnh, đánh bại vài tên nhãi con, hoặc thi thoảng gặp một vài kẻ sức lực tương đối, nhưng cuối cùng thì mọi chuyện vẫn êm đẹp. Hần đưa nàng trở về Thất Thạch môn, có lẽ lúc về nên thông thả du sơn ngoạn thủy, ngắm cảnh núi cao sông dài, cỏ cây non nước.

Hần sẽ đưa nàng mặc ấm lên đỉnh Tuyết Sơn ngắm mặt trời mọc, ngắm những thác nước ánh sắc nắng vàng ở mỗi góc núi; sẽ đưa nàng đi chèo thuyền giữa hồ nước xanh tràn đầy hoa lá sen, có lẽ hai người sẽ ngủ luôn ngay trên thuyền lúc giữa trưa nắng ấm, khi tỉnh lại thì vừa lúc ráng đỏ nhuộm kín mặt nước và bầu trời.

Cứ như vậy, nắm tay nhau đến chết, một đời một kiếp không rời xa.

Nhưng lúc này...

Hần muốn nói gì đó, mà lời ra khỏi miệng lại biến thành một trận cười.

Quá hoang đường! Đây nhất định không phải là thật!

Hần chỉ cách nàng một khoảng cách vừa bằng hai ngón tay, sao hiện tại lại thành sinh tử cách biệt?

Không không không không không, đây nhất định không phải là sự thật!

“Song... Tịnh...”, hắn nghe thấy giọng mình vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, phá toạc không gian yên tĩnh, nhưng không nghe thấy tiếng đáp lại nào.

Yên lặng.

Tại sao... nàng không đáp lại hắn?

Tại sao nàng không còn như lúc trước, đôi mắt sáng ngời nhấp nháy, nhếch miệng cười nói ‘Này này, nhớ ta à?’.

“Song Tịnh?”.

Đáp lời ta...

Ta đang nói chuyện với nàng đấy, Song Tịnh...

Hắn mở to mắt tìm kiếm bóng dáng nàng, nhưng trước mắt chỉ có dòng nước nhỏ chảy tí tách và một đám phế tích dây leo bám đầy bụi.

Mọi thứ bắt đầu xoay vòng vòng loạn cả lên.

Rất nhiều, rất nhiều hình ảnh.

Song Tịnh cuộn chặt trên người hắn, đôi mắt loạn cười như con mèo nhỏ; ngơ ngác nhỏ đầu ra từ trong biển hoa trắng, vừa nhìn thấy hắn đã nhảy tới ôm lấy lưng hắn, gọi ‘Huyền Sinh’ thật lâu...

Hắn chợt thấy, nàng chìm trong biển nước u tối, đưa mắt nhìn về phía hắn. Cho dù không có chút ánh sáng nào, không thể nhìn thấy gì thì nàng vẫn cứ lẳng lặng ngắm nhìn, sau đó hé ra nụ cười dịu dàng vui vẻ chân thật. Rồi, cởi bỏ dây đai buộc trên cổ tay.

Tìm hắn đau nhói. Hắn bỗng nhiên không kim nén được cảm giác run rẩy và lạnh lẽo, “Song... Tịnh...?”.

Đáp lại hắn là cả đại dương tĩnh lặng. Xung quanh chỉ có tiếng gió gào thét.

“Song Tịnh!!!”. Cuối cùng cũng hét lên được một tiếng đau thấu tâm can, hắn xoay người vọt tới phía trước, nhưng vì thuốc vẫn còn tác dụng nên chân hắn tê dại, nhất thời ngã nhào xuống. Hai tay hắn không còn sức chống đỡ cơ thể, nên cầm cứ thế đập xuống đất, chảy máu. Máu và nước mắt hòa cùng với nhau. Hắn nhồm đậy, không có cảm giác gì về hai chân, vội vàng bò đến phía trước, đá vụn cửa vào hai đầu gối và cánh tay hắn. Hắn gian nan gắng sức hét vào đồng phế tích ướt đẫm “Song Tịnh! Song Tịnh! Song Tịnh!”.

Là già! Hắn chưa thấy nàng thì tất cả đều là già!

Song Tịnh, đáp lời ta đi...

Sao lại không nói gì?

Sao lại im lặng?!

Có phải bởi vì ta đến tìm nàng quá muộn nên nàng giận rồi?

Ta thề, ta tuyệt đối sẽ không bao giờ rời khỏi nàng một bước, ta thề, ta sẽ không bao giờ làm ra vẻ nữa. Nàng muốn làm gì ta cũng nghe nàng, cho dù là chuyện hoang đường hay vô vị, ta sẽ ở phía sau bảo vệ nàng, cùng nàng khóc, cùng nàng cười...

Cho nên cầu xin nàng...

Song Tịnh... Ta đang nói chuyện với nàng đấy...

Hắn tròn trũng hai mắt, từng giọt lệ rớt xuống.

Mà xung quanh vẫn yên lặng tàn nhẫn như cái chết, chỉ có một đồng tường đồ nát nhìn về phía hắn.

Mai Hoa lẳng lặng nhìn một Huyền Sinh luôn luôn điềm tĩnh lạnh lùng giờ đây kinh hoàng tuyệt vọng đau đớn bò về phía trước mà không ngăn cản nổi.

Nàng quay đầu lại nhìn Triệt Thủy đang nằm trên mặt đất, không biết nên phản ứng thế nào.

Gió nhẹ thổi qua thân thể ướt đẫm của nàng, cảm giác lạnh băng như đao xuyên thấu da thịt, bỗng nhiên toàn thân đau nhói.

Bọn họ ở đây làm gì?

Rốt cuộc bọn họ vì sao mà lại ở đây?

Nàng cảm giác như mình đang trở lại khoảnh khắc biết tin Tam tỷ không còn nữa, trời đất, tất cả không còn ý nghĩa gì hết, chỉ có nỗi mê mang và bất lực

khiến nàng nhận ra mình còn sống. Chỉ là không biết vì sao.

Gương mặt Triệt Thủy rất yên bình.

Nhắm mắt giống như đứa trẻ đang ngủ, khóe miệng còn như thấy được một nụ cười mỉm.

Tóc đen nhánh như gấm rơi trên gương mặt hần, trên làn da trắng tuyết có một vài vết máu loang lổ chảy xuống, ống tay áo rộng hoa lệ màu tím như bông hoa nở trên mặt đất, đẹp một cách bi hùng.

Đã quen với nụ cười hài hước phong lưu mà lười nhác của hần, đã quen với vẻ làm nũng như trẻ con của hần, đã quen hần nói nói cười cười như động kinh, hần bỗng nhiên yên lặng bình thản như vậy khiến nàng chợt sợ hãi.

“Triệt Thủy...”, Mai Hoa đưa tay ra kéo ống tay áo hần, lẩm bầm: “Triệt Thủy, Song Tĩnh... Song Tĩnh... Ngươi mau tỉnh lại đi... Triệt Thủy?”.

Hần không phản ứng lại, gương mặt êm đềm như đang ngủ rất sâu, nụ cười nhàn nhạt hé tựa như đang mơ một giấc đẹp.

Mai Hoa nhìn nụ cười như có như không kia, chợt tuôn trào nước mắt. Nàng run rẩy cắn môi, gắng không để bản thân phát ra từng tiếng nghẹn ngào, nhưng lại không kìm nén được nỗi bi thương và sợ hãi. Tất cả những tuyệt vọng và đau đớn đang bủa vây lấy nàng. Nàng nắm tay áo hần, khóc thét lên như đứa bé:

“Cái đồ ngu ngốc nhà ngươi! Ngươi... Ai bảo ngươi liều mạng như thế... Ngươi tỉnh lại cho ta! Vô liêm sỉ! Ngươi tỉnh lại!”. Nàng cố kiết gào thét, không ngăn nổi nước mắt.

Không có sức nữa.

Thật ra vẫn còn rất nhiều điều muốn nói.

Sao ngươi không đợi ta nói hết đã.

Muốn cùng ngươi gánh vác tất cả đến cùng, xem xem màn kịch này rốt cuộc sẽ kết thúc ra sao.

Muốn tới Trọng Trọng lâu xem xem nơi ngươi sống thế nào.

Muốn đến dâng hương thăm mộ Thiên Sa, nói cho nàng biết, bản thân sẽ cố gắng.

Nhưng...

“Ngươi tỉnh dậy!”, tiếng hét của nàng suy sụp, tất cả những kiên cường cố chấp đều nát tan rơi đầy đất.

Sao ngươi lại đi trước.

Sao ngươi có thể đi trước?

Nếu vậy, nếu vậy, chúng ta còn sống cũng có ý nghĩa gì?

Phi Ung bảo, Thiên Hiệp lâu, Vạn Anh bảo, giang hồ thiên hạ, còn ý nghĩa gì?

Nàng hiện tại mới hiểu được tại sao Song Tĩnh từng nói Huyền Sinh là giang hồ của nàng.

Nếu như ngươi không còn, ta phải làm sao mới sống hết cuộc đời này? Ta phải đuổi theo phía sau ai? Ta phải làm sao tiêu tan những tháng ngày không có ngươi?

“Các ngươi... khóc cái gì thế?”. Chẳng biết từ lúc nào, Lũng Dã đã xuất hiện sau lưng nàng, ngờ hoặc hỏi: “Bọn họ không phải vẫn còn sống đấy ư?”.

“!!”

Mai Hoa đột nhiên ngẩng đầu, gương mặt đầm lệ mở to hai mắt nhìn theo hướng nàng chỉ, thấy dưới ánh trăng mờ, có một nữ tử đang đứng yên bên bức tường đỏ.

Nàng có một gương mặt bình yên thong dong, nhìn không rõ tuổi tác, nhưng hần là già dặn hơn họ. Lông mày mảnh như lá liễu, đôi mắt như nước ngày thu, dung mạo điềm nhiên tĩnh lặng và tư thái chói lọi. Trên người mặc trường bào xanh, vài sa mềm mại như gió, mấy chiếc chuông bạc bên eo bị gió thổi kêu lanh lảnh. Nàng đeo một cây cung rất lớn bằng kim loại màu trắng bạc, điêu khắc tinh xảo. Nàng giống như vàng trắng tròn phía sau lưng, tỏa ra hào quang ôn hòa nhẹ nhàng, nhưng nếu phát huy hết năng lực thì nhất định sẽ nóng như mặt trời, sáng như ban ngày.

Hai tay nàng, đang ôm Song Tĩnh điềm nhiên nhắm mắt.

“Huyền Sinh!!”, Mai Hoa bước vội tới kéo Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành, “Mau nhìn!”.

Hai người chưa ngẩng đầu, người nọ đã đứng trước mặt họ.

Mai Hoa bất giác lùi một bước, đưa tay nắm lấy ngân đao bên hông, nhưng mu bàn tay đột nhiên thấy đau. Loảng xoảng một tiếng, đao găm đã rơi trên mặt đất.

Tay người đó vẫn còn đang bế Song Tĩnh, như thể chưa từng nhúc nhích.

Nàng nhẹ nhàng cúi người, mái tóc dài như suối quanh co trên mặt đất, sau đó nhẹ cười, giao Song Tĩnh cho Huyền Sinh, lạnh nhạt nói: “Xem ra, cuối cùng ngươi vẫn không bảo vệ được nàng”.

Huyền Sinh không nói. Hắn dường như không nhìn thấy người trước mắt, chỉ ngơ ngác đón lấy Song Tĩnh, cẩn thận ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng. Một giọt nước mắt rơi trên má nàng.

“Các hạ bây giờ mới đến, là vì sao vậy?”. Một lúc lâu sau, Huyền Sinh mới chậm chậm nói. Hắn từ từ đưa mắt lên nhìn nữ tử xa lạ trước mặt, “Hiện tại mới tới là có ý gì? Bất Bại nữ hiệp Phù Bình?”.

Phù Bình cũng không để ý tới hắn, chỉ nháy mắt đã tới bên cạnh Triệt Thủy.

Nàng cúi người tỉ mỉ xem thương thế của hắn, sau đó bình tĩnh cười một tiếng, nhẹ dùng sức đánh vào cổ, ngực, dạ dày hắn, rồi nhanh chóng nghiêng người sang một bên. Ngay sau đó, “ọe”, Triệt Thủy phun ra một ngụm máu đen, nghiêng đầu bất tỉnh.

“Triệt Thủy!”, Mai Hoa vừa mừng vừa sợ kêu lên, nhào tới bên cạnh hắn, nhưng không dám chạm vào hắn. Sững sờ nhìn nam tử nhắm mắt nhũn nhũy, trên gương mặt ngây ngô rớt nước mắt.

Phù Bình khẽ cau mày nhìn Triệt Thủy, chẳng biết từ lúc nào giữa hai ngón tay đã cầm một chiếc lá đỏ. Nàng nắm lấy cằm Triệt Thủy, dùng sức bầm, nhét chiếc lá vào miệng cho hắn ngậm.

“Cứ để nó ngậm thế!”, nàng dặn dò Mai Hoa rồi mới đứng dậy, lùi đến trước mắt Huyền Sinh và Song Tĩnh, chăm chú quan sát hắn.

Huyền Sinh vẫn còn ngơ ngác nhìn Song Tĩnh, không nói gì.

“Nếu như ta nói, ta có thể cứu nàng, nhưng muốn lấy mạng ngươi, ngươi có chịu không?”. Lát sau, Bất Bại nữ hiệp dịu dàng cười hỏi.

“...?”. Huyền Sinh sững sốt, sau đó bật cười, mặt ngẩn ngơ.

Một hình ảnh trong ký ức chợt lóe lên. Dường như rất lâu, rất lâu về trước, hắn đã từng nghe ai đó nói vậy.

“Nếu như ta có thể cứu nàng, ngươi bằng lòng giao ra cái gì?”.

Giọng nói ấy trống không mờ ảo, dường như là vọng lại từ trong sương mù dày đặc, hắn không thấy rõ bất kỳ hình ảnh nào, nhưng đã nắm lấy được một tia hy vọng.

“Được. Nhưng... Ta vẫn còn một yêu cầu”.

“À?”, Phù Bình thoáng kinh ngạc, nhướn mi cười, “Yêu cầu gì?”.

Huyền Sinh ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt kiên định: “Xóa bỏ ký ức của nàng. Giống như trước kia ngươi từng làm với ta”.

“Cái gì?”. Mai Hoa đang nhìn Triệt Thủy nghe vậy gần như nhảy dựng lên, ngạc nhiên nhìn hai người phía trước.

“Ngươi nhớ ra rồi?”.
Huyền Sinh không trả lời.

Không.

Hắn không nhớ. Chỉ là...

Hắn dịu dàng nhìn nàng, giống như muốn khắc lại dáng vẻ nàng vào đáy lòng.

“Mặc dù rất muốn ở bên nàng, cùng nhau già đi, muốn xem xem lúc nàng tóc hoa râm rồi còn hoạt bát can quấy như bây giờ không, muốn cùng nàng ngao du non nước, đi tới những nơi chúng ta đã từng qua mà ta không còn nhớ... Muốn... Mỗi đêm được nắm tay nàng ngủ, ôm nàng tỉnh lại... Nhưng mà ta... Ta...”.

Hắn ngừng lại, buông lỏng bàn tay đang nắm tay Song Tĩnh, nắm chặt thành nắm đấm, gắng sức ôm nàng.

Nếu như có thể làm lại thì tốt.

Nếu như chúng ta có thể quay về buổi chiều tối mưa lất phất bay ấy, quay về ngày ta mới tới Thất Thạch môn, ta nhất định sẽ dẫn nàng đi ngay tức khắc.

Nhưng, cõi đời này không có nếu như, chỉ có kết quả.

Mà kết quả chính là, chúng ta không thắng nổi trời cao.

“Ta càng hy vọng nàng có thể tiếp tục sống, tìm một người yêu nàng, thương nàng hết mực, cùng nàng sống từng ngày từng tháng”. Một giọt nước mắt của hắn rơi trên tóc nàng, bao đau đớn và tuyệt vọng ập tới.

Tất cả những hồi ức không rõ ràng cũng bao phủ lấy hắn như một cơn mưa rào tầm tã.

“Nếu như quên ta có thể giúp Song Tĩnh vui vẻ sống tiếp... Thì hãy làm thế đi...”.

Bỏ lỡ nàng, là ta đáng đời.

Tất cả những nỗi đau mà nàng phải chịu, ta dùng sinh mệnh này bù đắp có đủ không?

Như vậy cũng tốt, Song Tĩnh. Nếu cứ thế này mà chết, ta sẽ không bao giờ quên nàng nữa.

“Đừng... Đừng quá...”. Chợt có một giọng nói yếu ớt vang lên. Huyền Sinh chấn động, lập tức ngừng đầu, nhìn thấy Song Tĩnh mơ màng mở mắt, cố gắng nhìn hắn: “Tại sao... Lại thế này?”. Nàng cảm thấy toàn thân mình rét run, hàm răng run cầm cập, nhưng vẫn cố sức vươn tay vỗ về gương mặt hắn: “Tại sao... Lần nào... Cũng quyết định... Thay ta?”. Song Tĩnh thở hổn hển nói.

“Lúc nào cũng nói... vì muốn tốt cho ta... nhưng... đến bây giờ... huynh vẫn không hiểu”.

Mặt nàng tái nhợt, hai gò má vì kích động mà ửng hồng, nhất thời không hít thở được, ho ọ ọ khụ, ho đến trào cả nước mắt.

Nàng nắm chặt tay áo Huyền Sinh không chịu buông, run run nói: “Ai cần huynh... lựa chọn như vậy? Ai cần huynh hy sinh? Huyền Sinh... Tại sao huynh cứ... tự cho mình là đúng thế?”.

Ai muốn sống cuộc sống không còn huynh? Ai muốn quên đi tất cả về huynh?

Nếu như như vậy có thể vui vẻ sống tiếp, có thể cho rằng chuyện năm năm trước chưa từng xảy ra, vậy ta sao phải đau khổ gắng gượng như thế? Vì sao bỗng nhiên phải trở thành một kẻ vô hồn?

“Song Tĩnh!”, Huyền Sinh bất chợt ôm lấy nàng, buồn vui đan xen, hắn thấy hạnh phúc không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

Lát sau, hắn cắn răng đè nén nghẹn ngào, vùi nước mắt vào cổ nàng: “Nàng không phải cũng thế ư? Nàng nữ... để ta trở mặt thấy nàng...”.

Biến mất trước mắt mình, ngay cả nụ cười mỉm cuối cùng cũng không thấy được, cứ thế biến mất trong bóng đêm.

Nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng vừa rồi lại tìm tới, Huyền Sinh chỉ cảm thấy đau đớn, đau đến mức hắn ước gì không có trái tim.

Song Tĩnh im lặng, lệ tuôn như suối.

Hơi ấm từ cơ thể Huyền Sinh truyền tới, cho dù nàng yếu ớt lạnh buốt, vẫn cảm thấy yên lòng và ấm áp.

Hai người ôm chặt nhau, không nói được gì.

Tựa như... Đã mơ một giấc thật dài, thật dài, thật dài.

Trong mơ là màn đêm đen yên tĩnh vô biên, tuyệt vọng và đau đớn như mảnh thú lao ra cào xé, không ai trốn thoát.

Nhưng cuối cùng, họ tỉnh lại.

Có lẽ đã là cảnh còn người mất, có lẽ đã là bãi bể nương dâu, có lẽ tóc đen đã nhuộm màu tuyết, nhưng chỉ cần người vẫn còn ở đây thì những tháng năm thanh xuân và cảnh xuân tươi đẹp đã mất cũng có hề gì.

Chỉ cần có người.

Đêm dài đằng đẵng qua đi, thật vui khi mở mắt ra, người vẫn ở bên cạnh ta.

Thật vui khi chúng ta không còn đánh mất.

Thật vui khi ta không phải sống trong một thế giới không có người.

Thật vui. Thật vui. Thật vui.

Thật vui khi chúng ta không cho phép bất kỳ ai chia cách, ngay cả bản thân mình.

“Đồ ngốc...”. Huyền Sinh ôm rất chặt, Song Tĩnh có thể cảm nhận được sự run rẩy và nhịp tim đập của hắn, cảm nhận được giọt nước mắt nóng hổi của hắn rơi trên mặt nàng.

Mười ngón tay cài chặt, tóc đan vào nhau.

Nàng dựa vào vai hắn, hắn ôm nàng trong lòng.

Hy vọng khi tóc bạc đi, không còn có sóng to gió lớn nữa. Ta chỉ muốn ở bên người thiên trường địa cửu, không bao giờ chia xa.

“Lần sau... Không được tùy tiện hành sự thế nữa”. Huyền Sinh ngừng một lát, cũng chỉ biết nói vậy.

Song Tĩnh sùng sốt, nghe được vẻ nuông chiều và bất đắc dĩ trong giọng hắn, chợt nở nụ cười.

Nàng đưa tay ôm hắn, mỗi một nhắm mắt, vẻ mặt ôn hòa, thỏa mãn như chiếm được cả thiên hạ, đôi mắt loan sáng trong đầm lệ. Nàng tựa vào vai hắn, thờ dài thật dài: “Ừ, ta sẽ nghe lời”.

Trong chuyện tình cảm, chúng ta đều tự cho mình là đúng.

Ta có thể từ bỏ tính mạng vì người, mà lại không biết, người không muốn sống cuộc sống không có ta.

Nàng co hai tay lại, buông hắn ra, rồi cố sức xoay người đứng dậy. Huyền Sinh vội vàng vịn nàng, lại thấy nàng nhẹ véo tay hắn, từ chối trợ giúp.

Nghiêm gương mặt trắng bệch, Môn chủ Thất Thạch môn cắn răng gắng gượng đứng thẳng người dậy.

Huyền Sinh ở sau lưng nàng, lúc Song Tĩnh ngẩng đầu lên, rõ ràng nhìn thấy vẻ kiên quyết lóe lên trong mắt nàng. Một thoáng ấy, cho dù biết nữ tử này không chịu nổi một cơn gió nhẹ, nhưng hắn dường như tận mắt thấy được Song Tĩnh phong nhã tài hoa trong truyền thuyết mà giang hồ vẫn nói tái xuất, xung quanh có vàng hào quang long lanh chói mắt như ánh dương.

Song Tĩnh ngẩng cao đầu lên, quỳ một gối, tay trái đặt trên vai phải, sắc mặt nghiêm túc, đôi mắt lạnh băng, vái lạy Bất Bại nữ hiệp Phù Bình:

“Đệ tử Diệp Song Tĩnh bái kiến sư phụ!”.

Khi đó, gió nhẹ thổi tới, mây đen dần dần tản ra, để lộ bầu trời đầy ánh sao.

Chân trời có một luồng sáng trắng chậm chậm lan tỏa.

Tiếng gió giống như tiếng dòng sông thời gian lả lăm bầm.

Những thù hận trong quá khứ, những phong hoa đã đánh mất, những tình yêu đã tan biến, những sinh mệnh không tồn tại, tất cả, trong khoảnh khắc hai đôi mắt nhìn nhau, ào ào tới như nước lũ.

Mai Hoa và Huyền Sinh ngẩng đầu nhìn lại, thấy hai nữ tử đứng đối mặt nhau.

Một đêm dài dằng dặc và hỗn loạn cuối cùng cũng qua đi, sắc lam trắng dần dần nhuộm đầy bầu trời.

Qua tám năm, một đôi thầy trò mà người đời n

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 61: Sáng và tối. Ngại chi ngậm nga bước chậm (2)

Trên giang hồ có rất nhiều truyền thuyết về Diệp Song Tĩnh.

Nhưng truyền thuyết về Bất Bại nữ hiệp Phù Bình còn nhiều hơn.

Nghe nói, Minh chủ võ lâm và Bang chủ các đại bang phái trên giang hồ đều nghe theo mệnh lệnh của nàng.

Nghe nói, nàng từng đứng trên tầng cao nhất của Phong Đài các bắn ra một mũi tên, tên bay như sao băng, tới cửa thành Chu ở Bắc Mạc mới rơi xuống.

Nghe nói, lần đầu tiên nàng xông vào Trọng Trọng lâu, Lâu chủ đích thân ra nghênh đón.

Nghe nói, đối thủ duy nhất có thể sánh với nàng đã chết dưới kiếm nàng, mặt mỉm cười, vô cùng tự hào.

Nghe nói, nàng chỉ mất một canh giờ đã tiêu diệt toàn bộ Thiên Hồng bang từng xưng bá Giang Nam.

Mà nàng, đời này chỉ nhận một đệ tử duy nhất.

Thất Thạch môn Nhị thiếu chủ – Diệp Song Tĩnh, vừa mới ba tuổi đã theo nàng tới thâm sơn tu hành.

Sau đó, một truyền kỳ mới lại bắt đầu.

Diệp Song Tĩnh mười ba tuổi xuất giang hồ.

Mười bốn tuổi, trên lối đi của Phong Đái các, một thân bạch y một tay mộc kiếm đánh bại thiếu chủ Trọng Trọng lâu.

Mười lăm tuổi, một người một ngựa xông vào Thiên Nga bảo, đoạt lại Hải Quang ngân kiếm mà Bảo chủ đã trộm của Thất Thạch môn nhiều năm trước.

Mười sáu tuổi, cùng đám người Đỗ Triệt Thủy tiểu ngao giang hồ, ghi dấu hàng ngàn truyền kỳ.

Sau đó, sao đổi ngôi rơi xuống Trọng Trọng lâu, khiến bao người lắc đầu thở than.

“Sự phụ ta là Phù Bình”.

Bây giờ còn rất nhiều người vẫn nhớ, lúc thiếu nữ nhỏ gầy thân nhiên mỉm cười, giọng nói trong veo non nớt thốt ra như vậy trên lối đi Phong Đái các, người người phải kinh hô.

Diệp Song Tĩnh sở dĩ giống như một thần thoại trên giang hồ là bởi vì nàng không hề khiến cho bất kỳ ai thất vọng.

Không hổ là đệ tử duy nhất của Bất Bại nữ hiệp, quả nhiên tuyệt đại vô song, không phụ kỳ danh.

Người người nhìn nàng bay lượn trong núi xanh, hồ nước trong ánh lên thân ảnh như con thoi của nàng; nhìn nàng ngo ngoe ẩn nấp trên bờ sông uống rượu dưới mưa phùn lất phất; nhìn nàng thổi khúc sáo trăm năm mới có trên tầng cao nhất Cẩm thành.

Người người nhìn nàng, gót sen bước trên hồng trần, trong đao quang kiếm ảnh, gương mặt tươi vui của nàng xuất hiện trên giang hồ gió tanh mưa máu chính là điều tốt đẹp nhất.

Sau đó, thiên hạ gãy cánh, trắng sì mất tay.

Giang hồ bàng hoàng sùi sụt.

Câu chuyện về nàng trở thành ước mơ bất hủ, hấp dẫn biết bao thiếu nam thiếu nữ mang nhiệt huyết xông về tương lai đầy biến số.

Thanh y ngân nõ Bất Bại hiệp

Bạch y mộc kiếm Diệp Song Tĩnh.

Cho dù bao năm tháng trôi qua, hai người vẫn là những bức họa đẹp nhất trên giang hồ.

Song Tĩnh lặng lẽ nhìn nữ tử không còn trẻ nhưng vẫn đầy phong thái trước mắt, lòng rối bời. Cuối cùng, nàng lùi một bước, buông tầm mắt, bình tĩnh mà kính cẩn hỏi: “Sự phụ... xóa đi ký ức của Huyền Sinh thật ư?”.

Phù Bình bỗng nhiên cười.

Nàng ngó nhìn đồ đệ đã tám năm không gặp.

Nha đầu nghịch ngợm tinh ranh trong trí nhớ chỉ nháy mắt đã biến thành một nữ tử mảnh mai yếu đuối, không còn chạy vội đến bên nàng, nhảy lên người nàng gọi “Sự phụ”, mà là bình tĩnh đưa mắt lên nhìn, hỏi người có xóa đi ký ức của hắn hay không.

Vậy nên, lòng đau như có ngàn kim châm.

Nếu như người lòng dạ kiên cố như Phù Bình có điều gì muốn nói lúc này, thì hẳn là chán nản đau thương.

Nhưng nàng vẫn mỉm cười, lắc đầu thán: “Tiểu Tĩnh, ta cũng không có năng lực như vậy”, nàng nhìn về phía Huyền Sinh đang vững vàng bảo hộ phía sau đồ đệ, nói: “Mặc dù, ta đúng là có ý như vậy. Nhưng lúc đó, nó đã mất trí nhớ rồi”.

Nàng từ từ đi lại gần họ, cười mỉm.

Ánh trăng dần mờ, bầu trời bắt đầu sáng.

Trong tiếng lá cây rì rào, bước chân mềm mại nhẹ nhàng của Phù Bình như thể vẽ lại cảnh tượng nhiều năm trước.

Đường như đang nhớ lại những gì sau trận chiến kinh động thiên hạ ấy.

Khi đó, Diệp Song Tịnh nhìn bầu trời xuân bao la cũng chỉ thấy màu đen.

“Năm năm trước, con bị trọng thương ở Trọng Trọng lâu, khi ta nghe được tin, nó đã được đám người Bán Nguyệt thành cứu về. Trên đường đến Thất Thạch môn, ta phải ngang qua Bán Nguyệt thành, thế nên liền vào thành xem sao, không ngờ được, ta lại thấy nó mình chồng chất vết thương điên cuồng lao ra ngoài thành, muốn được chôn cùng con. Lúc ấy, ta nhận được tin từ tổ phụ của con, biết con mặc dù trọng thương nhưng không chết, ta bèn thăm dò nó”, Lục Bình nhẹ cười, mặt mày bình tĩnh an tường, như thể đang kể một câu chuyện rất bình thường, “Ta thừa nhận, lúc đó, ta thực sự có suy nghĩ riêng”.

Nàng khẽ hé mắt, để lộ vẻ uy nghiêm.

“Song Tịnh, Phù Bình ta đời này lưu lại thứ quý giá nhất không phải là những chuyện tình hay truyền thuyết trong lời đồn, mà là con”.

“Nhưng, con lại bị phá hủy. Bị chính tình cảm của bản thân phá hủy. Con có biết, vì sự biết chuyện sẽ đau lòng đến mức nào không? Con từng biến tất cả những kỳ vọng của ta thành sự thực, nhưng, con lại thua trong tay chính mình”. Nàng cau mày, mặc dù khẩu khí bình thản, nhưng Mai Hoa đứng bên cạnh Song Tịnh đã bất giác cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn.

Mai Hoa len lén liếc Song Tịnh đứng cách đó không xa, nhưng chỉ thấy nàng thân nhiên nhìn Phù Bình, sắc mặt trấn tĩnh, không khiếp sợ cũng chẳng tức giận, càng không nổi nóng.

Nàng có nên nói rằng Song Tịnh không hổ là đệ tử của Phù Bình chăng? Ngay cả biểu cảm trước chuyện này cũng giống hệt sự phụ, tựa như chẳng có gì hết.

“Con chẳng lẽ không nhớ lời vì sự từng dặn dò?”, Phù Bình đột nhiên hỏi, nụ cười có chút thương cảm.

Song Tịnh thở dài, lắc đầu: “Sao có thể không nhớ rõ?”, nàng ngẩng đầu lên, hé cười, “Sự phụ, con vẫn nhớ. Mỗi một lời người từng nói, con đều nhớ”.

Thay vì cứu giúp khi hoạn nạn, chỉ bằng cá quay về nước, quên chuyện trên bờ.

“Nếu nhớ, vì sao còn vi phạm?”, Bất Bại nữ hiệp bất giác thương xót, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thở dài: “Ta đã sớm biết con sẽ bị tình cảm tổn thương, nhưng thật không ngờ lại tới mức này. Tuy rằng ta từng nói, vô tình không làm nên được hiệp khách, nhưng ta không ngờ, con sẽ vì chữ tình này mà hủy bỏ toàn bộ một thân võ công ta truyền cho con”. Nàng nặng nề lắc đầu, nhắm mắt lại, không nhìn người phía trước nữa, “Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu như phế đi hãn, khiến hãn không thể ra khỏi Bán Nguyệt thành nữa, để hãn quên con đi, thành thân với người khác, như vậy, con biết tin rồi sẽ nản chí, sẽ toàn tâm toàn ý đứng lên, trở thành đồ đệ mà ta vô cùng tự hào bấy lâu”. Nàng ngừng một lát mới nói: “Nhưng, ta đã chậm. Nó tự phong bế mình, không cần ta ra tay, hết thảy mọi chuyện xảy ra đúng như ta mong muốn”.

“Nhưng... các hạ đã sai rồi”, Huyền Sinh không kìm được mà nói, “Ta mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng...”.

“Đúng, ta đã sai”, Phù Bình chậm chậm nhìn hãn, “Một năm qua đi, sau khi trị liệu cho Tiểu Tịnh xong, thấy mọi chuyện đã kết thúc, liền quy ẩn thâm sơn. Ta vốn cho là, nó sẽ không chờ nữa, cũng cho là người sẽ không bao giờ rời khỏi Bán Nguyệt thành. Nào ngờ, có người bỏ ra năm năm để bố trí cục diện này”.

“Chờ một chút!”, lúc này Mai Hoa tiến lên một bước, cất tiếng hỏi: “Nếu như tất cả đều không phải Bất Bại nữ hiệp nữ bố trí, vậy rốt cuộc là ai? Là ai... giết Tam tỷ của ta?”.

Phù Bình bấy giờ mới quay người lại nhìn nàng. Ngó một lát mới mỉm cười nói: “Thiên Hạ sạn Bát Đường chủ, người đã biết đáp án, không phải sao?”.

Thấy gương mặt Mai Hoa nhất thời trắng bệch, Phù Bình lắc lắc đầu, “Tóm lại, không phải là ta giết Tam tỷ người. Ta chỉ là, tạm thời đứng ở phía họ”.

“?”, Song Tịnh rốt cuộc cũng ngẩng lên, nghi hoặc nhìn Phù Bình, “Sự phụ nói lời này có ý gì?”.

“Ta muốn chứng minh một việc”, Bất Bại nữ hiệp cười nói, “Đó chính là vô luận ta ẩn cư bao lâu, cho dù ta quanh năm không hỏi chuyện thiên hạ, ta vẫn có khả năng khiến thiên hạ này vì mong muốn của ta mà biến động”.

“?”

Khẩu khí thật cuồng vọng!

Huyền Sinh và Mai Hoa đều cau mày, nhưng cả hai cũng biết, người này quả thực có khả năng đó.

“Mà con cũng vậy”, Phù Bình bước về phía trước một bước, cúi đầu nhìn Song Tịnh, nói.

“...”, Thất Thạch môn Môn chủ lẩm bẩm gì đó.

“Cái gì?”, Bất Bại nữ hiệp không nghe được, lại tiến thêm một bước hỏi.

“Con nói, sư phụ, người sai rồi”, Song Tĩnh ngẩng lên, đôi mắt trong sáng như sao, kiên định lại dừng cảm, “Thật ra thì...”.

“Cái ta muốn chính là câu này của con!”, nàng chưa kịp nói xong đã bị Phù Bình cắt ngang, ánh mắt nghiêm nghị, “Song Tĩnh, con có dám thử sức khảo nghiệm cuối cùng của vi sư?”.

Song Tĩnh sững sốt, bỗng nhiên hoảng hốt không nói nên lời.

Dường như nàng đang ở trong núi cao thâm cốc, chung quanh là cây cối xanh ngát, chim hót líu lo. Trong rừng cây thăm thẳm, một nữ tử mặc thanh y ngồi khoanh chân, cười cười khẽ hỏi nàng, Song Tĩnh, con có dám thử sức với khảo nghiệm ngày hôm nay không? Khi đó, nàng rất dừng cảm, bất luận khảo nghiệm của Phù Bình có khó khăn thế nào, bất luận chông gai nhọc nhằn, nàng luôn cười híp mắt, nhếch miệng cười đáp, “Được thôi, sư phụ ra tay không cần lưu tình”.

Thế mới biết, khi đó không hề sợ hãi. Đứng trước tương lai, nàng luôn mỉm cười và tò mò đối mặt.

Lúc mới xuất giang hồ là như vậy.

Phong Đái các thi sao?

Thiên Nga bảo thi sao?

Những bang phái khác, đối thủ khác thi sao?

Sư phụ đang nhìn, cho nên những khiêu chiến trên giang hồ làm sao sánh nổi với khảo nghiệm của sư phụ?

Nhưng, hiện tại nàng không còn có thể tùy hứng như vậy nữa.

Nàng đã mỗi một, cũng không trải qua được bất kỳ sóng to gió lớn nào cả.

Huyền Sinh đứng bên nắm tay nàng, như thể đang nói, cho dù thế nào, hấn cũng theo nàng.

Mà nàng không mạo hiểm được nữa. Nỗi tuyệt vọng và sợ hãi khi nghe thấy hấn nói muốn sư phụ xóa đi ký ức của nàng lại ập đến, nàng chưa từng có lúc nào ý thức được rõ ràng rằng cuộc sống hô phong hoán vũ đã tàn như lúc này.

Nàng bây giờ một thân tàn phế, đối diện với sư phụ vô địch thiên hạ, có thể làm được gì đây? Đến lúc đó chắc chắn phải dựa vào Huyền Sinh, Triệt Thủy hoặc Mai Hoa, nhưng họ đã thương nặng như vậy, hơn nữa, nàng có sự kiêu ngạo của riêng mình. Thất Thạch môn Môn chủ thả làm ngọc nát còn hơn ngồi lạnh, thả rằng u ám rồi đi trước mặt sư phụ, còn hơn là phải nhờ người khác giúp đỡ, bỏ thì. Cho dù, đó là những người bạn thân cùng nàng vào sinh ra tử, là người nàng yêu có thể cùng nàng đi đến Hoàng Tuyền.

Cho nên, nàng buông tầm mắt, khẽ sở cười một tiếng: “Sợ là... Song Tĩnh phải khiến sư phụ thất vọng rồi”.

“Ta cũng biết con sẽ nói vậy, nhưng Tiểu Tĩnh, lần này không do con quyết định”. Phù Bình khẽ như sóng mây, xoay người chỉ tay về phía ánh ban mai mới hiện lên trong cốc, “Cả Lệ cốc này đều là địa bàn của Thiên Hiệp lâu, bang phái này vô cùng thần bí, bảo tàng giấu ở nơi bí ẩn nhất, bốn phương đều có bấy. Các con xông qua hai cửa đầu tiên, mà đám người Phi Ưng bảo đã gần đến đích rồi”. Nàng quay đầu lại nhìn đồ đệ, đôi mắt ánh lên vẻ uy nghiêm không thể kháng cự, “Diệp Song Tĩnh, nếu như con muốn ta thừa nhận những gì con kiên trì và tin tưởng mấy năm nay là đúng, vậy thì con phải chứng minh ta đã sai”.

Song Tĩnh nghe vậy, ngẩng phắt lên, bất giác nắm chặt tay.

Phù Bình thấy nàng trầm mặc, cau mày lạnh lùng nói: “Nếu không phải không có võ công, những năm này, con thực sự chịu ngày ngốc ở trong Thất Thạch môn chờ? Đồ đệ ta một tay dạy dỗ, chẳng lẽ chỉ có chút năng lực đó? Không có công phu là không thể chắn hưng giang hồ toàn kẻ tầm thường này?”, giọng nàng càng nói càng cao, thấy đối phương vẫn trầm mặc thì tiến lên một bước, giờ tay phải lên: “Trả lời ta!”.

Dứt lời, tay mạnh mẽ vung xuống.

“Song Tĩnh!”, Mai Hoa kinh hô.

“Bốp!”.

Tiếng không khí vỡ tan vang lên.

Gió nhẹ thổi, rừng cây được ánh nắng chiếu vàng, chim bắt đầu hót.

Tà áo hai người bị gió thổi tung, bạch y của Song Tĩnh như mây bay, thanh y của Phù Bình như nước hồ.

Tay Huyền Sinh dừng lại giữa không trung. Tốc độ ra tay của Phù Bình quá nhanh, hấn cũng không kịp phản ứng.

Nhưng, cánh tay của Bất Bại nữ hiệp lại bị Song Tĩnh ngăn lại.

Song Tịnh cũng sợ, không ngờ tới mình sẽ ra tay, nhưng lúc đó, tay trái nàng theo quán tính đưa lên, ngăn được một chương kia.

Bàn tay Phù Bình, cách mặt nàng chỉ với khoảng cách hai ngón tay.

Trên cổ tay không thấy đau, Song Tịnh biết một chương này chỉ là hư chiêu. Sư phụ nàng chỉ muốn biết nàng có dũng khí phản kháng hay không. Cho nên, những lời phẫn nộ nàng muốn nói đều tiêu tan. Người trước mắt này, từ khi nàng nhận thức được thì đã ở bên nàng, một tay nuôi nàng lớn khôn, mang tất cả những gì mình biết dạy lại cho nàng, cho dù có bao ảm ức cũng không hề oán hận hay ghét nàng.

“Sư phụ...”, nàng muốn nói gì đó, nhưng mở miệng lại không biết nói gì.

Năm năm này, sao người không đến thăm con?

Con vẫn nghĩ rằng người sẽ đến, như vậy những đau khổ đó sẽ có chỗ giải thoát.

Như thể cảm giác được ánh mắt bị thương nghi vấn của nàng, Phù Bình dời tầm mắt, vẫn lạnh nhạt nói: “Tiểu Tịnh, ta nói rồi, chuyện này không phải do con quyết định”.

“Sư phụ! Con...”.

“Các ngươi đều có lý do phải đi!”, Phù Bình không để ý tới nàng, đảo mắt nhìn Mai Hoa và Huyền Sinh, “Lâm Đường chủ, người giết Tam tỷ người ở trong đám người Phi Ưng bảo, mà người... Nhị thiếu chủ, phụ thân người cũng ở trong cốc này. Nếu không nhờ có hắn, người của Phi Ưng bảo làm sao có thể dễ dàng vào đây như vậy”.

Nghe vậy, cả hai đều mím chặt môi, tay nắm thành nắm đấm.

Sự thật chỉ cách bọn họ có một bước.

Là ai giết Lâm Hải Đường? Là ai gieo bệnh lên người Thiếu Hoa? Là ai phái Lục Trà đến bên Huyền Sinh?

Là ai bày ra cục diện Trọng Trọng, khiến tất cả đều thân bất do kỷ rơi vào đó?

Huyền Sinh và Mai Hoa ngẩng đầu nhìn rừng cây phía trước, bỗng nhiên cảm thấy nhiệt huyết toàn thân trời dậy.

Người không gặp, giang hồ anh hào không còn là thiếu niên, tay lật càn khôn Cửu Trùng Thiên.

Đều là người giang hồ, đối mặt kẻ thù, sao có thể lùi bước?

Sắc mặt cả hai đều nghiêm trọng, mỗi tác da thịt trên cơ thể đều muốn vọt lên phía trước, thậm chí còn nghe thấy tiếng vũ khí trên lưng kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 62: Sáng và tối. Ngại chi ngâm nga bước chậm (3)

“Mà con... Tiểu Tịnh...”, Phù Bình quay đầu lại nhìn nàng, nhẹ cười một tiếng, sau đó bay vút lên không, tựa như một con thiên nga duyên dáng cắt cánh lùi dần về sau. Nàng đứng trên nơi cao nhất của đồng phế tích, ngẩng cao đầu, ánh mắt trong sáng:

“Ba ngày sau, ta ở bên bờ Uyên Tuyền, nơi có bảo tàng của Thiên Hiệp lâu chờ con. Nếu như con không đến, chất độc ta vừa hạ trên người Đỗ Triệt Thủy sẽ phát tác. Đến lúc đó, nó cho dù có muốn chết cũng không chết được!”.

“Sư phụ!”, Song Tịnh kinh hãi. Nàng không ngờ tới Phù Bình sẽ dùng chiêu này, lập tức muốn lao về phía trước, nhưng thân thể quá yếu ớt nên hai chân lão đảo, may sao Huyền Sinh phía sau kịp thời đỡ lấy, nàng mới không ngã nhào ra đất.

Nàng đột nhiên ngừng đầu. Đã không còn thấy bóng dáng Phù Bình đâu nữa, chỉ có giọng nói vẫn văng vẳng quanh tai: “Tiểu Tịnh, nếu như con không tới, vậy ta sẽ cứ tiếp tục tiêu dao. Đến lúc đó, con sẽ không được gặp lại ta, mà Đỗ Triệt Thủy chỉ có thể làm vật hy sinh... Tiểu Tịnh, con nhất định phải tới, phải chứng minh cho ta thấy là ta đã sai...”.

“Sư phụ!”, Song Tịnh cắn răng, tay nắm chặt nổi gân xanh, “Ghê tởm!”.

“Song Tịnh...”, Huyền Sinh thở dài, vận công giúp nàng hồi sức, sau đó ôm nàng vào lòng để tránh cho cơ thể nàng bị khí lạnh buổi sáng xâm nhập. Một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Đề ta và Mai Hoa đi là được...”.

“Không, nếu sư phụ không thấy ta thì nhất định sẽ không cho A Triệt thuốc giải”. Song Tịnh thở hắt hắt đứng dậy, lao đảo đi về phía trước, nhào tới bên Triệt Thủy.

Dưới ánh mặt trời, Lâu chủ Trọng Trọng lâu được sắc vàng bao trùm, tỏa ra một luồng sáng ấm áp dịu dịu. Hắn chẳng qua chỉ là đang ngủ say, an ổn mà yên lặng, giống như rơi vào giấc mộng hạnh phúc, không muốn tỉnh lại.

Song Tịnh cảm tay hắn, bỗng nhiên rơi lệ. Nước mắt vỡ tan trên gương mặt Triệt Thủy.

Người này, kể từ lúc mười ba tuổi đã ở bên nàng, nụ cười vui sáng ngời như ánh dương, cùng nàng vượt qua trăm núi nghìn sông. Lúc nàng vui vẻ, hắn ôn hòa cười với nàng; lúc nàng đau lòng, hắn lắng lắng vỗ vai nàng, ôm nàng như dỗ dành một đứa trẻ; lúc nàng gặp nguy nan, hắn chẳng nói chẳng rằng xông lên đứng phía trước, ngăn chặn mọi mưa to gió lớn ập tới.

Nếu như không có Đỗ Triệt Thủy, Diệp Song Tịnh cũng không sống được đến bây giờ.

Nếu như không có Trọng Trọng lâu, Thất Thạch môn đã suy tàn từ năm năm trước.

Song Tịnh lặng lẽ đứng lên, xoay người nhìn về phía dãy núi mà khi nãy Phù Bình chỉ, giọng nói lạnh như băng: “Ta đi! Ba ngày sau, bên bờ Uyên Tuyền, sư phụ nhất định sẽ gặp được ta, chỉ sợ... lúc đó chỉ còn là một thi thể!”. Vì A Triệt, ta sẽ làm tất cả, cái chết đâu có đáng gì.

Khi đó, dòng nước lũ màu vàng đục chảy khắp quanh rừng cây và đông phết tích, một bầy chim giương cánh bay về phía chân trời.

Gió nhẹ thổi, mây hé mở bầu trời, phía đông là một biển mây cuộn cuộn. Từ bên trong mây trắng đột nhiên có một luồng sáng vàng bùng lên. Mà nữ tử đứng trên đông phết tích nhìn ra xa cũng đã được luồng sáng chiếu vào rực rỡ. Khoảnh khắc ấy, không tiếng động, trời đất im lặng, như thể chỉ có duy nhất giọng nói trong veo của nàng cao ngạo và tự phụ vang lên:

“Cũng chỉ là đoạt Lệ cốc từ trong tay Bất Bại nữ hiệp mà thôi, hiếm khi sư phụ có nhã hứng như vậy, Diệp Song Tịnh ta há có thể không phụng bồi?”.

Nàng nhẹ cười, giọng kiêu ngạo không ai bì nổi:

“Ba ngày sau, chúng ta nhất định sẽ đoạt được bảo tàng trong truyền thuyết kia!”.

“Song Tịnh...”. Mặc dù rất tự hào về nàng, nhưng Huyền Sinh vẫn lo lắng, bất giác khoát một tay lên vai nàng, khẽ thở dài: “Nàng đã quyết tâm, ta cũng nhất định theo tới cùng, chỉ là chúng ta có ba ngày, nàng cứ nghỉ ngơi một chút trước đã, cũng tốt...”. Còn chưa dứt lời, hắn lập tức lao tới che phía trước Song Tịnh, Mai Hoa ở bên cạnh cũng đột nhiên đứng dậy, rút song đao ra đứng bên Triệt Thủy.

Chỉ thấy phía trước có một cơn gió mạnh ào tới, hai thân ảnh lao ra từ phía sau rừng cây. Bỗng nghe thấy một tiếng kêu đau đớn, thân ảnh phía trước rơi thẳng từ trên không trung xuống, lăn lông lốc trên mặt đất vài vòng, ngã ngay phía trước đám người Song Tịnh. Người đó gồng gượng chống mình bò dậy, toàn thân đều là vết thương, máu trên mặt tràn ra dưới mặt nạ, trên người cũng bị chém vài nơi, lưng đầm máu. Là Kinh Phiến.

Nàng cắn răng bò dậy, bị phản nhìn người phía trước mặt.

Đám người Song Tịnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu trời trong suốt như nước, trong không khí có mùi sương sớm và hoa thơm. Hoa Vô Song mặc áo bào lam nhạt, tay cầm trường kiếm, mỉm cười đứng đó.

“Hoa trang chủ?”, Huyền Sinh và Song Tịnh đều ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hai chủ tớ đối nghịch nhau.

Trong không gian có sát khí dày đặc, Huyền Sinh bảo vệ Song Tịnh vô cùng cẩn thận, tay Mai Hoa cũng không rời đao.

“Chư vị gọi nhầm tên rồi...”, Hoa Vô Song cười nhạt, trông mắt trong suốt, mỉm cười dịu dàng, phong độ tiêu sái, thật không phụ danh hiệu “Bạch Ngọc công tử”: “Thật ra thì ta cũng không phải là Trang chủ Kiếm Nhu sơn trang đâu”, hắn nhìn sang Mai Hoa, “Có điều, chuyện này người cũng biết lâu rồi phải không, Bất Đường chủ?”.

Mai Hoa tái mặt, chợt tỏa sát khí. Nàng nắm chặt song đao trong tay, gương mặt mang theo đau thương và căm hận, “Quả nhiên là ngươi! Giết tam tỷ, phá hủy người hâm mộ hôn thê của Huyền Sinh, cướp Song Tịnh ở Thất Thạch môn...”.

“Cái gì?”, Huyền Sinh kinh ngạc, “Là ngươi?”.

Quay đầu lại, Song Tịnh vẫn bình tĩnh nhìn đối phương, ánh mắt lạnh nhạt: “Bảo chủ Phi Ưng bảo, Tập Vân rốt cuộc là ai?”.

Hoa Vô Song khẽ ngửa đầu, con ngươi phong lưu một môi chợt lóe: “Xem ra Môn chủ Thất Thạch môn cũng sớm biết chuyện này?”.

“Chỉ nghĩ ngờ thôi”, Diệp Song Tịnh mặt trắng bệch thoát khỏi sự che chở của Huyền Sinh, bước về phía trước một bước, “Ồ Kiếm Nhu sơn trang ta đọc được ghi chép của Thái Nhân... Ba năm trước có một tên thần thám rời khỏi Kiếm Nhu sơn trang, chẳng biết đi đâu, nghe nói hắn thân thủ nhanh nhẹn, khinh công rất cao, rất giống với tên tùy tùng của Huyền Sinh lúc đến Thất Thạch môn. Ta nghĩ, hắn chính là Lục Trà. Bởi vì vị trí của Bán Nguyệt thành rất thần bí, người không có cách nào giữ liên lạc thường xuyên với hắn, mà sau mấy năm, hắn lại nói với người rằng bên cạnh Huyền Sinh không có tung tích của Bán Nguyệt La Anh, Huyền Sinh lại chẳng nhớ gì nữa... Cho nên, người không có cách nào khác ngoại trừ khiến Huyền Sinh phải rời thành một lần nữa”.

“Trong Tàng Thư các của Kiếm Nhu son trang có ghi chép của tất cả những người tới bãi phỏng, nhưng trong những bản ghi chép một năm qua có vài trang bị xé đi, mấy tờ cuối cùng vừa hay là lúc chúng ta gặp Mai Hoa. Nói vậy, những trang đó là Tập Tuyền viết. Nàng hẳn là sau khi biết ở Kiếm Nhu son trang không có Bán Nguyệt La Anh và Tỏa Tâm Đồng Kính đã tới Hải Đường đường ở Bắc Mạc mua tin tức phải không?”. Song Tĩnh lại bước thêm một bước, tỉnh táo nhìn Hoa Vô Song: “Nhưng Lâm Hải Đường biết nơi này lợi hại, hơn nữa không muốn Phi Ứng bảo đoạt được bảo tàng của Thiên Hiệp lâu... Cho nên...”.

“Nên giết tam tỷ ta ư?”, Mai Hoa run rẩy nói, bức tức nhìn về Trang chủ Kiếm Nhu son trang: “Là nguoi bảo nàng giết tam tỷ ta?”.

“Ta không bảo nàng làm vậy...”, Hoa Vô Song cười lạnh lùng, nhàn nhả bước về phía trước như tán bộ, “Tập Tuyền giết người hay làm gì đều là quyết định của nàng ta, ta chỉ âm thầm chỉ thị một chút, cho nàng ta biết bảo tàng của Thiên Hiệp lâu có ích gì đối với Phi Ứng bảo mà thôi”.

“Vi sao?”, Song Tĩnh cau mày, cẩn thận nhìn hấn, dường như muốn nghiên cứu thật kỹ, lát sau bất giác hỏi: “Hoa Vô Song, nguoi rốt cuộc là ai?”.

“À...”, Hoa Vô Song hé nụ cười, “Cuối cùng cũng hỏi đến trọng điểm”.

Hắn tiến về phía trước một bước, đi ra khỏi bóng tối.

Ánh nắng sớm roi đầy trên mặt hấn, chiếu ra một con người khác.

Về cột nhà quen thuộc và nụ cười hài hước đã không còn, dáng vẻ dịu dàng nho nhã cũng mất tăm. Trước kia cảm thấy người này và Đỗ Triệt Thủy khá giống nhau, đều có nụ cười xán lạn, đôi mắt sáng ngời, suốt ngày đùa giỡn âm ỉ, chẳng lúc nào đứng đắn cho nổi, thậm chí lúc nghiêm túc vẫn còn cười. Nhưng bây giờ, hấn dường như biến thành một người khác.

Hơi thở lạnh băng tỏa ra từ hấn, ánh mắt bén nhọn thấu xương, dường như sát khí bị đè nén bao lâu đều ào ào trào ra lúc này, bầu không khí cũng theo bước chân hấn mà ngưng đọng. Áp lực bức tới, Huyền Sinh lại che chắn cho Song Tĩnh ở phía sau, một tay đặt trên thân kiếm, chuẩn bị nghênh chiến bất cứ lúc nào.

“Ta là...”, Hoa Vô Song khẽ ngừng đầu, khóe miệng có nụ cười tàn khốc, “Bảo chủ đời thứ mười một của Phi Ứng bảo”.

“Cái gì?”, mọi người kinh hô, chỉ có Kinh Phiến tức giận nhìn hấn, giờ mu bàn tay lau vết máu trên miệng.

“Vô liêm sĩ...”, nàng chậm rãi nói, nghiêng răng nghiêng lợi mới đứng dậy được, “Nếu vậy, Trang chủ của chúng ta ở đâu?”.

“À...”, Hoa Vô Song đi tới gần nàng, chậm chậm cúi người, nhẹ nói: “Trang chủ của nguoi vẫn ở bên trong son trang... Chỉ là, bị ta nhốt, phải làm thư đồng!”.

“Là... Là Thái Nhẫn ư?”, ai nấy kinh ngạc, chợt nhớ lại thân ảnh nhỏ gầy trong son động âm u kia.

Thì ra là, Hoa Vô Song là con thứ của Bảo chủ Phi Ứng bảo đời trước, là con thiếp thất, là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Tập Vân, Tập Tĩnh. Hấn từ nhỏ được Nhậm Trang chủ Kiếm Nhu son trang đời trước thu làm đồ đệ, cũng không ở Phi Ứng bảo bao lâu. Mà tất cả mọi người trong Kiếm Nhu son trang, bao gồm các trưởng bối, đều coi hấn như người nhà. Nếu không phải Bảo chủ đời trước chọn hấn làm Bảo chủ mới, có lẽ hấn sẽ sống cả đời này ở Kiếm Nhu son trang. Làm một tên trộm vui vẻ còn hơn làm một Nhị công tử ăn mình.

Bảo chủ đời trước của Phi Ứng bảo là Tô Mật Tam, đám người Song Tĩnh biết, là một hán tử hào sảng hiền hòa nghĩa hiệp, hay bênh vực kẻ yếu, tận tâm, dũng mãnh mà quyết đoán, mặc dù không câu nệ tiểu tiết, thi thoảng hay nói lời thô tục, yêu rượu như mạng, nhưng cũng là hiệp nghĩa một đời. Chọn người thừa kế, chắc chắn không qua loa. Khi đó, Tập Vân còn nhỏ, lại bệnh tật quán thân; Tập Tĩnh dù một lòng hướng võ, nhưng chẳng có mấy thiên phú về phương diện tổ chức bang phái, chỉ say mê võ nghệ; đứa con thứ ở Kiếm Nhu son trang lại làm nên không ít thành tích, Tô Mật Tam dù không muốn nhưng vẫn triệu hấn về, cho hấn kế nghiệp.

Nhưng Hoa Vô Song cũng biết, nội đấu ở Phi Ứng bảo đã xảy ra kịch liệt, phụ thân chỉ vì quanh năm say rượu nên không nhận ra mà thôi. Tô Mật Tam vừa chết, mọi người tất nhiên sẽ không phục vị Bảo chủ không biết từ đâu mà ra này. Tập Tuyền không phục, các tiền bối chức cao vọng trọng không phục, chỉ e đệ tử phía dưới cũng không phục.

Như vậy, phải lập kế. Tập Tĩnh yêu võ như mạng, để đạt được tuyệt thế võ công nhất định sẽ tẩu hỏa nhập ma, Tập Vân không gánh nổi sứ mệnh chấn hưng bang phái, ắt phải phối hợp với hấn. Đến lúc đó, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Tập Vân đánh không lại đám người Song Tĩnh, bát tiên cũng không phải đối thủ của Huyền Sinh hay Triệt Thủy, cho dù có Bán Nguyệt thành kệp ở giữa cũng không phải vấn đề gì lớn. Còn hấn, khiến Tập Vân chết, bát tiên bị phế, lúc phần lớn đệ tử Phi Ứng bảo bỏ mạng, hấn sẽ ngồi vững vàng tại vị Bảo chủ, thống nhất Kiếm Nhu son trang và Phi Ứng bảo.

Chỉ là, hấn không ngờ rằng, giữa đường gặp phải một vị Bát Bại nữ hiệp ẩn cư đã lâu tái xuất.

Hấn vốn muốn chung đường với đám người Song Tĩnh, cùng chung tay đánh bại Phi Ứng bảo, sau đó tự tiết lộ thân phận, vạ bắt đắc dĩ gánh trách nhiệm gây dựng lại Phi Ứng bảo. Nhưng hiện tại “quân địch” có Phù Bình, bên này lại chỉ có Lâm Mai Hoa trọng thương, Huyền Sinh toàn thân tê dại. Chuyện phát triển tới mức hấn mất đi khả năng khống chế, hấn không thể để Tập Tuyền đoạt được bảo tàng của Thiên Hiệp lâu trước.

“Đồ vô liêm sĩ!”, Kinh Phiến bỗng bay lên, tay quạt roi thẳng về trước, hai mắt rung rung: “Thiếu sư phụ tin tưởng nguoi như vậy, nguoi lại là kẻ vong ân phụ nghĩa!”. Nàng vừa nói vừa vung vũ khí trong tay, chiếc roi linh hoạt quét qua quét lại.

Hoa Vô Song không ngại biện, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, hai tay chấp sau lưng né tránh đòn công kích của nàng. Đám người Song Tĩnh nhìn lại, thấy ánh mắt hân hạnh nhất, mang theo vẻ cung chiêu, như thể đang nhìn đối phương vô lý náo loạn vậy.

“Ta tin tưởng người!”, giọng nói đầy nghiêm của Kinh Phiến vang lên trong gió. Nàng giơ tay phải, chiếc roi màu bạc lập tức nổi một trận cuồng phong. Nàng bước về trước, chiếc roi cuốn lấy lá, cò xung quanh tạo thành một vòng xoáy lớn, vây quanh nàng và Hoa Vô Song. “Vút” một tiếng, nàng quất roi xuống đất, đồng thời mượn lực nhảy lên thật cao, gắng sức quất tới trước mặt đối phương. Hoa Vô Song vươn tay trái ra nắm chắc đầu roi, tung thật mạnh, định khiến Kinh Phiến ngã xuống, nhưng nào ngờ nàng lại giẫm lên chiếc roi lao về trước, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt Hoa Vô Song, tung một chưởng mạnh mẽ đánh về phía mặt hân!

Hoa Vô Song nghiêng người, tránh được chiêu của Kinh Phiến, nhưng tay trái vẫn bị roi cuốn nên không cách xa nàng được! Lúc này, Kinh Phiến co người xoay tròn, chẳng biết từ lúc nào đã vọt đến sau lưng hân, nháy mắt lại ở bên trái, bên phải, lát sau, toàn thân hân đã bị roi cuốn. Kinh Phiến quất một tiếng lớn, gắng sức tung, Hoa Vô Song bị quăng đi. Ở giữa không trung, bên tai là tiếng gió vù vù, hân chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, sau đó chân, đầu gối, eo, bụng, dạ dày, ngực, bả vai đau điếng, chưa kịp phản ứng đã rơi xuống! Bộp một tiếng rơi trên mặt đất.

Kinh Phiến đáp xuống, gắng đứng dậy, ánh mắt nhìn hân lạnh băng.

Nhưng đâu ngờ chỉ chớp mắt, Hoa Vô Song đã vọt tới trước mặt nàng!

“!”, Kinh Phiến tròn mắt nhìn nụ cười nhạt quen thuộc, bất giác hoảng hốt.

Trang chủ...

Trước ngực đột nhiên đau nhói, nàng bị một chưởng đánh bay, rơi vào trong đám phế tích phía xa, mặt đầy máu.

“A!”.

“Kinh Phiến!”, đám người Song Tĩnh kinh hô, Mai Hoa định đi tới đỡ nàng dậy, nhưng không dám rời khỏi Triệt Thủy, bỗng tiến thoái lưỡng nan.

Hoa Vô Song đứng ở xa, lẳng lặng nhìn nàng, gương mặt lạnh tanh: “Nếu Phù Bình nữ hiệp đã đặt ra thử thách, vậy ba ngày sau, ta cũng sẽ chờ chực vị bên bờ Uyên Tuyền. Hy vọng... các vị có thể sống đến lúc đó”. Hân lạnh nhạt nói, ánh mắt trời chiếu lên gương mặt nghiêng khiến người ta có cảm giác hân không phải là kẻ đứng phía sau giết đây.

Hân liếc Kinh Phiến đang gắng bò dậy rồi xoay người đi.

“Chờ đã...!”, Mai Hoa kêu lên, định hỏi gì đó, nhưng đã không thấy hân đâu nữa.

“Kinh Phiến!”, Song Tĩnh chạy về phía nàng, nhưng thể lực còn chưa hồi phục nên suýt nữa ngã ra đất. Huyền Sinh đỡ nàng, cử động đôi chân tê dại đưa nàng tới.

Đến gần, chỉ thấy Kinh Phiến đang dần gượng dậy, bên ngoài mặt nạ đều là máu. Nàng đưa tay gạt máu nhìn sang, Hoa Vô Song đã đi từ lâu. Nàng hé miệng định nói, lại phun ra một búng máu.

“Kinh Phiến!”, mọi người kinh hãi, Mai Hoa vội vàng đỡ Huyền Sinh đỡ Triệt Thủy, còn bản thân ngồi xuống phía sau Kinh Phiến, giúp nàng ổn định tâm mạch.

“Chúng ta tìm nơi nghỉ ngơi đã...”, Huyền Sinh ôm Triệt Thủy dậy, nhưng toàn thân vẫn có cảm giác tê dại, cắn răng nhìn xung quanh.

“Tạm thời sẽ không có ai tới”. Song Tĩnh bình tĩnh nói, “Sự phụ hân đã báo cho đối phương, bọn họ sẽ chờ chúng ta ở các trạm gác. Chúng ta nghỉ ngơi ở đây cũng được”.

“Ừ, ta đi đốt lửa...”. Huyền Sinh gật đầu, cẩn thận đặt Triệt Thủy xuống, lo lắng nhìn nàng: “Song Tĩnh, nàng khỏe chứ?”.

“Không sao, huynh đi mau về mau”. Thất Thạch Môn chủ đáp, để hân khoác thêm áo cho mình, chăm chú nhìn Kinh Phiến và Mai Hoa, thấy cả hai đều trọng thương thì bất giác kéo áo choàng xuống, chuẩn bị băng bó vết thương cho họ và mình. Nàng đột nhiên nhớ ra gì đó, bất giác quay đầu gọi: “Huyền Sinh, huynh có biết phụ thân huynh khi hành tẩu giang hồ lấy biệt hiệu là gì không?”.

Huyền Sinh nghe vậy thì cau mày trầm tư, lát sau nói: “Hình như là... Sở Dạ?”.

“Sở Dạ?”, nếu không phải còn đang ổn định tâm mạch cho Kinh Phiến, Mai Hoa có lẽ đã nhảy lên rồi, “Sở Dạ không phải là người duy nhất được Phù Bình coi là đối thủ ư? Người này mười sáu năm trước chẳng phải đã mỉm cười ra đi dưới kiếm nàng sao?”.

“Cái gì?”, Huyền Sinh nhíu mày, lắc đầu nói: “Có lẽ không phải là cùng một người”.

“... Thật vậy sao?”, Song Tĩnh như có điều suy nghĩ, lại nhìn Huyền Sinh, “Phụ thân huynh sao lại rời Bán Nguyệt thành?”.

“Ta không biết”, Nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành lạnh nhạt nói, “Từ lúc ba tuổi ta đã không còn thấy ông”.

“Thật à?”, Song Tĩnh thờ dãi, không nói gì nữa.

Chợt nhớ lại một đoạn ký ức xưa.

Đó là lúc cuối thu, nàng và sư phụ ngồi bên trong căn nhà gỗ nơi rừng trúc, nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài.

“Đời này, ta suýt chút nữa đã thua một người”, Phù Bình nhìn chén trà bay hơi, nhấp một ngụm, cười nói.

“Hả?”, nàng tu hành chưa xong, nghe vậy xem đánh đổ cái chén, tròn tròn hai mắt: “Ai vậy?”.

“Là Sở Dạ”, Bất Bại nữ hiệp trả lời, sau đó không nói gì nữa.

Song Tĩnh nhớ, lúc đó mặc dù gương mặt sư phụ rất điềm nhiên, tâm thái nhàn nhã, nhưng nàng nhìn rõ được vẻ tiếc hận xẹt qua trong đôi mắt sư phụ.

Sau đó Phù Bình nhẹ nhàng thở dài, nhỏ giọng nói:

“Nếu như lúc ấy thua hẳn thì tốt”.

Song Tĩnh ngẩng lên, thấy Kinh Phiến đã bất tỉnh, Mai Hoa cẩn thận xử lý vết thương giúp Triệt Thủy, Huyền Sinh ôm một vài cành khô chậm chậm đi tới.

Nàng bắt giặc nắm chặt tay.

Thoát cái gió lớn điên cuồng, chung quanh cô cây hoa lá đều bị cuốn lên không trung.

Sơn vũ dục lai, phong mẫn lâu*.

*Trích trong bài “Hàm Dương thành đông lâu” (Lầu phía đông thành Hàm Dương) của Hứa Hồn.

Dịch nghĩa: Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 63: Đại Bàng Bay Lên. Như Điều Gặp Gió Chín Vạn Dặm (1

Bầu không quang đăng, ánh dương ảm áp, trên dòng sông như dải lụa trắng mềm ngăn đôi thảo nguyên, có một chiếc thuyền buồm trắng lướt sóng gió mà đi. Trước mũi thuyền, một nam một nữ đứng sóng vai nhau, trầm mặc ngắm nhìn biển nước mênh mông vô hạn trước mắt, bầu trời bao la xanh thẳm in trong đáy mắt họ, toát ra đầy khí thế và hy vọng.

“Huynh ra giang hồ chỉ vì hai thứ đồ này?”, thanh y thiếu nữ cất tiếng phá vỡ sự yên lặng, lấy ra một miếng ngọc bội, soi dưới ánh mặt trời, “Miếng ngọc bội này rất bình thường mà, chỉ có hơi tinh xảo một chút, đẹp một chút thôi”. Nàng chớp chớp mắt nhìn hắn, “Coi lại lịch thể nào? Nói nghe chút coi!”.

“Nàng thích thì cứ cầm đi”, thiếu niên nhìn nàng, trong đôi mắt lạnh lùng có vẻ cung chiều ảm áp, “Lai lịch ta không biết, chỉ là muốn đi quấy rối Kiếm Nhu sơn trang thôi”.

“Ha ha? Chỉ vì thế? Huyền Sinh, huynh thật biến thái quá!”. Song Tĩnh liếc hắn một cái, không khách khí nhận ngọc bội, nghĩ nghĩ chốc lát, cánh tay đang định cất đồ chợt ngừng. Nàng cười hi hi quay đầu qua: “Vật đính ước à? Ta nhận luôn nhé!”. Nàng vốn nói đùa, lại thấy nam tử trước mặt ngoảnh sang cười một tiếng, không khí xung quanh cũng theo đó mà ấm áp lên.

“Ừ”, Huyền Sinh cười, xoa xoa đầu nàng, trịnh trọng cam kết: “Là vật đính ước”.

“Hả?”.

Song Tĩnh hóa đá ngay tại chỗ. Sau đó cổ, hai tai, ngay cả hai má cũng hồng lên. Nàng ấp úng, “Đây... Ta...”, ta chỉ nói đùa thôi! Mặc dù rất muốn nói vậy, nhưng lại sợ nghe được một câu “Ta cũng thế”, cho nên nàng ngẩng ra, nhìn chăm chăm đôi mắt hắn, gương mặt lúng túng.

“Ta nói thật, Song Tĩnh”, Huyền Sinh thở dài, “Sao nàng lại không tin ta chứ?”.

Lời như thế có thể tin ư? Chẳng báo trước gì cả! Song Tĩnh phồng má nhìn nam tử đang ngắm con sông, bỗng nhiên tức giận, không biết là giận hắn hay

giận mình. Liếc mắt nhìn Triệt Thủy và Thiên Sa đang dựa vào nhau bên lan can, lại càng tức hơn.

Hừ! A Triệt nhà người ta gắng sức lấy lòng Thiên Sa như vậy, sao huynh cứ như cây gỗ thối? Bỗng nhiên thốt ra một câu, ta làm sao biết được huynh có thật lòng hay không? Thật là đồ tượng gỗ, đáng ghét! Ta ít nhất cũng là một thiếu nữ xinh đẹp, sao đến một lời bày tỏ cũng không có? Lúc nào cũng chỉ nói có nửa câu! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!

Thấy sắc mặt nàng không phấn khích như bình thường, Huyền Sinh biết nàng đang nghĩ gì, khẽ nở nụ cười, một tay nắm lấy cổ tay nàng, thỉnh thoảng kéo nàng đến trước mặt mình, sau đó cúi người, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Ta không phải người biết cách nói chuyện, Song Tĩnh. Nhưng ta không nói dối. Chuyện ta đã nói, nhất định sẽ làm được, cho nên...”. Hắn khẽ nhủ mày, tựa hồ đang nghĩ nên nói gì tiếp.

Đúng là không phải người thích nói chuyện. Nghĩ cả nửa ngày cũng không biết nói gì nữa, chẳng biết làm gì ngoài cau mày nhìn nàng.

Song Tĩnh tròn tròn mắt nhìn người đối diện.

Ánh sáng chiếu trên gương mặt hắn từng nét kiên nghị, ánh mắt nhạt thực ra rất thâm thúy, giống như đáy biển rộng, bên trong chỉ là dịu dàng và yêu chiều.

“Ừm...”, Huyền Sinh ngừng một lúc lâu mới lại nói: “Tin ta đi, đây mới là vật đính ước thực sự. Cho đến khi ta tìm được thứ tốt hơn, nàng có thể dùng nó... lấy mạng của ta bất cứ lúc nào”. Hắn vốn muốn nói bản thân mình, nhưng lại cảm thấy như vậy chưa đủ tốt, phải trao thứ trân quý nhất cho nàng mới đúng. Cho nên, nghĩ thật lâu, cuối cùng nói vậy.

Song Tĩnh sửng sốt, bỗng nhiên im bặt.

Sư phụ đã dạy nàng rất nhiều thứ. Lúc mười ba tuổi hành tẩu giang hồ, nàng đã đi khắp thiên hạ, thấu hết phong hoa tuyết nguyệt. Nàng từng thấy một đôi thư sinh và thiên kim tiểu thư cùng nhau bỏ trốn, cuối cùng chết thán; nàng từng thấy một đôi nam nữ đứng trên đỉnh cao vô tận trời đất thành thù, mỉm cười chết đi dưới kiếm của đối phương; nàng từng nghe Hoàng hậu Quý phi trong hậu cung ba ngàn chi độc sủng một người; nàng cũng từng thấy hai cụ già ở nông thôn, nam đeo quang gánh, nữ xách giỏ, tay nắm tay đi dưới hoàng hôn, lúc nhìn nhau cười, trong mắt chỉ có người đối diện.

Đã quen đao quang kiếm ảnh, quen một thân một mình du ngoạn, có đồng bạn đã là chuyện rất tốt, nàng chưa bao giờ dám hy vọng xa vời có một người hứa với nàng long trọng như vậy, hơn nữa, còn thực sự thực hiện.

Thấy nàng há hốc miệng ngơ ngác nhìn mình, Huyền Sinh biết nàng nhất thời không thể tiêu hóa được, bèn cười cười lắc đầu vỗ vai nàng, như an ủi: “Không sao, đây chỉ là tình cảm của riêng ta, nàng không cần đáp lại”. Dù sao hắn cũng có thời gian, có thể khiến lời thề này thành hiện thực.

Thấy nàng vẫn chưa phản ứng, Huyền Sinh đành đổi đề tài: “Vừa rồi không phải nàng hỏi vì sao ta đi trộm hai thứ này ư? Thật ra thì nó liên quan rất lớn đến việc ta rời Bán Nguyệt thành”.

“Hà...Ừ? Hử?”, Song Tĩnh mơ hồ đáp, không biết có đang nghe hắn nói không, “Liên quan gì?”.

Huyền Sinh không nói, chậm chậm đi tới mũi thuyền, đôi mắt ngắm nhìn mặt nước bỗng hiện ra sát khí.

“Lý do ban đầu là vì báo thù cho sư phụ ta, nhưng còn có một lý do khác chính là... để chứng minh cho phụ thân ta rằng không có người, Bán Nguyệt thành cũng sẽ huy hoàng vô song, ta muốn người trên giang hồ đừng bước ngoảnh nhìn Bán Nguyệt thành không phải vì trong thành có một cao thủ đã sớm ẩn cư trong truyền kỳ, mà là bởi vì Bán Nguyệt thành có nhị thiếu chủ Huyền Sinh ta bảo vệ”. Hắn quay đầu lại, ngạo nghễ cười: “Bất luận là ai, cũng không thể trái với quy tắc trong thành, dù cho là phụ thân ta cũng không được.”

Song Tĩnh hơi hơi nheo mắt. Khi đó, chiếc buồm trắng đã chắn đi ánh mặt trời, nhưng nam tử đội trời đạp đất đứng trước mặt nàng lại bỗng nhiên tỏa ra một vòng hào quang chói mắt, tựa như toàn bộ thiên hạ này đều sáng bừng lên theo hắn. Nàng ngẩn ngơ nhớ tới lần đầu gặp hắn ở dưới chân núi của Hồng Thường bang, nam nhân này giống như chim ưng bay lượn đáp xuống, vầng vàng đứng trước mặt nàng. Khi đó y phục của hắn bị gió thổi căng, như cánh bướm trước mắt, mang theo những giấc mơ và kiểu ngạo trần trụi không kể xiết, lướt gió rẽ sóng vững chãi lướt về phía trước.

Nàng muốn nói gì đó, mà không biết nên mở miệng thế nào.

Đúng lúc này trong gió truyền đến tiếng cười pha trò giòn giã của Triệt Thủy: “Này này, ta cá năm lượng bạc, Huyền Sinh đang đùa giỡn Tiểu Tĩnh, hơn nữa còn bảo muội ấy đêm nay ngủ cùng hắn đây...”

Song Tĩnh luống cuống, trong phút chốc mặt đã đỏ ửng lên, còn chưa kịp xoay người ngoái lại, chỉ nghe một tiếng “Ồ!” của Triệt Thủy. Bị Huyền Sinh ném trứng bằng thứ gì đó, Trọng Trọng Lâu thiếu chủ không ngồi vững, mất đi thăng bằng, rơi xuống từ trên đài quan sát trên cao. Thiên Sa đưa tay đỡ lấy hắn, lại không tính đến trọng lượng, nhất thời ôm nhau ngã vào boong thuyền, toét miệng kêu la bỏ chạy.

“Phụt...”. Song Tĩnh tròn tròn mắt nhìn bọn họ, bất giác bật cười.

“Đồ Triệt Thủy, người không nói không ai bảo người bị cầm đầu.” Huyền Sinh nhướn mày lạnh lùng nói, sau đó quay đầu nhủ mày, đỡ lấy cánh tay Song Tĩnh: “Đi, đến chỗ khác.”

Cũng không biết vì sao, Song Tĩnh hơi sửng sốt, sau đó rất tự nhiên vươn bàn tay ra, nắm lấy tay hắn.

Hai người lần đầu tiên nắm tay, khi da thịt chạm nhau, đôi bên đều chấn động, giống như có gì đó ấm áp từ trong lòng bàn tay trào ra, chạy thẳng xuống

đáy lòng. Thoảng nhìn qua nhau, đều mỉm cười rạng rỡ.

Nắm tay tri kỷ cùng bước đi, chỉ mong đường này là vô tận.

Huyền Sinh mở mắt.

Thấy rừng cây xanh biếc xung quanh um tùm, trên núi, mây trắng dày đặc, chim rừng líu lo, khe nước chảy róc rách, gió thuận khắp núi, hoàng hôn cuối thu đang nhuộm lên bầu trời những sắc màu rực rỡ. Mặt trời ngả về tây, họ nghỉ ngơi dưới một phiến đá lớn, chỉ thấy ruộng đồng xanh ròn bát ngát, chim oanh hót phía xa. Triệt Thủy và Kinh Phiến cũng nằm ở bên cạnh hắn, Mai Hoa đang bưng một chiếc lá lớn móm nước cho hai người họ. Song Tĩnh tựa vào ngực hắn, cặp mắt không biết đang nghĩ điều gì, cảm thấy hân hoan động đậy, liền ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ hơi lo lắng.

“Tĩnh rồi sao? Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Không sao.” Huyền Sinh ngồi thẳng người lại, cảm thấy tay chân đã không còn tê dại, vận khí chốc lát, liền thấy lồng ngực thư thái, xem ra cơ thể không có gì đáng ngại. Ngược lại tình trạng của Song Tĩnh lại khiến hắn lo lắng, bèn bần khoản nhìn nàng.

“Ta cũng không sao.” Thất Thạch môn Môn chủ lắc đầu: “Tầng đá lớn đó sập xuống nhưng không rơi vào ta, xem ra. . . là nàng đã cứu ta”. Nàng nhìn về phía Lũng Dã đang ngồi yên lặng trên tầng đá, “Là loại võ công kỳ dị mà A Triệt từng nói đến sao? Có thể trong chớp mắt đóng băng tầng đá, không chỉ cứu ta, mà còn cứu A Triệt nữa. . . Để huynh ấy không lao vào bức tường kia.”

Huyền Sinh nghe vậy, bất giác lòng đầy cảm kích, nhưng vẫn hơi thắc mắc: “Nếu như vậy. . . là ai phá vỡ bức tường kia?”

“Hắn là sư phụ rồi.” Song Tĩnh thở dài, con ngươi ngưng đọng: “Ta ở trong nước. . . rõ ràng nghe thấy tiếng tách tách vang lên, Mai Hoa cũng nói trước khi Triệt Thủy đánh lên bức tường của tòa lâu, nàng đã nhìn thấy tường đá nứt ra. Khi đó không cảm thấy làm sao, nhưng bây giờ nghĩ lại, tuyệt đối không phải là A Triệt đập vỡ. . .”

Huyền Sinh không nói, hắn nghĩ đến khi mình và Song Tĩnh vùng vẫy ở bên trong, nhìn về phía Triệt Thủy, lại cảm giác sâu sắc được sự điên cuồng của hắn khi đó.

Biết mạng mình là Trầm Thiên Sa, Huyền Sinh và Song Tĩnh hy sinh đổi lấy, cho nên Trọng Trọng lâu lâu chủ tâm trọng những gì đang có hơn ai hết. Không biết phải tuyệt vọng đến mức nào mới khiến cho Triệt Thủy yêu quý bản thân và những người xung quanh như thế liệu mạng, ngay cả chính mình thịt nát xương tan cũng không ngần ngại đánh lên bức tường kia.

Mà bất bại nữ hiệp Phù Bình lại phá vỡ bức tường đồng vách sắt tường như đao grom không đâm thủng được một cách dễ dàng.

Dường như giờ này mới nhận ra đối thủ của bọn họ mạnh mẽ đến mức nào, Huyền Sinh bất giác neho mắt, khe khẽ siết chặt cánh tay Song Tĩnh.

“Huyền Sinh. . .” Song Tĩnh thở dài, tựa đầu trên vai hắn: “Chúng ta đều sẽ trở về bình an. Mọi người cùng nhau. . .”

Cùng nhau trở về.

Huynh, muội, Triệt Thủy, Mai Hoa, Kinh Phiến. Đến thế nào, về thế ấy.

Chúng ta sẽ không bao giờ mất đi ai nữa.

Nếu như khi trở về không phải là như vậy. . . thì, chúng ta, chết ở nơi này cũng được.

Diệp Song Tĩnh dừng cảm, không bao giờ hỏi hận thực ra là giả, nàng không muốn nhìn thấy bất kỳ ai ra đi nữa.

“Song Tĩnh. . .” Đường như biết nàng đang nghĩ gì, Huyền Sinh bất giác thở dài, khe khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, đặt xuống một nụ hôn: “Đừng nghĩ như vậy. . . Nếu như mang suy nghĩ ắt phải chết đi chiến đấu thì chúng ta nhất định sẽ phải đón nhận kết cục như vậy. Bất luận thế nào, chúng ta đều sẽ sống sót.”

Nghe vậy, Song Tĩnh hơi sững sờ, bàn tay nắm chặt Huyền Sinh hơi buông lỏng.

Phiêu bạt giang hồ quan trọng nhất là điều gì?

Không phải tiếng tăm, không phải danh vọng, không phải chiến tích, không phải bản lĩnh, mà là sinh tồn.

Nếu như không mang lòng tin như thế đi chiến đấu, nếu như không có bất kỳ lý do nào để sống thì tuyệt đối không cách nào đặt vững bước chân trên thế gian này.

Song Tĩnh nhìn ánh mắt của Huyền Sinh, con ngươi của hắn vẫn sâu không đáy, giống như có thể bao dung hết thảy, chịu đựng hết thảy, vì thế, nàng vô tình mỉm cười.

Về ngao mạn và oai phong lúc đứng trong bóng tối ở Kiếm Nhu sơn trang lần nữa từ từ thức tỉnh. Đường như lại gọi tới khí phách kiêu ngạo huy hoàng thời niên thiếu.

Câu nói với Kinh Phiến còn vang vọng bên tai, Song Tĩnh tựa đầu vào vai Huyền Sinh, bình thần cười một tiếng: “Ừm, nhất định sẽ trở về bình an.”

Trên giang hồ này, không có ai có thể sánh vai với chúng ta, trước đây không có, bây giờ không có, mà sau này còn rất xa vời, cho nên, tuyệt đối sẽ không thua. Dù cho là đối mặt với sự phụ cũng sẽ không thua.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 64: Đại Bàng Bay Lên. Như Điều Gặp Gió Chín Vạn Dặm (2)

“Ừm...” Lúc này bên cạnh vang lên một tiếng rên, mọi người nhìn sang, thì ra là Triệt Thủy dần dần tỉnh lại, nhất thời cả đám người đều nhào đến.

“Lâu chủ!”

“A Triệt!”

Triệt Thủy nằm trên mặt đất, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, đặc biệt là mặt và đầu bên trái đau đến dữ dội. Khe khẽ mở mắt liền gặp ánh nắng sáng chói, muốn đưa tay che đi lại cảm thấy không có ít sức lực nào. Vừa mới nhú mắt một cái đã có người chắn ánh mặt trời cho hắn, vài giọt nước trong suốt rơi trên môi hắn, có một bàn tay nhẹ nhàng đỡ hắn lên bốn mấy ngón nước. Cảm giác khoan khoái truyền thẳng đến dạ dày, quả nhiên dễ chịu hơn rất nhiều.

“...?” Cuối cùng miễn cưỡng mở mắt, chỉ thấy ba cái đầu đều chụm lại ở phía trên nhìn hắn.

“A Triệt? Huynh vẫn ổn chứ?” Song Tĩnh thấy hắn rốt cuộc đã tập trung tiêu cự mới vội vàng hỏi.

“Không lẽ đầu óc bị đụng đến hỏng rồi ư?” Mai Hoa dựng lông mày nhìn hắn tỉ mỉ hỏi.

“Không phải nói là không đập trúng sao?” Huyền Sinh cau mày: “Chắc không có gì đáng ngại?”

“Chỉ là một cú cuối cùng không đập trúng thôi nhĩ?” Mai Hoa liếc hắn một cái: “Mấy cái lúc trước đều là đập vào kêu ầm ầm đó!”

“... Ầm ỉ chết đi được”. Triệt Thủy thấp giọng nói, vươn tay chống người ngồi dậy, nhưng Huyền Sinh đã đỡ hắn lên, để hắn tựa vào người mình.

Liếc nhanh một cái, chỉ thấy Huyền Sinh ngoại trừ sắc mặt tái nhợt và bên ngoài có chút tiêu tụy thì không có vết thương nào khác; Mai Hoa thì đều là vết thương ngoài da, miệng vết thương trên trán đã được băng bó qua loa, trên mặt dính ít bụi và vết bẩn, tay áo cũng bị xé nát.

Hắn vội vàng xoay đầu nhìn Song Tĩnh đã lâu ngày không gặp, đôi phương cũng đang lo lắng nhìn hắn, gương mặt trắng bệch gầy đi rất nhiều, y phục cũng đã lấm lem không có lấy một chỗ sạch sẽ, nhưng nhìn thì không thấy bất cứ vết thương nào, cho nên nỗi lo lắng treo lơ lửng trong lòng cuối cùng cũng được đặt xuống.

“A Triệt?” Song Tĩnh thấy hắn ngây ngốc nhìn mình, bất giác khua khua tay, vẫn có chút lo lắng: “Thực sự không có chuyện gì chứ?”

“À...” Triệt Thủy hoàn hồn, chợt thở phào nhẹ nhõm, lập tức dựa vào người Huyền Sinh, bụm mặt cười: “Thiệt là...” Hắn đưa tay che mắt, nụ cười càng lúc càng lớn: “Ha ha ha ha, làm ta sợ muốn chết... hai người các người... đúng là... ta còn tưởng rằng... còn tưởng rằng...”

Còn tưởng rằng sẽ lại phải đón nhận nỗi tuyệt vọng điên cuồng giống năm năm trước kia. Cho nên mới có ý nghĩ như vậy. Thà chết cũng không muốn nhìn thấy mặt đi người nào nữa.

“A Triệt...” Song Tĩnh thở dài như trút được gánh nặng, vỗ vỗ vai hắn, bàn tay khi chạm vào hắn hơi hơi dờ ra.

Chính là bờ vai này.

Bờ vai có nhiệt độ ấm áp.

Bờ vai vô cùng quen thuộc năm năm nay, bất kể lúc nào cũng là nơi để nàng trốn tránh.

Hồi ức mấy năm ào ào ập tới.

Hắn quỳ ở trước mộ Thiên Sa khóc ra máu, tay kéo lấy nàng bị trọng bệnh mà không ngừng nói xin lỗi nàng. Hắn đỡ nàng, dạy nàng đi từng bước, dạy nàng từ từ khôi phục. Khi buồn phiền cùng nàng uống rượu, khi cô đơn thì thôi sáo cho nàng nghe, khi trời đẹp thì thả diều cho nàng ngắm, khi trời mưa thì từ ngàn dặm xa xôi đi tìm lá trà nàng ưa thích mang đến cùng nàng nghe mưa. Người ấy, thấy nàng khôi phục thì vui vẻ hơn bất kì ai khác, thấy nàng

đau lòng thì áy náy đau lòng hơn bất kì người nào.

Nàng chớp một cái, giọt nước mắt vô thức rơi xuống.

Cảm giác đau đớn và an toàn lớn hơn gấp mấy vạn lần ào đến.

Áy náy, đau lòng, bi thương, tuyệt vọng, sợ hãi, tất cả gào thét xông tới cuộn cuộn nuốt lấy nàng.

“A Triệt...” Khi nói ngay cả môi cũng run rẩy, nàng sợ hãi túm lấy tay hắn, cảm giác an toàn rất đỗi quen thuộc mang theo độ ấm từ Triệt Thủy truyền đến, nàng mở miệng, hồi lâu mới nói: “...Muội...”

“?” Triệt Thủy ngẩng đầu lên, chỉ thấy nước mắt Song Tịnh từng giọt từng giọt rơi xuống. Nàng không muốn để hắn thấy vẻ đau xót của mình, cho nên bặm chặt miệng giống như một đũa tre, lại không biết làm sao để ngăn dòng nước mắt.

Trọng Trọng lâu lâu chủ nhất thời luống cuống, tròn mắt há mồm, tay chân lỏng ngóng: “Sao... sao vậy? Huynh... huynh không sao mà, Tiểu Tịnh, huynh thật sự không sao, muội muội muội muội... muội đừng khóc nữa!” Chột dạ nhìn Huyền Sinh một cái, hắn thực sự sợ thương thể còn chưa khỏi thì bị nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành đả thương lần nữa.

“... Thực xin lỗi...” Song Tịnh ôm mặt hồi lâu, lúc này mới e dè nói.

Nỗi đau lòng và dè dặt trong lời ấy khiến miệng vết thương của Triệt Thủy cũng nóng rực, nhói lên.

Song Tịnh nhìn hắn, sự chua xót và day dứt gần như bao trùm lấy nàng.

Thật xin lỗi, thực ra bây giờ muội mới biết được, năm năm nay huynh cũng rất khổ sở.

Thật xin lỗi, lần nào huynh cũng bị thương.

Thật xin lỗi, nếu như không phải vì bản thân muốn tìm ra chân tướng mà bị bắt, huynh sẽ không phải chịu đau đớn lớn như vậy.

Thật xin lỗi, kỳ thực muội cũng rất sợ. Sợ mất đi Huyền Sinh, sợ cái chết, sợ thấy huynh hay bất kì ai khác bị tổn thương.

Triệt Thủy, thực ra muội cũng nhớ chính muội trước kia hơn ai hết, người từng hô hào quanh năm suốt tháng, bởi vì như vậy muội mới có đủ dũng cảm. Độc của huynh, muội nhất định sẽ giải được, chúng ta nhất định sẽ sống sót đi ra khỏi nơi này... Hiện tại muội thực sự không chắc chắn như vậy, cho nên, thật xin lỗi, càng làm huynh rơi vào khốn cảnh.

Nàng không nói nên lời, chỉ có thể nắm chặt tay áo Triệt Thủy, chặt đến mức các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch.

Mọi người không nói, đều lặng im nhìn Song Tịnh nức nở và Triệt Thủy mặt đầy kinh ngạc bi thương. Không khí nặng nề khiến người ta không cách nào mở miệng nói chút gì đó khích lệ lòng người.

Mai Hoa lẳng lặng mà nhìn bóng ba người, chợt cảm giác được đây là một mặt của họ mà nàng chưa từng thấy. Những giọt nước mắt và đau đớn phải trả giá đằng sau ánh hào quang giống như bóng ma đen tối ngã dưới đất, bởi vì bị ánh mặt trời chói lóa che phủ, cho nên không thể nhìn thấy rõ, mà một khi đã nhìn thấy, lại là sự nặng nề sâu không thấy đáy.

Triệt Thủy lặng im nghe Song Tịnh kể về những chuyện đã xảy ra trong lúc hắn hôn mê, Huyền Sinh ở bên cạnh thì lạnh lùng bổ sung vài câu, thỉnh thoảng nắm chặt tay, gương mặt mang theo áy náy nhìn hắn.

“Xin lỗi, lâu chủ... Nếu như lúc đầu ta biết...” Cuối cùng nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành cũng chỉ có thể nói như vậy.

“A... Thì ra là như vậy sao? Ta... trúng độc hả?” Một lúc sau, Triệt Thủy mới chớp mắt nhìn mọi người vẫn đang lặng im, hỏi: “Thì... như vậy? Nếu như không thể đánh bại nữ hiệp Phù Bình trong ba ngày... ta sẽ chết?”

“Sẽ không đâu!” Song Tịnh đột nhiên lớn tiếng nói: “Muội sẽ không cho phép chuyện này xảy ra!” Nàng nắm chặt tay Triệt Thủy: “Chúng ta sẽ sống sót ra ngoài... Trở về, một người cũng không thiếu, không tổn thất... A Triệt... Huynh còn nhớ lời trước kia huynh từng nói với muội không? Khi muội định...” Tự từ?

Triệt Thủy sững sờ, một câu phá tan màn khói mù mịt trong hồi ức, hiện lên rõ ràng.

“Một ngày nào đó, chúng ta sẽ mỉm cười nhớ lại đắng cay bây giờ”.

Đó cũng là một ngày mây khói mệnh mang, nam tử luôn mang theo nụ cười sáng ngời trước mắt này ôm lấy Song Tịnh, nước mắt như suối trào.

Nói, với nàng, cũng là với chính mình, từ nay về sau, câu nói này trở thành câu thần chú của hai người họ, luôn luôn ở bên nhắc nhở bọn họ phải sống.

Sống sót, bất luận như thế nào cũng phải sống sót.

Huyền Sinh sẽ trở về, ta cũng sẽ có một ngày, gặp lại Thiên Sa. Không thể để mất cơ hội như vậy.

“Song Tịnh...” Triệt Thủy thở dài, nhìn đứa trẻ mặt đầy nước mắt và bụi bẩn, chợt bật cười, vỗ vỗ đầu nàng: “Chẳng qua là trúng độc thôi, muội lo lắng gì chứ? Chúng ta đương nhiên sẽ ra ngoài.”

“Hả?” Song Tịnh ngây người, vô thức đáp lại.

“Đúng vậy...” Triệt Thủy nhún vai: “Chỉ là trúng độc thôi mà, Tiểu Tịnh. Từ khi bắt đầu rời khỏi sư phụ, muội trúng độc bao nhiêu lần rồi? Lại có bao nhiêu lần bị người ta đánh suýt mất mạng, đến cuối cùng vẫn sống, không phải sao?” Hắn bày ra vẻ mặt đầy khó hiểu nhìn nàng: “Tình huống xấu nhất là gì hả? Huyền Sinh mất trí nhớ? Thiên Sa đi mãi mãi không về? Có kết cục xấu hơn kết cục của năm năm trước sao?”

Song Tịnh ngẩn người, ngây ngốc nhìn khuôn mặt Triệt Thủy.

“Chúng ta là ai chứ, là Đồ Triệt Thủy của Trọng Trọng lâu và Diệp Song Tịnh của Thất Thạch môn đấy.” Triệt Thủy duỗi lưng một cái, lại lập tức bị đau đến nhe răng méo miệng, hắn eo ẹo một hồi mới cười nói: “Tiểu Tịnh, muội không phải đã từng nói, ‘Cho đến khi chúng ta tự thừa nhận rằng mình thất bại thì mọi thất bại cũng chỉ là tạm thời’ sao? Năm năm trước chúng ta cũng không tính là bị đánh ngã, cho nên... đến bây giờ, chúng ta còn chưa bại bởi bất kì kẻ nào”. Hắn chớp chớp mắt với Mai Hoa và Huyền Sinh, cười đầy ẩn ý: “Còn có Huyền Sinh của Bán Nguyệt thành và Mai Hoa của Thiên Hạ quán, còn có...” Quay đầu nhìn lại: “Cái... người này là? Miêu nữ của Kiếm Nhu sơn trang?”

“Cho nên... ứng chiến đi, chúng ta sẽ sống sót.”

“A Triệt...” Song Tịnh lâm bầm, lại vẫn im lặng.

“Đúng thế!” Lúc này Mai Hoa bỗng đứng đứng dậy, chỉ vào Song Tịnh cả giận nói: “Người đừng có mà dài dòng nữa! Có quyết đấu hay không! Tại sao chưa bắt đầu đã cảm giác mình và mọi người sẽ đồng quy vu tận, hả?! Chưa thử đã nghĩ đến thất bại, vậy thì không cần đấu người cũng đã thua rồi!” Nàng bước lên một bước, đầu ngón tay chỉ vào chớp mũi Thất Thạch môn môn chủ: “Người quên đừng khi khi ở trên lối đi của Phong Đài các trước kia rồi sao? Khi đó người cũng mới vừa ra giang hồ kia mà? Sao lại không sợ chứ? Khi đó ta cũng nghĩ người cùng lúc phải đối mặt với ba đối thủ chắc chắn sẽ chết, nhưng người vẫn còn sống thật tốt đến hiện tại, không phải sao?” Nàng nhún chặt chân mày: “Người muốn chết thì cứ tự nhiên, bản cô nương còn muốn sống thật lâu, đi Giang Nam chèo thuyền uống rượu ngon nữa!”

“Theo ta thấy, cơ hội Tiểu Tịnh sống sót trong kiếp nạn lần này còn lớn hơn người và ta”, Triệt Thủy nhướn mày lạnh lùng nói.

“Này! Đồ Triệt Thủy, người không nói không ai bảo người bị câm!”

“Àm ĩ chết đi được, người hung dữ như thế làm gì, ta đây thân thể suy yếu, không nhìn thấy sao? Người đối xử với người bị thương như vậy hả?”

“Hừ, ta thấy tinh thần người vẫn rất tốt đó chứ, mới vừa rồi không phải còn rất sung sức nói mấy lời nhảm nhí sao?”

“Đó không phải là nhảm nhí, ta đang cố vũ lòng người người hiểu không? Là Cố – Vũ – Lòng – Người đó!”

“Chưa từng thấy loại bệnh nhân nào vừa mới tỉnh dậy đã lẩm bẩm như người, người cứ nằm im đi!”

“Song Tịnh...” Huyền Sinh hoàn toàn không đếm xỉa đến hai người lại bắt đầu cãi lộn kia, nhưng bởi vì thấy Triệt Thủy dần khôi phục về lạc quan vốn có, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay của môn chủ Thất Thạch môn, nhàn nhạt cười một tiếng: “Hãy làm bất cứ điều gì muội muốn làm, buông tay đánh cược một lần xem sao, huynh sẽ ở bên muội”.

“Ừm.” Song Tịnh quay sang nhìn hắn một, rồi cuộc nô nộ cười.

Nàng ngẩng đầu lên, ngoảnh lại thấy chân trời dần dần chìm bóng tối: “Muội biết. Đây chỉ là... một bài kiểm tra của sư phụ mà thôi.”

Theo dòng thời gian chảy trôi, Huyền Sinh xuyên qua sự đợi chờ và bóng tối mà một lần nữa đứng phía sau nàng, còn có Triệt Thủy và Mai Hoa ở bên cạnh cãi nhau um lên như không có chuyện gì xảy ra, bất chợt toàn thân đều là dũng khí.

Mấy năm nay, ta vẫn luôn ở thế giới hỗn loạn, xiêu xiêu vẹo vẹo này tìm kiếm điều gì?

Nói không nhớ mong, không nghĩ đến, không hi vọng một lần nữa khôi phục lại về huy hoàng trước kia là nói dối, nhưng chúng ta cũng đã không thể trở về, dù cho nỗ lực bao nhiêu, phần đầu gian khổ thế nào, cũng không thể trở về. Ta đã không còn là Diệp Song Tịnh trên tay cầm kiếm gỗ ở Phong Đài các đánh bại vô số cao thủ, Huyền Sinh cũng không còn là nhị thiếu chủ khí phách lẫm liệt, mà Triệt Thủy, sau khi trải qua việc mất đi Thiên Sa, vĩnh viễn sẽ không nô nộ cười vô tư như trước nữa.

Nhưng mà...

Nàng nhìn về phía chân trời.

Chiều tà buông xuống, ngàn sao tô điểm bầu trời.

Hoàng hôn và chạng vạng, chính là thời khắc cách xa bình minh và ánh sáng nhất.

Nhưng bình minh luôn sẽ đến. Ngày mai luôn sẽ đến.

Nhất định sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 65: Đại Bàng Bay Lên. Như Điều Gặp Gió Chín Vạn Dặm (3)

Rạng sáng như sương, mây trắng như biển, mặt trời bắt đầu chậm rãi nhô lên, ánh sáng chan hòa khắp phía.

“Lên trên chút nữa được không?”. Giọng nói trong trẻo vang lên, ngay sau đó, gió lớn thổi lay động cả rừng cây, một bóng người lao vút qua. Huyền Sinh công Song Tịnh chạy thật nhanh, hơi nhón mũi chân một cái, vịn vào cành cây xung quanh, từ từ bay lên sườn núi.

“Sắp tới đỉnh núi rồi, trên đó nhiều mây như vậy, có thể thấy được gì sao?” Huyền Sinh đưa mắt nhìn khoảng không đầy mây trắng, hơi lo lắng hỏi.

Song Tịnh nhíu mày nói: “Không cần phải thấy toàn cảnh, muội chỉ muốn xác nhận lại vài chuyện thôi”. Một lát sau, bọn họ đã lên đến nơi, nàng vỗ vỗ lưng Huyền Sinh, nhảy xuống đứng bên vách núi. Người phía sau căng thẳng, bắt giác theo sát nàng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhìn ra phía xa, chỉ thấy rừng cây xanh biếc một mảng, dập dềnh như sóng, bao trùm khắp cả vùng đất. Sông Đông Lâm ở phía đông giống như một dải gấm màu bạc đang uốn lượn, núi non bốn phía tựa vào nhau say ngủ. Nếu nhìn kỹ, còn có thể trông thấy cả thác nước đang âm ỉ chảy. Xa xa, từng đàn chim bay ngang bầu trời, cất tiếng hót lạnh lẽo, hòa cùng với tiếng vượn hú thê lương, mây trắng vờn quanh, sương mù dày đặc nhìn không thấu. Cảnh vật trước mắt thật đúng với câu “Ngọa hổ tàng long”.

Nhưng Song Tịnh không có tâm trạng, cũng chẳng có thời gian mà thưởng thức cảnh đẹp của lệ cốc, chỉ thấy nàng bám bám tay tính toán gì đó, lẩm bẩm nói:

“Cửa thứ nhất, bốn mươi hai thần đồng canh giữ mình môn*; cửa thứ hai, ba mươi lăm hành lang dẫn sâu vào trong núi...” Nàng chỉ ra con sông phía xa mà nói, xong lại nhìn đồng phệ tích, bắt giác cau mày: “Như vậy, đây chính là cửa thứ ba, là nơi ở trước kia của Thiên Hiệp Lâu, đồng thời là trạm gác thứ ba của Trọng Trọng Lâu: hai mươi tám phòng ma quỷ khóc bên trong; vượt qua hai mươi tám phòng kia rồi, mới chính thức được coi là bước chân vào Trọng Trọng Lâu; còn mấy thứ phía trước, như con sông này, hay cây cầu đứt khi chúng ta lần đầu đến lệ cốc đều giống nhau, cũng chỉ là bối cảnh mà thôi”. Nàng chỉ vào chỗ ngủ ban đêm của bọn họ: “Sự phụ nói chúng ta đã vượt qua ba cửa đầu tiên, vậy thì cửa tiếp theo, thứ đón đợi chúng ta...”

*Mình môn: tức là cửa vào âm phủ.

Huyền Sinh nhìn theo tầm mắt nàng, bỗng nhiên sực tỉnh.

Song Tịnh từng nói với hấn, Thất Thạch Môn và Trọng Trọng Lâu chính là do Vạn Anh Bảo lập nên, để phá vỡ cửa ải của Thiên Hiệp Lâu. Nhìn địa hình này, đúng là giống như đang xông vào Trọng Trọng Lâu, chỉ khác là ở Trọng Trọng Lâu thì phải đi lên trên, còn bây giờ họ phải tiến sâu vào mà thôi.

“Chúng ta không tránh khỏi phải đối mặt với cửa thứ tư: ‘Hai mươi mốt đường xuống hoàng tuyền’...”. Trước kia, khi đến Trọng Trọng Lâu tìm Triệt Thủy, hấn cũng đã tiến vào tòa lâu giống như mê cung vô tận kia, cho nên lập tức liền hiểu rõ hoàn cảnh trước mắt: “Còn có cửa thứ năm...” “Mười bốn cửa bên trong không lối thoát”, còn sau đó...” Hấn trước khi mất trí nhớ chắc hẳn từng xông qua rồi, nhưng lần trước Triệt Thủy đã chặn hấn lại ở cửa thứ năm.

“Phía sau còn bốn cửa nữa, Trọng Trọng Lâu ban đầu vốn chỉ có bảy cửa, nhưng sau khi Triệt Thủy kế vị, do bị ám ảnh bởi sự phản bội của thúc phụ mình ngày trước, nên mới có thêm hai cửa, không biết trong này còn có thử thách bí ẩn nào nữa”. Song Tịnh nhíu mày: “Hai trạm gác cuối cùng là cửa thứ sáu: ‘Bảy cung không thấy chân trời xa’, ở nơi sâu nhất của Trọng Trọng Lâu, còn có cửa cuối cùng: ‘Bất thức Lư sơn chân diện mục’*. Phía sau đó chính là hai đại thủ vệ của Triệt Thủy – Bạch Vân và Cẩm Quan đích thân nghênh chiến, đánh thắng được bọn họ, mới có thể gặp được A Triệt”.

*Tạm dịch: Chẳng thấy mặt thật của núi Lư. Đây là câu thơ trong bài “Lư sơn chân diện mục”, dựa trên điển cố về núi Lư ở Trung Quốc, ở đây khung cảnh hùng vĩ, quanh năm mây mù bao phủ khiến người đời khó mà nhìn rõ được hết mặt núi nên Tô Thức mới làm nên bài thơ này. Câu thơ thường đề chỉ những gì ẩn ý ở bên trong sự vật, sự việc mà con người khó có thể nhìn thấy hết.

Huyền Sinh nghe vậy, bắt giác hỏi: “Vậy chúng ta... Năm năm trước...?”

“Chúng ta tất cả có sáu mươi người, đấu với ba trăm hai mươi tư tên đệ tử phản bội của Trọng Trọng Lâu.” Song Tịnh điềm tĩnh nói: “Sau đó, chỉ có mười hai người tới được cửa cuối cùng, mà chỉ có... năm người còn sống, là huynh, muội, A Triệt, Bạch Vân, Quỷ Diện. Những người chết, ngoài Sa Sa, còn có A Linh biệt hiệu là ‘Dạ hành lang’*, và Hỏa Hồ Nhi” “Tứ đại hộ vệ phương bắc của Hoa Thường Đường”. Nàng vén mái tóc dài bị gió thổi bay, thần nhiên kể.

*Dạ hành lang: tức “Sói đi đêm”.

Huyền Sinh không biết nói gì, dường như cũng trông thấy được trận nội đấu thâm thiết kinh tâm động phách kia, nhưng hắn chỉ có thể ôm lấy bả vai Song Tĩnh, khẽ nói: “Lần này, chúng ta nắm người cùng vào, cùng ra nhé”.

“Năm người?” Song Tĩnh nghe vậy, nháy mắt cười với hắn: “Huyền Sinh, không phải huynh cho rằng, muội sẽ lãng phí vô ích cơ hội rèn luyện lần này đấy chứ?”

“Hừ?” Huyền Sinh có chút kinh ngạc nhìn nàng, chỉ thấy nữ tử kia cười híp mắt, đang muốn nói gì đó, lại nghe dưới chân núi truyền đến một tiếng huyết sáo lãnh lốt vang dội.

“A, bọn họ đến rồi. Chúng ta đi xuống nhé?” Môn chủ Thất Thạch Môn dặt tay hắn quay đầu.

Người trên giang hồ đều biết, Thất Thạch Môn lấy đúc vũ khí làm việc chính, nhưng sống trên giang hồ thân bất do kỷ, dù cho muốn chuyên tâm luyện võ rèn nghề mà không để ý đến chuyện thiên hạ, cũng không chắc sẽ không có kẻ tới cửa gây sự. Lúc trước, còn có đại đệ tử Diệp Song Tĩnh của Bất bại nữ hiệp làm chỗ dựa, mấy kẻ kia cũng chỉ biết đứng nhìn, nhưng từ khi võ công của nàng bị phế, cho dù có Trọng Trọng Lâu làm chỗ dựa, cũng không tránh được có kẻ thêm thường, muốn tới cửa tranh đoạt vũ khí thiên hạ vô song của nhà họ Diệp. Nhưng cho dù Diệp Song Tĩnh vẫn là thiếu nữ truyền kỳ hô gọi thiên hạ kia, Thất Thạch Môn vẫn luôn bồi dưỡng mười tám đệ tử tập võ, đề phòng khi môn chủ không có trong cốc, bị nhân sĩ giang hồ quấy rầy.

Mà kể từ năm năm trước, mặc dù Diệp Song Tĩnh thua trước vận mệnh, nhưng mười tám đệ tử dưới tay nàng, đã dần dần mạnh lên, nâng cao tiếng tăm và uy tín của Thất Thạch Môn.

Trong đó, nổi danh nhất chính là An Hành tay cầm trường giáo, luôn luôn canh giữ ở cửa Vân Cốc, cùng với muội muội Trữ Đô của mình.

Khi Huyền Sinh công Song Tĩnh đến chân núi, vừa nhìn đã thấy hai nàng ấy đang đứng lặng yên bên cạnh Triệt Thủy.

Cùng đi với hai người bọn họ, là người đứng đầu mười sáu ám sát của Trọng Trọng Lâu, luôn không rời khỏi Triệt Thủy nửa bước – Cẩm Quan có biệt danh “Dạ Ảnh”, còn cả phó lâu chủ Bạch Vân nữa.

An Hành và Trữ Đô đều mặc thường phục màu xanh đậm, mái tóc dài búi cao, một người tay cầm trường giáo Hồng Anh, một người tay cầm hai vòng hình cung, trông thấy Song Tĩnh đến, gương mặt đều lập tức lộ vẻ vui mừng, nhưng lại cố gắng nhịn xuống. An Hành bước lên trước một bước, nửa quỳ trên mặt đất, Trữ Đô cũng kiềm chế không nhào về phía môn chủ, hành lễ giống nhau: “An Hành, Trữ Đô, bái kiến môn chủ!”

“Thuộc hạ tự ý hành động, kính xin môn chủ xử phạt!” An Hành cúi đầu, giọng nói hơi run, không biết là vì xúc động vui mừng hay lo lắng nữa.

Song Tĩnh quan sát hai người bọn họ hồi lâu, mới thờ dãi nói: “Đứng lên đi...” Nàng thận trọng nhìn sang hai người, ánh mắt nghiêm túc lạnh như băng, lạnh nhạt hỏi: “Chuyện này về rồi nói, ai thay các ngươi canh giữ Vân Cốc?”

“Bẩm môn chủ, môn chủ phu nhân Ngưng Suong Môn đã tự mình dẫn đầu ngũ tướng nghiêm thủ Thất Thạch Môn.” An Hành cung kính trả lời, sau đó quay sang Huyền Sinh: “Mộ Dung môn chủ cũng đã bằng lòng vài ngày nữa sẽ tới, lúc trước tại hạ đã chuyển lời của thiếu chủ cho ngài ấy rồi”.

Biết là tỷ tỷ mình canh giữ ở Vân Cốc, Song Tĩnh mới thờ phào nhẹ nhõm. Nàng chết ở chỗ này cũng chẳng sao, nhưng tay nghề Diệp gia tuyệt đối không thể hủy trên tay nàng được.

“Cũng tốt.” Nàng lúc này mới mỉm cười: “Đứng dậy đi. An Hành...”. Muốn nói gì lại thờ dãi: “Được rồi, lần này bỏ qua, lần sau không thể tùy tiện hành sự.”

“Môn chủ...”

“Không còn thời gian nữa.” Song Tĩnh khoát tay áo, lại quay sang, Bạch Vân và Cẩm Quan ở bên cạnh đang thấp giọng báo cáo gì đó với Triệt Thủy. Chỉ thấy hai người này đã rũ hết bộ dáng cột nhà vô tư thường ngày khi ở cùng Triệt Thủy, nghiêm túc bẩm báo. Nàng lại nhìn về phía hai thuộc hạ của mình, mỉm cười đắc ý:

“Ta nghĩ, mấy năm nay các ngươi đều ở Thất Thạch Môn đã chán lắm rồi, đây là lúc để ra ngoài đi lại một chút.”

Vốn dĩ hai người này phải theo lệnh nàng mà giữ nghiêm bang phái, Song Tĩnh chỉ sợ mình gặp bất trắc, cơ nghiệp trăm năm của Diệp gia liền bị hủy trong tay nàng, nhưng cũng lại đoán được lần này bọn họ sẽ không ngoan ngoãn tuân thủ mệnh lệnh, nhất định sẽ bất chấp hậu quả mà đến đây cứu nàng. Đáng ra phải tỏ vẻ uy nghiêm của một trưởng môn, nhưng khi thấy bọn họ, lại cảm thấy cực kỳ xúc động.

An toàn của bản thân và tương lai bang phái đều không quan trọng bằng việc nàng bình an vô sự.

Tuy là thờ phào, nhưng lo lắng lại càng nhiều hơn.

Mà bây giờ, lại không thể không vung tay đánh cược một lần.

“Môn chủ...?” An Hành và Trữ Đô không hiểu ý nàng, bất giác đưa mắt nhìn nhau, rồi lại khó hiểu nhìn nàng.

Song Tĩnh trở lại bình thường, cười không nói, quay đầu nhìn lại, đã thấy Triệt Thủy đã dặn dò xong hai thủ hạ, liền ngửa đầu cười một tiếng:

“Đi thôi, khiến cho giang hồ khiếp sợ, thiên hạ chấn động nào!”

Khi đó, mây trắng cuộn cuộn, gió lớn nổi lên.

Cả lệ cốc giống như rung chuyển vậy.

Sâu trong sơn cốc, có không ít người ngựa yên lặng chờ đợi, chờ đợi trận quyết chiến ấy.

Giang hồ ngoài kia, vô số bờ cầu trắng đang mang tin đi khắp các bang phái:

Lệ cốc từ chiến.

Bất bại nữ hiệp Phù Bình, thành chủ Bán Nguyệt thành Huyền Nguyệt, phó bảo chủ Phi Ưng Bảo Tập Tuyền, trang chủ Kiếm Nhu sơn trang Hoa Vô Song, cùng bát tiên và toàn bộ người của Phi Ưng Bảo.

Môn chủ Thất Thạch Môn Diệp Song Tĩnh, lâu chủ Trọng Trọng Lâu Đồ Triệt Thủy, nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành Huyền Sinh, bát đường chủ Thiên Hạ Quán Lâm Mai Hoa, đại thủ vệ Kiếm Nhu sơn trang Kinh Phiến, cùng bốn vị thuộc hạ của Thất Thạch Môn và Trọng Trọng Lâu.

Trận quyết chiến bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 66: Sương Chăng Phải Sương. Nước Xanh Thắm Vẫn Có Thể Lọc (1)

Trong rừng Giang Nam, một mảng trắng xóa, rừng trúc xanh xanh, dòng suối biếc.

Mây mù cuộn quanh, nhìn qua giống như trời vừa gió tan mưa tạnh, hơi nước vẫn còn dày đặc.

Vài bóng người băng qua rừng cây, nhanh chóng đến bên hồ, nhưng bỗng nhiên dừng lại, chỉ thấy sương giăng khắp mặt hồ, đều không kiểm chế được mà nhú mảy nhìn nhau. Nhưng xung quanh đều là mây trắng khói sương, mặt hồ yên ả, nhành dương liễu phát phơ, sương mù bao phủ bông bèo như dải lụa, trước mắt là một mảng màu trắng mờ mờ, không một tiếng động, chỉ có vài tiếng chim cô độc hót vang phía sau màn mây mù dày đặc, phá tan sự yên tĩnh này.

Mặt hồ tĩnh lặng, chỉ có vài vòng gợn sóng lăn tăn từ giữa hồ dần dần tỏa rộng. Song Tĩnh ở trên lưng Huyền Sinh nhìn xuống, thấy nước hồ chỉ thấm dục bên rìa bờ cỏ, phần lớn cỏ xanh sinh trưởng trên bờ đều khô cạn cả, thậm chí không ổn. Bọn họ tiến sâu vào lệ cốc, dọc đường đi cũng không gặp phải trở ngại gì, xem ra, từ đây sẽ phải bắt đầu vượt ải rồi.

“Ai ở trên nước?” Mai Hoa bỗng thận trọng quay đầu hỏi, mọi người nghe vậy, đều đồng loạt rút vũ khí ra, cảnh giác nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

“Mai Hoa, cô nghe thấy gì rồi?” Triệt Thủy nhú mảy hỏi: “Ta ...”

“Có người đến.” Kinh Phiến ngắt lời hần.

Mọi người nín thở lắng nghe. Bỗng nghe thấy tiếng sóng rất nhỏ, có thứ gì đó đang từ từ dịch chuyển trên mặt nước, dần dần tiến về phía bọn họ.

“Là thuyền?” Song Tĩnh cố gắng xuyên qua tầng sương mù, nhìn về phía trước: “Có tiếng ván gỗ chạm vào nhau. ...”

Bỗng nghe thấy một tiếng vang nhỏ, bọn họ quay đầu nhìn lại, quả nhiên, trong màn sương mù dày đặc, có năm chiếc thuyền gỗ lặng lẽ nối đuôi nhau tiến tới, đến bờ cỏ thì dừng lại, liên tiếp va vào nhau, phát ra âm thanh cực nhỏ.

“Có lẽ... đang mời chúng ta qua đây.” Triệt Thủy lạnh lùng cười một tiếng.

“Lâu chủ, nhất định là có bấy”. Cẩm Quan không cả nhú mảy, nói: “Bờ bên kia chắc chắn có người, nếu không thuyền này sao có thể tự trôi tới đây được chứ?”

“Nhưng nhìn gợn sóng này...” Huyền Sinh chỉ vào trong hồ, mặc dù mây mù dày đặc, nhưng vẫn có thể thấy được quang cảnh cách đó không xa: “Không giống có người đẩy tới... Nếu thế, chỗ kia phải có gợn sóng mới phải.”

“Sao cũng được, lên thuyền thôi.” Song Tĩnh bỗng nói.

“Hả?” Trữ Đô ngạc nhiên: “Môn chủ, chúng ta có phải nên... cẩn thận một chút không? Tình huống này nhìn qua là biết có cạm bẫy mà...”

“Nhưng không dùng thuyền, thì sao qua hồ được chứ?” Triệt Thủy cũng quan sát phía trước, nói: “Nếu dùng khinh công, e là chưa đến giữa hồ đã bị đánh lên rồi, đánh trên mặt nước cũng rất bất lợi cho chúng ta, dù sao thì có thuyền vẫn an toàn hơn.”

“Cũng đúng. Thôi được, chúng ta hai người chung một thuyền nhé.” Huyền Sinh gật đầu nói, dẫn Song Tĩnh đi tới con thuyền gần nhất. Tiếp đến là Triệt Thủy và Mai Hoa, những người khác đưa mắt nhìn nhau, cũng nhanh chóng lên thuyền.

Chèo thuyền một lát, xung quanh đều là hơi nước mờ mờ, mặt trời đã lặn, ngọn núi xanh biếc phía xa dần chìm trong bóng tối âm u, chỉ còn vang lên tiếng mái chèo quạt nước. Song Tĩnh nhìn xung quanh, cảm thấy trên vai chột nặng, Huyền Sinh đã cởi áo choàng, khoác lên cho nàng.

“Lạnh không?” Hần cười hỏi.

Song Tĩnh lắc đầu, rồi lại xoay đầu nhìn xung quanh. Nàng chợt nghĩ ra điều gì đó, bất giác nắm chặt tay, rồi lại buông ra, lại nắm chặt lại buông ra, nhíu mày suy nghĩ một chút, ngẩng đầu lên như xác nhận điều gì đó: “Huyền Sinh, muối không lạnh.”

“Hử?” Huyền Sinh đang chăm chú chèo thuyền cũng chưa kịp hoàn hồn, nhìn nàng hơi kinh ngạc: “Cái gì?”

“Muối... không lạnh.” Song Tĩnh chưa hết hoài nghi nhìn bàn tay mình, nét mặt có vẻ kì quái, nàng duỗi cánh tay ra, sau đó tự bắt mạch, sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng.

“Song Tĩnh, sao vậy?” Huyền Sinh hơi lo lắng, đặt mái chèo xuống đi đến ngồi xuống bên cạnh, đưa tay nắm lấy tay nàng, nét mặt cũng bối rối: “Muối...”

“Tay muối rất nóng.” Song Tĩnh trả lời hần.

Huyền Sinh gật đầu, cau mày bắt mạch cho nàng, trong lòng không khỏi sửng sốt. Từ sau khi “quen biết” Song Tĩnh, tay nàng lúc nào cũng lạnh, dù trời nóng đến mấy cũng vẫn mang theo hơi lạnh, giống như cầm một khối ngọc tuyệt đẹp trong tay, mát mẻ mà trơn nhẵn, phải sau khi hấp thu nhiệt độ từ tay hần, mới dần dần ấm lên. Nhưng bây giờ, tay nàng sao lại nóng như vậy, Huyền Sinh cẩn thận nhớ lại, lúc Trữ Đô và An Hành tới, đã giúp nàng thay quần áo sạch, trên đường đi cũng đổi áo choàng cho nàng rồi, giờ mới phát hiện ra nàng ăn mặc cực kỳ phong phanh, sao mà chịu được lại khí lạnh mùa thu nơi rừng sâu này cơ chứ.

“Sao lại mặc ít như vậy?” Hần không thể không hỏi, nghe không ra là đang trách cứ hay đang lo lắng nữa.

“Không lạnh mà. Thật đấy.” Song Tĩnh gật đầu khẳng định, tiếp tục ngắm nghía đôi tay mình, cuối cùng đứng lên hít thở thật sâu, chỉ cảm thấy lồng ngực khoan khoái nhẹ nhàng, bất giác quay đầu nói với Huyền Sinh: “Muối cảm thấy, hình như muối...”

“Cẩn thận!” Huyền Sinh bỗng nhào tới ôm lấy nàng, có tiếng đao sắc bén lướt qua bên tai, Song Tĩnh nghe thấy mọi người trên thuyền phía sau cũng vội vàng nằm xuống tránh, ngẩng đầu nhìn lên, lại có vô số phi đao xoáy tròn xoẹt qua, đang muốn cẩn thận nhìn, lại cảm thấy thân thuyền bỗng nhiên rung lên, đột ngột dừng lại. Nàng và Huyền Sinh đưa mắt nhìn nhau, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy từ trên mặt hồ có những mũi tên bay tới, phụt một tiếng, cắm vào mũi và đuôi thuyền.

Hai người đứng dậy nhìn, mấy thuyền phía sau cũng bị như vậy.

Mũi và đuôi mỗi con thuyền đều bị cắm một mũi tên xích dài, tất cả thuyền đều bị giữ chặt, không động đậy được.

Song Tĩnh đứng lên nhìn, đã thấy bọn họ đang ở giữa hồ, xung quanh ngoài sương mù ra, căn bản là không thể thấy gì khác.

Sắc mặt nàng trầm xuống, nghiêm nghị quát: “An Hành!”

“Có thuộc hạ!” Phía sau có tiếng trả lời, đại thủ vệ của Thất Thạch Môn lên tiếng.

“Gạt hết sương mù này ra cho ta!”

Hành động như xé gió, ra tay mãnh liệt như sấm sét, An Hành cầm ngân thương Hồng Anh trong tay, gương mặt giống như đóa hoa sen, hai mắt tựa hạnh nhân, nhướn mày, nhíu môi, như giận lại như cười. Thân ảnh màu xanh đánh tan sương mù, chỉ thấy bóng nàng bay vút lên, đáp xuống con thuyền thứ ba, sau đó nhón chân một cái nhảy lên thật cao, ngân thương trong tay khua loạn xạ, từng trận cuồng phong từ cây thương của nàng lập tức đánh ra, quang cảnh xung quanh dần dần hiện rõ. Nhưng đúng lúc này, trong không trung lại có âm thanh truyền đến, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, vô số mũi tên lại tiếp tục rơi xuống, An Hành nhíu mày định chặn lại, bỗng nghe một tiếng quát khê phía sau.

Quay đầu nhìn, là muối muối nàng đang đập nước mà tới.

Trữ Đô mỗi tay cầm một cái vòng đồng hình cung, cũng mặc một thân áo xanh, chỉ khác là trên eo thắt một dải đai lưng màu đỏ, ống tay áo và nước phía sau nàng tung bay, nàng đập một bước trên vai An Hành, xông lên, dùng lực tung hai vòng đồng trong tay ra, vũ khí đáng ra phải bay thẳng một mạch, lại bị nàng kéo hai dải đai đỏ buộc bên trên một cái, lập tức vút thành hình vòng cung, xoay quanh một đồng mũi tên, đánh cho chúng chuyển hướng.

Hai người lúc lên lúc xuống, không ngừng qua lại trên mặt hồ, đánh tan sương mù dày đặc và mưa tên.

“Bạch Vân, Cẩm Quan!” Triệt Thủy thấy thế liền nhủ mảy, nói: “Giải quyết hết mấy kẻ bắn lên kia đi!”

“Vâng! Thưa lâu chủ!” Hai người cùng đáp, trong nháy mắt đã lao về phía hồ.

Lâu chủ Trọng Trọng Lâu luôn đẹp đẽ, ngồi ngồi sức sống, thế nên trang phục của Cẩm Quan và Bạch Vân tuy đơn giản gọn nhẹ, nhưng vẫn là đồ đắt tiền, trên người khoác áo choàng màu xanh thẫm, nhanh chóng xuyên qua mặt hồ rộng lớn, áo choàng màu xanh giống như cây tùng cổ thụ bay lượn trong không trung. Đám người bắn lên đứng ở trên bờ chỉ kịp nhìn thấy một nữ tử giống như bướm bướm nhẹ nhàng bay tới, chớp mắt một cái, đã ở trước mặt rồi. Chỉ thấy nàng ấy yêu kiều xinh đẹp, đôi môi hé nở nụ cười, ngay sau đó, cuồng phong nổi lên, cát bụi, sỏi đá bay mù trời.

Vũ khí của Cẩm Quan là Thanh Long kích* làm bằng gỗ tử đàn, cũng là quà tặng của Thất Thạch Môn, do chính tay Song Tĩnh làm ra, vũ khí này có ba đầu mác, tạo thành chữ Sơn*, phần trên buộc tua, cán bịt tròn, phía trên có đầu mâu nhọn, dưới có nguyệt nha cùng thanh ngang, thân kích uyển chuyển như lông vũ. Cẩm Quan dùng vũ khí bằng cả hai tay, đối phương thấy nàng khí thế không nhỏ, sáu bảy tên cùng xông lên, nàng lạnh lùng cười một tiếng, tay trái giương kích, tay phải đẩy cán kích đâm một tên đứng phía sau, hấn nghiêng người tránh, nhưng không ngờ lại bị đoán được, nữ tử kia xoay chuyển vũ khí, lập tức xuyên qua mắt phải của hắn, lại dùng lực, ngăn cản những kẻ phía trước, Thanh Long kích xoay tròn lên cao, đã rạch một vết sâu trước ngực ba kẻ kia, máu tươi tức khắc phun ra, ba người chỉ kịp “A” lên một tiếng rồi ngã xuống.

* Kích là một loại vũ khí trông bề ngoài tương tự như thương hay mâu (các loại giáo) ở nhiều bộ phận, với một/hai lưỡi nhỏ hình trăng lưỡi liềm (nguyệt nha) gắn vào phần đầu và một núm tua bằng lông ngựa màu đỏ đính vào chỗ mà phần đầu của vũ khí này nối liền với phần cán. (nguồn wikipedia)

* Đây là chữ Sơn 山

Giải quyết xong mấy tên này, mấy kẻ khác lại nhào lên, Cẩm Quan trước sau như một mỉm cười, dường như chỉ đang đùa giỡn mà thôi.

Một chỗ khác trên bờ sông, Bạch Vân vận một thân hoa bào màu lam nhạt, tay cầm song kiếm, bị mười mấy người vây vào giữa.

Kiểm của đối phương đan vào nhau giống như tấm lưới, Bạch Vân ở bên trong chống tay cười nhạt, lát sau, mới chậm rãi đứng lên, nghiêng đầu cười:

“Mời!”

Song kiếm bắt chéo, trong nháy mắt, bạch quang giao nhau, chỉ nghe “xoẹt”, một thanh kiếm đã đâm tới trước mặt, Bạch Vân nghiêng người tránh được, mái tóc dài bị đứt mất một lọn. Kiếm trong tay phải đã đâm tới kẻ địch, xuyên thẳng qua ngực hắn, Bạch Vân thu kiếm lại, xông lên, phía trước có năm tên đánh tới, phía sau cũng có mấy tên, đang không biết phải tránh làm sao, chỉ nghe soàn soạt hai tiếng trên không trung, bỗng có kẻ hét lên rồi rơi xuống đất, ngẩng đầu nhìn, hai vòng đồng đã đánh trúng những kẻ đánh lên phía sau.

Trước mặt, Trữ Đồ đảo tay một cái, vòng đồng liền lập tức trở về trên tay nàng, Bạch Vân khẽ mỉm cười, thầm cảm ơn nàng, quay lại nghiêm túc ứng phó với kẻ trước mặt.

“Hừm... Phối hợp vẫn rất tốt đó”. Triệt Thủy ngồi trên thuyền, phe phẩy quạt, mỉm cười.

“Đừng chỉ đứng nhìn thế, tới giúp ta rút cái này ra đi”. Mai Hoa trừng mắt nhìn hắn, chỉ chỉ mũi tên vẫn còn cắm sâu vào mũi thuyền và đuôi thuyền, cùng với mớ dây xích đang khiến thuyền của bọn họ đứng yên một chỗ.

“A, hay là vậy, để ta...” Triệt Thủy còn chưa nói hết, chỉ nghe bên cạnh “ầm” một tiếng, có vật gì đó rất nặng rơi vào trong nước, làm sóng lớn dềnh lên; thuyền của Triệt Thủy và Mai Hoa không chịu được tấn công mạnh như vậy, bị lộn một vòng, hai người không kịp liếc nhau lấy một cái, lập tức nhảy lên cao, đáp xuống đáy thuyền vừa mới bị lật ngược lại.

“Đây là...?”

“Cẩn thận!”. Bỗng nhiên có tiếng xé gió, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy mấy móc sắt đang quăng về phía bọn họ. Con thuyền không cách nào động đậy, chỉ thấy đầu móc sắt có buộc đá nặng, rơi xuống, làm thùng một lỗ trên thuyền của Song Tĩnh và Huyền Sinh, nước bên ngoài lập tức ồ ạt tràn vào.

“!” Đột nhiên, vô số hỏa tiễn lại vút tới, đáy mắt Huyền Sinh hiện lên một tia lạnh lùng tàn nhẫn, hắn quay đầu cười với Song Tĩnh: “Chờ huynh một lát, ngoan, đừng cử động”.

“Hả? Nay? A...” Song Tĩnh đang đứng trên cạnh thuyền theo kiểu trung bình tấn*, nhìn cái đáy thuyền đang bị nước tràn vào không ngừng kia.

*Trung bình tấn: kiểu đứng tấn của người học võ.

“Yên tâm đi, sẽ không để cho muội bị ướt giày đâu”. Huyền Sinh nở một nụ cười, giọng nói dịu dàng khiến cả Triệt Thủy và Mai Hoa đều sồn tóc gáy. Trong nháy mắt, nam tử kia đã nhảy lên thật cao, đập nước lao về phía trước, đội bắn cung trên bờ thấy vậy, đều đồng loạt bắn tên, toàn bộ hỏa tiễn lần này đều bay về phía hắn.

“Hừ...” Huyền Sinh cười lạnh: “Lại là chiêu này sao?”

Lời còn chưa dứt, hắn đã ở trước mặt, đối phương chỉ còn biết trợn mắt mà nhìn.

Huyền Sinh cười một tiếng, chỉ nghe “xoẹt!” Dạ Thiên kiếm đã rời khỏi vỏ.

Bán Nguyệt chiếu thành ắt thu kiếm,

Diêm Vương chi sợ cặp Dạ Thiên.

Một khắc kia, sương mù dày đặc cũng bị chém nát.

Dòng sát khí rét lạnh từ trong cặp song kiếm một đen một trắng sắc bén tỏa ra, mọi người còn chưa tới gần, đã cảm thấy da thịt như bị cắt.

Một người mà giống như cái bóng.

So với bọn chúng còn nhanh hơn, tàn nhẫn hơn, chuẩn xác hơn.

Hắn xuyên qua rừng cây tránh lửa, dù cho là mũi tên nhanh nhất, chính xác nhất cũng không thể bắn trúng, căn bản là không thể khiến hắn bị thương dù chỉ một chút.

Xung quanh rừng cây bị mây mù dày đặc che phủ, bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trái truyền đến, chớp mắt một cái, tiếng gào khóc lại từ phía sau vọng lại, còn chưa quay đầu, phía khác cũng vang lên âm thanh trường kiếm chém xương.

Một nam tử xuất quỷ nhập thần, giống như u linh vậy.

Kẻ cuối cùng trốn to hai mắt, chỉ thấy đồng bọn bên cạnh hắn đều lần lượt ngã xuống, còn chưa kịp xoay người, đã cảm thấy một vật lạnh như băng đâm vào lưng, hắn ngoảnh đầu lại, nhưng chỉ nghe thấy tiếng vũ khí rút nhanh ra. Mà âm thanh kia lại đến từ trên cơ thể mình. Trước khi ngã xuống, chỉ nhớ rõ một câu nói. . .

“Trên đường hoàng tuyền gặp huyền y,

Liên cùng đá tam sinh vô duyên”.

Huyền Sinh không thèm nhìn bọn chúng lấy một cái, lập tức xoay người muốn quay về thuyền với Song Tĩnh, lúc này, mặt hồ bỗng truyền đến tiếng ván gỗ vỡ toang, hắn cả kinh, lập tức lao tới.

Lại nói tới bốn vị thuộc hạ của Thất Thạch Môn và Trọng Trọng Lâu, họ đã xử lý xong xuôi toàn bộ tiền thủ xung quanh, đang trở về thuyền, định lôi hai đầu xích tuột ra, lại đột nhiên cảm thấy dây xích kia bị giật mạnh một cái, mọi người cả kinh, còn chưa kịp vươn tay, dây xích đóng ở mũi và đuôi thuyền đã bị kéo về các hướng khác nhau, thuyền gỗ vì thế lập tức nát bấy!

Tất cả mọi người đều nhảy lên thật cao, Triệt Thủy lao lên muốn kéo Song Tĩnh, nhưng không ngờ sợi xích kia giống như bị người ta khống chế, mất đi trọng tâm liền bắn ngược ra bốn phía, hắn chỉ một lòng lo lắng cho Song Tĩnh, không để ý, “rầm” một tiếng, đột ngột bị đánh vào mặt, không giữ được thăng bằng, rơi vào trong nước.

“A Triệt!” Song Tĩnh đứng lên hét to, thuyền dưới chân nàng sớm đã bị nước tràn vào, vốn là đang đứng ở bên mép thuyền nghiêng nghiêng ngã ngã, nhất thời đứng không vững, sắp rơi xuống nước, bên tai vẫn cứ truyền đến tiếng gió dữ dội, quay đầu nhìn lại, hai sợi xích soàn soạt đánh về phía mặt nàng.

“Môn chủ!”

“Tiểu Tĩnh!”

Mọi người đều hoảng sợ kêu lên, muốn xông đến cứu, nhưng đều chậm một bước.

Dây xích đánh mạnh vào thuyền, ván gỗ lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh! Con thuyền từ từ chìm vào trong nước.

“Song Tĩnh!” Huyền Sinh giật dữ hét lên.

Nhưng thuyền gỗ chìm xuống rồi lại nổi lên, mà trong nước, cũng không thấy bóng dáng Song Tĩnh đâu cả.

“Hả... Môn chủ?!” Trữ Đô và An Hành đều không nhận được mà hoảng sợ hô lớn, nhìn khắp xung quanh, lại cũng không thấy dấu vết của chủ nhân mới vừa rơi xuống nước đâu cả.

“Nhìn chỗ đó kia!”. Mai Hoa bỗng hô lớn, tay chỉ lên không trung.

Chỉ thấy, sương trắng mờ ảo, thấp thoáng phía sau rừng cây, trong màn sương mù dày đặc trắng xóa, một nữ tử áo xanh nhẹ nhàng lơ lửng trên không, mái tóc dài tung bay như tơ lụa, phong thái xinh đẹp thuần khiết, tư thế oai hùng, nàng đáp xuống mặt nước cách đó không xa, nhón chân một cái, lần nữa lại giống như phượng hoàng bay vút lên bầu trời. Lúc này, mọi người mới nhìn thấy, nàng đang tay không nắm sợi xích khi nãy.

Song Tĩnh nắm chặt xích sắt trong tay, giật mạnh một cái, cảm thấy đầu bên kia cũng đang có người nắm chặt, không chịu buông tay. Nàng lạnh lùng cười một tiếng, không suy nghĩ xông lên, mũi chân lướt trên mặt nước, như trượt về phía trước, rẽ ra hai đường sóng lớn.

Đối phương sững sờ, quên cả buông sợi xích trong tay ra, chỉ có thể nhìn nữ tử kia trong chớp mắt đã đến trước mặt mình.

Chỉ thấy đôi mắt của nàng trong trẻo như suối, như giặn lại như cười, xung quanh như tỏa ra ánh sáng.

Lúc này mới nhớ lại, Diệp Song Tịnh của năm năm trước, tốc độ chẳng thua kém gì Huyền Sinh – kẻ nhanh nhất trên giang hồ.

Nhưng... Nhưng... Đáng vẻ này không giống như người đã bị phế hết võ công?!

Mọi người kinh ngạc khó hiểu, chớp mắt một cái, chỉ thấy nữ tử kia đã vọt đến trước mặt đối phương.

Khoảnh khắc này, thời gian giống như ngừng lại.

Kẻ địch tất thấy đều ngừng hô hấp, ngay cả đám người Huyền Sinh ở phía xa nhìn lại cũng không khỏi ngây ngốc tại chỗ.

Các động tác đều chậm lại, mà kéo dài vô cùng.

Nữ tử kia lơ lửng trong không trung, đưa tay phải ra, chỉ vào cổ của kẻ địch. Nàng mỉm cười, áo choàng màu xanh ngọc bích bị gió thổi tung, tựa như trở lại năm tháng tươi đẹp bị lãng quên khi xưa, dường như có thể nhìn thấy cả những cánh hoa rơi đầy mặt đất phía sau lưng nàng.

Đại phong khởi hề, vân phi dương*

Mượn thể con trời, cuồng ngao trở lại.

* Đây là câu thơ trong bài “Đại phong ca”. Khi Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ, lên ngôi thiên tử (202 TrCN – tức Hán Cao Tổ), rồi về thăm cố hương ở đất Bái, nhân khi bày tiệc rượu say sưa với bà con, làng xóm, họ Lưu ứng khẩu mà ca rằng:

Đại phong khởi hề, vân phi dương,

Uy gia tứ hải hề, quy cố hương.

An đắc mãnh sĩ hề, thủ tứ phương.

Tạm dịch:

Gió lớn nổi, cuốn mây bay.

Uy vang bốn bể, nay về cố hương.

Có được mãnh tướng, giữ bốn phương.

Lời ca thể hiện khí phách của người anh hùng đoạt thiên hạ. (nguồn web Thi viện và Xuân Như tạp lục).

Sau đó, chính là chuyện xảy ra trong một thoáng kia!

Song Tịnh điểm nhẹ một cái lên gáy kẻ nọ, trong nháy mắt, đã ở phía sau tên còn lại, giống như trước điểm một cái ở lưng, tránh trường kiếm từ phía sau chém tới, nàng đưa tay bắt lấy cổ tay của kẻ cầm kiếm, “răng rắc” một tiếng, liền có kẻ kêu rên, nàng nhẹ nhàng điểm một cái ở tai hắc, lần nữa bay vọt lên, lùi lại phía sau mấy bước, đối mặt với những kẻ xếp thành hai hàng xông về phía mình, nàng cười nhẹ một tiếng, mũi chân khẽ điểm, người đã xuyên qua bọn họ!

Đám người Triệt Thủy khiếp sợ không nói nên lời, mới chỉ hoảng hốt giây lát, đã thấy Song Tịnh đang đứng ở trên bờ, đối diện với bọn họ, sắc mặt tự nhiên, ở bên cạnh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Mà nhóm người phía sau lưng nàng, lại giữ nguyên tư thế xông lên lúc trước, ngừng lại trong giây lát, rồi dồn dập đổ xuống.

Môn chủ Thất Thạch Môn đứng lặng yên, áo xanh phấp phới, như cây hoa sen mới từ dưới nước ngoi lên, đang tỏa hương thơm mát.

Tay không mà đánh, ngay cả vũ khí cũng không có.

Nhưng quả thực là... Năm năm qua, Diệp Song Tịnh kia ngay cả bước đi cũng phải thờ dốc nửa ngày.

Lúc này, nàng khẽ nhú mày, nhìn không được, lùi về phía sau một bước, loáng một cái, Huyền Sinh đã vọt tới phía trước.

“Song Tịnh!” Hắc ôm lấy nàng, cảm nhận được độ ấm của đối phương, nỗi lo sợ trong lòng mới từ từ giảm bớt, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, lập tức vươn tay bắt mạch cho nàng, cẩn thận cảm nhận chân khí trong cơ thể đối phương, không thấy có gì khác thường, mới hơi yên tâm.

“Huyền Sinh, muội không sao...” Lúc này Song Tịnh mới kéo nhẹ ống tay áo hắc, hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lại quay đầu đi, ọe một tiếng, phun xuống dưới đất.

Huyền Sinh kinh hãi, lập tức vỗ nhẹ lưng nàng, ổn định tâm mạch, nhưng cũng không cảm thấy có gì không ổn, bất giác nhú mày: “Tĩnh...? Muội...?”

“À... muội không sao... không sao thật mà...” Song Tịnh nôn xong, lau miệng, ngừng lại một chút rồi quay đầu cười hi hi với hắn: “Muội chỉ là... nhảy cao quá xa quá nhanh quá... nên đầu óc hơi quay cuồng thôi. Huynh biết đấy... lâu lắm rồi không... dùng khinh công, muội... choáng váng đầu óc... hi hi”.

“...” Huyền Sinh im lặng nhìn nàng, há miệng muốn nói gì đó, nhưng nửa ngày chỉ nặn ra một câu: “Ồ”.

Hắn có đôi khi thực sự nghĩ không ra câu trả lời nào tốt hơn thế.

Lúc này, đám người Triệt Thủy cũng đến bên cạnh bọn họ, lâu chủ Trọng Trọng Lâu loáng cái đã vọt đến bên người Song Tịnh, vừa mừng vừa sợ vừa lo nhìn nàng: “Tiểu... Tiểu Tịnh? Muội muội muội muội... muội từ khi nào?!” Trữ Đô, An Hành đứng cạnh hắn cũng đều là bộ dáng kinh ngạc, vui mừng gần như sắp khóc, cũng đang ngẩng nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời.

“Muội cũng không biết...” Song Tịnh lắc đầu, buông lỏng tay: “Bỗng nhiên cảm thấy... khỏe lên rất nhiều thôi”. Khi con thuyền vờ ra, sợi xích vung tới, nàng chẳng nghĩ được gì, chỉ phản xạ rất tự nhiên thôi.

Thực ra năm năm trước bị mất đi võ công, nàng gặp tình huống nào đó, cũng sẽ có phản xạ như vậy, nhưng về sau, bởi vì đã chấp nhận chuyện bản thân không thể tập võ được nữa, dần dần mai một, chỉ có thể trông mắt thấy bản thân gặp nguy hiểm. Không hiểu sao lần này lại nhảy lên cao như vậy. Có lẽ là bởi vì thân thể mình chỉ có nàng hiểu rõ nhất, trước khi An Hành và Trữ Đô đến, nàng đã mơ hồ cảm thấy, dường như chính mình đã chuyển biến tốt hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ là... sư phụ cô?” Mai Hoa bắt giác kinh ngạc hỏi: “Bà ta khôi phục võ công cho cô sao?”.

“Không phải...” Song Tịnh lắc đầu, nhũn mày trầm tư: “Sư phụ chỉ ra tay cứu ta thôi, không làm gì khác... chẳng lẽ...?”. Nàng đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Huyền Sinh.

“Là được thùy trong lâu kia?” Bất gặp ánh mắt của nàng, Huyền Sinh lập tức hiểu ra, bắt giác cũng sửng sốt: “Lũng Dã cô nương chẳng đã nói, tòa lâu đó trước kia được xây dựng để bế môn luyện bí công, có lúc cũng dùng để trị thương cứu người... Chẳng lẽ nước thuốc trăm năm tuổi này, chữa khỏi... cho muội?”. Hắn nhìn về phía Lũng Dã vẫn luôn trầm mặc như không tồn tại mà nói, mong chờ một lời giải thích, thế nhưng nữ tử tóc trắng kia vẫn như cũ không biểu cảm, lẳng lặng nhìn về phía xa, cũng không buồn để ý đến hắn.

“Chắc vậy...”. Song Tịnh suy nghĩ một chút liền nói: “Muội cảm thấy khỏe hơn nhiều thật đấy, không yếu nữa, cho nên mới có thể sử dụng một chút khinh công chẳng?”.

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ Huyền Sinh và Triệt Thủy, gương mặt những người khác đều biến sắc.

Cái này mà gọi là “Sử dụng một chút khinh công”?

Nhìn tốc độ và công phu kia, thân thủ tuyệt đối không thua gì Huyền Sinh hay Triệt Thủy, nếu thật thế, lúc Diệp Song Tịnh sử dụng toàn lực, phải mạnh tới cỡ nào?

Mọi người đều kinh ngạc, thầm than, ánh mắt nhìn Diệp Song Tịnh tự nhiên kính nể và tôn trọng hơn.

“A a a a, như vậy thôi cũng quá tốt rồi, tốt lắm rồi Tiểu Tịnh à!”. Triệt Thủy bỗng nhiên vui vẻ, phấn chấn nói, nếu không có Huyền Sinh ngăn giữa hắn và Song Tịnh, chắc hắn đã nhào tới ôm chặt nàng rồi: “Chờ sau khi chúng ta ra ngoài, muội còn có thể từ từ điều trị không phải sao?! Ha ha ha, ta vui quá, muội sẽ có một ngày khôi phục toàn bộ võ công như vậy!”. Hắn cười rục rịch, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, giống như đứa trẻ khoe chân múa tay rồi nhảy tung tung mà nói.

Song Tịnh khẽ cười: “Hi vọng như thế đi”.

“Nếu như vậy, chúng ta đi tiếp nhé”. Kinh Phiến vẫn luôn im lặng kể từ sau khi Hoa Vô Song biến mất bỗng nói, gương mặt lạnh lùng nhìn về phía trước, tựa như những chuyện xung quanh đều chẳng liên quan đến nàng ấy: “Chúng ta phải nhanh chóng đạt được mục đích mới được”.

“A, nhìn kia...”. Cẩm Quan bỗng hô nhỏ, nhìn về phía mặt hồ.

Mọi người quay đầu, chỉ thấy sương mù dần dần tản ra, dường như đang nói cho bọn họ biết rằng đã qua một cửa.

Mặt hồ trước mặt bình lặng, xanh biếc như bầu trời; nước hồ trong suốt phản chiếu bầu trời bao la xanh thẳm, ở chỗ mặt trời bị đám mây che khuất, từng gợn sóng lăn tăn, loang loáng, rồi bỗng nhiên lan rộng, nước hồ dần dần rút xuống, những tảng đá lớn nhỏ lộ ra, tạo thành một con đường quanh co khúc khuỷu, dẫn thẳng tới bờ bên kia.

“Này...”. Mai Hoa nghi ngờ: “Không có âm mưu gì đấy chứ?” Nhưng lời còn chưa dứt, Kinh Phiến đã đi lên trước, nàng đành phải đuổi theo: “Này, miêu nữ, chờ ta với!”.

“Đi thôi”. Triệt Thủy thờ dãi, nói với thuộc hạ, liền cùng Bạch Vân và Cẩm Quan đi theo hai nữ tử đang nhảy tung tung qua hồ kia, đi về phía bờ đối diện.

“An Hành, Trữ Đô, các người đi trước đi”. Song Tịnh vẫn ngồi trên mặt đất, phát phát tay nói: “Ta đi theo ngay...”. Nàng còn chưa nói xong, Huyền

Sinh đã cởi áo ngoài khoác lên cho nàng, sau đó cồng phất nàng lên lưng. Nàng bắt giắc kinh ngạc nói: “Huyền Sinh?”

Sao huynh biết... muội đi không nổi?

Thực ra là nàng chỉ cảm thấy thân thể khá hơn một chút thôi, mới vừa rồi có thể sử dụng chút khinh công, cũng là do cảm giác mừng vui, phấn khích trong lòng. Hiện tại nguy hiểm đã qua, nàng gần như lập tức khuy xuống. Mặc dù không cảm thấy suy yếu, nhưng cũng mệt giống như chạy bộ cả ngày vậy.

“Tôi chờ tiếp theo chắc còn lâu lắm”. Huyền Sinh thân nhiên nói: “Ngủ một lát đi. Khi nào đến ta gọi muội”.

Song Tịnh ngây người, sau đó liền cười gian xảo, hai cánh tay siết chặt, tựa đầu cọ cọ vào cổ Huyền Sinh, sau đó nhìn đông nhìn tây, thấy đám người phía trước đều tập trung đi đường, không nhìn được cười khà khà, hôn đánh “chụt” một cái lên mặt hắn, cực kỳ hài lòng nhìn vành tai Huyền Sinh thoáng cái đã ửng đỏ.

“Song Tịnh...”. Hắn chỉ có thể nói một cách bất đắc dĩ mà cung chiêu như vậy.

“Kia kia, đi thôi đi thôi, phải nhanh chóng đến đích mới được!”

Bầu trời phía trên đầu quang đăng sạch sẽ, bốn phía là non xanh nước biếc, đoàn người vẫn mãi miết đi, thỉnh thoảng ngẩng lên chú ý động tĩnh xung quanh.

Huyền Sinh bước từng bước, lắng nghe tiếng hít thở ổn định và tiếng nói mê quên thuộc của nữ tử trên lưng mình, cuối cùng không nhìn được, nở nụ cười dịu dàng mà vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 67: Sương Chăng Phải Sương. Nước Xanh Thắm Vẫn Có Thể Lọc (2)

Bầu trời đầy sao, ánh trăng sáng tỏ, mọi vật đều yên ắng. Nhóm người ở trên thảo nguyên bằng phẳng tìm thấy một mảnh sân bãi tương tự phế tích, chỉ thấy xung quanh toàn những mòm đá không lồ, giống như là lăn từ trên núi xuống, sau đó dừng lại hết ở đây. Bọn họ ở giữa những khối đá lớn ấy, nhóm lửa nghỉ tạm, những tảng đá khổng lồ ở xung quanh giống như vách tường vậy, vừa vận chấn gió. Nghĩ đến Triệt Thủy mới vừa khỏe lại và thân thể Song Tịnh vẫn còn suy yếu, bọn họ liền đi ngủ thật sớm, chuẩn bị rạng sáng hôm sau tiếp tục lên đường.

Kinh Phiến vẫn trầm mặc không nói, ăn xong chút đồ ăn liền xoay người đi ngủ, chẳng để ý tới ai cả. Bạch Vân và Cẩm Quan thường tranh nhau đồ ăn ẩm thực cũng lặng im tựa người vào tảng đá, lặng lẽ nhìn ngọn lửa đang nhảy nhót, thế nhưng chỉ lát sau cũng gục lên vai nhau, mệt mỏi thiếp đi. Hai tỷ muội của Thất Thạch Môn canh giữ phía bên ngoài, Mai Hoa và Triệt Thủy đi ngủ trước, lát sau sẽ dậy thay phiên cho bọn họ.

Huyền Sinh dựa người vào tường, Song Tịnh ngủ trong lòng từ chiều vẫn chưa tỉnh. Hắn không dám ngủ, chốc chốc lại để ý hơi thở của người bên cạnh, chỉ sợ nhắm mắt lại liền sẽ mất nàng.

Nhưng Song Tịnh cũng không khó chịu chút nào, nàng thậm chí còn khẽ ngáy, có khi còn chu môi ôm chặt lấy Huyền Sinh lắm bầm nói mớ, sau đó nghiêng người, tiếp tục ngang nhiên ở nơi không khí căng thẳng như này, ngủ đến vô cùng nhàn nhã, hạnh phúc.

Không khí trong sơn động khô hanh, được hơi lửa làm cho ấm áp lạ thường, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng gió thổi vù vù cùng tiếng bước chân của Trữ Đồ và An Hành. Tiếng thở chậm rãi, đều đều của mọi người truyền đến, không khí ấm áp và buồn ngủ tràn ngập khắp nơi. Nhìn một lúc, Huyền Sinh ban đầu thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng dần dần thả lỏng. Song Tịnh ở trong ngực càng cố gắng nhích tới gần hắn, nhiệt độ cơ thể không còn lạnh như băng suối ẩm toàn thân hắn, Huyền Sinh bắt gặp mỉm cười, thờ dãi ôm lấy nàng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Bên trong động ấm áp như mùa xuân, mọi người cuối cùng cũng thả lỏng cơ thể, nặng nề chìm vào trong mộng, thấy được vẻ bình an và yên tĩnh mà hiện giờ khó có được.

Đột nhiên, có âm thanh gì đó đánh thức Huyền Sinh, hắn đứng phắt dậy, phát hiện ra trong ngực trống rỗng, đưa mắt nhìn, mọi người xung quanh vẫn an ổn ngủ say như cũ, hắn cả kinh, cảm giác bất an lập tức ập đến, liền xông ra ngoài.

“Song Tịnh?! Song Tịnh?!”. Đột ngột đứng dậy, cảm thấy chói mắt, hắn đưa tay che phía trước tầm mắt, nheo mắt nhìn, chỉ thấy từng đám từng đám đước lớn chiếu bầu trời đêm sáng rực như ban ngày.

“Kẻ nào?!”. Hắn nhủ mấy hồi lớn, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng Song Tịnh, bỗng một tiếng hét thảm thiết vang lên, chưa kịp xoay người, đã nghe “bịch” một cái, có người nặng nề đập vào tảng đá bên cạnh hắn, lăn xuống, kéo thành vết máu trên mặt đất.

Gương mặt máu thịt lẫn lộn của Anh Hành quay lại, mắt mở to, người đầy vết máu, đưa bàn tay yếu ớt về phía hắn: "... Môn... Môn chủ... Người..."

"Anh Hành cô nương!". Huyền Sinh kinh sợ không thôi, bước lên muốn kiểm tra vết thương cho nàng, lại nghe phía sau có người thét lên.

"Đồ khốn, ta liều mạng với ngươi!!". Quay đầu nhìn, lại thấy Trữ Đồ thương tích đầy mình, đang bị một đám người áo đen vây quanh, nàng vùng đôi vòng trong tay rồi nhảy lên thật cao, lại bị dây xích quần lấy chân ở giữa không trung.

"Cái gì?!" Trữ Đồ kinh ngạc quay đầu, không kịp thoát khỏi dây xích màu bạc kia, rơi thẳng xuống đất.

"Trữ Đồ cô nương ——!". Huyền Sinh lập tức xông về phía trước, nhưng còn chưa tới gần, đã thấy đám người kia đồng loạt giơ vũ khí trong tay lên, đao thương kiếm kích, búa rìu móc xiên, thẳng* côn giáo gậy, đồng loạt đâm về phía nàng.

*Thẳng: ở đây chắc là một loại vũ khí, còn nó như thế nào thì mình search gg mãi không ra, mọi người thông cảm nhé!

Tức thì, máu đỏ bắn ra xung quanh!

Trữ Đồ ngay cả rên cũng không rên một tiếng, thân thể lập tức bị xuyên nát.

"Trữ Đồ!". Tay của nhị thiếu chủ Bán Nguyệt thành khựng lại giữa không trung, hần kinh hãi tròn to mắt nhìn dòng máu đỏ tươi uốn lượn chảy tới bên chân mình, từ từ nổi giận.

Lúc này, phía sau truyền đến từng đợt tiếng hét lớn: "Ồ đâu! Muội ấy đâu!"

Huyền Sinh ngậy người, cảm giác máu toàn thân bỗng nhiên ngừng chảy.

Mang theo nỗi lo sợ bị mất đi xoay người lại, chỉ thấy trên ngọn núi buổi đêm, một vầng trăng tròn sáng tỏ đang từ từ nhô lên, có một bóng người mảnh mai quen thuộc đang giao đấu với hai kẻ khác.

"Song Tĩnh!!" Huyền Sinh gọi lớn, vội vàng lao tới.

Tốc độ rõ ràng là cực nhanh, chiêu thức lại tàn nhẫn, thế nhưng Song Tĩnh bởi vì không cầm cự được lâu mà dần dần bị thất thế, chỉ thấy nàng sơ hở lùi một bước, kẻ trước mặt liền đột nhiên đánh ra một chưởng về phía ngực nàng!

Một chưởng kia đánh ra không có âm thanh.

Thật ra thì, toàn thế giới bỗng nhiên cũng đều không có âm thanh.

Huyền Sinh tròn to mắt, dứt khoát lao thẳng về phía trước, dùng hết sức vờn hai tay ra, muốn ôm lấy thân thể đang từ từ rơi xuống kia.

Hắn muốn ôm nàng, nói cho nàng biết không cần phải lo lắng, hắn tới rồi, nên dù trời có sập xuống thì cũng có hắn đỡ thay nàng.

Nhưng đầu ngón tay của hắn, lại chẳng thể chạm đến ống tay áo nàng.

Khoảng cách chỉ bằng một phiến lá, thế nhưng lại cách xa như thiên sơn vạn thủy.

Hắn nhìn thấy gương mặt ấy vụt qua trước mặt mình, rơi về phía khác.

Mắt của Song Tĩnh đã nhắm lại, nàng không nhìn thấy hắn.

Bỗng nhiên có kẻ tức giận quát: "Bản tên!"

Âm thanh kéo căng dây cung đồng loạt vang lên.

"Không...!". Huyền Sinh nổi điên xông về phía trước, muốn nhào xuống núi, nhưng phía sau đột nhiên có vô số xiềng xích quăng ra, giữ chặt tay chân, khiến hắn không thể cử động.

"Chuẩn bị!"

Thân thể Song Tĩnh đang dần rơi xuống chân núi.

"Bắn!"

"Không... Song Tĩnh!! Song Tĩnh!!"

Vút...!!!

Ngàn vạn mũi tên bay lên, hợp thành một mảnh mây đen dày đặc, toàn bộ bắn về phía bóng dáng đang không ngừng rơi xuống ấy.

“Khôngggg!”

Vạn mũi tên ghim vào vách núi vững chắc, máu tươi đỏ thẫm tích tách chảy đầy đất.

“Song Tĩnh...! Song Tĩnh...!”. Tiếng gọi bi thương, phần nộ cùng tuyệt vọng chấn động cả sơn cốc.

...Song Tĩnh...!

“Hửm?”. Nàng ở trên hành lang thật dài xoay người lại, hoang mang nghi ngờ nhìn xung quanh vắng vẻ không một tiếng động: “Ai?”

Hành lang với những cây cột sơn màu đỏ thẫm đứng lặng im, ánh mặt trời quá ngọ lười nhác chiếu xuống, bóng hai hàng lan can và cả đóa hoa đuống đưa ở giữa in mờ trên mặt đất.

Song Tĩnh bất an tò mò đánh giá xung quanh, nàng có chút mơ hồ quan sát nơi này.

Không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Nàng chỉ nhớ khi đó mình đang ở trên lưng Huyền Sinh nặng nề ngủ thiếp đi, lúc thức dậy đã nằm trên một chiếc giường thoải mái mềm mại trong một căn phòng tĩnh xảo.

Chẳng lẽ, bọn họ đã qua được hết các cửa rồi? Chắc không phải, sư phụ nếu chưa thấy mình tới đây ứng chiến thì chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu. Bởi vậy, cảm thấy có chút lo lắng.

Nói không chừng đây cũng là một loại cửa ải trong thâm cốc, Thiên Hiệp Lâu thần bí vô cùng, trong lệ cốc lại là đầm rồng hang hổ, có lẽ nên cẩn thận một chút thì hơn. Nàng bắt giác nắm chặt tay, chậm chậm đi về phía trước.

Mãi suy nghĩ lung tung như vậy mà đi tới cuối hành lang, đột nhiên nghe thấy có tiếng đàn, tiếng pháo ăn mừng từ xa truyền đến không ngớt, còn có tiếng la hét, tiếng cười, tiếng trẻ con nô đùa âm ỉ. Nàng tò mò đi tới, chỉ thấy xung quanh là tường cao hào sâu, tường ngói gạch xanh, cột ngọc chạm trổ, kiến trúc cao quý khác biệt, trong vẻ thanh nhã còn có cả khí phái uy nghiêm.

Nàng chăm chú nhìn các loại hoa cỏ kỳ lạ xung quanh, lơ đãng xoay người lại và phải một người.

“Á ôi, đau chết mắt!”.

“A, thành thật xin lỗi, ta không chú ý!”. Song Tĩnh ôm đầu đỡ người nọ đứng lên, còn chưa nhìn kĩ là ai, đã nghe thấy hân reo lớn:

“Trời ơi, đây chẳng phải là môn chủ Thất Thạch Môn hay sao?”. Đó là một người đàn ông trung niên mặc quần áo giản dị, nhìn thấy nàng liền tươi cười chào hỏi: “Môn chủ Thất Thạch Môn, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...”. Lại quay đầu: “Bẩm báo lại với chủ tử và phu nhân, môn chủ Thất Thạch Môn tới rồi!”.

“Ồ... Ngài... Ngài là...?”. Song Tĩnh lục lọi ở trong trí nhớ hồi lâu cũng không nhớ ra đây là ai, nhưng thấy hân ước chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi, cao lớn khôi ngô, mặt nhiều râu, giọng nói vang, hai má hồng hào, đúng là chưa từng gặp qua, bất giác hiếu kì nhìn hân.

Song Tĩnh đang muốn hỏi chủ tử người là ai, đây là nơi nào, bỗng nghe phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng quen thuộc: “A Hú, nghe nói Diệp môn chủ tới rồi?”.

“A, chủ tử! Chính là đây!”. Kiều Hú lập tức xoay người nghênh đón, vui mừng phấn khởi nói: “Chủ tử, phu nhân... Hai người mới vừa rồi còn nhắc đi nhắc lại mà, Diệp môn chủ vừa hay đến rồi, cũng không biết tên canh cổng không có mắt nào tiếp đón, chẳng báo lấy một tiếng!”.

Song Tĩnh chấn động, xoay người nhìn lại, chỉ thấy một đôi phu thê dắt tay nhau ra đón, nữ tử thanh tú khoan thai, gương mặt như đóa hoa sen, dáng điệu uyển chuyển, răng trắng mắt sáng, nhìn thấy nàng thì ánh mắt cũng sáng lên, vui mừng như rót mỳ, trong mắt không có một tia bóng tối, chỉ toàn là vui mừng hạnh phúc, nàng ấy lập tức tiến lên đón: “Ôi trời, đúng là Diệp môn chủ! Thật không có nghĩ đến môn chủ sẽ tới, ta ta ta...”.

“Thiếu Hoa”. Nam tử phía sau khẽ cười, dịu dàng chiều chuộng dắt tay thê tử kéo nàng về phía sau mình, nhẹ nhàng dặn dò: “Thân thể nàng mới khỏe, cẩn thận không lại bị ngã”. Hân trông Thiếu Hoa ngượng ngùng le lưỡi gật đầu, mỉm cười với nàng ấy, sau đó cung kính hành lễ với Song Tĩnh: “Huyền môn chủ nghênh đón môn chủ đại giá, môn chủ không quản cực khổ xa xôi tới đây, Bán Nguyệt Thành vô cùng cảm kích”.

Song Tĩnh mở to mắt nhìn hân, từ lúc khi nghe thấy giọng nói ấy, vẫn chăm chú quan sát nam tử trước mặt không hề chớp mắt.

Tư thái của hân vẫn ung dung mang theo kiêu ngạo, nụ cười của hân vẫn lạnh nhạt mang theo điềm đạm, nhưng sự chiều chuộng kia, thương yêu và dặn dò kia, đều không phải dành cho mình.

Đã xảy ra chuyện gì...?

Nàng thấy ánh mắt hân đang nhìn mình, chỉ là thần nhiên khách sáo mang theo ba phần lễ phép, ba phần kính cẩn, ba phần cảm kích và một phần hiếu kỳ, sâu xa hoàn toàn không có sự bao dung hết thảy như trước kia nữa.

“Huyền Sinh?”. Nàng bắt giác lui về phía sau một bước, lẩm bẩm nói: “Huỳnh... Huỳnh sao vậy? Đây là đâu?”.

“? ”. Phu phụ Huyền Sinh thấy sắc mặt nàng đột nhiên tái nhợt, đều có chút nghi ngờ, nhưng Thiệu Hoa vẫn cười khúc khích mà giải thích: “Hôm nay con chúng ta đây năm, Diệp môn chủ có thể ngàn dặm xa xôi...”

“Sao cơ?!”. Song Tịnh nuốt chút nữa ngã xuống, nàng trợn trừng mắt nhìn nàng ấy, lại quay sang Huyền Sinh: “Gi... cái gì?!”

“Phu nhân ta nói, hôm nay khuyến tử nhà tại hạ tròn một tuổi, môn chủ có thể đường xá xa xôi đến chúc mừng thật đúng là khiến Huyền mỗ vô cùng cảm kích”. Mặc dù có chút không vui với phản ứng khó hiểu của nữ tử trước mắt, nhưng nghĩ đến nàng là Diệp Song Tịnh nổi danh giang hồ, Huyền Sinh vẫn nhẫn nhịn lễ phép trả lời, nhưng ánh mắt đã có chút lạnh nhạt: “Môn chủ danh chấn thiên hạ, con chúng ta được các hạ ưu ái, Huyền mỗ thật là cảm thấy...”

“Huynh không nhận ra muội à?! Vì sao lại nói với muội mấy lời như vậy?!”. Song Tịnh tiến lên một bước nắm chặt lấy vai hắn, dồn dập hỏi: “Diệp Song Tịnh của Thất Thạch Môn, Đồ Triệt Thủy của Trọng Trọng Lâu, Trầm Thiên Sa của Tử Vi Đường... còn có, còn có Lâm Mai Hoa của Thiên Hạ Quán... còn có!”. Nàng gất gao nhún nhảy, giống như muốn nhớ lại điều gì, nhưng đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, rõ ràng là đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh, nghe thấy rất nhiều âm thanh.

Nhưng tất cả đều mờ mờ ảo ảo, khiến cho nàng không bắt được.

Song Tịnh ra sức lắc đầu, vẫn nắm lấy hai tay Huyền Sinh như cũ không chịu buông, vẻ mặt hoảng hốt, sắc mặt thê lương.

Không phải không phải, không phải như thế, mới vừa rồi bọn họ... mới vừa rồi không phải còn đang... còn đang ở đâu?

Mọi người kinh ngạc, đều bất giác đưa mắt nhìn nhau, khách quý bên trong nghe thấy tiếng động, tất cả đều hiếu kỳ tò mò đầu ra nhìn.

Huyền Sinh thấy nàng khiến tình hình rối loạn thành như vậy, bất giác nhún nhảy, nét mặt đã lạnh đi vài phần, nhưng trước hết vẫn quay đầu nói: “Thiệu Hoa, nàng vào trước chào hỏi khách khứa đi”. Hắn đưa mắt ý nói với với thê tử, mặc dù hắn và Thất Thạch Môn không thù không oán, nhưng giang hồ này luôn không để yên cho hắn tự bảo vệ mình, Diệp Song Tịnh là đệ nhất nữ hiệp trẻ tuổi nhất thiên hạ, võ công cao cường, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì, vợ con cũng có thể chạy trước.

Hắn xoay đầu lại, thấy đôi mắt trong veo của Diệp Song Tịnh đang khó hiểu cùng đau đớn nhìn mình, nàng muốn nói gì đó, suy nghĩ lại bất giác bị hỗn loạn, cuối cùng không nói được từ nào. Hồi lâu mới thì thào: “... Đề phòng muội... Huynh thế mà... đề phòng muội...”. Nàng ra sức lắc đầu, từng hàng nước mắt theo đó mà dồn dập rơi xuống, nàng đưa mắt nhìn lại, chỉ trông thấy Huyền Sinh vẫn nhìn mình lạnh lùng như cũ, ánh mắt đều là xa lạ và khách sáo, bất giác rút hai tay đặt trên người hắn về, có chút sợ hãi bước lùi một bước, lại vẫn khó mà tin được, giống như là độc thoại, cũng là nói cho đối phương nghe: “Huynh không nhận ra muội... Lại muốn tránh muội như vậy... Sao huynh lại cho rằng... Lại cho rằng muội sẽ hại huynh...?”. Cho dù là mạng của muội, nếu huynh muốn..., muội cũng cho huynh được, nhưng huynh lại cho rằng muội sẽ hại mình?!

“Huyền Sinh!”. Nàng khó khăn ngăn nước mắt đã chực trào ra, cũng không dám nhìn vào mặt hắn, chỉ sợ sự lạnh lùng xa lạ kia sẽ làm mình sụp đổ: “Huynh... quên muội cũng được, chẳng lẽ Mai Hoa, Thiên Sa... cả A Triệt nữa... huynh đều đã quên hết rồi sao?”. Nàng khẽ nói, âm điệu khổ sở gần như van xin.

“? ”. Huyền Sinh cau mày, khó hiểu nhìn nữ tử trước mắt lúc thì lẩm bẩm tự nói, lúc lại rơi nước mắt, âm thanh liên tục trôi lơ lửng ở không trung, căn bản là nghe không rõ một chữ nào, hồi lâu hắn mới nghe hiểu một cái tên, trầm mặc chốc lát, rốt cuộc nghĩ thông điều gì đó, khẩu khí cũng bất giác dịu xuống, ánh mắt thương xót, nhìn nàng thờ dãi: “Môn chủ, chuyện xảy ra với lâu chủ Trọng Trọng Lâu, Bán Nguyệt Thành đồng cảm sâu sắc, thiếu niên anh hùng đội trời đạp đất như Đồ lâu chủ, sớm mất đi là một tổn thất vô cùng lớn đối với võ lâm giang hồ...”

“Cái... cái gì?!”. Song Tịnh đột nhiên ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt, muốn gom lại chút ký ức vụn vờ trong đầu, nhưng gom thế nào cũng thấy không khớp.

“Mặc dù tình cảm sâu nặng của Đồ lâu chủ với Trầm đường chủ khiến người đời cảm động, nhưng tự đoạt đi tính mệnh của mình như vậy, thật sự là... Thật là làm cho người ta đau buồn!”. Huyền Sinh nói xong câu cuối, lại nặng nề thờ dãi.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt của Diệp Song Tịnh ở trước mắt tái nhợt như tuyết giá, đôi mắt mất đi tiêu cự nhìn về phía trước, dường như, đã không còn ở trên đời này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.1 - Chương 68: Sương Chăng Phải Sương. Nước Xanh Thắm Vẫn Có Thể Lọc (3)

“Đúng là gọi mãi mà không tỉnh”. Trừ Đồ nhún nhảy nhìn tỷ tỷ mình, hai người cùng nhìn về phía nhóm người đang ngủ say trên mặt đất, chỉ thấy bọn họ đều đang nghiêng trái nghiêng phải ngủ, có gọi thế nào cũng không tỉnh. Các nàng thậm chí còn gọi nước vào Huyền Sinh, đá đá mấy cái, nhân tiện trút

hết bất mãn trước kia với hắn, nhưng hắn vẫn không biết gì mà chìm sâu trong mộng, chẳng có phản ứng gì.

“Lại là mê trận sao?”. An Hành đánh giá những khối đá xung quanh, bất giác nhảy lên chạm vào một khối, xem xem có thể tìm ra điều gì không ổn hay không, nhưng cũng không có chút manh mối nào. Không khỏi nhủ thầm nói: “Vật duy nhất ở đây có thể làm vật tạo trận, hẳn là mấy tảng đá này? Rốt cuộc là ở chỗ nào chứ?”.

“Nhưng cũng có thể là bất kỳ thứ gì khác...”. Trữ Đô thờ dài, xem xét rừng cây và hoa cỏ mọc đại bốn phía, phiên nào nói: “Nếu là thứ khác, thế phải tìm tới khi nào mới phá trận được đây?”. Lại dừng một chút: “May mà chúng ta không ngủ mất, nếu không ba ngày sau, chắc mọi người đã chết hết ở đây rồi”.

“Có điều...”. An Hành chợt nhớ tới gì đó, bất giác nở nụ cười, đưa mắt nhìn muội muội: “Bất luận thế nào, vật tạo trận chắc chắn ở trong phạm vi này đúng không? Nếu là như vậy...”.

“A...”. Lập tức hiểu rõ ý của tỷ tỷ, Trữ Đô cũng nhìn nàng cười hi hi: “Vậy thì, hủy hết đi, không phải là được rồi sao?”.

Hai tỷ muội cùng cười một tiếng, ánh mắt gian xảo sáng lên, giống hệt Song Tĩnh.

“Nhưng mấy người môn chủ phải làm sao bây giờ?”. Trữ Đô chỉ vào đám người nằm ngủ như lợn chết nói.

“Chúng ta lên tầng đá kia nhìn xem”. An Hành nhảy phắt lên, hai người sóng vai đứng trên tầng đá cao nhất, quan sát bốn phía.

Chỉ thấy xung quanh đều là phế tích đầy đá, màu trắng của đá dưới ánh trăng tựa như những phiến lá sen lơ lửng trong rừng cây xanh thẫm, ngọn lửa ở giữa vẫn chập chồn tỏa ra làn khói lượn lờ, đám người kia vẫn đang rải rác ngủ xung quanh, Huyền Sinh và Song Tĩnh dựa vào nhau, Hoa Mai và Triệt Thủy lưng đối lưng ngủ cùng một chỗ, còn có Bạch Vân và Cẩm Quan một trái một phải canh giữ hai bên Triệt Thủy, dường như ở trong giấc ngủ cũng đang bảo vệ hắn.

“Chia làm hai đi”. An Hành đánh giá một lát nói: “Ta phụ trách phá hủy hết chỗ này, còn muội ở giữa chắn cho bọn họ không bị thương. Thế nào?”.

“Cũng được”. Trữ Đô nhún vai, đang muốn nhảy xuống, lại không kìm được quay đầu nhìn người bên cạnh, chẳng biết tại sao, bất thốt lên: “Tỷ...”.

“Yên tâm đi”. An Hành vẫn đưa lưng về phía nàng, giọng nói thản nhiên, vững vàng an ủi nỗi lo lắng của nàng: “Môn chủ đã nói, chúng ta đều sẽ cùng nhau trở về. Cho nên...”. Ta sẽ không chết ở chỗ này, muội cũng vậy.

Trữ Đô không nói, gò má được ngọn lửa và ánh trăng chiếu rọi, bất chợt lại có vẻ nghiêm túc, lạnh lùng mà bình thường không có. Nàng tỉ mỉ quan sát Song Tĩnh đang nằm ngủ ở trên đất, nàng ấy đang cuộn mình trong ngực Huyền Sinh, cau mày bất an nói mê gì đó, giống như gặp phải một cơn ác mộng. Trữ Đô thờ dài một tiếng, rồi khẽ nở nụ cười, vẻ phóng khoáng hải hước vô tư thường ngày lại quay trở về trên khuôn mặt nàng.

“Chỉ là một đồng đá thôi mà, phải không tỷ tỷ?”. Nàng quay đầu, rục rịch cười với An Hành.

“Muội biết là tốt rồi”. Người kia cũng ngao ngễ ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhảy lên, thoáng cái đã nhảy tới trên một tảng đá lớn khác, trường thương trong tay, ngân thương dài mảnh giống như mảnh trăng trượt vào trong tay nàng, tỏa ra ánh sáng bén nhọn như băng.

“Chuẩn bị xong chưa?”. An Hành nhìn về phía muội muội, hỏi: “Tính mệnh của môn chủ và những người khác, đều nằm cả trong tay chúng ta!”.

“Phải!”. Trữ Đô đứng ở giữa mọi người, nhếch miệng cười một tiếng: “Bắt đầu đi, phá hủy!”.

Lời còn chưa dứt, An Hành đã nhảy lên thật cao, trường thương trong tay, tốc độ nhanh nhẹn, chỉ nghe một tiếng hét to, cùng lúc khi nàng đáp xuống đất, một trận cuồng phong nổi lên, trường thương dựng ngược hung hăng cắm vào trong đá, âm thanh vỡ nát vang lên, khe hở vừa mới nứt ra, nàng đã nhảy sang chỗ khác, trường thương xoay tròn sắc bén đâm tới, mang theo cuồng phong như rồng cuộn, ngọn lửa ở giữa bị gió dập tắt, cùi và tro than đều bị cuốn ra xa. An Hành nhón chân một cái, khẽ quát lên, hai tay nắm chặt vũ khí bổ về phía một tảng đá lớn hơn, cả một vùng đất bị cắt nát, cát đá bay loạn xạ, cây cối như gặp bão, gió lớn gào thét, xung quanh bọn họ, tạo thành một vòng xoáy và gió giật không lồ.

Bỗng nhiên, hai chiếc vòng đồng bay lên, Trữ Đô vững vàng đứng thẳng giữa mọi người, hai tay ra sức điều khiển vũ khí, tạo thành một tấm lá chắn vô hình, tất cả những mảnh đá bay tới đều bị chặn ở bên ngoài, không thể tới gần đám người Song Tĩnh dù chỉ nửa phân.

“!” Dường như nhận ra điều gì, Trữ Đô đột nhiên quay đầu lại, chỉ trông thấy hai bóng người xuyên qua cát đá mù mịt, nhủ thầm nhảy lên, lập tức đánh tới, tay phải vung lên, vừa kịp chặn được phi đao tấn công An Hành.

“Aaaaa!”. Chỉ thấy lại có hai thanh vũ khí xé gió lao đến, Trữ Đô tránh được, nhìn thấy một khối đá không nhỏ đang lao về phía đám người Triệt Thủy, lập tức tung vòng đồng muốn đánh nát, hơi nghiêng người, đúng lúc ấy, một thanh phi đao lướt qua, xoạt một tiếng, cánh tay nhất thời bị rách một đường.

“Khốn kiếp!”. Nàng lại dùng vũ khí hất tung mấy tảng đá sắp rơi xuống mọi người, thu hồi sợi xích, cố định vòng đồng ở cổ tay, nhấn chốt, lưỡi đao theo đó lập tức bật ra, nàng lùi lại phía sau vài bước, nhảy lên, xông về phía trước.

Vài mảnh phi đao màu bạc đâm tới, đều bị Trữ Đô đánh rơi hết cả, trong nháy mắt đã đến trước mặt kẻ nọ, chỉ thấy thân hình hắn kỳ dị, tay dài lưng còng, hai chân nhỏ như cây trúc, con ngươi như chuông, đôi môi to dày, đây hẳn là Thất tiên đứng hàng thứ bảy trong Bát tiên của Phi Ưng Bảo – Cô Ai Quái Tử.

Cheng...!

Vũ khí hai người chạm vào nhau, tóe lửa; Thất tiên tay cầm đoản đao Loan Nguyệt*, Trữ Đô dùng lưỡi đao vòng đồng trên cánh tay chặn lại, hai bên bất phân thắng bại, lưỡi đao sắc bén chọt bức chọt lui, không ai chịu nhượng bộ nửa phần.

* Loan nguyệt là trăng khuyết, đoản đao là con dao ngắn; đoản đao Loan Nguyệt tức là con dao hình lưỡi liềm.

Đột nhiên có thứ gì đó gào thét xông đến, Trữ Đô nhất thời lùi xa một bước, chỉ nghe nổ rầm một tiếng, có vật gì đó vô cùng nặng đánh về chỗ nàng vừa đứng.

Quay đầu nhìn lại, một vị tiểu cô nương đứng lặng yên ở trên tảng đá, nhìn nó cùng lắm cũng chỉ mười một mười hai tuổi, tóc búi hai bên, xinh xắn lạnh lợi, gương mặt trắng hồng, thoát nhìn phần phủ ngọc mài, hồn nhiên ngây thơ; tay cầm sợi xích cực thô, sợi xích dài như cánh tay thiếu nữ, phần đuôi có chùy cầu* đầy gai sắt, to như trái dưa, nặng như chì, nện thùng cả mặt đất. Đứa bé kia thấy Trữ Đô mặt biến sắc, bất giác cười khanh khách, âm thanh lạnh lạnh như chuông bạc, trong núi đêm khiến người nghe sớn tóc gáy. Đây chính là kẻ đứng đầu Bát tiên, gọi là Kinh Thứ Hải Đồng Đại tiên.

*Chùy cầu: là một loại vũ khí có phần đầu là hình tròn to, có thêm mấy gai sắt ở xung quanh, dùng để nện, hoặc phang thẳng, bị dính chiêu hơi thốn đấy =>) còn bé thế mà đã cầm thứ này rồi thật buồn hân!

“Hi hi...”. Tiểu cô nương đứng nhìn sang đồng bọn bên cạnh, ngọt ngào cười nói: “Huynh nói xem, hai ta chơi sao mới vui đây?”. Đại tiên chớp chớp mắt le lưỡi: “Đầu tiên nện nát chân nàng ta nhé? Sau đó, chúng ta lại dùng Cầu Cầu đập nát tay nàng ta, Thất Thất huynh dùng đao cắt từng khúc thịt, cuối cùng dùng Cầu Cầu đập nát đầu nàng ta, được không?”, vừa cười ngây thơ, chỉ về Trữ Đô mà nói.

Cô Ai Quái Từ không nói, chỉ im lặng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Đại tiên toát lên vẻ dịu dàng.

Trữ Đô bất giác cười lạnh: “Bị Đồ lâu chủ phế đi bốn người còn chưa đủ, những kẻ khác cũng tới chịu chết sao?”.

“Chà chà, đại tỷ tỷ, sao tỷ lại mạnh miệng như vậy chứ?”. Đại tiên cười híp mắt nhìn nàng: “Trước tiên cắt đầu lưỡi kia đi...”.

Ầm...! Lúc này bên cạnh truyền đến một tiếng vang thật lớn, bọn họ quay đầu nhìn lại, trông thấy tảng đá cao nhất đang nứt ra một đường từ chính giữa, dần dần sụp đổ tan tành.

“Trời ơi, hồngбет rồi...”. Đại tiên cong miệng nói, nhón chân lao về phía trước.

“Cách tỷ tỷ ta xa một chút!”. Trữ Đô đang muốn đuổi theo lại bị Cô Ai Quái Từ chặn lại, nhất thời cao giọng rống giận: “Tránh ra!”.

Cô Ai Quái Từ lặng im không nói, đẩy mắt vọt qua một tia sát khí, hai tay đan vào nhau, mười thanh phi đao lập tức phóng ra, hấn lui về sau, lưỡi đao bạc đâm về phía Trữ Đô tới tấp như mưa! Người phía sau cười lạnh một tiếng, cũng lui liền mấy bước, hai tay dùng sức tung vòng đồng, vũ khí hai bên chạm nhau trên không trung, lăm tóe ra vô số ánh lửa!

Nơi khác, Đại tiên đuổi sát An Hành, Lưu Tinh chùy khổng lồ nặng trĩu dường như chẳng nặng chút nào với nàng ta, lúc phóng ra, lúc thu lại, theo sự điều khiển mà quăng về phía đối phương.

An Hành khẽ nhíu mày, nghiêng người nhưng không kịp tránh, chỉ cảm thấy bả vai đột nhiên đau đớn như bị lửa thiêu, âm thanh xé rách vang lên, vai phải bị mất một mảnh da lớn, nàng cắn răng chịu đựng, khẽ nhón hai chân, “bốp” một tiếng, Lưu Tinh chùy nện trên mặt đá, An Hành bị chấn động, suýt nữa rơi thẳng xuống đất.

“Bé ngoan đừng chạy!”. Đại tiên ở phía sau cười hi hi ha ha mà nói, tay phải vung lên, mạnh mẽ đánh ra.

“Ồi!”. Mới vừa rồi phá trận đá kia đã gần hết sức lực, An Hành vừa tránh vừa bất giác cảm thấy mệt mỏi, chợt vật tránh đòn đã bị thương rất nhiều bộ phận, khẽ ngoảnh đầu nhìn lại, Trữ Đô cũng đang đánh nhau với kẻ khác, khó phân thắng bại.

Nàng chợt nảy ra sáng kiến, đột nhiên tăng tốc độ, đáp xuống một khối đá lớn, khi Lưu Tinh chùy đánh xuống, nhanh chân tránh ra, chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, tảng đá nhất thời nát bấy thành tro.

An Hành khẽ cười một tiếng, vội vã cẩn thận che vết thương, nhanh chóng lao đến mấy tảng đá khác.

“Đừng tưởng ta không biết ngươi làm cái gì nhá...”. Đại tiên ở phía sau không ít hòn đá nát vụn, vẫn cười híp mắt nói, nhưng ý cười đã thêm một phần lạnh lùng, tàn nhẫn. Nàng ta đột nhiên quăng Lưu Tinh chùy ra, rồi lại dùng tay trái kéo mạnh một cái, chỉ thấy cầu gai đột nhiên rẽ thành một đường cong hoàn mỹ, An Hành tránh không kịp, bị đánh trúng ngực, phun ra một ngụm máu lớn.

Khốn kiếp, chỉ còn mấy khối nữa thôi, nàng thở dốc nhìn mấy khối đá cuối cùng cách đó không xa, cắn răng đứng dậy.

Không được...

Dù thế nào, môn chủ cũng phải còn sống trở về!

“Hừ...”. An Hành lạnh lùng cười một tiếng, thì thào nói: “Đừng có xem thường người khác...”.

Nàng vội vã bỏ dậy, dùng hết sức lực xông đến phía trước, Đại tiên ở phía sau không ngờ được nàng lại ra tay nhanh như vậy, nhất thời không phản ứng kịp, người trước mặt đã nhảy lên thật cao, vung trường thương đâm tới một khối đá không nhỏ.

“Thật là quá không nghe lời mà!”. Đại tiên giận dữ, lập tức đuổi theo, vung vũ khí trong tay: “Tới đâyyyyy!”. Nhưng đã muộn, nàng ta không thể không chậm lại để tránh những mảnh đá sắc bén làm bị thương, mà An Hành đã cực kỳ nhanh chóng đổi mục tiêu.

“Tới!”. Chỉ còn một tảng đá nữa thôi, lòng đại thù hộ của Thất Thạch Môn bắt giác như lửa đốt, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng gió dữ dội, nàng biết Lư Tinh chùy kia đã theo tới sát sao rồi, bỗng nghiêm nghị, hai tay nắm chặt, hạ quyết tâm, dứt khoát xoay người, dùng toàn bộ sức lực và khí lực còn sót lại của mình, nhắm thật chuẩn, ngân thương Hồng Anh lập tức cắm thật sâu trên mặt đất, dây xích của Lư Tinh chùy cũng xoay tròn theo, lập tức cuốn vài vòng phía trên ngân thương!

“Cái gì?!”. Đại tiên bắt giác kinh hãi, trong nháy mắt, An Hành đã đạp lên sợi xích mà đến như gió táp.

Thất Thạch Môn nhà họ Diệp, tinh thông chế tạo mười tám loại vũ khí, đương nhiên võ nghệ cũng phải xứng với từng ấy món.

Nếu như vũ khí bị hủy... còn có quyền pháp nhà họ Diệp từng danh chấn thiên hạ.

Kinh Thứ Hải Đồng chỉ cảm thấy luồng khí mãnh liệt phía trước đang giương nanh múa vuốt mà bức tới mình, thấy đất cát hai bên An Hành dội thẳng ngược lên!

“Aaaa——!”. Ống tay áo của An Hành khê tung bay, nàng tay không mà đánh!

Nhà họ Diệp tổng cộng có mười sáu bộ quyền pháp, An Hành tinh thông nhất là bộ đã pháp thứ sáu – Cô Lang* Minh Nguyệt, chỉ thấy tay trái nàng đánh ra một chưởng mãnh liệt, sáu chưởng đầu tiên đánh ra chỉ là luồng khí và nội lực mãnh liệt, nếu như bị đánh chính diện mà nói, ắt bị trọng thương, quyền cuối cùng đánh mọc lên, tựa như sói xâm ngửa mặt lên trời hú dài, quyền trái tiếp theo, giống như đầu sóng cuộn đổ xuống, tốc độ cực nhanh như thể tiến lui mấy lần, đánh thẳng vào cổ đối phương, nhẹ thì hôn mê, nặng thì bỏ mạng.

*Cô Lang: Chó sói cô độc

Trên dưới mười sáu quyền, đánh thẳng vào Kinh Thứ Hải Đồng, thân thể của nàng ta nhất thời bị chấn động bay ra ngoài, miệng đầy máu, sắc mặt tái nhợt, trợn trừng mắt, thế nào cũng không ngờ được, mình lại thất bại trên tay đối phương.

“Hự...”. An Hành nhẹ nhàng rơi xuống đất, không ngừng thờ dốc, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ọc một tiếng, phun ra một búng máu, lập tức quỳ ở trên mặt đất. Nguyên khí của nàng bị tổn thương nặng, cộng thêm một cú chính diện của Lư Tinh chùy nặng trĩu kia, ngực sớm đã loang lỗ máu, nội thương và ngoại thương cùng lúc phát ra.

“Trừ Đồ...”. Nàng ho khan gọi muội muội, chỉ vào khối đá cuối cùng còn cách đó không xa, còn chưa mở miệng, đã gục xuống.

Nhất định phải cứu môn chủ...

“Tỷ tỷ!”. Trừ Đồ vừa sợ vừa giận, nhưng đối phương quá dây dưa, nàng nhìn về phía tảng đá cuối cùng cách đó không xa, cũng không lo được nhiều như vậy, trực tiếp xông thẳng tới.

“Hừ!”. Cô Ai Quái Tử vội vàng đuổi theo, tay phải vung lên, thừa dịp nàng không để ý, một lưỡi đao màu bạc cong cong rạch một vết ở gót chân nàng.

“Á...!”. Một đao kia rạch vào chỗ hiểm, máu liền chảy ra như suối, Trừ Đồ đột nhiên ngã nhào trên mặt đất, nhưng còn chưa kịp xoay người đã tránh nhanh sang một bên, quả nhiên tránh được một cước thật nặng đang muốn giẫm lên mình. Nàng giận tím mặt, xoay người bật lên, động tác vô cùng nhanh nhẹn, thoáng cái đã đến phía sau Cô Ai Quái Tử, tay phải vung xuống xoẹt một tiếng, lưỡi đao trên cổ tay lập tức rạch một vết trên lưng đối phương: “Muốn chơi đứng không?”. Nàng gào lớn, không đợi hắn ta kịp phản ứng, nhón chân một cái một cái liền nhảy lên cái cây bên cạnh, cảm thấy phía sau có tiếng động, vội vàng xoay người, hai tay bắt chéo, ngăn được một kích sắp đâm trúng nàng.

Keng——

Tiếng kiếm va chạm vang lên trong trẻo, giống như tiếng thủy tinh vỡ nát, vũ khí của hai người chạm vào nhau tóe lửa.

Nhưng Trừ Đồ không có thời gian lè mề với hắn, một tay cố gắng chống đỡ sức lực của đối phương, tận dụng sơ hở, đâm một phát vào mặt hắn. Nhân lúc Cô Ai Quái Tử bị đau mà buông tay, nàng vội vàng xoay người muốn đi phá hủy khối đá cuối cùng, nhưng tóc lại bị kéo chặt!

“!”. Nàng bị kéo đến không thể nhúc nhích, định dứt khoát vung tay, dùng vũ khí trên tay cắt đứt đoạn tóc dài, tức giận nói: “Đã như vậy, là ngươi tự chuốc lấy!”. Nói xong, xoay người đến sau lưng đối phương, hai đầu gối chống lên lưng của hắn, cánh tay cầm mạnh xuống! Vành vòng lập tức cắm trên vai Cô Ai Quái Tử, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Thất tiên kia cũng rút đao, đâm ngược ra phía sau!

“Á!”. Lưỡi đao liền đâm vào ngực phải, Trừ Đồ đau tái mặt, nhưng vẫn nhếch miệng nở nụ cười: “Khốn kiếp! Muốn cùng chết sao!”. Nàng vẫn như cũ cầm chặt vòng đồng vào đối phương, nghiêng răng dùng sức, hai người nhất thời từ trên cây cao rơi thẳng xuống đất!

“!!” Thất tiên muốn tránh ra, nhưng mà vũ khí của mình vẫn đang ở trên người Trừ Đồ, không thể nhúc nhích.

Hai người rơi xuống nhanh như sao băng, quay cuồng bay lộn, quay qua lộn lại, đánh về phía tảng đá kiên cố bên nhón kia!

“A a a a a a!!”. Trừ Đồ nắm chặt quả đấm, đem toàn bộ sức lực nện vào tảng đá!

Môn chủ...

Người nhất định phải sống trở về Thất Thạch Môn.

Rầm...

Một tiếng động lớn vang lên, rừng cây xung quanh đều bị chấn động.

Vụn đá tới tấp bắn ra, trong lúc nhóm người kia vẫn đang say ngủ mà rơi xuống, giống như mưa đá bình thường vậy.

Bỗng một làn khói mỏng từ những khối đá đã bị đánh nát bay lên, tản vào trong gió đêm, hòa cùng với bóng tối vô cùng vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 69: Trận Chiến Đầu Tiên. Hậu Sinh Khả Úy (1)

“Ư...”. Triệt Thủy khẽ động dậy đầu ngón tay, ánh mặt trời chiếu chói khiến hắn phải đưa tay che mắt lại, vừa tỉnh táo được một chút, đã cảm thấy huyết thái dương đau buốt, mở mắt định ngồi dậy, đầu lại đau như muốn nứt ra, không tài nào dậy nổi.

“A Triệt, cảm thấy thế nào?”. Âm thanh trầm tĩnh quen thuộc vang lên, hắn ngẩng đầu, gương mặt phóng đại của Mộ Dung Cần đã ở ngay trước mắt, bị dọa sợ tới mức lập tức lùi người lại, chỉ nghe “ai ya” một tiếng, đụng phải Lâm Mai Hoa đang ở phía sau.

“Cẩn thận chút đi!”. Mai Hoa tức giận nói, nhưng vẫn đưa tay đỡ hắn dậy.

“Cẩn... Cẩn huynh... Sao huynh lại ở đây?”. Có phải Song Thanh tỷ tới tìm ta tính sổ không? A Triệt cảnh giác hỏi, trong lòng im lặng gào khóc, Tiểu Tịnh rõ ràng là bị bắt đi ở Thất Thạch Môn mà, tuyệt đối không phải do lỗi của lâu chủ Trọng Trọng Lâu ta đâu!

Mộ Dung Cần chưa trả lời hắn, cũng không nở nụ cười hồ ly giả hoạt như ngày thường, ngược lại, im lặng nghiêm túc bắt mạch cho hắn, lát sau mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai hắn: “Không sao, xem ra các ngươi đều chỉ bị trúng Huyền trận mà thôi, cũng may không có di chứng... nhưng là...”. Hắn có chút lo lắng nhìn lâu chủ Trọng Trọng Lâu: “Trong cơ thể ngươi có kịch độc...”.

“A...”. Triệt Thủy gãi gãi đầu, cười hi hi: “Không phải là thứ mà Tiểu Tịnh nói đó sao? Thứ mà Bất Bại nữ hiệp cho ta uống?”.

“Có thấy khó chịu không?”. Mộ Dung Cần cau mày hỏi. Thấy Triệt Thủy lắc đầu, ánh mắt bỗng hiện lên một tia rét lạnh như băng: “Vậy mà còn có người hạ Vĩnh Ngũ độc, thật là...”.

“Vĩnh Ngũ độc?”

Môn chủ Ngưng Surong Môn nghiêm túc gật đầu nói: “Theo lời Bất Bại nữ hiệp nói, trong vòng ba ngày độc tính sẽ hoàn toàn phát tác, đến lúc đó, ngay cả ta cũng không cứu được ngươi”.

“Mộ Dung môn chủ, chẳng lẽ phải cảm chắc cái chết hay sao?”. Bạch Vân mới vừa tỉnh lại, nhện không được, liều xiêu vẹo vẹo tiến đến, kinh hoàng hỏi: “Lâu chủ nhà ta chẳng lẽ...”. Không cứu được sao?!

“Nếu chết được đã tốt...”. Mộ Dung Cần nhìn chằm chằm Triệt Thủy, nói: “Tác dụng của Vĩnh Ngũ độc, sẽ khiến cho người sống không bằng chết, độc tính sẽ lan tới não, khiến người ta gặp phải ảo giác, ta mới chỉ gặp qua ba người trúng loại độc này, tất cả đều phát điên, cuối cùng cầu xin được chết bởi tay kẻ khác”.

Nghe hắn nói thế, mọi người đều trầm mặc, Bạch Vân và Cẩm Quan nhìn về phía chủ nhân nhà mình, thấy mặt hắn cũng hơi biến sắc, nhưng thoáng cái liền khôi phục vẻ ung dung, bất cần ngày thường, cười cười: “Không sao, các ngươi không cần lo lắng, Tiểu Tịnh nhất định sẽ giúp ta lấy được thuốc giải. Muội ấy bây giờ chẳng phải đã khôi phục bản lĩnh rồi đấy thôi?”.

“Sao có thể?”. Mộ Dung Cần nhíu mày lắc đầu: “Ta nghe Huyền Sinh nói qua, được thủy kia ta chưa từng thấy bao giờ, cũng không dám kết luận, nhưng vừa nãy bắt mạch cho Song Tịnh, thương tích trong cơ thể tuy có giảm bớt, nguyên khí cũng khôi phục không ít, nhưng cũng không phải là đã hoàn toàn khỏe mạnh”. Hắn nhìn Song Tịnh phía xa: “Nhưng mà, được thủy này đúng là lợi hại... nội thương lúc trước của Tiểu Tịnh không hề nhẹ, sống được đã là kỳ tích, được thủy lần này mới chỉ thấm qua da đã hiệu quả đến vậy, nếu uống vào, ngày muội ấy hoàn toàn khỏe mạnh, cũng không còn xa nữa đâu”.

Hắn lại quay sang Triệt Thủy: “Nhưng ta vẫn khuyên các ngươi không nên trông chờ vào muội ấy ra tay, năm năm chưa từng luyện võ, cho dù là tiên được lợi hại hơn nữa cũng không thể biến muội ấy trở lại thành Diệp Song Tịnh trước kia, nếu như cố tình động thủ, cũng chỉ duy trì được một thời gian

ngắn mà thôi, muốn giao đầu lâu dài, là hoàn toàn không thể”.

Mọi người nghe vậy, bất giác đều nhìn sang chỗ của môn chủ Thất Thạch Môn, chỉ thấy Song Tĩnh đang quỳ dưới đất, dùng tay áo của mình lau mặt cho An Hành, ở bên cạnh nàng, Kinh Phiến và Huyền Sinh cũng đang giúp Trữ Đô băng bó. Bọn họ lúc này mới phát hiện ra hai người này đang bị trọng thương, mà quang cảnh xung quanh cũng giống như vừa trải qua một trận quyết chiến, khắp nơi đều là đất đá, cảm thấy kinh hãi, vội vàng đi tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?!” Triệt Thủy kinh ngạc hỏi.

“Xem ra... ngoại trừ hai người họ ở bên ngoài, hôm qua chúng ta đều bị trúng mê trận cả”. Kinh Phiến cau mày nói, vừa vén miệng vết thương của Trữ Đô lên, theo cách Mộ Dung Cần chỉ, cẩn thận rắc thuốc bột, miệng vết thương máu thịt lẫn lộn lập tức chảy ra nước mắt, Trữ Đô đang mê man cũng không kim được mà rên rĩ một tiếng, đầu rướn lên, rồi lại nặng nề ngã đi.

“Kia là...?”. Cẩm Quan quan sát xung quanh nói, chỉ thấy bị vùi trong đồng đá vụn, một kẻ thân hình quái dị đang nằm úp sấp, cổ gấp thành một đường cong méo mó, đang trừng mắt nhìn về phía xa, sắc mặt xanh mét, như đã chết từ lâu.

“Là một trong Bát tiên”. Triệt Thủy nhìn thấy, giọng chột lạnh đi, hần hừ mạnh một tiếng đi tới, nhìn kẻ nọ, bỗng cảm thấy chán ghét: “Sớm biết thế này, lúc trước không nên hạ thủ lưu tình mới phải”.

“Xem ra, nếu không nhờ hai người họ, chắc chúng ta đã sớm chết trong mê trận này rồi”. Bạch Vân nhủ thầm, cúi người nhìn xuống Trữ Đô mặt đầy máu me và bụi bặm, đáy mắt hiện lên một tia thương xót.

Triệt Thủy nghe vậy, vội xoay người, lo lắng nhìn về phía Song Tĩnh, thấy nàng chỉ lặng im ngồi bên cạnh An Hành, sắc mặt lạnh nhạt, vẻ mặt điềm tĩnh, trầm nghĩ không ổn rồi. Thất Thạch Môn trước nay đều rất bảo vệ người trong nhà, Diệp Song Tĩnh luôn coi trọng thủ hạ nhất, bây giờ chắc chắn đang giận tới cực điểm, ngược lại, gương mặt mất đi toàn bộ biểu cảm.

“Tỷ phụ nói bọn họ cũng không nguy hiểm đến tính mạng, phải không?”. Song Tĩnh bình tĩnh hỏi, hai mắt rũ xuống, vẫn nhìn An Hành.

“Ừm, đúng thế, tuy bị thương nặng, nhưng cũng không phải chỗ hiểm, chỉ sợ sau này sẽ để lại di chứng...”. Mộ Dung Cần trả lời, trong lòng bất giác cảm thấy thương tiếc: “An Hành cô nương còn đỡ, Trữ Đô cô nương ngược lại cần thời gian hồi phục dài hơn, bị thương ở ngực, nếu muốn tập võ lại, thì phải cần ít nhất một năm rưỡi”. Có lẽ đã không thể tập võ nữa. Hần lặng lẽ đáp ở trong lòng.

“Các đệ tử của tỷ phụ, chút nữa sẽ tới sao?”. Nàng đứng dậy, nhìn về phía xa hỏi.

“Ừ. Bọn họ xuống chân núi hái thuốc, một canh giờ sau sẽ quay lại”.

“Tốt rồi, chúng ta đi thôi”. Song Tĩnh xoay người, hồ hững nói: “Hai người bọn họ trông cậy cả vào tỷ phụ”.

“Được”.

“À?! Chờ một chút...”. Triệt Thủy bất giác vội vàng hỏi: “Tiểu Tĩnh, như vậy có thể sao? Nếu kẻ địch lại tới nữa...”.

Song Tĩnh nghe thế, quay đầu nhìn hần, Triệt Thủy bỗng nhiên im bất.

“Thời gian chỉ còn hai ngày. A Triệt, chúng ta đi thôi”. Cũng không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, nàng chỉ quay đầu đi, lạnh nhạt nói.

“Tĩnh...”. Huyền Sinh cũng thờ dài, tiến lên vỗ vai nàng, lúc này mới phát hiện nàng đang khẽ run, chợt cảm thấy xót xa, nắm lấy tay nàng: “Muốn ở lại tới lúc người của Ngưng Suong Môn đến chữa cho Trữ Đô và An Hành cũng được, rồi chúng ta lại tăng tốc lên đường là kịp thôi”.

“Không thể mạo hiểm”. Song Tĩnh lắc đầu, cảm thấy hơi ẩm của bàn tay hần, cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, nàng dựa vào vai hần, khẽ nói: “Chúng ta không thể mạo hiểm, Huyền Sinh. Có tỷ phụ ở đây muội rất an tâm, chúng ta nhất định phải nhanh chóng đạt được mục đích”. Vì A Triệt, vì An Hành, Trữ Đô, cũng là vì Thất Thạch Môn, Trọng Trọng Lâu, Thiên Hạ Quán và Bán Nguyệt Thành, cả Kiếm Nhu sơn trang nữa, chúng ta đều phải lấy lại công bằng cho bọn họ. Dù thế nào cũng không thể mạo hiểm.

Huyền Sinh nghe vậy, biết nàng một lòng muốn đuổi tới chỗ của Bát Bại nữ hiệp Phù Bình, cũng biết nàng không mong nỗ lực của hai thuộc hạ bị uống phỉ, liền gạt đầu, dịu dàng nói: “Lên đây đi, ta công muội”.

Song Tĩnh yên lặng gạt đầu, cũng cúi người trào lên lưng hần, nhưng không còn vẻ hưng phấn như ngày thường. Huyền Sinh công nàng lên, hai người xoay mình lại nhìn Mộ Dung Cần.

“Vậy... muội đi trước đây, tỷ phụ”. Song Tĩnh nhìn qua An Hành và Trữ Đô, sau đó lại trịnh trọng nói với Mộ Dung Cần.

“Ừm, thật cẩn thận nhé, ta sẽ mau chóng thu xếp ổn thỏa cho hai cô nương ấy, sau đó sẽ dẫn người đuổi theo bọn muội”. Môn chủ Ngưng Suong Môn cũng gạt đầu nói, dường như nhớ ra điều gì đó, xoay đầu nhìn sang một hướng khác: “À ta phải làm sao bây giờ?”. Hần nhìn về phía Đại tiên đang chẳng rõ sống chết nằm cách đó không xa, hỏi.

“Tùy tỷ phụ xử trí”. Song Tĩnh cau mày quay đầu không nhìn nàng ta.

“Được, vậy thì... Cẩn thận nhé!”. Mộ Dung Cần cười nhạt một tiếng, nhìn bọn họ ôm quyền nói: “Ta sẽ lập tức đuổi theo, mong là không cần đến ta

phải ra tay”.

Mọi người trịnh trọng gật đầu, xách đồ của mình lên, ánh mắt kính phục, cảm kích nhìn Trữ Đồ và An Hành, sau đó đều xoay người rời đi. Một trận gió mạnh thổi qua, toàn bộ lá cây và đá vụn bị trận quyết chiến đêm qua tróc xuống lại ào ào bị cuốn lên, mọi người chớp mắt đã bay lên thật cao, lên xuống mấy bước, đảo mắt liền đã biến mất trong rừng sâu xanh thẳm.

“Nhất định đều phải còn sống trở về nhé”. Mộ Dung Cẩn nhìn phía trước, lẩm bẩm nói.

Sâu sâu rừng xanh có gió mát, lá cây xào xạc phải tiếng đàn.

Nhóm người mau chóng xuyên qua rừng cây, nhìn con đường mòn trước mặt, vắt ngang qua ngọn núi xanh biếc, xung quanh cũng là một vùng thâm cỏ biếc xanh, bầu trời trên đầu từ quang chuyển râm, càng vào sâu trong cốc, càng có thêm nhiều tầng mây mỏng bao quanh bọn họ, đi tiếp vào trong, không khí ẩm thấp dính dính trên người, suối chảy từ trong khe đá, rêu xanh ướt át, xung quanh đều là ẩm ướt. Thời tiết thay đổi, lúc lên đường bầu trời quang đãng, đến giữa trưa lại đã là mây đen đầy trời, mở đầu cho một trận mưa gió nổi lên.

Dọc đường đi, Song Tịnh vẫn trầm mặc.

Huyền Sinh cũng nằng đi được một đoạn đường núi dài, thỉnh thoảng có chút lo lắng nhìn nàng.

Nàng lặng lẽ nằm ở trên lưng hắn, mặt áp vào vai của hắn, không nói một lời.

Hắn đang định lên tiếng, bỗng nhiên lại nghe thấy giọng của Mai Hoa.

“Dừng lại! Tất cả không được cử động!”.

Mọi người nghe vậy, lập tức dừng lại, Cẩm Quan ở phía sau dừng không kịp, đụng vào lưng Bạch Vân, Bạch Vân bị đẩy lên trước, bổ nhào lên người Kinh Phiến, may mà Kinh Phiến phản ứng cực nhanh, vội tránh sang trái một bước, hai người phía sau lập tức ngã quay xuống đất, đều tức giận rời khỏi đối phương.

Triệt Thủy đảo mắt xem thường, hoàn toàn không để ý tới hai thủ hạ, đi đến cạnh Mai Hoa: “Sao thế?”.

“Phía trước là vách đá”. Bát đường chủ của Thiên Hạ Quán nói, tiếp tục im lặng lắng nghe: “Đi chậm thôi, ta sợ nơi này cũng có điều bất thường, đến lúc đó dùng chân không được, ngã xuống thì xong đời”. Nói xong, bước lên trước dò đường.

Trời bắt đầu mưa, mưa bụi như tơ khói lượn lờ, đường ướt đầy bùn đất, núi đá phủ đầy rêu, phía trước truyền đến không khí luân chuyển dưới vách núi, gió thổi theo mưa, gào thét đến từ nơi xa. Xung quanh, mây mù phủ trắng xóa, nhánh cây trên mỏm đá đều có sương trắng mờ ảo lượn lờ vẩn vít. Mọi người không dám lơ là, đều âm thầm nắm chặt vũ khí, cẩn thận mò mẫm đi về phía trước.

“A...!”. Mai Hoa đi phía trước bỗng cúi đầu kêu một tiếng, dừng lại.

Người phía sau vội đi lên, nhìn ra xa, chỉ thấy con đường phía trước đột ngột bị cắt đứt, vách núi hai bên cao tám nghìn thước, tạo thành một người canh giữ quan ải, khí thế vạn người không thể khai thông. Dưới chân chính là vách núi, thấp thoáng có thể thấy được bờ bên kia, vách núi hai bên dựng đứng, lởm chởm đá như bị đao khắc kiếm gọt mà hiểm trở bén nhọn như vậy. Ở giữa là biển mây trắng xóa, giống như cây bông khổng lồ trôi nổi, rộng lớn hùng vĩ, khí thế hào hùng, thật giống như biển mây tiên sơn xa ngút ngàn, ngay cả bờ bên kia cũng nhìn không thấy. Mà từ phía dưới, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước sông Giang Hà* chảy xiết, vang lên âm âm, sóng đánh vào sườn núi cao vạn trượng, liền biết sông Đông Lâm là từ đó chảy qua, bọn họ hẳn đã đi được nửa đường rồi.

*Giang Hà là chính là sông Trường Giang và sông Hoàng Hà ở Trung Quốc.

“Đó là... Một sợi dây thừng?”. Song Tịnh bỗng chỉ tay nói, neho mắt nhìn về nơi cách bọn họ mấy bước.

Những người khác cũng nhìn theo tầm mắt nàng, quả nhiên trông thấy một sợi dây thừng to bằng bắp tay đang bị cột chặt trên một tảng đá, dẫn vào sâu trong biển mây trắng xóa.

“... Ta khinh...”. Triệt Thủy nuốt nước miếng: “Thiên Hiệp Lâu này không thể nghĩ ra chiêu nào mới hơn à? Khắp nơi đều là cầu đứt, vách đá, bọn họ không thể lập bang phái ở một nơi phong cảnh tuyệt đẹp hay sao?”.

“Chắc chắn chứ?”. Kinh Phiến thấy Mai Hoa tiến lên xem xét sợi dây kia, liền cũng tiến đến cạnh nàng, hỏi.

“Tảng đá kia... Chắc đã đứng đó cả trăm năm rồi”. Mai Hoa quan sát phía chân tảng đá không hề thấp kia, nói: “Có điều sợi dây này... nhìn qua, còn rất mới. Nói cách khác, chưa từng có ai dùng nó, từ chỗ này đi sang bờ đối diện. Có lẽ đám người Bất bại nữ hiệp đã cột lên”.

“Nói vậy, phía bên dưới chính là cửa ải ư?”. Triệt Thủy nhếch mép cười một tiếng: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Mau đi thôi!”.

“Khoan đã, cứ phải kiểm tra trước đã”. Mai Hoa nhíu mày nói: “Nhìn hình dạng vách núi đá này, cách chúng ta xa nhất, chính là vách đá đối diện, nhưng người xem con sông này... Là hình lõm, nói cách khác...”. Nàng nhìn sang vực đá hai bên, rất có thể có mai phục.

“Đối phương là Phi Ứng Bảo, chắc chắn sẽ dùng tên, hoặc những vũ khí bắn từ tầm xa khác”. Kinh Phiến cũng tới cạnh nàng, quan sát phía trước nói,

nàng mấp máy môi, rồi lại nhíu mày: “Nếu dùng tên, sẽ rất phiền toái, mấy người chúng ta còn đỡ, nhưng Huyền Sinh phải công theo Song Tịnh...”.

“Không sao”. Mai Hoa lắc đầu: “Bọn ta đi trước, sau đó đến bọn họ, người và A Triệt đi cuối cùng là được, để Huyền Sinh và Song Tịnh đi ở giữa, nếu có gì bất trắc, cũng có thể bảo vệ bọn họ”.

“Ừ”. Kinh Phiến gật đầu, ánh mắt nghiêm túc: “Cứ làm thế đi!”.

Mai Hoa chậm chậm đi trước, dùng mũi chân nhấn nhấn sợi dây kia, cảm thấy chắc chắn rồi, lúc này mới lui lại mấy bước, chuẩn bị lấy đà, chỉ thấy nàng dùng hết sức lao về phía trước, đến gần vách đá liền đạp mạnh lên mặt đất, cả người bắn lên thật cao, tạo thành một đường cong trên không trung, thoát cái đã biến mất trong màn sương.

Huyền Sinh đang muốn tiến lên, lại bị Lũng Dã vẫn luôn lặng lẽ theo sau bọn họ tranh trước, chỉ thấy cô nương tóc bạc kia không lui lại lấy đà giống như Mai Hoa, mà nhẹ nhàng như lông vũ lao về phía trước, trong chớp mắt, đã biến mất sau màn sương mù.

Song Tịnh không hề nhíu mày, vỗ vỗ vai Huyền Sinh nói: “Chúng ta nhanh đuổi theo, đừng để bị cách xa, đến lúc đó có gì bất trắc, không giúp nổi Mai Hoa... Nhé!”. Nàng còn chưa dứt lời, Huyền Sinh đã nhảy lên thật cao, theo sát Bát đường chũ; phía sau hai người bọn họ, Triệt Thủy và Kinh Phiến cũng gấp rút đuổi theo.

Quả nhiên, chưa được nửa đường, đã nghe vô số âm thanh gào thét tới gần, mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã nghe tiếng Song Tịnh quát lên: “Xông lên trước, chú ý đừng để sợi dây bị cắt đứt!”. Lời này nhắc nhở những người khác, tiếc rằng bọn họ đang ở sâu trong mây trắng, ngoại trừ một mảnh sương thì không nhìn thấy gì khác.

Nhất thời, có thứ gì đó xé trời, vùn vụt bay tới!

Hỏa tiễn, xích sắt, chùy nhọn, vũ khí dày đặc từ xa bắn về phía bọn họ.

Mai Hoa cắn răng, đạp một cái vọt lên, trở mình trên không trung, vô số sợi bạc bắn ra xung quanh, nhưng chỉ có thể cản được một số vũ khí đang lao về phía bọn họ.

“Đáng ghét!”. Triệt Thủy cũng nhảy lên, xòe quạt, tuy có tạo ra một trận gió lớn, nhưng vẫn chưa đủ ngăn được toàn bộ âm khí đang từ bốn phía bay tới.

“Lên!”. Huyền Sinh thấy không ổn, chột quát lớn, mọi người vội dốc toàn lực xông lên, nhưng đã muộn, mũi tên, kiếm sắc đầy trời điên cuồng lao đến!

Thế nhưng, tất cả bọn chúng đều dừng lại giữa không trung.

Thời gian như ngừng lại.

Lá cây chấp chờn, sương khói bông bành, mũi tên và vũ khí đang xé gió lao đến, ngay cả nước sông cuộn cuộn cách bọn họ phía xa cũng ngừng chảy.

Lũng Dã đứng phía trước Huyền Sinh và Song Tịnh.

Nàng kiễng mũi chân, tay phải giơ lên cao, áo choàng màu xanh thẫm giống như mảnh trời nhỏ theo gió tung bay, tóc trắng như tuyết, da thịt như sương, con ngươi sâu hút không có một tia gọn sống. Năm ngón tay nàng mờ ra, chậm rãi giơ lên, tất cả vũ khí vây xung quanh người bọn họ đều theo động tác của nàng mà chuyển phương hướng.

“Còn chờ gì nữa, xông lên đi!”. Song Tịnh đột nhiên hô.

Mọi người như bừng tỉnh, vội vàng nắm lấy thời cơ, xông về phía trước.

Đột nhiên, Cẩm Quan đi sau cùng bỗng cảm giác thấy sợi dây dưới chân rung lên một cái, nàng quay đầu nhìn, nhưng chỉ thấy sương trắng lượn lờ, căn bản là nhìn không rõ, vì thế không hề nghĩ ngợi, lập tức xoay người lao ngược lại.

“Cẩm Quan!”. Bạch Vân vội vàng gọi: “Người làm gì vậy!?”.

Nhưng Cẩm Quan đã nhảy lên thật cao rồi, soạt một tiếng, rút ra Thanh Long kích làm từ gỗ từ đàn, khẽ quát một tiếng, lao về phía trước.

Quả nhiên, có một mũi tên ghim trên sợi dây thừng, cắm vào tảng đá, nhưng mà sợi dây kia vô cùng chắc chắn, không phải chỉ một mũi tên có thể làm đứt được. Vì thế, liền có một kẻ đang quỳ bên cạnh, dùng dao ra sức cắt sợi dây, hẳn nghe thấy tiếng quát giận dữ trong không trung, vừa mới ngẩng đầu lên, liền đã bị một cây giáo xuyên mạnh qua ngực, găm vào cây khô phía sau.

Cẩm Quan quay đầu, chỉ thấy Bạch Vân cũng đang đạp trên sợi dây thừng chạy tới, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, quát lên: “Đừng cử động!”

Nhưng đã muộn, tiếng đứt rất nhỏ vang lên, sợi dây kia đã bắt đầu rung đưa muốn đứt, Cẩm Quan bỏ nhào về trước, kịp đưa tay bắt được sợi dây, nhưng lại suýt bị kéo rơi xuống vực đá sâu hút, may mà kịp ôm lấy tảng đá kia mới không bị rơi xuống thịt nát xương tan.

“Ôi...!”. Nàng dùng sức kéo sợi dây, nhưng sức nặng phía trước gần như muốn xé rách cả cánh tay nàng, bàn tay bị ma sát cực nóng, cảm giác đau nhói nóng rực từ trong lòng bàn tay truyền tới. Nàng cắn răng nhìn xuống, cầm chặt, lại trông thấy Bạch Vân nhảy lên giống như trước, song kiếm ra tay, mau chóng lướt qua nàng, đâm tới kẻ phía sau đang muốn ra tay với nàng!

“Cố lên!”. Bạch Vân gào lớn với nàng, kịp thời nghiêng mình tránh được mấy thanh phi tiêu bắn tới, rút kiếm đánh tới, ngân quang chọi lóe, máu thịt liền bắn ra, hai cái đầu người lăn xuống núi. Hắn không kịp kiểm tra xem còn có kẻ khác bao vây không, vội xoay người giúp Cẩm Quan kéo lại sợi dây thừng, nhưng thấy tay bạn mình đã đầy máu, thiếu chút nữa không cầm cự được rồi.

Hai người hợp sức cột sợi dây vào tảng đá, đang muốn buông tay, lại nghe từ dưới cốc sâu truyền đến âm thanh không ít thứ gì đó rơi xuống nước, từ trong màn sương trắng vang lên tiếng gọi đầy lo lắng, hoảng hốt của Triệt Thủy: “Cẩm Quan ...? Bạch Vân. ...?”

Cẩm Quan đang muốn trả lời, lại kịp thời kìm lại.

Chỉ thấy vô số mũi tên buộc dây từ hai bên mây mù bay đến, găm chặt lên vách núi chỗ bọn họ.

Nàng và Bạch Vân nhìn nhau cười một tiếng, đồng thời giờ tay chém đứt sợi dây nối với bờ bên kia.

“Chủ nhân, mọi người đi trước đi!”. Cẩm Quan hướng về phía đối diện hô lớn: “Thuộc hạ và Bạch Vân không sao! Sẽ bắt kịp mọi người ngay thôi!”.

“Cái gì?!”. Triệt Thủy kinh ngạc, hơi sững sốt rồi lập tức giận dữ nói: “Các người lập tức lăn tới đây cho ta!”.

“Chà chà...”. Cẩm Quan cười nói: “Cũng không thể để các cô nương của Thất Thạch Môn cướp đi toàn bộ vinh quang được chứ!”. Nàng đổi mặt vách đá, mỉm cười đứng thẳng, tà áo tung bay, ánh mắt kiên định mà điềm tĩnh, hoàn toàn không có dáng vẻ ngại thẹn hải hươc ngày thường: “Người nói có đúng không? Bạch Vân?”. Nàng quay sang đồng môn bên cạnh hỏi.

“Cũng chỉ là mấy tên nhãi nhép thôi... Lâu chủ yên tâm đi! Tuyệt đối sẽ không khiến cho Trọng Trọng Lâu bị mất mặt!”. Bạch Vân cũng khum tay ở bên miệng hô to: “Bọn thuộc hạ sẽ mau chóng đuổi theo thôi!”.

“Khốn kiếp! Ai nói với các người những thứ này! Tôi đây nhanh lên!”. Giọng nói Triệt Thủy tức giận từ phía xa truyền đến, một lát sau, hắn càng thêm thẹn gấp hô lớn: “Các người dám...! Dám chặt đứt sợi dây!”.

Nhưng Bạch Vân và Cẩm Quan đã không còn nghe thấy nữa.

Đám người trước mắt dần dần bức tới gần, đều che mặt bằng vải đen, tay cầm các loại vũ khí khác nhau. Hai người lưng đối lưng nhìn lướt qua, có ít nhất hơn sáu mươi tên, tạo thành tấm chắn, vây lấy bọn họ.

“Haizz... Phải sống trở về nhé”. Bạch Vân quay đầu nhếch miệng cười một tiếng, nhìn nữ tử đã mấy năm qua luôn kề vai chiến đấu cùng mình.

“Người không nghe Diệp môn chủ nói sao? Chúng ta đều sẽ sống sót trở về”. Cẩm Quan khẽ mỉm cười, cao ngạo ngẩng đầu nhìn một rừng đao thương trắng xóa trước mặt, nói.

Bạch Vân không trả lời, cũng quay đầu, nắm chặt vũ khí trong tay.

“Cái đó..., mấy năm gần đây, cảm ơn người”. Hắn rút cuộc nói.

“Nói cái gì vậy...”. Cẩm Quan trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng nghĩ một chút lại vẫn cười nói: “Nếu thực sự muốn trả ơn cho ta, lúc về làm bánh sen ngọt cho ta ăn đi”. Nếu như, thực sự có thể trở về.

“Cũng được”. Bạch Vân thoáng nhìn mây mù dày đặc phía trước, bên kia đã không còn tiếng Triệt Thủy la hét, trắng xóa nhìn không thấy bất kỳ vật gì: “Lần sau, chúng ta cùng lâu chủ ra ngoài ăn cơm nhé, ngài ấy nói đã lâu rồi mà”.

“Ừm”. Cẩm Quan cười nhạt một tiếng: “Nhất định thế...”.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 70: Trận Chiến Đầu Tiên. Hậu Sinh Khả Úy (2)

Chim thú chạy loạn, bóng cây đong đưa, phía sau con đường hình như có động tĩnh.

Triệt Thủy đột nhiên quay đầu, hi vọng lại trông thấy hai bóng người quen thuộc, nhưng ngoại trừ con đường hẹp quanh co và rừng cây u ám thì không nhìn thấy gì khác.

“Nhìn về phía trước”. Mai Hoa ở bên cạnh hắn chợt nói, thấy đối phương quay đầu nhìn sang mình, liền cup mắt: “Nhìn về phía trước, nếu vẫn cứ nhìn phía sau, ngay cả đoạn đường sau này người cũng không nắm giữ được”.

Nghe vậy, Triệt Thủy bất giác nhúchặt chân mày, nặng nề tiếp tục lên đường.

Ở cạnh hắn, Huyền Sinh yên lặng cõng Song Tĩnh lại đang ngủ, đi lên dốc. Môn chủ Thất Thạch Môn cũng không cảm thấy thoải mái, cho dù ở trong mộng, cũng nắm tay, nhúchặt, khoe môi mím chặt, không buông lỏng dù chỉ một chốc. Đằng sau bọn họ, Kinh Phiến và Lũng Dã cũng đang lặng lẽ bước, người đi trước phát hiện bất kỳ động tĩnh nào cũng cảnh giác ngẩng đầu, tựa như đang chờ đợi gì đó, kẻ phía sau thì ung dung bình tĩnh, cho dù có cả một ngọn núi cao sụp xuống trước mặt đi nữa, thì biểu cảm cũng vẫn bình thản như vậy.

Hoàng hôn buông xuống, ở nơi núi cao rừng sâu này, không nhìn thấy chút ráng chiều nào, chỉ khi ở ngã rẽ uốn lượn trên cao, đứng trước vách núi cao ngàn thước vạm vỡ, mới có thể trông thấy biển mây tím phía bên ngoài, nhưng cũng chẳng ai có tâm tư mà thưởng thức những cảnh sắc kia.

“Triệt Thủy...” Mai Hoa khẽ gọi, quay đầu nhìn hắn, đôi mắt phản chiếu ánh sáng xuyên qua kẽ lá, thế nhưng lại trong suốt, long lánh giống như nước mắt vậy. Triệt Thủy nhìn sang, cảm thấy mình như đắm chìm trong một hồ nước xanh biếc.

Chạm phải ánh mắt Triệt Thủy đang yên tĩnh rơi trên người mình, Mai Hoa chợt ngáy người.

Ánh mặt trời le lói chiếu qua lớp bụi mỏng manh đang lơ lửng khiêu vũ trong không trung, không gian bỗng trở về tĩnh lặng, gió thổi chậm lại, bao trùm lấy bọn họ, khắp nơi đều là vẻ dịu dàng.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp nam nhân này, là khi mình giữa đường xông vào xe ngựa.

Khi ấy, mũi tên phủ kín bầu trời, nàng nhìn thấy hắn mặc áo choàng tím vô cùng long lẫy, giống như khóa ra từng mảng ráng màu, mang theo nụ cười thoải mái phóng khoáng, dùng cây quạt màu bạc trong tay, đánh rơi hết những mũi tên bên nhón kia.

Nàng nhớ dáng vẻ của mình khi đó, là ngưỡng mộ.

Hắn ở trên mũi xe càn những mũi tên như bão táp, nàng ở phía trước cửa sổ bảo vệ người trong xe, đôi lúc thoáng nhìn qua, nhìn thấy chính là hắn không hề hấn gì lại tươi cười tươi tắn. Đôi mắt trong suốt đơn thuần giống như một đứa trẻ mỉm cười.

Nàng hiểu kỳ, sau đó, toàn bộ đều không cách nào tránh khỏi.

Tương lai sẽ thế nào, nàng biết rất rõ. Giữa bọn họ, cách nhau một đoạn thời gian dài, cách cả thảy năm rục rờ, cách chuyện cũ tươi đẹp giống như truyền kỳ. Cũng không giống như Song Tĩnh và Huyền Sinh, có thể đưa tay ôm lấy, sưởi ấm cho người kia, có thể xuyên qua, chạm đến nhịp tim nhau.

Vì thế, muốn nói lại cảm thấy khó mở lời.

Nhưng Lâm Mai Hoa đâu phải thiên kim yếu điệu thực nữ lớn lên chốn khuê phòng, nữ tử giang hồ vẫn luôn dám yêu dám hận. Hơn nữa, trước mắt còn có một Diệp Song Tĩnh có thể làm tắt cả vì tình yêu, khiến cho người ta cảm thấy toàn thân tràn đầy dũng khí.

“Ta...” Nàng hắng giọng, quay đầu nhìn về phía con đường trước mặt, gò má hơi ửng hồng: “Ta... Ta không có tốc độ như Huyền Sinh, cũng không có trí tuệ giống như Song Tĩnh... Càng không có, bản lĩnh của người”. Nàng hơi nhúchặt, đã khôi phục lại trạng thái bình thường, chỉ cần có dũng khí mở miệng, những lời tiếp theo liền có thể nói ra vô cùng lưu loát. Mai Hoa cười nhạt một tiếng, đưa tay đón lấy một phiến lá cây thật nhỏ rơi xuống, lá cây óng vàng có màu sắc tươi sáng, ở trên làn da trắng ngần của nàng, tỏa ra một màu vàng ấm áp.

“Chỉ nói về sự phụ thôi, Tam đường chủ của Thiên Hạ Quán, làm thế nào cũng kém hơn Bất hủ lão nhân, Bất bại nữ hiệp, còn có các cao thủ trong Bán Nguyệt Thành... Nhưng mà, ba năm sau, ta sẽ vượt qua người”. Nàng ngừng bước chân, quay đầu cười với hắn: “Ta sẽ vượt qua người, Đồ Triệt Thủy, cho nên, trước khi thua bất cứ người nào, người phải thua dưới tay ta trước đã. Trước đó, người vẫn phải sống thật tốt đấy!”.

Triệt Thủy ngáy người, bất giác dừng bước chân, tro mắt nhìn Lâm Mai Hoa đang nhún vai với mình, sau đó thân nhiên đi về phía trước.

Có tia nắng mặt trời chiếu trên lưng Mai Hoa, giống như bột kim sa lấp lánh đột ngột rơi xuống người nàng, mái tóc dài đen nhánh sáng lấp lánh, bả vai hơi cứng ngắc, đai lưng phía sau uốn lượn tung bay, tựa như một con bướm rục rờ bay theo nàng, hình ảnh này vô cùng quen thuộc, bóng lưng vẫn luôn phóng khoáng, hiện ngang bất chợt lại khiến cho người ta có cảm giác uyển chuyển xinh đẹp.

Người này, đang khích lệ hắn sao?

“Ta...”. Nàng dường như nhớ ra điều gì đó, bỗng dừng bước, cũng không xoay người, chỉ là vẫn như cũ lặng lẽ mà nhìn phía trước: “Ta không có khả năng, cũng không có tư cách gì để nói với người những lời này, nhưng... Ít nhất cũng có lý do để sống sót. Phải sống đấy, coi như là để nhìn thấy thành tích của ta ba năm sau, nhất định phải sống”.

Triệt Thủy chấn động, nhìn bóng lưng Mai Hoa, bỗng nhiên lại không nói nên lời.

Nàng biết, nàng cái gì cũng biết.

Chính mình tính toán, dưới tình huống không thể cứu vãn chuẩn bị quyết tâm cùng đối phương đồng quy vu tận, chính mình thấy Song Tĩnh đã có Huyền Sinh liền cảm thấy có thể an tâm nghỉ đến rồi đi. Nếu Trọng Trọng Lâu vốn là vì Thiên Hiệp Lâu mà tồn tại, vậy thì khi bọn hắn qua được cửa cuối cùng, bang phái này cũng không cần thiết phải tồn tại nữa. Mà Song Tĩnh cuối cùng cũng chờ được Huyền Sinh, vậy thì mình rốt cuộc cũng có thể trở về bên cạnh Thiên Sa, cười nói với nàng ấy, nhiệm vụ hoàn thành rồi.

Nhưng mà, nữ tử này bỗng kiên định mà đứng cảm nói với hắn, ngươi hãy vì ta mà sống sót.

Nàng nói đúng, nàng quả thực không có trí tuệ của Song Tĩnh, tốc độ của Huyền Sinh, hay bản lĩnh như mình.

Càng không có sự dịu dàng ngây thơ của Thiên Sa, lương thiện thuần khiết, huệ chất lan tâm*.

*Huệ chất lan tâm ý chỉ người mang khí chất hoa huệ, trái tim hoa lan.

Nhưng nàng rất sáng suốt. Sáng suốt hơn bất kỳ ai trong bọn họ.

Hoa Mai thấy rõ hết thảy, nàng dùng ánh mắt bén nhọn, sắc sảo hơn cả Thiên Sa để quan sát thế giới, sau đó, đứng cảm đối mặt.

Loại đứng khí này ngay cả hắn cũng không theo kịp.

Sau đó, nữ tử này xoay người lại, trên con đường bọn hắn đang đi về phía Hoàng tuyền, rõ ràng kiên định nói với hắn, xin ngươi hãy sống vì ta. Nếu như ngươi sống sót, trong vòng ba năm ta sẽ nỗ lực hết sức, chứng minh cho ngươi thấy, ngươi kiên trì là đúng.

Đối với một nữ tử kiêu ngạo như chim phượng mà nói, những lời thế này, chẳng lẽ là lời đòi hỏi khéo léo và cầu khẩn dè dặt hay sao?

Hắn vô thức mỉm cười, một mảnh nhu tình lướt qua trong lòng.

Mấy năm nay, sống vì Song Tĩnh, vì cùng muội ấy vượt qua năm tháng chờ đợi đằng đằng mà sống. Đã quen một mình đứng ở trên đỉnh núi cô quạnh nhìn trời đất bao la, nhưng bỗng nhiên phát hiện, bên cạnh có người im lặng sống vai cùng hắn, cho nên cảm thấy thông khổ mấy của mấy năm nay chao đảo sống trên thế gian liền giảm bớt đi rất nhiều.

Sống sót, để nhìn thành tích và kết quả của người này sao?

Hắn thật ra cũng rất tò mò, nàng cuối cùng sẽ trở thành bộ dáng thế nào?

Phải chăng là, sẽ trở nên giống như Song Tĩnh hoặc Thiên Sa, nụ cười thoải mái tự nhiên, nói cười cũng khiến trời nghiêng đất lật, đảo loạn ái tình thù hận trên thế gian? Phải chăng cũng sẽ gặp được nam tử giống như hắn hoặc Huyền Sinh, dịu dàng mỉm cười, bao dung hết thảy những gây sự vô lý và tùy hứng điên cuồng của nàng? Phải chăng một ngày nào đó, nàng sẽ bất chợt đáp xuống trước mặt hắn, cười nói với hắn, ta và ngươi đã từng nói, sống sót là đáng giá?

Hắn nhìn cô và tai Mai Hoa đỏ ửng, rất muốn nói gì đó, nhưng không biết phải mở miệng thế nào.

Xung quanh chỉ có tiếng gió thổi cỏ lay xào xạc, phía trước truyền đến tiếng bước chân đều đều, tựa như đều giẫm ở trong lòng hắn.

Thật ra nói gì cũng đều là thừa.

Đồng ý hay là từ chối, hắn sẽ dùng hành động để chứng minh.

“...!”. Kinh Phiến đi phía trước bỗng nhiên không được nuốt xuống một tiếng kinh hãi.

Huyền Sinh vội vàng đánh thức Song Tĩnh, mọi người vây lên, chỉ thấy sâu trong rừng cây trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một mảnh đất trống không lồ.

Đá cẩm thạch trải thành mặt nền hình tròn, trên đường viền điểm xuyết mạ bạc.

Hắn phu nhân Tập Tuyền đứng ở giữa, mặc một bộ y phục màu đen, cầm trong tay một thanh Trảm mã đao* khổng lồ; vũ khí kia Song Tĩnh nhận ra, cũng là xuất phát từ Thất Thạch Môn; thân đao tựa trắng rằm, lưỡi đao như vách núi nghìn trượng, gọt phẳng sắc bén như cắt núi rạch tường, chuôi làm từ đồng sắt, tay cầm làm từ gỗ tẩm đen, bên trong có sắt cứng; đao dài chín thước năm tấc, toàn thân không hề có viên hoa trạm trổ, chỉ có hai chữ triện khắc ở thân đao, khắc là “Côn Minh”; đây là tác phẩm của Thất Thạch Môn khoảng năm mươi năm trước, từng được đại tướng triều đình dùng để bình định biên cương, lấy tên vị tướng quân kia, còn gọi là “Đằng Vân đao”.

*Trảm mã đao: là vũ khí đao nhưng kích cỡ to hơn so với loại đao thông thường. Kích cỡ tương đối gần giống với cây Thiết Toái Nha trong bộ truyện tranh Inuyasha vậy.

Song Tĩnh thâm nghĩ không ổn, không khỏi nhìn về Mai Hoa ở phía sau, thấy nàng mặc dù sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng ánh mắt vẫn điềm tĩnh như cũ, nên hơi chút yên tâm.

“Đây chính là cửa ải sao?”. Triệt Thủy chăm chú nhìn người trước mắt, cau mày nói.

“Cũng giống như Trọng Trọng Lâu, hắn là đã trải qua cửa phòng ngự cơ bản nhất, bây giờ mới là lúc chính thức chạm trán với đối thủ”. Song Tĩnh lạnh nhạt nói: “Nếu là như vậy, vậy thì mấy cửa phía sau, có thể chính là Hoa Vô Song, Sở Dạ đại hiệp – phụ thân của Huyền Sinh, còn có sự phụ ta đứng ra thử thách rồi”. Nàng khẽ mỉm cười, trong mắt có sự thoải mái dừng dừng: “Nếu như vậy, chúng ta hắn sẽ thắng”.

“Đây chính là phó bảo chủ của Phi Ứng Bảo, gọi là “Hắn phu nhân” – Tập Tuyền?”. Kinh Phiến tỉ mỉ đánh giá trên dưới đối thủ một phen, giận tím mặt hỏi.

“Chính là ả ta...”. Trọng Trọng Lâu lâu chủ đáp, vừa cuộn tay áo quần ở phía sau: “Nữ nhân này, có chút phiền toái đấy...”.

“Chờ một chút!”. Bỗng nhiên Song Tịnh cau mày lên tiếng nói: “Mọi người đang làm gì vậy? Chuẩn bị động thủ sao?”.

Triệt Thủy kinh ngạc: “Ủ?” Đương nhiên rồi, chẳng lẽ Tiểu Tịnh muốn ra sân? Tình trạng cơ thể của muội mặc dù đã khôi phục phần lớn, nhưng vẫn không được mà?”.

“Nếu không có nữ nhân này gây ra sóng gió, chúng ta nào có phiền toái nhiều như vậy?”. Kinh Phiến cũng nhìn nàng ta chán ghét nói: “Phi Ứng Bảo suy tàn là đáng đời, chỉ vì ý nghĩ cá nhân mà hại nhiều đệ tử như vậy, để cho ta chính đốn ả ta đi!”.

Song Tịnh dờ khóc dờ cười: “Ta nói, những thứ mấy người gọi là lý do đó, sâu hơn mỗi thù giết sư giết tỷ hay sao? Trận đấu này, chỉ có một người có tư cách đánh thôi?”. Nàng vừa nói vừa đi về phía bên cạnh, những người khác nhường đường quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mai Hoa sắc mặt trắng nhợt bước ra.

“Cô ta...?”.

“Mai Hoa...”

“Cô ta có thể sao?”. Kinh Phiến nhin không được hỏi.

Mặc dù sự nhanh nhẹn và cảnh giác của Mai Hoa khiến bọn họ cùng chứng kiến đồng thời thừa nhận, nhưng sao thì đây cũng là lần đầu tiên nàng bước vào giang hồ, mà đối phương, lại là phó bảo chủ tiếng tăm lẫy lừng mấy năm của Phi Ứng Bảo, cho dù thật sự đánh bại ả ta, chỉ e Mai Hoa cũng chỉ còn không tới nửa mạng.

“Ta cũng là lần đầu bước vào giang hồ hạ gục người đứng đầu lời đài trăm năm của Phong Đài Các đấy!”. Song Tịnh nhún vai nói.

Nhưng sư phụ của người là Bất bại nữ hiệp Phù Bình đó! Tất cả mọi người trừng mắt nhìn nàng nghĩ thầm.

“Mai Hoa, cô nói xem?”. Vẫn là Huyền Sinh quay đầu nhàn nhạt hỏi.

Chỉ thấy Bất đường chủ Thiên Hạ Quán khẽ giật giật khóe môi, hồi lâu mới nghiêm túc mà ra vẻ trấn định nói: “Hận của Tam tỷ, ta nhất định phải báo!”.

Gặp đối thủ như vậy, thật ra nàng cũng bồn chồn trong lòng, nhưng hình dáng và giọng nói của tam tỷ dường như còn ở ngay trước mắt, những lời dạy bảo tận tâm, sự huấn luyện nghiêm khắc kia vẫn còn ghi tạc rõ ở trong lòng, đối mặt với kẻ hại chết ân sư này, nàng không thể lùi bước!

Lùi một bước, sẽ không xứng làm Bất đường chủ Thiên Hạ Quán, không xứng đứng vững trên giang hồ, càng không xứng làm đệ tử của Lâm Thục Dược.

“Vậy thì, đi đi Mai Hoa”. Song Tịnh nhàn nhạt nói, vỗ vai nàng, ung dung lại dịu dàng mỉm cười: “Không nên tạo cho mình quá nhiều áp lực, lời hết thứ mà người học được trong mấy năm nay, điều thấy được trong lần ra ngoài này ra, đừng nghĩ đây là trận đấu đầu tiên của người, mà hãy nghĩ nó là trận đấu cuối cùng, như vậy, người chắc chắn sẽ thắng!”.

“Dù sao chúng ta sẽ không rời đi”. Kinh Phiến cũng hào phóng giang tay: “Nếu như người thật sự bị treo lên, còn có chúng ta đỡ lấy!”. Sau đó, nhận được ánh mắt cảnh cáo của Huyền Sinh, liền hừ lạnh một tiếng, quay đầu như không có chuyện gì nói: “Dĩ nhiên, người không chết là tốt nhất!”.

“Đây là cái kiểu khích lệ gì hả miểu nữ!”. Trọng Trọng Lâu lâu chủ bất giác lắc đầu, nhưng cũng nghiêm túc nhìn nàng, không có vẻ cợt nhả bình thường, là vẻ lãnh đạm xa cách nhưng nghiêm khắc nói: “Nhớ kỹ lời người vừa nói với ta”.

Mai Hoa sững sốt, sau đó liền bật cười.

Ba năm sau, ta sẽ vượt qua người, cho nên, phải sống, để thấy thành quả của ta.

Ánh mắt của nàng lướt qua từng người đứng bên cạnh, chỉ thấy bọn họ đều trịnh trọng mà kiên định nhìn mình, trong đáy mắt là sự tin tưởng và cổ vũ. Gió lớn thổi qua, lá cây và đồng cỏ lay động xào xạc, dường như, xoay người, còn có thể thấy Thục Dược dùng ánh mắt sắc bén, giống như khi huấn luyện trước đây, lăng lăng quan sát mình.

Mai Hoa nắm chặt song đao trong tay, từng bước đi về võ đài phía trước.

Không thể thua, tam tỷ đang nhìn, dù cho thế nào, ta cũng không thể thua.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 71: Trận Chiến Đầu Tiên. Hậu Sinh Khả Úy (3)

Tập Tuyền đứng ở giữa vòng tròn kia, thấy bọn họ thảo luận hồi lâu, cuối cùng lại cử ra Mai Hoa có võ công thấp nhất, bắt giặc cười lạnh, giọng nói nhẹ nhàng thanh nhã: “Hừm, thương lượng lâu như vậy, rốt cục lại đẩy kẻ vô dụng nhất ra, các người thật sự không muốn qua cửa này, hay là muốn hại chết cái à ta?”

Nói xong liền phát tay áo, Côn Minh đao lóe lên ánh bạc sáng quắc: “Tốt thôi, mượn kẻ này thử bản lĩnh trước đi!”

Khi đó, giữa lúc hoàng hôn, trên bầu trời sặc tím, mọi âm thanh dường như biến mất, một cánh chim bay ngang, phá tan sự tĩnh lặng này.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy không khí nặng nề càng thêm ngưng đọng lại, chỉ thấy hai người phía trước không chớp mắt mà quan sát đối phương.

Không khí căng thẳng đến mức có thể dùng đao cắt được.

“Bát đường chủ”. Tập Tuyền cười ma mị, hơi nghiêng đầu, coi như hành lễ.

“Hừ...” Mai Hoa nghiêng chặt răng, nhưng vẫn theo quy củ, chân phải lùi về sau một bước, cup mắt: “Ra mắt phó bảo chủ”.

“Mời!”

“Mời!”

Đột nhiên Tập Tuyền tiến lên hai bước, soạt một tiếng, nhắm ngực đâm đến, Mai Hoa nghiêng mình né qua, Hãn phu nhân lại khiêu khích mà liên tiếp tấn công ba đòn, Mai Hoa dùng song đao không ngừng chặn lại, còn có thể duy trì động tác nhẹ nhàng né tránh từng cái một, Tập Tuyền thấy thế, khẽ cười lạnh, chém đao hất ngược lên, dứt khoát muốn chém đứt cánh tay trái của nàng, quả nhiên nghe thấy tiếng y phục bị cắt rách, một đoạn tóc của Mai Hoa bị chém đứt, nàng thu đao lại, nhưng Tập Tuyền ép sát không tha, sức lực lại không so được với Hãn phu nhân chưa từng lên đường chịu sóng gió, chỉ có thể liên tục lùi về sau, đối phương liên không ngừng khiêu khích từng bước ép đến, nhất thời bốn phương tám hướng như có ánh kiếm sát khí, Mai Hoa bị vây ở giữa, mặc dù dốc lên sức lực ứng phó, nhưng chốc sau vẫn bị quét qua mặt. Tập Tuyền đắc ý cười lạnh, lại nghe thấy Mai Hoa đột nhiên hét lên một tiếng, nghiêng người lấy đao ép sát đối phương, uốn mình, đâm đao trên tay trái hướng lên, đâm thẳng vào vai trái Tập Tuyền, chỉ nghe thấy đối phương kêu rên một tiếng, Côn Minh đao kia suýt nữa thì rơi xuống.

“Hừ, cũng không tệ lắm!” Sắc mặt Tập Tuyền khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục vẻ yêu kiều ma mị mỉm cười, cao giọng quát: “Nhưng như thế vẫn chưa đủ đâu!”

Dứt lời, à ta liền xoay tròn trăm đao, nắm ở giữa vót ngang, Mai Hoa khom người tránh né, nhưng vẫn bị xẹt qua thắt lưng, y phục toạc ra, bị vạch thành một vết máu, Bát đường chủ nghiêng răng chịu đựng, tay phải thu hồi đoản đao như rồng vọt lên, nhắm khe hở tận lực đâm thẳng vào vai phải đối phương. Tập Tuyền giờ chuôi đao ngăn lại, tay trái cong lên, chặn vũ khí của Mai Hoa vừa bỏ xuống, đang muốn chém đứt một thanh đoản đao, không ngờ Mai Hoa dốc lực hướng lên, khiến vai phải của à ta bị đau, phải bay vọt lên, lùi về khoảng không phía sau.

“Mai Hoa... thật khá đó!”. Kinh Phiến nhìn không chớp mắt, chột nhủ mảy nói.

“Nhưng vẫn có sự chênh lệch”. Triệt Thủy cau mày, nhìn ra được Bát đường chủ dùng toàn lực ứng chiến, nhưng Tập Tuyền lại chỉ nhẹ nhàng ứng phó mà thôi, hoảng chi... “Mọi người không cảm thấy, hãn phu nhân vô cùng... kỳ quái sao?”

“Tốc độ nhanh hơn, xuất chiêu chuẩn xác hơn, nội lực cũng mạnh hơn rất nhiều”. Huyền Sinh chuyên chú quan sát trận chiến nói, càng nghi hoặc và lo lắng hơn.

“Đặc biệt là tốc độ... À ta dường như có thể đoán ra từng chiêu kế tiếp của Mai Hoa, chỉ là bây giờ có chút không tập trung, nếu là toàn lực đối phó, Mai Hoa sẽ nguy hiểm” Song Tịnh cũng nhíu mày nói.

“Có thể à đã dùng ‘Long Nhân’?”. Đột nhiên Lũng Dã ở bên cạnh mở miệng.

“Hả?!” Mọi người đồng loạt quay đầu về phía nàng: “Dùng cái gì?”

“Ta nghĩ... Bọn chúng đã tìm được một phần bí tịch của Thiên Hiệp Lâu rồi”. Nữ tử tóc trắng nhẹ nhàng vén mái tóc dài bị gió thổi bay, nhàn nhạt nói: “Động tác của à ta trước kia, không nhanh như vậy!”

Lúc này, chỉ thấy Tập Tuyền từ trên không đâm tới, Mai Hoa cắn răng dùng đoản đao bên phải ngăn chặn, nhưng vũ khí của Hãn phu nhân lại giống như đinh chặt vào giữa đoản đao, không thể tách ra, hai người nhất thời chột tiến chột lui, hai bên đấu bằng nội lực, hai thanh vũ khí dính chặt vào nhau, không thể tách ra, cũng không bị gãy. Chỉ thấy Tập Tuyền khẽ cười, hất vũ khí vung lên, Mai Hoa lập tức bị quăng ra ngoài, lại rút vũ khí về, xoay chuôi đao đâm mạnh tới lồng ngực Mai Hoa, Bát đường chủ rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu đỏ, bị đánh trúng bay đi, lăn vài vòng trên mặt đất, mới từ từ bò dậy.

“Mai Hoa!” Mọi người đều kinh hãi hô lên, Triệt Thủy lại càng muốn xông về phía trước, liền bị một tay Song Tịnh giữ chặt bả vai.

“Đừng làm gì!” Thất Thạch Môn môn chủ nghiêm giọng quát: “Đây là trận chiến của mọi người!”

Lúc này Mai Hoa cũng hiện ngang chống người dậy, chậm chậm đứng lên, Triệt Thủy thấy thế, đành thôi, nắm chặt tay đứng tại chỗ.

“Người nói, Long Nhân kia là thứ gì?” Song Tĩnh quay sang Lũng Dã hỏi.

“Thiên Hiệp Lâu, tổng cộng sáng chế ra ba bộ quyền pháp, năm bộ đao pháp, bảy bộ kiếm pháp. Nếu muốn học những chiêu khó nhất, phải luyện tập mấy ngày đêm không ngừng nghỉ, võ công liền mạch. Long Nhân là một loại đan dược chúng ta luyện ra, vì mấy ngày cuối cùng, thân thể bị ảnh hưởng mệt mỏi không chịu được nữa mới dùng mà tiếp tục luyện công”. Lũng Dã nhìn Tập Tuyền trước mắt bình thản nói: “Nếu ăn vào, liền có thể không khát, không đói, không lạnh, không nóng, không đau, không ngứa, luôn luôn duy trì trạng thái tập võ tốt nhất. Đầu óc minh mẫn, thị giác bén nhọn, thính giác sắc bén, tinh thần hưng phấn”.

“Người nói à ta đang quá hưng phấn?” Triệt Thủy nghĩ hồi lâu, mới thốt ra một câu như vậy, lại nghiêng rằng: “Mai Hoa kia, chẳng phải là chết chắc sao?”

“Cái đó cũng chưa chắc”. Huyền Sinh hơi nhíu mày, lạnh nhạt nhìn về phía Lũng Dã: “Bất kỳ loại thuốc nào cũng có tác dụng phụ, cho dù là thần dược cũng thế. Không phải sao? Long Nhân này có thể có chỗ không hoàn hảo?”

“Đương nhiên là có”. Lũng Dã mặt vẫn không đổi sắc, đáy mắt lại lóe lên tinh quang: “Long Nhân thật ra chỉ tạo ra một loại ảo giác, khiến người ta “cảm thấy” đang ở trạng thái tốt nhất, nhưng thân thể chung quy vẫn mệt mỏi”.

Trước mắt, Mai Hoa ôm chặt cánh tay trái, trên bả vai cũng có một chỗ đã bị máu nhuộm đỏ, bất chợt phía sau có hai tiếng rít xuyên không vọt đến, Tập Tuyền không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau lưng nàng. Bát đường chủ vọt lên hơn trượng tránh một đao kia, đang đáp xuống đất thở gấp, lại thấy trước mắt chợt lóe ngân quang, trăm đao xé gió đâm tới, nàng cắn răng nâng cánh tay phải đỡ đao muốn chặn lại phía chính diện, nhưng chỉ là hư chiêu, trăm đao thực ra từ bên phải dọc trên vai nàng bổ tới, nàng lui về sau một bước để tránh, Tập Tuyền lật vũ khí lần nữa dùng chuôi đao vung lên, dùng sức đập vào hông của nàng, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Mai Hoa liền lùi lại mấy bước, nhưng Hãn phu nhân lại cầm trăm đao trong tay hướng đâm tới phía nửa người dưới của nàng, đánh thẳng vào bắp chân, Mai Hoa tránh không kịp, lập tức bị quăng trên mặt đất.

“... Tốc độ thật nhanh!” Ngay cả Song Tĩnh cũng không nhịn được nói, cau mày: “Hãn phu nhân vốn tinh thông chiến đấu chính diện, mới vừa rồi bởi vì khinh địch mới có mấy lần thất thủ, bây giờ nghiêm túc rồi, e rằng Mai Hoa khó lòng mà đánh lại”.

“Nhưng đối phương... là kẻ thù đã giết tỷ tỷ như nương như sư phụ thì sao?” Triệt Thủy lẩm bẩm nói: “Với tính cách nóng nảy có thù tất báo của cô ta, làm sao có thể nhận thua đây?”

Mai Hoa ở phía trước đã không nghe được giọng nói của bọn họ nữa.

Nàng khó chịu thở dốc, trán bị đập chảy máu, cảnh sắc trước mắt tất cả đều biến thành màu đỏ tươi.

Kẻ này, tốc độ thật nhanh.

Lúc mình còn chưa ra tay mà ả ta đã có thể nhìn thấu chiêu thức, dường như suy nghĩ của mình sớm đã bị đọc được.

Nhưng...

Nàng cắn răng gắng gượng chống người dậy.

Nàng sao có thể thua!

Không được, không được, nhất định phải tỉnh táo.

Nếu như bị đối phương dọa đến mức mất hết tinh thần, vậy thì cũng đã ở thể chịu thua rồi.

Nếu như cảm thấy mình không thể nào làm được, vậy thì trước khi hành động, cũng đã thất bại rồi.

Nếu như, nàng không đứng lên, liền chứng minh, tam tỷ chết là do Lâm Thục Dược không lợi hại bằng Tập Tuyền.

Không thể thua.

Tuyệt đối không thể thua.

Nằm thở hổn hển trên mặt đất, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi trên nền đá cẩm thạch bóng loáng.

“Ha ha ha... Tỷ tỷ người ở trên trời nhìn... Ta nhân tiện chơi đùa cùng người nhiều một chút”. Tập Tuyền cười đắc ý.

“Tại sao...” Mai Hoa lau vết máu che phủ ánh mắt, bịt miệng vết thương trên bả vai, nhìn chăm chăm Hãn phu nhân, hỏi: “Vì sao phải giết tỷ ấy?”

“Vì sao ư?” Tập Tuyền nhíu mày, tựa như không hiểu câu hỏi của nàng, quan sát nàng phút chốc, lúc này mới nghiêng đầu cười rộ lên: “Bởi vì, ả ta nói nhảm quá nhiều!”

“Cái gì?”

“Bảo tàng của Thiên Hiệp Lâu lộ ra, giang hồ nhất định đại loạn, ta không thể để chuyện như vậy xảy ra”. Hãn phu nhân đảo cặp mắt trắng dã, vẻ bén nhọn, bắt chước khẩu khí của Lâm Thục Dược: “Người cho rằng, nếu Phi Ưng Bảo chiếm được những thứ này, liền có thể xưng bá giang hồ sao? Muốn đứng vững trong võ lâm, chỉ dựa vào bản lĩnh, thì tuyệt đối không thể thành công!” Nàng ta ngẩng đầu cười to, sau đó đột nhiên ánh mắt ngưng lạnh, nghiêm nghị nhìn Mai Hoa, trong giọng nói có kích động và điên cuồng: “Vậy bây giờ thì sao? Ha ha ha, những thứ được gọi là nhân vật truyền kỳ như các người, không phải cũng đang bị vây ở chốn này ư! ? Ha ha ha... Mà đồ đệ của Lâm Thục Dược, không phải là sắp chết dưới tay ta à?”

Còn chưa nói xong, ả ta đột ngột xuất hiện ở trước mặt Mai Hoa, đưa tay túm lấy tóc Bát đường chủ, quật nàng từ trên mặt đất lên, vung trầm đao, dùng chuỗi đoàn hung hăng giáng xuống ngực đối phương, Mai Hoa lập tức bắn ra, Tập Tuyền chột lách mình đón đỡ nàng trước khi nàng rơi xuống, bàn tay trái ác liệt đập một cái vào lưng nàng, Bát đường chủ phun ra một ngụm máu, lại bị ả ta quăng ra vài thước.

“Mai Hoa!” Lúc này, ngay cả Song Tịnh cũng không nhận được, hô lên cùng mọi người.

“Không được, cô ta sẽ chết mất!” Kinh Phiết bất giác nói, lập tức liền muốn xông lên.

“Chờ một chút...!” Thế nhưng Triệt Thủy một tay ấn Kinh Phiết lại, tay còn lại nắm chặt, nghiêng răng nói: “Chờ một chút. Chúng ta phải... tin tưởng cô ta”.

Tin tưởng con người này, không yếu ớt như vậy.

Hậu sinh khả úy.

Lâm Mai Hoa mười sáu tuổi đã làm Bát đường chủ của Thiên Hạ Sạn, ắt hẳn phải có chỗ hơn người. Nàng chẳng qua là hoàn toàn muốn gạt qua một bên cảm giác tiêu cực của thù hận và áp lực mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 72: Trận Chiến Đầu Tiên. Hậu Sinh Khả Úy (4)

“Nhanh lên, đứng lên đi... Mai Hoa...” Song Tịnh ở cạnh lăm bắm, hai tay nắm chặt nhìn người phía trước.

“Người cho rằng...” Tập Tuyền một cước đá văng Mai Hoa ra thật xa: “Đi theo tiểu nha đầu đã nhiều năm không ra giang hồ này hồ đồ mấy tháng, thì đủ sức cùng ta giao đấu sao?” ả ta lại nhanh chóng đón lấy Mai Hoa trước khi nàng rơi xuống, cầm cổ tay hung hăng ném lên trên, khi Mai Hoa rơi xuống lại nhắm ngay quai hàm của nàng, đánh thật mạnh: “Đừng quá vênh vào!”

“Sư phụ của người cũng không thắng được ta!” ả dùng chuỗi đao đập vào bả vai nàng, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, Mai Hoa nhin xuống một kêu rên.

“Thiên Hạ Quán chẳng qua cũng chỉ là một nơi bán tin tức...! Người dựa vào cái gì mà đứng ở đây!” Nói xong lại giáng một kích ngay giữa lồng ngực, lần này Mai Hoa rốt cục không nhận được rên lên một tiếng, ngã trên mặt đất không nói nên lời.

“Ha ha...” Tập Tuyền lạnh lùng nhìn nàng, cười khẩy, chậm rãi tiến đến gần: “Xem ra, mấy tháng nay, người cũng chẳng học được gì... Cũng đúng thôi, từ mấy kẻ như vậy thì học được cái gì cơ chứ?”

“...” Ngón tay Mai Hoa khẽ động đậy, nàng gục trên mặt đất, cố gắng điều khiển tứ chi. Nhưng chỉ cảm thấy từng đợt từng đợt đau đớn, nhói buốt mà ác liệt truyền đến từng góc thân thể nàng.

“Cái gì?” Cho là nàng nói gì đó, Tập Tuyền bất giác mỉm cười hỏi lại.

“Ta nói...”

Mẹ kiếp, đau thật!

Mai Hoa cảm thấy từng đợt choáng váng, nàng không còn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt nữa, chẳng cảm thấy gì ngoài đau đớn, nhưng suy nghĩ trong đầu thực ra đã ở nơi khác: “Ta nói... Người lăm ròi...” Nàng chậm chậm nói, nhưng lại vô thức nở nụ cười, ngẩng gương mặt đầy máu của mình nhìn đối phương, nhếch miệng cười.

Sau đó nghiêng nghiêng ngã ngã, loạng choạng đứng lên.

Thiên Hạ Quán là gì? Là nơi đào tạo ra những thám tử nhanh nhất, bí ẩn nhất, cảnh giác nhất, khả năng che giấu chính mình cao nhất, tài quan sát cùng trí nhớ tốt nhất trên giang hồ.

Bởi vậy...

Nghiến chặt răng, nắm chặt song đao, nàng đứng thẳng lưng.

“Cô ta đang làm cái gì vậy?!” Kinh Phiến nhìn người trước mắt, bất giác kinh hãi.

Chỉ thấy Mai Hoa xông lên, nhanh hơn lúc trước rất nhiều, tay phải cầm đao đâm về phía trước, thừa lúc Tập Tuyền nghiêng người tránh, nàng liền xoay người trực tiếp công kích trái phải, đoàn đao màu bạc vung lên không chút sơ hở, cùng lúc ấy, dòng khí lưu xung quanh đều theo vũ khí của nàng xoáy ngược, đá cát bên ngoài cũng bị gió cuốn lên thành từng vòng.

“Đó là... Đó là...” Ngay cả Triệt Thủy cũng không nhận được kinh ngạc, bước lên trước một bước, muốn nhìn cho rõ.

Cũng là Song Tịnh nhìn ra, ánh mắt chấn động, bật thốt lên: “Là quyền pháp nhà họ Diệp ‘Xuất Thủy Phù Dung*’”.

*Xuất thủy phù dung: Hoa Sen trôi lên mặt nước.

Đối với thám tử của Thiên Hạ Quán, có ba yêu cầu cơ bản nhất.

Yêu cầu thứ nhất là trí nhớ, gặp một lần không được phép quên.

Một chiều này, khi ở Thất Thạch Môn trợ giúp Song Tịnh tổ chức Hội thử khí, Mai Hoa từng thấy qua đám người Trữ Đô luyện tập.

Tuy xuất ra từ tay Bát đường chủ có chút không giống, nhưng vẫn nhìn ra có nét tương đồng.

Bên tai Mai Hoa, chỉ có lời nói của Song Tịnh không ngừng vang lên.

“Lời hết thứ mà người học được trong mấy năm nay, điều thấy được trong lần ra ngoài này ra!”

Chỉ thấy nàng trở tay, một đao chém vào người Tập Tuyền, đồng thời mượn sức nhảy lên, bỗng thu tay trái, cây đao nhỏ phía sau lưng phóng về phía đối phương.

Nguyệt nha đao bay vút lên, mọi người kịp thời ngồi xuống tránh, xem chút nữa bị chém đứt cả tóc. Tập Tuyền chỉ thấy nữ tử trước mặt khom người xoay tròn, tay kia còn chưa dứt thẳng, bạch quang chợt lóe, thanh đao vừa bị ném ra ngoài lại xoay tròn bay tới, ả ta tránh sang phải, nhưng Mai Hoa đã xuất hiện ở phía sau lưng, Tập Tuyền còn chưa kịp phản ứng, nhất thời từ dưới lên trên, chân, đầu gối, thắt lưng, bụng, dạ dày, ngực, vai, bảy chỗ cùng đột nhiên đau đớn, còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị quăng đập vào trên cây!

“Tốt!” Triệt Thủy không nhận được vui mừng nói.

Lúc này Tập Tuyền đã bò người dậy, nhắm thẳng vào Mai Hoa, hét lên một tiếng, vung trăm đao đâm nhanh về phía Bát đường chủ, đao Côn Minh to nặng, chuyển động linh hoạt theo lực cổ tay. Tập Tuyền tới trước mặt Mai Hoa, nghiêng người, duỗi đao tới sau lưng nàng, muốn bổ vào vai trái; nhưng Mai Hoa lại tránh ra, đột nhiên tiến lên trước, mặt ép sát mặt Hân phu nhân, nhân lúc ả ta giật mình lùi lại, tay trái vung ngược lên, đã đâm thương hai mắt Tập Tuyền!

“Đó là...?” Ngay cả Huyền Sinh cũng không nhận được thốt lên.

“Là ‘Áo Mộng Vũ Vũ’ của ta!” Triệt Thủy kinh hãi, sau đó bất giác cười lớn: “Cô được lắm, Mai Hoa!”

Thân là thám tử, điều kiện thứ hai chính là: Nhẹ nhàng không một tiếng động.

Mũi chân Mai Hoa như lông vũ, nhẹ nhàng giống như chạm trên bông, lặng yên như tuyết lạc, nhanh như gió thoảng, nàng nhanh chóng nhảy múa, nhất thời tựa hồng hạc cao quý xinh đẹp bay lượn trong ngày đông giá rét, có cảm giác vẻ đẹp oanh liệt thể lương kia cũng theo máu đỏ của nàng ào ào rơi xuống, thấm ra xung quanh, tư thái và sự cao ngạo kia, cùng Triệt Thủy không phân cao thấp.

Nàng xoay trái phải quanh Tập Tuyền một vòng, bất ngờ đâm vào hai chân, rồi bổ qua phía eo, Hân phu nhân vừa sợ vừa giận, sau khi mất đi thị giác liền dùng các giác quan còn lại để nhận biết vị trí của Mai Hoa, chỉ thấy hết lần này đến lần khác, đối phương dùng khinh công ngay cả Hoa Vô Song cũng không sánh kịp, quả thực giống như không có ở xung quanh.

Đột nhiên Mai Hoa nghiêng người tránh ra, đoàn đao đâm sang phải, nhắm thẳng vào ngực Tập Tuyền, thừa dịp Hân phu nhân đưa vũ khí ra đỡ, dùng toàn lực dứt khoát chém xuống, keng một tiếng, loan đao trong tay Mai Hoa bị gãy bắn ra ngoài. Đao Côn Minh của Tập Tuyền thật không hổ là do Thất Thạch Môn luyện thành, thế nhưng một đao này Bát đường chủ cũng đã dùng hết nội lực còn sót lại chém xuống, mặc dù không gãy, nhưng cũng bị tổn thương.

“Á!” Mọi người thấy thế, đều bất giác lên kinh hô.

Nhưng lại thấy Mai Hoa liên tục lui về phía sau mấy bước, thở dốc, Tập Tuyền nghe thấy tiếng động của nàng, lập tức hét lên lao tới!

Mai Hoa hừ lạnh, lùi mấy bước nữa, nhắm hai mắt lại.

“A!” Song Tĩnh cảnh giác chấn động, bất giác cúi đầu kêu: “Đây là...”

“Song Long Vòn Ngọc của Huyền Sinh!” Kinh Phiến và Triệt Thủy đồng thời hô.

Nhưng thấy Mai Hoa dứt khoát vứt cây đao còn lại xuống, tay không mà tiếp!

Gió lớn thổi qua không nhìn rõ ánh mắt của nàng, giống như trông thấy từng cánh hoa là tả rơi theo chiều gió.

Nàng xuyên qua một mảnh núi sâu rộng lớn của lệ cốc, xuyên qua sông núi bao la, thứ nàng trông thấy, là gương mặt nghiêm túc của Lâm Thục Dược, tỷ ấy lạnh lùng nói:

“Vũ khí tốt nhất của muội, chính là tin tưởng mình tuyệt đối sẽ đánh bại đối phương. Nếu làm được như vậy, dù cho mất đi cả năm giác quan, muội cũng ắt thắng”.

Phía trước xé gió rạch khí mà đến, là trăm mã đao phát ra ánh xanh đen sáng bóng.

Mai Hoa nhón nhẹ mũi chân, nghiêng người tránh né, như bướm lượn bụi hoa, đảo mắt đã đến sau lưng Tập Tuyền, bất ngờ chụp lấy bả vai ả ta, vịn người qua, giáng một quyền mạnh!

Một quyền này, là vì tam tỷ.

Nàng đánh cho Tập Tuyền mặt đầy máu, thấy ả ta còn chưa ngã xuống, đánh ra mấy chưởng về phía hai vai, ngực, bụng của ả ta!

Mấy chưởng này, là vì ép chúng ta trốn chạy tận chân trời!

Tập Tuyền phun ra một ngụm máu lớn, sắp rên lên, lại bị Mai Hoa một tay bóp cổ, dùng lực nhắc bổng lên, đem hết sức lực, tay phải đánh về phía trước!

Một quyền cuối cùng, là vì, tư tâm của người, đã giết chết biết bao nhiêu đệ tử Phi Ưng Bảo!

Cầm Tập Tuyền truyền đến tiếng xương quai hàm nát bấy, ả ta trợn trừng hai mắt, lúc này mới cảm thấy toàn thân đau đớn, không dám tin nhìn chăm chăm người thiếu nữ đang vung quyền phải hướng về phía mình kia, chỉ thấy nàng ấy nhắm chặt hai mắt, gương mặt đầy máu, nhưng tư thế oai hùng, hào hoa phong nhã đánh ra một đòn cuối cùng!

Hắn phu nhân muốn nói gì đó, lại đột nhiên quên mất mình vì sao lại ở chỗ này.

Ả ta khẽ mấp máy môi, mọi thứ xung quanh bỗng như chậm lại.

Ả ta thấy mình bị hất lên không trung, từ từ lên đến chỗ cao nhất rồi rơi xuống, sau đó, khi chạm mặt đất, cảm giác đau đớn cùng nóng rực lần lượt kéo đến, giống bị tảng núi lớn đè lên vậy!

Thân thể Tập Tuyền lăn vài vòng, sau đó, nằm bất động trên mặt đất.

Mọi người vây xem đều không tự chủ được mà nín thở, nhìn toàn bộ phía trước không dám thở mạnh.

“... Thắng... Thắng rồi sao?” Qua hồi lâu, vẫn là Kinh Phiến mấp máy mở miệng trước.

“Thắng rồi... Thắng rồi!” Triệt Thủy đột nhiên hô lên, ngửa đầu cười to, vội vàng lao vọt về phía trước: “Mai Hoa, Mai Hoa! Cô thật vĩ đại! Cô lợi hại thật!” Hắn vô cùng hưng phấn: “Đánh đẹp lắm!! Mai Hoa!”

Bát đường chủ Thiên Hạ Quán vẫn lẳng lặng đứng im tại chỗ, cũng không nói lời nào, mái tóc dài đã sớm xổ ra che mất biểu cảm của nàng.

Chỉ thấy ở dưới suối tóc đen nhánh, vệt máu đỏ thẫm uốn lượn chảy qua da thịt trắng như tuyết.

Nàng cứ đứng như vậy, dường như đã biến thành tượng luôn rồi.

“Mai Hoa?” Triệt Thủy chân chừ tiến lên, đang muốn chạm vào vai nàng nhưng khi chỉ còn cách hai ngón tay bỗng dừng lại.

Giống như chỉ khẽ chạm vào nàng, người trước mắt liền sẽ theo gió tan đi, hóa thành từng mảnh nhỏ.

“Mai Hoa?” Song Tĩnh ở phía sau chạy tới cũng bất giác khẽ gọi: “... Người...?”

Thiếu nữ trước mặt giống như đang nói gì đó.

Mọi người khó hiểu, cẩn thận tiến lên kiểm tra thương thế của nàng, khi đến gần mới nghe rõ.

“Không thể... Ngã xuống... Tuyệt đối không thể ngã xuống... Ngã xuống sẽ thua... Không thể”. Mai Hoa lầm bầm nói, hai mắt mơ hồ bị máu tươi che khuất, ánh mắt của nàng sớm đã mất đi tiêu cự.

Nghe vậy, Triệt Thủy bỗng chấn động, có một loại cảm giác nhói đau từ trong lồng ngực tràn ra, lục phủ ngũ tạng cũng mơ hồ đau đớn. Hắn vô thức từ từ tiến lên trước, dùng âm thanh cẩn thận nhất, dịu dàng nhất, khe khẽ nói: “Đã kết thúc rồi Mai Hoa, cô thắng rồi, cô đã đánh bại Hãn phu nhân Tập Tuyền, báo thù cho tam tỷ của cô”.

Mai Hoa bỗng nín thinh, lại vẫn không nói.

Nàng từ từ mở mắt, quay đầu, trông thấy nụ cười thuần khiết ấm áp như nước mùa xuân của Triệt Thủy, đang gập đầu với nàng.

Mai Hoa sững sốt, còn chưa kịp nở một nụ cười trọn vẹn, liền ngã vào trong ngực lâu chủ Trọng Trọng Lâu.

Tam tỷ, muội làm được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 73: Lại Đến Nơi Này. Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng (1)

Triệt Thủy lau mồ hôi trên trán, có chút thờ dốt nhìn lên, chỉ thấy mây trắng quấn quanh, rừng cây xanh biếc, phía trên sườn núi không xa, có một vách đá nhô ra, phía trên đó, có thể nhìn thấy có một khoảng sân bằng phẳng màu trắng giống nơi Mai Hoa và Tập Tuyền quyết đấu, chẳng qua là nhiều hơn mấy cột đá, mà bởi vì đã trải qua mưa gió quá lâu, nên có vẻ hoang tàn đổ nát, không bằng lối đài của Bát đường chủ và Hãn phu nhân, là mặt đá cẩm thạch sáng bóng trơn láng.

Giao lại Mai Hoa đang bị thương cho Song Tĩnh, Huyền Sinh và Lũng Dã tạm thời trông nom, vì biết cửa tiếp theo nhất định sẽ đối mặt với Hoa Vô Song, Triệt Thủy liền cùng Kinh Phiến đi trước gặp chủ nhân cũ của Kiếm Nhu sơn trang.

Sắc trời dần sáng, khí trời mờ mịt cảm giác như bị đè nén, dù đã là cuối thu, nhưng sơn cốc này dường như không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài, khí hậu luôn ấm áp như mùa xuân, sương mù ẩm ướt mang theo hơi ẩm ngọt ngào bao phủ xung quanh, tựa như mưa to gió lớn lúc nào cũng có thể điên cuồng ập xuống.

“Căng thẳng sao?” Lâu chủ Trọng Trọng Lâu bỗng mở miệng hỏi nữ tử bên cạnh, bọn họ lên đường đã một đêm rồi, bây giờ mới trao đổi câu nói đầu tiên.

Kinh Phiến có chút nghi hoặc nhìn hắn, thần nhiên nói: “Vì sao căng thẳng?”

Triệt Thủy hơi cười: “Đối thủ mà ngươi sắp đối mặt, chẳng phải là người từ nhỏ đã cùng tập võ, cùng chơi đùa, cùng trưởng thành sao? Cho dù không có tí tình cảm nào, đây cũng là kẻ địch ngay cả nhược điểm nhỏ nhất của ngươi cũng đều biết rõ”. Hắn ánh mắt nghiêm nghị nói, thấy Kinh Phiến mặt hơi biến sắc, tự nhiên có chút cảm thông, về mặt trừng xuống, ngừng một lát rồi lại thở dài: “Nếu ngươi tin tưởng hắn, thì để ta ra tay nhé?”

Kinh Phiến trầm mặc không nói, lắc đầu.

“Hắn chính là... kẻ đã lừa gạt toàn bộ Kiếm Nhu sơn trang”. Nàng một lúc lâu sau mới lên tiếng, âm điệu mặc dù vững vàng, nhưng vẫn có thể nghe ra sự giận dữ và kích động.

Ngẩng đầu nhìn lên cột đá phía xa, ánh mắt Kinh Phiến phản chiếu từng mảng khoảng không mờ mịt cùng rừng cây mưa bụi, phảng phất như có một màn sương mù dày đặc nặng trĩu hơi nước trong con ngươi, nàng thờ dài nói: “Ngươi biết không, sư phụ chúng ta đặc biệt thương yêu hắn, không khác gì con ruột, nhưng... hắn lại biến Kiếm Nhu sơn trang thành bàn đạp cho Phi Ưng Bảo...”

“Hắn là có nỗi khổ tâm riêng?” Triệt Thủy hồ hững ngất lời nàng, ánh mắt bình tĩnh mà kiên định nhìn sang: “Không phải vì đã tâm hay nguyện vọng, xem ra Hoa Vô Song không phải dạng người như vậy, có thể có nỗi khổ tâm nào đó, hoặc là, có điều gì đó chúng ta không thể hiểu nổi, hoài bão vô cùng xa xôi và to lớn muốn thực hiện, cho nên mới phải không chứa thù đoạn nào như vậy sao?”

Kinh Phiến ngẩng đầu nhìn hắn, mặc dù có chỗ nghi ngờ, nhưng vẫn có chút tin lời hắn: “Sao ngươi biết?”

Triệt Thủy cười nói: “Người ngoài cuộc thường tỉnh táo, người trong cuộc lại u mê. Hoa Vô Song trong trí nhớ của ta, tuyệt đối không phải là một kẻ tiểu nhân tàn độc hèn hạ, cũng không phải là một tên nguy quân tử... Lần này gặp hắn, chắc sẽ biết được chân tướng”.

Kinh Phiến không nói, nàng ở phía sau Triệt Thủy lặng lẽ bò lên vách núi, thấy chỗ quyết đấu phía trước mỗi lúc một gần hơn, dường như có thể trông thấy được nụ cười nhàn nhạt bất cần đời của Hoa Vô Song, giống như ngày trước, cầm cuốn sách tựa vào song cửa, mỉm cười mà quay đầu lại.

Đời người, giống như mới chỉ lần đầu gặp gỡ.

Hắn làm cái tên thiếu hiệp phong lưu được sự phụ thương yêu sâu nặng kia, nàng vẫn là tiểu sư muội suốt cả ngày đối chọi với hắn, hắn tập võ xong xuống núi rồi đi, nàng ở lại son trang lấy thân phận thần hầu hành tẩu giang hồ, nếu gặp lại nhau, sẽ lễ độ chào hỏi, nhìn nhau cười một tiếng, chỉ gặp thoáng qua, cũng chẳng cần quay đầu. Nào đâu có cần cùng nhau đùa giỡn, gây lộn, cùng sống vai nhiều ngày như vậy?

Nghĩ tới đây trong lòng đau xót, những chỗ trên người bị hắn đánh trọng thương bỗng cùng lúc nhói đau.

Vẫn còn đang miên man suy nghĩ, đã đến nơi rồi.

Trước mắt trải màn sương ẩm, rêu phủ giếng đá, thâm cốc toàn cây thuốc, khắp trời bông bành trong suốt, mây đen muốn mưa, khói bay nhàn nhạt, người nọ đứng ở bên trong một vùng phế tích, thân mặc bạch y, tóc phát phơ như tuyết, con ngươi dịu dàng ảm áp như ngọc, khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Hắn đứng ở trên một cột đá đã nứt chỉ còn một nửa.

Đó là một khoảng bằng phẳng hình tròn, có mười sáu cột đá bao quanh, Hoa Vô Song đứng ở chính giữa; Triệt Thủy và Kinh Phiến nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra khoảng bằng phẳng phía dưới thật ra toàn là nước, nơi bọn họ sắp tỵ võ, là một lời đài trên mặt hồ khổng lồ.

“Ta cứ tưởng rằng các ngươi không đến được nơi này chứ”. Hoa Vô Song cười nhạt, nói tiếp: “Vậy, người nào lên đây? Lâu chủ Trọng Trọng Lâu? Hay thù hạp của ta, Kinh Phiến?”

“Đương nhiên là ta!” Không chờ hắn nói xong, Kinh Phiến đã bước lên một bước, nhảy lên cột đá đối diện hắn, lạnh lùng nói: “Trước hết, đem toàn bộ nợ chưa tính toán rõ ràng, đều giải quyết hết đi!” Chỉ nghe xoẹt một tiếng, trên mười đầu ngón tay nàng đều là phi đao dựng đứng, mười mảnh ngân đao bằng giả giống như lá đẹp, dính một chút nước mưa rơi xuống càng ánh lên ánh bạc như tuyết.

Hoa Vô Song liếc nàng một cái, cũng không nói gì, nở nụ cười nhàn nhạt, chỉ xuống ao nước dưới chân: “Ngươi cũng đã biết, nước phía dưới này là gì phải không?”

Kinh Phiến cau mày: “Ta làm sao biết được? Đừng có đánh trống lảng!”

Đối phương khẽ mỉm cười, rút trăm bạc cài tóc xuống, khi mái tóc đen như thác nước buông xuống, thuận tay ném, chỉ nghe “tôm” một tiếng, trăm kia rơi vào trong nước, ừng ực mấy tiếng rồi chìm hẳn, sau đó, lại nghe tiếng lùm bùm, chỉ thấy một luồng khói xanh bốc lên, chắc hẳn đã bị hòa tan luôn rồi.

“Cứu Thạch Trì*!”. Hoa Vô Song cười hồn nhiên: “Đây là nơi trước kia Phi Ứng Bảo dùng để hủy xác kẻ địch”. Hắn chỉ cột đá vây ở bốn phía: “Kinh Phiến, ngươi hiểu rõ, nếu thực sự ngã xuống, chỉ sợ ngay cả xương cũng không tìm được đâu.”

*Cứu Thạch Trì: tạm dịch là hồ ngâm đá, nói nôm na là hồ chứa đầy dung dịch có tính ăn mòn như axit.

“Bớt nói nhảm đi!” Nữ tử kia tức giận nói, nước mưa hắt vào mặt giống như nước mắt quệt qua: “Nộp mạng đi!”

“Kinh Phiến!” Triệt Thủy cau mày, cảm thấy có gì đó quý dị, nhưng cũng nói không ra được là cái gì: “Nhất định có lừa gạt!”

“Chút trò hề kia, chẳng lẽ ta còn không biết sao?!” Kinh Phiến nói xong liền xông lên trước, tay trái vung ra, ngân đao giống như tuyết bay, lao về phía Hoa Vô Song!

“Kinh Phiến...!” Triệt Thủy muốn ngăn cản, vừa nhìn đã biết nàng không phải là đối thủ của hắn ta, nhưng chậm một bước, Hoa Vô Song nhẹ nhàng được, nháy mắt đã ở phía sau Kinh Phiến.

Nàng chỉ kịp quay đầu nhìn thoáng qua.

Một thoáng kia, chỉ thấy trong sóng mắt quen thuộc có cả sự đùa cợt lười biếng cùng điềm đạm ngày xưa. Giống như bình thường, khi hắn ở son trang uống rượu rơi xuống sông, nàng dùng gậy trúc bên bờ khều hắn vào, loại ánh mắt bắt mắt đi lại sợ hãi này, cười áy náy rõ ràng là vô cùng ân hận nhưng lại không cách nào để bản thân không gây họa.

Nàng nhìn thấy môi Hoa Vô Song mấp máy, nhưng không nghe tiếng hắn nói gì.

Đột nhiên, từ lưng truyền đến đau đớn kịch liệt, xuyên thẳng qua bả vai nàng!

Kinh Phiến mở to mắt, nàng thấy thanh trường kiếm quen thuộc kia từ giữa vai phải mình hiện ra, sau đó xoạt một tiếng bỗng rút ra ngoài, máu đỏ tung tóe, mưa bụi mịt mờ.

“Kinh Phiến!” Triệt Thủy quát lên, mũi chân đạp lên cột đá gần mình nhất, kịp thời lao đến đỡ được Kinh Phiến thiếu chút nữa thì rơi xuống nước. Khi đó tóc nàng đã chạm vào mặt nước, tiếng sùng sục vang lên, lập tức biến thành từng sợi khói trắng. Lâu chủ Trọng Trọng Lâu dùng sức nhấc nàng lên, vác trên lưng, đặt xuống ở trên cột đá bên cạnh, đưa tay giúp nàng trị thương.

“Cố chịu một chút!” Hắn giúp nàng điểm huyết cầm máu, lại xé một mảnh tay áo lớn băng vết thương cho nàng, ánh mắt căng thẳng: “Bọn người Tiểu Tịnh sẽ tới ngay, Mộ Dung môn chủ cũng sắp đến rồi, ngươi cố...!”. Lời còn chưa dứt, hắn đột nhiên tránh sang bên cạnh, keng một tiếng, trường kiếm của Hoa Vô Song đã đánh xuống, chỗ hắn vừa ngồi chỉ còn lưu lại vết sứt.

“Ngươi...!”

“Nếu đã lên rồi, thì ra tay đi”. Hoa Vô Song dừng dừng nói: “Nếu không tập trung mà bị đánh bại, cũng đừng trách ta nhé”. Hắn nhẹ cười một tiếng với Triệt Thủy, thờ ơ mà thật giống như bọn họ vẫn đang ở trong Kiếm Nhu sơn trang đùa giỡn.

“Vô liêm sỉ...!” Triệt Thủy nổi giận, mở song phiến, gió táp cuộn cuộn phóng đến, mũi chân mới vừa dừng trên cành cây, đã lập tức tránh sang bên trái, bên tai truyền đến một trận gió thổi, còn chưa phản ứng, trường kiếm của Hoa Vô Song đã vung đến, Triệt Thủy xoay người tránh được, nhảy lên thật cao muốn rút lui, đối phương càng nhanh hơn hắn, chỉ nghe phía sau kêu một tiếng, vừa mới quay đầu, lại là một kiếm hướng về phía hắn bổ tới phủ đầu!

Keng!

Âm thanh sắt thép giao nhau át cả tiếng mưa rơi tí tách.

“Khụ...!” Hoa Vô Song nhú mày, cắn chặt răng dùng lực áp chế vũ khí của mình.

Không hổ là lâu chủ Trọng Trọng Lâu, nội công không phải là mạnh bình thường.

Giương mắt nhìn lên, ánh mắt Triệt Thủy chỉ toàn băng giá, không còn cười ngây ngô, phong lưu giống khi xưa say rượu, như bóng đen mất hồn, sát khí uy nghiêm lạnh lẽo từ trên người hắn tỏa ra, thoát nhìn như không dùng lực, khẽ nhướn mày, hơi tức giận nói: “Vì cái gì? ! Vô Song, ngươi làm hết thấy những điều này, rốt cuộc là vì sao?”

“Ha ha...” Hoa Vô Song cố gắng bật cười, dùng hết sức gấp quạt của đối phương lại: “Nếu như đánh thắng ta, ta sẽ cho ngươi biết!”

Triệt Thủy nhú mày, tức giận nói: “Thật là rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt! Được lắm, ta sẽ thành toàn cho ngươi!” Hắn thấp giọng quát, tay phải đã đánh ra.

Người tới hiển nhiên đã là không cách nào trì hoãn được nữa, liền lui lại phía sau hai bước để tránh đòn phản kích.

Hai người cùng lui đến trên cột đá phía sau, dùng ánh mắt sắc bén để đánh giá đối phương.

Hơi thở tản ra sát khí lạnh lẽo, đường nét gương mặt rõ ràng, đều là dục vọng khát máu.

Bỗng một trận gió thổi qua, lá cây xào xạc, cành cây khẽ cong, trái phải lay động.

Mấy phiến lá thu xoay tròn rơi xuống, nhưng còn chưa chạm tới mặt đất, đã bị cắt thành từng mảnh!

Bầu trời vang lên tiếng leng keng trong trẻo.

Triệt Thủy mở song phiến trên tay, dài hơn kiếm thường vài tấc, nhìn thì công kênh, nhưng ở trong tay hắn lại nhẹ như lông chim, đối phương công kích từ dưới ngược lên, mãnh liệt xông thẳng, Triệt Thủy lùi mấy bước, thấy vai trái của hắn ta có sơ hở, khẽ quát một tiếng, tay phải cầm Tả phiến đâm lên, Hoa Vô Song nghiêng người tránh, hơi lui nửa bước, không để Triệt Thủy công kích lần nữa, tay trái đã đánh cây quạt văng trên mặt đất.

Nhưng Triệt Thủy lại khẽ mỉm cười.

Hoa Vô Song thấy thế, đáy mắt vụt qua một tia kinh ngạc, thốt lên: “Không ổn...!”

Lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy bên cạnh hình thành một trận lốc xoáy khổng lồ, lá và cành cây xung quanh đều cuốn hết về chỗ bọn họ, người nọ khẽ quát một tiếng, song phiến chém ra, cát đá bùng chốc bay mù trời, một trận sát khí giận dữ không cách nào hình dung từ vòng tròn hắn tạo thành gào thét bắn ra, Vô Song không kịp dứt ra, lập tức bị quăng về phía bụi cây phía sau, âm thanh răng rắc bên tai mãi không thôi, hắn là cả người bay về phía sau, lại bị hất cách xa lời đài, rơi thẳng vào trong rừng cây, làm gãy luôn cả mấy cành cây.

“Hự!”. Hắn kịp thời túm được một nhánh cây, dùng sức kéo lại, mượn lực đó hướng bắn ngược về phía Triệt Thủy, tay cầm trường kiếm hét to một tiếng, đánh tới nhanh như gió. Triệt Thủy hừ lạnh một tiếng, bay vọt lên cao, hai quạt trái phải đồng thời vung về phía hắn, xoẹt, ngân châm nhọn hoắt trên nan quạt bắn ra, Hoa Vô Song nghiêng người né tránh, trường kiếm theo hình chữ cung mà đâm, nhưng tốc độ của Triệt Thủy còn nhanh hơn hắn nhiều, sau mấy chiêu, lần nữa đem quạt mở ra khua về phía hắn; Vô Song lùi lại mấy bước, dễ dàng tránh ra, nhưng khi quạt kia còn cách mặt không đến nửa thước, đột ngột chuyển hướng, đâm về phía vai trái của hắn, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Hoa Vô Song đã lùi lại mấy bước, gương mặt Triệt Thủy nở nụ cười lạnh, xoay người bay lên, song phiến giương ra, lóe sáng sắc bén, hét to một tiếng lần nữa đánh tới. Ngân châm trên quạt cũng chọt ngấn chọt dài, xoèn xoẹt quét tới, dù chưa từng chạm vào Vô Song, cũng đã cắt xuống mấy sợi tóc đen của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 74: Lại Đến Nơi Đây. Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng (2)

“Rốt cuộc là vì sao?!” Triệt Thủy khom người, bỏ tới cột đá phía trước, vô số mảnh vỡ bắn ra, hấn vung quạt, nhưng lại tạo thành một đường gió lốc, xoay về phía Hoa Vô Song: “Phi Ưng Bảo suy tàn cũng phong phải mới ngày một ngày hai, ngươi vì sao nhất định phải liều mạng lấy được bí quyết của Thiên Hiệp Lâu?”

“Cho dù ta nói, ngươi có thể hiểu được sao?” Hoa Vô Song cũng bị chọc giận, tái mặt quát lên, vung trường kiếm, cần đá vụn ào ào bắn tới mưa: “Ta chỉ là muốn hợp nhất Kiếm Nhu son trang và Phi Ưng Bảo thành một thiên hạ đệ nhất bang phái, không cần lí do gì cả! Chỉ là nguyện vọng, ta và ngươi không giống nhau!”

Ngươi làm sao hiểu được, đối với ngươi, quan trọng nhất chẳng có gì ngoài Song Tĩnh và Huyền Sinh, ngươi có thể vì nhi nữ tình trường mà vứt bỏ mọi vinh quang, sao có thể hiểu được trách nhiệm nặng nề thế nào?

“Khốn kiếp! Ai nói ta không hiểu!” Tri kỷ lại là kẻ địch, huống chi Triệt Thủy cũng coi như đã là bạn lâu năm của hắn, đương nhiên biết hắn đang nghĩ gì. Lâu chủ Trọng Trọng Lâu sớm đã biết, cái kẻ lười biếng tựa cửa ngâm nga, trang chủ say cười phong lưu kia, trong lòng có hoài bão hùng vĩ, khi hắn yên tĩnh, mượn rượu mua điên đã mơ hồ để lộ ra ngoài.

“Vị trí này lúc đầu, là ta muốn sao?! Nếu như không khiến cho Trọng Trọng Lâu trở thành thiên hạ đệ nhất lâu, ta làm sao xứng với Thiên Sa đã mất, Song Tĩnh mất sạch võ công, Huyền Sinh mất đi trí nhớ?!” Lời này vừa nói ra, ngay cả hít thở cũng thấy là đau đớn. Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, nhưng chúng ta luôn có thể định đoạt được một phần, chỉ e, con đường này chứa đầy gian nan, chông gai và vũng bùn.

“Bại đến nơi rồi! Vô Song! Nếu ngươi nhận thua ngã xuống, ta sẽ cùng ngươi gây dựng lại Phi Ưng Bảo!” Triệt Thủy cả giận nói, song phiến như lưỡi kiếm khua lên.

Hoa Vô Song vung kiếm chặn lại, đối phương cũng đã vọt đến trước mặt, chỉ thấy Triệt Thủy một chân lướt đến, Vô Song đang muốn tránh né, lại không ngờ tới đây chỉ là hư chiêu, chỉ thấy đối phương khom người, tay trái đã vung về phía hai chân mình, đánh phải lẫn một vòng sang bên cạnh, cựa mình một cái, mượn lực nhảy cao lên. Nhưng Triệt Thủy đã nhanh hơn hắn một bước, nhảy lên thật cao, Hoa Vô Song ngẩng đầu, chỉ thấy nước mưa rơi đầy mặt, bóng dáng Triệt Thủy đang ở trong mưa bụi, nhũn mất hết sức, hắn đã xoay tròn xuống, ngân phiến tách ra, cả vai, ngực, dạ dày, bụng, đều trúng một kích, nhất thời văng ra ngoài, ngã xuống trên cột đá.

Hoa Vô Song cắn răng bò dậy, khoe miệng có vết máu chảy xuống, nhưng vẫn đang nắm chặt kiếm trong tay, lao đảo mà lầm bầm nói: “Nếu như phải hy sinh như vậy, có thể khiến cho Phi Ưng Bảo và Kiếm Nhu son trang trở thành thiên hạ đệ nhất bang phái... Ta... Ta cũng nguyện ý...”

“Ngươi!” Triệt Thủy chán nản nói: “Ngươi có nghĩ tới hay không, ngươi chán hưng bang phái rốt cuộc là vì cái gì?”

Hắn giận dữ hét, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười của Bạch Vân và Cẩm Quan, hai người đó bầu bạn với hắn ở Trọng Trọng Lâu, giúp hắn vượt qua khoảng thời gian khó khăn nhất, sau đó lại trên con đường chết này, cần thận che chở cho hắn, đẩy hắn về phía cửa sổ, còn mình thì ở lại vách đá hoang tuyền.

Triệt Thủy trong lòng đau đớn chua xót: “Ngươi có biết là bao nhiêu người đã vì ý nguyện của ngươi và Tập Tuyền mà bỏ mạng?! Bao nhiêu huynh đệ tỷ muội, bao nhiêu đệ tử ngưỡng mộ ngươi, ngươi có nghĩ tới bọn họ hay không?!” Hắn càng nói càng giận, từng bước bức tới, ngân phiến cầm tay càng thêm dùng sức hướng về Hoa Vô Song, ngay cả dòng lốc xoay trong không khí cũng mang theo lưỡi đao sắc bén.

“Bọn họ đi theo ngươi là vì cái gì, ở lại trong Phi Ưng Bảo là vì cái gì, ngươi có nghĩ tới không?!” Triệt Thủy trong không trung xoay tròn sau đó rơi xuống, một chân khua qua, bị Hoa Vô Song dùng tay chặn lại, nhưng thân thể của lâu chủ Trọng Trọng Lâu bỗng nhiên rơi xuống mềm như vải, hai tay vung về phía chân đối phương, chỗ đầu gối lập tức bị cắt ra một vết máu.

“Ồi!” Không nhịn được rơi xuống mặt đất, nhưng Hoa Vô Song cũng không yếu thế, đó là người duy nhất trong vòng mười năm nay, ngoại trừ Huyền Sinh và Song Tĩnh, xông được vào Trọng Trọng Lâu, chỉ thấy hắn đưa tay đỡ, ra sức ngẩng lên, Triệt Thủy còn chưa ngẩng đầu, chỉ cảm thấy toàn bộ luồng khí bên cạnh đều đổi hướng, sau đó, dường như có lưỡi băng từ trên trời giáng xuống, mang theo kiếm khí bén nhọn mãnh liệt, ầm ầm rơi xuống. Hai cánh tay, bả vai, thậm chí lưng của Triệt Thủy cũng bị rạch ra vô số vết thương chảy máu, hắn cắn răng chịu đựng, dùng song phiến chặn ở trước ngực và đầu, thừa dịp có một cái khe hở liền lùi mấy bước, nhảy tới cột đá bên cạnh.

“Ngươi thì biết cái gì!” Hoa Vô Song giận dữ nói: “Chẳng qua mới chỉ gặp nhau mấy lần, ngươi dựa vào cái gì mà trách cứ ta?!” Hắn đuổi sát theo Triệt Thủy, kiếm như sao rơi, thế như cuồng phong, suối tóc bị gió lùa qua phát phơ như tảo biển: “Ngươi thực sự cho là ta vì bản thân mình sao? Một khi Phi Ưng Bảo lớn mạnh lên, Kiếm Nhu son trang có thêm bang phái đệ nhất thiên hạ trợ giúp, cả thiên hạ này đều có lợi!”

Triệt Thủy dùng chân, đột nhiên quay đầu lại, ngân phiến nâng những mảnh đá nhỏ hất về phía Vô Song, trong tức giận mang theo bất đắc dĩ: “Cho dù là như thế... Coi như là vì thiên hạ, vì giang hồ, ta cũng không để ngươi được như ý! Chuyện làm tổn thương Song Tĩnh và Huyền Sinh, tuyệt đối không được! Cho dù phải chết, ta cũng sẽ để bọn họ từ nơi này sống sót trở ra!”

“Vậy ngươi chết cùng bọn họ đi!” Hoa Vô Song giận dữ hét.

Hai người từ trên hai cột đá đối diện xông lên trước!

“Keng...!”

Ngân phiến của Triệt Thủy như lưỡi dao đâm!

Trường kiếm của Vô Song tựa thanh long bay lượn trên bầu trời!

Đột nhiên, Triệt Thủy lại nghiêng đường, lách mình tránh né công kích chính diện, không chờ Vô Song kịp phản ứng, tay phải hung hăng vung xuống, xoẹt một tiếng, trên lưng đối phương đã có một vết máu, lâu chủ Trọng Trọng Lâu cũng không mềm lòng, bắt lấy bả vai hắn sau đó kéo một cái, khuỷu tay trái đánh thẳng vào mặt, cây quạt trên tay trái cũng hung hăng đập vào ngực Hoa Vô Song, chỉ nghe một tiếng kêu lên đau đớn, đối phương bỗng rơi xuống trên cột đá, vết thương vào vào cây cột, liền rách toạc ra.

“Ta đã nói, ngã xuống, sau khi ngơoi tỉnh lại lần nữa, ta giúp ngơoi gây dựng Phi Ứng Bảo!” Triệt Thủy dùng quạt chỉ vào hắn, lạnh lùng nói.

“Không được!” Hoa Vô Song hét lớn, cắn răng nhảy lên, trường kiếm cuộn vòng tấn công, trái phải liên tiếp, trên dưới nghiêng bỏ, chiêu thức mạnh mẽ ác độc, Triệt Thủy liên tục lùi về sau, y phục trên người bị xé rách theo âm thanh của đao khí, trên mặt cũng có mấy vết máu, Hoa Vô Song nhìn thấy khe hở, trường kiếm toàn lực đánh ra!

Triệt Thủy cau mày, một tay cầm kiếm chặn đòn chính diện, cheng một tiếng, không khỏi bị bức lui mấy bước, chỉ cảm thấy tay phải tê dại, gần như không cách nào nắm chặt vũ khí, có thể thấy là đối phương cắn răng dùng toàn lực công kích; Hoa Vô Song không chút lưu tình, lại là một kiếm phá không mà đến, Triệt Thủy hừ lạnh, cũng là toàn lực đâm tới, chỉ nghe coong một tiếng, vũ khí của hai người đột nhiên bị chặn giữa không trung!

Tua kiếm hướng về phía mũi kiếm, một bên là Giáng Hồng Đào Hoa, một bên là Bảo Lam Trạ Kiếm*.

*Giáng Hồng Đào Hoa: tên của song phiến mà Triệt Thủy cầm; Bảo Lam Trạ Kiếm là tên thanh kiếm của Hoa Vô Song.

Bỗng Hoa Vô Song kêu lên một tiếng, thanh kiếm trên tay chợt rơi xuống đất.

Hắn vốn đã trúng một loạt công kích của Triệt Thủy, nội lực của đối phương hơn xa hắn, xét cho cùng hắn tự cho là mình bất phàm, cũng không ngờ được hai người lại chênh nhau nhiều đến thế, mới vừa đánh chính diện hắn đã dùng toàn bộ sức lực, nhưng đối phương lại dùng lực gấp đôi chặn lại, nội lực của Triệt Thủy truyền dọc cánh tay Hoa Vô Song, hắn không nhịn được ôm ngực, phun ra một ngụm máu.

Đáy mắt Triệt Thủy tàn nhẫn kiên quyết, không để cho đối phương kịp phản ứng, tay trái giương lên cao, mãnh liệt vung xuống vai hắn!

Chiều này đánh ra, chỉ ít cũng phé đi một cánh tay của Hoa Vô Song.

“A——!!” một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Hoa Vô Song trợn to mắt, chỉ cảm thấy bản thân không còn chút sức lực nào, thế nhưng lại được hai cánh tay ấm áp ôm chặt lấy.

Trước mắt là Kinh Phiến đeo mặt nạ bán diện, miệng phun ra một búng máu, giống như đóa hoa hồng đỏ thắm, nở rộ ở chốn mưa bụi mệnh mang này.

“Kinh Phiến!” Triệt Thủy cũng bị chấn động tại chỗ, một chương kia mình đã dốc tới bảy phần lực, hơn nữa còn dùng ngân phiến, đừng nói là nàng, ngay cả Hoa Vô Song cũng không thể đỡ được, hắn vội vàng đưa tay kịp thời đỡ lấy nữ tử đang rơi xuống kia.

Răng rắc——

Chỉ nghe âm thanh rất nhỏ vang lên, tấm mặt nạ trên mặt nàng rơi xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

Trời mưa, chỉ thấy mái tóc đen tuyền của nàng xỏa xuống, gương mặt giấu dưới tấm mặt nạ khắc hoa văn màu đỏ, là một dung nhan tuyệt thế, so với những nữ tử xưa kia Triệt Thủy từng nhìn thấy, đều đẹp hơn tới ba phần.

Chỉ thấy nữ tử kia, nét cười càng đẹp hơn Vương Tường* ba phần, Tây Tử * băng thanh ngọc khiết cũng phải thấy hổ thẹn, dung mạo như ngọc giữa thêm hương, vẻ đẹp phượng bay rồng múa, dù cho nàng nhắm mắt lại, cũng có thể thấy nước da như đóa mai mùa xuân nở trên tuyết, lông mày như thu cúc gấp sương, tóc dài như suối chảy, hai gò má như hoa đào, chỉ là, đã nhắm chặt hai mắt, dường như sẽ không bao giờ mở ra nữa.

*Vương Tường là tên của Vương Chiêu Quân khi còn ở quê nhà chưa tiến cung.

*Tây Tử là cách gọi khác của Tây Thi.

Hoa Vô Song nhìn nàng, bất giác ngây dại.

Còn nhớ, ngày trước, trong vườn liễu rủ bên cầu, tiếng oanh hót véo von, khi hắn vén màn trúc đi vào trong thư phòng của Kinh Phiến, thiếu nữ vẫn đang còn trẻ nhưng đã khuynh quốc khuynh thành đang cầm một chiếc mặt nạ bán diện vô cùng tinh xảo, kiên quyết che đi dung mạo khiến người khác nghẹt thở, thấy hắn khó hiểu, liền thần nhiên nở một nụ cười phóng khoáng, nói:

“Trước giờ đều nói hồng nhan họa thủy, mê hoặc người đời như vậy, ta còn làm thần châu cái gì nữa, sao còn có thể giúp ngơoi gây dựng Kiếm Nhu son trang thành bang phái đứng đầu thiên hạ được?”

Hắn nhớ chính mình lúc ấy, là rung động

Nữ tử này vì cùng hắn sống vai, kiên quyết vứt bỏ dung mạo khiến mọi nữ tử tự hào.

Là nàng toàn tâm toàn ý để cho hắn định đoạt, vì Kiếm Nhu son trang khai phá thiên địa.

Là nàng quản lý tốt toàn bộ bang phái, để cho hắn không còn bận khoăn mà hướng tới mục tiêu của mình.

Bởi vì nàng, tin tưởng hắn không chút hoài nghi, tin tưởng chỉ cần có hắn dẫn đầu, Kiếm Nhu son trang sẽ bước về phía đỉnh cao huy hoàng mới.

Là Kinh Phiến, không phải là bất kỳ người nào của Phi Ưng Bảo.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, hắn đã gạt bỏ sự tin tưởng, phụ tấm lòng trung thành của nàng?

Kinh Phiến khẽ mở mắt, muốn nói gì đó, nhưng ngay cả thở cũng cảm thấy đau đớn, nàng không tự chủ được nhìn về phía Hoa Vô Song, chỉ thấy nét mặt người nọ đầy kinh ngạc, nơi đáy mắt một mảnh hoang vu, về mặt từ từ trở nên vô cùng kinh hoàng.

Thật giống năm xưa, nàng vì sự phụ bệnh nặng mà đi vào núi sâu hái thảo dược, do bị lạc mà trở nài đường về, mọi người đều nghĩ nàng không về được nữa, khi trở lại son trang, những người khác đều vui mừng cùng kích động, chỉ có mình hắn, thấy nàng bình an vô sự nhưng người đầy vết thương trở về, cuối cùng mới thôi lo lắng, nhưng hai mắt lại mờ to, về mặt tui thân giống như sắp khóc.

Mấy ngày nay, mở mắt ra lại thấy, cảnh xuân tươi đẹp đã tàn.

“... Nếu là như thế... Ta thành toàn... cho ngươi...” Nàng khó khăn nói.

Lời này như sét đánh bên tai.

Hoa Vô Song chấn động tại chỗ, không nói nên lời cũng không thể động đậy, trong lòng có tiếng gì đó, vang lên long trời lở đất.

Hắn hiểu ý của Kinh Phiến.

“Nếu như phải hy sinh như vậy, có thể khiến cho Phi Ưng Bảo và Kiếm Nhu son trang trở thành thiên hạ đệ nhất bang phái... Ta... Ta cũng nguyện ý...”

Nếu ngươi đã nguyện ý, ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Từ nhỏ đến lớn, có nguyện vọng gì của ngươi, mà ta không giúp ngươi thực hiện?

Từ nhỏ đến lớn, có mệnh lệnh gì của ngươi, mà ta từng làm trái?

Nhưng... Ta chỉ không muốn nhìn thấy tương lai như vậy.

Không muốn trở mặt nhìn ngươi xoay người, sau đó tất cả hối ức và năm tháng của chúng ta, toàn bộ đều biến mất phía sau.

“Kinh Phiến...” Hoa Vô Song bước lên một bước, muốn nắm lấy tay nàng, nhưng lại thu về.

Hắn có tư cách gì mà chạm vào nàng?

Không phải nói là, chỉ cần khiến cho Phi Ưng Bảo chiến thắng những bang phái khác, trở thành đệ nhất, thì chính mình cũng có thể giống như Triệt Thủy, chấp nhận trả giá thật cao sao?

Vậy tại sao, trong lòng bỗng đau đến phát run, sợ hãi và hoảng hốt như bị sóng to gió lớn bao trùm.

“Ngươi...”

Hỏi hận sao?

Kinh Phiến cũng muốn hỏi hắn, nhưng vừa hít thở, máu lại từ trong miệng tràn ra.

Triệt Thủy nhìn mà kinh hồn bạt vía, dùng nội lực ổn định tâm mạch cho nàng, phát hiện ra hơi thở đối phương đã quá yếu ớt, là nàng liều mạng duy trì một hơi cuối cùng. Kinh hoàng đến mức không biết phải làm sao mới đứng, quay đầu nhìn phía xa, cũng không thấy bóng dáng Song Tĩnh, Huyền Sinh hay Mộ Dung Căn đâu cả, vừa giận vừa sợ chợt nhớ tới điều gì đó, đột nhiên ngắt đầu: “Có phải gần đây có nơi tập võ trị liệu khác của Thiên Hiệp Lâu hay không?!”

“... Cái gì?” Hoa Vô Song sững sờ nhìn sắc mặt Kinh Phiến ngày càng tái nhợt, hỏi lâu mới ngắt đầu lên, vô thức hỏi: “Cái gì?”

Triệt Thủy chỉ muốn đâm một phát vào mặt hắn: “Ta hỏi, gần đây còn có linh dược gì hay không, mẹ kiếp, không phải nói xung quanh Thiên Hiệp Lâu đều là mật thất sao? Chẳng nhẽ không có một nơi cứu người!?”

Hoa Vô Song lặng yên lắc đầu, nhìn Kinh Phiến chốc lát, rồi lại gật đầu, cười hóm hờ: “Thật ra, có đó...”

“Cái gì? Sao ngươi không nói sớm!” Triệt Thủy đột nhiên ngắt đầu: “Đi mau thôi!”

Hoa Vô Song lại lắc đầu, đưa tay ôm lấy Kinh Phiến: “Mình ta là được rồi”

“Hả?”

“Ta nói, mình ta là được rồi.” Hoa Vô Song rất kiên quyết gật đầu: “Kinh Phiến sẽ đi cùng ta. Ngươi đi tiếp đi”.

Hắn chỉ vào đường núi phía sau nói, giọng bỗng nhiên lạnh xuống, cùng hóa khí bùng bùng mới vừa rồi cách một trời một vực: “Phía trên là một cửa, do thành chủ Bán Nguyệt Thành trấn giữ, còn về nơi tỷ võ, ta cũng không rõ rốt cuộc là dạng gì, tóm lại...”. Kinh Phiến ở trong lòng ngực hắn khẽ động đậy, hắn liền vội vàng dừng lại, thuận tay xé ống tay áo của mình bao lấy nàng. Ngay cả vũ khí trên tay cũng cảm thấy vướng, ném luôn sang bên cạnh, ôm chặt Kinh Phiến, chậm rãi đứng lên.

Triệt Thủy bất giác ngơ ngác, quên mất bọn họ đang ở chiến trường, không nhận được hỏi: “Vô Song, ngươi đi đâu vậy?”

Nam tử trước mắt dừng bước chân, bóng lưng của hắn bị gió thổi bay lên, hơi ngắt đầu, khiến từng giọt mưa tất cả đều rơi trên mặt hắn, hai gò má toàn là nước mưa, song trong con ngươi kia, lại mang theo ý cười, quay đầu lại, con mắt mờ sương thanh thản sáng lên như nước hồ trong vắt, thoải mái ung dung, hắn khẽ cười một tiếng: “Về nhà”.

Nói xong, ôm Kinh Phiến nhảy lên thật cao, từ trên lời đài nhô ra trên vách núi kia, nhảy thẳng xuống vực sâu vạn trượng!

“Vô Song——!” Triệt Thủy kinh hãi, theo bản năng vron tay nắm lấy, nhưng chỉ có thể nắm được một vốc nước mưa, hắn vội vàng lao lên phía trước nhìn, nhưng chỉ thấy mây mù bên dưới như biển, đâu còn thấy bóng người?

“Vô Song——!”

Trên đường núi cao hiểm trở, mưa bụi âm u.

Hạt mưa kia, rơi xuống, tựa như không có điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 75: Lại Đến Nơi Này. Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng (3)

Xuân thâm vi vũ tịch, mẫn điệp châu thoa thoa.*

*Tạm dịch: Đêm mưa xuân cô tịch, lá ngọc rơi rơi đầy.

Lúc Song Tĩnh, Huyền Sinh và Lũng Dã cùng chạy tới nơi Triệt Thủy vừa đại chiến với Hoa Vô Song, cảnh tượng nhìn thấy chính là như vậy.

Một vạt xanh lam phát phơ, thì ra là bóng dáng một người đang lẳng lẳng đứng trong làn mưa bụi, ẩn hiện như có như không, tóc dài như suối, dáng đứng như trúc, phong thái thanh tịnh, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể theo làn gió bay tới tận chân trời.

“...Triệt... A Triệt?” Song Tĩnh hơi lo lắng, bất giác tiến về phía trước một bước, thấp giọng kêu lên, chỉ sợ người trước mặt chỉ là ảo giác, chớp mắt một cái sẽ liền biến mất: “A Triệt, huynh làm sao vậy?”.

“A?” Thật lâu sau, lâu chủ Trọng Trọng lâu mới bừng tỉnh, quay đầu trông thấy bọn họ liền nở nụ cười, đáy mắt hiện lên một tia đau thương: “Mọi người đến rồi à?”. Lại nhìn ra phía sau họ, nhủ mi, có chút khản trương hỏi: “Mai Hoa đâu? Cô ta có sao không?”.

“Muội ấy không sao”. Thấy thần thái hắn vẫn bình tĩnh, Song Tĩnh mới hơi yên tâm lại: “Tỷ phu vội chạy đến, huynh ấy còn nói, Bạch Vân và Cẩm Quan cũng không có gì đáng ngại, chỉ là mệt và người đều bầm tím, nhất là Bạch Vân, cánh tay bị chém một đao...”. Nàng cảm giác Huyền Sinh khẽ nắm lấy tay nàng, liền khựng một tiếng, nói: “Tuy vết thương rất sâu nhưng không ảnh hưởng đến xương cốt... Tóm lại, bọn họ đều khỏe cả”. Dù biết rằng phải báo cáo lại những tình tiết trọng yếu, nhưng nàng thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu mới tốt.

Triệt Thủy khẽ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tâm tình treo lơ lửng mới vừa khôi phục như bình thường lại nảy lên. Hắn lui về sau một bước, nâng tảng đá bên cạnh lên, mới phát hiện ra vết thương vừa bị khi nãy do đánh nhau với Vô Song mơ hồ phát đau. Hắn nhíu mày ôm lấy thắt lưng bên trái, vốn muốn gắng gượng đi xuống, nhưng trải qua mấy ngày qua thật đã kiệt sức mất rồi, hai chân tự nhiên mềm nhũn, ngồi luôn xuống đất.

“A Triệt”

“Lâu chủ!”

Hai người trước mặt vội tiến lên đỡ lấy hân, Triệt Thủy ngẩng đầu, nhìn thấy hai khuôn mặt vô cùng kinh hoàng, Huyền Sinh nhủ chặt chân mày, Song Tịnh sắc mặt tái nhợt, lo lắng chực khóc.

“A Triệt, huynh sao vậy? Có phải độc tính phát tác không? Rốt cuộc thấy khó chịu chỗ nào?”. Từ lúc vừa nhìn thấy hân, liền biết hân có gì đó không đúng, Song Tịnh gấp đến độ không biết nên làm gì cho phải, thấy ánh mắt hân hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch, trên người chẳng chịt vết thương, cũng không biết bị trọng thương bởi trận pháp kỳ quái gì, nàng không dám đụng vào hân, chỉ có thể cầm chặt tay hân, vội vàng hỏi.

Triệt Thủy lắc lắc đầu, cười nhạt một tiếng, sau đó đặt tay Huyền Sinh lên tay Song Tịnh.

“Huynh nghĩ... Huynh chỉ có thể đi với hai người đến đây thôi”. Hân thở gấp, cười rồi nói.

Song Tịnh hoảng hốt: “Huynh nói gì, huynh đừng nói những lời ngốc nghếch này, muội nhất định sẽ mang thuốc giải...”

“Tiểu Tịnh, không phải ý đó, muội đừng lo lắng...” Triệt Thủy an ủi, vỗ vỗ tay nàng, ánh mắt ôn nhu, giọng nói bình tĩnh: “Muội muốn chứng minh với Bất Bại nữ hiệp điều gì, ta đã hiểu. Mà bà ấy muốn muội hiểu thứ gì, ta cũng biết rồi. Con đường kế tiếp, tới lượt hai người đi”. Hân dừng một chút, nhìn về cột đá cách đó không xa, còn cả nơi Hoa Vô Song mới vừa ôm Kinh Phiến rơi xuống chẳng quay đầu: “... Cửa này, chúng ta đã qua rồi, kế tiếp chắc sẽ phải đối mặt với phụ thân của Huyền Sinh và sư phụ của muội. Còn kho tàng của Thiên Hiệp Lâu rốt cuộc là thứ gì, huynh nghĩ mình cũng đại khái đoán ra rồi.” Câu này là cố ý nói cho Lũng Dã nghe, hân cười thân nhiên, tựa vào tảng đá, hơi môi một nhắm mắt lại: “Tiểu Tịnh, huynh mệt rồi.”

Lời này vừa nói ra, Song Tịnh liền rơi lệ, nàng hiểu những lời hân nói, cầm lại tay hân: “Muội hiểu, A Triệt”.

Nàng đều hiểu rồi.

Con đường mà bốn người bọn họ, nàng, Triệt Thủy, Huyền Sinh và Thiên Sa cùng đi, hiện tại, cuối cùng đã đến điểm kết thúc.

Không phải thời khắc Thiên Sa ngã từ trên lầu cao xuống chết đi.

Không phải ngày mà nàng ở Thất Thạch môn nhìn trời đợi chờ như một bóng hình trong suốt.

Cũng không phải lúc Huyền Sinh tỉnh dậy, xem hết thấy năm tháng đã qua chỉ như một giấc mộng Nam Kha.

Mà là hiện tại, bọn họ cuối cùng cũng thừa nhận, bọn họ mệt mỏi rồi, mệt mỏi, thật sự muốn buông tay ngay lúc này.

Là hiện tại khi lớp hậu bối của bọn hân đã lớn mạnh lên, đã có thể xông vào con đường sinh tử hiểm nguy.

Giấc mộng này, thật dài.

Cuối cùng cũng đến lúc buông tay.

Đoạn đường kế tiếp, hai người phải giúp đỡ, hiệp trợ lẫn nhau.

Triệt Thủy mệt mỏi, hân muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút, vì ngày mai, lại có một đoạn đường mới cần phải bắt đầu.

“Cho dù kết quả thế nào, Tiểu Tịnh, huynh thật sự rất vui”. Triệt Thủy cười nói trong hơi thở gấp gáp, tựa vào tảng đá, chậm rãi nhắm mắt lại, thì thào nói: “Cảm ơn muội kể từ ngày hè tuổi mười ba ấy, đã cho ta giảng hồ rục rờ, huy hoàng nhất”.

“Là của chúng ta”. Song Tịnh kiên định nói: “Là chúng ta tạo nên cho nhau”.

Đằng đằng vô hạn, đã rất xa xăm, thật dài như một giấc mộng đời.

Xuyên qua bờ hồ đầy cỏ xanh và tiếng chim ca vang, đảo qua đám cỏ lau như mây bên dòng sông, hét qua dãy núi cao chọc trời, huynh còn nhớ không, nơi nào nhiệt phồn hoa lửa khói đầy trời ấy, bên hồ nước xanh dưới ánh trăng, đã từng đàn ca sáo hát.

Hồi ức hiện hiện như một bức tranh, Thiên Sa ở giữa những lá sen xanh hồng, mỉm cười, cất cao giọng hát, Triệt Thủy đứng dưới ánh trăng, tà áo bay bay, Huyền Sinh nắm chặt tay Song Tịnh, họ cùng nhìn nhau cười, sau đó không bao giờ... rồi xa nhau nữa.

“Lâu chủ, nghỉ ngơi cho tốt.” Song Tịnh cười đứng lên, lúc nàng đứng dậy, mưa như từ trên trời xối thẳng xuống, phía sau bóng người mảnh khảnh này, dường như có vô số ánh ban mai trải dài vạn trượng: “Chờ huynh khỏe lại, chúng ta cùng đi giành thiên hạ.”

Triệt Thủy nhắm mắt lại, im lặng nở nụ cười.

Từ từ chìm vào giấc mộng, giống như rời khỏi sơn cốc đầy mưa bụi mệnh mông này, trở lại nơi ven hồ tĩnh lặng lấp lánh tia sáng kia, một cô gái cả người ướt đầm đang cười to, tránh hòn đá hân vừa ném qua, làm nước bắn tung tóe khắp nơi, cười nói: “Cũng tốt, chúng ta cùng đi giành thiên hạ.”

Chúng ta đi qua năm tháng, chẳng sợ nước lũ hung hăng mạnh mẽ, đều luôn có người đứng cạnh bên mình.

Thấy hấn im lặng ngủ, Song Tịnh, Huyền Sinh và Lũng Dã cùng liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt xoay người, bước lên đường núi đi thẳng về phía trước.

Không ai quay đầu nhìn lại.

Đi vào rừng cây mỗi lúc một sâu, mưa trên đầu càng lúc càng lớn, chỉ phút chốc, ba người đã ướt hết cả; Huyền Sinh vốn muốn che cho Song Tịnh, không để nàng bị cảm lạnh, nhưng nàng một mực từ chối lòng tốt của hấn, thậm chí không cho hấn công lên núi, ngược lại, tự nhảy lên, đi nhanh cùng mọi người.

“Huyền Sinh...” lúc họ đến sườn núi, Song Tịnh cuối cùng không nhịn được hỏi: “Đối với phụ thân... huynh hiểu ông ấy được bao nhiêu?”

“Không biết”. Đáp án nhanh chóng mà ngắn gọn, Huyền Sinh bình tĩnh trả lời, nhưng thật ra trong lòng hấn tràn đầy nghi hoặc và bất an, hấn bắt mạch cho Song Tịnh, sau khi xác định nàng khỏe mạnh không việc gì mới nói: “Lúc huynh còn nhỏ, ông ấy đã bỏ nhà đi, theo đuổi võ học tinh túy, mười mấy năm qua chưa một lần quay về Bán Nguyệt thành; huynh thật sự không biết gì về ông ấy”. Ấn tượng về phụ thân vô cùng mờ nhạt, những chuyện biết được cũng là do mẫu thân kể lại, nhưng những lời ca ngợi ầm ập kia, biết có bao nhiêu phần là sự thật?

“Tại sao rời bỏ Bán Nguyệt thành, ông ta chưa từng trở về giải thích, nguyên nhân vứt bỏ người thân, tất cả đều không sao biết được.” Huyền Sinh lạnh lùng đáp: “Tình cảm của huynh với một người như vậy còn không bằng tình cảm với Đổ lâu chủ hay mấy tháng ở cùng Mai Hoa cô nương.”

“Huynh có mong chờ gặp mặt ông ấy không?” Trầm mặc chạy một đoạn, Song Tịnh lại hỏi, giọng nói như đã biết rõ đáp án: “Dù sao cũng là phụ thân.”

“Ừ, rất muốn” Nghĩ nghĩ, Huyền Sinh gật đầu đáp lại. Hấn sẽ không nói dối, cho dù có nói dối thì cũng không phải là với Song Tịnh, hơn nữa là thật tâm muốn giải bày, hấn thật chờ mong, chờ mong biết được chân tướng sự việc, chờ mong gặp mặt phụ thân, còn phải... đánh thắng ông ta.

Chỉ cần là nam nhi, đều chờ mong như vậy.

Cho dù phụ thân không ở bên cạnh, đều chỉ dựa theo bóng lưng cường đại mà trưởng thành, vì tự thấy vẫn chưa đạt tới tầm vóc đó, từ từ trở nên kiên cường, từ phải ngược mắt trông lên cho đến lúc đứng ngang hàng bình đẳng, từ học tập đến lĩnh ngộ, để trảm đầy góc khuất trong lòng, Huyền Sinh thật sự cảm thấy nhất định phải quyết đấu một trận với phụ thân, thì mình thì mới có thể chân chính kiên cường được. Vì bản thân, cũng là vì Song Tịnh.

“Tới rồi.” Lũng Dã đi trước bỗng dừng bước nói.

Lúc đó, bọn họ đã băng qua đoạn gió mưa rồi.

Hai người sóng vai nhìn lại, chợt ngẩn người.

Trước mắt là một cây hoa lê thật lớn.

Gió thổi mây bay, bọn họ không biết có phải mình đã lạc tới nơi tiền cảnh nào. Chẳng lẽ đây cũng là huyền trận?.

Chỉ thấy trên bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh trôi, gió mát tràn đầy hương hoa. Bóng cây in loang lổ trên mặt đất, giống như những giọt lệ rơi xuống xung quanh, dòng suối lóng lánh chảy dịu dàng như đưa nôi, tiếng nước róc rách từ xa truyền lại, tựa như đang khe khẽ ngâm nga một bài ca, trong trẻo mà êm ái. Vài đóa hoa trắng bay giữa không trung, như bông gòn chậm chậm đong đưa rồi rơi xuống, nổi bồng bênh trên mặt nước.

Núi xanh nước biếc, suối trong veo thấy đáy, hương hoa điều ngừ lan tỏa, cỏ xanh liểu rù chạy dài đôi bờ, thì thoảng lại thấy một chú cá nhỏ lượn lờ mặt nước, bơi quanh các tảng đá, ào một tiếng nhảy vọt lên, rồi lại rơi tòm vào trong nước.

Ánh nước xanh biếc, in bóng rừng cây mờ mịt.

Một cơn gió thổi qua, ngàn vạn cánh hoa rơi xuống như tuyết, rơi khắp trên người bọn họ.

“Huyền Sinh...” Toàn thân Song Tịnh đột nhiên căng thẳng, kéo tay áo hấn, chỉ sang bên cạnh.

Không biết từ khi nào, dưới tàng cây xuất hiện một chiếc bàn đá, còn có hai khối đá lớn làm ghế, một người trên tay cầm một quân cờ đen đang trầm ngâm suy nghĩ.

Một nhánh cây đầy hoa sà xuống đầu, tia nắng mặt trời xuyên qua lá cây rơi xuống như mưa, dừng lại trên người người ấy, lá cây như chạm vào một thân ảnh xanh suốt, che khuất khuôn mặt, chỉ thấy áo choàng xanh thắm buông trên mặt đất, xanh như búp trà Minh Tiên* sau cơn mưa.

* Trà búp Minh Tiên: Loại trà ngon hái trước tiết Thanh minh.

“Cuối cùng đã đến...” Giọng nói người nọ thờ ơ, quân cờ đen trên tay phát ra một tiếng vang giòn, lúc này trên bàn cờ cũng phát ra âm thanh tương tự.

Chậm rãi đứng dậy, một gương mặt cực giống Huyền Sinh xuất hiện trước mắt mọi người.

Bây giờ đôi lại trở thành đối thủ trấn giữ một cửa – thành chủ Bán Nguyệt thành, biệt hiệu khi xưa là “Sở Dạ”, Huyền Nguyệt.

Q.1 - Chương 76: Lại Đến Nơi Đây. Mùa Hoa Rơi Gặp Lại Chàng (4)

Ô vân mãn thiên sương tuyết phiêu, ngộ dĩ sơn loan thị thiên đoan.*

*Tạm dịch: Mây đen đầy trời sương tuyết bay, nhận nhầm dãy núi với đỉnh trời.

Gió bắc lạnh thấu xương, vù vù thổi qua, âm thanh cùng giá rét cơ hồ có thể cắt rách da thịt người.

Vách núi cao hiểm trở, đột ngột dốc thẳng xuống, tại đây có hai người đứng đối diện nhau.

Nữ tử kia mặc một thân áo xanh, vạt dài, tay rộng, sắc xanh thanh mát tươi mới như cây lá mùa xuân, đứng trong một vùng tuyết trắng, phảng phất như chồi trúc xanh thẳng tắp, nhẹ khoe sắc xuân; gió lớn nổi lên, thổi tà áo cùng tay áo phất phơ, mái tóc dài đen nhánh như được dòng suối trong xanh tráng qua hơn nửa, vẻ đẹp tươi sáng phiêu diêu trong gió. Nàng cầm trong tay một thanh trường kiếm, gương mặt trắng trẻo, thanh tú không chút biểu cảm, nhưng giữa hai chân mày lại có một tia buồn bã, một chút bất đắc dĩ, một chút tiếc hận nhìn người trước mặt.

Đứng đối diện nàng là một nam tử, tư thái anh tuấn, đỉnh đặc, đường nét rõ ràng, đôi mắt chứa đầy tình cảm, hấn đã bị thương, trường kiếm cắm trên mặt đất đầy tuyết, xung quanh lóm đóm vài giọt máu đỏ tươi, hấn ôm cánh tay trái, tay áo dài đã bị xé rách, máu theo đầu ngón tay không ngừng nhỏ xuống.

Hấn khó khăn nhìn nữ tử trước mặt, gắng gượng nở nụ cười, tuy là mang theo đau đớn nhưng vẫn dịu dàng thương tiếc.

“Kiếm của nàng vẫn nhanh như vậy.”

“Đừng đánh nữa.” Phù Bình rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Người đánh không lại ta đâu.”

“Ta nói rồi...” Nam tử kia vừa ho vừa khó khăn thở dốc mỉm cười: “Hôm nay... hoặc là ta chết dưới kiếm của nàng, hoặc là... nàng cùng ta trở về.”

“...” Phù Bình không nói, nàng lặng lẽ nhìn nam nhân vừa ngoan cố vừa kiên trì trước mặt, không biết nên vì dũng khí của hấn mà vui mừng hay vì mối si tình của hấn mà rơi lệ.

Hai người bọn họ, biết nhau lâu như vậy, tính ra cũng đã hơn hai mươi năm rồi.

Nhưng vì sao, hấn trước sau vẫn không hiểu nàng?.

“Người biết là ta không muốn giết người mà.” Sau cùng, nàng nhẹ giọng nói, cổ nín xuống một tiếng thở dài.

“Nàng sẽ sao?” Sở Dạ nhìn nàng thê lương hỏi, rồi nói như tự trả lời: “Nàng sẽ.”

Phù Bình không trả lời, khẽ nhíu mày.

“Mà ta, cũng nguyện ý chết dưới kiếm của nàng”. Hấn có chút ưu thương mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, yêu chiều nhìn nàng, như đang nhìn một đứa trẻ nghịch ngợm vậy.

“...” Phù Bình thở dài lắc đầu, ánh mắt lãnh đạm: “Người vì sao vẫn không hiểu?”

Từng bông tuyết như lông vũ, rục rờ nhẹ nhàng rơi xuống như mưa, thành chủ Bán Nguyệt thành – Huyền Nguyệt mở mắt, chỉ cảm thấy những cánh hoa trắng muốt rơi đầy trời hôm nay thật giống những bông tuyết ngày ấy, từ từ bao phủ hết thảy xung quanh trong một màu trắng dịu dàng vô cùng vô hạn.

Quay đầu nhìn lại, phía trước có ba người đang nhìn mình.

Bên trái là một cô nương tóc dài trắng như hoa lê, mặc trường bào xanh lam, chính là trang phục của tiền triều lúc trước, đôi mắt bình tĩnh, không chút biểu cảm.

Đứng bên cạnh nàng là một đôi nam nữ đang nắm tay nhau, cô nương thanh tú, mảnh mai, cánh tay thon gầy cùng gương mặt tái nhợt, chỉ có cặp mắt là trong trẻo lấp lánh sáng ngời, trong veo như nước suối trên núi tuyết hay giọt sương buổi sớm mai, đang được chàng trai bên cạnh che chắn phía trước, Sở Dạ nhìn qua, bỗng nhiên hoảng hốt.

Trong trí nhớ của hắn, dường như vẫn còn đang ở trong Bán Nguyệt thành, một chiều hoàng hôn im ắng không tiếng động, hai đứa trẻ gương mặt giống mình, mừng rỡ chạy lại từ hai hướng.

“Huyền... Sinh?” Hắn hơi nhíu mày, chần chừ một chút rồi thốt ra một cái tên thật xa lạ. Hình ảnh trước mắt lập tức thay đổi, đứa bé trong trí nhớ bỗng lớn dần lên, đáng đáp, điệu bộ trầm ổn đủ lực, vững vàng, mạnh mẽ, dường như đã trở thành một trang nam tử đỉnh thiên lập địa.

“Phụ thân.” Huyền Sinh lạnh lùng, lãnh đạm nhìn người trước mắt, xa cách hơn mười năm, cuối cùng cũng lại gọi hắn bằng hai chữ này.

Người này thật xa lạ.

Giống như, không giống như ấn tượng trong trí nhớ của hắn.

Đường nét trên khuôn mặt tương tự, chỉ nhiều thêm nét tang thương và sự trầm ổn thấu rõ thế gian, sự yên tĩnh và hờ hững trong đôi mắt dường như giống nhau y đúc, cho dù hơn mười năm chưa từng gặp lại, nhưng gặp rồi cũng không có chút vui mừng, phấn khích nào, hai người đều đang quan sát đối phương từ trên xuống dưới, tìm kiếm nét tương đồng, ý muốn tìm được sợi dây manh mối liên hệ giữa họ, hoặc điều gì có thể khiến hai người họ có thể ở chung một chỗ. Máu trên người đều rét lạnh như băng, lập tức một chút áp cũng không thấy.

“Đến khiêu chiến bất bại nữ hiệp Phù Bình, Huyền Sinh, con thật là can đảm, thật không tồi.” Vẫn là thân cha mẹ nên cất lời trước, hắn gật gù, vừa lạnh nhạt vừa hơi vui mừng nói.

Nhưng Huyền Sinh cũng không đón nhận tình cảm ấy, nhíu chặt chân mày, lạnh lùng hỏi: “Vì sao?”. Hắn nắm chặt tay, kiềm nén sự tức giận: “Vì sao nhất định phải chiếm được bảo tàng? Vì sao phải bày ra ván cờ này? Vì sao rời bỏ Bán Nguyệt thành? Vì sao bỏ rơi mẫu thân... và đại ca?”

Còn cả, ta nữa.

Huyền Nguyệt cười nhạt, phất phất những cánh hoa vương trên áo, bước từng bước về phía trước: “Con vẫn như trước, vẫn luôn có thật nhiều câu hỏi.”

Huyền Sinh sững sốt, trong đầu bỗng hiện lên vài hình ảnh xa xưa đã sớm khuất sâu trong trí nhớ.

Khi còn bé, mình từng ngồi trên vai người đàn ông hai bên tóc mai điểm bạc này, ôm cổ ông ấy chỉ về phía chân trời, ngây thơ hỏi, bên kia bầu trời có cái gì? Biển rộng lớn đến đâu? Bầu trời có điểm cuối hay không? Nếu rời khỏi Bán Nguyệt thành, con có thể tìm được đường về không?

Khi đó, phụ thân thật cao lớn, thật khôi ngô, không gì không làm được. Người vỗ đầu mình nói, chỉ cần là con cháu Huyền gia, sẽ luôn tìm được đường về nhà.

Nhưng mà, người lạc đường kia, cũng là phụ thân.

Sau lần cách biệt lúc ba tuổi, ông cũng không trở về lần nào.

Mẫu thân vẫn luôn nói, đều nhờ phụ thân ra ngoài tạo chiến tích, nên đám người xấu mới không dám bước vào Bán Nguyệt thành nửa bước.

Lúc nhỏ hắn cũng tin đó là thật, sau này phát hiện ra, chẳng qua Trữ Phong phu nhân dùng lời tự lừa mình dối người mà thôi.

Nếu là như vậy, có nghĩa là ông ấy rất quan tâm đến người trong Bán Nguyệt thành.

Vậy, lúc sư phụ bị giết, phụ thân ở đâu? Những lần mẫu thân bệnh nặng, ông ấy ở đâu? Lúc Thiệu Hoa gặp nạn, ông ta đang ở chốn nào?

“Ra tay đi.” Huyền Sinh bỗng nghe thấy tiếng mình rét lạnh như sương tuyết ngày đông vang lên: “Chỉ cần đánh thắng ông, là có thể đánh với bất bại nữ hiệp bên kia phải không? Nếu như vậy, nhanh nhanh ra tay đi, để ta hạ gục ông.”

Chân tướng thế nào, đã không còn quan trọng nữa.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy mấy năm qua, mình thật ra cũng đang tự lừa mình dối người.

Vẫn luôn muốn, có lẽ lúc tìm được phụ thân, ông ấy sẽ nói với mình, ông có nỗi khổ tâm riêng, vì bị nhốt không ra được, nên không thể trở lại Bán Nguyệt thành; đôi khi cũng từng chờ mong có người nói cho mình biết, thành chủ Bán Nguyệt thành thật ra đã sớm qua đời rồi, như vậy phụ thân sẽ có lý do hợp lý để không cần gánh vác trách nhiệm, đều tốt hơn là nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang thoải mái tự nhiên này, còn phải thừa nhận ông ta đã nhất quyết rời đi không thương tiếc.

Nhưng tất cả cũng chưa phải điểm trọng yếu.

Ông ấy không cần hắn? Không cần đại ca, không cần mẫu thân, không cần Bán Nguyệt thành?

Tốt lắm, cũng chẳng sao.

Hắn vẫn muốn cùng với Song Tĩnh, Triệt Thủy, Mai Hoa và những người khác còn sống mà đi ra khỏi sơn cốc này, vì vậy, chuyện quan trọng nhất lúc này, là mình phải đánh thắng người được gọi là phụ thân này, sau đó giúp Song Tĩnh lấy được thuốc giải cho Triệt Thủy, mọi người cùng nhau trở về, mọi chuyện xem như chưa từng xảy ra.

“Song Tĩnh.” Hắn thân nhiên nói, quay lại cầm tay nàng, ánh mắt dịu dàng: “Muội với Lăng Dạ cứ đi trước, huynh sẽ lập tức tới tìm muội.”

“A...” Song Tĩnh giật mình khẽ kêu lên một tiếng, càng thêm bất an, dùng sức nắm tay áo hắn, có chút lo lắng nhìn hắn, lại bị hắn yêu thương gõ lên chóp mũi.

“Chúng ta sẽ sống trở về. Sau đó...” Huynh lại đưa muội đi du sơn ngoạn thủy trong chốn giang hồ rộng lớn này. Hắn vuốt nhẹ mái tóc nàng, khẽ mỉm cười, nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong đôi mắt nàng, chỉ có sự dịu dàng cùng tình ý triền miên.

“Vây...” Song Tĩnh định nói gì đó, nhưng hai mắt vừa liếc thấy Huyền Nguyệt cách đó không xa cũng đang đánh giá nàng, cuối cùng cười thật tươi: “Cũng được, muội đi tìm sư phụ. Cùng lắm thì...” Nàng cười hi hi, bất ngờ cọ cọ vào cánh tay Huyền Sinh, nửa đùa nửa làm nũng nói: “Huynh ở thời điểm mấu chốt này bỏ rơi muội, huynh phải bồi thường cho muội thế nào?”

“Bồi thường...?” Huyền Sinh mỉm cười, suy nghĩ một chút: “Như vậy nhé.”

Hắn cúi người, hôn môi nàng thật sâu.

Trên người Song Tĩnh có hương hoa lê thơm ngát, mang theo hương vị của cỏ xanh, sương sớm, hắn bỗng nhớ lại lần đó tỉnh lại dưới tàng hoa lê, nàng cũng không biết từ lúc nào đã đề lên người hắn, còn hôn ngăn miệng hắn lại. Nhưng nụ hôn ấy mang theo hương vị tuyệt vọng cùng đau khổ, bên trong còn có cả bi thương, Song Tĩnh lúc đó hoàn toàn không biết tương lai thế nào, chỉ cảm thấy nụ hôn kia có thể là nụ hôn cuối cùng của bọn họ. Nhưng nụ hôn lúc này không phải như vậy. Hắn cảm thấy môi nàng mềm mại như cánh hoa, hơi thở thiếu nữ phảng phất xung quanh, sợi tóc nàng phất phơ ngửa ngửa, đưa tay ôm lấy thắt lưng nàng, cảm giác tay nàng đặt trước ngực như chạm vào trái tim đang đập cùng nhịp thở của mình, tay còn lại ôm chặt gáy mình, kéo mình ôm sát vào nàng, vì thế nhìn không được hôn nàng càng sâu hơn.

Một khắc đó, vĩnh hằng cùng trời đất.

Thật sự hy vọng trong một cái nháy mắt, hai người đều bạc đầu.

Vì hít thở khó khăn mà dần rời nhau, hắn nhìn thấy nàng bị hôn đến đỏ cả hai gò má, tóc tai hỗn loạn, đôi mắt càng thêm trong trẻo, một ánh mắt như ngọc sáng trong đêm, bất giác thờ dài.

“Song Tĩnh, huynh...” Hai chữ sau chưa kịp nói, đã bị nàng dùng ngón tay ngăn lại.

“Chờ đến lúc chúng ta trở lại Thất Thạch Môn, hãy tiếp tục nói với muội.” Nàng nở nụ cười nói, hai mắt như trăng rằm.

“Cũng được” Chàng mỉm cười gật đầu, cuối cùng buông tay để nàng rời đi. Chính lúc tay nàng rời khỏi người mình, lại không tự chủ giữ nàng lại, dùng sức kéo nàng vào lòng mình, cúi xuống nói nhỏ gì đó vào tai nàng.

“...”

“?” Lăng Dạ thấy gương mặt Song Tĩnh đỏ bừng, nghi hoặc không biết Huyền Sinh vừa nói gì.

“A!” Bỗng nhiên môn chủ Thất Thạch Môn hô lên, lập tức nghiêng đầu: “Đi thôi, đi thôi...” Khó có lúc nàng thẹn thùng như vậy, chỉ thấy nàng không tự chủ cúi đầu, rồi vội vàng chạy đi.

“Khoan đã!” Huyền Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng.

“Ta sẽ không cho ông ngăn cản bọn họ.” Huyền Sinh lạnh lùng cười, tập tức đứng chắn trước hai người họ.

“Không phải...ta...” Thành chủ Bán Nguyệt thành đang muốn nói, thì nghe một tiếng “Bình!”

Hai người quay đầu lại, đã thấy Song Tĩnh nghiêng răng ôm đầu, đau đến chảy nước mắt.

“...” Huyền Nguyệt im lặng buông tay: “Ta chỉ muốn nhắc nha đầu kia chú ý cái cây phía trước.”

“...”

“...”

“Tóm lại...” Thừa dịp Huyền Sinh còn chưa xoay người lại, Huyền Nguyệt đã xoạt một tiếng rút ra hai thanh trường kiếm, một lục một lam, trước kia, cũng như Huyền Sinh gài dùng song kiếm, trên tay Sở Dạ thiếu hiệp cũng có một đôi danh kiếm, tên là Thương Khung.

Huyền Nguyệt cầm kiếm trong tay, chỉ vào Huyền Sinh cười nhạt: “Mỗi lần con trong mười chiêu đã thương được ta, ta sẽ trả lời con một vấn đề.”

“Hừ!” Huyền Sinh cũng rút kiếm, Dạ Thiên kiếm một đen một trắng, như ngày và đêm, cũng xoạt một cái giống như phụ thân, cũng mang vẻ cười: “Ông đừng quá coi thường người khác.”

Cuồng phong thổi đến, toàn bộ hoa lê trong sơn cốc cuộn cuộn bay lên.

Trận quyết chiến giữa hai cha con xa cách mười năm, rốt cục cũng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 77: Cuộc Chiến Bất Bại. Có Quyết Tâm Sẽ Thành Công (1)

Viễn thượng hàn sơn thạch kính tà.*

*Tạm dịch: Núi lạnh xa xa, lối đá nghiêng.

Tám người vào núi, giờ chỉ còn lại có hai người.

“Hắn sẽ không thắng được.” Trên đường lên đỉnh Thanh Sơn, Lũng Dã vẫn còn nghĩ về hình ảnh hai cha con họ Huyền đứng đối nghịch nhau, đột nhiên nói.

“Ta biết.” Ánh mắt bình tĩnh, Song Tĩnh lạnh nhạt cười nói: “Trên giang hồ, chỉ có duy nhất một người được Bất Bại nữ hiệp Phù Bình xem là đối thủ, chính là Sở Dạ đại hiệp – thành chủ Bán Nguyệt thành, Huyền Nguyệt.” Nàng quay đầu lại, nhìn về phía chân núi, rừng núi thâm sâu, lại rộng lớn như biển, nơi phụ tử kia giao đầu đã sớm bị che khuất bởi một mảng cây cối um tùm.

Không thấy bóng dáng Huyền Sinh khiến nàng hơi lo lắng, thờ dãi: “Mà người duy nhất trong thiên hạ không bị đánh bại, chính là sư phụ ta. Huynh ấy sẽ không thắng, mà ta, cũng sẽ không thắng.”

Đôi mắt luôn nhìn vô định của Lũng Dã chợt ánh lên một tia cảm xúc, nàng ấy ngẩng mặt nhìn lên đường núi, vô thức hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao còn muốn đi?”

Song Tĩnh không nói, lát sau mới cười khẽ: “Có một số việc, nếu biết trước kết quả thế nào, có khi sẽ không làm nữa.”

Môn chủ Thất Thạch Môn nhin không được quay đầu nhìn lại, gió lớn thổi qua, áo choàng tung bay như cánh bướm trước gió.

“Nếu nắm chắc phần thắng, thì sẽ không có khát vọng muốn được sống. Mà ngay giữa thời khắc sinh tử, có một số việc, sẽ thấy càng thêm rõ ràng. Không bị bức đến đường cùng, người ta sẽ không thấy được thì ra sống sót đáng quý biết bao, không thấy được tương lai phía trước.” Song Tĩnh khẽ giải thích, như trả lời câu hỏi của Lũng Dã, dường như cũng là nói với chính mình.

Lũng Dã im lặng, ngược đôi mắt bình tĩnh nhìn nàng, rồi lại rũ mắt xuống: “Chết... thật là một chuyện rất tốt đẹp.” Trong lời nói của nàng ấy, rốt cục cũng thấy được một tia cảm xúc.

Song Tĩnh không trả lời, cũng không ngạc nhiên bởi sự hâm mộ trong lời nói của Lũng Dã, chỉ cười cười, không còn vẻ mặt ngây thơ mà giáo hoạt kỳ quái ngày thường, giống như một nữ tử thân nhiên nhìn rõ hồng trần, trải thấu giang sơn, đáng vẻ lại càng hợp với truyền kỳ đệ nhất giang hồ Diệp Song Tĩnh hơn nữa.

“Lúc mới ra giang hồ, điều đầu tiên cần phải học, đó là hiểu rõ cái chết. Hoặc là...” Nàng cũng không quay đầu lại, cười với Lũng Dã: “Bởi chỉ khi hiểu rõ cái chết, mới có thể cảm thấy, sống trong giang hồ là một chuyện sáng khoái biết bao. Muốn yêu thì yêu, muốn hận thì hận, oanh oanh liệt liệt, giống như mỗi một ngày đều là ngày cuối cùng, sống hết mình như vậy.”

Lũng Dã nhìn nàng, bất giác hỏi: “Vậy hiện tại, đang đến gần cái chết, ngươi suy nghĩ chuyện gì?”

Song Tĩnh sùng sốt, đột nhiên nở nụ cười: “Nghĩ đến... sống sót!” Nàng đáp, thấy hai người đã đến gần đỉnh núi, bất giác xoay người đi đến bên vách đá.

Chỉ thấy, không trung mờ mịt, từng đám mây lớn bồng bềnh trôi phía cuối chân trời, thay đổi nhanh chóng, báo trước một trận mưa gió đang kéo đến.

Dưới chân là núi cao rừng thẳm, trùng trùng điệp điệp, rừng cây rộng lớn như biển, bao trùm cả vùng đất.

Không khí nhờ mưa mà mang hương vị trong lành, dễ chịu.

Lúc này, một đám mây thật lớn kéo đến phía trên rừng cây, mưa phùn rả rích nhẹ nhàng rơi xuống.

Song Tĩnh hít thở thật sâu.

Hồi ức chợt tràn về như suối.

Huyền Sinh lạnh lùng, xa cách lúc mới đến Thất Thạch Môn, Triệt Thủy không chút do dự cùng nàng đi khắp chân trời góc bể, Mai Hoa khẩu khí cương liệt như lửa nhưng lại dễ kích động, bốn người cùng nhau chạy trốn hết sức chật vật. Lần đầu bước chân vào lệ cốc, gặp phải Lũng Dã, hết sức kinh ngạc và bối rối. Ở Kiếm Nhu sơn trang, có Hoa Vô Song và Kinh Phiến chỉ điểm trong sương mù, Phi Ứng Bảo hung hăng đến cướp ngọc bội Bán Nguyệt và Tỏa Tâm Đồng Kính...

Tất cả hồi ức vây lấy nàng, âm thanh cùng hình ảnh không ngừng lướt qua, sau cùng dừng lại ở thân ảnh của Bất Bại nữ hiệp Phù Bình.

“Con nhất định phải tới, chứng minh là ta đã sai”.

Song Tịnh mở mắt, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

Đột nhiên tỉnh ngộ.

Sống sót, cho dù thế nào cũng phải cùng mọi người trở về.

Một ngày nào đó, chúng ta lại sẽ cười, cùng hồi tưởng lại quãng thời gian nhọc nhằn này.

Đúng lúc này, nàng chợt nhảy lên thật cao!

Chỉ nghe “đình...”, một hòn đá đã làm nứt một vết tại nơi nàng vừa đứng. Song Tịnh đáp xuống đất, vừa mới đứng vững, bỗng cảm thấy choáng váng. Đưa tay phải tự bắt mạch cho mình, quả nhiên cảm thấy có vài chỗ chân khí rục rịch, chạy tán loạn trong người. Nàng cười khô, đúng là võ công chưa hoàn toàn hồi phục, thuốc của Thiên Hiệp lâu thật quá mạnh, nếu thật sự khiến bệnh tật trong năm năm qua biến mất hết trong một ngày, chỉ e mình cũng đã bỏ mạng.

Chờ cho hết choáng váng, nàng mới gắng gượng đứng dậy, xoay người ôm quyền, cung kính hành lễ: “Sur phụ.”

Bất Bại nữ hiệp Phù Bình đứng trên một mỏm đá, ánh mắt bình tĩnh, pha chút dịu dàng: “Không nghĩ tới con sẽ đến.”

“Đệ tử không dám làm trái lời sư phụ.” Song Tịnh vẫn cười nhạt, ngẩng đầu cung kính nhìn người kia.

Hai người một trên một dưới.

Một trận gió quét qua, trong nháy mắt, dường như cảnh xuân tươi đẹp thời niên thiếu vẫn chưa trôi qua.

Song Tịnh nhìn người quen thuộc trước mắt, lạnh nhạt cười: “Sư phụ muốn dùng “Truy Phong”?”

Phù Bình khẽ hít thở: “Đúng, dùng “Truy Phong”.”

“Truy Phong” là phương pháp Phù Bình dùng để dạy nàng lúc nhỏ, trong vòng mười chiêu nàng phải đoạt được vũ khí trong tay Bất Bại nữ hiệp. Trong giang hồ, Phù Bình không thân thích, không bạn bè, lại bất khả chiến bại, điều duy nhất khiến lòng nàng lưu luyến, chính là Diệp Song Tịnh đã bị phế võ công đang đứng trước mặt kia. Bởi thế, cho dù chỉ là khảo nghiệm, Phù Bình cũng không nỡ làm tổn thương đồ đệ, cho nên mới dùng phương pháp như vậy. Song Tịnh nhất định sẽ dùng hết sức ứng phó, nếu không thắng được, thì sẽ chết trong lúc muốn đánh bại bà ấy.

“Mười chiêu?”

“Mười chiêu.”

“Được!” Song Tịnh đồng ý, nhưng không vội ra tay.

Lũng Dã lẳng lặng lui sang một bên, khoanh tay đứng nhìn.

Không khí xung quanh dường như đông đặc lại.

Song Tịnh bỗng nhảy lên, thân thủ nhẹ nhàng như chim yến, nhưng kinh lực mạnh mẽ, nàng nhất thời hóa thành một luồng sáng xanh, phóng về phía Phù Bình! Mũi chân điểm lên đá, cỏ cây rạp trên mặt đất, gió xoáy cuộn qua, môn chủ Thất Thạch Môn đã xuất thủ, Phù Bình cười mỉm, bay về phía rừng sâu.

Quyền pháp nhà họ Diệp có tổng cộng mười sáu bộ, bộ thứ nhất là “Lạc Hoa Vô Thanh*”.

*Lạc Hoa Vô Thanh: Hoa rơi không một tiếng động.

Chỉ thấy Song Tịnh đã đuổi gần đến chỗ Phù Bình, tay trái phóng ra một chưởng, một cành cây to liền gãy, bay thẳng về phía Bất Bại nữ hiệp, Phù Bình nghiêng người tránh được, môn chủ Thất Thạch Môn đã ở phía sau lưng, tay phải vừa tung một quyền, Phù Bình lách mình tránh, cánh tay vung lên, vô hình không chế nhánh cây đang bay về phía mình, khiến nó trở hướng bay ngược về phía đồ đệ. Song Tịnh nhú mày, tay phải đẩy ra, cứng rắn như kiếm, thẳng tắp chém ngang nhánh cây kia, lợi dụng chưởng lực đẩy đến, cành cây, lá cây liền hóa bán thiết phi đao đâm về phía Bất Bại nữ hiệp.

“Hừm!” Phù Bình cười khê, tháo cây cung trên lưng xuống, vẩy tay một cái, vụn gỗ, lá cây như chạm phải một tấm chắn vô hình, vô lực rơi xuống, Song Tĩnh thấy thế, mũi chân đạp lên cây, bay ngược lên cao, bay đến trên đầu Phù Bình, khê hô một tiếng, lao xuống.

“Bộ quyền pháp thứ hai nhà họ Diệp – Cửu Long Hàng Thiên*.” Lũng Dã đứng một bên quan sát, bắt giắc thì thào nói.

*Cửu long hàng thiên: Chín rồng khuất phục trời.

Trong nháy mắt, Song Tĩnh đã đánh về phía trước mấy chiêu, điểm tinh túy của bộ quyền pháp này chính là tốc độ, giống như chín con rồng từ bốn phương tám hướng vây lấy đối thủ, tạo thành tường đồng vách sắt, làm cho kẻ địch bị vây ở giữa không thể nhúc nhích, không có một chút sơ hở nào. Năm Song Tĩnh mười sáu tuổi, chính là đã dùng bộ quyền pháp này đánh bại Đổ Triệt Thủy, làm chấn động cả thiên hạ, nhưng giờ đây, nàng đã không còn tốc độ và nội lực như năm đó, mà Phù Bình, đương nhiên cũng không phải là lâu chủ Trọng Trọng Lâu.

Song Tĩnh tung song chưởng, chiêu thức như dôi núi lấp bễ liên tiếp không ngừng đánh về phía sư phụ của mình, nàng tập trung chăm chú, dùng toàn bộ nội lực, bốn phía cuộn cuộn dần tạo thành một con lốc xoáy, cây cỏ hoa lá bị cuốn theo rào rào. Nhưng sắc mặt Phù Bình vẫn thản nhiên, một tay cầm cung ngăn cản, nhìn thấy điểm sơ hở, cổ tay chuyển động, cung kia liền nhẹ nhàng vỗ trên vai trái Song Tĩnh.

“Ô!” Một cái vỗ nọ nhìn như nhẹ nhàng, nhưng Song Tĩnh lập tức cảm thấy một trận đau đớn, đưa mắt nhìn lại, liền trông thấy ánh mắt cảnh cáo của Phù Bình, trong lòng bất giác rung mình, giắt mình nhận ra mình đã quá kích động rồi, vội lui lại mấy bước.

Đứng thẳng thờ dốc, môn chủ Thất Thạch Môn mới vừa trấn định lại, đã cảm thấy nội lực trong người đại loạn, quả nhiên là do quá nóng vội.

Nghĩ lại, mình đã không còn là Diệp Song Tĩnh khỏe mạnh năm xưa nữa rồi.

Mới vừa khôi phục lại một chút, không thể lỗ mãng như thế được, nếu còn muốn còn sống quay về, phải lấy ưu bù khuyết mới được.

Người tập võ kiêng kỵ nhất là kích động và nóng vội, đạo lý này lúc sáu tuổi nàng đã hiểu rõ.

Ổn định lại nhịp thở, Song Tĩnh mỉm cười. Trước mặt, Phù Bình điềm tĩnh, đánh giá ánh mắt của nàng.

Còn tám cơ hội nữa để đoạt được cung trên tay sư phụ.

Bên tai bỗng vang lên tiếng nói của Mai Hoa lúc đấu với Tập Tuyền trên lôi đài.

Không thể thua, tuyệt đối không thể thua.

Lùi về phía sau mấy bước, Song Tĩnh mỉm cười, vén tay áo, búi cao tóc lên.

“Bây giờ mới đánh thật sao?” Phù Bình nhìn thấy, bất giác cười nhạt: “Hai lần vừa rồi, có thể không tính.”

“Không cần đâu” môn chủ Thất Thạch Môn thản nhiên đáp: “Con dùng số lần còn lại là đủ rồi.” Nàng chậm rãi đứng thẳng dậy, đưa một tay ra trước, mở lòng bàn tay: “Sư phụ, đệ tử có việc muốn thỉnh giáo!” Dứt lời, liền hóa thành một vệt sáng xanh, nháy mắt đã vọt đến trước mặt Phù Bình.

Đôi con ngươi Bất bại nữ hiệp co rút, trong lòng cả kinh, cũng là lúc cảm thấy bên phải có luồng kinh phong rít đến, theo bản năng đưa tay chặn lại, quả nhiên bị một quyền mạnh mẽ đánh tới, hết sức ngăn lại, chỉ cảm thấy cánh tay run run, bất giác giắt mình nghi hoặc, lực kia thật sự là do Song Tĩnh đánh ra?.

Quay mắt nhìn lại, Song Tĩnh đang ở cách mình không quá một cánh tay.

“Vi sao phải bày ra ván cờ này?” Giọng môn chủ Thất Thạch Môn bình thản, có lẽ có quá nhiều cảm xúc nhưng không cách nào biểu đạt được, nàng nhún mày hỏi: “Sư phụ cần bản không cần chứng minh năng lực của mình, vì sao lại muốn đùa giỡn Phi Ứng bảo và Kiếm Nhu son trang, thậm chí cả các bang phái trong giang hồ trong lòng bàn tay?” Nàng tự thấy sức mình không thắng nổi Bất bại nữ hiệp, liền dứt khoát dùng hết khí lực đánh về phía trước, nhân cơ hội nhảy về đằng sau, mũi chân vừa chạm đất, đã lại đánh một chưởng về trước..

Bộ quyền pháp thứ sáu nhà họ Diệp, Cô Lang Minh Nguyệt, là bộ quyền pháp mà An Hành – người đứng đầu mười tám đệ tử của Thất Thạch môn tinh thông nhất, cũng là bộ quyền pháp mà Song Tĩnh đánh ra nhẹ nhàng nhất. Chỉ thấy tay trái môn chủ Thất Thạch Môn vung chưởng, tay phải tung quyền, nhanh như chớp, mạnh như búa tạ, hai tay tấn công tới tấp, tựa như sóng sau xô sóng trước, chưởng pháp dày đặc không khe hở, liên tiếp giống như một tấm lưới, đánh thẳng về phía Phù Bình. Trong rừng cây trống trải, tiếng vù vù do quyền chưởng vọng lại, giống như cuồng phong gào thét.

“Tĩnh Nhi, con thật ngây thơ”. Phù Bình nhún mày, tập trung đối phó với chiêu thức vừa nhanh chóng, vừa cẩn thận, chính xác trước mắt. Bộ quyền pháp này thích hợp nhất để công kích gần, cần chú trọng nội lực và sự bền bỉ, sẽ làm tiêu hao sức lực của Song Tĩnh, quả nhiên chỉ lát sau, đã thấy một chỗ sơ hở, bước lên một bước, tay phải nắm chặt tay trái nàng, đánh một chưởng lên vai nàng, lập tức khiến nàng không thể nhúc nhích: “Phi Ứng bảo và Hoa Vô Song của Kiếm Nhu son trang đã nhắm vào mấy người các con từ lâu, nếu không có ta và Sở Dạ cẩn thận sắp đặt thế cục, để hấn dẫn dụ mấy người các con đến đây, thì hấn đã sớm đại khai sát giới với các con rồi”. Thấy Song Tĩnh tránh được mấy chiêu, Phù Bình buộc phải tăng sức lực đánh ra, quát lên: “Phi Ứng bảo và Kiếm Nhu son trang cuối cùng thế nào, có liên quan gì đến ta? Dám chơi dám chịu, Hoa Vô Song con rõ cũng tiếc, con điếc cũng muốn, thì cũng nên sớm lường trước được kết cục mất tất cả là thế nào rồi!”

Song Tĩnh không nói, chỉ cảm thấy bả vai mình càng lúc càng nặng, nhân lúc Phù Bình tạm dừng, uốn người một cái, như con cá trườn khỏi bàn tay đang nắm chặt, lật tay giữ chặt cổ tay Phù Bình, thân mình trượt trên mặt đất, chân phải xoay điểm một cái trên vai đối phương, bật phóng đi, rồi hạ xuống

cách đó không xa. Gắng gượng đứng dậy, mồ hôi rịn đầy đầu, tim đập loạn, hồn hển thờ.

“Sư phụ... không phải nói... là để chứng minh bản thân... dù có ẩn cư bao lâu, vẫn có thể khiến cho giang hồ này... Năng lực... khiến trời long đất lở?” Nàng liên tiếp hỏi, nắm chặt hai tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Đúng vậy”. Phù Bình hơi ngửa đầu, một tia nắng xuyên qua tán cây, chiếu rọi trên người, một bên gương mặt tỏa sáng, trang nghiêm mà cường thế. Sau đó, tự phụ nói: “Mà con, cũng nên có khí phách và tài năng đó mới phải.”

“Nhưng... cũng không phải như vậy...” Song Tĩnh thì thào.

“Cái gì?”

“Cũng không phải là... như vậy...” Môn chủ Thất Thạch Môn chậm rãi nói, nàng rũ mắt, khẽ trả lời: “Giang hồ, cũng không phải như vậy.”

Gió thổi hiu hiu, rừng cây lay động xào xạc.

Lúc nàng ngẩng đầu lên, Phù Bình thấy rõ, trong mắt Song Tĩnh, một thứ ánh sáng quen thuộc.

Là sự hăng hái không ai sánh kịp, giống như năm nàng mười sáu tuổi.

Còn có... Sự chờ mong, hiếu kỳ với thiên hạ này.

“Giang hồ vĩnh viễn sẽ không phải là giang hồ của một người”. Môn chủ Thất Thạch Môn chậm rãi nói: “Ân oán tình thù, giang sơn mỹ nhân, tất thấy đều là giang hồ. Thiên hạ này rộng lớn bao nhiêu, giang hồ cũng rộng lớn bấy nhiêu. Đặt sức mạnh quốc gia thiên hạ làm trọng, giang hồ có biết bao người, chọn yêu hận ân oán làm trọng, chỉ có số ít kẻ trong giang hồ mà thôi. Sư phụ, lẽ nào có thể nói, mình là kẻ đứng đầu trời đất bao la này?”

Phù Bình chấn động, chỉ thấy hai mắt mờ mờ bình tĩnh, trong lúc nhìn lại lẳng lặng lộ ra một tia hào khí lấp ló, bất giác gật đầu: “Ta nếu không phải là người đệ nhất thiên hạ, thì cũng là đệ nhất trong chốn võ lâm.”

“Nhưng mà... Sóng sau xô sóng trước”. Song Tĩnh thản nhiên nói.

Nàng bỗng nhớ đến trận đấu giữa Mai Hoa và Tập Tuyền, phong thái hưng phấn, khí khái hào hùng đứng trên lời dãi, sự kiên quyết, cùng dũng khí vỡ tung ra trong thời khắc tuyệt vọng nhất, khiến ngay cả nàng cũng không thể không bội phục. Còn có Kinh Phiến dùng cả đời để theo đuổi nguyện vọng vĩ đại và sự trung thành, cùng với Hoa Vô Song thông minh, cơ trí.

Trên con đường này, bọn họ đã gặp gỡ rất nhiều người.

Ánh hào quang rực rỡ ngày xưa dần lắng xuống, gió to mưa lớn cũng dần trở thành sông dài, những thiếu niên ngày ấy đều đã bộc lộ tài năng.

Rất nhanh trên giang hồ sẽ truyền đi một đoạn truyền kỳ mới, tạo nên một thời kỳ huy hoàng mới, những câu chuyện mới.

Cho dù bọn họ có buồn khóc bao nhiêu, thất vọng bao nhiêu, khó chấp nhận cỡ nào, nhưng đây mới chính là giang hồ.

“Khá lắm” Phù Bình đưa mắt, cười nhìn đồ đệ: “Tĩnh Nhi, con cuối cùng đã hiểu. Nhưng mà...”. Phù Bình mỉm cười, tay kéo dây cung: “Con vẫn chưa hiểu được điểm quan trọng nhất!” Nói xong liền buông tay, chỉ nghe “vút” một tiếng, là cuồng phong gào thét.

Song Tĩnh không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một trận khí mạnh mẽ dữ dội tạt vào mặt, vội đưa hai tay lên bảo vệ, nhưng hai chân đứng không vững, bị trận cuồng phong kia đẩy ngã xuống đất. Trong lòng nàng thất kinh, Bất Bại nữ hiệp mới chỉ kéo căng dây cung, dùng nội lực tấn công nàng, còn chưa dùng đến mũi tên đã khiến nàng bị chấn động đến không thể nhúc nhích, nếu thật sự dùng đến vũ khí, chỉ sợ mình... Nàng khó khăn đứng dậy, còn chưa đứng vững, phía sau bất ngờ vang lên một tiếng nổ trầm đục, cây đại thụ cao chọc trời kia đã bị Phù Bình đánh một quyền, nứt toác.

Môn chủ Thất Thạch Môn rung mình, lập tức xuất ra chiêu thức, dùng toàn lực ứng phó.

“Nhìn rõ bản thân, mới có thể thấy rõ thế chân vạc trong giang hồ! Điều này chẳng phải ta đã dạy con từ sớm?” Phù Bình vung tay trái, chưởng bên phải theo liền phía sau, lui lui tới tới như suối trào, tốc độ cùng sức mạnh hiển nhiên hơn quyền pháp nhà họ Diệp rất nhiều lần, Song Tĩnh bị đánh đến nổi không chống đỡ nổi, đành phải tìm nơi tránh né, thỉnh thoảng đánh trả, lại bị đối phương dễ dàng hóa giải. Bất Bại nữ hiệp lạnh lùng nói: “Tập trung một chút!” Dừng phút chốc, lại quát: “Con vốn là người có chí hướng cao rộng, vì sao lại giới hạn tài năng của mình chỉ trong võ nghệ, không còn một thân võ công cao cường, liền cảm thấy mình chẳng thể bay lượn trong giang hồ nữa sao?”

Nghe vậy, Song Tĩnh bất giác chấn động, lời kia như sấm dậy bên tai, năm năm qua, dù nàng cũng từng tự khích lệ bản thân mình như vậy, nhưng vừa rồi nghe chính miệng sư phụ nói ra, lúc này mới chân chính cảm nhận được, thật sự giác ngộ.

“Con nói đám hậu bối trong giang hồ ngày nay đã lớn mạnh lên, bọn chúng lớn mạnh bằng cách nào? Ai mà không có khởi đầu khó khăn chứ?” Phù Bình nổi giận, tay áo rộng khẽ tung, theo lực đạo của bà mà trở nên sắc bén như đao, toàn bộ lá cây đều bị cắt ngang: “Diệp Song Tĩnh, người khác có thể, vì sao con không thể? Nói cho cùng, con cũng là mãi đắm chìm trong quá khứ huy hoàng, tự nhốt bản thân trong bốn bể!”

Những lời nói lần này thật sự khiến cho Song Tĩnh giật mình, không để ý, lại bị Phù Bình đánh một quyền trúng ngực, loạng choạng té vào bụi cỏ. Gắng gượng bò dậy, toàn thân đầm mồ hôi lạnh, gương mặt trắng bệch, đau đớn trên người cũng không cảm thấy.

Nhưng Bất Bại nữ hiệp còn chưa muốn buông tha nàng, hô khẽ một tiếng, đã đứng trước mặt môn chủ Thất Thạch Môn.

Song Tĩnh đột nhiên ngừng đầu, thấy Phù Bình tung song chưởng, người đã ở trên đỉnh đầu nàng, nhận ra đó là chiêu “Thiên Nữ Lạc Phàm”, tự biết không thể nào tránh thoát, trong thời khắc cấp bách, vô số ý nghĩ vụt qua đầu, lại có một ý niệm vô cùng rõ ràng hiện ra.

Sống sót, nhất định phải sống trở về!

Một khắc kia, nàng dùng hết chân khí trong người nhảy vọt lên, thân ảnh hóa thành một đường thẳng tắp, lách qua bên hông Phù Bình, chính lúc này, không hề suy nghĩ, nhắm mắt trở tay rút một cái, tựa như đã tập luyện động tác này không biết bao nhiêu lần.

Chỉ nghe một tiếng “xoạt” thật nhỏ.

Ngón tay đã chạm được cánh cung màu bạc lạnh như băng kia, cầm trong tay.

Một khắc đó, đã dùng hết sức lực.

Nàng từ trên không trung, nặng nề rơi xuống trên cỏ.

Choáng váng dữ dội.

Song Tĩnh rạp trên mặt đất, nắm chặt vũ khí trong tay, dường như dựa vào nó mà có thêm sức lực, để mình không mất ý thức.

Cách nàng không xa, Phù Bình đứng yên, trầm mặc nhìn nàng.

“...” Môn chủ Thất Thạch Môn hít thở gấp gấp, như muốn thu hết không khí xung quanh vào trong lồng ngực. Quyền chưởng vừa trúng lập tức phát đau mãnh liệt, nàng cảm thấy đầu như muốn nổ tung, mắt nổ đom đóm. Lúc này, lại cảm thấy có một bàn tay áp vào lưng mình, ổn định tâm mạch và nội lực đang chạy loạn trong cơ thể.

“... Chỉ dùng có ba chiêu.” Phù Bình thân nhiên nói, bất giác bật cười khê: “Tĩnh Nhi, con làm tốt lắm.”

“...Hô...Hô...” Song Tĩnh vẫn đang thở hào hển, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tuôn xuống như mưa.

Bên tai là tiếng ong ong, hình ảnh trong đầu như đèn kéo quân lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Song Tĩnh mắt sạch võ công, thật là thảm hại.

Nếu không nhờ Diệp gia nhiều đời đều giỏi chế tạo binh khí, Thất Thạch Môn đã sớm suy vong.

Tuy rằng rất thảm hại, nhưng nhớ lại năm năm này, thứ đầu tiên nàng nhớ tới, vẫn là những chuyện tươi đẹp, ấm áp.

Trữ Đô và An Hành luôn kề vai sát cánh, bầu bạn bên mình; tỷ tỷ và tỷ phụ luôn chở che bên vực; Trọng Trọng Lâu vì nàng mà hết lòng xử lý việc lớn nhỏ trên giang hồ. Bọn họ ở nơi mà nàng không nhìn thấy, dốc lòng chiến đấu, vì để giữ cho thế giới của nàng được cân bằng và bình an. Chỉ lo lắng nàng ở trong sơn cốc kia, cứ mãi đau thương buồn bã nhìn về phía xa xăm, nhìn lại những tháng ngày đã qua.

Nhưng chuyện ấy đã kết thúc rồi, Diệp Song Tĩnh lúc này, đã có thể bắt đầu một lần nữa.

Như lời Phù Bình nói, ai mà không có khởi đầu khó khăn chứ.

Năm mười sáu tuổi kia, nàng đã thấy rõ được ranh giới của giang hồ, thám hiểm từng góc ngách của giang sơn tươi đẹp này.

Vì sao không thể mạnh mẽ đứng lên một lần nữa?

Song Tĩnh cắn răng, cố gắng bò dậy, hất nhẹ tay Phù Bình, quỳ một chân xuống đất, tay phải đề lên ngực trái, kính cẩn cúi đầu: “Đệ tử... cung kính chịu... sự dạy bảo của sư phụ.”

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Phù Bình thấp thoáng vẻ yên lòng, vui mừng mỉm cười gật đầu.

“Đứng dậy đi.”

Song Tĩnh cắn răng đứng dậy, lúc ngẩng đầu, ánh mặt trời xuyên kẽ lá, chiếu trên mặt đất.

Truyền kỳ về thế hệ của Diệp Song Tĩnh, đã qua.

Con đường tiếp theo, dường như còn rất xa, lại không biết phía trước sẽ chia ra bao nhiêu nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 78: Cuộc Chiến Bất Bại. Có Quyết Tâm Sẽ Thành Công (2)

Vũ quá phong lai khăn, son tặc hoa lạc tri*

*Tạm dịch: Mưa theo gió ủa về, núi đầy hoa rơi muộn.

Gió thổi qua rừng trúc, tầng tầng xanh biếc như sóng cuộn.

“Keng...” hai bóng người giao nhau, tiếng va chạm thanh thúy vang lên, ánh bạc chọt lóe, vài tia lửa bắn ra. Qua vài lần giao thủ, hai người cùng dừng lại trên đầu ngọn trúc đang không ngừng lay động.

Huyền Sinh nắm chặt cánh tay bị đâm trúng, máu đỏ thấm ướt tay áo. Mũi chân vừa dừng trên ngọn cây, liền tránh sang trái, bên tai có tiếng gió xẹt qua, còn chưa kịp phản ứng, đã có một đường đao sắc bén nhắm thẳng tới. Hắn xoay người tránh được, nhảy lên thật cao muốn thối lui, nhưng đối phương đã nhanh hơn một bước, chỉ kịp nghe phía sau hô một tiếng, vừa mới quay đầu, liền thấy một thanh kiếm khác chém đến trước mặt!

Chát!

Tiếng sắt va vào nhau pha tan sự tĩnh lặng của rừng trúc.

“A...!” Huyền Sinh nhũ mây, cắn chặt răng tránh một kiếm này, mồ hôi lạnh tuôn khắp người.

Không hổ là phụ thân. Dù là thân thủ hay nội lực cũng đều vượt xa mình.

Đánh một lúc, không chỉ kinh hoàng bội phục, còn thấy một con tức giận dâng lên trong lòng, hắn thấp giọng quát, tay trái vung lên.

Hai người giằng co một hồi, biết không thể kéo dài thêm nữa, cùng lúc hô một tiếng, lại tách ra, lui lại đứng trên ngọn cây quan sát đối phương.

Sở Dạ đại hiệp nheo mắt, cẩn thận đánh giá đứa con thứ của mình.

Chỉ thấy toàn thân Huyền Sinh tản ra hơi thở lạnh lẽo, sát khí ẩn hiện, đường nét khuôn mặt rõ ràng, đôi con ngươi sắc bén như chim ưng đang cảnh giác quan sát xung quanh, tư thế và dáng vẻ y hệt mình nhiều năm về trước.

Đột nhiên, một trận gió thổi qua, lá cây xào xạc, cành cây nhẹ cong, không ngừng lay động.

Vài chiếc lá mùa thu xoay tròn rồi rơi xuống, nhưng còn chưa chạm đất, đã đột nhiên bị cắt thành nhiều mảnh!

Không trung vang lên tiếng leng keng thanh thúy.

Huyền Sinh rút song kiếm trên lưng ra, mũi kiếm lạnh lẽo một đen một trắng giống như ngày và đêm, chỉ thấy hắn đang cảm thấy chữ thập rồi chọt vung lên hai đường, nhanh như chớp đỡ lấy song kiếm của phụ thân.

Huyền Sinh dùng song kiếm của mình tựa như trợ thủ vô cùng đắc lực, nhưng song kiếm màu xanh của Sở Dạ lại nhẹ tựa lông chim, chỉ thấy thành chủ Bán Nguyệt Thành từ dưới đánh ngược lên, mạnh mẽ ập đến, khiến Huyền Sinh phải lui lại mấy bước, thấy vai trái phụ thân có một chỗ sơ hở, khẽ quát một tiếng, hắc kiếm trong tay phải đâm tới, Sở Dạ đại hiệp khom người né qua, hơi lui nửa bước, không chờ nhi tử đánh thêm một chiêu nữa, tay trái đã vung kiếm chém tới.

Huyền Sinh thấy vậy, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bắt giác thốt lên: “Không được rồi...!”

Lời còn chưa dứt, đã cảm thấy một dòng lốc xoáy xuất hiện bên người, cây cối xung quanh ào ào ngã về phía họ, Huyền Nguyệt quát khẽ một tiếng, một kiếm chém ra, lập tức cát bay đá chạy, kiếm khí bùng bùng quét ra tạo thành một vòng lực đạo, Huyền Sinh không kịp tránh, liền bị quăng về phía rừng cây đằng sau, tiếng cây gãy không ngừng vang lên “răng rắc”.

“A a a...!” Chỉ nghe “Bịch” một tiếng, hắn cuối cùng bị đập vào một gốc cây rơi xuống.

Máu từ trên trán chậm chậm chảy xuống, che khuất biểu hiện trong đôi mắt. Huyền Sinh thở gấp, chống kiếm đứng dậy. Toàn thân đau đớn nhưng lại bật cười.

Thật sự đã rất lâu rồi, không tìm được đối thủ cùng hắn đánh một trận sáng khoái như vậy.

Sở Dạ đại hiệp nhìn hắn, thân nhiên mở miệng: “Chiêu Phi Ứng Tường Vân* này của con vẫn còn điểm sơ hở, ba chiêu kiếm sau cùng nếu có thể lui

trước tiến sau, mượn lực của đối phương tạo ra kiếm khí sắc bén, khí thế chắc chắn lớn hơn nhiều”.

*Phi ưng tường vân: Chim ưng bay lượn.

Nghe vậy, nam tử trẻ tuổi vịn vào thân cây đứng lên, cười lạnh lùng: “Lúc học chiêu này, nếu ta có người ở bên cạnh nhắc nhở, thì hôm nay ông còn có cơ hội đứng ở đây đông dài hay sao?” Giọng nói lạnh lẽo, pha chút tức giận, Huyền Nguyệt nghe xong chợt sùng sốt, lại thở dài một tiếng.

Huyền Sinh cũng không để ý đến vẻ mặt bất đắc dĩ cùng tiếc hận ấy, đứng thẳng lên, vung kiếm chỉ vào ông ta, Thiên kiếm màu trắng tựa như một mảnh trăng trong tay hắn, soi rõ sắc xanh của cây lá xung quanh, sát khí hiện rõ trên đầu kiếm, hắn nhìn người đàn ông cùng chung dòng máu với mình, lạnh lùng không phục nói: “Tiếp đi! Ông còn phải trả lời câu hỏi của ta”.

“Huyền Sinh...”

“Ta nói tiếp tục!” Ôn định nội lực, Huyền Sinh bước lên một bước, nhảy lên cao, từ trên đánh xuống. Nhất thời, sát khí sắc bén giống như lưỡi dao từ trên trời giáng xuống, như tạo nên một tấm lưới khổng lồ, bao vây Sở Dạ đại hiệp, Huyền Nguyệt cầm song kiếm bắt chéo, trái phải cao thấp bảo hộ mình, nhưng Huyền Sinh lại nhìn ra sơ hở, hét một tiếng, lật kiếm đâm nhanh về phía hắn, đây là chiêu Tam Nguyệt Xuân Vũ*, chiêu kiếm mềm mại biến hóa không ngừng như rắn trườn, khiến đối thủ không thể ngăn cản, toàn bộ nhờ vào cổ tay dễ vận lực.

*Tam Nguyệt Xuân Vũ: Mưa xuân tháng ba.

Huyền Sinh đứng ngay trước mặt phụ thân, thoát nghiêng người, tay trái nắm chặt Dạ kiếm, đã xuất hiện sau lưng đối phương, định chém vào vai trái, Sở Dạ đại hiệp nghiêng người tránh được, Thanh kiếm trên tay vung sang phải, chuôi dao đánh thẳng vào ngực nhi tử, lưỡi dao vung lên, hung hãn chém xuống, “keng” một tiếng, Huyền Sinh cũng dùng chuôi của Thiên kiếm chặn lại, thấy vậy, Sở Dạ đại hiệp thâm nghĩ không ổn rồi, còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã xoay trường kiếm, lưỡi Thiên kiếm chĩa vào cổ mình.

Đưa mắt nhìn qua, trông thấy ánh mắt lạnh lùng xa lạ của Huyền Sinh, vừa đặt kiếm trên cổ uy hiếp mình, vừa khó khăn hỏi: “Nói! Vì sao lúc trước lại rời đi?”

“Ta...” Sở Dạ cười khổ. Hắn ngừng một lúc, dường như đang nghĩ xem phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng thở dài một tiếng:

“Lần đầu ta và mẫu thân của con gặp nhau, là sau khi bị Phù Bình đánh bại.” Hắn hờ hững nhìn về phía xa xăm, dường như đang trông thấy những hình ảnh khi xưa, ánh mắt chất chứa một tia tuyệt vọng, hệt như lại một lần nữa bị bao trùm bởi thất bại ngày đó.

“Khi đó, ta bị Phù Bình đánh trọng thương, vô cùng tuyệt vọng, nhảy xuống vách núi tự vẫn, cứ tưởng mình sẽ chết, nhưng lại được mẫu thân con con cứu lại.” Hồi ức ủa về, Sở Dạ bất giác nở nụ cười, tưởng như chỉ trong chớp mắt có thể trông thấy một cô nương thanh tú vào núi hái thuốc, đeo trên lưng một giỏ cây thuốc, cúi đầu dịu dàng băng bó cho hắn.

“Ta ở trong núi chữa thương mất nửa năm, sau khi ra ngoài mới biết Phù Bình đã biến mất trong giang hồ từ lâu, ta sai người hỏi thăm khắp nơi, nhưng một chút tin tức về nàng cũng không có. Ta liền dẫn mẫu thân con đến Bán Nguyệt Thành, cứ nghĩ mình có thể quên đi Phù Bình, cùng bà ấy sống cả đời yên ổn trong thành. Thế nhưng...”

“Bà ta lại xuất hiện”. Huyền Sinh nắm chặt trường kiếm, trong giọng nói có chút tức giận, còn thêm vài phần mỉa mai: “Cho nên ông liền bỏ lại Bán Nguyệt Thành mà Huyền gia đã bao đời bảo hộ, đẩy trách nhiệm làm cha, làm thành chủ lại cho nữ nhân đã cứu mạng mình, mặc kệ mọi người trong thành tìm kiếm, cũng không để ý đến sự an toàn của già trẻ trong thành, đuổi theo người phụ nữ đó?” Hắn cười lạnh: “Nếu tin này truyền ra giang hồ, chỉ sợ Bán Nguyệt Thành trong vòng một ngày đã bị đám người đến báo thù san bằng rồi.”

“Con không hiểu...” Huyền Nguyệt lui về sau một bước, thoát khỏi mũi kiếm trên cổ, hít một hơi nói: “Thứ tình cảm này, con không hiểu.” Lặng lặng nhìn vào khuôn mặt giống mình phía trước: “Nếu môn chủ Thất Thạch Môn vô duyên vô cớ biến mất, sau đó lại xuất hiện, con sẽ không bỏ hết tất cả mà đi tìm ư?”

Huyền Sinh không nói. Nhưng trong lòng hắn không ngờ lại bị giả thuyết này làm cho chấn động.

Tuy biết chỉ là nếu như, nhưng trong ngực vẫn không khỏi nhói lên một cái.

Nỗi thống khổ của lần trước rơi vào huyền trận, cảm giác tuyệt vọng vì tưởng rằng đã mất đi Song Tĩnh vẫn còn trong ngực, hắn thậm chí không dám tiếp tục nghĩ thêm nữa.

Nhưng...

“Ta không hiểu.” Huyền Sinh khẽ lắc đầu: “Bởi vì ta không giống ông”. Hắn nhìn phụ thân, ánh mắt đã dịu lại, không còn cảm giác phẫn nộ vì bị phản bội và vứt bỏ nữa, chỉ còn chút thương hại: “Vô trách nhiệm với tình yêu, lại cưỡng cầu tình yêu của người khác, ta không hiểu nổi”.

Hắn đột nhiên buông kiếm xuống, không còn muốn cùng người kia giao đấu nữa, dù cho ông ta mạnh tới cỡ nào, dù cho có thể ở nơi đây, học hỏi được bao điều từ người cha chưa từng dạy dỗ mình này, hắn cũng không màng.

“Ông nói ông yêu Bất Bại nữ hiệp, nhưng ông căn bản không hiểu...” Huyền Sinh nhìn thấy phụ thân hơi biến sắc: “Không hiểu bà ấy, không hiểu tình yêu. Ông chỉ muốn bà ấy trở thành giống như ông mong muốn, nếu ông thật sự yêu bà ấy, ông nên hiểu được, đó là một nữ tử chỉ cảm thấy hạnh phúc khi được tự do bay lượn trong giang hồ, sao có thể bị người mình yêu trói buộc? Nếu ông không thể cùng bà ấy xa chạy cao bay, thì nên chấp nhận

buông tay.”

Hắn quay đi, không nhìn đến vẻ mặt của phụ thân.

Nghĩ đến gương mặt Song Tĩnh, nữ tử đã chờ đợi mình 5 năm, nữ tử đã vì mình mà bị phế đi một thân võ công, nữ tử không một lời oán hận cùng hắn ngao du sơn thủy, nữ tử dù cho hắn có tàn nhẫn rồi đi, vẫn cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện vì hắn.

Thật ra thì hắn cũng không hiểu, trước khi gặp nàng, hắn vẫn không hiểu.

Không thể hiểu nổi vì sao một người lại có thể hy sinh nhiều như vậy mà không cần báo đáp. Nhưng bây giờ, hắn đã hiểu.

Im lặng một hồi, trong rừng chỉ còn vang lên tiếng gió thổi qua xào xạc.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy mình và phụ thân khác biệt và xa cách đến thế.

Dù mấy năm nay, ông ấy không một chút quan tâm đến Bán Nguyệt Thành, nhưng Huyền Sinh vẫn luôn tự lừa mình dối người khi nhớ đến phụ thân, dựa vào ký ức của bản thân cùng với hình bóng mơ hồ kia.

Nói không mong gặp lại là giả.

Nhưng giờ đây, ảo tưởng cũng mong chờ đều tan vỡ. Hắn bỗng thấy được vô cùng rõ ràng, cái gì có thể tin tưởng, cái gì là thật.

Tuy thất vọng nhưng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

“Lần này ông tổn công bày trận, là vì sao?” Trầm mặc một lát, Huyền Sinh hỏi tiếp, thu hồi song kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn Huyền Nguyệt giống như nhìn kẻ thù: “Vì sao hao hết tâm tư muốn có bảo tàng của Thiên Hiệp lâu?”. Im lặng một chút, bất giác thở dài: “Là vì... Bất Bại nữ hiệp ư? Nếu như đánh bại được bà ta...”

Nghe vậy, Huyền Nguyệt cười khò: “Đúng vậy, nàng từng hứa, chỉ giả cho người nào lợi hại hơn nàng...”

“Phụ thân!” Huyền Sinh thình lình lớn tiếng cắt ngang, nói chuyện đến bây giờ, hắn mới chịu gọi ông ta như vậy: “Ông còn nhớ tiếng gọi này không?” Hắn không nhìn được cao giọng: “Cho dù đánh bại nữ hiệp Phù Bình, bà ấy có bằng lòng ở cùng ông không? Mẫu thân thì sao, còn có huynh trưởng và ta, thậm chí là cả Bán Nguyệt Thành...”

Huyền Nguyệt ngẩng đầu, chăm chú nhìn hắn một lúc mới chậm rãi nói: “Mọi người không có ta, đều sống rất tốt.”

Nghe vậy, Huyền Sinh nhất thời uất nghẹn, lặng im. Sau đó, hắn lại cười: “Song Tĩnh sẽ không thua. Cho nên... Ông nhất định sẽ không có được Bất Bại nữ hiệp.”

“Con sai rồi!” Sắc mặt Huyền Nguyệt trầm xuống, thấp giọng quát: “Phù Bình sao có thể thua bởi...”

“Bất Bại nữ hiệp luôn ‘bất bại’, không phải vì võ nghệ cao cường, mà bởi đối với bà ấy, lý tưởng mình theo đuổi còn quan trọng hơn cả nguyện vọng cá nhân!” Huyền Sinh cắt ngang lời phụ thân, sắc mặt giận dữ: “Mong muốn của bản thân sẽ khiến cho người ta kiên cường, sự bất bại và vĩ đại chân chính đến cùng chính là giúp đỡ người khác! Bán Nguyệt Thành là vùng đất yên bình đã được bao đời tiền nhân gây dựng, sở dĩ đệ tử Huyền gia có thể tạo thành thế chân vạc trong thiên hạ, là vì chúng ta không thể không mạnh, không phải vì danh tiếng, cũng không phải vì vinh dự, mà là vì những con người đang sinh sống trong thành! Nếu phụ thân không cách nào làm được điều này, vị trí thành chủ, nên sớm nhường lại cho đại ca đi!” Nói xong, lập tức quay người, sải bước về phía chân núi, lạnh lùng nói: “Ta sẽ nói với mẫu thân, ở bên ngoài nghe được tin phụ thân đã chết.”

“Khoan đã!”

Huyền Sinh còn chưa dừng lại, đã cảm thấy một trận gió mạnh từ phía sau đánh tới, lùi sang trái mấy bước, chỉ nghe xẹt một tiếng, thanh kiếm của Sở Dạ đã cắm trên thân cây khô phía sau, nếu như chậm một bước, không chừng đã bị đâm trúng vai.

“Ta không thể để con đi, kho tàng và bí tịch của Thiên Hiệp lâu, phải là của ta!”

Nghe vậy, Huyền Sinh luôn bình tĩnh lạnh lùng cũng giận tím mặt: “Tất cả của Thiên Hiệp lâu và Vạn Anh bảo đều thuộc về Trọng Trọng lâu và Thất Thạch môn, bọn họ mới thật sự là chủ nhân của chúng, nếu ông muốn cướp, thì giết ta trước đã!”

“Con cho rằng ta không dám sao?” Ánh mắt Huyền Nguyệt lạnh lẽo, rút trường kiếm đang cắm sâu trong thân cây ra, đâm tới, Huyền Sinh vô cùng tức giận, nhưng không rút kiếm ngăn lại, chỉ nghiêng người tránh đi, tay không mà đánh, một quyền vung về phía tay cầm kiếm của phụ thân, Sở Dạ đại hiệp tránh không kịp, liền cảm thấy cánh tay đau đớn, suýt không giữ được kiếm, đưa mắt nhìn lên, thấy nhĩ tử của mình đã rút Dạ Thiên kiếm ra, một luồng sáng trắng lóa mắt, khí lạnh ập đến, sát khí từ hai lưỡi kiếm áp lại càng lạnh lẽo hơn, biết Huyền Sinh đã nổi giận, liền tập trung nghênh chiến.

Cả hai cùng hét lên một tiếng, đồng thời ra chiêu, vũ khí chạm vào nhau, một vòng khí chấn động từ phía bọn họ bắn ra, tiếng trúc gãy vang lên không ngừng, cát bụi mù mịt, lá cây, hoa cỏ đều bị kiếm khí chém bay đầy trời.

Thương Khung kiếm lục lam như biển, Dạ Thiên kiếm đen trắng như đêm ngày. Tốc độ của hai người đều là đệ nhất đệ nhị trên giang hồ, trong chớp mắt không thấy rõ bọn họ đã qua bao nhiêu chiêu, chỉ thấy hai thân ảnh chọt cao chọt thấp, tiếng vung kiếm soàn soạt trong gió. Lần này cả hai đều ra tay tàn

nhấn sắc bén, không hề nương tay, ra chiêu tới tấp.

“Cho dù ông có chiếm được bí tịch vô địch thiên hạ, Phù Bình nữ hiệp cũng sẽ không đi cùng ông đâu!” Huyền Sinh phùng phùng lửa giận, tính tình vốn trầm ổn, giờ thấy sự liều mạng của phụ thân không khỏi quát to.

“Ngươi đừng nói bậy!” Huyền Nguyệt nhủ mảy cả giận nói, đâm một kiếm, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, kiếm kia lướt qua bả vai Huyền Sinh, xuyên qua y phục, để lại một đường máu đỏ.

Đau đớn kia bỗng khiến Huyền Sinh bừng tỉnh, hần thoi không còn thương xót, lấy lại bình tĩnh, hai tay vừa động, xuất ra một chiêu “Đương Không Minh Nguyệt*” như mây bay nước chảy, vô cùng phóng khoáng. Chiêu này chú trọng tâm tĩnh khí bình, kiếm và tay hòa thành một thể, dùng vũ khí mà giống như song quyền, chiêu thức tao nhã, động tác mượt mà, lấy nhu chế cương.

*Đương không minh nguyệt: Trăng sáng nhỏ cao.

Hành vi của phụ thân khiến Huyền Sinh phẫn nộ, nhưng càng thấy thương hại nhiều hơn, vô cùng thất vọng, đã không còn thấy một người hơn hai mươi năm đau khổ theo đuổi một bóng hình, ngược lại chỉ là một người đáng thương, đáng giận, đáng tiếc mà thôi, nghĩ vậy, liền có cảm giác mây tan trăng tỏ, không còn coi Sở Dạ đại hiệp là mục tiêu không bao giờ vượt qua được, tâm tình thay đổi, chiêu kiếm vì thế mà hạ xuống càng nhẹ nhàng kiên định hơn.

Chỉ thấy Dạ Thiên kiếm xoay tròn, nhẹ nhàng như múa nhưng ẩn chứa sự sắc bén, từng chiêu liên tiếp dày đặc, Huyền Nguyệt trong lòng tức giận, nội lực liên đại loạn, có chút không chống đỡ được.

Huyền Sinh đột nhiên xuất ra một hư chiêu, Huyền Nguyệt nghiêng người tránh được, nhưng chiêu thứ hai lại chém tới, ánh nắng rơi vào Dạ kiếm, ánh sáng lạnh lẽo lên, khiến Sở Dạ đại hiệp phải nhìn sang nơi khác, lúc này kiếm pháp Huyền Sinh lại chuyển, vô cùng sắc bén, chỉ chút nữa là đâm trúng ngực ông ta, còn cách 1 tấc thì dừng lại, rõ ràng đã nương tay. Huyền Nguyệt nhân cơ hội này bỏ xuống một kiếm, kiếm pháp nhanh dần, nhưng Huyền Sinh cũng ngày càng nhuần nhuyễn, tốc độ song kiếm so với ông ta càng nhanh hơn.

Bỗng Sở Dạ đại hiệp hét lớn một tiếng, thấy sơ hở bên cánh trái, tung mình nhảy lên, đá một cước vào giữa cằm Huyền Sinh. Chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Huyền Sinh đã bị đá bay đi, Huyền Nguyệt định nhảy lên đuổi theo, chỉ thấy một đạo ánh sáng chọt lóe, Thiên kiếm được đưa con vừa bị hấn đá bay dùng hết sức ném đến.

Tiếng xương cốt nứt vỡ vang lên, Huyền Nguyệt mở to mắt không dám tin.

Huyền Sinh vừa rồi dùng đến bảy thành công lực, quảng Thiên kiếm xuyên qua vai phụ thân, ghim ông ta vào thân cây phía sau.

Nhị thành chủ của Bán Nguyệt Thành gấp gáp thở, tựa vào vũ khí, gắng gượng đứng lên đi đến trước mặt phụ thân. Một kiếm này rất mạnh, hần không lo Sở Dạ đại hiệp có cơ hội đánh lên.

Hần lặng im, đứng thẳng nhìn phụ thân, đôi phương cũng ngẩn đầu nhìn lại.

Cuối cùng Huyền Sinh tiến lên, rút Thiên Kiếm ra. Sau đó điểm huyết cầm máu cho Sở Dạ.

Hần xoay người, đã trông thấy Bất Bại nữ hiệp Phù Bình đang lẳng lẳng đứng nhìn Sở Dạ đang ôm vết thương ngồi dưới tàng cây.

“Tĩnh Nhi đang chờ ngươi trên núi”. Phù Bình nói với hần, nhưng tầm mắt không rời Huyền Nguyệt.

Huyền Sinh gật đầu, lạnh lùng hỏi: “Triệt Thủy hần...”

“Ta sẽ lập tức đi xem... Ta cũng có để lại thuốc giải cho Tĩnh Nhi, nếu ngươi không yên tâm”. Bất Bại nữ hiệp cũng không nhìn hần, đi thẳng tới chỗ Sở Dạ đang rên lên đau đớn.

Huyền Sinh không nói gì, quay đầu liếc nhìn phụ thân, rồi xoay người đi lên núi.

“Cứ vậy mà rời đi, không từ biệt phụ thân ngươi sao?” Lời của Phù Bình từ sau truyền đến, thản nhiên hờ hững.

Nhưng không có câu trả lời, trong rừng cây chỉ vọng lại tiếng gió thổi cỏ lay. Một lát sau, tiếng Huyền Sinh theo gió truyền đến:

“Ta đã không còn phụ thân từ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 79: Cuộc Chiến Bất Bại. Có Quyết Tâm Sẽ Thành

Công (3)

Huyền Sinh tìm được Song Tĩnh ở một nơi mọc đầy u doanh thảo.

Hắn theo lời của Phù Bình mà tìm tới, đã thấy nàng đang khoanh chân ngồi trên cỏ, tay cầm một đóa hoa nhỏ, buồn chán ngâm nga một khúc ca, tựa như trận chiến kinh tâm động phách này cũng chỉ như trò chơi ngày thường mà thôi.

Sắc trời thay đổi, từng rặng mây đen che mờ cả dãy núi, gió lúc hoàng hôn mang theo hơi ẩm, bên dưới khoảng không vừa quang đãng vừa râm mát là một vùng mọc đầy u doanh thảo đều đã trưởng thành, trong sắc xanh lam, những cánh hoa tím tím chấp chôn theo gió, tạo thành một vùng biển sắc sỡ. Môn chủ Thất Thạch Môn ngồi ở giữa, tóc xoắn ra như suối, gương mặt hơi nhếch nhác, áo choàng màu lam thom mát cũng bị rách vài chỗ, nhưng trong mắt lại lấp lánh ánh cười, so với trước càng tỏa sáng như châu ngọc. Sau lưng, sương trắng uyển chuyển chậm chậm bao lấy nàng.

Huyền Sinh đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Thời tiết khi đó cũng như bây giờ, cô nương ấy gấp gấp chạy đến đón tiếp hắn lần đầu tới Thất Thạch Môn, đứng phải cánh cửa, đầu đến nghiêng răng ôm đầu, sau đó đứng dậy, ánh mắt cũng trong trẻo, lấp lánh như lúc này, khiến cho hắn thoáng thất thần. Lúc đó hắn cũng không biết nàng là ai, càng không biết số mệnh hai người sẽ như dây leo quấn quít không bao giờ chia xa, chỉ là cảm thấy dưới ánh mắt ấy, cảm nhận về thế giới của nàng hẳn là mang màu sắc vô cùng thuần khiết, vô cùng tươi đẹp.

Ngày đó, cứ như vừa mới hôm qua.

Chợt nhớ lại không biết bao nhiêu hình ảnh, tiếng cười sang sảng dưới ánh mặt trời, pha lẫn sự tức giận của Triệt Thủy, hỏi hắn sao lâu như vậy mới tới; khi Mai Hoa ở trong xe ngựa kẻ dao lên cổ Song Tĩnh; hay quãng đường chạy trốn cực khổ nhưng chẳng lúc nào thiếu tiếng cười; là lúc ở Kiếm Nhu Sơn Trang kinh ngạc nhìn thấy cung điện trong núi đá, còn cả lần đó, sau khi ngã từ trên vách núi xuống lệ cốc, Song Tĩnh nói với hắn, hắn chính là giang hồ của nàng...

Trong khoảnh khắc, từ lần đầu quen biết đến khi gặp lại rồi kẻ vai sát cánh, tất cả dường như chỉ trong một chớp mắt.

Thật may chúng ta đều kiên trì được rồi.

Thật may, muội không từ bỏ huynh.

“Song Tĩnh”. Hắn nghe thấy giọng mình không kìm được mà dịu dàng.

Môn chủ Thất Thạch Môn nghe vậy, lập tức xoay đầu lại, cười toe toét, chạy ào đến, kéo tay hắn, lại vùi đầu vào trong ngực hắn: “Huynh tới rồi, huynh tới rồi”. Bỗng người thấy mùi máu, liền ngừng đầu, căng thẳng hỏi: “Huynh bị thương à?”.

“Chỉ là chút ngoại thương thôi”. Huyền Sinh nhẹ cười, cúi đầu vuốt tóc nàng.

Thấy trong đôi mắt trong trẻo hiện hiện hình bóng của mình, hắn thất thần nhìn nàng, đây mắt, đây mũi, miệng, sùnn mặt, ngón tay cũng vô thức mà theo đó mà bồi hồi mân mê.

Song Tĩnh nhìn hắn khó hiểu, chớp chớp mắt: “Sao vậy?”.

“Không...” Huyền Sinh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, nói: “Ta chỉ đang nghĩ, ta vẫn luôn quên nói với muội hai câu. Bây giờ mới lại nhớ ra.”

“Hả?” Song Tĩnh nghe vậy, ánh mắt không tự chủ mà sáng ngời, nhìn hắn chờ mong như thú cưng đợi được chủ nhân tương thưởng, chỉ còn thiếu điều ngoe ngậy đuôi mà thôi: “Câu gì, câu gì, câu gì?” Mau nói huynh yêu muội, huynh yêu muội, huynh yêu muội đi!

“Đó là...” Huyền Sinh ôm lấy nàng, cánh môi đặt bên tai lơ đãng cười nói: “Cám ơn muội, còn nữa, huynh xin lỗi”. Hắn vùi đầu trên vai nàng, hít thật sâu mùi hương cỏ xanh hòa cùng hương hoa bách hợp chỉ thuộc về Song Tĩnh.

“Hả...?” Hơi thất vọng, môn chủ Thất Thạch Môn nhin không được bữu môi: “Tại sao?”

“Cám ơn muội đã luôn kiên trì. Còn nữa, chuyện mất trí nhớ, huynh xin lỗi”. Huyền Sinh tựa vào trán nàng, chân thành, cẩn trọng, nói: “Cám ơn muội lúc huynh rồi đi đã không từ bỏ. Huynh biết con đường này muội đi vô cùng cực khổ, nhưng từ giờ trở đi, huynh sẽ luôn bên muội, không rời nửa bước”.

Song Tĩnh sững sờ, sau đó hốc mắt chậm chậm ửng đỏ.

Nàng cúi đầu, ngượng ngùng chui sâu vào ngực Huyền Sinh.

Thật ra thì, cho tới giờ, nàng cũng chưa từng mong chờ bất kỳ sự hồi báo nào của Huyền Sinh, đó là lựa chọn của nàng, cuộc sống của nàng, sự cố chấp của riêng nàng. Mà khi còn ở Thất Thạch Môn, ngày ngày ngơ ngác nhìn về phía chân trời mà chờ đợi, nàng chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày này, càng chưa từng nghĩ đến lúc nam nhân này cũng có dáng vẻ đau lòng, áy náy như vậy, ngữ điệu lại tràn đầy thương yêu như vậy, chân thành xin nàng thứ lỗi và cảm ơn nàng.

Tất cả đau đớn và thương tâm của nàng, dường như chỉ trong giây phút này đã tan biến hết.

Chỉ cần có hân ở bên cạnh, hết thầy liền yên bình, cho dù có tiếp tục chặt vật khổ sở hay bị người khiêu chiến cũng chẳng sao.

“Còn nữa, chuyện mất trí nhớ... Thật xin lỗi”.

“Hả?” Song Tịnh hơi kinh ngạc, ngẩng đầu: “Nhưng đó đâu phải lỗi của huynh?”

“Phụ thân và Phù Bình nữ hiệp đều không nói gì, ngay cả Hoa Vô Song cũng chưa từng nhắc đến, cho nên huynh nghĩ... có lẽ mình đã từng chọn lựa như vậy...” Huyền Sinh vuốt vuốt tóc nàng, khẽ nói, ánh mắt mệnh mang: “Lúc đó... Ở trong tháp, tưởng rằng muội đã chết, ý nghĩ đầu tiên hiện lên là huynh tuyệt không sống tiếp, sau đó hiểu ra... Nếu thật không chết được, vậy chỉ bằng quên hết thầy. Vui sướng, đau khổ, tất cả đều quên đi, nếu không huynh không thể sống tiếp”.

“Năm năm trước, huynh nghĩ rằng muội đã chết... cho nên...?” Song Tịnh ngược lên hỏi.

Huyền Sinh khẽ lắc đầu: “Chỉ là suy đoán, huynh cũng không chắc. Nhưng nếu là vậy, huynh xin lỗi”. Hân hôn lên trán Song Tịnh, lần nữa ôm lấy nàng, vừa thở dài vừa kiên định nói:

“Từ giờ trở đi, cho dù xảy ra chuyện gì, huynh cũng sẽ nhớ kỹ muội. Song Tịnh, muội từng nói... Huynh là giang hồ của muội. Nhưng... với huynh, muội còn quan trọng hơn cả giang hồ, huynh có thể không làm Huyền Sinh của Bán Nguyệt Thành, có thể không làm Huyền Sinh trong trí nhớ của mọi người, nhưng không thể không làm Huyền Sinh của muội”. Dừng một chút: “Cho dù giang hồ bị hủy, thiên địa diệt vong, huynh cũng sẽ vĩnh viễn khắc ghi muội trong lòng”.

“Huynh yêu muội, Diệp Song Tịnh”.

Song Tịnh ngán người.

Nước mắt đột nhiên không nhịn được mà tuôn tràn như suối.

Nàng một câu cũng không nói nổi, đầu tiên là lặng lẽ rơi lệ, sau đó nức nở thành tiếng. Tiếng khóc ngày càng to, nấp trong lồng ngực vừa quen thuộc vừa vì thời gian xa cách lâu mà có chút lạ lẫm, Diệp Song Tịnh cuối cùng cũng khóc to.

Thật ra, muội rất sợ.

Rất sợ phải cô đơn chết ở nơi này, rất sợ hình ảnh cuối cùng mà mình nhìn thấy, là bóng lưng huynh rời đi, rất sợ những gì mình kiên trì tin tưởng hết thầy đều tan biến.

Thật may chúng ta đều đã kiên trì được rồi.

Thật may. Thật may.

Huyền Sinh ôm Song Tịnh đang khóc như đứa trẻ bị tui thân, trong lòng cũng không kìm được mà xót xa.

Đoạn đường này thực sự là quá dài, nhưng cuối cùng cũng đã cùng nhau tới được đây.

“Phải đi rồi.” Bỗng nhiên có người nói.

Hai người ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Lũng Dã đang đứng khoanh tay, bình tĩnh nhìn bọn họ. Sương mù lượn lờ sau lưng nàng ấy giờ cũng tan dần, lộ ra một chiếc cầu đá phủ đầy dây leo và cỏ khô, dẫn tới một ngọn núi cao hùng vĩ. Nhớ đến lúc trước hái được u doanh thảo, Triệt Thủy và Mai Hoa cũng từng nói với bọn họ, trong sơn cốc này có một chỗ rất thần bí đang cất giấu thứ gì đó, khi đó bọn họ muốn đi lên thăm dò, lại bị Lũng Dã cố định một chỗ, không nhúc nhích được.

Đưa mắt nhìn nhau, lúc này mới ý thức được, chuyến phiêu lưu dài đằng đẳng này, cuối cùng đã sắp tới điểm cuối.

Cả hai đều mỉm cười, Song Tịnh kéo tay Huyền Sinh: “Đi thôi”.

“Huynh nghe Triệt Thủy nói cây cầu kia thực có chút kỳ dị, vừa nhìn liền biết chắc chắn bên trong có cơ quan”. Huyền Sinh che chắn môn chủ Thất Thạch Môn, đi đến bên cạnh cầu đá, cẩn thận cảnh giác, đánh giá xung quanh.

“Ừ, huynh xem...” Song Tịnh chỉ vào cầu đá nói: “Độ rộng này vừa đủ cho hai người. Chắc chắn là để cho hai người thừa kế của Vạn Anh Bảo – lâu chủ Trọng Trọng Lâu và môn chủ Thất Thạch Môn cùng đi qua. Bảo tàng của Thiên Hiệp lâu chắc hẳn ở sâu trong núi. Mà cầu kia... Ày...” Nàng cúi xuống quan sát liền trăm tư, chỉ thấy có vài cây u doanh thảo mọc trong những vết nứt dọc theo thân cầu, mặt cầu là các khối đá vuông xếp thành bảy hàng, bị rêu xanh và cành khô phủ đầy, không nhìn rõ có hình vẽ gì không, bất giác nghi ngờ, có chút không hài lòng quay sang thiếu nữ tóc bạc gọi: “Ày, Lũng Dã tiền bối, gọi ý một chút đi!”.

Nghe vậy, Lũng Dã lạnh nhạt liếc nàng, vẫn không nói gì, chỉ vén tóc lên, rồi ngoảnh nhìn hướng khác.

“Á! Thật là...!” Thấy nàng ta căn bản là ngớ lơ bọn họ, Song Tịnh bĩu môi: “Sao mà dễ giận vậy chứ, dù gì chúng ta cũng thật không dễ gì mới tới...” Chưa nói xong, đột nhiên một trận cuồng phong ào tới, thổi đến nỗi nàng đứng cũng không vững, may nhờ Huyền Sinh đứng bên cạnh đỡ lấy mới không

bị ngã.

Qua một lúc, chờ đến khi tiếng gió vù vù dừng lại, Song Tịnh ngẩng lên, thì cỏ khô và dây leo trên cầu đều đã không còn, chỉ còn hoa cỏ mọc trong khe nứt là không bị bật gốc, đang phát phor trong gió.

“À...” Song Tịnh chăm chú nhìn lại, bất ngờ ngạc nhiên: “Thì... Thì ra là như vậy!”

Mặt cầu trơn nhẵn không tí vết, chỉ thấy bảy đường son màu đỏ, do trải qua nhiều năm mà phai màu, một ít hoa cỏ mọc vô trật tự. Trên mặt cầu, còn có từng khối từng khối nhô lên hình tảng đá.

“Muội hiểu rồi...” Song Tịnh vô thức mỉm cười, lập tức đi thẳng về phía trước.

“Khoan đã!” Huyền Sinh vội níu tay áo nàng, khuôn mặt lo lắng: “Cứ như vậy mà đi qua sao? Cẩn thận một chút thì hơn!”.

Môn chủ Thất Thạch Môn cười khà khà: “Thật ra trong này không có cơ quan gì, chỉ cần dùng 2 chìa khóa mở bảo tàng là được...” Nàng xoay người nhìn ra sau: “Nè, Huyền Sinh, chúng ta tốn bao công sức mới đến được nơi đây, tuy là gặp một đám người chỉ muốn đánh hạ đối thủ, nhưng mấy trăm năm trước, những cửa ải này nhất định càng khó xông vào hơn nữa. Nếu Trọng Trọng lâu dựa vào kiến trúc này... Vậy thì chỗ này rất cuộc, phải là nơi để cho lâu chủ Trọng Trọng lâu đi qua, không có nguy hiểm gì đâu”.

“Muội muốn nói, đây là điểm cuối rồi?”.

“Đúng vậy. Đoạn cầu này, chắc là để kiểm tra xem người tới có phải là môn chủ Thất Thạch Môn hay lâu chủ Trọng Trọng lâu không thôi”. Vừa quay đầu nói với Lũng Dã: “Mời tiền bối chờ ở đây, đợi bọn ta qua xong rồi qua nhé !”.

Nghe vậy, Lũng Dã gật đầu, rồi thản nhiên ngồi xuống chỗ cũ, ánh mắt mơ màng nhìn về phía bọn họ.

“Đề muội qua trước”. Ánh mắt và sắc mặt Song Tịnh dần nghiêm túc, chăm chú, nàng duỗi người, rồi nhẹ nhàng nhảy lên, vũng vàng rơi trên một tảng đá, thấy xung quanh không có bất kỳ biến đổi gì, liền quay sang nhị thành chủ Bán Nguyệt Thành gọi: “Huyền Sinh, huynh nhảy đến đây đi!” Nàng chỉ vào một tảng đá trước mặt: “Chính là khối đá có ba bụi cỏ bên trái ấy!”

Huyền Sinh hơi nhú mày, nhưng vẫn làm theo lời nàng nói, vũng vàng đáp trên tảng đá.

“Đến muội!” Song Tịnh vừa nói xong liền nhảy, lướt qua hần rồi rơi xuống trên một khối đá khác, sau đó đánh giá chung quanh, cuối cùng chỉ về phía bên trái, nói với Huyền Sinh: “Qua bên kia!”

Nhị thành chủ Bán Nguyệt Thành hơi nhướng mày, nhưng cũng vẫn làm theo lời nàng, cho đến khi bọn họ vượt qua khoảng 1/4 cầu, hần cuối cùng nhìn không được hỏi: “Song Tịnh, sao muội biết được... Chỗ này nên đi như thế nào?”

“À... Bởi vì “Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên””. Môn chủ Thất Thạch Môn vừa đáp vừa nhảy lên.

Hừ, bởi vì phong cảnh đẹp khiến cho muội có linh cảm sao? Huyền Sinh đầu đầy hắc tuyến nhìn nàng: “Nghĩa là thế nào?”

“Cầu này là dựa theo cách đánh đàn mà qua đấy!” Song Tịnh chỉ vào hòn đá phía xa, bảo hần nhảy qua, thản nhiên nói.

“?” Huyền Sinh nhìn sang, búng hiểu ra.

“Nguyệt mãn không sơn” và “Hoa mãn thiên” là hai khúc nhạc do tổ tiên của Song Tịnh và Triệt Thủy cùng viết ra cho đàn sáo hòa tấu, có lẽ, là từ rất lâu trước khi chúng được lưu truyền rộng rãi. Song Tịnh đáp xuống một ô vuông, chính là tiếng vượt nhẹ trong khúc “Nguyệt mãn không sơn”. Nói như vậy, đằng trước nhất định còn có khảo nghiệm liên quan đến “Hoa mãn thiên”.

Huyền Sinh bất giác thán phục, hần chợt nhớ lại lời Song Tịnh, hai câu thơ khắc trong phòng tắm của môn chủ Thất Thạch Môn, cũng ẩn chứa ý nhắc nhở trọng trách của người trưởng môn, cảm thấy Vạn Anh Bảo thực sự là đã tổn thất nhiều tâm tư rồi.

Chưa đầy một khắc, bọn họ đã qua cầu, tiến đến cửa vào trong núi.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đầu núi cao vời vợi như chạm đến trời, nhìn không thấy đỉnh, phía trên chỉ thấy bóng cây lay động. Trước mắt thấp thoáng có thể thấy một cánh cửa chìm trong vách núi, nhưng đường viền vì thời gian mà đã không còn sắc nét. Trên đầu bọn họ, có một dây vết lõm hình tròn chạy dọc từ trên xuống dưới, ngay chính giữa xà ngang của cánh cửa.

“Đây là...” Huyền Sinh nhú mày, không tìm được lấy tay phui phui vài vết lõm trước mặt.

“Chắc phải dùng cái này?” Song Tịnh nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện một đồng đá viên nằm chìm trong đám cây cỏ. Nàng khom người, hơi khó khăn mới lôi được một viên đá tròn vì nó bị rêu xanh phủ toàn bộ bề mặt và gần như chôn chặt trong đất.

“Đề muội xem nào...” Lui lại vài bước, nàng bất giác ngẫm khế khúc sáo “Hoa mãn thiên”, suy nghĩ nhanh chóng liền kiễng chân: “À, Huyền Sinh, muội với không tới... Huynh giúp muội đặt hòn đá này vào...”

“Ồ đây sao?” Huyền Sinh hơi buồn cười, cầm lấy viên đá, sau đó dùng sức đẩy vào chỗ lõm, rồi nhanh chóng kéo Song Tịnh lui về sau.

“...”

“...”

Hai người thoáng nhìn nhau.

Song Tịnh bất giác nhíu mày: “Không có gì xảy ra...”

Oành...

Một tràng tiếng động trầm dày chấn động cả ngọn núi, dường như từ sâu trong lòng đất truyền ra, chỉ thấy chim chóc xung quanh kinh sợ bay lên, toàn bộ vách núi đều rung chuyển nhẹ. Huyền Sinh che chắn cho Song Tịnh, cảm thấy cát đá ào ào rơi vào người. Qua một lúc, lại im ắng.

“Á...” Song Tịnh chớp chớp mắt, quay lại nhìn chung quanh một chút, thấy không có biến đổi nào nữa thì cười híp mắt tiến lên: “Tiếp tục thôi!”

Dưới sự chỉ dẫn của Song Tịnh, bọn họ chớp mắt đã đem tất cả chỗ đá tròn lấp lên trên, mỗi lần bỏ một viên vào thì xung quanh rung chấn một lần, đến viên cuối cùng, Huyền Sinh vừa rời tay khỏi hòn đá thì thấy cát bụi từ trong khe hở cánh cửa phun ra ào ào, không khí khô nóng và ẩm mốc phả vào mặt, hai người tránh không kịp bị ho đến chảy nước mắt, cũng không lo đến tràng âm thanh ầm ầm không ngừng bên cạnh, khi bọn họ ngẩng đầu lên lại, cửa đá trước mắt đã mở ra, một khối đá tròn đã bị nứt thành 2 nửa, mà bên trong, im ắng và tối đen đến nỗi giờ ngón tay ra chẳng thấy.

“Á...” Song Tịnh nhìn không được kêu lên, dựa ánh sáng bên ngoài để nhìn vào, nhưng cũng chỉ thấy lơ mờ, mà phía sau bầu trời lúc hoàng hôn đầy mây nên cũng không có nhiều ánh sáng mặt trời cho lắm.

“Có thể đi vào không?” Bỗng nhiên có người nói bên cạnh, Song Tịnh vốn đang hết sức chú tâm nhìn vào bên trong, bất ngờ nghe được tiếng nói lạnh lẽo này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên mà ngã vào vách núi, quay đầu lại, Lũng Dã không biết đã đến bên cạnh bọn họ từ lúc nào, ngoái đầu nhìn vào bên trong. Đôi mắt bình thường không hề gợn sóng, giờ đây cũng có chút kích động.

“Làm ta sợ muốn chết!” Môn chủ Thất Thạch Môn kinh hãi vỗ ngực nói, Huyền Sinh bên cạnh vỗ vỗ lưng trấn an nàng.

“...” Lũng Dã không nói gì, chậm rãi đi về phía trước, không tự chủ giờ tay đẩy rộng cửa, thì thào nói: “Thật không dám tin, có thể đi đến bước này...” Nàng ta khẽ chạm ngón tay đang run nhè nhẹ vào vết tích trên cửa: “Bao nhiêu năm ta vẫn luôn quanh quẩn nơi đây, không hề nghĩ đến có lúc có thể bước vào cánh cửa này...” Rồi quay sang Song Tịnh: “Người có biết phải làm gì tiếp theo không?”

Có quỷ mới biết!

Song Tịnh lắc đầu, kéo kéo tay áo Huyền Sinh, dè dặt đi vào.

Không khí bị đè nén đã lâu, khô nóng và oi bức phả vào mặt. Ánh sáng bên ngoài chiếu đến không nhiều, qua một lúc, Song Tịnh mới thích ứng được với ánh sáng bên trong, nàng chợt nhớ ra, vội vàng móc Tỏa Tâm Đồng Kính từ trong tay áo ra.

“?” Huyền Sinh nhướn mày.

“Triệt Thủy đưa cho muội, huynh ấy luôn mang chiếc gương này bên người”.

“Huynh cứ tưởng hai thứ này lúc trước đều đã đưa cho Hãn phu nhân của Phi Ứng Bảo rồi!”.

“Ha ha...” Song Tịnh cười, khoe mắt cong cong: “Hai món đồ này ở trong tay muội đã lâu, muốn tạo ra thứ giống hệt, đương nhiên chẳng có gì khó. Tập Tuyền trước đây chưa từng nhìn thấy chúng, tất nhiên sẽ cho là thật.” Nàng dừng một chút lại nói: “Ai bảo ả ta không chịu lễ phép cầu xin muội đưa cho mấy thứ này, nếu không thì muội đâu cần phải lừa gạt ả như vậy?”.

Huyền Sinh nghe xong bật cười, lắc đầu định nói nhưng chợt phát hiện có ánh sáng lóe lên, bất giác rùng mình: “Chờ một chút!”.

“Hả?” Bị hấn dọa sợ hết hồn, Song Tịnh và Lũng Dã cùng xoay lại: “Sao vậy?”.

“...” Huyền Sinh nhíu mày, nắm cổ tay Song Tịnh, nhẹ nhàng di chuyển, chăm chú nhìn vào nơi vừa lóe lên tia sáng: “Muội như thế này... chuyển động tay một chút, hình như... Chính là ở... Ở đây!” Hãn đột nhiên dừng lại, không chỉ hãn, hai người kia cũng bất giác kim xuống tiếng hét kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 80: Cuộc Chiến Bất Bại. Có Quyết Tâm Sẽ Thành

Công (4)

Thì ra, chiếc gương kia phản xạ ánh sáng từ bên ngoài, chiếu thẳng tới một mặt gương khác đang phủ bụi thật dày, tiếp đến chiếc gương ấy cũng phản xạ lại ánh sáng, chiếu thẳng vào chiếc gương trên góc tường đối diện, cứ thế chiếu qua chiếu lại, từ từ làm sáng cả sơn động, mọi người lúc này mới phát hiện ra, nơi đây có đặt hàng vạn chiếc gương, ánh sáng phản chiếu khắp nơi, phẳng phất vô biên vô hạn.

“Cái này...”

Song Tĩnh và Huyền Sinh kinh hãi không nói nên lời, quan sát xung quanh, chỉ thấy vách núi cao không thấy điểm cuối, có ánh sáng nhưng cũng không thể chiếu được tới nơi cao nhất, tường đá khắc kín hình vẽ và chữ. Chữ viết uốn lượn như sương khói, cách nhau mà chẳng rời rạc, hình vẽ sống động như thật, tầng tầng lớp lớp. Kết cấu bố cục, tỷ lệ hài hòa, nét vẽ tinh tế, tuy bị phủ một lớp bụi dày, nhưng vẫn có thể thấy được lúc mới khắc xong, là sống động đến mức nào.

“Đây là...?” Song Tĩnh mở to hai mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy trên hình vẽ là phong cảnh rừng cây non nước, từ chỗ cánh cửa mà bọn họ bước vào, uốn lượn lên trên, có vài bóng người, giống với mấy đệ tử tập võ, khi thì ở trong núi khoa tay múa chân, khi thì chệch cùi dưới tán cây, lúc lại đánh nhau chỗ ven hồ, hoa văn trên y phục của từng nhân vật đều được miêu tả khái quát thành thạo, nét khắc hoa cỏ trúc đá tron tru, điêu luyện, nhìn qua, từng chi tiết trên bức tranh dường như cử động vậy. Nàng đặt chiếc gương đồng đang cầm trên tay xuống tảng đá bên cạnh, sao cho nó vẫn tiếp tục phản xạ ánh sáng, không nhìn được tới gần những bức bích họa đó: “Đây chính là quang cảnh Thiên Hiệp Lâu lúc còn hưng thịnh ư?” Híp mắt đánh giá những nhân vật kia, bỗng nhiên phát hiện bên cạnh có dòng chữ thật nhỏ, Song Tĩnh tiến sát lại vách tường quan sát, lầm bầm: “Nhất tiểu khuynh thành*... Cửu lý long cao*... Những thứ này đều được khắc thủ công sao?” Nàng nhìn lên cao, thấy bên cạnh mỗi người đang tập võ đều có một dòng chữ nhỏ tinh tế, bất giác cảm thán: “Thật là một công trình vĩ đại!”

*Nhất tiểu khuynh thành: Một nụ cười khiến tòa thành nghiêng ngả.

*Cửu lý long cao: Rồng bay chín dặm.

“Hay là chúng ta nhân lúc còn ánh sáng hãy đi mau thôi...” Tiếng của Huyền Sinh cách đó không xa truyền đến, hần đứng trước một cánh cửa khác, lạnh nhạt nói: “Trời sắp tối đến nơi rồi.”

Lũng Dã cùng Song Tĩnh nghe vậy đều nhìn lên, thấy cửa đá kia không chìm sâu như cửa đá ngoài đại môn, ở giữa cửa có chỗ trống nhỏ trũng xuống, có vẻ như để đặt thứ gì đó vào. Nhị thành chủ Bán Nguyệt thành đưa tay gõ cửa, âm thanh thanh thúy vang lên, có thể thấy được phía sau là một không gian rất lớn.

Môn chủ Thất Thạch Môn cười một tiếng, lấy ngọc bội Bán Nguyệt trong ngực ra, nhẹ nhàng đặt vào, vừa khít, Huyền Sinh dùng sức di chuyển, âm thanh hơi chói tai chậm rãi vang lên, cánh cửa kia, vừa chạm vào là lập tức mở ra.

Một đường hầm vô cùng tối.

Phía trước, ngay cả một chút ánh sáng cũng không nhìn thấy.

Ba người nhìn nhau, đồng loạt nhắm mắt lại.

Chỉ nghe xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió vù vù từ cửa tràn vào, môn chủ Thất Thạch Môn đưa tay lên, cảm nhận được hướng gió thổi về phía trước, không có bất kì thay đổi, tất cả dòng khí xung quanh đều hướng về phía trước, liền biết đây con đường này còn thông với đường khác, hơi vững tâm mở mắt ra.

“Đi thôi...” một hồi lâu, Huyền Sinh dắt tay Song Tĩnh, quay đầu ý bảo Lũng Dã đang ở đằng sau, bắt đầu đi về phía trước.

Nơi này hoàn toàn tối thui, cảm giác như đang đi vào vực sâu yên tĩnh không đáy, ba người vừa đi vừa nhắm mắt, bước đi nhẹ nhàng dứt khoát, mặt đất bằng phẳng không có hố, liền bước đi như bay, không có bất kì vật cản nào, cứ thế mà đi về phía trước.

Nhưng ngay cả như vậy, không biết đi bao lâu rồi, phía trước vẫn là bóng tối, không có bất kỳ chút ánh sáng nào. Ba người đi tới mức cảm thấy đã sớm mất đi khái niệm thời gian, bước đi lúc nhanh lúc chậm, nhưng vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, dường như vẫn dậm chân tại chỗ.

“Chúng ta đi bao lâu rồi?” cũng không biết đã tới đâu rồi, Song Tĩnh rốt cục hơi mệt mở miệng hỏi. Tiếng của nàng vọng thật dài trong đường hầm, dường như từ bờ bên kia xa xôi truyền đến: “Có khi nào là đi lòng vòng này giờ không?”

“Hướng gió thẳng tắp, hẳn không có vấn đề gì.” Huyền Sinh xòe tay cảm nhận dòng không khí, thản nhiên nói.

“A, nếu như đường vòng rất lớn rất lớn, hướng gió vẫn thẳng tắp mà...” Song Tĩnh ngồi xuống đất, lấy tay áo Huyền Sinh lau mồ hôi nói.

“Hừm...” Huyền Sinh trầm mặc. Nếu lòng vòng thật thì phiền rồi. Vậy chẳng phải bọn hắn này giờ là mấy đứa ngốc hay sao?

“Chắc sắp tới rồi... Chúng ta đã đi được mấy canh giờ rồi.” Lũng Dã phía sau cũng lạnh nhạt nói.

“Hả? Làm sao người biết?” môn chủ Thất Thạch Môn ngạc nhiên quay đầu hỏi nàng ta, vẫn nhắm mắt như cũ, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Là do ta tính ra.”

“Ừ, ta cũng vậy. Nếu tính không sai thì bây giờ trời đã sáng hẳn rồi. Chúng ta đã đi được một đêm” Huyền Sinh gật đầu, dùng giọng trầm ổn nói tiếp: “Nếu như cuối đường hầm này thật sự là kho tàng của Thiên Hiệp Lâu, vậy thì sắp đến rồi, không cần thiết phải xây đường hầm dài như vậy, bằng không lâu chủ Thiên Hiệp lâu nếu như thường xuyên tới nơi này kiểm tra đồ..., chẳng lẽ phải mất ba ngày ba đêm mới đến được sao?”

“A...” Song Tịnh gãi đầu, bảo sao bọn họ đều im lặng như vậy, thì ra là đang đếm. Đáng tiếc Triệt Thủy không ở đây, nếu không đã có một người nói chuyện phiếm với nàng rồi, haizz... Đang suy nghĩ miên man, Song Tịnh bị tóc rối cọ vào làm ngứa mũi, không nhịn được hắt xì một cái, phát hiện ra điều gì đó, nhảy người lên.

“Sao thế?” Huyền Sinh hỏi.

“Phía trước có gió!” Nàng búi gọn tóc lên, lập tức lùi tay Huyền Sinh đi về phía trước: “Muội cảm thấy mà, phía trước có gió!”

Nghe nàng nói vậy, hai người còn lại cũng phấn chấn tinh thần, ba người tăng tốc đi về phía trước.

Quả nhiên, dòng khí lưu bỗng mạnh lên, tiếng gió lớn dần, cả ba người đều là cao thủ võ lâm, vận kinh công nhanh như tên bắn, chỉ lát sau, chỉ thấy ánh sáng yếu ớt phía trước mỗi lúc càng rõ ràng hơn, hưng phấn đi về phía ánh sáng.

Ánh sáng kia càng lúc càng mạnh, càng lúc càng sáng, Song Tịnh không chờ được, vượt qua Huyền Sinh, vội vàng nhảy về phía trước, chợt bị lóa mắt, không kịp nhìn được kinh hô một tiếng: “A...!”

Trước mắt, ánh sáng như nước lũ, chỉ thấy phía trước, một vầng mặt trời mới mọc, rực rỡ chói lọi, đang chậm rãi nhô lên, dường như mang tất thảy hi vọng tươi sáng nhập cả vào trời cao, hào quang tỏa ra bốn phía, ánh sáng lấp lánh như kim cương khiến nàng không tài nào mở mắt được, dưới chân là cát trắng mềm mịn, vài khối đá lười nhác nằm vờ trên mặt cát, mấy đóa hoa màu hồng đang chấp chờn theo chiều gió.

Mà phía trước, phía trước... Tất nhiên là đại dương mênh mông vô hạn rồi!

“Cái gì... ?!” Song Tịnh ngạc nhiên đến sững sờ, không nói nên lời.

Ở sau lưng nàng, Huyền Sinh và Lũng Dã cũng kinh ngạc y như vậy.

Chỉ thấy bầu trời như xanh như tờ lụa Từ Hà, thêm một chút lam nhạt dịu dàng, trong suốt sáng ngời bao phủ trên mặt nước mênh mông ấy, từng đám mây lớn đỏ vàng in bóng trên mặt nước, mặt trời đang dần dần nhô cao, từ chỗ sóng gọn mà lên. Cũng không biết đó là sông lớn hay là đại dương mênh mông nữa, nhưng mặt nước xanh lam như chạy thẳng tới tận chân trời.

Cát trắng tinh và bầu trời xanh thẳm.

“Đây...” Lũng Dã từ từ đi về phía trước: “Đây chính là... bảo tàng của Thiên Hiệp Lâu sao?” Nàng ta chậm rãi bước về phía trước, tóc trắng như tuyết tung bay.

“Thì ra là vậy.” Song Tịnh lầm bầm nói: “Chủ nhân cuối cùng của Thiên Hiệp Lâu... Tinh Nguyệt lâu chủ... hóa ra là có nguyện vọng như vậy.”

Ai mà ngờ được, bảo vật mà Thiên Hiệp Lâu cất giấu hàng trăm năm, không phải là bí tịch võ công lưu truyền thiên cổ, cũng không phải là vũ khí trong truyền thuyết, càng không phải bất kì vàng bạc châu báu nào.

Ở cuối con đường dài này, là nơi vĩnh biệt, cũng là nơi sống lại.

Qua một chỗ khác của biển, là có thể có cơ hội bắt đầu một lần nữa.

“Ha...” bỗng nhiên Lũng Dã nở nụ cười.

Song Tịnh cùng Huyền Sinh nhìn sang, chỉ thấy nàng ấy đã không còn vẻ mặt tái nhợt không cảm xúc thường ngày, gương mặt từ từ giãn ra.

Một nụ cười, nhưng là nụ cười sáng tỏ ôn nhu.

“Ha ha...” nàng ấy cười, có giọt nước mắt trong suốt, long lanh rơi xuống: “Thì ra là vậy, chủ thượng... Thì ra là như vậy.”

Song Tịnh cùng Huyền Sinh nhìn Lũng Dã chậm chậm xoay người, gương mặt nàng ấy vốn không hề có chút biểu cảm, bây giờ lại hồng lên rạng rỡ, đôi mắt cũng sáng ngời lấp lánh. Nàng ấy khép tay áo lại, kính cẩn mà dịu dàng quỳ gối, tóc như dòng suối tuôn dài trên đất, cũng không còn một màu trắng như sương như tuyết, ngược lại tựa mực đậm quanh co đỏ xuống, lần nữa ngẩng đầu, đã là môi son mắt ngọc, nhìn đi nhìn lại, chỉ có một thiếu nữ hồn nhiên hân hoan: “Lũng Dã lần nữa, trọng tạ chư vị.”

Song Tịnh cùng Huyền Sinh nhìn thấy kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

“Bây giờ, ta phải đi rồi”. Nữ tử kia khẽ mỉm cười, chậm rãi đi về phía mép nước.

“A, chờ một chút...” Song Tịnh đưa tay muốn cản nàng ta lại, nhưng lại không thể động đậy được.

Trong một thoáng kia, bầu trời trên mặt nước, đột nhiên trải ra vạn đường sáng mờ, ánh sáng rực rỡ chói mắt từ bốn phương tám hướng như nước lũ xoáy tới, mặt trời đã hoàn toàn nhô lên, chiếu sáng biển mây, ngũ sắc lan toả, chói lọi như cầm tú. Một trận gió lớn thổi tới, làm mây khói bay tứ tán, đại dương mênh mông xanh biếc, cát đá lúc ẩn lúc hiện trong làn sương khói màu sắc rực rỡ, thay đổi trong nháy mắt.

Song Tịnh cùng Huyền Sinh bị chói, không thể mở mắt, lần nữa nhìn lại, bóng người trước mắt đã không thấy đâu.

“A!” Môn chủ Thất Thạch Môn mở to hai mắt, dụi mắt thật lực: “Nàng... nàng nàng nàng nàng ta?!” Song Tịnh lấp bắp rồi quay sang nhìn nhị thành chủ của Bán Nguyệt Thành: “Nàng ta là... Nàng ta là quý sao?!”

Huyền Sinh không nhịn được cười thành tiếng, đặt tay lên vai nàng, bắt giác mỉm cười: “Chắc không phải đâu!? Thiên Hiệp Lâu với Vạn Anh Bảo thần bí như thế, chúng ta không ai có thể hiểu được hạng người có võ công thần bí như vậy đâu.”

“Muội cũng nghĩ vậy”. Song Tịnh gật đầu, tựa vào người hắn.

Hai người sống vai nhìn cảnh sắc trước mắt hồi lâu, Huyền Sinh không nhịn được thở dài nói: “Thật không ngờ bảo tàng của Thiên Hiệp Lâu lại chính là cửa ra này, đáng tiếc... Lâu chủ, bà ấy cuối cùng lại không cùng bảo chủ Vạn Anh bảo đi ra.”

“Bà ấy thật si tình, có điều nói không chừng, bà ấy lại dùng một thân phận khác trở lại bên cạnh bảo chủ ấy.” Song Tịnh ở trong lòng ngực của hắn cọ cọ, nói một hồi, rồi lại thở dài: “Chỉ tiếc cho Lũng Dã đến cùng vẫn vì bọn họ mà bảo vệ nơi này”.

Huyền Sinh không nói, lát sau mới cúi đầu, hôn lên trán nàng, nói: “Nếu có ngày chúng ta chán ghét cảnh đao kiếm giang hồ, muội sẽ muốn đến đây sao? Sau đó bắt đầu một lần nữa?”

Song Tịnh cười một tiếng, lạnh nhạt nói: “Khờ quá. Muốn muội nói, chẳng thà để Phi Ưng Bảo đoạt được chỗ này, hoặc là trực tiếp huỷ luôn nó mới đúng. Bí mật lớn như vậy của Thiên Hiệp Lâu, không biết lòng hiếu kì đã hại chết bao nhiêu mạng người. Quy ẩn giang hồ, có chuyện như vậy sao?” Nàng quay đầu nhìn về phía nơi xa, chỉ thấy trời đất bao la, hít một hơi thật sâu, dường như muốn hòa vào trong thiên hạ vô biên vô hạn này, bắt giác lắc đầu cười nói:

“Thiên hạ rộng lớn bao nhiêu, thì giang hồ cũng rộng lớn bấy nhiêu. Lấy sức mạnh võ nghệ nhìn quốc gia thiên hạ là bậc đại giả, lấy yêu hận ân oán nhìn giang hồ là kẻ tiểu nhân. Đưa mắt trông ra, giang sơn vạn dặm này, từ bắc tới nam, đau thương khổ sở đều do ân oán dặt thành, lòng người chính là giang hồ, rút lui thế nào được? Sống lại thế nào được? Ngay cả như vậy, cũng chỉ là bước chân vào một mảnh giang hồ khác mà thôi”.

Huyền Sinh trầm mặc, mỉm cười nhìn nàng, nhưng chỉ thấy Song Tịnh đôi con ngươi trong suốt, đáng vẻ nghiêm túc, cả người bị bao phủ bởi ánh sáng nhàn nhạt, bắt giác rung động, nhẹ nhàng cúi xuống, đặt lên môi nàng một nụ hôn thật sâu.

“Về nhà đi, Diệp Song Tịnh.” Lúc hai người tách nhau ra, hắn dịu dàng cười nói: “Chúng ta phải trở về, trở về... để hoàn tất đêm tân hôn vẫn còn dang dở.”

“A!” Song Tịnh vẫn còn đang đắm chìm trong nụ hôn vừa rồi, lập tức xấu hổ đỏ mặt, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe được tiếng gió vù vù bên tai, không nhịn được kinh hô: “Huynh làm gì thế?”

Lười trả lời, Huyền Sinh cồng nàng trên lưng lập tức đi về phía sau: “Về nhà.”

“Muội có thể tự đi mà!” Mặc dù nói như thế, nhưng nàng rất ư là thoải mái cọ cọ trên lưng hắn.

“Nếu hai người đi sẽ rất lâu... Bọn người Triệt Thủy chắc không đợi được mất.” Huyền Sinh đứng dừng nói: “Còn tốc độ của huynh là nhanh nhất trên giang hồ đây.”

“Huyền Sinh...” Song Tịnh cười híp mắt thò đầu ra, cọ cọ bên mặt hắn: “Nếu huynh gấp như vậy, chi bằng chúng ta ở chỗ này...”

Nàng đột nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy một trận nghiêng trời lệch đất, khi mở mắt ra, thấy mình đã đang nằm trên cát mềm, phía dưới là áo choàng của Huyền Sinh.

Nhị thành chủ của Bán Nguyệt Thành trước giờ chẳng dễ gì cười lấy một cái đang ở phía trên nàng mà cười: “Muội không ngại ở bên ngoài sao?”

“A... Há?” Song Tịnh sững sốt, không biết nên nói gì cho phải.

Trong lúc nàng còn đang chần chừ, Huyền Sinh đã mỉm cười cời áo ngoài: “Cũng tốt, nơi này sẽ không có ai tới quấy rầy. Phong cảnh cũng không tồi.” Bờ biển lúc sáng sớm, xung quanh yên tĩnh, lại là nơi thần bí nhất giang hồ, chắc chắn sẽ không bị tìm thấy.

“Này... Huyền... Huyền Sinh...” Song Tịnh cười giả lả, sờ soạng bò về phía sau: “Này... Ban ngày ban mặt... Có chút...” Thông cảm cho lần đầu tiên của ta đi mà? Mà... đáng người thật đẹp, muốn sờ quá.

“Vậy thì sao?” Huyền Sinh cười, tóc dài buông như suối chảy, thân thể rắn chắc vẫn đang có vết thương trâm lên người Song Tịnh, hắn nhẹ nhàng nắm cổ tay nàng không cho nhúc nhích, nụ cười kia hơi giống với Đỗ Triệt Thủy và Diệp Song Tịnh: “Dù sao cũng không có ai tới đây. Huynh liền chiều muội một chút, thuận theo ý muội nhé?”

“Nhưng... Nhưng mà...” Song Tĩnh còn muốn giãy dụa, nhưng hơi thở của đối phương ở bên tai đã chậm rãi di chuyển, nàng cảm thấy Huyền Sinh khẽ cắn vành tai mình, hơi thở nhất thời trở nên dồn dập, cúi đầu thở gấp.

“Song Tĩnh à, huynh rất là nghe lời muội đấy...”

Nụ hôn nhỏ vụn mà kéo dài, bắt đầu từ khóe mắt nàng, dần dần hôn tới vành tai, rồi đến gương mặt, chạm nhẹ một cái trên môi, môi người kia mềm mại lại pha lẫn bá đạo, Song Tĩnh cảm giác cả người mình tựa như cánh bướm đang run rẩy, chấp chôn lúc cao lúc thấp, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, chẳng biết lúc nào đã lộ ra bờ vai, làn da trắng như tuyết ở dưới ánh mặt trời dường như trở nên trong suốt, ánh mắt Huyền Sinh như lạc vào sương mù, hần cúi đầu cười một tiếng, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên. Song Tĩnh bị hần làm cho ngửa ngáy, bất giác chu môi một cái, sau đó trở mình, áp đảo Huyền Sinh ở phía dưới, chính mình phủ lên người hần.

Lúc này, ánh mặt trời tươi sáng.

Mái tóc dài của hần phát sáng như tơ lụa, quấn quýt cùng với tóc của nàng.

Ngón tay đan chặt, bốn mắt nhìn nhau.

Một thoáng kia, tựa như vĩnh hằng.

Khoảng cách giữa bọn họ chỉ bằng một nắm tay, trong đôi mắt hần phản chiếu hình bóng nàng đang mỉm cười.

Áo ngoài đã cởi, tóc như suối chảy, da thịt của nàng và hần từ từ nóng lên, tay Huyền Sinh chạm vào làn da tuyết trắng của Song Tĩnh, ánh sáng màu vàng nhạt bao lấy hần. Cắn vành tai, nàng khẽ thở dốc tựa như cánh bướm rung rung trong lòng hần, hần vừa cảm thấy xót thương, lại như bị thiếu đốt, một tay ôm chặt lưng nàng, áp nàng lại gần mình hơn.

“Song Tĩnh...” Giọng nói hơi mệt mỏi vang lên, đúng lúc này nghe lại có vẻ mập mờ: “Bây giờ mà dừng lại, thì vẫn còn kịp...”.

“Muội...” Gương mặt nàng ửng đỏ như hoa đào, ánh mắt sáng lên, cuối cùng không nói được lời nào.

Thấy thế, Huyền Sinh cười một tiếng, liền hôn tới tấp như thủy triều cuốn, từ từ phủ trọn lấy nàng.

Nhưng mà...

“A aaaa! Cuối cùng cũng tới!” Triệt Thủy bước ra khỏi đường hầm, vốn định sáng khoái cười to liền lập tức dừng lại, sau đó hét lên kinh thiên động địa: “Á...!!!” Sau đó hần lập tức che mắt lùi về phía sau, vừa lùi vừa hét: “Chúng ta quay trở về đi! Trở về đi! Mau!”

Ở phía sau hần, mọi người đi đã kiệt sức căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, Mai Hoa lui về sau, lại dẫm lên Mộ Dung Cẩn, phía sau nữa là An Hành cùng Trữ Đô đang chia ra vịn vào Bạch Vân và Cẩm Quan, vừa muốn nhìn về phía trước, vừa muốn lui lại phía sau, mọi người xô đẩy lẫn nhau, nhất thời cả đường hầm nhỏ loạn cào cào cả lên.

Trong lúc hỗn loạn, chỉ nghe được một tràng rống giận, Triệt Thủy còn chưa đứng vững đã cảm thấy được hần khí bức người phía trước, mở mắt ra, là Dạ Thiên kiếm đang chỉ thẳng vào mình, Huyền Sinh cả người y phục xóc xếch, vẻ mặt đầy tức giận nhìn hần, nghiêng răng nghiêng lợi hét: “Đỗ — Triệt — Thủy!”

Phía sau, mặt trời đã hoàn toàn nhô cao, sóng nước lăn tăn, xung quanh tỏa sáng như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 81: Buồm Mây Thẳng Tiến Vượt Biển Xanh*

*Buồm mây thẳng tiến vượt biển xanh: Nguyên tác là “Trục quả vẫn phạm tể thương hải” – đây là một câu thơ trong bài thơ “Hành lộ nan” của nhà thơ Lý Bạch.

Tú lệ viễn sơn huyền hiểu nhật*.

*Tạm dịch: Núi xa tú lệ đón bình minh.

Trữ Đô bung khay bạc bước lên bậc thang, vừa liếc mắt đã trông thấy một thân ảnh cao lớn màu xanh đứng ngoài cửa.

Huyền Sinh chấp tay sau lưng, đang ngửa đầu nhìn ánh sáng len qua kẽ lá rơi xuống. Tia sáng như kim châm bắn ra rơi xuống người hần, chiếu lên mặt đất một mảng âm áp. Từng cơn gió nhẹ thổi qua, lướt trên một góc áo bào của hần, hương hoa bách hợp cùng cỏ xanh thoang thoảng xung quanh, mang

hơi thở mùa xuân.

“Cô gia, chào buổi sáng.” Trữ Đô cười híp mắt, đặt bình trà và bữa sáng lên bàn đá ở đình viện, bình thường như không mà rửa chén, sau đó vung tay, nước trong chén liền giọt thẳng về phía Huyền Sinh.

Nhị thành chủ Bán Nguyệt Thành im lặng, nhẹ nhàng nghiêng người tránh được lời “Chào buổi sáng” của Trữ Đô, hơi gật đầu xem như đáp lễ.

“Hừ” thấy công kích của mình không thành, Trữ Đô không vui quay đầu đi chỗ khác, hừ mạnh. Đáng ghét, cứ cho là đã thành thân cùng môn chủ rồi đi nữa, nàng còn chưa có tha thứ cho người này đâu. Nghĩ tới đây, đôi con ngươi lúng liếng đảo quanh, đưa tay lấy ra một gói nhỏ, dốc cả vào chén trà của Huyền Sinh, sau đó xoay người cười híp mắt: “Cô gia, mời dùng trà.”

Nàng ta đang tự mình ngốc nghếch hay sao?

Huyền Sinh nhướn mày, thờ dãi hỏi: “Phu nhân đâu?”

“Ồ đây” bỗng nhiên có thanh âm trong trẻo từ phía sau truyền đến, Huyền Sinh còn chưa kịp quay đầu, liền bị một vật thể không biết tên nào đó va mạnh vào, sau đó liền có thứ gì đó gắt gao ôm chặt lấy lưng hần, giống như là gấu Koala bám trên cây vậy. Vật thể không biết tên kia dùng hai tay ôm vai ôm cổ Huyền Sinh, mặt cọ qua cọ lại trên lưng hần, cười tùm tùm nói: “Phu quân, hôm nay muội dậy sớm rồi, chúng ta đi ngủ tiếp thôi!”

“Hôm qua ngủ muộn thế, sao muội hôm nay dậy sớm vậy?”. Huyền Sinh nhíu mày, nhìn kỹ nàng, bất giác dặt nàng đến trước bàn: “Muốn ngủ cũng được thôi, nhưng trước hết muội ăn một chút cho đầy bụng đã. Hôn nữa, huynh có lời muốn nói với muội.” Nói xong đặt nàng ngồi trên ghế, bản thân cũng ngồi xuống bên cạnh.

Biết rằng nếu mình không ăn hết, thế nào cũng bị Huyền Sinh rượt chạy khắp cốc, sẽ bị khách khứa cùng đệ tử chê cười, cho nên Song Tĩnh có chút ỳ khướt cong cong môi, sau đó bắt đầu không hề khách khí nhét đồ ăn vào miệng: “uỵện ủa iệt ỳ ao ời?” (Chuyện của Triệt Thủy sao rồi).

Muội không phải là rất đói bụng sao? Huyền Sinh vô cùng tao nhã uống một ngụm trà, gật gật đầu: “Hần đã...”

“A, có bánh bao!!!”

Một tiếng ầm vang, có thứ gì từ trên trời rơi xuống.

Song Tĩnh phun cả trà ra ngoài, nhưng Đỗ Triệt Thủy kịp thời xòe quạt, chắn được chỗ nước sắp phun lên mặt mình.

“... Đến rồi” Huyền Sinh yên lặng lấy khăn lau sạch sẽ nước trà trên mặt, lùi về sau một chút, cách xa vị lâu chủ vừa mới đến.

“Tiểu Tĩnh, Huyền Sinh, lâu rồi không gặp nha?” Triệt Thủy cứ cười cười, vươn tay nhặt một cái bánh bao, đôi mắt lười biếng đa tình từ phía sau cây quạt hết nhìn Song Tĩnh, lại nhìn sang nhị thành chủ Bán Nguyệt Thành đang đen mặt ngồi bên cạnh, có chút ỳ khướt nói: “Ồ, đây mà là đã lâu không gặp sao? Mấy người thật là lạnh nhạt, chẳng nhiệt tình tí nào cả?”

“...”

“...”

Cặp vợ chồng mới cưới cùng liếc mắt nhìn, vẫn là Song Tĩnh hừ một tiếng, đoạt lấy bánh bao trong tay hần, hung hăng cắn một cái, nói: “A Triệt... Ba ngày trước huynh vừa mới đến đây mà?”

“Một ngày không gặp như cách ba thu! Tiểu Tĩnh, muội không nhớ ta sao?” Đỗ Triệt Thủy đáng thương nhìn nàng, sau đó lại kéo tay áo Huyền Sinh: “Các người thành thân xong đều không để ý ta, không chơi với ta nữa rồi...”

Câu này khiến Song Tĩnh nổi hết cả da gà, nàng để chén trà xuống, kéo tai Triệt Thủy: “Huynh cũng biết bọn muội đang tân hôn à! Tân hôn mà huynh ngày nào cũng tới đây đi dạo, huynh phải giám sát công việc của Thiên Hiệp Lâu bên kia cơ mà? Sao lại chạy tới đây?”

Triệt Thủy bị kéo tai, kêu oai oái: “Bên kia có Bạch Vân với tỷ phu của muội trông coi rồi, ta cần gì phải lo lắng?”

Thì ra, cho dù việc của Phi Ưng Bảo đã chấm dứt rồi, đám đệ tử kia cũng tan tác không rõ sống chết, nhưng đóng phé tích của Thiên Hiệp Lâu vẫn còn trong cốc, trong đó, số lượng lớn kỳ hoa dị thảo cùng với dược thủy quý giá và thư tịch đã vô cùng thu hút sự chú ý của Mộ Dung Cần, mà Triệt Thủy cũng cảm thấy rất có hứng thú với cơ quan bên trong, sau khi thương lượng, hai môn phái liền bắt đầu hợp tác, cùng sửa sang lại từ trong ra ngoài.

“Gần đây còn có kẻ nào tới gây sự không?” Huyền Sinh nhấp ngụm trà, thản nhiên hỏi.

“Không có nữa” Triệt Thủy cũng khẽ mỉm cười.

Trong Thiên Hiệp Lâu, không thứ gì là không có, Mộ Dung Cần và Triệt Thủy thương lượng xong, cảm thấy những vật quý hiếm này đến từ thiên hạ, tất nhiên phải trả lại cho thiên hạ, bởi vậy mà trong quá trình thu dọn đã tặng không ít châu báu cho những bang phái khác, hơn nữa còn hoan nghênh mọi người đến gia nhập cùng bọn họ, chẳng phân biệt bang phái, cao thấp, đã nhận được sự tôn trọng tán thưởng trong giang hồ.

“Huống hồ, kẻ nào dám đi trêu chọc thiên hạ đệ nhất nữ hiệp Diệp Song Tĩnh cơ chứ...” Lâu chủ Trọng Trọng lâu đứng đưa cái ghế, duỗi lưng nói.

Trước khi Song Tĩnh tiến vào Thiên Hiệp Lâu, nàng cũng đã báo cho các môn phái khác, mà lúc nàng ra khỏi lệ cốc, nghênh đón nàng, không chỉ có người ở Thất Thạch Môn và Ngưng Sương Môn, sao có thể ngăn được lời đồn thổi cùng truyền thuyết.

Diệp Song Tĩnh của Thất Thạch Môn đã khôi phục võ công, hơn nữa còn trong vòng ba chiêu đánh bại được sư phụ của nàng ấy, bắt bại nữ hiệp – Phù Bình.

Câu chuyện này, không ngừng được người trên giang hồ kể lại.

Đối với việc này, Diệp Song Tĩnh vốn cũng có chút ngượng ngùng.

“Thật ra muội không có đánh thắng sư phụ, cũng chưa hoàn toàn khôi phục võ công.” Nàng không muốn lại bị người khác làm phiền lần nữa, lắc đầu thờ dãi: “Muội chỉ là trong ba chiêu đoạt lại được vũ khí của người mà thôi. Mà bây giờ vẫn còn đang hồi phục đây...”

“Việc đó đối với kẻ năm năm không động thủ như muội mà nói, tuyệt đối là tin tức kinh thiên động địa...” Triệt Thủy vỗ vỗ đầu của nàng cười cười nói: “Nữ hiệp Phù Bình bây giờ có còn giúp muội trị thương không?”

“Không, sư phụ nói muội gần như đã khôi phục hết, nên đã đi rồi...”

“Đi rồi?” Lâu chủ Trọng Trọng Lâu chongoi cảm nhưng mảy: “Là đi đâu?”

Song Tĩnh liếc trộm Huyền Sinh một cái, gãi gãi đầu: “Muội không biết...” Không biết sao, nàng có chút chột dạ nhìn về phía trượng phu, sau đó ngượng ngùng cười cười.

Huyền Sinh mỉm cười, dịu dàng cầm tay nàng: “Không sao đâu, Song Tĩnh, huynh không thêm đề ý ông ấy đi đâu chút nào”.

“Ông ấy” trong miệng hắn chính là Sở Dạ đại hiệp, thành chủ Bán Nguyệt Thành, Huyền Nguyệt.

Kể từ khi rời khỏi lệ cốc, bọn họ liên tục biết được tin tức của những người khác, nhưng còn thành chủ Bán Nguyệt thành, không ai biết ông ấy đi đâu, Phù Bình đều đặn hàng tháng vẫn tới chữa thương cho đệ tử, mà Huyền Nguyệt cũng không ở cùng bà ấy. Huyền Sinh cho rằng ít nhất ông ta phải quay về Bán Nguyệt Thành một lần, tiện miệng hỏi thăm huynh trưởng mới vừa nhậm chức, nhưng huynh ấy cũng chẳng biết gì, bất giác cười tự giễu, cảm thấy mình đã tự đa tình rồi, từ đó về sau không còn nhắc tới người này nữa, giống như ông ấy chưa bao giờ xuất hiện vậy.

“A... Có tin tức của Mai Hoa không?” Song Tĩnh muốn nói sang chuyện khác, lập tức hỏi.

“Cô ta... Không phải là vẫn ở Kiếm Nhu Sơn Trang bên kia sao?”. Triệt Thủy nhún vai buông tay nói: “Phi Ứng Bảo xuống dốc rồi. Hoa Vô Song lại mất tâm mất tích, trước khi hắn xuất hiện, người thích hợp nhất quản lý nơi đó và nuôi dưỡng đứa trẻ kia không phải là cô ta sao? Hơn nữa, tên nhóc Vô Song trước kia chẳng phải đã nói đi nói lại hay sao? Mai Hoa thích hợp với nơi đó nhất...” Nói xong có chút thương cảm mỉm cười: “Vô Song coi như cả đời thông minh, cuối cùng lại là may giá y cho người khác.”

“Cũng bởi... Kinh Phiến và Mai Hoa cũng coi như là bạn tốt rồi.” Song Tĩnh chongoi má nhìn lên trời lẩm bẩm: “Mặc dù quen biết chưa lâu...” Nàng bất giác nhớ lại gương mặt nữ tử tuyệt thế dưới lớp mặt nạ kia, một chút bi thương nhàn nhạt lan trong lòng.

“Cái gọi là tri kỷ, là ở chỗ tri âm, mà không phải là thời gian dài ngắn”. Huyền Sinh cười vuốt tóc nàng ra sau, mặc cho nàng tựa sát vào lòng mình, thoải mái dựa lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn tán cây dưới ánh mặt trời.

Nhất thời, có cơn gió thổi qua, mang theo hương thơm hoa điều ngừ thoang thoang.

Những đạo quang kiếm ánh kia, dường như đã là chuyện từ kiếp trước rồi.

Ba người ở trong đình viện nhàn nhã ngắm mây trôi, lắng nghe tiếng gió thổi cỏ lay, hoa nở hoa tàn.

Một lúc lâu sau, bất giác đều bắt đầu dĩn nói: “... Còn không ra sao?!”

“Hừm! Không tệ không tệ, cảnh giác của các người đều nâng cao không ít”. Đường chủ Mai Hoa đường, kiếm đường chủ Thục Dược đường, kiếm chương nhân tạm thời của Kiếm Nhu sơn trang, kẻ được người ta gọi là “Thiên hạ đệ nhất thám” cùng “Thiên hạ đệ nhất thâu” – Lâm Mai Hoa, cười híp nhảy từ trên cây xuống, đỉnh đầu chào hỏi.

“Cô mập như vậy, nhìn không thấy cũng lạ.” Triệt Thủy lắc đầu xoa mi tâm, nói: “Nhánh cây mà không bị kẻ ú như cô giẫm gãy thì thật là đáng ngạc nhiên.”

“Người nói cái gì?! Người...”

“Hôm nay sao lại có thời gian tới đây?” Song Tĩnh đánh cho Triệt Thủy một cái, khiến hắn ngã từ trên ghế xuống, nhân cơ hội hỏi chuyện, bằng không hai người này mà âm ỉ lên, lại không dứt được: “Kiếm Nhu sơn trang bên kia không cần người trông coi sao?”

“Trông coi trông coi trông coi! Trông coi cái gì, ta chán muốn chết rồi đây!” Mai Hoa tức giận ngồi xuống: “Nếu như không phải tại miều nữa kia, ta sao phải chịu ảm ức thế này! Hừ!” Nàng ta cau mày nói, rất không khách khí cướp chén trà trên tay Triệt Thủy, ngửa đầu uống.

Song Tịnh rất muốn nói cho nàng ta biết việc này thật ra là gián tiếp hôn môi rồi, nhưng không đợi nàng mở miệng, Mai Hoa liền “A” một tiếng, đặt chén trà lên bàn. Song Tịnh không thể làm gì khác hơn là há miệng rồi lại liền ngậm lại.

“Ta tới để nói cho các người biết một chuyện quan trọng...” Chương môn tạm thời của Kiếm Nhu Sơn Trang sắc mặt nghiêm túc nói.

Nghe vậy, ba người kia bắt giác liếc mắt nhìn, sau đó nhìn về phía nàng.

“Chuyện gì?”

“Ba ngày trước, bảo chủ của Thiên Nga bảo đã bị giết!” Mai Hoa bình tĩnh nói tiếp: “Bên đó tạm thời phong tỏa tin tức, nhưng không tới mấy ngày nữa, hẳn là sẽ truyền ra... Đây! Ta còn chưa nói hết đâu!” Mai Hoa thấy ba người đồng loạt đứng dậy, bất mãn kêu lên.

“A a a, có chuyện gì, lên đường rồi nói sau.” Triệt Thủy đứng dậy cúi lưng ngấp một cái, liếc mắt nói: “Hiện tại tin tức còn chưa truyền ra, nếu mà để người khác biết được thì..., liền không sao tìm được đáp án chính xác nhất rồi!”

“Trừ Đô, chuẩn bị kiếm” Song Tịnh cũng cười híp mắt, quay đầu nói với thuộc hạ: “Lấy cái bọc trong ngăn tủ thứ ba ra cho ta, cả kiếm của cô gia nữa”.

“...” Mai Hoa đầu đầy hắc tuyến nhìn bọn hắn, khóe miệng giật giật, nhủ thầm: “Hóa ra các người sớm đã chuẩn bị xong rồi? Uống công ta ngàn dặm xa xôi, hào hứng đến đây nói cho các người biết”.

Triệt Thủy nhún vai, giống như đây là chuyện hết sức bình thường: “Đúng vậy... Ta không biết bọn họ thế nào, nhưng ta chính là đã sớm chịu đựng đủ cuộc sống nhàm chán này rồi”. Hắn vừa nói vừa đứng dậy, nhìn Trừ Đô đang giúp đám người Song Tịnh chuẩn bị hết mọi thứ, lại hơi dẩu môi nói với nàng ấy cái gì đó, giống như rất nhàm chán: “Ngày nào đều như vậy không có việc gì, vui vẻ đến mức ép điên ta rồi”.

“Đi thôi. Xuống núi xem chút tình hình trước đã.” Thấy mọi người đều đã chuẩn bị tương đối rồi, Huyền Sinh nhân nhạ nói, đeo song kiếm lên, kéo tay Song Tịnh, lên xuống vài cái, đã ở cách xa mấy trượng.

Mai Hoa tròn mắt há miệng nhìn theo, ấp úng nói: “Ta còn cho rằng hắn sẽ ngăn Song Tịnh đây”.

“Người cho rằng...” Triệt Thủy sang sang cười một tiếng: “Mấy tháng này hai người họ đã buồn đến chết rồi!” Nói xong, liền xoay người, chìa tay ra với Mai Hoa, nở nụ cười âm áp: “Đi thôi?”.

Lâm Mai Hoa sừng sốt, bỗng ngậy người.

“Sao thế? Đi thôi!” Lâu chủ Trọng Trọng Lâu thấy nàng không có chút phản ứng, có chút không kiên nhẫn mà giật giạt tay.

Đường chủ Mai Hoa đường ngừng đầu, chỉ thấy ánh mặt trời tháng ba phủ trên người Đỗ Triệt Thủy, vươn tay về phía hắn, giống như đóa hoa cúc nở ra rực rỡ, báo trước tất cả những hạnh phúc sắp tới.

Nàng cười, cũng cầm lấy tay hắn.

Một khắc kia, lòng tràn đầy hạnh phúc. Cho dù, đó là tương lai không người nào có thể biết trước.

Gió lớn nổi lên, Trừ Đô đang xếp lại trà cụ cũng ngừng đầu, chỉ thấy không gian tràn ngập ánh mặt trời chiếu qua lá cây, lung linh, sáng chói.

Mây mù lan tỏa ngập tràn như tơ, có vài thân ảnh tư thế oai hùng đang dần xa, giống như thiên nga giương cánh, theo gió bay cao.

Ở phía sau bọn họ, là non xanh nước biếc vô tận mênh mông, kia non non nước nước như tranh vẽ, kéo dài vô hạn tới tận chân trời.

Trừ Đô mỉm cười.

Trong gió thoảng, dường như có thể nghe thấy được, lời ca tụng về truyền kỳ thần thoại được sinh ra.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Mãn Không Sơn Hoa Mãn Thiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.